TỰ NHĨ

Chuyển ngữ: Hạnh Nhân, White Sapote
Cover: Tương Phi

Thiên Nhai

Tầm Mịch

Tự Nhĩ

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Tiên Hiệp, Ngôn Tình, Cung Đấu

1.

Lần đầu tiên Nam Mịch gặp Cảnh Từ,

Là xuyên qua khe hở giữa những ngón tay của huynh trưởng đang che trên mắt nàng,

Nhìn thấy hắn mặc bộ áo bào trắng, khiến người kia hồn bay phách tán mà mắt cũng không chớp một cái.

. . .

Cảnh Từ đã nghe nói từ lâu.

Tiểu Công chúa có một thân xương cốt yếu ớt không thể tu luyện linh lực.

Nhưng nàng lại được Thần quân thiên kiều vạn sủng nuôi đến lớn.

Tại sao cứ thấy hắn lại luôn là dáng vẻ rụt rè sợ hãi đến vậy?

2.

Nam Mịch cho rằng bản thân chỉ có thể là một nàng Công chúa.

Công chúa ấy à, ở trong nội cung trồng hoa thêu thùa, phụ trách sống an nhàn sung sướng là được.

Nhưng vì để thay đổi số mệnh không thể tu luyện của mình, nàng đã đến Đồ Sơn một chuyến, gặp tiên nhân một lần, cũng ngắm nhân gian một lần.

Từ đó về sau, không làm tốt một nàng Công chúa được nữa.

. . .

Cảnh Từ cho rằng bản thân sẽ mãi ngồi ở vị trí cao, làm một lưỡi dao của Thần quân.

Dưới một người, trên vạn người.

Đáng tiếc, lần thứ hai hắn lên phía Bắc, hộ tống Công chúa một lần.

Vì thế, hắn rơi vào thế cục.

Hắn cho rằng là mình hộ tống Công chúa một lần, bản thân thay hình đổi dạng nên rơi vào thế cục.

Lại chưa từng nghĩ tới, bản thân vẫn luôn ở trong thế cục.

Mục lục

- Chương 1: Đông đi
- Chương 2: Chuyện xưa
- Chương 3: Đông tới
- Chương 4: Chủ tớ
- Chương 5: Thanh châu
- Chương 6: Xứng đôi
- Chương 7: Người chết
- Chương 8: Nhân duyên
- Chương 9: Sáng tối
- Chương 10: Khỏi hẳn
- Chương 11: Đồ Sơn
- Chương 12: Tiên nhân
- Chương 13: Gặp lại (1)
- Chương 14: Tìm kiếm
- Chương 15: Gặp lại (2)
- Chương 16: Về nhà (1)
- Chương 17: Về nhà (2)
- Chương 18: Về nhà (3)
- Chương 19: Lên trời
- Chương 20: Thiên dụ
- Chương 21: Thông Thần
- Chương 22: Kết thúc chiến tranh
- Chương 23: Cung yến
- Chương 24: Thích
- Chương 25: Trao đổi
- Chương 26: Trao đổi (2)
- Chương 27: Gả cưới
- Chương 28: Đi xa (1)
- Chương 29: Đi xa (2)
- Chương 30: Chốn cũ
- Chương 31: Cố nhân (1)
- Chương 32: Cố nhân (2)
- Chương 33: Cố nhân (3)

- Chương 34: Đường về (1)
- Chương 35: Đường về (2)
- Chương 36: Phong ấn (1)
- Chương 37: Phong ấn (2)
- Chương 38: Lý do (1)
- Chương 39: Lý do (2)
- Chương 40: Hồng trang (1)
- Chương 41: Hồng trang (2)
- Chương 42: Tân hôn phu thê
- Chương 43: Giết thần
- Chương 44: Dỗ dành

Chương 1: Đông đi

Chuyển ngữ: Quả Hạnh Nhân

Trên đại lục Cửu Châu có 5 tộc là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Hiện tại Thủy tộc đang thống trị.

Nam Mịch là con gái nhỏ của Nam Vấn Trạch – vị Thần quân thứ tư của Thủy tộc, nàng cũng được xem là một thành viên hoàng tộc hiếm có.

Chỉ là cái hiếm có này của nàng không phải là thông thái sáng suốt, mạnh mẽ hiếm có, mà là yếu ớt hiếm có.

Hiện tại Nam thị của Thủy tộc đang nắm quyền lớn ở Cửu Châu, không nói đến trước đó Thủy tộc đã mạnh mẽ như thế nào mới có thể giành được thiên hạ trong thời kỳ thống trị cả trăm năm của Hỏa tộc. Cho dù có tính từng hoàng tộc đã cầm quyền trong lịch sử Cửu Châu cũng không tìm thấy bất cứ vị nào như Nam Mịch, nàng từ khi sinh ra đã không thông linh tính, khó khăn khi học Tu Linh thuật, là người có "căn cốt yếu ớt" trời sinh.

Khi Nam thị đến thế hệ Thần quân của Nam Vấn Trạch thì vẫn học theo gương cũ của tổ tiên mà trở thành một vị vua đức độ, như người đời hay nói: thượng thiện nhược thủy.

*Thượng thiện nhược thủy: Câu nói xuất phát từ Đạo Đức Kinh, có nghĩa là phẩm chất chí cao như nước, làm lợi cho vạn vật mà không tranh giành danh lợi, không có kiến thức như những người khác, cũng không tranh giành ưu khuyết điểm với người, vô cùng nhu hòa nhưng có thể dung nạp thế giới bằng tấm lòng và phong thái bao dung

Chưa kể đến việc Nam Vấn Trạch còn là một thiên tài Thông Thần ở tuổi 30, vậy nên mới giành được vị trí Thần quân này dù ngài chỉ thuộc dòng bên Nam thị.

Người Tu Linh ở Cửu Châu đầu tiên sẽ Đăng Linh, sau đó là Nhập Thánh, cuối cùng là Thông Thần.

Trong hàng trăm triệu năm ở Cửu Châu có rất nhiều người Đăng Linh nhưng người Nhập Thánh lại ít ỏi vô cùng, người Thông Thần càng tựa như sao trời vào ban sáng, qua cả trăm năm cũng không quá nghìn người.

Nếu xem như vậy thì huyết mạch của Nam Vấn Trạch thật ra phải rất mạnh mẽ mới đúng.

Điều này có thể thấy được qua người con trưởng là Nam Tu.

Nam Tu, tự Chi Qua, là huynh trưởng ruột của Nam Mịch, tu luyện Thủy Linh thuật, 4 tuổi Đăng Linh, 18 tuổi Nhập Thánh.

Mười chín tuổi y đã nhận thánh dụ của Thần quân phong làm Thánh Điện hạ, cũng chính là Thần quân được chọn cho đời kế tiếp. Hiện tại y đã 24 tuổi, lớn lên mày kiếm mắt sáng, cả người chính trực.

Nhưng không hiểu vì sao mà con gái nhỏ của Nam gia – Nam Mịch sinh ra lại có căn cốt yếu ớt.

Trong suốt 17 năm, Thần quân và Thánh Điện hạ không biết đã tìm bao nhiêu bí thuật, y giả, hy vọng tìm được một phương pháp tốt để nhanh chóng cho Nam Mịch tu luyện Thủy Linh thuật giống huynh trưởng của nàng.

Mười năm trước Nam Vấn Trạch lên ngôi, mang theo con trai trưởng, con gái nhỏ và linh vị của phu nhân quá cố, từ Ương Châu ở phía Nam dọn đến Thủy Ly cung ở trên đầm nước lớn.

Thường ngày Công chúa Nam Mịch ở trong sân của Thủy Ly cung lấp lánh này để trồng hoa thêu thùa.

"Mịch Nhi," hôm nay Thánh Điện hạ Nam Tu mặc chiếc áo bào dài màu đỏ tím, càng làm cho đôi mắt của y giống sao trời hơn: "Phụ thân kêu huynh đến tìm muội, người đang chờ muội ở Thần Điện đấy."

Nam Mịch đang nhìn chằm chằm vào đôi bướm băng trên cành hoa Nguyệt Vụ, nhất thời thất thần, một lúc sau mới lấy lại tinh thần, cười với Nam Tu: "Biết rồi, ca ca."

Từ khi còn nhỏ Nam Mịch đã được nuôi dưỡng ở nội trạch, tuy mất mẫu thân từ nhỏ nhưng nàng vẫn được phụ huynh chiều chuộng, lớn lên thuận buồm xuôi gió, năm nay đã được 18 tuổi.

"Hôm nay là sinh nhật muội, muội có muốn món gì không? Huynh trưởng đi tìm cho muội hết." Nam Tu

dẫn Nam Mịch rẽ vài vòng quanh Thủy Ly Cung.

Vì Nam Mịch đi chậm nên Nam Tu cũng đi chậm lại để chờ nàng.

Nam Mịch lắc đầu: "Muội không muốn thứ gì cả, chỉ cần năm nay ca ca và phụ thân đến Đế Thích Thiên tìm cách giữ lại một chùm ánh sáng thánh từ Thần Thạch mang về cho muội xem là được."

Phía trên Cửu Châu có 36 thiên, Đế Thích Thiên ở giữa. Đế Thích Thiên có một hòn đá, tên là: Thiên Dụ Thạch.

Thiên Dụ Thạch là vị thần duy nhất mà năm tộc ở Cửu Châu thờ phụng, mỗi năm Thần quân đều đến Đế Thích Thiên tế bái Thần Thạch, nghe Thiên Dụ.

Đây là một vinh dự lớn cho bất cứ người Nhập Thánh nào trong Hoàng tộc.

Nam Mịch là "căn cốt yếu ớt" không thể Tu Linh nên không đi được.

Nam Mịch đi theo huynh trưởng đến Thần Điện của Thần quân.

Nam Tu cong môi cười nói: "Mịch Nhi..." Lời còn chưa dứt, y chợt nhìn thấy vài bóng người hiện ra trên khoảng trống ở hành lang.

Vừa nhìn thấy rõ người đến, Nam Tu vội dùng tay che trước mắt Nam Mịch.

Qua khe hở giữa những ngón tay của huynh trưởng, Nam Mịch mơ hồ nhìn thấy một nam tử mặc áo bào trắng, dường như đang đọc chú quyết, hắn duỗi bàn tay ra, một người mặc trang phục đỏ ngay lập tức bay lên không trung cách tay của hắn một thước như một mảnh vải vô hồn.

Nam Mịch còn chưa kịp phản ứng, Nam Tu đã bước đến trước Nam Mịch che khuất tất cả những người trên khoảng đất trống.

Sau đó nàng nghe được Nam Tu vốn luôn bình tĩnh lại trầm giọng, có chút tức giận hỏi: "Cảnh đại nhân, sao lại xử lý công vụ ở đây?"

Nam nhân trên hành lang ngước mắt lên, hắn có đôi mày dài và cặp mắt lạnh lùng, nét lạnh nhạt không thể tả thành lời, hắn chỉ khẽ gật đầu xem như đáp lại vị Thánh Điện hạ Nam Tu này.

Hắn nâng tay lên, chỉ thoáng chốc nam tử áo đỏ giống mảnh vải vừa nãy đã hóa thành một làn khói giữa không trung rồi tan biến.

Nam Tu không khỏi nhíu mày, cảm thấy kinh hãi: Ngay cả xương cốt cũng không còn.

Một lúc lâu cũng không thấy có động tĩnh gì, Nam Mịch bèn tò mò là người nào mà dám không đáp lời huynh trưởng.

Từ sau lưng của Nam Tu, Nam Mịch lộ ra một đôi mắt hoa đào, có chút bất an và tò mò nhìn qua: Trên đất trống có vài người đang đứng, nhìn quần áo thì có vẻ là thị vệ của Thủy Ly cung.

Chẳng qua nàng không biết nam tử áo trắng kia có địa vị gì, hắn mặc một thân áo bào trắng, cổ tay, cổ áo và phần viền áo đều được thêu hoa văn ngọn lửa đỏ, vóc người hắn nhìn qua còn cao hơn Nam Tu hai ba tấc.

Hắn không có đôi mày kiếm như Nam Tu, lông mày hơi nhướng lên, dưới hàng mi dài là một đôi mắt đặc biệt trắng đen rõ ràng, lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Nam Mịch rùng mình một cái, lại lùi về phía sau Nam Tu.

Thị vệ ở một bên nhìn thấy là Nam Mịch thì giật mình vội vàng quỳ xuống đất, thị vệ trưởng mở miệng áy náy nói: "Xin điện hạ thứ tội, là bọn thuộc hạ không phát hiện kẻ xấu vào cung, để cho hắn ta chạy trốn đến nơi này, nếu không nhờ Cảnh đại nhân ra tay thì sợ rằng hắn ta đã tiến vào nội viện, thuộc hạ không biết Công chúa điện hạ đang ở đây, là do thuộc hạ làm việc không cẩn trọng."

Nam Tu không liếc đám thị vệ đang quỳ lấy một cái mà vẫn nhìn chằm chằm nam tử áo trắng như cũ, im lặng một lúc lâu mới ra lệnh: "Đã biết Công chúa ở nội viện mà các ngươi vẫn không cẩn thận, tự đi nhận phạt đi. Lần sau..." Nam Tu dừng lại một chút, sau đó nặng nề nhìn nam tử áo trắng: "Cũng xin Cảnh đại nhân sau này giải quyết kẻ trộm thì hãy chú ý nhiều hơn."

Người nghe dường như khẽ gật đầu, bóng dáng của hắn lóe lên rồi biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Một đoạn nhạc đệm nho nhỏ đi qua, Nam Mịch tiếp tục đi theo Nam Tu về phía Thần Điện, nàng tò mò mở miệng hỏi: "Ca ca, người đó là ai vậy?"

Nam Tu nghiêng đầu nhìn nàng: "Điện chủ của Chá Phàm điện, Cảnh Từ."

Nam Mịch sửng sốt, hắn chính là điện chủ của Chá Phàm điện? Là vị thiên tài tu Hỏa Linh thuật duy nhất ở Cửu Châu hiện tại.

Chá Phàm điện là đội quân do tổ tiên Nam thị lập ra, là đội quân bí mật mạnh nhất dưới trướng của Thần quân, trực thuộc với Thần quân, chấp hành các công việc khác biệt với những quan lại khác.

Ở triều đại trước, Dịch thị của Hỏa tộc đã cai trị Cửu Châu hàng trăm năm, hiện giờ Hỏa tộc dần suy tàn, đã có ý muốn mai danh ẩn tích khỏi Cửu Châu.

Thế nhưng các đời Thần quân của Nam thị lại rất dè chừng Hỏa tộc, chỉ cần là Hỏa tộc đều phải kiểm tra lai lịch, chú ý nhiều hơn, vì vậy Hỏa tộc hiện tại ở Cửu Châu gần như không có địa vị gì.

6 năm trước, Cảnh Từ trở thành vị điện chủ duy nhất xuất thân từ Hỏa tộc, lúc ấy trong và ngoài cung đều bàn tán xôn xao, suy cho cùng thì hắn cũng là Hỏa tộc, mà Hỏa tộc vốn nổi loạn trời sinh.

Chá Phàm điện quả thật là vị trí dưới một người nhưng trên vạn người, ngoại trừ Thần quân, nếu hắn không vui thì không cần phải khách khí với cả Thánh Điện hạ.

Khó trách vừa rồi ngay cả Nam Tu mà hắn cũng dám không trả lời.

Thường nghe nói rằng người của Chá Phàm điện ngoại trừ có linh lực cao siêu và thân thủ tốt ra thì cũng đã giết vô số người.

——— Là vai chính trong các câu chuyện ma dân gian.

Chẳng trách, người đó trông lạnh lẽo chẳng khác nào u linh trong điện Tu La.

Thấy Nam Mịch đang phân tâm suy nghĩ điều gì, Nam Tu đưa tay vỗ nhẹ lưng nàng: "Muội đang nghĩ gì đấy? Có đi tiếp không? Phụ thân đợi lâu sẽ sốt ruột đấy."

Thấy Nam Mịch ngoan ngoãn đi theo, Nam Tu dường như nhớ ra điều gì rồi dặn dò: "Từ giờ nhớ tránh xa người tên Cảnh Từ này ra."

Nam Tu hiếm khi nhận xét về người khác, Nam Mịch không khỏi thắc mắc: "Ca ca không thích hắn?"

Nam Tu nhíu mày: "Huynh không ưa hắn từ nhỏ rồi. Cứ cảm thấy người này dường như không có cảm xúc, làm gì cũng lạnh như băng."

"Hắn rất lợi hại sao?"

"Đương nhiên lợi hại rồi, huống chi việc tu luyện Hỏa Linh thuật cực kì khó, nghe nói hắn đã Nhập Thánh nhiều năm, cũng có người nói thật ra hắn có thể Thông Thần từ lâu, hoặc là đã Thông Thần rồi, có nhiều giả thuyết khác nhau, khó mà phân biệt thật giả."

Đúng vậy, Hỏa Linh thuật khó tu luyện, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Dịch thị của Hỏa tộc cuối cùng đã thất bại trước Nam thị năm đó

Khi đại quân của Nam thị áp sát, tướng lĩnh của triều trước có rất ít người thuộc Hỏa tộc, theo lý mà nói, tộc nào cầm quyền thì tộc đó hùng mạnh mới phải.

Nam Mịch nói: "Thật ra rất hiếm khi nhìn thấy hắn."

"Bốn năm trước, một nhóm đạo tặc từ Hỏa tộc không biết từ đâu xuất hiện, chúng đốt phá, giết chóc, cướp bóc, gây ra đủ loại tội ác ở ba châu phía Bắc, phụ thân sai Cảnh Từ dẫn dắt Chá Phàm điện đi dẹp loạn, mới trở về gần đây."

Nam Mịch gật gật đầu, trong lòng nghĩ rằng cũng chỉ có việc của Hỏa tộc mới có thể khiến cho Chá Phàm điện toàn lực ra tay.

Hai huynh muội trò chuyện suốt cả đường mà không biết đã đến Thần Điện từ khi nào. Vừa vào điện, Nam Mịch đã hành lễ trước, Thần quân Nam Vấn Trạch vội miễn lễ.

Nam Mịch vừa ngẩng đầu đã bắt gặp đôi mắt đen trắng rõ ràng của Cảnh Từ, nàng không khỏi rùng mình, rời mắt đi.

Thần quân mỉm cười: "Mịch Nhi, hôm nay là sinh nhật con, con muốn lễ vật gì?"

Nam Mịch còn chưa kịp mở miệng, Nam Tu đã cười nói: "Vừa rồi nhi tử cũng hỏi chuyện này, tiểu Công

chúa ít phiền toái thật, muội ấy nói năm nay vẫn chỉ muốn một chùm ánh sáng thánh."

Thần quân nghe vậy thì đưa tay ra hiệu nàng lại gần, cười nói: "Làm sao cứ giống như vậy được, năm nào con cũng muốn cái này."

Nam Mịch ngoan ngoãn thò lại gần nhưng suy nghĩ không nhịn được mà cứ bay lên người Cảnh Từ, nàng thấy sợ hãi và lo lắng không thể giải thích nổi, nhất thời nghẹn lời.

Không chờ nàng sắp xếp lại câu từ đã nghe thấy Cảnh Từ đứng một bên mở miệng: "Quân thượng, ngài và Công chúa nói chuyện riêng, thần xin lui xuống."

Quả nhiên, giọng nói kia cũng vô cùng lạnh lẽo.

Nghe vậy, Thần quân nhìn qua, bởi vì thấy tâm tình nữ nhi rất tốt nên nhìn thấy Cảnh Từ cũng dường như có hơi người hơn: "Này, Tầm Nhiên, vừa rồi ngô hỏi ngươi muốn ban thưởng thứ gì, ngươi còn chưa trả lời ngô đấy."

Nam Mịch không dám nhìn Cảnh Từ, trong lòng suy nghĩ hai chữ "Tầm Nhiên".

Thì ra tên tự của hắn là thế này? Giống như tên của con gái vậy.

Lúc này Cảnh Từ gật đầu: "Nếu Quân thượng muốn thưởng, vậy thì... Xin cho thần nghỉ ngơi một thời gian."

Dường như không nghĩ đến Cảnh Từ sẽ nói điều này, Thần quân cũng sửng sốt, sau đó lại cười nói: "À, Cảnh điện chủ của chúng ta cũng biết mệt sao, được, chuyện lần này ngươi làm rất tốt, ngô chuẩn."

Cảnh Từ hành lễ: "Tạ Quân thượng, thần xin lui xuống."

Thần quân gật đầu, Cảnh Từ đi ra ngoài.

Thần quân quay đầu tiếp tục suy nghĩ nên tặng quà gì cho Nam Mịch, đưa mắt nhìn bội kiếm bên hông Nam Tu một cái rồi nhìn về phía nàng: "Hay là... Ta tặng con một thanh kiếm thì sao?"

Nam Tu suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu đồng ý với phụ quân: "Con cảm thấy rất tốt."

Phụ tử hai người cùng bàn bạc, cảm thấy sẽ rất tuyệt nếu Nam Mịch có một thanh kiếm tốt nhất. Cũng mặc kệ vị tiểu Công chúa này có dùng đến hay không.

Tiệc sinh nhật của Công chúa vào buổi tối làm vô cùng xa hoa, ngay cả sinh nhật của chính Thần quân cũng không được phép quá phô trương, hiển nhiên có thể thấy được sự thiên vị.

Cả thiên hạ đều biết tiểu Công chúa không có thiên phú gì trên con đường Tu Linh, năm nay đã mười tám mà vẫn chưa Đăng Linh.

Tuy nhiên tiểu Công chúa trời sinh xinh đẹp, thậm chí còn đẹp hơn mấy phần so với mẫu thân nàng là Vân Chi phu nhân, cũng xem như không cô phụ phần huyết mạch quý giá này.

Đôi mắt đào hoa ẩn tình kia lúc nào cũng chứa ý cười thấp thoáng, hai má không gầy ốm mà cân xứng, đôi mày cong cong khiến nàng thêm mấy phần mềm mại dịu dàng.

Tiệc tối hôm nay, nàng dán hoa điền trân châu màu lam giữa trán, mặc chiếc váy lụa vàng nhạt phối cùng khăn choàng vai màu xanh biển, tóc được búi cao, vật trang sức màu xanh lam gợn sóng trang trí trên mái tóc làm lộ cần cổ thon dài trắng nõn.

Nàng ngồi ngay ngắn bên cạnh Thần quân, đẹp đến nỗi không ai có thể rời mắt.

Không lâu sau khi yến hội bắt đầu, sứ thần các châu dựa theo lễ nghi cùng nói lời chúc mừng và dâng tặng lễ vật.

Nam Mịch cảm thấy mình chẳng khác cái chày giã tỏi là bao, cứ phải gật đầu mãi, trong lúc không ai chú ý, một vị sứ thần chưa nói xong mà nàng đã gật đầu, may mà đối phương đang mải mê chúc mừng nên không phát hiện Công chúa sớm đã thấy chóng mặt.

Yến tiệc tổ chức một lúc lâu thì cổ Nam Mịch cũng đã cứng đờ, Nam Tu sợ nàng quá mệt mỏi nên tìm cớ mang nàng ra ngoài hít thở không khí.

"Nếu muội mệt mỏi thì ra ngoài hít thở không khí, nói với phụ thân một tiếng là được." Nam Tu đưa nửa cốc nước cho Nam Mịch.

Nam Mịch uống hai ngụm, hít một hơi nói: "Nhiều người nhìn như vậy, làm sao mà muội... Làm sao muội nói được, muội chỉ cần nhịn một chút là được, không phải là chuyện gì lớn."

Nam Tu không nói thêm gì nữa, nhìn Nam Mịch một lúc rồi đột nhiên hỏi: "Mịch Nhi, muội có muốn ra ngoài chơi không?"

"Đi đâu?"

"Thanh châu."

Nam Mịch kinh ngạc: "Thanh... Thanh châu?" Nam Mịch cho rằng đi ra ngoài chơi cùng lắm là đi dạo ở ngoại viện hoặc là ra khỏi cung, nhưng không ngờ Nam Tu sẽ nói đến Thanh châu.

Nam Tu thấy nàng giật mình, cười một tiếng rồi tiếp tục nói: "Lần này sứ thần Thanh châu đến Thần đô, ngoài việc tặng lễ vật cho muội còn đem cho phụ thân một tin tức tốt."

"Tin tức gì vậy?"

Nam Tu hắng giọng nói: "Nghe nói Thanh châu có một ngọn núi gọi là Đồ sơn, dưới núi Đồ sơn có người thuộc dòng họ Đồ sơn sinh sống, có một cao nhân xưng là Nhan Vũ tiên nhân, đã sống trên ngọn núi đó không biết bao nhiêu năm..."

Không đợi Nam Tu nói xong, Nam Mịch nhỏ giọng cắt ngang: "Có thể thông linh mạch của muội?"

Nam Tu thấy vẻ mặt hoang mang hiếm thấy của Nam Mịch, cười đáp: "Đúng vậy, thông linh mạch của muội, làm muội có thể luyện Linh thuật tốt hơn."

Nam Mịch gật đầu, không nói gì nữa.

Hôm sau, Thần quân truyền Cảnh Từ đến đại điện của Thần quân hỏi chuyện, Cảnh Từ không thích uống rượu, đêm qua lại rời đi sớm nên hắn không bị đau đầu vì say rượu sau yến tiệc.

Vẫn cứ không vui không buồn đứng ở nơi đó.

Thần quân Nam Vấn Trạch nhíu mày, dường như có chuyện gì rất phiền muộn, ngài thở dài nhìn thoáng qua Cảnh Từ đang đứng ở một bên: "Tầm Nhiên, mấy năm nay ngươi ở ba châu phía Bắc, có thường ở lại Thanh châu không?"

Cảnh Từ: "Cũng có đôi lúc."

Thần quân gật đầu: "Ngươi từng nghe qua Nhan Vũ tiên nhân ở Đồ sơn chưa?"

Cảnh Từ gật đầu.

Như đã quen với tính tình lạnh nhạt và ít nói của Cảnh Từ, Thần quân cũng không tức giận mà tiếp tục hỏi: "Ừ, chuyện tiên nhân đó là thật sao?"

Dường như đang nhớ lại, Cảnh Từ dừng một lát mới đáp: "Thần từng đến Đồ sơn nhưng chưa từng lên núi, cũng từng nghe lời đồn về Nhan Vũ tiên nhân nhưng chưa từng tận mắt nhìn thấy."

Thần quân gật đầu, lại thở dài rồi đột nhiên hỏi: "Ngươi nói xem, có thể Tu Linh hay không thật sự là do số mệnh sao?"

Không cần suy nghĩ nhiều thì Cảnh Từ cũng biết Thần quân đang gặp khó khăn vì tiểu Công chúa không thông linh tính, không hiểu sao hắn chợt nghĩ đến tiểu Công chúa ngồi ngay ngắn ở bữa tiệc hôm qua. Hàng năm hắn không ở Thần đô, thậm chí những năm đầu còn ở đây, hắn cũng rất ít tham gia những yến tiệc xa hoa như vậy nên không gặp nàng nhiều.

Bây giờ nghĩ kĩ lại, hắn cũng cảm thấy một nữ tử như vậy mà không thể Tu Linh là chuyện rất đáng tiếc.

Hắn cũng cảm thấy suy nghĩ của mình có hơi khó hiểu, Cảnh Từ dừng một chút mới nói: "Mặc dù thần chưa đến Đồ sơn nhưng khi đi ngang qua đó, thần cảm thấy nơi đó quả thực là ngọn núi dồi dào linh lực, cho dù không có tiên nhân mà chỉ ở nơi đó một thời gian cũng sẽ có lợi."

Dường như Thần quân có chút kinh hỉ: "Là thật sao?"

Cảnh Từ gật đầu: "Đồ sơn đúng là ngọn núi có nguồn linh khí dồi dào, chỉ có điều ở trong núi cách biệt với thế giới bên ngoài, dòng họ Đồ sơn dưới chân núi cũng cách núi khá xa, không tiện ở lại nên ít có người đến."

Thần quân lại hỏi: "Vậy... nếu cho Công chúa đi Thanh châu, Tầm Nhiên cảm thấy thế nào?"

Cảnh Từ hơi do dự, về chuyện Đồ sơn, hắn chỉ trần thuật khách quan, nhưng tiểu Công chúa kim kiều ngọc quý, hiển nhiên hắn khó trả lời được.

Thấy đã qua một lúc lâu mà Cảnh Từ vẫn không trả lời, Thần quân biết hắn khó xử nên cũng không giận: "Từ nhỏ Mịch Nhi đã không thông linh mạch, nhiều năm qua con bé cũng vì vậy mà chịu đau khổ không ít, ngô muốn thử lại một lần nữa, đi tìm vị tiên nhân này một lần xem sao, nếu như không có thì để con bé ở Đồ sơn một thời gian, xem như cầu phúc. Núi non có linh, không biết có thể thay đổi mệnh của Mịch Nhi hay không."

Thấy Thần quân đã quyết định, Cảnh Từ đứng ở một bên không nói gì.

Không lâu sau Thần quân truyền Nam Mịch đến, vẫn là một thân váy vàng nhạt, chỉ là kiểu cách không trang trọng như trong yến tiệc.

Nam Mịch liếc nhìn Cảnh Từ, không biết là bởi vì những câu chuyện dân gian đáng sợ đó hay là vì sát khí quanh người hắn quá nặng nề, đôi mày dài cặp mắt lạnh, nàng luôn cảm thấy hơi sợ sệt khi thấy hắn.

Nàng vừa tiến vào, Cảnh Từ đương nhiên nhìn nàng, nhìn thấy ánh mắt nàng chứa đầy hoảng sợ.

Cảnh Từ cũng có chút khó hiểu, nàng là Công chúa, sao vừa nhìn thấy một tên thần tử như hắn mà mắt lại đầy vẻ rụt rè như thế.

Thần quân nắm tay của con gái, để nàng ngồi bên cạnh mình: "Mịch Nhi, phụ thân tìm được một chỗ rất tốt ở Thanh châu, nơi đó có một vị tiên nhân rất lợi hại, con đi đến đó bái sư được không?"

Nam Mịch rụt rè sợ sệt liếc nhìn Cảnh Từ, nhỏ giọng hỏi: "Phụ thân, vậy khi nào con có thể về?"

Thần quân đương nhiên cũng không nỡ xa con gái, nhưng tương lai sẽ có một ngày phụ huynh không bên cạnh con bé, chỉ riêng họ Nam thôi cũng đủ bao nhiêu kẻ thù thèm muốn tính mạng của cô.

Suy cho cùng bản thân cũng phải có bản lĩnh.

Thần quân suy nghĩ một lát: "Ít thì ba bốn tháng, nhiều thì một hai năm, con thấy sao?"

Bởi vì Nam Mịch không thông linh tính nên phụ huynh tốn không biết bao nhiêu công sức vì nàng, trong thâm tâm nàng biết khi nàng vừa sinh ra, mẫu thân vì khó sinh mà chết, còn nàng lại làm phụ huynh nhọc

lòng. Không biết do tự trách hay là buồn bã vì sắp rời nhà, nước mắt Nam Mịch chảy xuống, khóc nức nở trả lời: "Dạ được."

Thần quân dỗ nàng một hồi, nhân lúc xử lý công sự vội nói: "Mịch Nhi, con yên tâm, lần này ta để Tầm Nhiên hộ tống và bảo vệ con suốt chặng đường, đến lúc đó hắn sẽ trở về cùng con."

Nam Mịch nhất thời sững sờ, trên má còn đọng lại hai giọt nước mắt.

Cảnh Từ đứng ở một bên cũng sửng sốt. Hắn ngay lập tức nghĩ đến, bản thân là điện chủ của Chá Phàm điện, chẳng lẽ thật sự muốn an dưỡng tuổi già à?

Hộ tống Công chúa mà không cần đánh đánh giết giết, bôn ba khắp nơi, đây đã xem như là được ban ân nghỉ phép rồi.

Nam Mịch nhất thời hoảng loạn, lắp bắp nói: "Phụ, phụ thân, Cảnh đại nhân bận như vậy, hắn... hắn là bất tiện lắm."

Thần quân cười: "Hiện tại hắn đang chuẩn bị nghỉ phép ở Chá Phàm điện, hắn bận gì chứ," Ngài đưa mắt nhìn Cảnh Từ, cười nói: "Lần này ngô cho ngươi ngày nghỉ để ngươi đi một chuyến cùng Công chúa, không phải ấm ức ngươi, ngươi đừng có quay đầu trách ngô nói mà không làm đấy."

Cảnh Từ gật đầu nói: "Thần không dám."

Thần quân nhìn Nam Mịch, thấy nàng nhíu mày bèn nói: "Phụ thân biết con chưa từng rời nhà, cũng không quen thân với Tầm Nhiên, nhưng con cứ yên tâm, ngay cả huynh trưởng của con cũng trở thành kẻ thua trận dưới Hỏa linh thuật của Tầm Nhiên. Chỉ khi hắn đi cùng con thì phụ thân và huynh trưởng mới yên tâm."

Đương nhiên Nam Mịch không muốn để Cảnh Từ hộ tống, nhưng nàng biết phụ thân nói đúng, huynh trưởng là Thánh Điện hạ, sao có thể để hắn đi Đông Bắc xa xôi, mà Cảnh Từ đang nghỉ phép đúng là ứng cử viên sáng giá nhất, nhưng mà.... Nàng lướt nhanh qua người Cảnh Từ, chợt vô tình đối diện với cặp mắt đen trắng rõ ràng ấy, lòng nàng run lên, vội quay đầu đi.

"Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, Tầm Nhiên, ngươi đưa Công chúa về cung, ngô cho phép ngươi có thể đến nội đình, qua lại với Công chúa nhiều hơn." Thần quân lại nói, việc này xem như hoàn toàn ván đã đóng thuyền.

Cảnh Từ gật đầu. Thần quân hất cằm, Nam Mịch kì kèo một lát vẫn đứng dậy đi ra khỏi Thần Điện, trong lòng là sự hoảng loạn không nói nên lời.

Chú ý đến việc Nam Mịch đi chậm nên Cảnh Từ đành di chuyển bên cạnh nàng một cách mất tự nhiên, hai tay chắp sau lưng.

Nam Mịch không yên lòng nổi, Cảnh Từ ở bên cạnh nàng, nàng cảm thấy mình sắp bị đông cứng rồi, trong lòng không khỏi suy nghĩ, sao lại có người có thể lạnh lùng như vậy.

Suốt chặng đường không ai nói chuyện. Cảnh Từ nhấc bước chân, trong lòng cảm thấy nội đình Thủy Ly Cung đúng là quá xa, không nhịn được phải cau mày, bất giác khẽ thở dài.

Nghe được người bên cạnh như đang thở dài, Nam Mịch càng căng thẳng hơn, cũng may hôm nay váy tuy chấm đất nhưng cũng không quá nặng nề, không thì nàng sẽ bị vướng ngã. Nàng lấy hết can đảm nói: "Cảnh đại nhân, nếu ngài có việc thì... thì cứ đi làm đi, ta sẽ tự mình về cung."

Cảnh Từ vẫn bước đi theo Nam Mịch, hắn đáp lại: "Quân thượng bảo thần tiễn Công chúa, thần sẽ đưa người về cung."

Nam Mịch không thể nói thêm gì nữa, chỉ "À" một tiếng rồi ngừng nói.

Nam Tu đến nội đình tìm Nam Mịch nhưng không tìm được, vừa đi ra thì thấy được Nam Mịch đang hơi cúi đầu, khóe miệng mím nhẹ, bước đi cũng nhanh hơn ngày thường một chút, bên cạnh là Cảnh Từ luôn luôn nghiêm nghị lạnh lùng.

Cảm thấy sốt ruột, Nam Tu vội vàng đọc chú quyết, vọt đến chỗ Nam Mịch rồi kéo nàng lại bảo vệ kín kẽ, Nam Tu có chút mâu thuẫn khi nhìn thấy Cảnh Từ: "Cảnh đại nhân, sao ngươi lại đi cùng Công chúa?"

Cảnh Từ bình tĩnh đến lạ thường, không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột nhiên của Thánh Điện hạ. Hắn không khách sáo nhìn thẳng Nam Tu: "Quân thượng sai thần đưa Công chúa về cung."

Nam Mịch thấy ánh mắt dò hỏi của Nam Tu, nàng mím môi, gật đầu.

Im lặng hồi lâu, Nam Tu mới gật đầu: "Là do ta đường đột, nếu ta đã gặp Mịch Nhi thì cứ để ta về cung cùng muội ấy."

Cảnh Từ gật đầu chắp tay lại, không muốn nói thêm lời nào nữa, nhưng xoay người chưa đi được hai bước, hắn lại quay đầu lại, nhìn thoáng qua Nam Tu sau đó nhìn Nam Mịch: "Công chúa, ngày mai thần sẽ đến nói cho ngài về hành trình đi phía Đông."

Không đợi huynh muội Nam thị kịp phản ứng thì Cảnh Từ đã đi xa.

Nhìn Cảnh Từ sải bước đi, Nam Mịch lại nghĩ đến tiếng thở dài của người bên cạnh lúc nãy, không khỏi có chút xấu hổ. Trong lòng nói vừa rồi mình chạy nhanh là được rồi.

Nam Tu nhíu mày hỏi: "Chuyến đi về phía Đông? Đi Thanh châu à?"

Nam Mịch gật đầu: "Vâng, phụ thân sai Cảnh đại nhân đưa muội đi."

Nam Tu chậc một tiếng, cảm thấy khó chịu trong lòng, hắn dẫn Nam Mịch đi vào cung. Hắn đã đoán trước rằng cha sẽ sắp xếp để Cảnh Từ hộ tống muội muội, chỉ là việc này đã giải quyết xong thì hắn vẫn không thấy vui.

Ngược lại là Nam Mịch thấy hắn không dậm chân bực tức, cũng không phản đối thì không nhịn được hỏi: "Ca ca, huynh có ứng cử viên khác không? Huynh nói với phụ thân để thay với Cảnh đại nhân đi."

Nam Tu nhìn nàng một cái, thở dài nói: "Huynh đã đoán trước phụ thân sẽ phái Cảnh Từ đi. Huynh cũng suy nghĩ hồi lâu nhưng đúng là không nghĩ tới người nào thích hợp hơn. Cảnh Từ tuy không dễ gần nhưng làm việc đúng mực, tu vi lại cao, để hắn đưa muội đi huynh và phụ thân cũng yên tâm hơn."

Nghe những lời gần như giống hệt nhau của huynh trưởng và phụ thân, Nam Mịch cảm thấy chán nản, lần này đi về phía Đông chắc hẳn phải đi cùng Cảnh Từ rồi.

Quả nhiên, khi Nam Mịch vừa bắt đầu dùng bữa sáng vào ngày hôm sau, hạ nhân ngoài cửa đã truyền lời nói rằng Cảnh đại nhân cầu kiến. Nàng đành phải uống vội ngụm sữa sau đó cho dọn bàn ăn đi và mời Cảnh Từ vào.

Cảnh Từ vẫn mặc áo bào trắng, nhưng kiểu dáng hôm nay có vẻ tùy ý hơn, bên hông có thắt đai ngọc điểm xuyết ngọc hồng lựu, tóc buộc cao, lúc này Nam Mịch mới nhận ra rằng, dù là gặp riêng người khác hay là dự yến tiệc thì hắn cũng chưa từng mặc áo bào tay rộng đang lưu hành của nam tử hiện tại, lúc nào cũng là áo tay bó gọn gàng.

Nam tử ở Cửu Châu hiện tại thích kiểu phóng khoáng như gió, phần lớn tóc để nửa buộc nửa thả, nhưng vài lần gặp hắn đều buộc hết tóc lên, như thể hắn không thể để lại bất cứ thứ gì dư thừa.

Cảnh Từ chắp tay nói: "Công chúa, chuyến đi phía Đông lần này," thấy Nam Mịch ngây ra nhìn hắn chằm chằm, Cảnh Từ khựng lại, hơi nâng giọng: "Công chúa?"

Nam Mịch lúc này mới từ trong mơ hồ tỉnh lại, chớp mắt nói: "Cảnh, Cảnh đại nhân, ngài nói tiếp đi."

Cảnh Từ bình tĩnh nói tiếp: "Mặc dù rất nhiều phản tặc ở ba châu phía Bắc đã bị tiêu diệt nhưng vẫn còn tàn dư, cho nên để tránh phiền toái, chúng ta sẽ đi theo đoàn xe của sứ thần Thanh châu. Thần sẽ mang theo một đội người của Chá Phàm điện, đến Thanh châu rồi, chúng ta sẽ mượn đội ngũ của Thanh châu để đi Đồ sơn, bởi vì không thể phô trương nên tất cả đều giản lược."

Nam Mịch gật đầu xem như đồng ý. Từ nhỏ đến lớn, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đều là phụ huynh sắp xếp, nàng không có chủ ý gì, hiện tại Cảnh Từ nói rất nhiều chuyện cho nàng nghe, nàng đương nhiên cũng không có bất cứ ý kiến nào.

Cảnh Từ thấy nàng rất hợp tác, không nũng nịu bắt bẻ như các tiểu thư bình thường, vì thế hắn tiếp tục nói: "Sứ thần Thanh châu sẽ khởi hành vào ngày mốt, Công chúa chuẩn bị sớm một chút, tốt nhất mang theo ít thị nữ hầu hạ thôi."

Tim Nam Mịch như bị thắt lại: "Ngày mốt? Nhanh vậy sao?"

Cảnh Từ không nói thêm gì nữa, một tay chắp sau lưng, một tay hơi nắm ở trước người, cứ như vậy vô cảm nhìn Nam Mịch. Nam Mịch thấy thái độ của hắn thờ ơ, còn phải rời khỏi nhà vội vã như vậy, nàng chợt thấy tủi thân, mếu máo, vành mắt đỏ lên, kéo theo tiếng khóc nức nở hỏi: "Cảnh, Cảnh đại nhân, có thể đi trễ một chút không?"

Giọng nói kia vô cùng tủi thân, mềm mại chui vào tai người khác. Cảnh Từ rất ít khi giao tiếp với nữ nhân. Cho dù có gặp phải thì hoặc là nữ tướng quân cứng rắn hơn cả nam nhân, không thì là nữ ma đầu hung dữ hơn cả ác quỷ. Hắn chưa gặp tình huống thế này bao giờ, trên mặt có chút bối rối không biết phải làm sao: "... Thần đi hỏi sứ thần Thanh châu xem có thể khởi hành trễ mấy ngày không."

Nghe hắn nói vậy, Nam Mịch mới ngước mắt nhìn Cảnh Từ, một lúc sau lại dời mắt, nhút nhát nói: "Được..."

Cảnh Từ thương lượng với người Thanh châu nhưng sứ thần vội muốn trở về phục mệnh nên không dám trì hoãn. Cảnh Từ lạnh nhạt nhìn sứ thần, sứ thần rùng mình, đồng ý sẽ khởi hành trễ ba ngày.

Nam Mịch uể oải nhìn cung nhân đóng gói hành lý cho nàng, trong đó chỉ mang vài bộ quần áo, trâm ngọc, son phấn các loại, vì Cảnh Từ nói tất cả phải đơn giản nên nàng chỉ dẫn theo một thị nữ là Nhạc Đa.

Vào ngày khởi hành, do công việc của Thần quân bận rộn, hơn nữa không muốn chịu sự chia ly nên để Nam Tu đến tiễn. Vì không muốn phô trương nên hắn chỉ dặn dò vài câu, Nam Mịch đã khởi hành cùng đoàn xe.

Lần đi Thanh châu này, ngay cả người trong đoàn xe sứ thần cũng không biết người trong cỗ xe ngựa đang được nam tử áo bào trắng che chở là tiểu Công chúa, ngoại trừ sứ thần và người của Chá Phàm điện, không ai khác được biết việc này.

Nam thị trị vì chưa đến hai trăm năm, người Tu Linh tuổi thọ rất dài, hai trăm năm này làm sao đủ để diệt trừ dư đảng tiền triều đang trốn ở góc âm u của Cửu Châu.

Dư đảng tiền triều còn chưa được dọn dẹp sạch sẽ, trong năm tộc ở Cửu Châu, ba tộc còn lại cũng không an phận là bao, bản thân Nam Mịch lại là "căn cốt yếu ớt", nên mọi chuyện đương nhiên không nên để lộ ra, dù sao thì thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, an toàn đến Đồ sơn bái kiến tiên nhân mới là chuyện đúng đắn.

Cảnh Từ cưỡi ngựa đi theo bên ngoài xe ngựa của Nam Mịch, vị trí không xa không gần. Nam Mịch mở cửa sổ xe ra, nhìn thấy hắn cưỡi trên lưng ngựa, thân hình hơi đong đưa theo bước đi của ngựa, mặt vô cảm, tựa như lớp băng trăm năm khó hiểu trên núi tuyết.

Chỉ nhìn một cái thôi, Nam Mịch nhịn không được mà run rẩy.

Chương 2: Chuyện xưa

Chuyển ngữ: Quả Hạnh Nhân

Muốn đi về phía Đông đến Thanh châu, trước tiên phải từ Thủy Ly cung đi về phía Đông đến bờ sông lớn rồi chuyển sang đường thủy, đi thuyền đến Hãn châu theo phía Bắc, rồi tiếp tục đi hướng Đông Bắc xuyên qua Hãn châu đến Thanh châu.

Do Nam Mịch không nỡ rời nhà nên họ đành nán lại Thủy Ly cung thêm mấy ngày, lại vì sợ Nam Mịch không chịu nổi mệt nhọc do đi đường dài, nên tận 5 ngày sau họ mới đến được bến sông lớn.

Sứ thần đến từ Thanh châu họ Võ, Võ đại nhân sốt ruột đến mức muốn giậm chân cả ngày nay, nhưng không biết tại sao khi Cảnh Từ lặng lẽ nhìn lão ta thì lão ta lập tức thấy run sợ, cuối cùng chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Võ đại nhân đành phải nói do mình không thích ứng thời tiết nên không lên đường nhanh được.

Đi được một đoạn lại phải dừng để nghỉ ngơi, các quân sĩ theo sau đều thấy buồn bực, sứ thần đại nhân chỉ tham gia tiệc sinh nhật của Công chúa thôi mà sao lại trở nên yếu ớt không tự lo được thế này? Suốt chặng đường từ Thanh châu đến đây chẳng phải ngài sứ thần giơ roi thúc ngựa rất mạnh mẽ sao?

Chậm chạp tận 5 ngày mới đến bến, Cảnh Từ trước tiên đến gần xe ngựa của Nam Mịch thông báo: "Công chúa."

Nam Mịch nghe Cảnh Từ gọi khi nàng đang nghiên cứu bức vẽ họa tiết khăn tay mới với Nhạc Đa trong xe ngựa, tay nàng run lên, vội vàng đáp lại: "Cảnh đại nhân."

Dường như thông cảm cho nỗi nhớ nhà đến sốt ruột của Võ đại nhân, Cảnh Từ nói: "Trước đó là bến đò, tối nay chúng ta ngủ trễ một chút, lên thuyền rồi hẵng ngủ."

Ban đầu nàng còn cảm thấy mới lạ, dù sao thì từ nhỏ Nam Mịch cũng đã nhìn quen nội trạch hoặc hoa cỏ cây cối trong sân, được ra khỏi Thủy Ly cung, cứ đi rồi dừng, đúng là có cảm giác nhàn nhã như đi du lịch, thoải mái vô cùng.

Mấy ngày nay tuy Nam Mịch không mấy thích ứng khi ở trong các tửu quán hay khách điếm, nhưng cũng may ban ngày bôn ba mệt nhọc, ban đêm ngủ cũng khá ngon, vì thế nàng gật đầu: "Được."

Cảnh Từ cưỡi ngựa đến phía trước thương lượng với đoàn xe của sứ thần.

Mấy ngày nay, Cảnh Từ vẫn luôn đi không xa không gần xe ngựa của Nam Mịch, rất ít nói chuyện với nàng, điều này giúp Nam Mịch tránh đi rất nhiều phiền toái.

Chỉ có một lần nọ, là khi Nam Mịch vừa mới được thấy phong cảnh ngoài cung, nàng nhất thời mải mê vui chơi mà đi rất xa để đuổi theo một con bướm, chờ đến lúc tỉnh táo lại thì đã đi xa khỏi nơi nghỉ chân rồi.

Nàng đang muốn trở về thì Cảnh Từ không biết khi nào đã xuất hiện bên cạnh nàng, hắn nhìn nàng chăm chú một lúc rồi vô cảm nói: "Công chúa, nếu không đi thì trước khi trời tối sẽ không đến được quận thành," nói đến đây hắn dừng một chút rồi lại nói: "Về sau Công chúa muốn đi dạo nơi nào thì xin hãy phân phó thần, thần sẽ đi cùng người."

Kể từ khi đó, một đội sáu người của Chá Phàm điện đều đến gần xe ngựa của Nam Mịch, mặc dù nhìn qua không có nhiều thay đổi nhưng Nam Mịch lại phát hiện đội hình này của bọn họ càng kín đáo chặt chẽ hơn trước để bảo vệ nàng ở bên trong.

Nàng không dám rời quá xa đoàn xe nữa.

Nhạc Đa là thị nữ bên cạnh Nam Mịch từ nhỏ, thân cận hơn hẳn so với những người khác, giống tỷ muội hơn là chủ tớ, hai người bầu bạn suốt chặng đường đi cũng xem như niềm an ủi khi xa nhà.

Nghe thấy Cảnh Từ cưỡi ngựa rời đi, Nhạc Đa mới nhỏ giọng nói: "Công chúa, người nghĩ những câu chuyện truyền thuyết dân gian đó có thật không?"

Nam Mịch bị nàng ấy ảnh hưởng, cũng nhỏ giọng theo: "Chuyện xưa gì vậy?"

Nhạc Đa: "Thì . . . chuyện xưa về Cảnh điện chủ ạ."

Nam Mịch: "Ta chỉ nghe nói là đáng sợ lắm, nhưng cụ thể thế nào thì không biết."

Nhạc Đa: "Nghe nói điện chủ của Chá Phàm điện đã giết vô số người, cực kỳ lạnh lùng, người hóa thành tro trong tay ngài ấy nhiều không đếm xuể, còn nói ngài ấy giết người bất kể vô tội hay bị oan uổng.

Nghe đồn rằng, ngài ấy từng có lần muốn giết một người của Kim tộc, không đợi người đó xin tha thì đã bị biến thành tro bụi, sau đó mới biết người đó bị oan. Kết quả là điện chủ còn không thèm giơ mí mắt một cái. Đó là một người sống sờ sờ kia mà, vậy mà nói giết nhầm thì giết nhầm thôi."

Nếu người nghe kể chuyện trên đời này được chia thành nhiều cấp bậc thì Nam Mịch chắc hẳn là đối tượng kể chuyện được mọi người yêu nhất.

Nghe xong chuyện xưa của Nhạc Đa, Nam Mịch rất phối hợp run rẩy, trầm trồ vài tiếng rồi nhỏ giọng hỏi: "Đa Đa, còn có tin đồn gì nữa?"

Thấy Nam Mịch phối hợp như vậy, Nhạc Đa cũng có hứng thú, hắng giọng tiếp tục nói nhỏ: "Còn nghe đồn là, có một lần phải chấp hành nhiệm vụ ở núi tuyết, lúc đó trời tuyết lớn làm đường đi bị lấp kín, hầu như toàn bộ thủ hạ của điện chủ đều hy sinh, vài ngày trôi qua cũng không có dấu hiệu có thể rời đi, trên núi tuyết lại không có thứ gì để ăn, người đoán sẽ có chuyện gì?"

Tiếng gió đêm ngoài xe ngựa càng mạnh hơn như đang phụ họa, Nam Mịch nuốt nước miếng hỏi: "Chuyện gì?"

Dường như rất hài lòng với phản ứng của Nam Mịch, Nhạc Đa tiếp tục nói: "Lúc đó điện chủ ném một con dao găm cho tên thủ hạ duy nhất may mắn còn sống rồi nói một câu."

Nam Mịch run rẩy, hỏi tiếp: "Nói gì?"

Nhạc Đa hạ giọng nói nhỏ hơn: "Điện chủ nói: Ta không thích ăn sống."

Nam Mịch lại run lên, rúc vào bên cạnh Nhạc Đa, đang định nói gì đó thì cửa xe đột nhiên bị mở ra, sợ đến mức hai cô nương "Á" một tiếng.

Có vẻ như không thích tiếng ồn ào như vậy nên Cảnh Từ nhíu mày một chút rồi nói: "Thần gọi Công chúa ở ngoài xe nhưng Công chúa không trả lời."

Nam Mịch nhận ra Cảnh Từ đang giải thích việc tự ý mở cửa với nàng, nàng vội nói: "Không, không sao."

Cảnh Từ hơi quan sát tư thế co rúm bên cạnh thị nữ của nàng, sau đó gật đầu: "Chúng ta đến nơi rồi, lên thuyền đi."

Nam Mịch đi lên thuyền, nhưng vì không muốn lộ thân phận nên nàng tụt lại sau lưng mọi người, Cảnh Từ đi theo bên cạnh nàng, theo sau là Nhạc Đa và sáu người ở Chá Phàm điện.

Vừa lên thuyền, sứ thần đã sắp xếp một bữa cơm, vì thấy ánh mắt ngầm ra hiệu của Cảnh Từ nên sứ thần mới miễn cưỡng kìm nén nỗi sợ trong lòng, sắp xếp cho Nam Mịch một vị trí không quá tụt về sau cũng không quá gần hàng đầu, Cảnh Từ ngồi đối diện với nàng, ngồi cùng bàn có Nhạc Đa và một chấp phướn của Chá Phàm điện.

Chấp phướn là cách gọi quân sĩ của Chá Phàm điện, họ là thủ hạ lệ thuộc trực tiếp của Cảnh Từ, chia làm cấp 1 đến 12, người đi cùng lần này đương nhiên là chấp phướn cấp 1.

Cậu nhóc đó là một cậu thiếu niên chưa trưởng thành, nó mặc áo bào dài màu đen, dường như đây là trang phục thống nhất của Chá Phàm điện, đều là áo tay bó gọn gàng, buộc tóc gọn gàng, trông như có thể chiến đấu bất cứ lúc nào.

Thiếu niên có đôi mắt biết cười, còn chưa nói lời nào mà đôi mắt đã tràn ngập ý cười, cứ luôn nhìn Nam Mịch nhưng kiêng kị với thân phận của Nam Mịch nên không dám nói gì.

Nam Mịch bị nhìn không thoải mái, nàng mếu máo, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra lời nào.

Cảnh Từ liếc thiếu niên kia một cái thì nó mới thành thật hơn.

Người hầu trên thuyền bưng lên mấy mâm cá sống cắt lát, Nam Mịch cau mày không muốn ăn, Nhạc Đa cũng không muốn, vậy mà cậu thiếu niên có khuôn mặt mỉm cười lại vui vẻ nếm thử, gật đầu liên tục, đề cử với Cảnh Từ: "Lão đại, ngài nếm thử xem."

Cảnh Từ lắc đầu, cậu thiếu niên lại gắp một lát cá nhét vào chén của Cảnh Từ, dường như cảm thấy bản thân có hơi mạo phạm, thiếu niên cười gượng một tiếng và chép lưỡi nói: "Lão đại... Thật sự ăn khá ngon."

Cảnh Từ liếc hắn: "Ta không ăn sống."

Không đợi cậu thiếu niên run rẩy kẹp lát cá kia về thì tay Nam Mịch đã run lên, chiếc đũa trong tay rớt lạch cạch trên mặt đất.

Câu nói "Ta không ăn sống" của Cảnh Từ lại nhắc nàng nhớ đến chuyện xưa Nhạc Đa kể, nàng tựa như đã tưởng tượng thấy cảnh Cảnh Từ dùng Hỏa linh thuật nướng tên thuộc hạ kia, ngay lập tức không muốn ăn gì nữa.

Ngay cả Nhạc Đa ở bên cạnh cũng run rẩy theo.

Cảnh Từ nghe thấy tiếng động nên nhìn sang, nói với thiếu niên kia: "A Mạch, đi lấy đôi đũa mới."

Nam Mịch vội xua tay: "Không... Không cần, ta ăn xong rồi."

Cảnh Từ liếc qua chén cơm hầu như không vơi đi chút nào, không mở miệng nữa.

Trái lại thiếu niên tên A Mạch kia có vẻ cuối cùng cũng tìm được gì để nói, nó vô cùng hào hứng nói: "Công..." Nó nhớ đến lời dặn của Cảnh Từ, trong thời gian dài ở ngoài phải gọi là tiểu thư, vội vàng sửa lời: "Tiểu thư, sao người lại ăn ít như vậy, ban đêm sẽ đói đấy."

Nam Mịch thấy nó cười vô cùng thân thiết, trái ngược hoàn toàn với Cảnh Từ vô cảm bên cạnh, dù sao cũng ăn không ngon nổi nên nàng nói chuyện phiếm cùng nó: "Ta... Ta không đói lắm, ngươi tên là gì?"

A Mạch nghe Công chúa hỏi, thoáng chốc mặt càng hớn hở: "Ta tên Cảnh Mạch, người gọi ta A Mạch là được."

Nam Mịch sửng sốt, theo bản năng hỏi: "Ngươi cũng họ Cảnh sao?" Vừa nói xong, nàng vô thức nhìn thoáng qua Cảnh Từ, thấy hắn không có gì khác thường, trong lòng mới cảm thấy yên tâm.

Cảnh Mạch trả lời: "Ta được lão đại nhặt về điện, là lão đại lấy tên cho ta."

Nam Mịch gật đầu, thấy nó quả thực là một đứa trẻ chưa lớn, tính toán độ tuổi thì khi đó Cảnh Từ cũng chỉ có mười mấy tuổi, trong một chốc nàng không thể tưởng tượng ra hình ảnh Cảnh Từ mới mười mấy tuổi đang ôm một đứa trẻ.

Cảnh Mạch thấy Nam Mịch không nói lời nào lại tự nói tiếp: "Trước đó tiểu thư vẫn luôn ngồi trên xe ngựa nên không có cơ hội nói chuyện cùng người, ta suýt nghẹn muốn chết rồi."

Nam Mịch nhìn nó kỹ càng hơn, nó hoạt bát đáng yêu, lại trời sinh thích cười, hơn nữa những người bên cạnh Nam Mịch từ nhỏ đến lớn đều lớn hơn nàng, ngay cả Nhạc Đa cũng lớn hơn nàng một tuổi.

Vẫn chưa có ai nhỏ tuổi hơn nàng đâu, điều này khiến nàng ngay lập tức thấy Cảnh Mạch giống như một đệ đệ nhỏ tuổi, vì thế nàng cũng vui vẻ nói chuyện cùng nó: "Đồng bạn của đệ nhiều như vậy, sao không có ai nói chuyện cùng đệ?"

Cảnh Mạch nhăn mày lại, dường như vô cùng buồn bực: "Người trong điện của chúng ta đều theo một khuôn mẫu," nó nhìn Cảnh Từ một cái, nhỏ giọng, "Theo một khuôn mẫu học một khuôn mẫu, nhàm chán thật sự."

Nam Mịch ra vẻ hiểu rõ, không nhịn được nhìn Cảnh Từ một cái, hắn đang không có biểu cảm gì ăn cơm, đột nhiên đưa mắt nhìn sang, bắt gặp ánh mắt của Nam Mịch giữa không trung, tay chân Nam Mịch tức khắc thấy lạnh lẽo, nàng quay mặt đi.

Cảnh Từ lại nhìn thoáng qua Cảnh Mạch, Cảnh Mạch thành thật ngậm miệng lại.

Tuy Nam Mịch đã sớm dừng đũa không ăn, nhưng vì ngại trong mắt mọi người nàng chỉ là một vị tiểu thư bình dân đi nhờ xe nên đương nhiên không nên tự tiện rời đi.

Vì vậy nàng đành thẫn thờ ngồi ở đó tự chơi với mấy ngón tay trắng nõn của mình.

Cảnh Từ nhìn nàng một cái rồi xoay người hành lễ với sứ thần: "Đại nhân, chúng ta ăn xong rồi, nếu không có căn dặn gì thì chúng ta không làm phiền các vị đại nhân dùng bữa, các vị ăn vui vẻ." Ngay sau đó hắn đứng dậy, năm chấp phướn ở bàn bên cạnh sửng sốt, đành hạ đũa xuống và đứng dậy theo.

Nam Mịch sững sờ, cũng vội vàng đứng lên, Nhạc Đa cũng đứng lên theo, Cảnh Mạch qua loa nhét một miếng cá sống cắt lát, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc đứng lên nhìn Cảnh Từ.

Sứ thần đâu dám trách móc gì, vội nói: "Công tử tiểu thư nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ ngồi thuyền khoảng ba đến năm ngày, nếu có việc gì thì để hôm khác rồi nói tiếp."

Cảnh Từ gật đầu rồi rời khỏi đại điện nơi họ dùng bữa. Nếu dựa theo quy định thì con thuyền này đã vượt quá nhiều luật rồi.

Nhưng các châu đều có các quy luật ngầm, có thể trở thành sứ thần đến dâng tặng lễ vật, chắc hẳn cũng là một vị quan thần giàu có ở Thanh châu, có uy tín danh dự nhưng không giữ địa vị quá quan trọng. Cảnh Từ không phải đến để điều tra tham ô, hắn cũng lười quản những vấn đề này.

Trong lòng vị sứ thần này cũng biết mình đã vượt quá nhiều quy định suốt chặng đường, nhưng lão ta không nghĩ đến chuyện Cảnh Từ sẽ trực tiếp đi về phía Bắc cùng đoàn xe. Lúc đầu nghe tin này lão ta cũng sợ một thời gian, còn vội đổi xe ngựa tuân thủ theo quy định.

Nhưng đã quá trễ để đổi con thuyền này nên lão ta đành lấy hết can đảm nghĩ ra lý do, nếu Cảnh Từ hỏi thì lão sẽ nói là sợ làm Công chúa ấm ức nên mới đổi thành thuyền hoa có hình thức cao cấp hơn.

Chỉ là lão ta không nghĩ rằng, khi Cảnh Từ nhìn thấy thuyền chỉ im lặng chưa đầy một lát rồi không có bất cứ phản ứng gì.

Nam Mịch trở về phòng của mình, thật ra trong lòng nàng cũng hoang mang, một sứ thần, vậy mà lại dùng thuyền hoa thế này, chẳng qua chỉ là chuyến ngồi thuyền ba ngày mà lại phô trương như thế. Nhưng nàng từ trước đến nay không tham gia việc triều chính, tuy nhận thấy không ổn nhưng cũng đành chịu.

Nàng ăn cơm không nhiều, Nam Mịch vào phòng không bao lâu đã thấy đói bụng.

Nhạc Đa đang chuẩn bị đồ vật để nàng tắm rửa, khi nàng đi chỉ dẫn theo một thị nữ là Nhạc Đa nên nàng ấy phải tự làm mọi việc, thật đúng là làm khó nàng ấy.

Nhạc Đa cũng là người làm việc cẩn thận, thậm chí hiếm khi làm phiền đến người của Chá Phàm điện, bằng mắt thường có thể thấy nàng ấy gầy hẳn đi.

Nam Mịch cảm thấy đau lòng, kéo tay nàng ấy: "Đa Đa, tỷ đừng vội quá, ta tắm trễ chút cũng không sao đâu, tỷ nghỉ một lát đi."

Nhạc Đa biết Công chúa đối xử tốt với nàng ấy nên vui vẻ nói: "Thánh Điện hạ đã dặn dò rồi, người thuộc Thủy tộc nên tắm gội thường xuyên sẽ có lợi cho việc khôi phục linh mạch của người, người yên tâm đi, nô tì

không mệt."

Nam Mịch không lay chuyển nàng ấy được nên đành thỏa hiệp: "Vậy tỷ chuẩn bị chậm một chút, thấy mệt thì nghỉ một lát, lần trước ngồi thuyền là khi ta còn nhỏ nên sắp quên hết rồi, ta đi hít thở không khí và ngắm cảnh bên ngoài."

Nhạc Đa hơi do dự: "Công chúa, để nô tì mời điện chủ đi cùng người."

Nam Mịch vội lắc đầu: "Đa Đa tốt bụng, tỷ tha cho ta đi, ta sợ hắn nhất đấy. Ta chỉ ra ngoài ngắm cảnh một chút rồi quay về, trên con thuyền này toàn là người của chúng ta, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu."

Nhạc Đa thấy Công chúa nói có lý, nhưng nàng ấy không dám mạo hiểm, đang do dự thì nghe được Công chúa mềm mại cầu xin: "Đa Đa, tỷ tỷ tốt, ta chỉ ngắm cảnh chút rồi về ngay mà."

Nhạc Đa chịu rồi, ngay cả Thần quân còn không chịu nổi khi Công chúa làm nũng thì huống chi là một Nhạc Đa nhỏ bé như nàng.

Nam Mịch chưa đi bao xa đã đến chỗ ngắm cảnh trên thuyền hoa, lần trước nàng cùng phụ thân và huynh trưởng chuyển đến Thủy Ly cung cũng ngồi thuyền vào ban đêm, chiếc thuyền khi đó còn lớn và cao hơn chiếc này.

Chỉ là khi đó nàng còn nhỏ, có phụ thân và huynh trưởng ở bên cạnh, huynh trưởng lớn hơn nàng 6 tuổi, lúc đó nàng chưa đến tám tuổi nhưng huynh trưởng đã mười bốn, lớn chừng Cảnh Mạch, tuy là một thiếu niên chưa lớn nhưng cũng có thể san sẻ gánh nặng cùng phụ thân.

Mà nàng, vừa sinh ra thì mẹ đã mất, trời sinh không thông linh mạch, nghĩ đến đây cộng thêm chuyện lúc này đã rời nhà, Nam Mịch không khỏi cảm thấy khó chịu, nàng thút thít nức nở khóc với sông lớn.

Khóc một lúc, nàng lại thấy cảnh đêm ở con sông này rất đẹp, những ngôi sao phản chiếu trên mặt nước, không có gió cũng không có sóng, cảnh đẹp như vậy rất khó gặp.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, hy vọng rằng tiên nhân ở Đồ sơn có thể giúp nàng tu linh. Sau đó nàng thấy thỏa mãn ngắm nhìn màn đêm vô biên.

Cảnh Từ sai A Mạch đến phòng Nam Mịch tìm nàng để đưa đồ ăn, kết quả A Mạch lại cúi đầu quay về nói rằng Công chúa đã ra ngoài, nó không thấy Công chúa nên để đồ ăn lại trong phòng.

Hắn đành đi ra tìm người thì may mắn thấy Công chúa đang một mình khóc rồi cười.

Thấy tâm tình Công chúa đỡ hơn, Cảnh Từ mới đi qua: "Thần đã nói nếu Công chúa muốn đi dạo có thể gọi thần đi cùng."

Nam Mịch giật mình, vừa quay đầu thì thấy Cảnh Từ đang chắp một tay sau lưng, một tay hơi nắm ở trước, vẫn mặc áo bào trắng.

Chỉ là hiếm khi hắn không mặc gọn gàng nhanh nhẹn như ngày thường mà mặc áo cổ đứng, trông có vẻ cao quý hơn nhiều, không giống tính cách khiêm tốn của hắn.

Tuy nghĩ như vậy nhưng trong lòng Nam Mịch lại tự phản bác mình, Cảnh đại nhân có khiêm tốn hay không làm sao người biết được?

Cảnh Từ thấy Công chúa không trả lời thì đi qua đứng sau lưng nàng: "Công chúa cứ tiếp tục đi, thần đứng ở đây, sẽ không quấy rầy người."

Không biết là vì ánh trăng như nước hay là vì gió nhẹ dần thổi bay đi sự lạnh nhạt xung quanh Cảnh Từ, Nam Mịch vậy mà cảm thấy hôm nay Cảnh Từ có chút dịu dàng, vì thế nàng nói: "Người trên thuyền đều là người một nhà, Cảnh đại nhân không cần cẩn thận như vậy."

Cảnh Từ không nói chuyện.

Nam Mịch mất hứng trò chuyện cùng hắn nên tiếp tục ngắm trăng sao, nhưng dù sao bên cạnh cũng có người nên nàng lại nói: "Người ta nói Thủy tộc đều sẽ cảm thấy tràn đầy linh lực khi ngồi thuyền gần vùng nước, ngay cả Nhạc Đa cũng rất nhạy bén, nhưng ta lại không cảm giác được gì cả." Nàng cũng không mong đợi Cảnh Từ sẽ đáp lại nên cứ tiếp tục nói: "Chuyến đi Đồ sơn lần này của chúng ta e rằng cũng chỉ bỏ công vui vẻ thôi."

Cảnh Từ ngước mắt lên, Công chúa đang mặc chiếc váy dài tay bó từ vải lụa vàng nhạt khác với chiếc váy dài tay áo rộng ở Thủy Ly cung, bóng lưng nàng có vẻ vô cùng gầy gò, không biết tại sao nhưng trong phút chốc hắn thật sự cảm thấy Công chúa hơi đáng thương.

Nam Mịch cho rằng Cảnh Từ sẽ không trả lời nàng nên định tiếp tục ngắm cảnh đêm một lát rồi trở về.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Cảnh Từ vang lên: "Sẽ không."

Nam Mịch sửng sốt quay đầu nhìn hắn, Cảnh Từ cũng nhìn nàng một cái, sau đó đi đến bên cạnh nàng, chuyển tầm mắt về phía mặt nước: "Thần nói là, hành trình đi Đồ sơn sẽ không uổng công Công chúa vui vẻ."

Nam Mịch nhìn chằm chằm sườn mặt của hắn, trong thoáng chốc còn cảm thấy như mình gặp ảo giác.

Ánh trăng dịu dàng đến lạ thường tỏa ra ánh sáng dìu dịu lên người Cảnh Từ, lúc này Nam Mịch chợt nhận ra, đến giờ khắc hiện tại nàng mới có thể lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt trong ác mộng của vô số người: Mũi cao thẳng, đôi mắt đặc biệt sâu sắc, đôi môi mỏng và đỏ tươi mím nhẹ, lông mày hơi nhướng, ánh mắt nhìn về phương xa, làm cho nàng hoảng hốt một lúc.

Nam Mịch sửng sốt trong chốc lát, cho đến khi Cảnh Từ quay đầu nhìn nàng, ánh mắt giao nhau, Nam Mịch mới lấy lại tinh thần, lúng túng nói: "Cảnh đại nhân, ta có thể hỏi ngài một vấn đề không?"

Cảnh Từ không trả lời.

Nam Mịch tiếp tục nói: "Những lời đồn trong dân gian về đại nhân có phải là thật không?"

Cảnh Từ bình tĩnh nhìn nàng một lúc nhưng chỉ nói: "Đã muộn rồi, Công chúa nghỉ ngơi đi."

Chương 3: Đông tới

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Cảnh Từ đưa Nam Mịch về phòng, bản thân lại đến sân phơi đứng một hồi lâu, mãi đến khi phương Đông lộ ra màu trắng như bụng cá mới nhận ra chính mình bất tri bất giác đã đứng lâu như vậy, lúc này mới trở về phòng. Đêm qua A Mạch ở trong phòng hắn đợi hắn cả một đêm, không cẩn thận đã ngủ quên luôn ở đó.

Cảnh Từ ngồi bên bàn, tự rót cho bản thân một ly trà lạnh: "A Mạch."

Người Chá Phàm điện vừa nghe giọng nói của Cảnh Từ nháy mắt đã có thể bừng tỉnh từ trong mộng, A Mạch cũng không ngoại lệ.

Nó lồm cồm bò dậy, xoa xoa mắt: "Lão đại, ngài về rồi à? Nên ăn sáng rồi nhỉ? Ta đói bụng quá."

Cảnh Từ nhớ đến hôm qua tên nhóc này cũng không ăn được bao nhiêu thứ, vậy nên đứng lên đi ra ngoài cửa gọi gã sai vặt đi ngang qua lại, dặn dò mang đồ ăn đến.

A Mạch vừa chịu đói vừa hỏi: "Lão đại, hôm qua ngài cũng không ăn bao nhiêu, có phải ở trên nước không thoải mái không?"

Cảnh Từ không lên tiếng.

Đột nhiên phát hiện bản thân đứng ngây người bên bờ nước suốt cả một đêm, vậy mà cũng không cảm thấy không thoải mái.

– ––Hắn là người Hỏa tộc, nước lửa tương khắc, lại thêm hắn đã tu luyện Hỏa Linh thuật nhiều năm, ở trên mặt nước linh lực sẽ bị hạn chế, có khi ở trên mặt nước quá lâu thân thể cũng sẽ không thoải mái.

Đồ ăn được đưa lên, A Mạch lên tinh thần, vừa ăn vừa nói: "Lão đại, Công chúa không giống so với tưởng

tượng của ta." Thấy Cảnh Từ không tiếp lời, nghĩ đến tám phần là thân thể không khỏe, vẫn là ít chọc hắn thì hơn, vì vậy A Mạch không nói thêm nữa, chuyên tâm chiến đấu với đồ ăn trong bát.

Lại nghe Cảnh Từ mở miệng: "Không giống chỗ nào?"

Hiếm có được Cảnh Từ chịu phản ứng lại nó.

A Mạch vừa mừng vừa sợ, nhanh nhẹn mở miệng: "Công chúa ấy à, đương nhiên là đoan trang, xinh đẹp, quý phái, hiền lương thục đức hoặc là kiêu ngạo ương ngạnh, không coi ai ra gì, hoặc là nghịch ngợm gây sự, nhưng Tiểu Công chúa lại..." A Mạch suy nghĩ một hồi, không nhịn được: "Nàng ấy... cảm giác thì mềm mềm mại mại, cứ hệt như một con thỏ trắng nhỏ không chịu nổi sợ hãi."

Cảnh Từ dùng khóe mắt liếc nó.

A Mạch run lên, hơi co rúm lại: "A... ta lỡ miệng."

Cảnh Từ lại mở miệng: "Dân gian lưu truyền chuyện xưa của ta thế nào?"

A Mạch có hơi không dám tin vào lỗ tai của mình, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Cảnh Từ một hồi, mãi đến khi nó chắc chắn bản thân mình không bị ảo giác mới mở miệng nói: "Cũng không có gì, đều là mấy chuyện vớ vẩn thôi."

Cảnh Từ: "Nói nghe một chút xem nào."

A Mạch: "..." Thấy Cảnh Từ không có ý nhượng bộ, nó đành phải căng da đầu nói: "Thì nói ngài... sau khi giết người, dù đã biết giết nhầm người nhưng mắt cũng không chớp lấy một cái này nọ đó."

Cảnh Từ: "Giết nhầm người?"

A Mạch vội cười gượng một tiếng, nói: "Haizz, đã nói là vớ vẩn rồi mà, có mấy người để làm phiền ngài đích thân ra tay đâu, ha ha ha..."

Cảnh Từ liếc mắt nhìn nó một cái: "Còn gì nữa?"

A Mạch: "Còn có càng thái quá hơn, nói ngài và thuộc hạ bị vây ở Tuyết sơn, ngài đã đưa cho thuộc hạ một thanh chủy thủ rồi chỉ nói một câu."

Không lên tiếng nữa, Cảnh Từ dùng ánh mắt ra hiệu bảo nó nói tiếp.

Vì thế A Mạch nuốt một ngụm nước bọt, cố làm ra vẻ mặt lạnh lùng, học theo Cảnh Từ trong câu chuyện xưa kia: "Ta không thích ăn sống."

Không biết vì sao, Cảnh Từ đột nhiên nhớ tới hôm qua khi A Mạch cho hắn ăn cá sống cắt lát, hình như hắn cũng đã nói một câu như vậy, hắn vừa dứt lời tiểu Công chúa đã làm rơi đũa.

Thấy Cảnh Từ dường như có hơi bực, A Mạch lại run run: "Cái này, lão đại, ngài không cần để ý, dù sao đều là tin đồn thất thiệt..."

Nó còn chưa nói xong, Cảnh Từ đã đứng dậy kéo y phục nằm lên trên giường, ngắt lời nó: "Nếu Công chúa ra ngoài, phải bảo đảm nàng ấy ở trong tầm mắt của ngươi."

A Mạch ngơ ngác đáp lại, cảm thấy Cảnh Từ của hôm nay thật là kỳ lạ. Nếu là ngày xưa, đừng nói lời đồn trốn dân gian, dù cho có là kẻ nào đó không muốn sống mà nói gì đó trước mặt hắn, hắn cũng chẳng thèm để ý. A Mạch ngẫm nghĩ, có lẽ việc ở trên mặt nước đã bức cho hắn có hơi điên cuồng.

Bởi vì trước đó hành trình đã bị chậm trễ, cho nên lúc này truyền hoa ở trên mặt nước di chuyển cực nhanh, vốn phải đi đường thủy hết bốn năm ngày nhưng giờ mới đi chưa đến ba ngày đã đến nơi.

Khi đến Hãn châu đúng là lúc thời tiết vào đông, lúc trước khi ở Uơng châu, mặc dù là tháng Chạp nhưng trong gió vẫn mang hơi ẩm và ấm áp. Lúc đến Thủy Ly cung, Nam Mịch có gặp mấy lần tuyết rơi nhưng cũng đều là vừa chạm đất đã tan ra.

Vừa xuống thuyền, gió lạnh như lưỡi dao nhỏ đã áp vào mặt, Nam Mịch không đứng vững, lui về phía sau hai bước, suýt nữa thì bị ngã.

Vẫn là Cảnh Từ ở bên cạnh tay mắt lanh lẹ, duỗi tay nhẹ nhàng đỡ phía sau lưng nàng một chút, nhưng nháy mắt đã rút về.

Cảnh Từ quay đầu lại nhìn Nhạc Đa một cái: "Công chúa không có y phục dày?" Giọng điệu lạnh lùng, không chứa cảm xúc, không hiểu sao lại khiến người ta sợ hãi.

Nhạc Đa sợ đến mức trực tiếp đần ra, nhân lúc Nhạc Đa còn chưa lấy lại tinh thần, Nam Mịch vội vàng

tiếp lời câu chuyện: "Ta chưa từng lên phía Bắc, đây đã đang mặc cái dày nhất rồi, sau lại mua thêm mấy bộ là được, không quan trọng."

Ánh mắt Cảnh Từ quay lại trên người Nam Mịch, thấy nàng vẫn mặc bộ y phục lụa màu vàng nhạt kia, trong cái tiết trời lạnh run này trông lại càng thêm mảnh mai yếu ớt.

Hắn không cảm xúc nhìn chằm chằm Nam Mịch một hồi, sau đó cởi áo choàng trên người mình, gập lại một nửa rồi khoác lên người Nam Mịch.

Áo choàng kia không giống như những chiếc áo choàng màu tối của những người khác trong Chá Phàm điện, toàn thân nó trắng như tuyết, bên trong lót lông xù xù, Nam Mịch có cảm giác như bản thân đang được bọc trong ổ chăn ấm áp, nhất thời chợt thất thần.

Lại nghe được Cảnh Từ lên tiếng: "Ấm ức cho Công chúa rồi." Sau đó dẫn nàng đến xe ngựa.

Nam Mịch đang muốn tháo áo choàng trên người mình xuống lại nghe được Cảnh Từ mở miệng: "Công chúa cứ dùng tạm trước đã, phía trước là có chỗ mua rồi."

Nam Mịch ngửa đầu nhìn hắn: "Cảnh đại nhân không lạnh sao?"

Dường như không ngờ đến Nam Mịch sẽ hỏi như vậy, Cảnh Từ khựng lại rồi mới nói: "Không sao."

Nam Mịch lên xe ngựa, co người lại rúc trong áo khoác của Cảnh Từ, tự mình ngẩn ra, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Đột nhiên nghe thấy Nhạc Đa sụt sịt nói: "Đều là Nhạc Đa không tốt, đã biết phương Bắc lạnh, lại không ngờ lạnh đến thế này."

Nam Mịch vội vàng kéo nàng ấy: "Đa Đa, chuyện này không trách tỷ, từ nhỏ tỷ đã theo ta, đã đến phía Bắc bao giờ đâu, ngay cả ta đây cũng là lần đầu mà. Tỷ cũng đắp đi, đừng để mình bị lạnh." Vừa nói vừa kéo nàng ấy vào trong áo choàng.

Nhạc Đa lau nước mắt, nói: "Không lạnh mà, Công chúa, dường như xe ngựa này sẽ nóng lên, vào rồi đã không còn lạnh nữa."

Lúc này Nam Mịch mới phát hiện, trong xe ngựa không chỉ không lọt một chút gió nào, thậm chí còn giống

như chứa lò sưởi vô hình, khoác áo khoác trên người thế mà lại thấy hơi nóng.

Bởi vì tò mò, nàng duỗi tay ra mở cửa sổ xe, bỗng thấy kinh ngạc, xung quanh xe ngựa được vây bởi một tầng ánh sáng đỏ lấp lánh cực kỳ đẹp. Lúc này nàng mới nhận ra, là Cảnh Từ, hắn là người Hỏa tộc, là hắn dùng chú quyết.

Ở nơi đất khách quê người mà bên cạnh còn có được một người chăm sóc tỉ mỉ đến vậy, Nam Mịch đột nhiên cảm thấy, thật ra Cảnh đại nhân cũng không tệ.

Đóng cửa sổ xe tử tế, Nhạc Đa đã lấy lại tinh thần từ trong tự trách, đang nghiên cứu xem lát nữa nên mua áo khoác kiểu nào cho Công chúa. Lại thình lình nghe Công chúa lên tiếng: "Đa Đa, ta cảm thấy hơn phân nửa lời đồn đãi ngoài dân gian không phải là sự thật."

Nhạc Đa ngẫm nghĩ, gật gật đầu: "Nô tì cũng cảm thấy như vậy, người xem, không nói đến suốt dọc đường Cảnh đại nhân không hề hung ác, chỉ nhìn gương mặt kia của ngài ấy thôi, thật sự là không có cách nào liên tưởng với chuyện giết nhầm rồi còn ăn thịt người."

Nam Mịch gật đầu: "Hơn nữa, hắn thích mặc màu trắng như vậy nói rõ hắn thích sạch sẽ, sao có thể ăn người được?"

Nhạc Đa gật đầu: "Công chúa anh minh."

A Mạch ở ngoài xe cho rằng mình đã mù rồi, nếu không sao vừa rồi hình như nó lại thấy Cảnh Từ cười nhẹ, đến khi nó nhìn kỹ lại, Cảnh Từ vẫn là khuôn mặt lạnh lùng như núi băng ấy.

Thật ra A Mạch không nhìn nhầm, đúng là Cảnh Từ đã cười rất nhẹ. Hắn bố trí chú quyết quanh xe ngựa, lời nói trong xe ngựa hắn đều có thể nghe được hết.

Tuy hắn không phải là cố ý nhưng vẫn nghe được hai nữ tử tẩy trắng tên tuổi giết nhầm và ăn thịt người thế nào. Nghĩ đến trên khuôn mặt kia của Nam Mịch xuất hiện vẻ nghiêm túc, hắn đột nhiên cảm thấy khá buồn cười, vì thế khẽ nhếch khóe môi theo bản năng.

Đoàn xe rời bến thuyền, chưa đi bao xa đã đến một thị trấn tương đối phồn hoa. Sứ thần ám chỉ với Cảnh Từ cần lên đường gấp, đến quần thành phía trước lại tìm trạm dịch nghỉ ngơi, Cảnh Từ quét mắt một vòng, không thấy có gì cần bổ sung nên cũng đồng ý với ám chỉ của sứ thần.

Sứ thần rất vui mừng.

Tiếp tục đi về phía Bắc chính là quận Thiền Uyên, ba mặt quận Thiền Uyên đều là nước, lần lượt là đầm lầy và vùng nước ngập ngược lại càng lạnh hơn, hơi nước tràn ngập trong không khí cũng đều như bị đông cứng, ở bên ngoài cảm giác hô hấp đều rất khó khăn.

Nam Mịch vừa xuống xe ngựa đã bị sặc mấy hơi khí lạnh, không nhịn được ho khan, Nhạc Đa vội vàng hỏi sứ thần vị trí phòng ở rồi hầu hạ Nam Mịch vào phòng.

"Khụ khụ." Vào phòng, cuối cùng Nam Mịch cũng bớt ho, thoải mái hơn mới mở miệng: "Đa Đa, có phải chúng ta còn cần đi mua y phục không?"

Nhạc Đa gật gật đầu, làm cho lửa trong lò sưởi trong phòng lớn lên rồi mới nói; "Công chúa, tự nô tì đi là được, người ở lại trạm dịch nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Không ngờ đến Nhạc Đa sẽ nói như vậy, Nhạc Đa là một thị nữ trong nội cung, cùng lắm tu vi mới chỉ ở Đăng Linh, một mình nàng ấy ở nơi xa lạ thế này, hỏi sao nàng có thể yên tâm cho được: "Đa Đa, ta đi cùng tỷ."

Nhạc Đa cười với Nam Mịch: "Công chúa, bên ngoài lạnh, người không có áo ngoài thích hợp, người yên tâm, nô tì đi tìm người của Chá Phàm điện đi cùng."

Nam Mịch đành phải gật đầu: "Vậy... tỷ đi gọi Cảnh đại nhân đến đây đi."

Lúc này Nhạc Đa mới nghiêm mặt đi ra ngoài, lúc rời thuyền Cảnh Từ chất vấn Nhạc Đa vì sao Nam Mịch không có y phục dày, suốt dọc đường Nhạc Đa đều đang nghĩ chuyện này, nàng ấy và công chúa ra ngoài cũng đâu phải là đi du sơn ngoạn thủy.

Công chúa đối với nàng tốt như vậy, nàng ấy có làm gì cũng không đủ báo đáp Công chúa, nếu dọc được đi còn không chăm sóc tốt được cho Công chúa, nàng ấy biết ăn nói thế nào với Thần quân và Thánh Điện hạ đây, lại biết tự đối mặt với bản thân ra sao đây.

Vì vậy Nhạc Đa âm thầm thề, từ nay về sau ăn, mặc, ở, đi lại của hành trình này, nàng ấy đều phải cẩn thận, tuyệt đối không thể để Công chúa chịu nửa phần ấm ức.

Nhạc Đa ra ngoài chưa được bao lâu thì Cảnh Từ đã đến rồi, Nam Mịch mở cửa đón hắn vào phòng.

Cảnh Từ hơi chần chờ, sau khi vào phòng thì chắp tay: "Công chúa có việc gì cần dặn dò?"

Nam Mịch lắc đầu "ừm" một tiếng, một tiếng này luyến một cái biểu thị phủ định.

Cảnh Từ ngước mắt nhìn nàng.

Nam Mịch cong khóe môi, trong ánh mắt vẫn còn chút nhút nhát sợ sệt. Nàng đến bên giường cầm áo khoác trắng tuyết của Cảnh Từ lên, đưa qua: "Ta chỉ là muốn cảm ơn Cảnh đại nhân đã cho ta mượn áo choàng. Suốt dọc đường dùng chú quyết che chở cho ta đã liên lụy đến Cảnh đại nhân. Còn có, Cảnh đại nhân có bị cảm lạnh không?"

Cảnh Từ nhất thời ngẩn ra, không biết là do vấn đề của Công chúa quá nhiều, hắn không biết đáp cái nào trước, hay là do mi mắt Công chúa cong cong, nụ cười của nàng khiến hắn hoảng hốt.

Qua một hồi lâu Cảnh Từ mới nhận lấy áo choàng, nói: "Thần không sao, là việc thần nên làm."

Nam Mịch lại cong khóe môi, hai tay chắp sau lưng, dường như tâm trạng rất tốt, nghiêng đầu nói: "Cảnh đại nhân, vất vả cho ngài đã đi cùng ta lần này, đa tạ ngài."

Cảnh Từ chắp tay, đang muốn lên tiếng cáo lui, đột nhiên trong đầu hiện lên những lời Công chúa vừa nói --- suốt dọc đường dùng chú quyết che chở ta.

Cảnh Từ ngước mắt nhìn nàng: "Làm thế nào Công chúa biết ta dùng chú quyết?" Hỏa Linh thuật kia của hắn cực kỳ kín đáo, dù có là mấy cao thủ đã nhập Thánh kia của Chá Phàm điện cũng không phát hiện được, Công chúa chưa Đăng Linh, sao lại nhận ra được.

Nam Mịch giống như cảm thấy câu hỏi này thật khó hiểu, chớp chớp mắt, sau đó bước gần Cảnh Từ thêm một bước theo bản năng, nói; "Toàn bộ trong chiếc xe kia đều phủ ánh đỏ đấy, bập bà bập bùng, sao ta lại không biết? Cảnh đại nhân, ngài cảm thấy hai mắt ta không tốt sao?"

Cảnh Từ hơi nhíu mày, không tiếp tục vấn đề mà chắp tay: "Không còn việc gì nữa, thần xin lui xuống trước."

Nam Mịch nhìn chăm chú về hướng Cảnh Từ rời đi, cảm thấy Cảnh Từ có chỗ chẳng hiểu ra sao, nàng bèn không rối rắm nữa. Lòng nghĩ, vị Điện chủ của Chá Phàm điện này cũng không đáng sợ như trong lời đồn lắm.

Khi trời gần tối hẳn, Nhạc Đa đã trở về. Nàng ấy xách theo túi lớn túi nhỏ, theo sau là A Mạch vui tươi hớn hở. Hóa ra người đi cùng Nhạc Đa chính là A Mạch, nghĩ lại cũng đúng, một thằng nhóc choai choai đương nhiên thích náo nhiệt rồi.

Nam Mịch gọi A Mạch vào, giống như bận tâm đến thân phận công chúa, nó do dự trong chốc lát mới rảo bước tiến vào trong phòng Công chúa.

Nhạc Đa rót cho A Mạch ly trà: "Đa tạ đại nhân giúp ta lấy đồ."

A Mạch dường như là xấu hổ, gãi gãi ót, vui vẻ hớn hở nói: "Đừng khách sáo, đừng khách sáo, tỷ tỷ đừng gọi ta là đại nhân, gọi ta A Mạch là được rồi."

Nam Mịch ngồi xuống vị trí đối diện A Mạch, đột nhiên nhớ đến, sáu người đồng hành đều là người Thủy tộc, thế nhưng nhất thời lại không nhìn ra được A Mạch là người tộc nào. Tuy bẩm sinh Nam Mịch đã không thông linh lực nhưng lại có một đôi mắt dùng cực kỳ tốt, phần lớn nàng đều có thể nhìn ra đối phương là người tộc nào.

Vì thế nàng lên tiếng hỏi: "A Mạch, đệ là người tộc nào?"

Vấn đề này hỏi rất đột ngột, A Mạch hơi kinh ngạc sau đó mới đáp: "Ta? Kim tộc."

Nam Mịch gật gật đầu: "Lần đi Đồ sơn này, ta thấy bạn của đệ đều là cao thủ, đệ là một đứa trẻ, sao Điện chủ của đệ lại yên tâm để đệ theo cùng?"

A Mạch mếu máo, dường như không mấy vừa lòng: "Công chúa, ta không phải đứa trẻ..." Lời còn chưa nói hết đã bị Cảnh Từ đột nhiên xuất hiện cắt ngang.

Cảnh Từ đột nhiên xuất hiện ở cửa: "A Mạch."

Nam Mịch và A Mạch cùng nhau chuyển ánh mắt ra hướng cửa, mi dài của Cảnh Từ hơi nhíu, không lộ chút cảm xúc nào, thấy Công chúa nhìn sáng, hắn chắp tay nói: "Tuổi A Mạch còn nhỏ, đã mạo phạm Công chúa."

Nam Mịch còn chưa kịp phản ứng lại, A Mạch đã vội đứng dậy, học theo động tác của Cảnh Từ, cũng nói: "Là ta lỗ mãng, ta đây sẽ ra ngoài ngay." Nói xong lanh lợi theo sau Cảnh Từ ra ngoài.

– --Ý của hai người này là, đêm đã khuya, A Mạch là một nam tử, ở lại trong phòng của Công chúa là không thỏa đáng.

Nam Mịch đứng dậy, nói: "Không sao, A Mạch vẫn là một đứa trẻ." Nhớ đến vừa rồi dường như A Mạch không mấy thích cách gọi này, Nam Mịch lại nói: "Huống chi, chúng ta đang ở trên đường, không cần để ý nhiều như vậy, ta và A Mạch hợp nhau, nói vài câu chuyện phiếm mà thôi."

Cảnh Từ gật đầu: "Thời gian đã không còn sớm, Nhạc Đa cô nương, đồ mua đủ chưa?"

Nhạc Đa vội khom người: "Điện chủ yên tâm đi, y phục đã mua đủ rồi nhưng giày mới chỉ mua một đôi. Nếu thị trấn kế tiếp có giày tốt, còn xin phiền Điện chủ để ý một chút, ta lại đi mua thêm một đôi."

Giống như rất vừa lòng với sự cẩn thận của Nhạc Đa, Cảnh Từ gật gật đầu, mi dài hơi giãn ra, sau đó chắp tay nói với Nam Mịch: "Công chúa, thần xin lui xuống."

Nhàn chăm chú theo bóng dáng của Cảnh Từ, Nam Mịch hơi bất đắc dĩ nghĩ: Vị Cảnh Điện chủ này sao lại cứng nhắc như vậy chứ?

Sáng sớm hôm sau đoàn xe lập tức xuất phát, trạm tiếp theo là ở quận thành cuối cùng thuộc Hãn châu. So với sự ẩm ướt và lạnh lẽo của quận Thiền Uyên được bao phủ bởi ba mặt là nước, quận Sùng An nghiêng về khô ráo, gió cũng không lớn như vậy nữa, nên khiến người ta dễ chịu hơn rất nhiều.

Chỉ là khoảng cách giữa quận Sùng An và quận Thiền Uyên hơi xa một chút, nếu không phải sứ thần có lệnh thông hành thì quãng đường này đoàn người sẽ phải ngủ lại nơi hoang dã. Khi đến trạm dịch, Nam Mịch đã mơ màng sắp ngủ. Kéo kéo áo choàng trên người, chân mới vừa chạm đất thì dưới chân đã vang lên tiếng răng rắc, nàng cúi đầu nhìn mặt đất lại thấy một tầng tuyết thật dày.

Lúc này tinh thần nàng mới tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn lên, tuyết lớn ào ạt rơi từ không trung xuống, ánh trăng, thật đẹp.

Nam Mịch không nhịn được vui vẻ, trong giọng nói khó giấu được ý cười ngọt ngào: "Đa Đa, tuyết rơi rồi."

Cảnh Từ đứng bên cạnh thấy trên người tiểu Công chúa khoác áo choàng dài chấm đất màu vàng nhạt, chỉ bạc tinh xảo phác họa lên vô số hoa văn, từ trên xuống dưới, nàng đặc biệt thích màu vàng nhạt. Nàng hơi ngửa đầu, trăng sao đều ánh vào trong đáy mắt nàng, trên lông mi thật dài đọng lại vài bông tuyết.

Nam Mịch nghiêng đầu, vừa khéo đụng vào trong ánh mắt của Cảnh Từ, đi kèm với động tác nghiêng đầu là nụ cười của nàng: "Cảnh đại nhân, tuyết rơi rồi."

Cảnh Từ cũng gật đầu theo tiếng nàng.

Hắn đột nhiên phát hiện, không biết từ khi nào trong ánh mắt tiểu Công chúa nhìn hắn đã không còn chỉ mang theo nhút nhát, có đôi khi cũng sẽ tươi cười.

Ban đêm, sứ thần lấy lý do Nam Mịch là nữ tử, cho đổi xe ngựa của nàng lên phía trước, cho nên lúc này nàng xuống xe, những xe ngựa phía sau còn đang sắp xếp lại đồ và chuẩn bị chỗ ở.

Vậy nên mới cho Nam Mịch có một khoảng thời gian rảnh đứng trước cửa trạm dịch thưởng thức cảnh đêm.

Nam Mịch nhấc váy, cười tủm tỉm dẫm lên tuyết đi đến bên cạnh Cảnh Từ, vóc người hắn quá cao, vì thế Nam Mịch chỉ có thể ngửa đầu nhìn hắn: "Cảnh đại nhân, ngày mai chúng ta đi luôn hay là ở lại Sùng An một ngày?"

Cảnh Từ cúi đầu liếc nàng một cái, không biết có phải do ý cười trong mắt tiểu Công chúa quá lóa mắt hay không mà khiến hắn dời tầm mắt đi, lui về phía sau nửa bước, hơi cúi người, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Lúc nhiều người, Công chúa cứ gọi thần là Cảnh Từ."

Cảnh Từ còn chưa bao giờ đến gần nàng như vậy, Nam Mịch không biết tại sao tim đập rất nhanh, vì thế nàng lui về sau hai bước, kết quả mặt tuyết trơn, vừa không cẩn thận ngược lại được Cảnh Từ đón vào trong ngực.

Trên người Cảnh Từ rất ấm áp, không biết có phải bởi vì do bản thân hắn là người Hỏa tộc hay không, Nam Mịch nhất thời không biết phản ứng thế nào, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Cảnh Từ, vừa lúc hắn cũng vừa nói xong câu "Cẩn thận", sau đó nhìn sang nàng.

Tựa như bị bỏng, Cảnh Từ vừa đỡ Nam Từ đứng vững đã vội vã buông tay, đúng lúc sứ thần đến mời đoàn người vào trạm dịch. Cảnh Từ gật đầu, hơi nghiêng người, nhường ra cho Nam Mịch một con đường.

Nam Mịch chăm chú nhìn đôi mắt lạnh nhạt kia của Cảnh Từ một hồi, sau đó mới cười cười với sứ thần rồi dẫm lên mặt đất đầy tuyết đi vào.

Dọc đường đi hết sức gấp gáp, lúc đến trạm dịch người đều đã kiệt sức, ngựa hết hơi, nhưng không hiểu tại sao, Nam Mịch lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được. Nàng ngẫm nghĩ bèn quay người xuống giường, Nhạc Đa đặt một cái giường tạm bên cạnh, đang ngủ rất sâu, Nam Mịch không nỡ gọi nàng ấy, vậy nên tự mình khoác áo, rón ra rón rén ra ngoài.

Trạm dịch có một hậu viện nhỏ, Nam Mịch rẽ trái quẹo phải thế mà lại đi đến đây.

Ban đêm lạnh hơn, nàng vừa định ra khỏi hành lang, không biết tại sao Cảnh Từ đã xuất hiện ở hậu viện, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Công chúa."

Nam Mịch hoảng sợ, nhìn Cảnh Từ một hồi, xác định bản thân không nhìn nhầm mới nhấp môi nói: "Đã muộn thế này, sao Cảnh đại nhân lại đến đây?"

"Lời này nên là thần hỏi Công chúa mới phải."

Nam Mịch bỗng cạn lời, đang muốn bước ra hành lang dài lại thấy Cảnh Từ bước hai ba bước đến trước mặt nàng, lạnh nhạt hỏi: "Gió trên hành lang mới vừa nhỏ hơn một chút, đây là Công chúa ra ngoài làm gì thế?"

Không hiểu tại sao, trong nháy mắt nàng có cảm giác hơi chột dạ, lui về sau một bước, lại chợt hừng lự, nàng cũng đâu phạm lỗi gì, sao phải chột dạ.

Vì thế nàng mở miệng, vẫn là mềm giọng nói: "Ta, ta không ngủ được, muốn ra xem tuyết."

Cũng không phải là nàng cố tình, chỉ là thường ngày hay qua lại nói chuyện với nàng, nếu không phải phụ huynh trưởng bối thì cũng là các tỷ tỷ thị nữ có tuổi lớn hơn nàng, vậy nên ngày thường chuyện trò nàng vẫn luôn là nói nhỏ giọng mềm mại thế này, tựa như đang thì thầm nỉ non.

Mỗi đêm người của Chá Phàm điện đều phải ra ngoài xem xét mỗi một trạm gác ngầm để tránh xảy ra ngoài ý muốn. Tối nay đúng đến lịch của hắn, trời cũng sắp sáng rồi lại thấy tiểu Công chúa chưa mặc áo

choàng tử tế đã chui từ trong phòng ra.

Cảnh Từ lạnh giọng nói: "Bên ngoài lạnh, Công chúa hãy quay về đi."

Nam Mịch nhấp môi, nhìn khá là ấm ức: "Cảnh đại nhân, tuyết rơi rồi."

Cảnh Từ không đáp lại.

Ánh mắt của Nam Mịch vòng qua Cảnh Từ, nhìn vào mảnh màu trắng trong sân, con người chính là như vậy, nàng vốn cũng không có mấy hứng thú với tuyết nhưng bị Cảnh Từ ngăn cản, ngược lại khiến lòng nàng ngứa ngáy, vì thế nàng lại nói: "Ta, trước đây ta chưa từng thấy tuyết đẹp thế này, Cảnh đại nhân, cho ta đi xem đi mà."

Cứng rắn một hồi lâu, trong mắt Cảnh Từ mới lộ ra ý thỏa hiệp: "Công chúa mặc áo choàng cho tử tế, thần theo người đi ra ngoài."

Nam Mịch nghe vậy thì mi mắt cong cong, cúi đầu nhìn áo khoác trên người một cái, lại ngẩng đầu cười với Cảnh Từ: "Mặc tử tế rồi."

Thấy chiếc áo choàng xiêu xiêu vẹo vẹo trên người nàng, Cảnh Từ thật sự không thể tán thành một câu "Mặc tử tế rồi" này của nàng, bất đắc dĩ hắn đành phải duỗi tay chỉnh lại áo choàng của nàng, khóa chiếc cổ tinh tế kia của Nam Mịch vào bên trong chiếc áo.

Nam Mịch đã quen được người hầu hạ nên cũng không cảm thấy gì. Cảnh Từ giương mắt đối diện với đôi con ngươi của Công chúa mới khựng lại, nhận ra bản thân đã đi quá giới hạn thì vội vàng quay đầu đi, không nói thêm gì nữa.

Nam Mịch lao vào một mảnh tuyết trắng mênh mông, dẫm đông đạp tây, nhất thời rất phấn khích, đột nhiên nhớ ra phải đắp một người tuyết, vì thế nàng bèn ngồi xổm xuống đắp tuyết.

Không bao lâu mười đầu ngón tay nàng đã đông cứng, vội vàng xoa xoa rồi lại đắp tiếp, ai ngờ dường như tuyết phương Bắc này đang cố ý đối nghịch với nàng vậy, có thế nào cũng không chịu ngoan ngoãn thành viên.

Nhưng tay đã lạnh cóng đến không nghe sai bảo được nữa.

Cảnh Từ đứng một bên, nhìn tay Nam Mịch đã đỏ rực mà vẫn muốn tiếp tục chạm vào tuyết kia, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, vươn tay giữ chặt nàng: "Lát nữa trời đã sáng luôn rồi, Công chúa nên đi nghỉ ngơi."

Vốn đã bị đám tuyết không nghe lời này chọc giận, Nam Mịch thuận theo bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình của Cảnh Từ nhìn lên khuôn mặt lạnh như băng kia của hắn, ngực đột nhiên thấy thật hoảng hốt, ấm ức nghẹn ra một hàng nước mắt: "Ta... người tuyết của ta còn chưa đắp xong mà."

Cảnh Từ kinh ngạc, hóa ra một bãi tuyết tan thành nước kia vốn là muốn đắp người tuyết à?

Không biết có phải do quá lạnh hay không, mặt Nam Mịch thật sự rất đỏ, Cảnh Từ bất đắc dĩ: "Công chúa lên hành lang đi, thần đắp cho người."

Dường như không ngờ đến hắn sẽ trả lời thế này, Nam Mịch hơi ngẩn ra, lúc này mới cong cong mi mắt, gật đầu: "Cảnh đại nhân, ta nghe phụ thân đều gọi ngài là Tầm Nhiên, ta có thể gọi ngài như vậy không?"

Cảnh Từ khựng lại, sau đó nói: "Là quân thượng nâng đỡ thần, Công chúa gọi thần là Cảnh Từ là được."

Đúng rồi, nàng là Công chúa, hắn là thần tử, gọi cả tên lẫn họ cũng không có gì là tôn trọng hay không. Hắn và Công chúa là quân thần, lại không giống như quan hệ quân thần giữa hắn và quân thượng. Dù sao thì Công chúa là một cô nương chưa xuất các, gọi thân mật quá lại thành ra không hợp lễ nghĩa.

Nam Mịch gật gật đầu, có mấy phần thất vọng, sau đó hết sức nghe lời mà lui đến trên hành lang, lúc này mới phát hiện bản thân thật lạnh, lạnh đến không nhịn được run rẩy.

Không mất bao nhiêu công sức Cảnh Từ đã đắp người tuyết gần như xong xuôi, vậy nên hắn đến hành lang tìm Nam Mịch, không ngờ lại nghe được giọng nói run rẩy của nàng, hỏi; "Cảnh, Cảnh Từ, ngài, ngài, ngài đắp xong rồi à?"

Cảnh Từ thấy dường như nàng đã lạnh đến phát run, trên mặt đỏ bừng, loại đỏ này lại không được bình thường lắm, vì thế vươn tay thăm dò trán nàng: Nóng đến kinh người!

Không đợi nàng kịp phản ứng, Cảnh Từ đã chặn ngang nàng bế lên, thân hình chợt lóe đã đến trước cửa phòng của Nam Mịch. Tiếng đẩy cửa lớn khiến Nhạc Đa bừng tỉnh, dựa vào ánh sáng hắt vào từ bên ngoài vào tập trung nhìn kỹ, thấy được Cảnh Từ bế ngang Công chúa đặt lên giường, hình như đã xảy ra chuyện gì.

Nhạc Đa sợ đến mức suýt nữa đã tự mình làm mình vấp ngã: "Thế này là làm sao thế?"

Cảnh Từ mở chăn trên giường ra, đắp lên người Nam Mịch, nàng vẫn còn đang run rẩy.

Nhạc Đa luống cuống chân tay lại nghe Cảnh Từ nói; "Ngươi ở đây chăm sóc Công chúa cho tốt." Nói xong thân hình chợt lóe đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhạc Đa sợ đến mức nước mắt tuôn như suối: "Chúa chúa bị sao thế này?"

Nam Mịch kéo tay Nhạc Đa, giọng nói vẫn còn run rẩy: "Đa, Đa, tỷ, tỷ đừng khóc, ta, ta không sao."

Sau khi trời sáng, đi theo phía sau Cảnh Từ ngoài A Mạch ra còn có một người lạ mặt: "Đây là y giả, Nhạc Đa, ngươi và A Mạch đi nấu chút nước ấm đi."

Tuổi y giả kia không lớn, hẳn là không nhiều hơn Cảnh Từ mấy tuổi. Đầu tiên là hắn cụp mi cười cười, ngồi xuống ghế bên giường của Nam Mịch, vừa duỗi tay định đặt lên cổ tay của Nam Mịch, không ngờ nàng lại rụt tay lại, tránh đi, trong hai mắt ngập tràn lo lắng và bất an. Nàng đã gặp được mấy người lạ đâu, vừa đến đã sờ cổ tay nàng, tất khiến nàng hơi sợ hãi.

Y giả kia quay đầu lại nhìn Cảnh Từ tỏ vẻ nghi hoặc.

Cảnh Từ đi đến bên giường: "Đây là y giả, đến khám bệnh." Không hiểu thế nào, ma xui quỷ khiến hắn lại ngồi xuống mép giường, cầm lấy cổ tay Nam Mịch: "Đừng sợ."

Lúc này Nam Mịch mới giơ cổ tay ra, y giả vui vẻ bắt mạch, gật đầu, nói: "Hai vị là từ phía Nam đến phải không?"

Cảnh Từ gật đầu: "Tây Nam, từ Thần đô đến."

Y giả tỏ vẻ quả nhiên, lại nói: "Vậy là đúng rồi, tiểu quan nhân yên tâm, trời sinh phu nhân nhà ngài không thông linh lực, đột nhiên đến nơi lạnh giá, khí lạnh vào thân, khó tránh khỏi phát sốt, ta kê đơn thuốc uống ít ngày là khỏe rồi."

Mặt Nam Mịch đỏ lên, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Cảnh Từ cũng kinh ngạc, nói: "Tiên sinh hiểu lầm rồi, đây là tiểu thư nhà ta."

Vẻ mặt của y giả kia xấu hổ, vội vàng chắp tay: "Là mắt lão phu không tốt, nhìn hai vị xứng đôi như thế, nói không giữ miệng." Cũng không biết hai tiếng "lão phu" này của hắn ta là "lão" ở chỗ nào.

Cảnh Từ: "Không sao." Lúc này A Mạch và Nhạc Đa cũng đã trở lại, còn bưng theo một chậu nước ấm, Cảnh Từ dặn dò bọn họ: "Dẫn tiên sinh đi viết phương thuốc, sau đó đến hiệu thuốc bốc thuốc."

A Mạch nhận lệnh, chắp tay xoay người, Nhạc Đa bưng nước đặt xuống bên giường Nam Mịch.

Y giả kia dừng bước, quay đầu lại nói: "Nếu tiểu quan nhân có thể tìm được người Hỏa tộc, độ chút hỏa linh lực cho tiểu thư thì sẽ khỏi nhanh hơn một chút."

Cảnh Từ gật đầu, y giả kia mới rời đi, còn nghe hắn ta cảm thán: Đáng tiếc thật, người Hỏa tộc càng ngày càng ít, không dễ tìm đâu...

Nhạc Đa dùng nước ấm giúp Nam Mịch xoa tay và lau mặt, thấy vành mắt Nhạc Đa đo đỏ, Nam Mịch mở miệng: "Đa Đa, chuyện này, chuyện này không trách tỷ, y giả nói, là, là do ta không thông linh lực mà ra."

Nhạc Đa gật đầu nói: "Lát nữa là A Mạch đại nhân quay lại rồi, nô tỳ đi chuẩn bị sắc thuốc." Quay lại hành lễ cáo lui với Cảnh Từ: "Làm phiền Cảnh đại nhân chăm sóc Công chúa, độ chút linh lực cho Công chúa."

Cảnh Từ gật đầu, ngồi trên ghế y giả vừa ngồi, vươn tay ra.

Nam Mịch cũng không biết hắn có ý gì nên cứ nhìn hắn chằm chằm.

Sau một lúc lâu im lặng, Cảnh Từ mở miệng: "Tay."

Lúc này Nam Mịch mới đặt bàn tay nhỏ bé của nàng vào trong bàn tay thon dài của hắn.

Cảnh Từ truyền linh lực sang, bỗng nhiên hai tròng mắt lóe ánh sáng đỏ tựa như sợ hãi thứ gì, tay bỗng chốc rụt về, nhìn chằm chằm Nam Mịch với vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Bị động tác của hắn làm hoảng sợ, Nam Mịch lên tiếng: "Sao vậy?"

Cảnh Từ nhíu mày, chần chừ duỗi tay kéo lấy tay của Nam Mịch, sau đó khép hờ hai mắt giống như đang cảm nhận thứ gì. Linh lực ấm áp từ bàn tay hắn truyền sang cho Nam Mịch. Một hồi lâu sau, Cảnh Từ mở mắt ra nhìn nàng, dưới đáy mắt đều là vẻ mê mang.

Nam Mịch lại hỏi lần nữa: "Cảnh Từ, sao vậy?" Lúc này Nam Mịch mới phát hiện mình không còn run nữa, trong ngực cũng không còn cảm thấy bỏng rát khó chịu nữa.

Nàng lúng túng nghĩ, hóa ra sự khó chịu trong lúc đắp người tuyết không phải là do tâm lý mà là bởi vì bệnh.

Cảnh Từ ngẫm nghĩ, sau đó chỉ lạnh nhạt nói: "Không có gì, Công chúa cảm thấy thế nào rồi?"

Nam Mịch xoa xoa đôi mắt vẫn còn mang theo vẻ buồn ngủ, nói: "Cảm giác rất thoải mái, đều mệt nhọc..." Dọc đường vì chạy gấp, bôn ba mệt nhọc, đến trạm dịch cũng không ngủ, trước mắt bị cơn buồn ngủ đánh úp, lời còn chưa nói xong nàng đã ngủ mất rồi.

Đi được đến đây, bất tri bất giác nàng đã bắt đầu thích nghi với sinh hoạt thế này, tuy rằng đôi khi nàng có hơi nhút nhát nhưng thích ứng cũng coi như nhanh.

Cũng thật là tin tưởng Cảnh Từ hắn, hắn còn ở đây mà nàng cũng dám ngủ.

Cảnh Từ nhìn chăm chú vào dung nhan khi ngủ của tiểu Công chúa, lại cúi đầu nhìn nhìn tay của mình. Vừa mới độ linh lực cho Công chúa, không biết tại sao, dường như trong cơ thể Công chúa có thứ gì đó đang hút linh lực của hắn, nói hút chi bằng nói là cắn nuốt thì chính xác hơn, hệt như một cái vực sâu không đáy muốn ăn tươi nuốt sống hắn không nhả xương.

Khi hắn thử lại, kết quả là trong cơ thể Công chúa lại tĩnh lặng đến cực điểm, xem thế nào cũng là căn cốt yếu đuối bẩm sinh đã không thể thông linh.

Cảnh Từ tuyệt đối sẽ không cảm nhận sai, hắn nhìn chằm chằm hàng mi nhẹ run rẩy của tiểu Công chúa, không biết nàng đã mơ thấy gì, còn giật giật cả ngón tay. Lúc này Cảnh Từ mới nhận thấy, quân thượng cho Công chúa đến Đồ sơn không chừng là một quyết định chính xác, có khi hắn sẽ cảm thấy, Công chúa không phải là xương cốt yếu ớt thông thường.

Chương 4: Chủ tớ

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Nhìn tuổi tác của y giả kia không lớn thế nhưng phương thuốc kê ra rất hiệu quả. Mới uống một ngày Nam Mịch đã khỏe lên rất nhiều, hoàn toàn có thể lên đường luôn. Nhưng không biết tại sao sứ thần Thanh châu kia lại không vội, nói là chờ thêm một ngày.

Ở lại thêm một ngày càng giúp Nhạc Đa có nhiều thời gian đi chọn mua giày cho Nam Mịch.

Nam Mịch bị Cảnh Từ hạ lệnh cưỡng chế ở lại trong phòng, không có việc gì làm nên cũng chỉ có thể cùng Nhạc Đa nghiên cứu nữ công: "Nhạc Đa, ta thêu cho tỷ một cái khăn nhé?"

Nhạc Đa đang thêm than vào lò sưởi: "Mỗi năm Công chúa đều thêu khăn cho nô tì, thị nữ trong cung đều rất hâm mộ nô tỳ đấy." Nhạc Đa cười một tiếng, nói tiếp: "Không ngờ là do Công chúa nhàn quá hóa buồn, thêu khăn là để giết thời gian thôi."

Nam Mịch cười cười; "Vẫn hay nói Đa Đa là hiểu ta nhất, nếu không chúng ta ra ngoài đi dạo đi, ta còn chưa được xem người tuyết ở hậu viện đâu."

"Đến nghĩ Công chúa cũng đừng nghĩ, Cảnh đại nhân đã hạ tử lệnh, chẳng qua là nô tì đã xem người tuyết kia rồi, đắp đẹp lắm."

Nam Mịch nghe vậy cười khanh khách: "Ai mà ngờ đến, Cảnh đại nhân người người nghe tên đã sợ vỡ mật lại là cao thủ đắp người tuyết chứ."

"Còn không phải do Cảnh đại nhân chiều Công chúa sao." Nhạc Đa tiến đến bên cạnh Nam Mịch, sờ sờ trán nàng, cảm thấy lành lạnh mới yên tâm, nói: "Trước kia đã nghe nói, đến mặt mũi Thánh Điện hạ Cảnh đại nhân còn không cho, nhưng đối với Công chúa lại rất ngoan ngoãn phục tùng."

"Ngài ấy là trọng thần bên cạnh phụ thân, rất nhiều việc phụ thân đều phải dựa vào ngài ấy, huống chi Cảnh đại nhân là cao thủ trẻ tuổi, coi trọng nhiều một chút cũng nên, tuy ca ca là Thánh Điện hạ nhưng có đôi khi cũng thật sự hơi quá."

"Ồ?"

"Ồ cái gì?"

"Nhạc Đa lớn lên cùng Công chúa nhưng chưa từng thấy Công chúa khen ai như vậy đâu."

Nam Mịch và Nhạc Đa đối mắt một lúc lâu, sau cùng bại trận tự dời ánh mắt đi: "Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?"

Nhạc Đa cười: "Đúng, Công chúa nói đương nhiên là đúng. Lát nữa nô tì ra ngoài đi lấy giày đặt làm cho Công chúa, đã gọi cao thủ trẻ tuổi kia đến chơi với người rồi."

Nam Mịch bị nàng ấy chọc đến cười khanh khách: "Ta cứ muốn Đa Đa tỷ tỷ chơi cùng."

Nhạc Đa cũng chỉ chọc Công chúa cười thôi, nàng ấy ngồi xổm xuống bên cạnh Nam Mịch: "Công chúa, người có hối hận không, lần này mang theo nô tì, đến người nô tì cũng không chăm sóc tốt."

Nam Mịch nghiêm túc lắc đầu, nói: "Đa Đa, chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, ta vẫn luôn coi tỷ là tỷ tỷ, tỷ đã chăm sóc ta lâu như vậy, tỷ vẫn luôn là tốt nhất."

Nhạc Đa gật đầu: "Đời này của Nhạc Đa, gặp được Công chúa là phúc khí lớn nhất của nô tì."

Trong Cửu Châu này, không thông linh hoặc chỉ dừng lại ở Đăng Linh nhiều vô số, có mấy ai được như Nam Mịch có Thần quân và Thánh Điện hạ chăm sóc, tìm mọi biện pháp giúp nàng tu linh.

Nếu ở trong nhà người bình thường, sinh một đứa bé bẩm sinh đã có một thân xương cốt yếu ớt, không chừng sẽ bị ném đi, bắt đầu cuộc sống lưu lạc đầu đường xó chợ, trở thành tên ăn mày bên đường hoặc tệ nhất là biến thành một cô hồn dã quỷ ở bãi tha ma.

Nhạc Đa chính là một trong số những đứa trẻ bất hạnh này, năm đó nàng ấy bị phụ mẫu mình ném ở cửa thành thành Uong châu, Quản gia của Nam gia thương xót nàng ấy nên mới ôm về phủ.

Năm thứ hai, tiểu thư trong phủ được sinh ra, hai nha đầu cùng nhau lớn lên, đến lúc được năm sáu tuổi cũng coi như hợp nhau, vì thế lấy lão Quản gia làm chủ, đưa nàng cho Nam Mịch làm thị nữ.

Sau đó Nam Mịch từ Quận chúa lên làm Công chúa, Nhạc Đa cũng theo nàng trở thành cung nữ nhất đẳng trong cung.

Nhiều năm qua, Nam Tu không có việc gì lại bắt Nam Mịch tu linh, Nam Mịch không có tiến bộ gì, nhưng ngược lại Nhạc Đa mưa dầm thấm đất, mười bốn tuổi đã Đăng Linh.

Mấy ngày nay vừa đi tiệm thuốc bốc thuốc vừa đi sắm sửa hành trang, Nhạc Đa đã sớm thông thạo cả cái quận Sùng An này rồi, hôm nay giày nàng ấy đặt làm sau nhiều ngày đẩy nhanh tiến độ đã có thể lấy về, vì thế Nhạc Đa lại gọi A Mạch cùng ra ngoài, tiện thể dạo một vòng giúp Nam Mịch mua chút đồ.

Nhạc Đa không yên tâm để Nam Mịch một mình, thế là bèn đến phòng của Cảnh Từ, nhờ hắn đến ở cùng Công chúa, Cảnh Từ nghe vậy hơi ngẩn ra, sau đó mới gật đầu.

Khi Cảnh Từ đến phòng Nam Mịch, Nam Mịch đang thêu một chiếc khăn, sương mù vờn trăng trên khăn được vẽ rất sống động, một bên hình như còn thêu dở một nửa hai chữ "Bình an".

Thấy Cảnh Từ hành lễ, Nam Mịch nửa dựa trên giường, cười nói: "Đa Đa gọi ngài tới đi, ta lại không phải trẻ con, nào còn cần người trông."

Cảnh Từ ngồi bên bàn trong phòng, mở sách trong tay ra, nói: "Vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn."

Nam Mịch giơ khăn trong tay lên: "Ta vốn muốn làm một chiếc khăn cho Đa Đa, nàng chê ta luôn cho nàng khăn, cho nên ta đổi thành thêu cho nàng cái bùa bình an, đợi đến Đồ sơn để tiên nhân thi quyết, làm quà sinh nhật sang năm cho Đa Đa."

Cảnh Từ gật đầu, hắn vốn không biết ăn nói, huống chi còn là cái loại đàm luận của nữ nhi với nhau, giữa Công chúa và Nhạc Đa.

Nam Mịch đã quen với việc Cảnh Từ không thích nói chuyện, tự mình nói tiếp: "Cảnh đại nhân, ngài có huynh đệ tỷ muội gì không?"

Cảnh Từ lắc đầu.

Nam Mịch lại nói: "Ta chỉ có một ca ca, thường ngày còn rất bận rộn, cho nên ta thấy Đa Đa giống tỷ tỷ của ta hơn, chúng ta cùng nhau lớn lên, làm gì cũng cùng nhau, giống như... Cảnh đại nhân và A Mạch vậy."

Cảnh Từ nhìn nàng chăm chú, không nói phải hay không.

Nam Mịch buông nữ công trong tay xuống, cong cong mi mắt: "Cảnh Từ..."

"?"

"Ta muốn đi xem người tuyết ngài đắp."

Cảnh Từ nhíu mày: "Bên ngoài lạnh, Công chúa..."

Không đợi hắn nói xong, Nam Mịch như không được vui, giọng nói mềm mại nói: "Ta biết ta còn chưa hết bệnh, nhưng ta muốn xem một chút, ngày mai chắc chắn sẽ lên đường từ sáng sớm, không còn cơ hội nữa."

Cảnh Từ còn chưa giãn chân mày đã lại nghe nàng nhẹ giọng nói: "Cảnh Từ... cầu xin ngài, ta chưa từng thấy người tuyết, hơn nữa không phải còn có ngài sao, sẽ không có chuyện gì đâu."

Sau một hồi im lặng thật lâu, Cảnh Từ gật gật đầu, Nam Mịch vội lăn từ trên giường xuống, kế đó khoác chặt áo choàng lên người, hai người cùng đi đến hậu viện, bước chân Cảnh Từ khựng lại, vươn tay: "Công chúa."

"Ừm." Nam Mịch nhìn chằm chằm bàn tay vươn ra của Cảnh Từ, suy nghĩ một chút, duỗi tay sang, hỏa linh lực cuồn cuộn bao vây quanh thân, ấm áp, thật thoải mái.

Nam Mịch cong cong mi mắt, kéo Cảnh Từ vào mảnh tuyết trắng trong sân. Góc sân, người tuyết kia có đầu tròn tròn, thân tròn tròn, ba hòn đá làm mắt, mũi, miệng.

Nam Mịch khom lưng xem xét: "Cảnh Từ, sao nó lại không cười?" Sau đó ngồi xổm xuống, vừa kéo Cảnh Từ vừa nhặt đá trên mặt đất, năm sáu hòn đá đã làm thành một cái miệng cười.

Giống như rất vừa lòng, Nam Mịch xoay người ngửa đầu nhìn Cảnh Từ, vẫn giữ nguyên tư thế một tay kéo

hắn.

Nhất thời Cảnh Từ hơi ngẩn ra, không biết có phải tia ngây thơ trong mắt tiểu Công chúa quá mức thuần túy hay không, ma xui quỷ khiến thế nào, hắn lại gật đầu.

Vì ngồi xổm đã lâu, Nam Mịch đột nhiên đứng dậy, đầu hơi choáng, dưới chân nhẹ bẫng, suýt nữa đã té ngã. Cảnh Từ tay mắt lanh lẹ, duỗi tay ôm lấy nàng, nhất thời hai người cách nhau rất gần, Nam Mịch hơi kinh ngạc, sau đó giật giật môi, cong cong mắt, cười lên.

Lúc này Cảnh Từ mới lấy lại tinh thần, vội buông tay: "Thần thất lễ."

Bởi vì Cảnh Từ khăng khăng muốn nàng trở về phòng, Nam Mịch chỉ đành liếc nhìn người tuyết một cái đầy lưu luyến sau đó theo hắn trở về. Mới vừa đi đến cửa phòng đã thấy A Mạch vội vã trở về, luống cuống đứng giữa Cảnh Từ và Nam Mịch, trên trán còn có mồ hôi tinh mịn, thở hổn hển.

Cảnh Từ đợi một hồi vẫn không thấy nó lên tiếng, hỏi: "Sao vậy?"

"Ta..." A Mạch cẩn thận tìm từ, cũng không biết nên nói thế nào, liếc Nam Mịch một cái, lên tiếng: "Nhạc Đa cô nương, nàng... nàng ấy mất rồi."

Tươi cười của Nam Mịch cứng đờ trên mặt, lúng ta lúng túng nói: "Cái gì... Cái gì gọi là mất rồi?" Trong giọng nói kia còn mang theo chút ngây thơ không thể tin nổi.

"Chúng ta từ tiệm phải đi ra, được một đoạn thì nàng nói muốn đi mua cho Công chúa mấy món đồ nữ nhi hay dùng, kêu ta đừng đi theo. Chờ hơn nửa ngày không thấy nàng đâu, ta bèn quay lại tìm, kết quả ở ngõ nhỏ cách tiệm vải không xa thì thấy... thấy được... thi thể của nàng..." Giọng A Mạch thấp dần, sống như khổ sở lại giống như sợ Nam Mịch khổ sở.

"Sao có thể..." Giọng Nam Mịch không khỏi run rẩy, tựa như nhất thời đầu óc trắng xóa không nghĩ được gì: "Sao có thể... A Mạch... đệ đừng nói bậy... đừng nói bậy..."

"Công chúa..." Cảnh Từ muốn để Nam Mịch về phòng trước nhưng lời đến bên môi lại không nói được ra.

Nháy mắt nước mắt như là đê vỡ, Nam Mịch cảm thấy hai chân nhũn ra, trời đất quay cuồng, ngã ngồi trên mặt đất. Bàn tay kéo lấy nàng của Cảnh Từ không biết sao lại không giữ chặt, bị nàng tránh ra được, hắn ngồi xổm xuống đỡ lấy Nam Mịch, không biết nên nói gì: "Công chúa..."

Nam Mịch hòa hoãn một lúc lâu, trong đầu trời đất quay cuồng, quay đầu lại nhìn Cảnh Từ: "Cảnh Từ... sao có thể? Sao có thể chứ?" Giống như không biết nên hỏi gì, nàng chỉ biết không ngừng lặp lại hỏi Cảnh Từ: "Sao có thể?" Ngực cảm thấy căng cứng và đau đớn.

Cảnh Từ vươn tay dùng ngón cái điểm lên giữa trán Nam Mịch, thân thể nàng mềm nhũn, ngã vào trong ngực hắn. Chuyện xảy ra đột ngột, Cảnh Từ đành phải để Nam Mịch ngủ một lát, ổn định lại tinh thần.

Sắp xếp ổn thỏa cho Nam Mịch, hắn mới hỏi A Mạch: "Sao lại thế này?"

Vẻ mặt A Mạch cũng đần ra: "Lời ta vừa nói, chính là toàn bộ."

Cảnh Từ nhìn Nam Mịch trên giường một cái, thở dài: "Thi thể đâu?"

"Đã mang về, ở trong sân." A Mạch dừng một chút: "Lão đại, nhìn dấu vết, là Kim tộc."

"Kim tộc?" Mày Cảnh Từ nhíu càng chặt, Kim tộc, quận Sùng An thuộc địa giới Hãn châu, Cố Bắc Vương trấn thủ Hãn châu chính là người Kim tộc.

Đúng là khéo đến khó mà tin được.

Tuy hiện giờ Cửu Châu do Thủy tộc nắm quyền nhưng mỗi tộc đều có người thống trị của riêng mình được tin phục hơn. Từ xưa Hãn châu đã là nơi người Kim tộc tụ tập, cho nên quan chức ở Hãn châu đương nhiên đa số là người Kim tộc.

Cố Bắc Vương trấn thủ Hãn châu nhiều năm, lời đồn muốn tạo phản vẫn luôn không ngừng tản ra. Năm đó khi Cảnh Từ tiêu diệt dư nghiệt Hỏa tộc ở ba châu phía Bắc cũng rất ít có qua lại với Cố Bắc Vương.

Nếu không phải Thần quân cố ý khoan dung, tội danh mưu phản của Cố Bắc Vương phỏng chừng đã đủ để Hãn châu đổi chủ mười lần.

Khi Nam Mịch tỉnh lại, Cảnh Từ đang ngồi bên giường nàng, nàng vừa mở mắt, nước mắt đã giàn giụa, ấm ức nói với Cảnh Từ: "Cảnh Từ, ta mơ thấy ác mộng... mơ thấy... mơ thấy Nhạc Đa tỷ ấy..."

Cảnh Từ nhíu mày, không biết lên đối phó với nước mắt của nữ nhân thế nào, chỉ đành hít sâu một hơi, ngắt lời: "Công chúa, đó không phải mơ."

"Là mơ..." Nam Mịch mếu máo, nhẫn nhịn không khóc ra tiếng.

Cảnh Từ không biết an ủi người, lúc này lại càng bó tay không có biện pháp, chỉ biết nói: "Công chúa..." xong không còn lên tiếng nữa.

"Là mơ..." Tựa như không cam lòng, Nam Mịch lại lặp lại một lần, khép hờ mắt, rơi vào giấc ngủ say.

Cảnh Từ nhìn chăm chú vào nước mắt còn chưa khô của nàng, không biết làm sao chỉ đành canh giữ bên cạnh nàng.

Bệnh vừa mới tốt lên, lúc này lại sinh thêm chuyện, ban đêm nàng bèn sốt đến mê man, y giả kia lại bị Cảnh Từ mời đến.

Y giả bắt mạch cho Nam Mịch, ngây ra trong chớp mắt, hỏi: "Tiểu quan nhân, tiểu thư nhà ngài có phải gặp kích thích gì không, tâm thần bị thương nặng đến vậy?"

Cảnh Từ gật đầu: "Đã xảy ra chút chuyện, tiên sinh, sao rồi? Nghiêm trọng không?"

Y giả gật đầu lại lắc đầu: "Thật ra cũng không sao, chỉ là tinh thần tiểu thư dao động lớn trên người mới nóng lên, qua một ngày sẽ tốt thôi. Nhưng đêm nay sợ là sẽ chịu tội, tiểu quan nhân phải cẩn thận chăm sóc đấy."

Cảnh Từ gật đầu, để A Mạch đưa y giả ra ngoài.

Đứng bên mép giường Công chúa, Cảnh Từ nhớ lại dáng vẻ Công chúa cứ chấp nhất nói "là mơ" chân mày không khỏi nhíu lại. Mấy ngày nay ở chung với Công chúa, hắn phát hiện trong xương cốt của Công chúa có một loại lương thiện không nói thành lời được, không giống với loại lương thiện của người khác, trong nháy mắt cho hắn cảm giác như kẻ bề trên thương xót nhìn xuống chúng sinh.

Không ngoài dự liệu của y giả, giữa trưa ngày thứ hai nhiệt độ trên người Công chúa đã giảm.

Nam Mịch vừa tỉnh đã thấy Cảnh Từ cầm sách ngồi bên mép giường, đáy mắt chứa mệt mỏi, đây là đã canh giữ nàng cả một đêm.

Giọng Nam Mịch hơi khàn do mới bệnh xong: "Cảnh Từ, là ai hại Đa Đa?"

Thấy cảm xúc của Nam Mịch đã trở lại bình thường, trong lòng Cảnh Từ hơi thả lỏng một chút: "A Mạch đã tra xét, chỉ biết là người Kim tộc làm."

"Nếu ta không nhớ nhầm, Vương của Hãn châu là người Kim tộc, đúng không?"

Không nghĩ đến thế mà tiểu Công chúa lại biết về chuyện của Vương của Hãn châu, Cảnh Từ gật đầu.

"Sẽ không có ai muốn giết Nhạc Đa, cho nên mục tiêu là ta phải không?"

Cảnh Từ lại hơi kinh ngạc, không ngờ tiểu Công chúa sống trong nhung lụa vẫn có một mặt khôn khéo như vậy, lập luận rõ ràng bắt được căn nguyên sự cố.

Nhạc Đa là một kẻ vô danh tiểu tốt, ai sẽ tốn công đi giết nàng ấy.

Cảnh Từ thả sách xuống: "Lần này chúng ta ra ngoài cực kỳ cẩn mật, dù là người trong đội ngũ cũng đều không biết, mặc dù Hãn châu Cố Bắc Vương là chủ mưu lần này cũng có rất nhiều chỗ nói không thông, giết Nhạc Đa có ý nghĩa gì với bọn họ còn cần suy xét thêm."

Nam Mịch nhẹ giọng nói: "Vậy chúng ta lập tức đi hỏi Cố Bắc Vương, để hắn điều tra."

Mày Cảnh Từ nhăn lại, không lên tiếng.

Thật ra những lời này của tiểu Công chúa rất có lý, bọn họ đi ra ngoài rất khiêm tốn, không nhắc đến việc không đủ người, đối với đoàn người bọn họ nơi này là đất khách quê người, trời xa đất lạ, có muốn điều tra cũng không biết xuống tay thế nào.

Tuy rằng trước mắt thì Cố Bắc Vương là khả nghi nhất, ngược lại bày ra thân phận ở bên cạnh gã là an toàn nhất. Dù sao thì Công chúa giá đáo, nếu ở trong địa bàn của gã xảy ra chuyện gì, gã cũng không gánh nổi trách nhiệm. Mượn tay gã đi điều tra, gã là kẻ hiểu rõ nơi này nhất, tất nhiên sẽ là biện pháp hợp lý nhất.

Vừa khéo mượn việc này tiếp cận Cố Bắc Vương, thăm dò thực hư việc liệu hắn có tâm tư sai lệch nào không.

Chỉ là Cảnh Từ cảm thấy, lúc ở Hãn châu, nếu Cố Bắc Vương trực tiếp cho người Kim tộc ra tay có phải hơi rõ ràng quá hay không? Huống chi tuy có lời đồn gã có lòng làm phản nhưng đã qua nhiều năm như vậy trước sau vẫn không thấy gã có động tĩnh gì.

Mặc dù thân phận của Nam Mịch tôn quý nhưng xét đến cùng cũng chỉ là một nàng công chúa, cũng không phải Thánh Điện hạ, dù có xảy ra chuyện cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc nắm quyền của Nam thị, vậy gã muốn gì đây?

Thấy mãi mà Cảnh Từ không trả lời, Nam Mịch chống người ngồi dựa vào mép giường, nói: "Cảnh Từ, nếu ngài không yên tâm, vậy chúng ta đi Thanh châu nhờ Vạn thúc thúc điều tra giúp chúng ta."

Định Viễn Vương của Thanh châu, Thủy tộc Vạn thị từng có quan hệ thông gia với tổ tiên Nam thị, cũng coi như có qua lại mật thiết với Thần quân, cho nên Nam Mịch có biết người này. Tuy chỉ mới gặp mặt qua loa một lần ở Ương châu nhưng Nam Mịch vẫn gọi một tiếng thúc thúc.

Cảnh Từ nhìn thoáng qua Nam Mịch, vẫn lựa chọn ngậm chặt miệng không lên tiếng như cũ.

Trong lòng Nam mịch căng thẳng, nói: "Cảnh Từ... chúng ta là muốn đi Thanh châu, đúng không?" Thấy Cảnh Từ không đáp, trong lòng Nam Mịch càng căng thẳng, vì sốt ruột nên vươn tay bắt lấy tay Cảnh Từ, vội nói; "Cảnh Từ, không phải ngài muốn..."

"Đúng." Cảnh Từ nhíu mày, cụp mắt nhìn về phía bàn tay bị bắt lấy: "Kế hoạch không đổi, chúng ta trực tiếp đi Đồ sơn..."

"Không được!"Không biết là do phẫn nộ hay gì khác, hốc mắt Nam Mịch đỏ bừng, nước mắt đảo vòng quanh, ngón tay vì dùng sức nắm chặt tay Cảnh Từ mà trở nên trắng bệch: "Chúng ta... sao có thể trực tiếp đi!Vậy... vậy Đa Đa... Đa Đa..."

Bởi vì phẫn nộ ngực nàng phập phồng kịch liệt, Cảnh Từ gỡ tay nàng ra, đứng dậy, chắp tay hành lễ: "Công chúa, thần phụng lệnh đưa người đến Đồ sơn, không thể trì hoãn, trước mắt đã..."

"Bốp!" Nam Mịch cầm lấy cuốn sách Cảnh Từ vừa mới xem xong đặt bên cạnh, ném thẳng lên người hắn, cắt ngang lời hắn đang nói.

Khóe miệng Nam Mịch mím chặt, đứng lên, ngửa đầu đối diện với Cảnh Từ, giọng nói hơi run rẩy: "Cho

nên... Cảnh Từ... Nhạc Đa tử ấy... chết vô ích? Cảnh Từ, quả nhiên ngài ý chí sắt đá, thật sự chẳng nhớ đến nửa phần tình nghĩa."

Cảnh Từ cau mày, bất đắc dĩ nói: "Công chúa nghỉ ngơi cho tốt." Nói xong xoay người đi luôn, ra đến cửa, dừng một chút vẫn là quay đầu lại nhìn về phía Nam Mịch: "Nhạc Đa cô nương sẽ không chết vô ích."

Nam Mịch nhìn chằm chằm hướng Cảnh Từ rời đi, chân mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất, ngơ ngác đến xuất thần.

Chương 5: Thanh châu

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

"Lão đại." A Mạch nhận lệnh đi xử lý thi thể của Nhạc Đa, dù sao tuổi nó còn nhỏ, khi trở về hốc mắt đều ướt: "Xử lý xong rồi, sứ thần đại nhân nói, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ lên đường ngay."

"Ừm." Cảnh Từ ngồi trong phòng, trong tay cầm một quyển sách nhưng một chữ cũng nhìn không lọt, trong đầu đều là câu nói kia của Nam Mịch: "Cảnh Từ, quả nhiên ngài là kẻ có ý chí sắt đá." Hắn thở dài, giương mắt nhìn A Mạch: "Một mình Công chúa ở trong phòng, ngươi và nàng ấy hợp nhau, đi nói chuyện với nàng đi."

"Lão đại, vẫn nên là ngài đi nói chuyện với công chúa thì hơn." A Mạch mếu máo, một giọt nước mắt treo trên khóe mắt: "Trong lòng ta khó chịu."

Cảnh Từ liếc nhìn nó một cái, thở dài một hơi, đứng dậy đi đến cửa, bước chân khựng lại: "Vẫn là ngươi đi đi."

"Hả?"

"Đại khái nàng ấy..." Cảnh Từ xoay người bước trở lại giường, nhắm mắt dưỡng thần.

– –– Có lẽ nàng ấy không muốn gặp hắn.

A Mạch không thể làm gì khác đành phải gạt nước mắt, đứng dậy đi xem Công chúa.

"Lão đại!"

Chỗ ở của Công chúa cách chỗ ở của Cảnh Từ rất gần, một câu này của A Mạch khiến trong lòng Cảnh Từ căng thẳng ––– hỏng rồi!

Cảnh Từ đến trước cửa phòng của Nam Mịch, nhìn căn phòng trống rỗng là biết: Nam Mịch đã chạy.

Có thể bởi vì tức giận với hắn, cũng có thể bởi vì cái chết của Nhạc Đa, dù là nguyên nhân nào, tóm lại ---- Công chúa chạy rồi.

Cảnh Từ xoa xoa chân mày, thở ra một hơi thật dài, tựa như muốn thở hết toàn bộ muộn phiền trong lòng ra.

"Sao có thể... làm sao đây?" A Mạch nhìn sắc mặt Cảnh Từ, ấp úng nói.

Cảnh Từ lại thở ra một hơi thật sâu, giống như phiền muộn trong lòng quá nhiều, thở thế nào cũng không phun ra hết được vậy.

A Mạch thấy Cảnh Từ liếc nó một cái, không nhịn được lùi về sau một bước. Quả nhiên thấy Cảnh Từ duỗi tay vịn cửa, lại thở ra một hơi, xoay người đi mất.

Chờ đến khi bóng dáng Cảnh Từ biến mất hoàn toàn ở cửa đại đường, theo tâm tình được thả lỏng của A Mạch, khung cửa mà Cảnh Từ vừa vịn kêu "răng rắc rắc" một tiếng rơi xuống. A Mạch bị dọa sợ, nhân tiện cảm thấy may mắn vì vừa rồi bản thân đã kịp lùi về phía sau một bước.

Cảnh Từ lượn lờ trên phố suốt một canh giờ, tâm phiền ý loạn.

Bỗng nhiên thấy một thân vàng nhạt xuất hiện ở một tiệm vải, theo bản năng đi vào, kết quả chỉ là nhận sai người. Cảnh Từ không nhịn được cúi đầu cười khổ. Cảnh đại nhân khiến ai nghe được cũng phải sợ vỡ mật, trong mắt không nhiễm nổi một hạt cát thế mà cũng có một ngày hoa mắt.

Vừa ngẩng đầu lại trông thấy một đôi ủng mềm màu trắng tuyết, sợi tơ màu vàng phác họa vô số đồ đằng sóng biển, ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại mua. Tiểu nhị trong tiệm vải còn khen hắn thật biết chăm sóc phu nhân.

Lười đi giải thích, hắn chỉ có thể cười khổ một tiếng đi mất.

Quận Sùng An có tám cửa thành, ban ngày bốn cửa Đông, Nam, Tây, Bắc đều sẽ mở. Bốn cửa Đông Bắc, Tây Bắc, Tây Nam, Đông Nam thì lại chia nhau mở hai canh giờ vào mỗi sáng sớm và chạng vạng, trong đó cửa Đông Bắc vừa khéo là hướng đi Thanh châu.

Công chúa ra ngoài, càng sẽ tìm Định Viễn Vương mà nàng quen thuộc, muốn đi Thanh châu, đương nhiên sẽ đi cổng này, khi Cảnh Từ đến cửa Đông Bắc vừa lúc sắp đến giờ mở cửa.

Nam Mịch là nhảy từ cửa sổ ra ngoài, từ bé đến giờ nàng chưa từng trải qua chuyện này, bởi vì quá căng thẳng nên hình thêu trên làn váy bị cây đinh trên cửa sổ cắt qua, thậm chí đến giày cũng chưa kịp xỏ. Khi hớt hải chạy đến cửa Đông Bắc, cửa còn chưa được mở. Vì thế nàng đành trốn đi, nàng biết Cảnh Từ chắc chắn sẽ đi tìm nàng.

Cửa thành vừa mở, người đến người đi ra ra vào vào, Nam Mịch nhìn y phục trên người một cái, thật sự là không hợp với những vị khách lữ hành trước mắt này. Vậy nên nàng cởi áo choàng trên người ra đổi với một phụ nhân bán đồ ăn ven đường, nông phụ kia ôm chiếc áo choàng của nàng vào trong lòng, vui mừng không khép được miệng.

Nam Mịch lẫn vào trong đám người ra khỏi thành, đội mũ áo choàng hôi rình của nông phụ kia lên đầu, cúi mặt đi về phía trước. Nàng quá căng thẳng, trên chân chỉ đi một đôi tất gấm hơi mỏng, lại không có hơi sức đi cảm nhận đau đớn khi đi trên đá cuội và cái lạnh thấu xương giữa trời băng đất tuyết.

Đột nhiên nàng va phải một người, vội vã xin lỗi rồi tiếp tục đi về phía trước, Nam Mịch quá lo lắng, thình lình cổ tay bị nắm lại mới ngẩng đầu, chỉ thấy Cảnh Từ mặc một thân trắng như tuyết đứng lẫn trong đám người, nhìn thế nào cũng không hợp nhau, cực kỳ chói mắt.

Khóe miệng Cảnh Từ mím chặt, ánh mắt chuyển dọc theo một thân áo choàng màu xám tro đi xuống.

Một đôi chân bị giấu dưới làn váy gấm bị rách nát, lộ ra một góc tất gấm, hắn cau mày ngồi xổm xuống nắm lấy cổ chân của Công chúa, đi cho nàng đôi ủng mềm hắn vừa mới mua. Hành động này hấp dẫn ánh mắt của những người mệt mỏi xung quanh.

Động tác này đột ngột, Nam Mịch theo bản năng đỡ bả vai hắn một chút, nhấp môi, không lên tiếng.

Đi giày cho Nam Mịch xong, Cảnh Từ lại nắm lấy cổ tay nàng lần nữa, gần như là vừa dắt vừa kéo nàng ra khỏi dòng người. Đứng một hồi bên đường, hắn duỗi tay cởi chiếc áo choàng trên người nàng xuống rồi ném sang ven đường. Tiếp theo hắn lại cởi chiếc áo choàng trắng như tuyết trên người mình xuống, dùng biện pháp như lần trước chiết nhỏ lại rồi quấn lên người nàng.

Nam Mịch chỉ nhìn hắn, không nói gì. Khóe miệng người nam nhân này gần như đã mím thành một sợi

chỉ, tức giận quanh thân có muốn giấu cũng không dấu nổi, cơ hồ có thể đốt người thành tro, Nam Mịch vừa sợ lại vừa giận.

Cảnh Từ bước lên phía trước một bước, Nam Mịch cũng lùi về phía sau một bước theo bản năng. Cảnh Từ chau mày, vươn tay vòng qua eo nàng, kéo cả người nàng sát vào hắn, Nam Mịch kinh ngạc, trong chớp mắt đã về đến trạm dịch.

Lúc này Cảnh Từ mới lưu loát buông nàng ra, nắm chặt cổ tay nàng kéo người trở về phòng của nàng, sau đó hạ một kết giới cực kỳ vững chắc. Cuối cùng không nói một lời, xoay người đi mất.

Nam Mịch nhìn chằm chằm bóng dáng hắn rời đi, mũi cay cay, nước mắt tuôn rơi hai hàng, nằm trên giường khóc. Cảnh Từ đóng cửa lại, đứng trước cửa nghe tiếng khóc nức nở lại nhỏ nhẹ của Công chúa, tâm phiền ý loạn.

A Mạch đưa cơm chiều cho Công chúa, Công chúa đang đứng ở cửa, vành mắt đỏ hoe, A Mạch không đành lòng nhìn, ánh mắt lảng tránh: "Công chúa, ăn cơm đi."

"Đây là Cảnh Từ muốn nhốt ta trong phòng, không cho đi đâu sao?" Giọng nói của Công chúa mềm mại, mang theo tiếng nức nở.

A Mạch không đành lòng, nói; "Cái này... ta đi hỏi lão đại một chút."

Cảnh Từ vẫn đang cầm quyển sách lúc sáng, vẫn là một chữ cũng không xem lọt, hắn nghĩ thế nào cũng không ra, rõ ràng chỉ mỗi việc hộ tống một cô nhóc, sao lại khiến bản thân còn phiền lòng hơn đánh giặc thế này.

A Mạch thấy tâm trạng hắn cũng không được tốt vì thế hỏi thử: "Công chúa chỉ có một mình, cứ ở mãi trong gian phòng nhỏ đó thật sự quá đáng thương."

Cảnh Từ liếc nó một cái, ngay khi A Mạch cho rằng hắn không định để ý đến mình, Cảnh Từ lại mở miệng: "Ăn cơm không?"

A Mạch kinh ngạc: "Ăn chứ, hôm nay có củ cải viên, ăn khá ngon, lão đại ngài ăn..."

Cảnh Từ cắt ngang: "Ta hỏi Công chúa."

"..." A Mạch phản ứng lại: "A, Công chúa... nhìn dáng vẻ có lẽ sẽ không ăn, hai mắt còn sưng, chậc, quá đáng thương, Nhạc Đa tỷ tỷ đã ở bên nàng nhiều năm như vậy mà..."

Chân mày Cảnh Từ nhăn lại: "Câm miệng."

Vào đêm Nam Mịch phát hiện kết giới vốn chỉ bao quanh phòng nàng nay đã chuyển thành bao quanh toàn bộ trạm dịch. Cũng đúng, một cô nương như nàng đây đâu thể nào ăn uống tiêu tiểu đều chỉ trong phạm vi một gian phòng chứ.

Toàn bộ trạm dịch đều nằm trong phạm vi kết giới của Cảnh Từ, đương nhiên hắn rõ nơi này như lòng bàn tay. Nam Mịch có ngốc nữa, dù ra khỏi phòng chẳng thấy ai canh giữ ngoài cửa cũng biết Cảnh Từ tất nhiên đã có dự liệu trước, cho rằng kết giới này nhất định vạn vô nhất thất.

Nhưng vào ngày hôm sau, khi Cảnh Từ lại một lần nữa nghe được một câu "lão đại" kia của A Mạch, hắn đã tức giận đến mức tim hẫng một nhịp.

Phòng Công chúa trống không, tìm toàn bộ trạm dịch cũng không thấy.

Cảnh Từ tức đến xù lông, A Mạch sợ hãi đến mức nói năng cũng lộn xộn: "Công chúa... Công chúa chắc là... ừm... không biết dùng biện pháp gì đã chạy mất vào đêm qua... thế này... chúng ta..."

Ánh mắt Cảnh Từ lạnh lùng lướt qua hướng nhà vệ sinh. Hắn đương nhiên sẽ không mỗi giây mỗi phút đều chú ý đến nơi này.

Sau đó Cảnh Từ lạnh lùng cong cong khóe miệng, A Mạch ở bên cạnh run rẩy, lần trước thấy Cảnh Từ cười thế này, phạm nhân kia hình như đã bị đánh đến biến dạng hoàn toàn, sống không bằng chết.

Cảnh Từ thu lại ánh mắt, nhấc chân đi ra ngoài -- thật ra rất thông minh đấy chứ, rất biết lợi dụng sơ hở, tốt lắm, tốt lắm.

Lần này nàng định ra ngoài vào buổi sáng? Cảnh Từ vừa nghĩ vừa niệm chú quyết, đi đến cửa Đông Bắc. Ngồi xuống một nóc nhà, lạnh nhạt đợi đến khi cửa thành mở, dòng người bắt đầu lưu động.

Mắt thấy đã một canh giờ, ánh mắt Cảnh Từ dần chuyển từ lạnh lùng nhìn kỹ sang lạnh lùng nghi hoặc.

Một canh giờ trước là lúc nhiều người nhất, muốn lén chạy ra đương nhiên là nên đi vào thời gian này. Nhưng hắn lại không thấy nàng, Cảnh Từ kinh ngạc, lại cong cong khóe môi.

Hắn hơi híp mắt, niệm một chú quyết đã biến mất. Chỉ còn lại mấy miệng ngói mới vừa nãy nằm dưới chân hắn trong nháy mắt đã hóa thành tro, tan ra bốn phương tám hướng trong không trung.

Cảnh Từ đứng ở cửa Bắc cười một lát --- Cảnh Từ ơi Cảnh Từ, ngươi cũng có ngày hôm nay. Hàng năm bắt nhạn nay lại bị nhạn mổ mắt.

Thống lĩnh thị vệ vừa thấy người trước mắt, cảm thấy tu vi người này phi phàm, nhìn y phục cũng không dễ chọc, vì thế vội vàng chân chó tiến lên: "Vị quan nhân này, ngài có gì cần hỗ trợ không?"

Cảnh Từ liếc gã một cái.

Thống lĩnh kia mềm chân, suýt thì không đứng nổi nữa --- nhìn tuổi nam nhân này còn trẻ, không biết tại sao ánh mắt như hàm chứa lửa giận che trời lấp đất, trong lạnh như băng còn ẩn chứa sát khí, khiến người ta bất giác sợ hãi.

Cảnh Từ nhấc chân đi về phía trước, híp mắt, chỉ trong giây lát đã không thấy.

Thống lĩnh chép miệng, lẩm bẩm: "Quả nhiên không dễ chọc, tu vi này sâu không lường được mà..."

Nam Mịch biết Cảnh Từ nhất định sẽ đi cửa Đông Bắc tìm nàng, thật ra nàng vốn cũng không muốn đến Thanh châu, quá xa, trên đường ắt sẽ bị Cảnh Từ bắt về.

Nàng vốn định đi Hãn châu, hôm qua đi cửa Đông Bắc chỉ là kế nghi binh, mục tiêu ngay từ ban đầu của nàng là cửa Bắc.

Nàng cũng nghĩ đến, dựa vào bản lĩnh của Cảnh Từ, dù nàng có thành công ra khỏi thành, bị hắn bắt lại cũng chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng... nàng không ngờ thời gian này lại ngắn đến vậy?

Cảnh Từ đứng trước mặt Nam Mịch, hai người đối diện trong chốc lát, Cảnh Từ vậy mà lại hiếm có mỉm cười, nhưng cái kiểu cười này của hắn... cái kiểu khóe môi nhếch lên cười lạnh như băng này...

Nam Mịch vô thức lùi một bước, sau đó là hai bước, ba bước... Cảnh Từ dường như cũng không vội đuổi

theo nàng, từng bước một theo phía sau nàng, nụ cười đáng sợ nơi khóe môi còn chưa rút đi.

Nam Mịch không nhịn được, nước mắt như trân châu đứt dây, từng giọt rơi trên áo choàng màu vàng nhạt của nàng, nước mắt thấm ra như từng đóa hoa nở.

Nam Mịch run giọng mở miệng: "Cảnh... Cảnh Từ... ta không đi Đồ sơn... ta không thể mặc kệ... mặc kệ Nhạc Đa..." Phía sau mơ hồ không nghe ra chữ gì, tiếng khóc dần chiếm thế thượng phong.

Bước chân Cảnh Từ khựng lại, thở hắt ra một hơi thật sâu --- Cảnh Từ à Cảnh Từ, ngươi thật có tiền đồ, cũng chỉ là một tiểu cô nương bày chút tâm tư, ngươi dọa nàng làm gì chứ?

Vì vậy Cảnh Từ dừng bước, thỏa hiệp: "Được, chúng ta đi Thanh châu, đi Thanh châu tìm Định Viễn Vương, để ông ta điều tra."

Nam Mịch khóc quá thảm, nhất thời không thốt lên lời, cũng may thái độ và không khí quanh thân Cảnh Từ đều đã dịu lại, giống như cũng không muốn thúc giục nàng nữa, Nam Mịch bình tĩnh lại một lúc, cách thật xa gật đầu với hắn.

Cảnh Từ lại thở dài, tiếp tục bước về phía trước, Nam Mịch giống như vẫn chưa hết sợ hãi, nàng lui về sau một bước nhỏ, chân đứng không vững, ngã một cái thật mạnh. Cảnh Từ tay mắt lanh lẹ, chợt lóe thân đón được nàng.

Chân mày Cảnh Từ nhíu lại một chỗ: "Công chúa, là do lúc trước thần đã sai, Công chúa đừng chạy nữa."

Bởi vì sợ hãi, Nam Mịch túm lấy y phục Cảnh Từ, nhỏ nhẹ cầu xin: "Vậy... ngài đồng ý với ta sẽ tra chuyện của Nhạc Đa..."

Cảnh Từ đành phải thỏa hiệp, gật đầu: "Thần đã đáp ứng Công chúa thì quyết không nuốt lời. Chỉ là chúng ta đã trì hoãn quá lâu, thật sự phải xuất phát."

Thật ra dù là Thanh châu hay Hãn châu thì việc này đều không dễ tra, nhưng tốt xấu gì Thanh châu cũng gần Đồ sơn hơn một chút, Cảnh Từ thầm nghĩ đành phải đi một bước tính một bước thôi.

Nam Mịch đứng vững, cúi đầu nhìn đôi giày trên chân mà Cảnh Từ đưa cho nàng, tơ vàng trên bề mặt hơi lóe ánh đỏ, trước đó nàng không quan sát cẩn thận, vậy mà lại không chú ý Cảnh Từ đã hạ chú quyết lên đôi giày, khó trách nhanh như vậy hắn đã tìm được nàng.

Cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, nàng lại cúi người cởi đôi giày đó ra, vốn còn muốn hung hăng ném đi nhưng cuối cùng vẫn xếp ngay ngắn sang một bên, dùng chân trần bước đi.

Cảnh Từ kinh ngạc, xách gót giày bước theo, kéo lấy Nam Mịch: "Công chúa, người đây là..."

Nam Mịch nhấp môi, giọng nói không lớn, còn mang theo giọng mũi vì nức nở: "Đồ Cảnh đại nhân tặng, dùng không tốt lắm, ta... ta không cần nữa."

Cảnh Từ: "..." --- đây là bày tính khí? Hóa ra tiểu Công chúa của chúng ta vẫn là có chút tính khí hả.

Cảnh Từ không còn cách nào chỉ đành thỏa hiệp: "Công chúa không cần nữa thì cũng đâu thể nào để chân trần đi như vậy, chúng ta trực tiếp quay về..."

Nam Mịch tránh tay hắn, dường như không dám nhìn hắn, nói: "Không... không làm phiền Cảnh đại nhân, ta... ta tự mình đi, ngài... tự ngài quay về đi, nói với sứ thần có thể thu dọn đồ đi rồi, ta... ta nhất định có thể đuổi kịp xuất phát."

Cảnh Từ: "..." Cảnh Từ nhìn Công chúa khập khiễng bước về phía trước, duỗi tay xoa xoa giữa mày, thở dài, nhanh chân bước lên chắn trước mặt nàng: "Công chúa!" Hắn nhất thời nóng nảy, âm điệu cũng đề cao lên mấy phần.

Mắt thường có thể thấy được thân thể Công chúa hơi co lại, khóe mắt lại rơi xuống mấy giọt nước mắt, nhấp môi lùi một bước về phía sau.

Cảnh Từ phục rồi, chỉ có thể cố nén tức giận trong lòng, cố hết sức dịu giọng: "Công chúa, thần đưa người về, Công chúa không muốn thấy thần, về sau thần tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt người nữa..."

Nam Mịch ngồi thụp xuống, nàng dường như đã dùng hết dũng khí và sức lực mình có, rúc thành một cục trên mặt đất, sau một hồi lâu mới cố nén tiếng nức nở nói; "Ta... ta nhớ phụ thân... ta nhớ ca ca... ta... ta muốn về nhà..."

Cảnh Từ nhìn chằm chằm một cục mang tên "Công chúa", đột nhiên phát hiện Công chúa thật quá nhỏ bé, từ khi rời Thần đô, suốt dọc đường nàng đã gầy đi quá nhiều, đặc biệt là mấy ngày nay, mắt thường có thể thấy được gần như sắp không mặc vừa quần áo rồi.

Không biết tại sao, yết hầu Cảnh Từ căng chặt, hắn ngồi xổm xuống, dịu dàng nói: "Công chúa... thần sai rồi, thần... thần không nên... không nên..." Không nên cái gì đây? Cảnh Từ không nói lên lời.

Nam Mịch nâng đôi mắt sưng đỏ lên: "Cảnh Từ... sau này ngài... đừng hung dữ với ta... ta sợ..."

Cảnh Từ vừa bị nàng nhìn, hận không thể tự cho mình mấy cái tát --- Cảnh Từ! Ngươi có bệnh à! Công chúa kim chi ngọc diệp, nào đã chịu khổ bao giờ? Ngươi làm tốt lắm đó!

Cảnh Từ gật gật đầu: "Thần sai rồi... sau này không dám nữa, chúng ta về trạm dịch đi."

Lúc này Nam Mịch mới gật đầu, lắc lư thân thể đứng lên, lo nàng sẽ lại ngã, Cảnh Từ vươn tay lại sợ nàng không muốn, nhất thời tay ngưng giữa không trung, xấu hổ cực kỳ.

Nam Mịch thật sự đã kiệt sức, đã lâu rồi nàng chưa ăn uống đàng hoàng, mấy ngày nay vừa lo lắng vừa sợ hãi, lúc này chợt thả lỏng, suýt nữa đã ngất xỉu tại chỗ. Nàng vội vã vịn vào cánh tay Cảnh Từ để ổn định thân thể, sau đó nhích lại gần hắn, gần như là nằm gọn trong vòng tay Cảnh Từ.

Cảnh Từ thở ra một hơi, niệm chú quyết quay về trạm dịch.

A Mạch thấy Công chúa đã trở lại thì vội vàng ra xem, thấy tay Cảnh Từ cầm giày của Công chúa, vì thế ánh mắt không tự chủ được hướng xuống chân nàng, tất gấm màu trắng tuyết đã bị bẩn thành màu nâu, còn hơi có màu máu, A Mạch kinh ngạc hô lên: "Công chúa! Người chảy máu kìa!"

Lúc này Cảnh Từ mới nhìn theo ánh mắt A Mạch, dường như tim cũng lỡ một nhịp, không kịp cân nhắc đã khom người bế ngang Nam Mịch lên, chợt lóe thân đưa nàng về phòng, còn không quên dặn dò A mạch: "Đi mời y giả."

Y giả không biết đã xảy ra chuyện gì, lão ngồi xổm xuống xem xét chân của Nam Mịch, y giả kia cau mày: "Tiểu thư, vải này và thịt dính lại với nhau, lúc tại hạ tách chúng ra sẽ hơi đau."

Nam Mịch ngoan ngoãn gật đầu, dù sao cũng là bị một nam nhân nâng chân, mặt nàng hơi đỏ lên vì thẹn.

Dưới tay y giả dùng chút lực, Nam Mịch không nhịn được "hít" một tiếng, ngón tay không tự chủ nắm chặt vải bố trên trường kỷ bên người. Cảnh Từ liếc mắt nhìn đầu ngón tay bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch

của Nam Mịch một cái, lại nhìn lên khuôn mặt hơi tái nhợt vì đau của nàng, mày nhăn lại, ngồi xổm xuống vươn tay nắm lấy mắt cá chân của nàng.

Linh lực ấm áp được rót vào, đau đớn chậm rãi biến mất, Nam Mịch chuyển ánh mắt lên mặt Cảnh Từ, ánh mắt chạm nhau, nhưng cũng chỉ trong một cái chớp mắt đã rời đi.

Y giả cho loại thuốc tốt nhất, tươi cười thân thiết nói; "Không ngờ tiểu quan nhân lại là đại tu hành giả Hỏa linh thuật." Tuổi tác lão không lớn nhưng thế nào mà khiến bản thân cười ra mấy phần dáng vẻ trưởng bối.

Cảnh Từ nhìn xấu hổ, qua loa mấy câu rồi yêu cầu A Mạch đưa người ra ngoài.

Nam Mịch cẩn thận dịch về hướng trường kỷ, liếc mắt nhìn Cảnh Từ một cái: "Khi nào chúng ta xuất phát?"

Cảnh Từ nghe giọng nói của nàng không có cảm xúc nào, lại không nói rõ được sự lúng túng khó hiểu: "Ngày mai."

"Ừ." Lúc này mới nằm xuống, đưa lưng về phía Cảnh Từ, một bộ chớ có làm phiền.

Cảnh Từ: "..."

Cảnh Từ vừa đến gần Nam Mịch, Nam Mịch lập tức đổi sắc mặt, hắn đành phải cách xa Công chúa mười thước, hơn nữa còn phải cố tình giảm thấp sự tồn tại của bản thân, đôi khi thật hận bản thân cao như vậy làm gì.

Công việc bưng trà rót nước đương nhiên rơi xuống đầu người rất hợp duyên với Công chúa là A Mạch. Cũng may thường ngày A Mạch đã quen hầu hạ Cảnh Từ, những việc này nó làm cũng quen tay, bản thân lại lanh lợi, khiến Nam Mịch không quá đau lòng bởi vì Nhạc Đa rời đi mà thấy bất tiện.

Bọn họ một đường xuất phát về hướng thành Thanh châu, từ quận Sùng An đến thành Thanh châu dù sao cũng là vượt ranh giới giữa hai châu, cần đi khá xa.

Trì hoãn ở quận Sùng An mất mấy ngày, sứ thần vẫn tất cung tất kính với Nam Mịch và Cảnh Từ, nhưng mọi người trong đoàn sứ thần dù có ngốc nữa thì cũng đã biết vũng nước đục này không phải nơi những nhân vật nhỏ bé như bọn họ có thể thò vào.

Cho nên đoàn sứ thần cung kính hơn không ít với đoàn người Nam Mịch. Cảnh Từ nhìn vào trong mắt, không hiểu tại sao trong lòng lại có vẻ mất tự nhiên không nói lên lời, thường ngày sứ thần đối với hắn luôn là co đầu rụt cổ, đôi lúc ngược lại còn cảm thấy hắn hung ác nham hiểm có phần không hợp với lẽ thường.

Dọc đường đều là A Mạch hầu hạ Công chúa, nhưng nó ngại ngồi chung một chiếc xe ngựa với nàng, bèn thường xuyên đi theo bên cạnh xe ngựa của nàng.

Vừa đến Thanh châu, chút mất tự nhiên trong lòng Cảnh Từ bỗng phóng khoáng, cho nên vì suy nghĩ đến an nguy của Công chúa, lâm thời bày trận, trong lòng mới hơi yên ổn hơn một chút.

"*A Mạch.*" *Nam Mịch thò đầu từ trong xe ra:* "*Đệ qua đây một chút.*"

"*Tiểu thư, sao thế?*" *A Mạch lại gần:* "*Muốn uống nước hay không?*"

"*Ta...*" *Nam Mịch nhíu nhíu mày, qua nửa ngày vẫn quyết định nói:* "*Ta không muốn một mình ở trong xe, đệ có thể... có thể... lên xe ngồi với ta không?*" *Mời một nam tử lên xe của mình thật sự rất ngại, trong lòng Nam Mịch khó chịu, suýt nữa đã bật khóc, vành mắt cũng đỏ cả.*

A Mạch kinh ngạc: "*Nhưng mà trận này của chúng ta nếu thiếu ta thì sẽ thiếu mất một góc. . .*" *Cuối cùng nó liếc một cái về phía Cảnh Từ đang ở xa xa, gật đầu qua loa:* "*Được, ta biết rồi.*"

Nam Mịch thấy Cảnh Từ lên xe, nàng rơi vào mông lung: "*Ngài... ngài... sao ngài lại thế này? Sao ngài lại lên đây?*"

Cảnh Từ cụp mi rũ mắt chỉnh lại nếp gấp trên y phục: "*Bên ngoài bày một trận pháp, A Mạch đang ở trong trận, thần lên đây với Công chúa.*"

"..." *Nam Mịch nghĩ nửa ngày, vành mắt vẫn đỏ:* "*Ngài... ngài không thể đối với A Mạch sao, ngài... ngài đi giữ trận không phải được rồi sao?*"

Đầu Cảnh Từ cũng chưa nâng: "*Thần đã ở trong trận, tu vi bọn họ không đủ, không thể đi lại.*"

"..." *Nam Mịch không lên tiếng nữa. Đúng vậy, tu vi của Cảnh Từ cao hơn, có thể phân trần ở trong trận, tự thân tùy ý hành động, Nam Mịch hận không thể cắn lưỡi tự sát, tuy một mình ở trong xe ngựa có sợ hãi thật nhưng dù sao cũng tốt hơn so với ở chung một chỗ với Cảnh Từ.*

Trên mặt Cảnh Từ không gợn sóng, trong lòng lại không khỏi buồn bã. Bản thân sao phải tự làm khó mình thế chứ, đã khi nào mất kiên nhẫn như vậy, vậy mà năm lần bảy lượt đi so đo với một cô nhóc chưa trải sự đời.

Nam Mịch giương mắt đánh giá hắn, trong lòng lại càng thêm ấm ức không yên. Cảnh Từ là Điện chủ Chá Phàm điện, giết người vô số, thân ở địa vị cao, sao có thể đặt chuyện của một cung nữ bé nhỏ như Nhạc Đa vào lòng được.

Có lẽ bởi vì Nam Mịch nhớ mãi việc này, Cảnh Từ cực kỳ ăn ý nói: "Công chúa yên tâm, chuyện thần đã hứa, đương nhiên sẽ nói là làm."

Hắn đột nhiên mở miệng, Nam Mịch hoảng sợ, không nhịn được run lên, nhấp môi cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Cảnh Từ: "..." Thật sự không biết rốt cuộc là nàng đang sợ gì.

Không đến một ngày, cuối cùng đoàn người đã đến thành Thanh châu.

Dường như suốt dọc đường đi sứ thần đều nghẹn một bụng, cuối cùng cũng được giải thoát, vừa đến Định Viễn Vương phủ thành Thanh châu, sứ thần kia đã lập tức ba quỳ chín lạy, hận không thể mang những gì học cả đời ra dốc bầu tâm sự cho đến hết mới thôi.

Nam Mịch bị ông ta làm cho phát hoảng, vẫn là Cảnh Từ không đổi sắc mặt nói: "Đại nhân làm gì vậy, suốt dọc đường đi cũng may là có đại nhân quan tâm chúng ta."

Trong chốc lát, rốt cuộc Nam Mịch cũng lấy lại tinh thần, nhớ tới dù sao bản thân cũng là một Công chúa: "Được rồi, đại nhân mau đứng lên đi, chăm sóc dọc đường đi, Chi Đường rất cảm kích."

Cảnh Từ vừa nghe sứ thần nói mười mấy câu "Không dám" và "Nên vậy", vừa nghĩ vẩn vơ: Chi Đường? Đây là tên tự của nàng?"

Đúng rồi, tên tự của ca ca nàng là Chi Qua.

Định Viễn Vương vội vã ra đón, thấy Nam Mịch, tôn kính không đủ nhưng lại lộ ra mấy phần dáng vẻ trưởng bối: "Chi Đường, đã lâu không gặp, tiểu Chi Đường đã lớn vậy rồi sao."

Có thể là do bầu không khí rất đúng lúc, Cảnh Từ vậy mà cũng có mấy phần cảm giác vui mừng của việc lâu ngày gặp lại, sau đó lại nghe Nam Mịch nói: "Vạn thúc, thúc, đã lâu không gặp."

"Lần này con đến Thanh châu, nhất định phải ở thêm ít ngày, thúc thúc đã lâu không gặp con rồi."

Cảnh Từ nghe vậy mày nhíu lại, không đợi hắn mở miệng, Nam Mịch đã nói: "Thúc thúc..." Nước mắt lã chã rơi xuống: "Con có việc cầu xin thúc thúc."

Trên mặt Định Viễn Vương đều là trìu mến: "Chớ có nói như vậy, có việc gì cứ nói với thúc thúc."

Cuối cùng Cảnh Từ chỉ có thể cau mày im lặng nghe Định Viễn Vương hứa hẹn, tất nhiên sẽ tra rõ ràng chuyện của Nhạc Đa, để Nam Mịch yên tâm ở lại Thanh châu đợi tin tức của lão.

Cáo từ Định Viễn Vương, Cảnh Từ đưa Nam Mịch về chỗ ở.

Nơi ở của Nam Mịch được sắp xếp tại đông uyển của Đĩnh Viễn Vương phủ.

Lại là một đường không nói chuyện.

Đến nơi đã có thị nữ do Định Viễn Vương sắp xếp đón tiếp, Nam Mịch không thèm ngoảnh đầu, trực tiếp đi vào trong, chân mày Cảnh Từ khẽ nhíu, vội vã gọi: "Công chúa..."

Nam Mịch quay đầu lại, trong mắt là giận dữ không thể nén, Cảnh Từ bị nàng nhìn đến kinh ngạc. Đây vẫn là lần đầu hắn nhìn thấy trong mắt nàng xuất hiện cảm xúc như vậy.

Đại khái là giận đến cực điểm, vành mắt Nam Mịch đỏ hết cả lên: "Vừa rồi có phải ngài lại định nói với Vạn thúc thúc... chúng ta phải nhanh chóng đi Đồ sơn này nọ, ngài... ngài lại muốn mặc kệ chuyện của Nhạc Đa, có đúng không Cảnh Từ."

Cảnh Từ bước lên trước một bước: "Ta..."

Cảnh Từ đành phải thở dài với cánh cửa đóng chặt, lòng thầm nói kẻ thù khó chơi hơn nữa bản thân cũng chẳng sợ, âm mưu có khó giải quyết hơn nữa cũng sẽ có dấu vết để lại, thế nhưng đối mặt với cô nhóc chưa trải sự đời này vậy mà lại bó tay không có biện pháp.

Chương 6: Xứng đôi

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Dừng chân tại Thanh châu hai ngày, mỗi lần Cảnh Từ gặp Nam Mịch, Nam Mịch đều xoay người rời đi luôn, đến cả cơ hội hành lễ vấn an cũng không cho hắn.

Thị nữ đi theo Nam Mịch tên là Tịch Châu, cũng coi như người biết nóng biết lạnh.

Làm khó Định Viễn Vương bận trăm công ngàn việc nhưng vẫn có lòng thường xuyên đến thăm Nam Mịch. Hôm nay lại sai người đến mời nàng.

Thấy Nam Mịch đến, lão cười mỉm nói: "Chi Đường, con đến rồi?"

Nam Mịch khom người hành lễ: "Thúc thúc, chuyện con nhờ ngài?"

Định Viễn Vương kinh ngạc: "A... cái đó... thúc thúc còn đang tra, dù sao chuyện cũng xảy ra ở Hãn châu, có tin tức ta sẽ báo cho con."

Nam Mịch nghẹn nửa ngày, nước mắt cũng sắp rơi, đến khi mở miệng đều đã nghẹn ngào: "Vậy... thúc thúc gọi con đến là để?"

"Hai vị huynh trưởng của con đã trở về." Định Viễn Vương lướt ánh mắt qua, nói tiếp: "Các con đã lâu không gặp, tối nay mở tiệc, thứ nhất là thay con đón gió tẩy trần, thứ hai cũng chúc mừng con gặp lại hai vị huynh trưởng."

Nam Mịch một lòng một dạ đều đang đặt trên chuyện điều tra cái chết của Nhạc Đa, mơ màng hồ đồ được chải đầu trang điểm xong xuôi, nhét vào bữa tiệc, người đã nhiều ngày chưa từng chính diện nhìn một cái là Cảnh Từ đang ngồi bên cạnh nàng.

Ở đối diện là hai người con trai của Định Viễn Vương: Trưởng tử Vạn Tư Niên và thứ tử Vạn Tinh Phồn.

Vạn Tư Niên có mũi cao thẳng, đôi mắt thâm thúy, tóc dài nửa búi nửa buông, mặc một thân trường bào tay dài màu đen, mặt mày có năm phần giống Định Viễn Vương, vẻ mặt bình tĩnh, lúc nói chuyện với người khác cũng mắt cười mi cong, ngược lại dường như sâu không thể dò.

Vạn Tinh Phồn lại là mắt lạnh mày kiếm, môi hơi mím, ánh mắt không ngừng nghỉ lúc thì đánh giá Nam Mịch một chút, lúc lại nhìn chằm chằm Cảnh Từ, cũng là tóc dài nửa búi nửa buông, mặc một thân trường bào tay áo rộng màu lục, giơ tay nhấc chân cũng không ổn trọng bằng ca ca hắn.

Nâng ly chúc tụng một hồi, Định Viễn Vương rời tiệc.

Định Viễn Vương đi không bao lâu, Vạn Tinh Phồn đã cầm chén rượu đến trước mặt Nam Mịch, đầu tiên là chắp tay hành lễ, sau đó mang theo ba phần ý cười nói: "Tham kiến Điện hạ, một đường ngựa xe mệt nhọc, Điện hạ đã vất vả rồi."

Nam Kiếm vội đứng dậy: "Thế tử đa lễ, dọc đường ít nhiều cũng nhờ Võ đại nhân chăm sóc, chưa từng chịu khổ."

"Ồ, sứ thần năm nay là lão Võ gia à, chậc chậc." Vạn Tinh Phồn đưa chén rượu sang: "Nếu Điện hạ không chê cứ gọi ta Tinh Phồn, kính Điện hạ."

"Thế tử lớn hơn ta mấy tuổi, Chi Đường nên gọi huynh một tiếng huynh trưởng." Tay Nam Mịch khựng lại, vẫn là nâng chén đưa qua.

"Cũng phải." Vạn Tinh Phồn cười nói, tựa như cực kỳ vui vẻ: "Chúng ta vốn chính là họ hàng xa, ta đây không khách sáo." Rượu trong ly cũng là một hơi cạn sạch, thế mà lại là một người có cá tính.

Vạn Tinh Phồn là khách quen của những trường hợp công khai thế này, không bao lâu đã ngồi xuống bên cạnh Nam Mịch, nói đông nói tây trò chuyện rôm rả.

Cảnh Từ ngồi bên kia, trong lòng mất tự nhiên không nói lên lời. Hai vị Thế tử đều bận rộn công vụ bên ngoài, hành trình của Công chúa lại rất khiêm tốn, Công chúa vừa đến Thanh châu, chưa được mấy ngày Thế tử đã yên tâm bỏ việc trong tay trở về? Có phải trùng hợp quá không?

"Ừm..." Vạn Tinh Phồn đang bận trò chuyện với Công chúa hiếm khi gặp được, đột nhiên phát hiện mặt

của tiểu Công chúa hình như càng lúc càng đỏ, vì thế đầu rốt cuộc sáng lên: "Chi Đường, muội say rồi sao?"

Nam Mịch chưa từng uống nhiều rượu đến vậy, đầu óc đều choáng váng, chưa đợi nàng lấy lại tinh thần thì Cảnh Từ ở bên cạnh đã ngồi không yên.

Cảnh Từ kéo lấy cổ tay Nam Mịch, chân mày hơi cau: "Thế tử, Công chúa uống quá nhiều, ta đưa nàng về nghỉ ngơi trước, Thế tử có hỏi ức gì không bằng về sau lại nói." . Truyện Nữ Cường

Giọng nói kia mang theo uy nghi không cho phép cự tuyệt, ẩn chứa một phần tức giận không dễ phát hiện, Vạn Tinh Phồn còn chưa lấy lại tinh thần thì Cảnh Từ đã sai Tịch Châu đỡ Công chúa đi, hắn theo sát phía sau.

Bên ngoài có cơn gió lạnh thổi qua, Nam Mịch vốn đã tê dại khó chịu lại càng thêm đầu choáng não đau, bóng đêm mênh mang, Định Viễn Vương phủ này chung quy vẫn không bằng hoàng cung, vậy mà không thấy nửa người hầu hạ.

Cảnh Từ thấy bước chân Công chúa càng thêm lâng lâng, mày lại cau lần nữa, có thể kẹp chết một con muỗi.

Hắn nâng chân bước lên phía trước, chặn ngang bế Nam Mịch lên, nhỏ giọng nói: "Công chúa say rồi."

Nam Mịch vốn đang choáng váng, bị hắn bế ngang lên lại càng đầu váng mắt hoa, đành phải vươn tay ôm hắn: "..." Nhìn chằm chằm hắn hơn nửa ngày xong mới nhăn mày nói: "Cảnh Từ, sao ngài lại tức giận?"

Tám phần là bởi vì đang trong cơn say, trong giọng nói tiểu Công chúa mang theo một chút mềm mại và quyến rũ, Cảnh Từ nghẹn nửa ngày cũng không ra được một chữ.

Nam Mịch lại nói: "Cảnh Từ..." Sau đó thì làm gì có sau đó nữa.

Bởi vì đang ở trong Định Viễn Vương phủ nên Cảnh Từ không tiện dùng chú quyết, hắn cứ vậy ôm Công chúa đi về phòng, không bao lâu đầu Nam Mịch đã dựa vào trong ngực hắn, hô hấp phả lên giữa hốc cổ hắn.

Ngay khi Cảnh Từ cho là nàng đã ngủ rồi, nàng lại lên tiếng: "Các ngươi đều không để bụng chuyện của nhạc Đa, một người sống lớn như vậy mà các ngươi ai cũng không để bụng, Vạn thúc thúc chỉ đáp ứng ta

cho có lệ, ngài cũng chỉ biết hù dọa ta."

Cảnh Từ mím môi, không lên tiếng.

"Ta muốn về nhà." Trong giọng nói của tiểu Công chúa mang theo nghẹn ngào: "Ta nhớ ca ca, nhớ phụ thân..."

Chờ đặt Công chúa xuống giường, nàng đã thật sự ngủ say.

Cảnh Từ đứng bên giường ngẩn ra, bỗng nhớ đến ngày ấy Công chúa cuộn mình trên mặt đất, một cục nho nhỏ, nàng nói nàng nhớ nhà, nói nàng sợ.

Vốn không nên như thế này, Cảnh Từ ngơ ngác nghĩ, chẳng qua là dẫn theo một cô nhóc tay trói gà không chặt lại thêm tính tình sáng sủa ra ngoài chữa bệnh, đã khiêm tốn đến không thể khiêm tốn được nữa, tại sao lại thành ra nông nỗi như bây giờ nhỉ.

Nghĩ như vậy, hắn khẽ thở dài một hơi.

Không biết do một ngụm này tích tụ quá mức hay là thế nào, Nam Mịch trở mình, mở mắt, nhìn chằm chằm Cảnh Từ một lúc lâu mới mếu máo trở mình: "Đa tạ Cảnh đại nhân đưa ta trở về... không tiễn."

Lệnh đuổi khách đã hạ, Cảnh Từ đành phải thi lễ: "Thần xin lui, Công chúa có việc gì cứ gọi thần một tiếng là được."

"Nơi đây là đại trạch Vương phủ, Cảnh đại nhân ở lại ngoại viện, nếu ta có việc... cũng không có cách gọi ngài."

Cảnh Từ: "..." Đây là còn tức giận rồi.

Quả nhiên hai ngày sau đó Cảnh Từ vẫn chưa gặp lại Nam Mịch, đến cả A Mạch cũng không nhìn nổi nữa.

A Mạch chống cằm hỏi: "Lão đại, Công chúa còn giận ngài sao?"

Trong tay Cảnh Từ cầm sách, nửa chữ cũng không đọc vào.

A Mạch lại nói: "Lão đại, dỗ nữ hài cũng không phải dỗ vậy đâu."

"Đừng nói bậy, nàng là Công chúa." Cảnh Từ hoàn toàn không đọc vào mắt, đơn giản ném sang một bên, nhắm mắt dưỡng thần.

A Mạch chậc một tiếng, nói thầm: "Công chúa thì làm sao, chẳng lẽ Công chúa không phải nữ hài? Nhìn tiểu Thế tử người ta đi."

Lúc này Cảnh Từ mới híp mắt hỏi: "Tiểu thế tử? Tiểu Thế tử làm sao?"

"Đều nói trong phủ Định Viễn Vương, tiểu Thế tử không có tài bằng đại Thế tử, bây giờ xem ra tâm tư của tiểu Thế tử đều đặt ở chỗ khác." A Mạch thấy dường như Cảnh Từ có hứng thú, đương nhiên cũng phấn khởi: "Nhiều ngày nay, tiểu Thế tử đi lại rất gần với Công chúa Điện hạ đấy, hôm qua thấy Công chúa và tiểu Thế tử cùng nhau uống rượu, vui vẻ lắm đó."

Chân mày Cảnh Từ nhăn lại, không khỏi nhớ đến tình hình đêm đó Công chúa uống say, ôm hắn, không thể nghĩ tiếp được nữa, vội vàng cắt đứt suy nghĩ.

Kết quả lại nghe được A Mạch lải nhải nói tiếp: "Chẳng qua hai người này còn rất xứng đôi, Công chúa với Thế tử, chậc chậc, nghe nói ngày mai bọn họ còn định đi suối nước nóng ở ngoại thành, lộ trình xa, đoán chừng nhất thời không về ngay được, phải qua đêm ở đó, chậc chậc, trai đơn gái chiếc..."

Không đợi nó lải nhải xong, Cảnh Từ đã đứng lên đi mất, đi chưa được mấy bước lại vòng trở về, dựa vào cạnh cửa hỏi: "Suối nước nóng ngoại thành? Ở đâu?"

A Mạch bĩu môi với hắn, chỉ chỉ bản đồ trên bàn: "Vậy thì không, trên bản đồ không có điện suối nước nóng nào của Vạn gia cả."

Cảnh Từ liếc bản đồ kia một cái, tấm bản đồ đó lăn một cái bày ra trước mặt hắn, nhìn một lát, Cảnh Từ xoay người đi mất.

A Mạch nhìn chằm chằm cạnh cửa chỗ Cảnh Từ rời đi, chậc chậc hai tiếng, một tay chống cằm, tự lẩm bẩm: "Sao lại có chút... không thích hợp nhỉ?"

A Mạch không nói sai, đúng là mấy hôm nay Nam Mịch đều ở chung một chỗ với Vạn Tinh Phồn, đa số thời điểm là do Vạn Tinh Phồn đến tìm nàng. Có đôi khi là hai người đi dạo khắp đường lớn ngõ nhỏ ở Thanh châu, có đôi khi là Vạn Tinh Phồn cố gắng dẫn nàng vào quán ăn ăn cơm nghe hát.

Đây đều là những trải nghiệm đời này Nam Mịch hiếm khi được trải qua, nói không có hứng thú chính là tự lừa mình dối người.

Nhưng nói chỉ thích những thứ này thì đương nhiên cũng không phải, tuy rằng nàng chưa từng có những hành vi phóng khoáng như vậy, nhưng cũng không mấy hứng thú những việc thế này. Rốt cuộc nàng tự nhận mình không phải loại người có tính cách như vậy, so sánh ra thì nàng càng thích dành thời gian nhàn rỗi ngồi đọc một cuốn sách.

Tuy nhiên Nam Mịch có lòng riêng, chuyện của Nhạc Đa nàng sẽ không trông cậy vào Cảnh Từ nữa, bên phía Định Viễn Vương lại chỉ qua loa lấy lệ với nàng, cho nên nàng chỉ đành nghĩ cách khác. Lúc này Vạn Tinh Phồn đến trước mặt nàng, nàng đành nương theo bậc thang đi xuống.

Dù nói là coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa nhưng nàng cũng không còn cách nào khác.

Khi hai người ngồi xe đến chỗ suối nước nóng đã là buổi chiều, ánh mặt trời không còn bao nhiêu.

Tuy nhìn Vạn Tinh Phồn không đàng hoàng nhưng đối với nữ hài vẫn coi như đủ tinh tế dịu dàng, hắn ta đỡ Nam Mịch xuống xe ngựa: "Chi Đường, trước tiên để Tịch Châu dẫn muội đi ngâm nước suối, vào đông ngâm suối nước nóng chính là một nét đặc sắc lớn của Thanh châu."

Nam Mịch gật đầu: "Được."

Điểm nào đó trong lòng Vạn Tinh Phồn bị khẽ chạm một cái, lúc tiểu Công chúa ở bên hắn ta luôn cực kỳ ngoan ngoãn như vậy.

Đợi hắn ta kịp tinh tế cảm nhận chút xúc cảm này, khóe mắt nhìn thoáng qua đã thấy một thân ảnh cao lớn dị thường đang dựa bên cửa lớn điện Ôn Tuyền, một thân cây dương trăm năm trụi lủi đều không còn chút khí thế nào.

Nam Mịch cũng thấy được Cảnh Từ ở đó, ánh mắt rời đi, dường như không định để ý đến người này.

Vạn Tinh Phồn vội vàng chắp tay hành lễ: "Điện chủ, sao ngài lại đến đây?"

Cảnh Từ giương mắt, bước hai bước về hướng bọn họ, đến trước mặt hai người: "Bể tắm nước nóng vào đông ở Thanh châu cực kỳ nổi tiếng khắp Cửu châu, ta đương nhiên phải đến mở mang tầm mắt."

"À..." Vạn Tinh Phồn và Cảnh Từ qua lại rất ít, mỗi lần đứng bên cạnh người này, xương cốt đều lạnh theo: "Đương nhiên, đương nhiên, là Tinh Phồn suy nghĩ không chu đáo, hẳn nên đi mời Điện chủ."

Một câu "Không sao" của Cảnh Từ còn chưa nói ra khỏi miệng, ngược lại là Nam Mịch nhẹ nhàng lên tiếng: "Không sao, Tinh Phồn ca ca, vốn Cảnh đại nhân cũng không để ý đến mấy thứ này đâu."

Cảnh Từ: "..." Cảnh chúa Điện hạ đã mở miệng, có thể nói gì nữa đây.

Chưa từng nghe tiểu Công chúa nói chuyện như vậy đâu, trong giọng nói đều ngập tràn tính khí.

Vạn Tinh Phồn lia ánh mắt qua lại giữa người hai người hai vòng, cuối cùng chỉ chép chép miệng, mời hai vị thần tiên vào thôi, miễn cho hai vị thần tiên đánh nhau ngộ thương tiểu quỷ là hắn ta đây.

Vạn gia lắm tiền nhiều của, bể tắm nước nóng cho nam tử vốn được xây dựng rất lớn. Kết quả hiện tại Vạn Tinh Phồn cảm thấy bản thân và Cảnh Điện chủ ở trong bể cực kỳ chật chội.

Vạn Tinh Phồn bị không khí đè ép đến không thở nổi, ngay lúc hắn ta sắp hít thở không thông, không biết do trời cao có đức hiếu sinh hay vì sao, Cảnh Từ bỗng đứng lên: "Thế tử, ta ra ngoài trước, ngươi tiếp tục"

Vạn Tinh Phồn nhìn chằm chằm bộ ng,ực nam nhân rắn chắc được áo lót ướt nhẹp dán chặt vào, nhất thời không biết bản thân có nên đứng dậy hành lễ hay không, trong khi hắn ta do dự không quyết, Cảnh Từ đã cầm y phục đi mất.

Nam Mịch ngẩn ra một hồi, đã không còn tâm tư gì tiếp tục hưởng thụ ngâm nước nóng nữa, vì thế không bao lâu nàng đã thu dọn ra ngoài.

Khéo làm sao lại chạm mặt Cảnh Từ cũng vừa đi ra.

Đây vẫn là lần đầu nàng thấy Cảnh Từ ăn mặc thế này, trường bào tay áo rộng, tầng tầng hợp lại trên thân thể cao lớn của hắn, tóc dài dùng một sợi đai lưng buộc hờ sau gáy, vô duyên vô cớ thêm không ít lười biếng bên trong sự thanh lãnh quanh năm của hắn.

Nam Mịch nhất thời ngây người, Cảnh Từ đã đến trước mặt nàng: "Công chúa mặc quá ít."

Tóc nàng búi cao, còn chưa kịp cài trâm đeo khuyên, chỉ mặc một thân váy dài đắp vạt chéo bằng vải bố màu trắng vàng đan xen, nghe Cảnh Từ lên tiếng nàng mới lấy lại tinh thần.

Đến khi nàng hoàn hồn, Cảnh Từ đã nhận lấy áo choàng trong tay Tịch Châu khoác kín người nàng: "Chớ để lại bị cảm lạnh."

Nam Mịch cụp mi, lui về sau một bước, tránh khỏi Cảnh Từ đi ra ngoài, không bao lâu sau gian ngoài vang lên tiếng chào hỏi với Vạn Tinh Phồn. Cảnh Từ xoa xoa chân mày, bực bội không thôi.

Vạn Tinh Phồn bày tiệc rượu trong điện Ôn Tuyền, chờ khi Cảnh Từ đến dự tiệc đã khôi phục lại phong cách thường ngày, trường bào tay bó, tóc vấn mày kiếm.

"Dọc đường Chi Đường đến đây có gặp chuyện thú vị gì không?" Vạn Tinh Phồn miễn cưỡng kiếm chuyện làm quà trong không khí không mấy hòa hợp này, tìm thật vất vả.

"Ừm..." Nam Mịch hơi kinh ngạc, lắc đầu: "Không có."

Cảnh Từ liếc một cái, khóe miệng tiểu Công chúa cong xuống, đoán chừng bởi vì một câu vô tâm của Thế tử đã gợi lên chuyện đau lòng của nàng.

"À... Chi Đường." Vạn Tinh Phồn miễn cưỡng tiếp tục: "Nhìn cảnh sắc hôm nay, tám phần lát nữa sẽ có tuyết rơi, đợi một hồi chúng ta ra ngoài đắp người tuyết, ném tuyết chơi, thế nào? Việc vui vẻ nhất ở Thanh châu chúng ta mỗi khi vào đông chính là cái này đó."

Nam Mịch gật gật đầu: "Được, Tinh Phồn ca ca."

"A.... Điện chủ cũng đi chung đi."

Không đợi Cảnh Từ đáp lời, Nam Mịch đã lên tiếng trước: "Cảnh đại nhân không thích cái này." Giọng nói của Công chúa mềm mại, giọng điệu không được thân thiện lắm.

Cảnh Từ: "..."

Quả nhiên, chuyện phiếm chưa nói được bao nhiêu, ngoài trời đã có tuyết lớn bay là tả.

"Chi Đường, đi thôi." Vạn Tinh Phồn duỗi tay nắm lấy tay Nam Mịch, cực kỳ thân mật.

Tiểu Công chúa nhu thuận đáng yêu, tiểu Thế tử phóng khoáng hoạt bát, A Mạch nói cũng không sai, đúng là rất xứng đôi.

Cảnh Từ ngồi trên nóc điện Ôn Tuyền, nhìn Vạn Tinh Phồn dẫn Nam Mịch chơi trên mặt tuyết, không bao lâu đã đạp loạn một mảnh nền tuyết vốn chỉnh tề.

Không có Cảnh Từ bên cạnh hai người bọn họ, Vạn Tinh Phồn thoải mái hơn không ít, nhớ đến chuyện lớn hôm nay của mình còn chưa làm, hắn ta niệm một chú quyết biến ra một hộp gấm đưa cho Nam Mịch: "Chi Đường, đây là do ta cố ý sai người chế tạo."

Bởi vì đắp xong người tuyết, khóe miệng tươi cười của Nam Mịch còn chưa hạ xuống, nhận lấy hộp gấm, "Cho ta?"

Vạn Tinh Phồn gật đầu.

Vừa mở hộp gấm ra, bên trong đặt một cây trâm, trên nền ngọc xanh được khắc thành bông tuyết, có mấy sợi lưu tô rũ xuống, nàng cong cong mi mắt: "Ta rất thích, Tinh Phồn ca ca."

"Ta cài cho muội." Vạn Tinh Phồn cài cây trâm lên giữa tóc Nam Mịch.

Lông mi tiểu Công chúa vừa dài vừa dày, lông trên cổ áo choàng vây lấy chiếc cổ thon nhỏ của nàng, nhìn từ góc độ này, sau tai tiểu Công chúa còn có một nốt ruồi chu sa, trông nàng lại càng thêm mềm mại quyến rũ.

Vạn Tinh Phồn nghe trái tim mình đập mạnh một nhịp, tay không tự giác dời từ trên gáy sang lỗ tai nàng: "Mịch nhi, ta có thể... gọi nàng như vậy không?"

Nam Mịch bị bàn tay khô nóng của hắn ta chạm vào thì khẽ run, theo bản năng lùi về sau một bước né tránh, kinh ngạc cả nửa ngày: "Tinh Phồn... Tinh Phồn ca ca..." Hồn vía chưa yên đã bị giọng nói phía sau cắt ngang.

"Công chúa." Không biết từ khi nào Cảnh Từ đã đứng phía sau bọn họ: "Ở trên tuyết quá lâu sẽ bị cảm lạnh."

Như là cuối cùng cũng tìm được cái cớ, Nam Mịch vội nói: "Tinh Phồn ca ca, ta về phòng trước, hôm nay đa tạ huynh đã đi với ta."

Ban đêm Vạn Tinh Phồn lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, cả đầu óc đều là nốt ruồi sau tai của Nam Mịch, một khi không nhịn xuống được, hắn duỗi tay vỗ trán mình một cái, ra sức tàn nhẫn, Vạn Tinh Phồn bị đau "hít" một tiếng.

Lời kia nói thế nào nhỉ? Sắc mê tâm hồn, đúng rồi, chính là sắc mê tâm hồn.

Vạn Tinh Phồn không còn gì để nói, bản thân hắn thế nào cũng coi như duyệt qua vô số nữ nhân, làm gì đến nỗi bị một cô nhóc mê muội thành thế này? Thật là vô lễ đến cực điểm.

Nhớ lại sau bữa tiệc ngày ấy, phụ thân cho gọi hắn ta và huynh trưởng đến bàn chuyện, nói là bàn chuyện, nhưng đến khi hai người bọn họ đến thư phòng, câu đầu tiên Định Viễn Vương nói lại là: "Các con thấy Công chúa thế nào?"

Phụ thân cố ý cho hai huynh đệ bọn họ tạo quan hệ tốt với Công chúa, huynh trưởng bận rộn công việc cả ngày, hắn đành gánh việc này trên vai mình, đơn giản là cùng ăn chơi đàng đi/ếm với một tiểu cô nương trời sinh xương cốt yếu ớt mà thôi.

Tuy là Công chúa, ngược lại cũng phải thua kẻ dưới là hắn ta đây. Ăn chơi đàng đi/ếm ấy mà, vốn chính là việc hắn am hiểu nhất.

Chỉ là không ngờ đến qua mấy ngày, không biết tiểu cô nương này lấy mị lực từ đâu, bản thân hắn ta lại càng lún càng sâu. Hôm qua huynh trưởng nói chuyện với hắn ta, nói thẳng là phụ thân có ý muốn cưới Công chúa về Vạn gia.

Đáy lòng hắn ta đương nhiên rất vui mừng.

Tuy biết phụ thân tất có kế lớn nhưng ngay vào một giây kia, Vạn Tinh Phồn tự biết động lòng và kế lớn không liên quan gì đến nhau. Đây là lần đầu tiên hắn ta lui tới với một cô nương trời sinh xương cốt yếu ớt, nhu nhu nhược nhược khiến lòng người đều run rẩy.

Hôm sau Nam Mịch và Vạn Tinh Phồn cùng ngồi xe ngựa, Cảnh Từ cưỡi ngựa đi theo bên cạnh đoàn xe ngựa.

Vạn Tinh Phồn nghẹn hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn không thể nào coi như chưa có chuyện gì xảy ra: "Chi Đường... chuyện hôm qua, là ta đường đột, xin muội đừng để trong lòng."

"Ừm..." Nam Mịch lắc đầu: "Không sao, thật ra... Tinh Phồn ca ca, ta có việc cầu xin huynh."

"Hả?" Đề tài xoay chuyển nhanh như vậy, Vạn Tinh Phồn sửng sốt, lấy lại tinh thần xong lập tức cười nói: "Có chuyện gì, chỉ cần muội nói, ta đều giúp muội."

"Ta có một thị nữ đã bị giết trên đường chúng ta đến đây, ta muốn..."

Vạn Tinh Phồn đầy mặt hiểu rõ: "À... việc này hả, ta biết, không phải đích thân phụ thân ta đi tra sao?"

Nam Mịch khẽ cúi đầu, không nói thêm nữa.

Thấy nàng như vậy, trong lòng Vạn Tinh Phồn hiểu rõ, lại nói; "À... phụ thân ta ông ấy trăm công ngàn việc, muội biết đấy, những người già như ông ấy đều như vậy, muội đừng trách ông ấy, yên tâm, việc này giao cho ta."

Nghe hắn ta đáp như vậy, Nam Mịch mới ngẩng đầu: "Thật sao?"

Vạn Tinh Phồn gật đầu: "Đương nhiên, để trao đổi, chuyện đêm qua, chúng ta cứ vậy bỏ qua."

"Một lời đã định."

Cảnh Từ đi theo bên ngoài xe vẫn để ý tình huống trong xe, nghe được đối thoại của hai người, trong lòng trầm xuống: Nàng đúng là không còn tin mình nữa.

Thà rằng đi tìm người ngoài.

Khi đoàn người trở lại Định Viễn Vương phủ, Vạn Tư Niên đã ở cửa, đầu tiên là chắp tay hành lễ với Nam Mịch và Cảnh Từ: "Công chúa, Điện chủ."

Cảnh Từ hơi gật đầu: "Thế tử có việc bàn bạc, ta đây và Công chúa không quấy rầy nữa."

Nam Mịch không kịp nói gì, chỉ có thể trở về theo lời Cảnh Từ đã nói.

Đi nửa ngày, không biết tại sao Nam Mịch bỗng nhớ đến lần trước bọn họ một trước một sau cùng nhau đi dạo thế này vẫn là khi còn ở Thủy Ly cung.

Nam Mịch nhỏ giọng nói: "Cảnh đại nhân, ngài đi bận việc đi, ta trở về một mình là được."

"Thần tiễn Công chúa."

Nam Mịch nghẹn một lát, cuối cùng dừng bước, khi xoay người đối diện với Cảnh Từ, vành mắt cũng đỏ cả lên: "Có phải ta nói gì ngài cũng không nghe không, ta... ta không phải là Công chúa sao, ngài... sao ngài có thể như thế."

"..." Cảnh Từ kinh ngạc, không biết tại sao lại ra cơ sự này rồi.

Mấy ngày nay Công chúa trông thì có vẻ như đi vui chơi ăn uống với Thế tử gia cực kỳ vui vẻ, trên thực tế lại gầy đi, nhìn vẻ mặt cũng mệt mỏi rất nhiều.

Chờ Cảnh Từ phục hồi lại tinh thần, mới vừa vươn tay ra, nói: "Ta..."

Công chúa đã xoay người đi, hắn đành phải xấu hổ thu tay lại, tinh tế nhấm nháp nỗi ấm ức nồng đậm giấu sâu trong câu nói vừa rồi của Công chúa.

Vạn Tư Niên dẫn Vạn Tinh Phồn đến thư phòng, lúc này mới nhướng mày: "Nghe nói gần đây đệ qua lại rất thân thiết với Công chúa, xem ra là thật?"

"... Ca, huynh đừng làm loạn." Vạn Tinh Phồn xoa xoa đầu: "Không phải phụ thân đã nói..."

"Này... dừng ở đây." Vạn Tư Niên cắt ngang lời hắn ta: "Phụ thân đã nói, nếu có ý cưới Công chúa về nhà là tốt nhất nhưng cũng không nói thích hay không đệ đều phải cưới về, nói, có phải thằng nhóc đệ động lòng rồi không."

Vạn Tinh Phồn ma xui quỷ khiến lại nhớ đến dáng vẻ Công chúa cùng chơi trên nền tuyết với hắn ta, nhất thời thất thần, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần: "Ca, huynh tìm đệ chỉ để nói việc này?"

"Còn ngượng ngùng?" Vạn Tư Niên lại cười một tiếng: "Tìm đệ không phải để nói chuyện này, mà là hỏi đệ, có phải Công chúa nhờ đệ việc của Nhạc Đa không?"

Hai mắt Vạn Tinh Phồn trợn thật to: "Ca... huynh, huynh, huynh, có phải huynh đã hạ chú thuật gì trên người đệ không? Tại sao chuyện gì cũng biết thế?"

"Ta? Ai thèm lãng phí linh lực trên người đệ chứ, đệ cho bản thân là đại khuê nữ như hoa như ngọc chắc?" Vạn Tư Niên liếc hắn ta một cái: "Việc này đệ định làm thế nào? Hả?"

"Làm thế nào hả? Việc này không phải do đích thân phụ thân quản sao? Đệ đi hỏi phụ thân một chút là được." Vạn Tinh Phồn chép miệng, dí sát mặt lại gần Vạn Tư Niên, nhẹ răng nanh nói: "Huynh trưởng có dặn dò gì?"

Vạn Tư Niên bị hắn ta dọa sợ, duỗi tay vỗ lên trán hắn một cái: "Chậc, lăn đi, đệ thành thật chút, chuyện này đệ làm cẩn thận."

Vạn Tinh Phồn xoa xoa cái trán bị ăn một cát vỗ: "Hít... ca, huynh nhẹ chút, vì sao đột nhiên để đệ làm việc này?"

"Không phải đệ tâm duyệt Công chúa sao?" Vạn Tư Niên vươn tay nâng má: "Tiểu thị nữ tên Nhạc Đa này với Công chúa tình như tỷ muội, đệ tra rõ việc này, Công chúa tất sẽ cảm kích đệ, thường xuyên qua lại còn không nảy sinh tình cảm sao?"

"Ca, tự huynh cũng chưa từng qua lại với nữ tử, còn đến dạy đệ?" Vạn Tinh Phồn học dáng vẻ của ca ca nhà mình, cũng nâng má đá xéo, thấy Vạn Tư Niên trừng lại: "Biết rồi, biết rồi, đệ sẽ điều tra đàng hoàng xem rốt cuộc Nhạc Đa này chết thế nào."

Vạn Tư Niên cười vỗ bả vai hắn: "Được rồi, ta đi đây."

Vạn Tinh Phồn đột nhiên quay đầu lại: "Ca, huynh nói tại sao phụ thân lại muốn đệ cưới Công chúa? A... không đúng, là Vạn gia cưới Công chúa."

"Tinh Phồn, đệ lại nói bậy gì đó?" Vạn Tư Niên quay đầu lại nhíu mày: "Phụ thân từng kêu đệ cưới Công chúa khi nào, rõ ràng là chính đệ..."

"Là tự ta chung tình với Công chúa." Vạn Tinh Phồn ngắt lời; "Nhưng mà dù ta không chung tình với

Công chúa, huynh trưởng, có phải huynh cũng sẽ tâm duyệt Công chúa không? Có phải các người đang trù tính kế hoạch gì sau lưng đệ không? Vì sao một hai phải cưới Công chúa?"

"..." Qua nửa ngày Vạn Tư Niên mới nói: "Tinh Phồn, đệ chớ nói bậy, hiện tại trong Vương phủ ngoại trừ người trong nhà còn có người Chá Phàm điện, tai vách mạch rừng, nếu những lời thế này bị người nghe được không biết sẽ chọc phải bao nhiêu họa đâu."

Vạn Tư Niên đã đi một lúc lâu mà Vạn Tinh Phồn vẫn còn đang suy nghĩ: Rốt cuộc tại sao Vạn gia một hai phải cưới Công chúa về? Phụ huynh lại đang âm mưu chuyện gì.

Chân mày hắn nhăn lại rồi giãn ra.

Lắc lắc đầu lẩm bẩm: "Ngày ngày cứ giày vò thế này, những ngày tiêu dao tự tại của ta coi như tận rồi."

Chương 7: Người chết

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

"Công chúa." Sáng sớm Vạn Tinh Phồn đã vội vội vàng vàng đến tìm Nam Mịch: "Công chúa, ta..."

Nam Mịch đang ăn sáng, thấy Vạn Tinh Phồn đến gấp gáp, vội vàng đứng dậy: "Tinh Phồn ca ca, có phải huynh điều tra được gì rồi không?"

Vạn Tinh Phồn nhìn vụn bánh dính ở khóe miệng Nam Mịch, ngây người một thoáng, bàn tay vươn ra cứng đờ giữa không trung không biết làm sao, Nam Mịch ngạc nhiên: "Tinh Phồn ca ca?"

"A... Công chúa, khóe miệng người dính cái gì kìa."

Nam Mịch giơ tay xoa lung tung: "Tinh Phồn ca ca, có phải chuyện của Nhạc Đa đã có tin tức?" Ra ngoài một chuyến, cái khác nàng không học được nhưng về khoản không câu nệ tiểu tiết thì khỏi bàn.

Tinh Phồn thu tay lại, gật gật đầu: "Đúng, có tin tức ta lập tức đến báo cho người."

"Ca ca, mời ngồi." Nam Mịch ngồi xuống, bởi vì cấp bách, lông mày nhíu thật chặt: "Ca ca đã điều tra được gì?"

Vạn Tinh Phồn: "Nhạc Đa xảy ra chuyện ở quận Sùng An, ta cho người đến quận Sùng An điều tra thi thể của Nhạc Đa một chút, cũng may trên đó còn giữ lại một chút linh lực, là do Kim tộc ra tay không sai được. Lại tiếp tục đi tra xét xem ngày đó xung quanh có những ai, trước mắt thì không thấy có gì đáng nghi."

Nam Mịch gật đầu, mày nhíu chặt.

Vạn Tinh Phồn bị dáng vẻ nghiêm túc của nàng chọc cười: "Thật ra chuyện đã xảy ra lâu như vậy, dấu vết

để lại cũng không còn bao nhiêu, muốn tra rõ còn cần tốn ít thời gian, Công chúa xin chờ thêm."

"..." Nói không thất vọng là giả, Nam Mịch gật gật đầu: "Ta biết rồi, đa tạ Tinh Phồn ca ca, việc này làm khó huynh rồi."

"Có gì đâu mà làm khó, chỉ là trong tay ta không có nhiều người như phụ huynh, cũng may ta không bận nhiều công vụ, có thể bỏ nhiều tâm tư ở chuyện này, chỉ cần Công chúa không chê ta chậm là được."

"Huynh đừng nói như vậy, Tinh Phồn ca ca, huynh giúp ta thế này, ta cũng không biết nên cảm tạ huynh thế nào mới ổn." Nam Mịch mếu máo, vành mắt đỏ lên: "Ta thật sự... không biết nhờ ai giúp đỡ mới tốt, bây giờ ta cũng xem như là người không nơi nương tựa rồi."

Vạn Tinh Phồn thấy nàng sắp khóc đến nơi, trong lòng cũng hoảng: "Công chúa đừng nói như vậy, là phụ thân không làm tốt chuyện Công chúa dặn dò, người nhàn rỗi như ta đây hỗ trợ một hai cũng là nên làm."

Nam Mịch mơ hồ cảm thấy hôm nay Vạn Tinh Phồn có chỗ bất đồng, nhưng khác chỗ nào thì lại không nói rõ được, giống như... khách sáo hơn thường lệ.

Chưa kịp nghĩ kĩ lại đã nghe Vạn Tinh Phồn nói tiếp: "Cố Bắc Vương của Hãn châu chính là người kim tộc, cho nên ở Hãn châu có tương đối nhiều người Kim tộc, nhất thời ta không tra được gì ở hướng này, trước hết người đừng nóng nảy, chờ ta cẩn thận..."

Nam Mịch ngắt lời hắn ta: "Tinh Phồn ca ca, huynh không cần để ý, cứ nói thật với ta là được, rốt cuộc... có phải Cố Bắc Vương muốn ra tay với ta không?"

"... Công chúa." Vạn Tinh Phồn hơi kinh ngạc, nhất thời nghẹn họng, một hồi mới mở miệng: "Người cũng nghĩ như vậy?"

"Rất khó để không nghĩ như vậy." Nam Mịch cụp mi: "Nhạc Đa chỉ là một cung nữ, đời này đã tiếp xúc với người ngoài đâu, từ nhỏ chúng ta lớn lên bên nhau, tâm tư nàng ấy cực kỳ đơn thuần." Nước mắt ào ào rơi, Nam Mịch nức nở nói: "Nếu không phải vì người Công chúa trời sinh yếu ớt này, sao nàng ấy có thể... nàng ấy..."

Vạn Tinh Phồn duỗi tay lau nước mắt cho nàng, lúc này Nam Mịch mới ngước mắt lên.

Vạn Tinh Phồn: "..."

Nước mắt tiểu Công chiếu rưng rưng, lông mi ướt nhẹp, mày nhíu lại, nũng nịu thấy mà thương, chỉ ngước mắt liếc nhìn một cái đã khiến Vạn Tinh Phồn thất thần.

"Tinh Phồn ca ca, huynh sao thế?" Nam Mịch vừa nức nở vừa hỏi.

Lúc này Vạn Tinh Phồn mới lấy lại tinh thần: "À... không có gì, Công chúa đoán không sai, ta cũng thấy như vậy, rốt cuộc thì với thân phận của Nhạc Đa, đúng là không nên có người nhắm vào mới phải."

Nam Mịch gật đầu.

Vạn Tinh Phồn lại nói: "Nhưng rốt cuộc thì có phải Cố Bắc Vương nhằm vào Công chúa hay không còn cần xem xét thêm, Công chúa không nên gấp gáp."

"Được, đa tạ Tinh Phồn ca ca."

Có thể là trên đầu Vạn Tinh Phồn có nhiều "việc" Nam Mịch giao cho nên bắt đầu bận rộn lên, cho nên lại rất nhiều ngày hắn ta không đến tìm Nam Mịch nữa.

Hiện giờ coi như đã có người quản việc của Nhạc Đa, đáy lòng Nam Mịch yên tâm hơn một chút, Vạn Tinh Phồn không đến tìm ngược lại giúp Nam Mịch được nhàn nhã. Thường ngày nàng đều ở đông uyển Định Viễn Vương phủ đọc sách, ngây người, nói ra thì cũng không khác mấy khi còn ở Thủy Ly cung, chẳng qua trong lòng có thêm nhiều thứ, rồi lại như... thiếu mất thứ gì.

Không có cách nào giống như đã từng, vô tư vô lự, tưới ít hoa, đọc quyển sách, thêu chút nữ công.

Đáy lòng luôn có phần bất an, nhưng bất an do đâu thì Nam Mịch lại không biết. Nàng nghĩ, có lẽ bởi vì rời xa người nhà, bản thân lại là bẩm sinh xương cốt yếu ớt, ra ngoài không có chỗ dựa, đáy lòng sẽ thấy bất an thôi.

Nói là không nơi nương tựa nhưng lại thầm nghĩ: Thật sự là vậy sao...

Nhưng trong lòng Nam Mịch biết, khi nàng sinh bệnh, khi nàng gặp nguy hiểm, trước sau đều là Cảnh Từ ở bên nàng, so với nàng thì hắn còn suy nghĩ chu toàn hơn, so với nàng hắn lại càng lo lắng nhọc lòng hơn.

Nhiều ngày không thấy, khi Vạn Tinh Phồn đột nhiên xuất hiện, Nam Mịch đang chọn trâm cài do Tịch

Châu đưa sang.

"Công chúa." Vạn Tinh Phồn chạy suốt một đường đến đây, thái dương đều là mồ hôi mỏng: "Ta..."

Nam Mịch thấy là hắn đến, vội tiến gần lại: "Có phải tra ra manh mối gì không?"

Vạn Tinh Phồn cau mày, ánh mắt và vẻ mặt đều là hoảng loạn: "Chi Đường, muội nghe ta nói, việc này... tám phần việc này so với chúng ta nghĩ... ừm... khó giải quyết hơn một chút, cho nên..."

"Cho nên." Trong lòng Nam Mịch căn thẳng theo, mày cũng nhíu chặt thêm: "Huynh tra được cái gì?"

Vẫn là lần đầu tiên thấy Nam Mịch lộ ra vẻ mặt này, trong nghiêm túc lộ ra cơ trí linh lợi, còn có một loại uy nghi không nói nên lời.

Vạn Tinh Phồn ngây ra, một lát mới lấy lại tinh thần: "Công chúa, người ta phái ra đều... không có tin tức, hôm trước đã mất liên lạc." Hắn ta hít sâu một hơi, nói: "Hôm nay nhận được tin, phát hiện thi thể ở quận Sùng An, một nhóm mười lăm người toàn bộ mất mạng."

Nam Mịch sửng sốt, dưới chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống.

Không biết Cảnh Từ đã đến đông uyển từ khi nào, lập tức hiện thân đỡ được Nam Mịch: "Công chúa, vẫn ổn chứ?"

Nam Mịch quay đầu nhìn về phía Cảnh Từ, lúc lấy lại phản ứng thì nước mắt đã rơi xuống từ khi nào: "Cảnh Từ..."

Cảnh Từ khẽ gật đầu, sau đó chuyển ánh mắt về phía Vạn Tinh Phồn: "Thế tử, bên này Công chúa có ta, đợi Công chúa bình tĩnh hơn ta sẽ cho người báo với ngươi."

Vạn Tinh Phồn gật đầu: "Công chúa, vậy ta đi trước, Công chúa... đừng khổ sở quá."

Vạn Tinh Phồn đi rồi, Cảnh Từ đỡ Nam Mịch ngồi xuống, vẫy tay để Tịch Châu đặt cây trâm xuống rồi lui ra.

"Công chúa, người vẫn ổn chứ?" Cảnh Từ cũng ngồi xuống theo, rót cho nàng một ly trà.

"Cảnh Từ..." Nước mắt Nam Mịch tuôn như mưa, tay run nhẹ đặt trên cổ tay Cảnh Từ: "Ta... ta lại hại chết người, mười lăm, là mười lăm mạng người, bọn họ... đều đã chết... đều chết hết..."

Cảnh Từ bị nàng chạm vào thì hơi kinh ngạc, gần như trong nháy mắt hắn cảm nhận được trên người vị Công chúa trời sinh đã có xương cốt yếu ớt này có một sợi linh lực. Chẳng qua là chỉ trong giây lát, chưa đợi hắn kịp xác nhận đã không thấy tung tích đâu nữa.

"Ta... ta đã hại chết bọn họ..." Nam Mịch nghẹn ngào nói không nên lời, nói đến cuối chỉ có thể nằm bò trên bàn nức nở: "Cảnh... Từ... ta..."

Cảnh Từ để mặc nàng khóc một hồi, chờ Nam Mịch đã bình tĩnh hơn hắn mới vỗ vỗ bả vai nàng: "Công chúa, thần... là thần không tốt."

"Làm sao đây..." Nam Mịch ngẩng đầu nhìn hắn, nước mắt tuôn như vỡ đê: "Cảnh Từ... ta... rất sợ..."

Lông mày của Cảnh Từ không khỏi nhíu lại: "Công chúa, không cần sợ, có thần ở đây, Công chúa không phải là không nơi nương tựa."

"Ngài..." Nam Mịch sửng sốt, qua nửa ngày mới hỏi; "Hôm đó ngài nghe được lời ta và Tinh Phồn ca ca nói chuyện?"

Ánh mắt Cảnh Từ hơi né tránh, sau đó mi dài buông xuống: "Vì để bảo vệ Công chúa nên thần vẫn luôn ở đông uyển, nếu Công chúa để ý, về Thủy Ly cung thần sẽ tự đi lĩnh phạt."

"Ngài..." Nam Mịch nhấp nhấp môi, sau một hồi cân nhắc tìm từ, nàng lại lên tiếng: "Cảm ơn ngài, Cảnh Từ."

Không ngờ Nam Mịch sẽ nói một câu thế này, Cảnh Từ hơi sửng sốt: "Công chúa..."

"Cảnh Từ, ta sợ, làm sao đây..." Nam Mịch cụp mi: "Nhưng ta không thể mặc kệ Nhạc Đa, ta không biết nên làm gì bây giờ, Vạn thúc thúc không để ý đến ta, Tinh Phồn ca ca giúp ta lại bị ảnh hưởng... Đã chết nhiều người như vậy... đều, đều là do ta hại chết... ta..."

Trong lòng Cảnh Từ khựng lại, lúc này mới lấy lại tinh thần, đúng vậy, trời sinh tính tình tiểu Công chúa

đã đơn thuần, đã thấy mấy người chết đâu, lại càng chưa từng giết người, đại khái cả ý nghĩ như vậy cũng chưa từng có. Hiện tại tuy không phải do nàng giết mười lăm người này nhưng họ lại chết vì nàng, nàng đương nhiên sẽ sợ hãi.

Cảnh Từ thở dài: "Công chúa, người không cần phải đi cầu xin cha con Vạn gia, không cần phải sợ, thần nhất định sẽ tra ra hung thủ giết hại Nhạc Đa, thần sẽ đưa người đến Đồ sơn, sẽ đưa người về Thủy Ly cung, có thần ở đây, Công chúa không cần sợ."

Nam Mịch chưa từng thấy Cảnh Từ lộ ra vẻ mặt thế này, trịnh trọng nhưng cũng dịu dàng.

"Cảnh Từ." Nam Mịch giương mắt nhìn sang, đột nhiên cảm thấy Cảnh Từ chưa từng cách gần nàng như vậy: "Ta tin ngài."

Cảnh Từ bỗng nhiên duỗi tay, nắm lấy bàn tay nhỏ của Nam Mịch: "Không, Công chúa, ta không phải muốn người tin ta, mà là, muốn người chỉ tin ta."

"Cảnh Từ..." Nam Mịch kinh ngạc nhìn chằm chằm Cảnh Từ, hơn nửa ngày cũng chỉ có thể gọi một tiếng tên của hắn.

"..." Cảnh Từ đột nhiên đứng dậy, chắp tay hành lễ: "Thần thất lễ."

Nam Mịch cũng đứng dậy theo, bắt lấy cánh tay của Cảnh Từ, cuối cùng lại chuyển thành nắm chặt góc áo của hắn: "Cảnh Từ, ta tin ngài, ngài nói đúng, trên đời này có rất nhiều chuyện ta không rõ, người khác việc khác, nếu ta hết lòng giao ra cũng không an toàn." Nam Mịch tiến lên một bước, ngửa đầu nói: "Từ nay về sau, ta chỉ tin ngài."

Bọn họ đều từ Thần đô đến, hắn là người phụ huynh tín nhiệm, là Đại Tu Linh giả số một số hai trong thiên hạ, suốt dọc đường đi hắn đều cẩn thận tỉ mỉ bảo vệ nàng an toàn, nếu không tin hắn thì nên tin ai đây.

Hôm sau, từ sáng sớm Cảnh Từ đã đứng ngoài cửa phòng Nam Mịch đợi lệnh, chờ Nam Mịch dùng bữa xong, đẩy cửa ra thấy Cảnh Từ thì hoảng sợ: "Cảnh Từ? Sao ngài lại ở đây?"

"Hôm nay thần sẽ theo Công chúa đi tìm Thế tử, nói rõ với hắn, về sau chuyện của Nhạc Đa sẽ do chúng ta tự lo."

Nam Mịch nhìn chằm chằm Cảnh Từ nửa ngày, bật cười một tiếng: "Cảnh Từ, sao trước kia ta lại không phát hiện ngài nhỏ nhen vậy nhỉ?"

"Nhỏ nhen?" Cảnh Từ nhướng mày, buồn bực: "Nhỏ nhen chỗ nào?"

"Cảnh Từ, ngài vội vã không muốn để Phồn Tinh ca ca quản chuyện của Nhạc Đa... à không, là chuyện của chúng ta là vì sao?"

Cảnh Từ: "..." Đúng vậy, vì sao chứ?

Không đợi Cảnh Từ kịp suy nghĩ cẩn thận, Nam Mịch đã đi lên phía trước, quay đầu lại nhìn Cảnh Từ, mi mắt cong cong, nói: "Cảnh Từ, đi thôi."

Cảnh Từ nhận lấy áo choàng trong tay Tịch Châu, ba bước thành hai đuổi theo nàng, khoác lên người Nam Mịch: "Công chúa cẩn thận, đừng để cảm lạnh."

Khi Vạn Tinh Phồn thấy hai người ngày thường lời nói không hợp nhau, nói nửa câu cũng ngại nhiều, hôm nay lại cùng xuất hiện còn ngây ra một lúc: "A... Công chúa, người đến hỏi chuyện của Nhạc Đa sao?"

"Không phải, Tinh Phồn ca ca, ta đến là muốn nói, chuyện của Nhạc Đa đã ảnh hưởng đến huynh quá nhiều, về sau huynh đừng quản việc này nữa, tránh để càng nhiều người chịu tội hơn."

Vạn Tinh Phồn kinh ngạc, lúng túng đáp: "Không sao, chuyện Công chúa nhờ vả thật sự nên tận hết sức."

"Thế tử." Cảnh Từ chắp tay hành lễ: "Chuyện của Nhạc Đa ta sẽ điều tra rõ, trong khoảng thời gian này đã phiền Thế tử nhọc lòng."

Vạn Tinh Phồn còn chưa lấy lại tinh thần, chỉ trả lời cho có lệ: "Được, vậy có chỗ nào ta có thể giúp được còn xin Điện chủ chớ khách sáo với ta."

Cảnh Từ gật đầu: "Công chúa, chúng ta đi thôi."

Nam Mịch lại theo Cảnh Từ trở về, đi rồi đi bỗng nhiên Nam Mịch cảm thấy thật vui vẻ, lúc này Cảnh Từ mới quay lại nhìn: "Công chúa?" Lông mày hắn hơi hạ xuống, lúc này mới nhường đường, trong lòng buồn bực, đang đồng hành với Công chúa sao lại đi lên phía trước nhỉ, thật sự do người già rồi sao, đến quy củ cũng quên rồi.

Nam Mịch giật giật môi gật đầu, đi lên phía trước: "Cảnh Từ, lần trước ngài đắp người tuyết cho ta, ta cũng chưa xem cẩn thận đã đổ bệnh rồi, ngài đắp lại một con cho ta đi."

Cảnh Từ: "Được."

"Không phải là mệnh lệnh của Công chúa, là lời nhờ vả của bằng hữu." Nam Mịch quay đầu lại nhìn Cảnh Từ.

Cảnh Từ kinh ngạc, sau khi tiểu Công chúa vào Định Viễn Vương phủ lại mặc váy dài tay áo rộng bằng lụa satin, màu trắng bạc làm chủ, tơ vàng xuyên trân châu phác họa lên vô số hoa văn, gấu váy, cổ tay áo, cổ áo đều may một vòng lông tơ màu trắng, làm nổi bật lên chiếc cổ trắng nõn.

Cả mái tóc dài của Công chúa được vấn lên, dùng trân châu điểm thúy cố định lên đỉnh đầu, mi mắt cong cong, chóp mũi đông lạnh đến ửng đỏ.

Hắn bỗng nhiên nhớ đến một câu thơ dân gian: Phương Bắc có giai nhân, dị thế mà độc lập.

Nam Mịch nghiêng đầu: "Cảnh Từ, ngài có nghe thấy lời ta nói không?"

"Nghe thấy, Công chúa." Cảnh Từ dời ánh mắt đi, trong lòng buồn bực: Gần đây luôn để ý đến Công chúa, có phải là do công vụ yêu cầu hay không.

Chạng vạng, đại khái là bởi vì bầu trời Thanh châu đang ấp ủ cho trận tuyết tiếp theo, mặt trời lặn xuống, bầu trời ngược lại nhuốm màu phiếm hồng, Nam Mịch tìm trong đông uyển một sân nhỏ, bởi vì không có ai ở nên tuyết trên mặt đất được giữ rất hoàn hảo.

"Cảnh Từ, chúng ta đắp người tuyết ở đây đi, gọi cả A Mạch đến nữa."

Cảnh Từ gật đầu.

Đến khi ba người đứng trước cửa viện, không khí lại có phần xấu hổ.

Cuối cùng vẫn là A Mạch không nhịn được lên tiếng: "Công chúa, chúng ta... đắp nó?"

Nam Mịch nhấp môi, hít sâu một hơi: "Đúng, đắp nó!"

"Vậy chúng ta so một trận, xem ai đắp đẹp hơn, thế nào?" A Mạch có tính trẻ con, vào sân là không chịu ngồi yên.

Sau khi Nam Mịch rời nhà, dù đã thấy tuyết nhiều lần nhưng vẫn không khỏi cảm thấy mới lạ: "Được thôi, để Cảnh Từ làm trọng tài, xem chúng ta ai đắp tốt hơn."

Cảnh Từ nhìn hai người bọn họ mỗi người chọn một góc, bắt đầu ra tay, không nhịn được bất đắc dĩ lắc đầu, cũng tìm một góc đắp người tuyết.

Chưa qua bao lâu A Mạch đã bô bô nói mình đã đắp xong, Nam Mịch hoảng loạn vội vàng nói: "A Mạch, đệ đợi ta với, ta còn chưa đắp xong đâu... ta xong ngay đây..."

"Ta xong hết rồi, Công chúa, người nhanh lên đi... nhanh lên, nhanh lên..." A Mạch lại thúc giục nàng một hồi.

Qua một lúc lâu Nam Mịch mới đắp xong: "Xong rồi, A Mạch, ta cũng xong rồi."

A Mạch thò sang, nhịn nửa ngày cuối cùng không nhịn được nữa phụt cười ra tiếng: "A hahaha, đây cũng gọi là người tuyết? Đắp tuyết thì đúng hơn, ha ha ha."

Nam Mịch mếu máo, không nói gì. Cảnh Từ tiến lại xem, đúng là như lời A Mạch nói, người tuyết do Nam Mịch đắp chỉ có thể gọi là đụm tuyết thôi, lại còn rất nhỏ, A Mạch vội nghiêng đầu, sáp lại: "Lần này ta thắng rồi."

Cảnh Từ thấy Nam Mịch dẩu môi, Nam Mịch mở miệng, dáng vẻ không vui: "A Mạch, đệ để ta xem xem người tuyết đệ đắp thế nào."

"A... ta... người tuyết của ta đâu?" A Mạch quay về chỗ người tuyết của mình, lại kinh ngạc đến miệng cũng không khép lại được: "Đây... đây..."

Vốn là chỗ người tuyết đứng lúc này lại là một vũng nước đọng, nhìn qua còn không bằng con của Nam Mịch có hình dạng. Nam Mịch nhìn vũng nước trên đất lại nhìn khuôn mặt khóc không ra nước mắt của A Mạch, lúc này mới vui lên, tiến đến trước mặt A Mạch: "A Mạch, ai thắng đây?"

Vẻ mặt A Mạch như đưa đám: "Người... người người người... thế này... vừa rồi vẫn còn mà..."

Nam Mịch vui mừng không khép miệng được, tiến đến trước mặt Cảnh Từ: "Cảnh Từ, ngài nói đi, ta thắng rồi sao?"

"Ừ." Cảnh Từ gật đầu: "Công chúa thắng."

Nam Mịch lại cười A Mạch một hồi lâu, đột nhiên nhớ đến cái gì, lại nói: "Cảnh Từ, người tuyết ngài đắp đâu rồi?"

"Bên kia." Cảnh Từ duỗi tay chỉ sang một hướng.

Nam Mịch và A Mạch cùng nhìn sang, trên mặt tuyết bên kia quả nhiên có một người tuyết với cái đầu và cái bụng đều tròn vo, trên mặt được khảm đá làm ngũ quan.

A Mạch chép chép miệng, không giấu được kinh ngạc: "Oa... lão đại, sao ngài lại biết đắp người tuyết chứ? Thật đáng yêu..." A Mạch nhảy nhót nhào sang, xoay quanh xem xét người tuyết kia.

Nam Mịch cũng chạy theo, khom lưng đánh giá một hồi lâu, sau đó ngồi xổm xuống nhặt mấy hòn đá lên, chỉnh thành dáng vẻ mỉm cười, quay lại nhìn Cảnh Từ: "Cảnh Từ, người tuyết này của ngài phải cười."

Cảnh Từ cũng đi theo hai người, cùng ngồi xổm xuống với bọn họ: "Thần nhớ rồi."

Ba người chơi đùa trên nền tuyết một hồi, Cảnh Từ và A Mạch thì không cảm thấy gì nhưng Nam Mịch thì vừa mệt vừa buồn ngủ.

"Chúng ta về thôi." Cảnh Từ nói với Nam Mịch.

"Không về đâu, không về đâu." A Mạch chạy sang bên kia, tiếp tục nghiên cứu xem người tuyết của nó đi đâu rồi: "Ta lại đắp một con khác..." Vừa quay đầu, chạm đến ánh mắt của Cảnh Từ bắn lại đây, không nhịn được phát run, lập tức sửa lời: "À, vâng, vậy chúng ta về đi."

Nam Mịch gật gật đầu: "Ừm, ta đói rồi."

Ba người cùng trở lại chỗ ở của Nam Mịch, Tịch Châu vâng lệnh dâng rượu và thức ăn lên, lần đầu một

mình dùng bữa với Công chúa, A Mạch kích động đến nỗi nghẹn rất nhiều lần.

Cảnh Từ dặn dò Nam Mịch nghỉ ngơi cho tốt, nhìn chằm chằm đến khi đèn trong phòng Nam Mịch tắt mới cùng A Mạch rời đi.

A Mạch đi theo bên cạnh Cảnh Từ, bỗng nhiên cười thành tiếng: "Lão đại, ngài thay đổi rồi."

"Thay đổi chỗ nào?"

"Không nói rõ được... dường như càng dịu dàng ấm áp hơn."

Cảnh Từ không đáp.

A Mạch lại tự lẩm bẩm: "Cũng đúng, đi theo người như Công chúa, thật sự rất khó để không dịu dàng hơn."

Cảnh Từ liếc mắt nhìn nó một cái: "Công chúa... là người như thế nào?"

"Ừm... mềm mại... như là... cục bột nếp trên bàn cơm vào ngày tết, vừa ngọt vừa mềm." A Mạch cong cong mi mắt, nói xong cười càng tươi.

Hơn nửa ngày Cảnh Từ không nói gì, hiện lên trước mắt đều là mỗi ánh mắt và nụ cười của tiểu Công chúa, hồi lâu mới lên tiếng: "A Mạch, quy củ mấy năm nay ta dạy ngươi đâu cả rồi, ai cho ngươi so sánh lung tung."

A Mạch bĩu môi, một lát sau lại nói: "Lão đại, ngài và Công chúa làm hòa lúc nào thế?"

"Cái gì?" Chân mày Cảnh Từ nhẹ nhíu một cái.

A Mạch nói tiếp: "Nhiều ngày nay Công chúa giận ngài, ta thấy ngài vẫn luôn bó tay không có cách nào. Thật ra ấy à, nếu để ta nói thì ngài chỉ cần nói chuyện tử tế với Công chúa, đâu đến mức Công chúa tức giận lâu như vậy, còn ấm ức bản thân đi cầu xin Thế tử."

"Mấy ngày nay ngươi không làm được chuyện đứng đắn gì, nhưng thật ra lại rất thông thạo mấy chuyện vô dụng này." Cảnh Từ vô cảm nói xong một câu này thì không mở miệng nữa.

"Lão đại." A Mạch không để bụng, nói: "Cái gì gọi là vô dụng, chuyện của Công chúa mà gọi là vô dụng sao? Vô dụng mà ngài còn một lòng một dạ canh giữ trên nóc nhà ở đông uyển? Không phải ngài ngày nào cũng nhìn chằm chằm Công chúa..."

Cảnh Từ liếc nó một cái, không nói gì.

Qua một lúc lâu, trong khi A Mạch đang tự cân nhắc xem mình có nên mau chóng xin lỗi hay không thì bỗng nhiên nghe Cảnh Từ lên tiếng: "Ngươi nói đúng, ta nên nói rõ với Công chúa sớm hơn, cần gì đến mức Công chúa đi cầu xin cha con Vạn gia."

"Ồ... lão đại, có phải ngài cảm thấy Định Vĩnh Vương có vấn đề gì hay không?"

Cảnh Từ: "Ừm, không nói chắc được, cảm thấy có rất nhiều điểm không hợp lý, người ta kêu ngươi bố trí đã bố trí ổn thỏa chưa?"

"Vâng, ngài yên tâm đi, đánh giá sẽ đến chỉ trong mấy ngày này thôi."

Cảnh Từ gật đầu: "Ừ, ta ra ngoài một chuyến sẽ lập tức trở về, ngươi quan sát chặt chẽ bên phía Công chúa, còn nữa, nói với người trong điện, ở trong Vương phủ thì hạn chế dùng linh lực."

A Mạch nhìn theo bóng lưng Cảnh Từ, đột nhiên phát hiện Cảnh Từ đã thay đổi rất nhiều, dường như đã chấp nhận biểu đạt hơn, trở nên càng... dịu dàng hơn.

Chương 8: Nhân duyên

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Cả ngày Nam Mịch đều ở đông uyển của Vương phủ, có lúc là A Mạch tán gẫu cùng nàng, có lúc là Vạn Tinh Phồn đến tìm nàng tặng một ít đồ chơi.

Chưa được mấy ngày Định Viễn Vương đã sai người đến chuyển lời, ngoài thành có một cái hồ giờ đang kết băng, đóng rất dày, vừa đúng lúc thích hợp để trượt băng, mời Nam Mịch đi cảm nhận một chút thú vui khi vào đông ở phương Bắc.

Còn cố ý cho Vạn Tinh Phồn theo cùng, qua một lúc Vạn Tinh Phồn đã tới, cười tủm tỉm nói: "Chi Đường, phụ thân ta kêu ta dẫn muội đi trượt băng."

"Ừm, thúc thúc mới phái người đến chuyển lời, chờ đồ đạc được chuẩn bị xong thì chúng ta đi."

"Không cần sắp xếp, chúng ta đi luôn bây giờ." Vạn Tinh Phồn cầm lấy một miếng bánh trên bàn.

"Giờ đi luôn?" Mày Nam Mịch nhăn lại, tỏ vẻ khó hiểu: "Nhưng sợ là hôm nay đến nơi thì trời đã tối rồi."

"Không sao." Miệng Vạn Tinh Phồn vừa nhai bánh, vừa quang quác nói: "Bên hồ kia có một nhà trúc nhỏ, là do phụ thân cố ý mua để dỗ mẫu thân ngày trước, mấy năm nay thân thể mẫu thân không tốt nên đã lâu rồi không đến, chúng ta đến đó nghỉ lại là được."

"Cũng được, nếu Tinh Phồn ca ca đều đã sắp xếp ổn thỏa vậy cứ theo ý ca ca đi, ta thay y phục xong thì đi." Bỗng nhiên nhớ đến cái gì, nàng xoay người nói: "Tinh Phồn ca ca, còn phiền huynh phái người báo với Cảnh đại nhân một câu."

"Hả? Điện chủ cũng đi cùng sao?"

Nam Mịch im lặng một hồi mới đáp: "Còn chưa báo với ngài ấy, nhưng hẳn là ngài ấy sẽ muốn đi theo đấy."

"Ừm... Điện chủ hộ vệ Công chúa thật đúng là tận tâm tận lực nhỉ." Vạn Tinh Phồn nhai bánh, giọng điệu hàm hồ, uống một ngụm trà: "Chẳng qua lần này chúng ta không cần làm phiền Điện chủ, cũng không xa, hơn nữa lần này ta cũng dẫn theo người, an toàn lắm."

Nam Mịch không đáp, một mình trầm ngâm, không biết đang nghĩ gì.

Còn chưa đợi nàng kịp nghĩ ra lý do thì Cảnh Từ đã đến rồi.

Đầu tiên Cảnh Từ liếc nhìn Vạn Tinh Phồn một cái để đánh giá, sau đó chắp tay với Công chúa: "Công chúa là muốn ra ngoài sao?"

Vạn Tinh Phồn cũng đứng dậy hành lễ: "Điện chủ."

Cảnh Từ khẽ gật đầu, xem như chào hỏi với Thế tử. Vạn Tinh Phồn không vui nghĩ: Sao tên Cảnh Từ này như dán lỗ tai lên người Công chúa vậy? Có chút gió thổi cỏ lay nào hắn cũng phải đến góp vui.

Nam Mịch vui vẻ đi đến bên cạnh Cảnh Từ, bởi vóc người hắn cao nên nàng đành phải ngẩng đầu, nói: "Cảnh Từ, chúng ta đi trượt băng đi? Dẫn cả A Mạch theo nữa nhé?"

Cảnh Từ cúi đầu nhìn nàng, sau một hồi lâu mới nói: "Thế tử mời người, A Mạch đi theo thì ầm ĩ quá, không thích hợp."

"Sao lại không thích hợp?" Vạn Tinh Phồn sáp lại, lòng nghĩ, ngươi cũng đi theo rồi, ta còn sợ thêm một người à, không yên lòng nói: "Đều cùng đi chơi đi."

Cảnh Từ liếc hắn ta một cái, cũng coi như còn khách sáo: "Không cần."

Vạn Tinh Phồn cảm thấy không thú vị, gật đầu, nói: "Vậy... Công chúa thu dọn xong chúng ta sẽ đi ngay. Ta cũng... trở về thay y phục."

"Cảnh Từ, ngài qua đây nhìn giúp ta xem." Nam Mịch đi đến bên cạnh Tịch Châu, quay đầu nhìn Cảnh Từ: "Ta thay bộ nào đẹp?"

Cảnh Từ đi tới, nhìn một lượt, cảm khái trong lòng: Định Viễn Vương này cũng thật hào phóng, Công chúa chỉ ở tạm Vương phủ thế mà chuẩn bị một lượt tất cả các kiểu y phục của cả Cửu châu, nhìn chất liệu của chỗ y phục này, cũng không kém Thần đồ bao nhiêu.

"Cái này đi." Cảnh Từ chỉ một bộ, lại nói: "Cái này dày hơn."

Nam Mịch bĩu môi: "Vậy... cái này đẹp không?"

"..." Cảnh Từ không nghĩ đến Công chúa sẽ hỏi như vậy, sửng sốt nửa ngày cũng không đáp được lời nào.

Nam Mịch vẫn thay sang bộ Cảnh Từ chỉ, khoác thêm áo choàng dài màu vàng nhạt, lông tơ mỏng làm cổ áo, đúng là rất dày. Dù vậy, lúc sắp đi Cảnh Từ vẫn dùng áo choàng bọc nàng lại.

Ban đầu Nam Mịch còn hơi căng thẳng vì Cảnh Từ đến gần nàng thế này, thời gian dài, ngược lại Nam Mịch đã thành quen.

Nam Mịch liếc nhìn Cảnh Từ một cái: "Cảnh Từ, ngài không thay y phục sao?"

"Không thay."

Nam Mịch lại liếc hắn: "Đổi bộ khác đi."

Cảnh Từ khựng lại, nhìn về phía nàng: "Bộ y phục này của ta có vấn đề gì sao?"

"Ừm..." Đuôi mày Nam Mịch nhướng một cái, tỏ ý phủ định, sau đó lại nói: "Nhưng mà Cảnh Từ, ngày nào ngài cũng ăn mặc rất đứng đắn, là bởi vì... quy củ của Chá Phàm điện các ngài sao?"

Cảnh Từ cúi đầu nhìn xiêm ý của mình một cái: "Không có, chỉ là gọn gàng một chút càng thuận tiện hơn."

"Vậy ngài cũng thay một bộ trường bào tay áo dài giống Tinh Phồn ca ca bọn họ hay mặc đi?" Nam Mịch mi mắt cong cong, cười.

"Công chúa... chúng ta... xuất phát đi, Thế tử còn đang đợi." Cảnh Từ xoay người rời đi.

"Cảnh Từ, ta đang nói chuyện với ngài mà, ngài thật sự không thay sao?" Nam Mịch theo sau, vừa chạy chậm theo vừa nói: "Ngài chậm một chút, Cảnh Từ, ta không theo kịp."

Cảnh Từ nghe nàng nói như vậy, bước chân ngừng lại, Nam Mịch không ngờ Cảnh Từ sẽ đột nhiên đứng lại, vừa lơ đãng đã đâm phải hắn, Cảnh Từ vội vàng đỡ lấy nàng, hai người bổng đến gần, Nam Mịch còn ngơ ngác thì Cảnh Từ đã xấu hổ trước.

Hắn buông Nam Mịch ra, sau đó thở ra một hơi, trong giọng nói pha chút bất đắc dĩ: "Ta không có y phục như vậy, nếu Công chúa một hai muốn xem, về sau lại nói đi."

Nam Mịch nhướng mày khó hiểu: "Ngài có thể yêu cầu Vương phủ đưa đến mà, trong phủ này chắc chắn có đồ mới."

"...Quá nhỏ."

Nam Mịch: "..."

Nam Mịch không thể như nguyện, ngồi trên xe ngựa đánh giá Cảnh Từ, lòng nghĩ không có việc gì Cảnh Từ cao thế làm chi.

Vạn Tinh Phồn ngồi chung xe, liếc nhìn Nam Mịch một cái, đột nhiên hỏi; "Trước khi đến Thanh châu, Công chúa và Cảnh đại nhân đã quen biết rồi sao?"

"Không." Nam Mịch lắc đầu.

Vạn Tinh Phồn: "À... ta thấy hai người rất quen thuộc đó."

Chưa đợi Nam Mịch đáp lời.

Cảnh Từ đã đi trước một bước, đáp: "Trước sinh thần Công chúa, ta vẫn luôn làm việc bên ngoài, không có cơ hội gặp mặt Công chúa. Chẳng qua là đồng hành dọc đường đương nhiên sẽ quen thuộc hơn thôi."

Vạn Tinh Phồn chép miệng, không tiếp tục thú vui kiếm chuyện làm quà nữa mà chuyển sang suy nghĩ về chuyện huynh trưởng hắn ta giao cho đêm qua.

Tối qua Vạn Tư Niên đột ngột tìm hắn ta, nói rõ: "Tinh Phồn, nếu trong lòng đệ thật sự có Công chúa vậy mau chóng thổ lộ tâm ý, lấy được lòng Công chúa đi."

"Huynh trưởng có ý gì?" Vạn Tinh Phồn phẩm một ngụm rượu Vạn Tư Niên mang đến: "Là ý của huynh? Hay là của phụ thân?"

"Là tự đệ nói, trong lòng có Công chúa."

Vạn Tinh Phồn: "Đúng vậy, vậy cũng không đến mức huynh trưởng và phụ thân năm lần bảy lượt đến thúc giục ta đâu."

"Tinh Phồn, đệ chớ có tùy hứng."

"Tùy hứng?" Vạn Tinh Phồn ngước mắt nhướng mày: "Huynh trưởng và phụ thân có việc giấu ta, ta muốn hỏi rõ ràng, vậy cũng gọi là tùy hứng?"

Vạn Tư Niên: "... Được, đệ đã trưởng thành, phụ huynh đúng là không nên giấu đệ, nhưng việc này trù tính đã lâu, một khi thất bại đó là họa diệt môn. Tình hình cụ thể thì để sau này có thời gian sẽ nói tỉ mỉ với đệ, đệ trước tiên lấy được lòng Công chúa vào tay, xong xuôi ta lại nói rõ ràng với đệ."

"Huynh trưởng không chịu nói tỉ mỉ, ta cũng không hỏi nhiều nữa." Vạn Tinh Phồn dùng tay chống má, khuỷu tay đặt trên bàn: "Chẳng qua..." Hắn ta ngước mắt nhìn về phía Vạn Tư Niên, giọng nói mơ hồ: "Tạm không nhắc đến chút tình cảm giữa ta và Công chúa liệu có lấy được lòng nàng không, ta bây giờ không có mấy hứng thú nữa rồi."

Thấy Vạn Tư Niên muốn trở mặt, Vạn Tinh Phồn nói tiếp: "Chẳng qua là ra chút sức vì nghiệp lớn của phụ huynh ta vẫn có thể bán đứng nhan sắc, còn về Công chúa có mua hay không, ta thật không dám cam đoan."

Vạn Tư Niên nhìn chằm chằm hắn ta một hồi mới đưa cho hắn ta một trang giấy: "Lúc nào cần thì dùng cái này."

Vạn Tinh Phồn vừa cúi đầu nhìn qua, đúng là không phải thứ hiểm lạ gì, chẳng qua là phù chú độ/ng tình hay dùng ở nơi phong nguyệt, lại nghe Vạn Tư niên tiếp: "Ta cũng không muốn đệ dùng thủ đoạn thế này, nhưng chuyện gấp cần dùng."

Vạn Tinh Phồn lơ đãng đáp: "Không sao, nhưng huynh biết đấy, vị Cảnh Điện chủ kia cũng không dễ đối phó, nếu lúc đó xảy ra ngoài ý muốn gì, vẫn mong phụ huynh sớm chuẩn bị."

Xe ngựa vòng qua vòng lại, khi đến lầu trúc nhỏ bên hồ băng thì trời đã chạng vạng.

Tuyết đọng trên mặt hồ đã được dọn dẹp sạch sẽ, lầu trúc nhỏ cũng đã được chuẩn bị thỏa đáng, sợ người hầu ở lầu trúc phục vụ không chu đáo nên Tịch Châu cũng theo đến. Đoàn người vào lầu trúc nghỉ ngơi, Nam Mịch và Tịch Châu ở phòng ấm lầu hai, phòng bên cạnh là Vạn Tinh Phồn.

Cảnh Từ ở lầu một.

Đoàn người vốn nên dùng cơm trước nhưng trên xe ngựa suốt dọc đường đi nào trái cây nào mứt quả, vậy nên Vạn Tinh Phồn đề nghị không ăn nữa.

Kết quả vào đêm Nam Mịch lại đói bụng, nàng bỗng nhiên phát hiện từ sau khi Nhạc Đa xảy ra chuyện, bọn họ đến Thanh châu, bản thân nàng càng dễ bị đói bụng, mỗi lần ăn cũng không ít, nhưng qua không bao lâu đã đói tiếp.

Không có biện pháp nàng đành phải bò dậy đi tìm đồ ăn. Tuy Tịch Châu đã chăm sóc nàng một khoảng thời gian, cũng coi như thỏa đáng nhưng đến cùng thì không phải từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng không phải người mang theo từ trong cung, ít nhiều gì nàng cũng có phần không quen.

Nên lần này nàng không gọi Tịch Châu, kết quả không nghĩ đến vừa mới ra khỏi phòng đã đâm phải Vạn Tinh Phồn, người đang xách theo hộp đồ ăn đến.

Vạn Tinh Phồn vừa đỡ lấy nàng vừa nói: "Chi Đường, muội đói bụng hả?"

"Sao huynh biết?"

Vạn Tinh Phồn giơ đồ trong tay lên: "Đi thôi, đi xuống ăn."

Nam Mịch theo Vạn Tinh Phồn đi xuống lầu một, lầu một của lầu trúc có một cái bàn, vừa khéo đặt gần cửa, xuyên qua cửa có thể nhìn xuống mặt hồ được ánh trăng lành lạnh hắt xuống, tựa như toàn bộ hồ băng đều được rót đầy ánh trăng.

Nam Mịch nghiêng đầu, khuỷu tay đặt tay bàn, tay chống má, không bao lâu đã cong mắt cười nói: "Tinh Phồn ca ca, hồ băng này thật đẹp."

"Đúng vậy, thật đẹp." Vạn Tinh Phồn nhìn chằm chằm mi mắt cong cong của Nam Mịch, sau một lúc lâu ngây người mới đáp: "Chi Đường, hàng năm muội đều ở Thần đô, Thần đô trông như thế nào?"

"Thần đô?" Nam Mịch quay đầu lại nhìn hắn ta, suy tư, sau một lúc mới đáp: "Thần đô không có tuyết, mùa xuân đến rất sớm, mùa hè cũng không coi là nóng, đại trạch trong nước rộng lớn, cá trong nước không sợ người, giữa trưa ngày hạ thường sẽ có cá nhảy lên khỏi mặt nước."

Vạn Tinh Phồn nghe cũng không vào được bao nhiêu, chỉ đang ngây người nhìn Nam Mịch, trong lòng suy nghĩ miên man: Dù có thế nào, sau này ta đều sẽ đối xử tốt với nàng.

Có lẽ là do nhận thấy sự khác thường của Vạn Tinh Phồn, Nam Mịch giương mắt nhìn hắn, qua một lúc dường như thấy hơi ngượng ngùng, vươn tay sờ sờ nốt ruồi sau tai: "Thật ra... hàng năm ta đều ở Thủy Ly cung, những thứ này đều là do ta nghe được, ta cũng không hiểu rõ rốt cuộc Thần đô có dáng vẻ gì. Chẳng qua là... ta đoán Cảnh Từ sẽ biết rất rõ, huynh có thể hỏi ngài ấy một chút."

Vạn Tinh Phồn cười nói; "Cảnh Điện chủ? Hỏi hắn làm gì, về sau ta cùng muội trở về Thần đô, chúng ta cùng đi xem, được không?"

"Cũng được." Nam Mịch gật đầu: "Nghe nói bởi vì Thần đô ở trên đại trạch, cho nên Thủy linh lực dư thừa cực kỳ, Tinh Phồn ca ca thuộc Thủy tộc, nói không chừng rất có lợi cho việc tu linh của huynh đấy."

"Chi Đường, bây giờ muội đã mười tám, Thần quân có từng đề cập đến hôn sự của muội chưa?" Tay Vạn Tinh Phồn nâng má, nhìn như không thèm để ý.

Nam Mịch kinh ngạc: "Không có... Huynh biết đấy, trời sinh xương cốt ta đã yếu ớt, dù có thành thân với ai, sinh mệnh của ta cũng chỉ có trăm năm, chẳng phải là làm liên lụy đến người ta sao?"

Thấy vẻ mặt nàng đều là cô đơn, mơ hồ trong nháy mắt Vạn Tinh Phồn có xúc động muốn tiến đến ôm nàng, sau đó hắn nói: "Vậy... nếu có người không thèm để ý những thứ này, hoặc là... muội gặp người thương thì sao?"

Dường như Nam Mịch suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, một lúc mới cong cong mi mắt, nói: "Nếu có người không để ý những thứ này, ta cũng vẫn phải cân nhắc một hai. Nếu ta... gặp được người thương, chắc là

cũng sẽ bất chấp những thứ này, ôi..."

Nàng than nhẹ một hơi, ngồi thẳng dậy, hai tay nắm vào nhau, gác dưới cằm, hơi híp mắt lại: "Thiên Dụ Thần Thạch trên cao, Nam Mịch cầu nguyện, chuyến đi Đồ sơn lần này đừng để phụ thân và ca ca thất vọng, còn có thể cho ta điều tra ra hung thủ giết hại Nhạc Đa."

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc thành kính của nàng, Vạn Tinh Phồn cười khổ một tiếng, lòng nói nếu Thiên Dụ Thần Thạch thật sự có thể mở mắt quản thế gian này, trên đời này sẽ không có nhiều yêu hận tình thù đến như vậy.

Nam Mịch mở mắt, thở phào nhẹ nhõm: "Tóm lại, hy vọng tất cả đều sẽ tốt, còn Tinh Phồn ca ca thì sao?"

"Cái gì?"

"Tinh Phồn ca ca có người vừa ý sao? Nghe người trong Vương phủ nói, tiểu Thế tử giỏi nhất dỗ nữ tử vui vẻ."

Vạn Tinh Phồn vô duyên vô cớ im lặng trong chốc lát, sau đó đầy mặt bất đắc dĩ: "Bọn họ đều nói bậy, ta là đứng đắn nhất, muội đừng có nghe bọn họ nói xấu ta."

"Ngược lại cũng đúng, người ngoài nói tất nhiên là không thể tin, lúc chưa ở chung với Cảnh Từ, ta còn cảm thấy ngài ấy vừa lạnh nhạt vừa không dễ đối phó đấy. Nhưng thực ra suốt chặng đường đi ngài ấy lại chăm sóc ta rất nhiều."

Vạn Tinh Phồn vươn tay rót cho nàng một ly rượu: "Nói đến Cảnh Điện chủ, khi các muội vừa đến, quan hệ hình như cũng không phải thân mật lắm. Tại sao sau khi ta đến nói cho muội nghe về việc của Nhạc Đa lần trước, hai người đã trở nên thân mật hơn rất nhiều?"

Nam Mịch: "Có sao? Thật ra là bởi vì trước đó chúng ta đã cãi nhau, là ta không tốt, vẫn luôn giận ngài ấy, cũng may ngài ấy không thèm để ý."

"Vậy sao, Chi Đường còn biết tức giận sao?" Vạn Tinh Phồn trêu chọc một câu không đau không ngứa như vậy.

Nghe hắn nói như vậy, Nam Mịch cúi đầu cười cười, lúc giương mắt lên ánh mắt sáng ngời: "Tinh Phồn ca ca vẫn chưa nói đâu, huynh có người trong lòng không? Hay là huynh đang chờ Vạn thúc thúc tìm người

xứng đôi cho huynh?"

Lúc này vẻ mặt Vạn Tinh Phồn mới nghiêm túc: "Không cần làm phiền đến phụ thân rồi."

Nghe hắn ta nói như vậy, Nam Mịch lại nổi hứng: "Đó là trong lòng có người rồi sao? Là người phương nào, có tiện nói với ta không?"

"Thân phận người này tôn quý dị thường, tuy thời gian chúng ta quen biết không dài, ta cũng đã không cầm lòng được."

Không đợi Nam Mịch hỏi lại, tay đã bị hắn ta nhẹ nhàng nắm lấy: "Mịch nhi... lần trước ta hỏi nàng, ta có thể gọi nàng như vậy không..."

Nam Mịch còn chưa kịp phản ứng, Vạn Tinh Phồn đã tiến lại gần hơn, gần như có thể nghe được tiếng hô hấp của đối phương: "Ta..."

"Công chúa." Cảnh Từ đột nhiên xuất hiện, giọng điệu lành lạnh: "Bên dưới lạnh, sao lại không ở trong phòng của người nghỉ ngơi cho khỏe?"

Nam Mịch lập tức lấy lại tinh thần, đứng dậy lui về sau một bước, kéo dài khoảng cách với Vạn Tinh Phồn: "A, Cảnh Từ, ta đói bụng, xuống tìm đồ ăn, vừa khéo gặp được Tinh Phồn ca ca."

"Vậy sao." Cảnh Từ bước mấy bước đến chỗ bọn họ, ngồi xuống bên cạnh vị trí Nam Mịch vừa ngồi: "Nếu Công chúa đã ăn xong rồi thì mau về phòng đi, tránh lại để cảm lạnh."

Những lời này là nói với Nam Mịch nhưng ánh mắt lại không mấy thân thiện dừng trên người Vạn Tinh Phồn, Nam Mịch ở phía sau hắn nhẹ nhàng nói: "Biết rồi, Cảnh Từ, ta về đây." Nói xong hơi khom người chào tạm biệt Vạn Tinh Phồn: "Tinh Phồn ca ca, đa tạ rượu và điểm tâm của huynh."

Nghe tiểu Công chúa bịch bịch lên lầu, ánh mắt trên người Vạn Tinh Phồn của Cảnh Từ cũng thu lại, cầm lấy chén vừa rồi Nam Mịch dùng, tự rót cho mình một chén rượu, nhấp một ngụm nói: "Thế tử, ngươi uống nữa không? Ta uống với ngươi?"

Vạn Tinh Phồn chép chép miệng, cảm thấy Cảnh Từ có chỗ nào là lạ, không đổi sắc mặt nói: "Nghe nói

Điện chủ không thích uống rượu." Hắn ta nâng ly đưa về phía trước một chút xem như kính rượu: "Có thể thấy được, lời đồn chưa chắc đã đều là sự thật.""

Cảnh Từ đặt ly rượu xuống, cũng không nhận ly rượu hắn ta đưa tới: "Không, ta đúng là không thích uống rượu, chỉ là hôm nay đột nhiên nổi lên hứng thú, muốn cùng Thế tử uống dưới ánh trăng."

Vạn Tinh Phồn kinh ngạc, bỗng vui vẻ, sau đó nói: "Cảnh Điện chủ nói vậy, nếu không phải ta là một nam tử sẽ cho rằng Điện chủ đang tán tỉnh ta đấy."

"Đúng vậy, cho nên Thế tử cũng đừng nói mấy lời dễ khiến người ta hiểu lầm mới tốt." Hắn uống một hơi cạn sạch rượu trong ly: "Lần này ta hộ tống Công chúa đi Đồ sơn, đã đáp ứng Thần quân đưa Công chúa hoàn hoàn chỉnh chỉnh về Thần đô, dù là người hay là tim, đều phải đưa về."

Lúc này Vạn Tinh Phồn mới mơ mơ hồ hồ nhận ra, khó trách hắn ta cảm thấy Cảnh Từ có chỗ kỳ lạ, là hắn đã nổi lên sát ý.

Dù chỉ là mơ hồ.

"Điện chủ nói đùa, năng lực của Điện chủ cả Cửu châu không ai không biết, nhất định có thể hoàn thành việc Thần quân giao cho."

Cảnh Từ không nói gì thêm, đứng lên gật đầu nhẹ coi như chào hỏi, xoay người rời đi.

Vạn Tinh Phồn thở ra một hơi, xoa giữa chân mày, lòng nói việc mà phụ huynh trù tính hơn phân nửa sẽ bị hủy ở trên tay vị Cảnh Điện chủ này rồi.

Sáng sớm hôm sau, Vạn Tinh Phồn đã chuẩn bị xong bữa sáng từ sớm, ba người dùng bữa xong đương nhiên là đi trượt băng.

Nam Mịch biết, tám phần là Vạn Tinh Phồn có một bụng lời nói tràn ngập tình ý muốn tinh tế nói với nàng vào đêm qua, nhưng sáng nay hắn ta lại tỏ vẻ chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả, Nam Mịch đương nhiên cũng chỉ có thể cứ thế cho qua.

May là Nam Mịch rất có hứng thú với việc trượt băng, qua không bao lâu lực chú ý đã bị phân tán đi. Tuy rằng lăn lộn cả một ngày Nam Mịch cũng mới chỉ miễn cưỡng có thể đứng trên mặt băng nhưng lần đầu tiên nàng chơi, ngày hôm nay đã rất vui rồi.

Vạn Tinh Phồn tay cầm tay dạy nàng, bảo vệ bên cạnh nàng, lăn lộn một ngày cũng chưa bị trượt ngã lần nào, có thể thấy Vạn Tinh Phồn rất có lòng.

Cảnh Từ chỉ ngồi bên ban công lầu hai lầu trúc nhỏ ở xa xa, tay cầm một quyển sách, cũng không biết hắn đọc vào bao nhiêu, trước sau không thấy lật trang. Lại không biết có phải vì có hắn ở đây, Vạn Tinh Phồn không có hành động vượt quá nào.

Ban đêm Nam Mịch không ngủ được, bỗng nhiên nhớ đến trượt băng lúc ban ngày, trong lòng ngứa ngáy, trằn trọc một hồi lâu cuối cùng vẫn không nhịn được, đứng dậy rón rén đi ra ngoài, mang theo đồ đi trượt băng.

Mới vừa thay xong, vừa bước lên mặt băng, kết quả không đứng vững, suýt nữa thì bị trượt ngã, cũng may ổn định được cơ thể, không bị ngã.

Cảnh Từ đột nhiên xuất hiện trên mặt băng, không biết hắn dùng chú quyết gì mà bước trên mặt băng như đi trên đất bằng, tiến về phía Nam Mịch.

Chân Nam Mịch lại không đứng vững, cộng thêm chột dạ vì bản thân lén trốn ra ngoài, nhất thời muốn tránh cũng không được, chỉ có thể nhỏ nhẹ lên tiếng; "Cảnh Từ..."

"Công chúa, sao người lại ra ngoài một mình rồi?" Cảnh Từ đứng trước mặt nàng.

"Ta..." Nam Mịch lui về sau một bước, vốn đã hoảng hốt lại không giỏi trượt băng, suýt nữa lại trượt chân, nhanh tay bám lên người Cảnh Từ: "Ta muốn... ta muốn luyện tập, Tinh Phồn ca ca nói, ta chỉ cần luyện tập, nhất định có thể giống như huynh ấy..." Càng về sau giọng càng nhỏ, đến cuối thì im bặt.

"Muốn luyện tập?" Cảnh Từ duỗi tay đỡ lấy nàng: "Tự mình luyện, sẽ trượt ngã."

"Ừm... Tinh Phồn ca ca nói, nếu muốn có tiến bộ nhất định phải ngã mấy lần." Nam Mịch cúi đầu nhìn mũi chân mình, tiến không được mà lùi cũng không xong, cực kỳ xấu hổ.

Im lặng nửa ngày, Cảnh Từ bỗng lên tiếng: "Không cần ngã."

Nam Mịch ngửa đầu nhìn hắn: "Cái gì?"

"Ta nói, không cần trượt ngã, Công chúa cũng có thể học được." Cảnh Từ duỗi tay giữ chặt nàng, dẫn nàng tiến từng bước về phía trước.

Luyện một lúc lâu, Nam Mịch đột nhiên phát hiện, bản thân thế mà lại có thể tự đi một đoạn ngắn, có phần vui vẻ: "Cảnh Từ, ngài thật lợi hại, ta hình như biết rồi."

Hắn buông tay, Nam Mịch thử đi một đoạn, ngửa đầu cười tủm tỉm nói: "Cảnh Từ... ngài xem này."

Cảnh Từ gật đầu với nàng.

Nàng nhìn về phía Cảnh Từ, nhìn cả nửa ngày cũng không thấy Cảnh Từ qua đón nàng, nhấp nhấp môi lẩm bẩm: "Cảnh Từ... ngài đón ta một chút."

Lúc này Cảnh Từ mới vươn tay ra nhưng không phải tiếp tục dẫn nàng tiến về phía trước mà là chặn ngang bế nàng lên: "Đến đây thôi, Công chúa." Chợt nhoáng lên, hai người đã xuất hiện ở ban công lầu hai Cảnh Từ ngồi ban ngày.

Đêm đã về khuya, gió nhẹ thổi qua ban công, Nam Mịch được Cảnh Từ đặt xuống trường kỷ trên ban công, không khỏi co người lại, Cảnh Từ liếc nhìn nàng một cái, phía sau dựng lên bình phong, gió không lùa vào được nữa.

Chú quyết vừa niệm, giày của Nam Mịch đã xuất hiện trong tay hắn, Cảnh Từ ngồi xổm xuống nắm lấy chân Nam Mịch, thay giày cho nàng.

Cảnh Từ ngẩng đầu nhìn nàng: "Công chúa, thần có việc muốn thương lượng với người."

Tim Nam Mịch đập cực nhanh, thấy ánh mắt hắn nhìn qua, không hiểu sao lại thấy yên lòng hơn: "Việc gì?"

"Ngày mai chúng ta về Vương phủ, nói với Định viễn Vương, chúng ta phải xuất phát đi Đồ sơn."

Mày Nam Mịch hơi nhíu lại.

Cảnh Từ lập tức trả lời: "Công chúa yên tâm, thần đã đáp ứng thì chuyện của Nhạc Đa thần sẽ không mặc kệ, nhưng hiện tại..."

Trong lúc Cảnh Từ phân vân xem có nên nói cho Công chúa nghe về phỏng đoán của mình không, Công chúa đột nhiên hỏi: "Ngài nghi ngờ, Vạn thúc thúc có vấn đề?"

Cảnh Từ kinh ngạc, tựa như không ngờ đến tiểu Công chúa sẽ nghĩ đến khả năng này, cuối cùng vẫn gật đầu: "Ừm, nếu là Cố Bắc Vương, dùng người Kim tộc không khác gì tự mình bại lộ. Tuy không biết Định Viễn Vương có tính toán gì, nhìn qua có vẻ như lão muốn dùng chuyện của Nhạc Đa để Công chúa ở lại Thanh châu lâu một chút."

Nam Mịch gật gật đầu: "Có thể liên quan đến chuyện giữa ta và Tinh Phồn ca ca."

Cảnh Từ nhìn nàng, bỗng phát hiện ra, tiểu Công chúa cũng không phải là chỉ biết sống trong nhung lụa, tâm tư nàng trong sáng, rất nhiều chuyện đều nhìn rất rõ ràng.

"Tuy không có thực tế chứng minh, nhưng chuyện đi Đồ sơn thực sự không trì hoãn được nữa."

Nam Mịch: "Được, chúng ta đi."

Dường như không ngờ đến nàng sẽ đáp ứng nhanh như vậy, Cảnh Từ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi theo bản năng: "Người tin ta?"

Gần như không hề có chút do dự nào, Nam Mịch gật đầu: "Ta tin ngài, ừm..." Lại chần chừ một lát rồi nói: "Chỉ tin ngài thôi."

Cảnh Từ nhìn nàng chằm chằm cả nửa ngày, chợt nghĩ, đã bao lâu rồi, đã bao lâu không nhìn thấy loại ánh mắt tin tưởng không chút do dự nào này ở người khác như vậy.

Chương 9: Sáng tối

Chuyển ngữ: Quả Hạnh nhân

Hôm sau, Vạn Tinh Phồn còn đang do dự có nên tìm cơ hội tiễn Cảnh Từ đi rồi hỏi lại ý của Nam Mịch, không ngờ hai người có vẻ đã hẹn nhau trước từ sáng sớm, khăng khăng phải về vương phủ.

Hắn ta đành dùng truyền âm chú nói với huynh trưởng rằng hắn không thể chiếm được trái tim của Công chúa.

Vốn tưởng sẽ bị huynh trưởng dạy dỗ, không nghĩ rằng Vạn Tư Niên chỉ nói: Phụ thân có dự định khác, không cần lo lắng.

Đoàn người bọn họ trở về vương phủ, vốn dĩ cho là không thể gặp mặt Định Viễn Vương, nhưng không ngờ Định Viễn Vương lại chủ động nói muốn gặp Nam Mịch.

Cảnh Từ đi theo Nam Mịch đến thư phòng của Định Viễn Vương, vừa vào cửa, hắn đã cảm thấy bất ngờ, rõ ràng là một vị Định Viễn Vương nhưng một vật trang trí tử tế cũng không có, ngay cả thần tử thủ hạ của lão, một con thuyền hoa cũng vô cùng xa hoa.

Sao đến chỗ của vương hầu một phương lại thanh liêm đến mức hơi nghèo khổ như vậy?

Ánh mắt của Định Viễn Vương lướt qua Nam Mịch rồi dừng trên người Cảnh Từ: "Điện chủ chăm sóc Công chúa đúng là rất cẩn thận."

Cảnh Từ hơi gật đầu: "Việc Quân thượng công đạo đương nhiên phải tận tâm tận lực."

Định Viễn Vương không nói thêm gì nữa, chỉ xoay người ngồi xuống bàn sau: "Hai vị, ngồi đi," sau đó mới hiền từ nhìn Nam Mịch: "Chi Đường, dạo này thúc thúc làm việc bận rộn nên không dành thời gian gặp con được, đừng giận thúc thúc nhé."

"Không đâu ạ," Nam Mịch ngoan ngoãn lắc đầu: "Tinh Phồn ca ca luôn bên cạnh con, con rất vui."

Định Viễn Vương gật đầu: "Vui là được, chỉ sợ ta chưa làm hết lễ nghĩa của chủ nhà làm Công chúa nhỏ của chúng ta chịu ấm ức."

Nam Mịch nhẹ giọng nói: "Thúc thúc nói đùa, Mịch Nhi ở đây mới là làm phiền thúc thúc, lần này phụ thân nói con đi về hướng Bắc, vốn dĩ muốn đi Đồ sơn chữa bệnh, bây giờ đã trì hoãn nhiều ngày ở Thanh châu, còn làm phiền Tinh Phồn ca ca đi cùng con mỗi ngày ngày, Mịch Nhi thật sự áy náy, nghĩ rằng nên tạm biệt thúc thúc sớm chút."

Cảnh Từ ngồi bên cạnh Nam Mịch, chợt nhận ra đây là lần đầu tiên hắn nghe Công chúa nhỏ nói chuyện kín kẽ cẩn thận như vậy, có thể thấy nàng đã hiểu biết nhiều hơn, cũng học được không ít trong suốt chặng đường đi.

Cũng không biết tại sao nhưng ngược lại như vậy làm đáy lòng Cảnh Từ có chút khó chịu.

Định Viễn Vương nhìn chằm chằm Nam Mịch một lúc rồi hỏi: "Chi Đường thật sự nghĩ kỹ rồi? Lần này đi hướng Bắc sợ là sẽ rất gian khổ đấy."

Nghe tiếng thở dài của Định Viễn Vương, Nam Mịch chợt thấy sửng sốt.

Cảnh Từ thấy nàng không nói lời nào nên nhận lời nói tiếp: "Làm phiền Định Viễn Vương phải lo lắng rồi, Công chúa cứ để ta chăm sóc, cho dù có khó khăn đến đâu ta vẫn sẽ đưa Công chúa đến Đồ sơn."

Nghe vậy, Định Viễn Vương sửng sốt, sau đó cười nói: "Cũng đúng, Cảnh điện chủ đã ở đây thì còn có chuyện gì có thể làm khó các ngươi, vậy thì đi thôi, chú ý an toàn, nhớ cẩn thận."

Nam Mịch lấy lại tinh thần, lập tức đứng dậy hành lễ: "Đa tạ thúc thúc mấy ngày nay chiêu đãi Mịch Nhi."

Định Viễn Vương gật đầu, Nam Mịch đang định bước đi, chợt nghe Định Viễn Vương nói: "Mịch Nhi..."

Nam Mịch quay đầu lại, Định Viễn Vương nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng chỉ nói: "Quân doanh ở Thanh châu không thể đụng đến, tinh nhuệ trong phủ của ta cũng không kém gì quân Thanh châu, để ta cho con một đội ngũ hộ tống."

Không đợi Nam Mịch đáp lời thì Cảnh Từ đã nói: "Không cần, lần này chúng ta vốn âm thầm đi, vả lại việc Nhạc Đa xảy ra chuyện ở Hãn châu còn chưa tra được nguyên do, lúc này vẫn nên kín đáo thì tốt hơn."

Có lẽ do ngữ khí của Cảnh Từ quá lạnh nhạt, Nam Mịch vô thức nhìn hắn một cái, Định Viễn Vương im lặng hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài nói: "Nếu vậy thì thôi đi."

Bây giờ Nam Mịch và Cảnh Từ mới rời đi.

Trên đường đi đến đông uyển nơi Nam Mịch ở, Cảnh Từ hỏi nàng: "Vừa rồi Công chúa cảm thấy có gì không ổn sao? Tại sao đột nhiên lại ngắn người?"

Suy nghĩ một lát, Nam Mịch lắc đầu, trả lời đúng sự thật: "Không có gì đâu, chỉ là ta cảm thấy Vạn thúc thúc như đang thở dài với đồ vật gì không nên xuất hiện vậy."

"Hửm?"

Nam Mịch suy nghĩ hồi lâu, có vẻ là đang lựa chọn từ ngữ, cuối cùng nhẹ nhàng nói: "Dường như đang thương tiếc cho... Thương tiếc cho người chết."

Cảnh Từ im lặng hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng nói: "Đừng sợ."

Nam Mịch dừng chân lại, quay đầu nhìn hắn.

Như để chứng minh bản thân đáng tin đến mức nào, Cảnh Từ trịnh trọng nói: "Đừng sợ, có thần ở đây."

Nam Mịch sửng sốt một lúc, sau đó cụp mắt cười nhẹ: "Biết rồi, Cảnh Từ, ta không sợ."

Hai người đi sóng vai nhau, Nam Mịch chợt nhớ đến bọn họ trước đây cũng từng cùng nhau đi ở Thủy Ly cung, hắn cũng đứng sau nàng, nhưng tâm tình của hiện tại lại khác trước.

Không còn lo sợ bất an mà lại thấy an lòng hơn.

Khi hai người về đến nơi, Cảnh Từ đã tạo ra một kết giới vững chắc, hắn và Nam Mịch cùng ngồi vào bàn tròn trong phòng, bắt đầu bàn bạc về chuyến đi lần này.

"Vốn dĩ chúng ta sẽ mượn ngựa và quân Thanh châu, nhưng bây giờ người của Định Viễn Vương lại không thể dùng được, chuyến đi này chúng ta có lẽ phải nhanh chóng hơn." Cảnh Từ đưa tay biến ra một tấm bản đồ, mở nó ra trên bàn, vẻ mặt nghiêm túc.

Nam Mịch ngẩn người nhìn chằm chằm hàng mi dài đang nhíu lại vì nghiêm túc của hắn, chợt nhận ra, thật ra Cảnh Từ rất đẹp trai, cho dù hàng năm chém giết trên chiến trường khiến hắn bị bao phủ bởi luồng sát khí dai dẳng.

Nhưng không thể phủ nhận, hắn có đôi mày dài và cặp mắt sáng, tóc dài như mực, làn da trắng, nếu chịu ăn diện thì có lẽ còn nhã nhặn cao quý hơn cả đám con cháu nhà giàu ở Thần đô.

Không biết Nam Mịch đang nghĩ gì, Cảnh Từ chờ hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng trả lời, ngước mắt nhìn nàng, vừa vặn chạm phải ánh mắt của nàng giữa không trung.

Hiếm khi thấy Công chúa nhỏ không tránh né mà còn chớp mắt hai cái: "Cảnh Từ, sao ngài đẹp như vậy? Khi còn nhỏ hẳn người nhà thương ngài lắm nhỉ?"

Cảnh Từ sửng sốt, trả lời: "Thần là cô nhi, khi còn nhỏ đã ở Chá Phàm điện."

Có lẽ là không ngờ Cảnh Từ sẽ trả lời như vậy, Nam Mịch sửng sốt, sau đó cong mắt nói: "Không sao đâu, Cảnh Từ, về sau ta..."

Cảnh Từ đột nhiên ngắt lời: "Công chúa, thần đang nói chuyện đi hướng Bắc với người."

Nam Mịch bĩu môi: "Biết rồi, ngài nói tiếp đi."

Cảnh Từ dở khóc dở cười: "Thần nói người của Định Viễn Vương không thể dùng, chúng ta vẫn phải mang hành trang đơn giản, càng nhanh càng tốt." Trong lòng nói Công chúa nhỏ thật sự không sợ hắn nữa.

Nam Mịch gật đầu.

"Chẳng qua Công chúa không khỏi phải chịu chút khổ cực, Đồ sơn cách thành Thanh Châu khá xa, bàn tay của Định Viễn Vương cũng không thể duỗi dài như vậy. Trước đây thần đã từng đi qua quận Đồ sơn,

nơi đó phần lớn là người Đồ sơn, hơi thở dân tộc dày đặc, ngược lại người cầm quyền không thể can thiệp quá nhiều." Cảnh Từ nhìn vào bản đồ lên kế hoạch cẩn thận, trong lòng lại lo lắng, không biết Định Viễn Vương sẽ làm đến mức độ nào.

"Ngài cho rằng Vạn thúc thúc nhất định sẽ cản trở chúng ta sao?"

Cảnh Từ nhướng mày: "Không thể nói chắc được, chỉ có thể đề phòng thôi."

Nam Mịch gật đầu, giọng nói vẫn mềm mại như cũ nhưng lại lộ ra sự kiên định: "Yên tâm đi, Cảnh Từ, ta không sợ chịu khổ, ta chỉ muốn đến Đồ sơn thật nhanh rồi về nhà sớm, đợi chúng ta về nhà lại điều tra kỹ càng chuyện của Nhạc Đa."

Biết là nàng sẽ không quên chuyện của Nhạc Đa, Cảnh Từ gật đầu: "Vậy hôm nay Công chúa hãy thu dọn hành lý, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ khởi hành."

Nam Mịch thu dọn xong hành lý, trằn trọc mãi vẫn không ngủ được, nàng có thể thấy rõ ánh mắt Định Viễn Vương nhìn nàng có sự trìu mến và không nỡ, nếu lão thật sự muốn ra tay thì sao lại bộc lộ ra cảm xúc chân thật như vậy?

Tuy rằng trong kí ức của nàng, Nam thị khi đến nhánh này của họ cũng không quá thân thiết với Vạn gia, nhưng từ khi nàng đến Thanh Châu, đến phủ của Định Viễn Vương, trong lòng nàng biết rằng Định Viễn Vương cũng thật tình quan tâm nàng.

Cảnh Từ đến ngoại viện của Vương phủ để dặn dò A Mạch: "Việc trước đó ta sai ngươi sắp xếp ra sao rồi?"

"Lão đại cứ yên tâm, người đến đây đều là chấp phướn trong điện, Hỏa tộc và Thủy tộc." A Mạch nằm bò trên bàn, uể oải ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cảnh Từ.

"Thu dọn đồ đạc đi, ngày mai chuẩn bị xuất phát." Cảnh Từ ra lệnh.

Giọng của hắn không lớn nhưng người đang ở trong hay ngoài ngoại viện đều lập tức đứng lên thu dọn đồ đạc.

Dường như đang lo lắng, Cảnh Từ lại nhìn A Mạch: "A Mạch, lại đây, người trong điện đã đến chưa?"

"Đến hết rồi, bọn họ đâu cần hộ tống Công chúa, nếu lâu như vậy mà vẫn chưa đến nơi thì đã bị ngài lấy gậy đánh chết rồi." A Mạch vừa nói vừa dọn hành lý.

Cảnh Từ "chậc" một tiếng, A Mạch không dám nói gì nữa.

Trong lòng Cảnh Từ nói tên nhóc này sao chẳng theo quy củ gì, sau đó thấp giọng ra lệnh: "Thu dọn đồ đi."

A Mạch đành ngậm miệng lại, ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc, được một lúc lại không nhịn được: "Lão đại, một mình Công chúa thu dọn hành lý có được không?"

Cảnh Từ: "..."

Nam Mịch thao thức nửa đêm ở Đông uyển, trời vừa hửng sáng lại chợt tỉnh giấc, nàng thở dài, dậy sớm rửa mặt chải đầu chờ Cảnh Từ đến tìm nàng.

Kết quả nàng vừa rửa mặt chải đầu xong, Cảnh Từ đột nhiên xuất hiện: "Sao Công chúa lại dậy sớm như vậy?"

Nam Mịch bị hắn làm cho giật mình: "... Ngài lại ở ngoài phòng của ta?"

Cảnh Từ không trả lời, nghiêng đầu.

Nam Mịch nói: "Ta ngủ không được nên định đợi ngài sớm, ai ngờ ngài đến sớm như vậy?"

Cảnh Từ gật đầu: "Thần đến xem Công chúa thu dọn hành lý thế nào?"

"Ta thu dọn xong rồi."

Cảnh Từ nhìn quanh một vòng nhưng chưa thấy được túi đồ nào, vì thế nhìn Nam Mịch đầy thắc mắc.

Nam Mịch đưa tay chỉ vào trên giường, lúc này Cảnh Từ mới chú ý thấy thanh kiếm bạch ngọc nằm trên giường, là món vũ khí siêu việt, hắn đã thấy nó trong buổi yến tiệc sinh nhật của Công chúa, là lễ vật Thần quân tặng nàng.

Cảnh Từ bất đắc dĩ hỏi: "Hết rồi?"

"Vốn dĩ còn vài cây trâm cài tóc, nhưng ngài nói nên mang hành lý đơn giản nên ta nghĩ không cần mang theo trâm cài, chỉ còn lại thanh kiếm này thôi."

"Y phục thì sao?"

"... Còn cần mang theo y phục sao? Chúng ta không thể mua trên đường được à?"

Cảnh Từ nghẹn lời, bất đắc dĩ nói: "Nếu thật sự có người muốn tấn công chúng ta thì chúng ta không nên vào thành mua đồ vì sẽ dễ làm lộ hành tung, hơn nữa, sau này sẽ không có nơi nào lớn như thành Thanh châu, nên có thể chúng ta sẽ không mua được y phục giày vớ thích hợp."

"Vậy..." Nam Mịch như bị hỏi khó, cứng đờ tại chỗ.

Cảnh Từ thở dài, đành phải đi đến tủ y phục thu dọn giúp Nam Mịch: "Công chúa dùng bữa sáng đi, thần thu dọn xong sẽ trực tiếp mang lên xe ngựa." Đều là chút đồ mà các cô nương hay dùng, mặt Cảnh Từ lúc trắng lúc hồng.

Trong lòng nói cả đời này có lẽ chưa bao giờ xấu hổ như vậy.

Chờ Cảnh Từ xách túi lớn túi nhỏ hành lý của Công chúa lên xe ngựa thì Công chúa đã ăn sáng xong, Vạn Tinh Phồn cũng đến.

Vạn Tinh Phồn đầu tiên liếc nhìn Cảnh Từ bằng vẻ mặt khó đoán, sau đó khẽ cười nói: "Cảnh đại nhân thật sự đề phòng vương phủ của ta lắm nhỉ."

Cảnh Từ không trả lời, Vạn Tinh Phồn cũng không giận mà nói tiếp: "Chỉ giúp mang hành lý cho Công chúa, thu dọn vài món thì chúng ta có thể làm trò gì hay sao, còn cần làm phiền điện chủ phải tự phải mình làm à?"

Thấy Cảnh Từ không có ý muốn nói chuyện, Nam Mịch đành phải giảng hòa: "Tinh Phồn ca ca, Cảnh Từ không có ý này, là do ta bảo hắn giúp."

"Được, đều do Công chúa quyết định." Vạn Tinh Phồn lại dời ánh mắt lên Nam Mịch.

Nam Mịch đứng dậy, hành lễ theo quy củ: "Mấy ngày vừa qua được Tinh Phồn ca ca chăm sóc, lần này Mịch Nhi đi không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại, hi vọng Tinh Phồn ca ca bảo trọng."

Vạn Tinh Phồn vội vàng đi tới đỡ nàng: "Nói quá rồi, nếu sau này còn có thể gặp lại thì Công chúa cũng quan tâm ta hơn là được."

Cảnh Từ nhìn qua, đối diện với ánh mắt khó hiểu của Vạn Tinh Phồn, một lúc sau, Vạn Tinh Phồn dời mắt.

Ở cùng nơi với Vạn Tinh Phồn nhiều ngày, chợt phải cách xa, Nam Mịch cũng có chút không nỡ, chẳng mấy chốc mắt đã đỏ hoe: "Xin Tinh Phồn ca ca chăm sóc bản thân thật tốt, vạn sự như ý."

Có lẽ do ánh mắt trong trẻo của tiểu Công chúa quá nóng cháy, Vạn Tinh Phồn sửng sốt, lúc này mới chắp tay hành lễ, trong giọng nói mang theo sự trịnh trọng hơn trước, gần như gằn từng chữ một: "Thần nguyện hành trình lần này của Công chúa, cầu nhân đắc nhân, bình an đạt được ước nguyện."*

** Cầu nhân đắc nhân: cầu nhân đức được nhân đức, tóm lại là đạt thành lý tưởng nguyện vọng*

Khi đoàn người Nam Mịch khởi hành, Định Viễn Vương và hai nhi tử đều đến đưa tiễn, cũng xem như cho Công chúa đủ phô trương.

Kết quả vừa ra khỏi thành Thanh châu, Cảnh Từ lập tức bảo A Mạch vào xe ngựa, ở bên cạnh bảo vệ Công chúa, đội hình bên ngoài cũng thay đổi, càng thêm kín kẽ.

Nam Mịch sợ đến mức tay nắm chặt vạt áo, giọng nói nức nở chực khóc: "A Mạch... Có... Có chuyện gì xảy ra sao?"

"Công chúa yên tâm..." A Mạch còn chưa kịp nói hết câu thì bên ngoài đã vang lên tiếng chém giết.

Một lúc sau lại dừng lại.

A Mạch nghiến răng nghiến lợi nói: "Ha, đám chó này đúng là sốt ruột thật đấy."

Không đợi Nam Mịch phục hồi tinh thần sau trận ám sát này thì một trận ám sát khác lại đến.

Không biết bao nhiêu trận ám sát đã đến suốt đoạn đường, Nam Mịch vô cùng sợ hãi, nước mắt không

ngừng rơi xuống.

A Mạch tay chân luống cuống, nó cũng không biết dỗ người khác, nín hồi lâu chỉ nói được một câu: "Công chúa yên tâm, có lão đại ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu."

Nam Mịch gật gật đầu, nhưng vẫn không nhịn được mà khóc, thút thít nức nở hỏi: "A Mạch... Là... Là người của Định Viễn Vương sao?"

A Mạch nhíu mày gật đầu: "Nếu là người khác thì sao dám liên tục ra tay ở lãnh thổ của lão? Định Viễn Vương hẳn là muốn dốc toàn lực đưa chúng ta vào chỗ chết."

Không biết đã đi được bao xa, xe ngựa bắt đầu lắc lư nghiêng ngả, không dễ gì mới ngừng lại được, cửa xe vừa mở ra, mùi máu tươi xộc vào làm Nam Mịch suýt thì nôn ra.

Cảnh Từ bước vào xe với mùi máu tanh, y phục trắng loang lổ vết máu, A Mạch kinh hãi: Vậy mà cả người Cảnh Từ đều dính máu.

Bình thường hắn không thích mùi máu tanh nên khi ra tay luôn đặc biệt chú ý, nhiều lúc vì muốn tránh cho máu làm dơ xiêm y nên đối thủ sẽ bị trực tiếp biến thành tro.

Hiện tại trên người Cảnh Từ có vết máu, hẳn là không có thời gian chú ý đến, xem ra người được phái tới không dễ đối phó.

Cảnh Từ lên tiếng, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo: "Công chúa, chúng ta xuống xe nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút."

Bằng mắt thường có thể thấy Nam Mịch hơi co rúm vào trong xe.

Cảnh Từ sửng sốt, cúi đầu nhìn máu trên người mình, niệm chú quyết, miễn cưỡng làm sạch sẽ rồi mới lại duỗi tay: "Đến đây, Công chúa."

Nam Mịch vẫn còn kinh hoàng, nhìn Cảnh Từ một lúc lâu mới đưa tay qua, không ngờ lòng bàn tay Cảnh Từ rất ấm áp khiến nàng thấy bình tĩnh hơn nhiều.

Xuống xe ngựa, Nam Mịch mới biết bọn họ không đi trên đường chính mà là trên đường núi, khó trách vừa rồi xe ngựa cứ nghiêng nghiêng ngả ngả.

Cảnh Từ bảo vệ nàng trong ngực mình: "Công chúa. . . . . " Lòng hắn rối bời vì Công chúa khóc, ý nghĩ hỗn loạn.

"Lão đại! Cẩn thận." Đột nhiên A Mạch hét lên.

Cảnh Từ vội vàng đưa tay che mắt Nam Mịch, người xuất hiện ở phía sau cũng xem như có tu vi cực cao, có thể tránh thoát tầm mắt của mấy chấp phướn, tiếp cận Cảnh Từ.

Còn chưa kịp thấy rõ người đó thì hắn ta cũng đã hóa thành tro bụi.

Mấy tên chấp phướn ở bên cạnh hắn sửng sốt, có vẻ như đang sợ hãi, lập tức quỳ xuống, một người trong đó nói: "Do thuộc hạ lơ là, thuộc hạ đáng chết."

"Trở về nói sau, đi trước đi." Cảnh Từ khàn giọng nói rồi duỗi tay ra, áo choàng lập tức xuất hiện trong tay hắn, hắn dùng áo choàng quấn trên người Nam Mịch rồi bế nàng lên.

Nam Mịch sợ hãi đến mức trên thái dương toát ra một tầng mồ hôi, nàng rúc vào cổ Cảnh Từ, hơi run lên vì sợ hãi.

Chưa được bao lâu, Nam Mịch cảm giác mình được đặt xuống, nàng vô thức ôm chặt Cảnh Từ, khóc nức nở: "Cảnh Từ. . . "

Cảnh Từ sửng sốt, hắn dùng tay vỗ nhẹ lưng nàng: "Công chúa đừng sợ, bây giờ đã an toàn rồi."

Mấy chấp phướn bên cạnh quay mặt nhìn nhau: Đây là Điện chủ sao? Dịu dàng như vậy? Không phải bị quỷ ám đấy chứ?

A Mạch liếc bọn họ một cái: Không biết gì cả, có nghe qua anh hùng khó qua ải mỹ nhân chưa?

Lúc này Nam Mịch mới ngước mắt, chui ra từ trong lòng Cảnh Từ. Vốn dĩ bọn họ đang ở trong sơn động.

Cảnh Từ lấy tay lau nước mắt trên mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Uất ức Công chúa rồi, tối nay ở tạm chỗ này một chút."

"Ừm. . . . . " Công chúa ngoan ngoãn gật đầu, nép trong áo choàng của Cảnh Từ lau nước mắt.

Chấp phướn đứng một bên liếc nhìn một cái, trong lòng nói khó trách mấy tên thị vệ ở Thủy Ly cung vừa nghe thấy Công chúa ở đâu đều cẩn thận như đang bảo vệ búp bê sứ.

Tiểu Công chúa mềm mềm mại mại, mỗi khi nước mắt vừa rơi, cho dù là ai thì tim cũng phải vỡ ra.

Cảnh Từ đang định đứng dậy lại nhận ra Nam Mịch đang túm vạt áo của hắn, hắn đành phải quay đầu lại nói với thủ hạ đằng sau: "Hai người thay phiên nhau canh giữ cửa động, chỉ cần là vật sống..." Dừng một chút, một lúc sau hắn lại nói tiếp: "Quy tắc cũ."

A Mạch biết Cảnh Từ đang băn khoăn về tiểu Công chúa, sợ lại làm nàng sợ hãi, vì vậy nó chớp mắt ra hiệu cho đồng liêu rồi cùng nhau đi ra ngoài phân công.

Nam Mịch vẫn nép mình trong lòng Cảnh Từ, bên dưới lót áo choàng của nàng và Cảnh Từ, vậy mà cũng không cộm. Có lẽ cả ngày hôm nay quá mệt nhọc và bị hoảng sợ cũng nhiều nên chưa bao lâu nàng đã mơ mơ màng màng ngủ say.

Cảnh Từ chớp mắt ra hiệu với A Mạch, A Mạch lại gần, Cảnh Từ nói nhỏ: "Đi lấy thêm một chiếc áo choàng của ta, còn nữa, lấy cho ta một bộ y phục."

Hành lý đều để trên xe ngựa, bình thường Cảnh Từ không mang theo những thứ này khi đi ra ngoài, nhưng lần này vì muốn bảo vệ Công chúa và điều khiển xe ngựa nên A Mạch tự ý quyết định lấy xiêm y trong điện, để vào xe ngựa Công chúa.

A Mạch chưa kịp thắc mắc làm sao Cảnh Từ phát hiện ra, vội vàng nhận lệnh đi lấy đồ vật, khi trở về lại thân thiết nói: "Sơn động này ẩn nấp, tạm thời cái đuôi sẽ không đuổi kịp, có thể nghỉ ngơi và hồi phục vài ngày."

Có lẽ vì giọng A Mạch quá lớn, Nam Mịch đang mơ ngủ hơi nhíu mày, rụt vào người Cảnh Từ.

Ánh mắt A Mạch bắt đầu không thành thật, loạn xạ nhìn tiểu Công chúa và Cảnh Từ.

Cảnh Từ duỗi tay kéo áo choàng lông cừu, chặn tầm mắt khả nghi của nó, trừng mắt nhìn nó, lúc này A Mạch mới dừng lại, đi qua bên khác khoanh tay nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một lúc lâu sau Cảnh Từ nhẹ nhàng đặt Nam Mịch lên chiếc áo choàng được trải ở một bên, điều chỉnh

hồi lâu, may là Nam Mịch chỉ giật nhẹ, chưa được bao lâu lại chìm vào giấc ngủ.

A Mạch nheo mắt nhìn lén, trong lòng thầm nói lão đại không uổng công nhận nuôi ta, xem ra đúng là lão đại tự tay chăm sóc ta từ nhỏ đến lớn. Chăm sóc tiểu Công chúa đúng là thuận buồm xuôi gió, cẩn thận từng li từng tí.

Chương 10: Khói hắn

Chuyển ngữ: Quả Hạnh nhân

Suốt cả đêm Cảnh Từ đều canh giữ bên cạnh Nam Mịch không rời một tấc.

Giữa đêm Nam Mịch giật mình tỉnh giấc, Cảnh Từ sẽ nhẹ nhàng vỗ về nàng: "Công chúa đừng sợ, có thần ở đây."

Ngón tay Nam Mịch hơi cử động, một lúc sau lại ngủ thiếp đi.

Khi trời gần sáng thì Nam Mịch tỉnh dậy, nàng vừa tỉnh Cảnh Từ cũng tỉnh theo, gần như theo bản năng nói: "Công chúa đừng sợ, có thần đây rồi."

Nam Mịch duỗi tay giữ chặt tay hắn, Cảnh Từ sửng sốt, cúi đầu đối diện với đôi mắt ướt sũng như nai con của nàng.

Cảnh Từ nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu: "Công chúa, người tỉnh rồi à?"

"Cảnh Từ, trời sáng rồi phải không?" Nam Mịch nhét bàn tay nhỏ nhắn vào bàn tay ấm áp của Cảnh Từ, đưa mắt nhìn ra ngoài sơn động, nhìn lên bầu trời còn chưa sáng hẳn.

Cảnh Từ vẫn luôn nhìn Nam Mịch, vô thức siết nhẹ tay nàng, bàn tay nhỏ của Nam Mịch hơi lạnh so với tay hắn, sờ vào rất thoải mái: "Sắp rồi, Công chúa đói bụng sao? Có lạnh không?"

"Có một chút..." Nam Mịch chậm rãi nâng thân trên dậy, ngồi trên áo choàng, đặt tầm mắt về phía Cảnh Từ: "Cảnh Từ, hình như có nhiều người hơn."

Cảnh Từ gật đầu: "Ta sai A Mạch điều động vài chấp phước từ Thần Đô đến đây."

Nam Mịch lại gần Cảnh Từ hơn một chút: "Mọi người đều ổn chứ? Có ai bị thương không?"

"Không có," Cảnh Từ cầm áo choàng ở một bên khoác lên người Nam Mịch: "Chỉ bị thương nhẹ thôi, không thể tránh được. Người cầm y phục sạch sẽ rồi đi vào trong hang động, có một hồ nước nóng trong đó, Công chúa rửa mặt chải đầu đi."

Nam Mịch gật gật đầu.

"Ấm ức cho Công chúa rồi, tạm thời kiên nhẫn chịu đựng một chút."

"Không ấm ức," Nam Mịch mím môi, lại đến gần Cảnh Từ một chút: "Nhưng mà... Trong hang động tối quá, ta hơi sợ."

Lúc này Cảnh Từ mới chuyển ánh mắt nhìn vào bên trong, trong lòng tự hỏi mình đang bị sao vậy, sao lại quên chuyện Công chúa không thể nhìn thấy vào ban đêm, hắn xoa xoa mày rồi kéo Công chúa dậy: "Thần dẫn Công chúa đi."

Nam Mịch chưa từng tự rửa mặt chải đầu bao giờ, đợi nàng làm xong và thay xiêm y thì trời đã sáng choang.

Cảnh Từ quay lại, đầu tiên quan sát Nam Mịch, sau đó ánh mắt dừng lại trên đầu nàng, không nhịn được sửng sốt: "Công chúa... Tóc....."

Nam Mịch nhíu mày, vén tóc dài đang rối ra sau tai, nàng ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng lẩm bẩm nói: "Ta không biết búi tóc..."

Cảnh Từ: "..."

Đúng là vậy, tiểu Công chúa sống trong nhung lụa xác thật mười ngón không dính dương xuân thủy, đừng nói đến việc chải đầu, ngay cả đổi xiêm y còn phải mười tám người vây quanh hầu hạ.*

** Mười ngón không dính dương xuân thủy: "Dương xuân thủy" là nước tháng ba, còn là mùa xuân, nước rất lạnh. Cả câu có ý nói vào tháng ba nước lạnh thì không cần phải đụng vào nước giặt quần áo, chỉ một gia đình có điều kiện tốt*

Nghĩ như vậy, Cảnh Từ đành phải bước lại gần Công chúa hơn: "Để thần búi tóc cho Công chúa."

Nam Mịch hơi sửng sốt, nhưng vẫn ngoan ngoãn quay người: "Cảnh Từ, sao ngài biết búi tóc cho nữ tử?"

"Lão Điện chủ dạy thần."

"Sao ngài ấy lại dạy ngài cái này?"

"Ngài ấy nói……" Cảnh Từ nghẹn hồi lâu cũng không nói ra nguyên nhân gì.

Nam Mịch không nghe được câu trả lời của Cảnh Từ nên "Hả" một tiếng, âm cuối nâng lên cao tỏ vẻ nghi vấn.

Cảnh Từ tìm vị trí thích hợp cho cây trâm cuối cùng rồi cài nó vào búi tóc của Nam Mịch.

Nam Mịch nhìn hình ảnh phản chiếu trong nước của mình qua hồ nước nóng, kiểu tóc Cảnh Từ búi cho nàng là kiểu tóc của phụ nhân đã xuất giá ở Cửu Châu, toàn bộ tóc được buộc lại trên đỉnh đầu, trông có vẻ dịu dàng hơn.

Nam Mịch sửng sốt, ngẩng đầu nhìn hắn: "Đây… Đây là……"

Cảnh Từ gật đầu: "Đúng, ta… chỉ biết búi kiểu tóc này thôi, sau này chúng ta lấy lý do hộ tống phu nhân sẽ dễ dàng che dấu thân phận hơn."

Có lẽ do Cảnh Từ hiếm khi lộ ra vẻ mặt hơi xấu hổ nên Nam Mịch không khỏi mím môi thích thú: "Cảnh Từ, ta đang hỏi ngài đấy, vì sao lão Điện chủ phải dạy ngài búi kiểu tóc phụ nhân."

"……" Cảnh Từ cứng họng hồi lâu, cuối cùng nói: "Chúng ta đi ra trước đi, ăn chút gì đã."

"Hả? Cảnh Từ, ta đang hỏi ngài mà."

Cảnh Từ: "……"

Ngoài dự đoán của Nam Mịch, cơm sáng ngoài bánh gạo mềm dẻo còn có canh sữa và thịt gà.

Cũng không biết Cảnh Từ lấy từ đâu ra.

Sau bữa ăn chưa bao lâu, Nam Mịch lại bắt đầu nhớ lại chuyện hôm qua, đừng nói cảnh tượng như vậy, từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa nhìn thấy chút máu nào.

Lúc đó nàng ngồi trên xe ngựa, gần như luôn che kín người, cũng tự trách mình sao vô dụng như vậy.

Tình hình hiện tại cũng đã chứng thực cho suy đoán lúc trước của Cảnh Từ, chuyện của Nhạc Đa hơn phân nửa là do Định Viễn Vương ra tay, hiện giờ việc của Định Viễn Vương đã bị vạch trần, càng sẽ bí quá hóa liều. Đã quyết định muốn cá chết lưới rách, vậy thì đoàn người này của bọn họ đang ở địa bàn của người khác thì nên làm gì đây?

Nam Mịch suy nghĩ như vậy hồi lâu cũng không nghĩ ra nguyên nhân, chỉ thấy càng thêm bất an.

Cảnh Từ đã sắp xếp xong người ra ngoài kiểm tra, quay đầu nhìn nàng thì thấy tiểu Công chúa đang nhíu mày suy nghĩ điều gì đó, ngón tay trắng nõn vặn xoắn y phục bị đỏ lên.

Lúc này hắn mới nhìn kĩ nàng, nàng búi kiểu tóc như vậy có vẻ dịu dàng lạ thường, giấu đi nét trẻ con của Công chúa ngày xưa, mang ý nhị khác.

Một lúc sau, Cảnh Từ hơi sửng sốt, xoa xoa thái dương, ngồi xổm trước mặt Nam Mịch: "Công chúa, đừng lo lắng, có thần đây rồi."

Lúc này Nam Mịch mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy lo lắng gặp phải ánh mắt của Cảnh Từ.

Qua hồi lâu Nam Mịch mới lấy lại tinh thần: "Cảnh Từ, hiện tại chúng ta đang ở lãnh địa của Định Viễn Vương, người ngài mang theo không nhiều, đoán chừng sẽ có nhiều trói buộc, sau này không cần phải lo lắng cho ta, ta chịu chút khổ cực cũng không sao."

Cảnh Từ sửng sốt, bỗng nhiên hơi cong khóe môi, cười: Tiểu Công chúa lại có suy nghĩ như vậy.

Hắn gật đầu nói: "Nếu chuyện Định Viễn Vương bị truyền ra ngoài thì sẽ trở thành chuyện lớn giữa hai quân, vì vậy thần chỉ có thể hành động khiêm tốn, không điều động quá nhiều người từ Thần đô. Tuy vậy nhưng những người này đều là cường giả từ Xích Phiên điện, người không cần sợ."

Nam Mịch hiểu suy nghĩ của hắn, nếu làm rõ chuyện của Định Viễn Vương, không nói đến những kẻ

hoạch khác của lão, chỉ riêng việc muốn mưu hại Công chúa cũng đã đủ để Thần đô xuất binh rồi.

Đến lúc đó, một khi chiến tranh nổ ra thì không chỉ là vấn đề của mười mấy người bọn họ nữa mà còn là chuyện sống chết của hàng ngàn hàng vạn chiến sĩ và vô số thường dân, vì vậy phải tính toán thật vẹn toàn.

Đương nhiên Nam Mịch tin tưởng Cảnh Từ, mặc dù trên đoạn đường này nàng cũng từng tức giận với hắn, nhưng lúc này phụ thân và huynh trưởng không bên cạnh nàng, kẻ xấu lại rình rập xung quanh, nàng vẫn có thể nhanh chóng bình tĩnh cũng là vì có hắn ở đây.

"Ta tin ngài, Cảnh Từ, khi nào chúng ta lên đường?" Nam Mịch suy nghĩ rồi nói: "Tuy rằng ta không biết cưỡi ngựa, nhưng. . . . . Nếu ngài cưỡi ngựa và mang theo ta, có thể sẽ đi nhanh hơn không?"

Cảnh Từ lắc đầu: "Hiện giờ Cửu Châu yên bình, cho dù vội vàng lên đường nhưng chúng ta có nhiều người như vậy mà thúc ngựa chạy như điên sẽ dễ gây chú ý, ngược lại lên đường giống người bình thường sẽ an toàn hơn."

"Vậy. . . Chúng ta đi sớm một chút đi," Nam Mịch nói, ra vẻ định đứng dậy: "Còn có thể đi được xa hơn. . . "

Cảnh Từ giữ chặt cổ tay của nàng, lắc đầu nói: "Chúng ta sẽ đi vào đêm, ban ngày có nhiều người dễ gây chú ý, còn nữa. . . Công chúa, mấy ngày sau e rằng phải đi đường núi."

Nam Mịch gật đầu, ngoan ngoãn cực kì.

Trong lòng nàng hiểu rõ, trong quận thành, muốn vào thành hay ra khỏi thành đều có người kiểm tra, cho dù Định Viễn Vương không dám phô trương điều tra vì như vậy không khác gì việc bại lộ hành tung của họ cho người khác biết.

Bọn họ đi đường núi, khi cần thì đi cửa thành, càng ít xuất hiện trước mặt mọi người càng tốt.

Không biết tại sao mà cả ngày hôm nay Cảnh Từ luôn nghĩ đến dáng vẻ của Nam Mịch trong tiệc sinh nhật, vạn chúng chú mục, tiểu Công chúa được muôn vàn yêu chiều, ngay cả thị vệ trong cung cũng vô cùng thương tiếc nàng.

Tại sao chỉ đi một chuyến rời xa nhà cùng hắn mà nàng phải ở sơn động tránh bị đuổi giết? Phải chăng số phận đen đủi của hắn đã lây sang Công chúa?

Thấy Cảnh Từ ngây ngẩn ngồi đó, Nam Mịch thò lại gần: "Cảnh Từ, ngài đang làm gì vậy? Đang lo lắng về chặng đường kế tiếp à?"

"Không phải," Cảnh Từ duỗi tay khép áo choàng của Nam Mịch lại, trong giọng nói hàm chứa một chút áy náy: "Thần chỉ cảm thấy, Công chúa đã phải chịu nhiều khổ cực trên suốt đường đi cùng thần rồi."

Không ngờ Cảnh Từ lại nói như vậy, Nam Mịch sửng sốt rồi chợt nói: "Cảnh Từ, bởi vì có ngài nên ta rất may mắn."

Cảnh Từ ngẩng đầu nhìn nàng, trong phút chốc không biết nên phản ứng thế nào.

"Ta nói là, Cảnh Từ, nhờ có ngài, thật may mắn khi có ngài."

Màn đêm nhanh chóng nuốt chửng ánh mặt trời, những ngôi sao hoàn toàn không nể mặt, chỉ để sót lại một hai ngôi, một nửa ánh trăng bị che khuất giữa mây trời.

Cảnh Từ dặn dò chấp phướn thu dọn đồ đạc rồi mới dẫn Nam Mịch lên xe ngựa: "Công chúa, thần bảo A Mạch ở cùng người, thần ở bên ngoài, người có chuyện gì thì cứ gọi thần."

Nam Mịch gật gật đầu, rụt vào vách xe ngựa, co rúm người lại.

"Công chúa đừng sợ, có thần đây rồi." Cảnh Từ không yên tâm, lại nhắc nhở một câu.

Bọn họ đi một đường về phía bắc, theo dự đoán thì tối nay có thể rời khỏi ranh giới quận U Định và đến quận Thường Sơn, quận Thường Sơn chỉ cách quận Đồ Sơn tầm nửa ngày đi đường, cuối cùng cũng sắp đến Đồ sơn.

Quả nhiên, phương pháp đi đêm này có vẻ có hiệu quả, trong nửa đêm đầu hôm nay, một lúc lâu đều yên tĩnh làm A Mạch không thể ngồi yên trong xe.

Mãi đến nửa đêm sau mới gặp phải hai nhóm người, ít người, năng lực cũng không mạnh, chưa được bao lâu đã không còn tiếng động gì.

Sắp đến quận Thường Sơn thì trời cũng gần sáng.

Cảnh Từ phí khá nhiều công sức, cố ý tìm một nông trang ít người, hắn chỉ trả chút tiền vàng cho nông phụ tại nông trang, rồi dẫn mọi người vào nghỉ ngơi một ngày.

Cảnh Từ đến xe ngựa đón Nam Mịch xuống, đưa tay ra và nói: "Công chúa, chúng ta . . . "

Nam Mịch bỗng nhiên kéo hắn một cái, Cảnh Từ nghiêng người về phía trước nhưng vẫn không tránh được, một tên chấp phướn ở phía sau đột nhiên rút đao chém vào vai Cảnh Từ.

A Mạch và những chấp phướn khác nhanh chóng ra tay, khống chế tên chấp phướn vừa ra tay, Cảnh Từ bảo vệ Nam Mịch đang trong xe ngựa phía sau, hắn ngồi xuống cúi đầu nhìn tên chấp phướn kia đang bị ấn trên mặt đất.

Cảnh Từ thở dài: "Xá thần chú, kéo xuống xử lý đi."

——— Xá thần chú, cướp đi thần hồn của con người, người bị cướp không khác gì người thường, chỉ biết làm việc cho người khác.

Cảnh Từ xoa xoa huyệt thái dương, cảm thấy mình dạo này đúng là càng lúc càng có tiền đồ, có cái xác không hồn đi theo mà cũng không phát hiện.

"Cảnh Từ, ngài bị thương rồi." Nam Mịch tiến lại gần hắn.

Nhìn theo tầm mắt của nàng, đúng là bị chém ra một vết thương, đang chảy khá nhiều máu.

Cảnh Từ nhìn miệng vết thương của mình một cái, đưa tay đỡ Công chúa xuống: "Không sao đâu."

"Công chúa, người ở phòng này," Cảnh Từ đưa nàng đến một gian phòng tận trong cùng nông trang: "Thần sẽ ở trong phòng này cùng người, đừng sợ, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta có thể đến quận Đồ Sơn."

"Cảnh Từ, ngài bị thương." Nam Mịch nhịn hồi lâu, nước mắt chảy dài: "Ngài . . . Ngài có thấy đau không . . . "

Cảnh Từ cúi đầu nhìn nước mắt đang chảy xuống của tiểu Công chúa, thoáng chốc hơi lơ đãng, khi lấy lại tinh thần thì A Mạch đến bẩm báo mọi việc đã thu xếp ổn thỏa, một lát nữa nông phụ sẽ làm xong đồ ăn.

Cảnh Từ đáp lại, sau đó nói với Công chúa: "Công chúa, thần không sao cả, thần đi đổi y phục. A Mạch, ở

cùng Công chúa một lát, không được rời một tấc."

A Mạch đứng ở cửa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Công chúa đỏ bừng vì khóc, nước mắt còn đọng trên cằm, khóc đến nỗi tim người nhìn phải tan nát.

"Công chúa, không sao đâu," A Mạch vội vàng dỗ dành: "Mấy năm trước lão đại ở trên chiến trường đã chịu không biết bao nhiêu vết thương còn nghiêm trọng hơn nhưng đều an toàn không có chuyện gì, vết thương nhỏ như bây giờ sẽ không sao đâu."

Ai biết được tiểu Công chúa nghe xong lại sửng sốt, khóc lớn hơn nữa, hồi lâu mới thút thít nức nở nói: "A Mạch, vậy... vậy thì... sẽ đau lắm..."

Mặc dù A Mạch hoạt bát nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là một cậu nhóc chưa trưởng thành, còn chưa dỗ dành cô nương nào, huống chi cô nương này còn là một nàng Công chúa kim kiều ngọc quý.

Cũng may A Mạch lúng túng một lúc thì Cảnh Từ đã thay xong y phục trở về, nhìn thấy tiểu Công chúa còn đứng đó, đôi mắt đỏ hoe vì khóc.

"A Mạch, đi xuống xem đã có đồ ăn chưa." Cảnh Từ vỗ nhẹ vai A Mạch.

Thấy A Mạch đi rồi hắn mới thuận tay đóng cửa lại, A Mạch ở ngoài quay đầu lại nhìn một cái, thầm nghĩ: Lão đại thật là, bây giờ lại không sợ nam nữ khác biệt gì đó.

Cảnh Từ nhìn Nam Mịch đang thút thít nức nở, tuy nước mắt nàng đã ngừng nhưng đôi mày vẫn nhíu lại, vì thế hắn nói: "Công chúa đừng khóc nữa, thần không đau."

"Đều chảy máu rồi, sao... sao lại không đau? Ta... trước đây ta từng bị cắt một vết thương, bây giờ nhớ lại còn thấy đau, vết thương của ngài lớn như vậy sao mà không đau được..." Nàng bẹp miệng, nước mắt rơi xuống trước.

Cảnh Từ không nói nên lời hồi lâu, tiểu cô nương ở tuổi này đều thích khóc như vậy sao? Chưa được bao lâu, Cảnh Từ nhận ra mình hoàn toàn bó tay bất lực, đành phải cười khổ: "Công chúa..." Muốn thần phải làm sao đây... Còn chưa kịp nói hết câu.

Nam Mịch ngẩng đầu nhìn hắn chợt sửng sốt, nàng kịp nhìn thấy độ cong như cười như không trên khóe môi hắn, đột nhiên lúng túng nói: "Cảnh Từ. . . Ngài cười lên rất đẹp."

Cảnh Từ: ". . . . . " Sao lại nói đến vấn đề này rồi. . .

May là A Mạch ở ngoài cửa đúng lúc gọi một tiếng: "Lão đại, đồ ăn sắp xong rồi, một lát nữa nhớ ra ngoài dùng cơm nhé."

Cảnh Từ thuận tiện nói theo nó: "Công chúa đi rửa mặt rồi chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm."

Nam Mịch: "Sau này ngài có thể cười nhiều hơn không?"

Cảnh Từ: ". . . . . "Không chịu kết thúc đây mà.

Vất vả dỗ dành được tiểu Công chúa, tinh thần và thể xác Cảnh Từ gần như kiệt sức, khi họ đến bàn ăn thì hầu hết mọi người đều đã ngồi xuống.

Bởi vì không tiện tiết lộ thân phận Nam Mịch nên chỉ gọi nàng là phu nhân.

Nông phụ nói một tràng tiếng phổ thông không mấy lưu loát, nhìn thoáng qua Nam Mịch nói: "Phu nhân thật xinh đẹp, tiểu quan nhân đúng là may mắn mới có thể cưới được mỹ nhân, đừng làm mỹ nhân phải khóc mới phải."

Lời này là nói với Cảnh Từ, Cảnh Từ sửng sốt, ánh mắt vô thức nhìn chóp mũi hơi đỏ vì khóc của Nam Mịch.

Vừa lúc bắt gặp ánh mắt hơi ngượng ngùng và bất an của Nam Mịch nên bỏ lỡ cơ hội giải thích với nông phụ kia.

Mấy vị chấp phướn ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không dám thở mạnh mà chỉ cúi đầu lùa cơm.

Cảnh Từ nhìn hồi lâu mới nói với Nam Mịch: "Phu nhân, chỉ là hiểu lầm thôi, ngài đừng để ý."

Nam Mịch lắc đầu, không nói gì.

Một lúc sau trời đã sáng, nông phụ kia bưng nước ấm đến, thấy Nam Mịch đang rơm rớm nước mắt nhìn

Cảnh Từ, cho rằng phu thê lại cãi nhau nên lại nói: "Tiểu quan nhân sao luôn bắt nạt nương tử như vậy, không được đâu nhé, phu nhân là phải dỗ dành."

Cảnh Từ: ". . . Đại tẩu. . . . . "

Không đợi hắn giải thích thì Nam Mịch đã cướp lời: "Đại tẩu, hắn không bắt nạt ta, vì hắn bị bệnh nên ta đang phiền não."

Ánh mắt Cảnh Từ đầy vẻ không thể tin nổi, vẻ mặt như vậy xuất hiện trên khuôn mặt luôn lạnh lẽo của Cảnh Từ, trong thoáng chốc có chút quá sinh động, có vẻ hơi kỳ lạ.

"Vậy thì tốt rồi, phu nhân, nước ấm để chỗ này. . . "Nông phụ lại nói thầm câu gì đó rồi mới đóng cửa rời đi.

Nam Mịch thấy hoảng hốt khi Cảnh Từ nhìn chằm chằm, nàng vội giải thích: "Đâu có gia phó nào ở cùng phu nhân nhà mình cả ngày lẫn đêm, nếu giả làm phu thê sẽ giống hơn."

Cảnh Từ thu ánh mắt về, thầm nghĩ nàng nói cũng có lý.

Cảnh Từ chống khuỷu tay trên bàn, đỡ đầu, vừa mở mắt ra đã đối diện với đôi mắt đang đảo tròn của Nam Mịch, đang trắng trợn nhìn hắn: ". . . Sao Công chúa còn chưa ngủ?"

"Sáng quá . . . Ta ngủ không được."Nam Mịch co lại trên giường đất, rụt người vào chăn.

Giường đất ở phương Bắc chống lạnh tốt nhất, nhưng lại không có màn che, mặc dù căn phòng này ở tận phía sau, cũng chỉ có hai cửa sổ nhưng vào ban ngày thật sự chói mắt.

Cảnh Từ quay lại nhìn cửa sổ một cái, không biết hắn dùng chú quyết gì mà ánh sáng dần dần bị đẩy ra ngoài.

Đột nhiên không còn ánh sáng, Nam Mịch gần như không nhìn thấy gì, trong phút chốc nàng cảm thấy hơi hoảng sợ, run rẩy nói: "Cảnh Từ. . . Ngài có thể ngồi lại gần đây được không, ta sợ. . . . . "

Cảnh Từ: ". . . . . "Đúng thật, tiểu Công chúa căn cốt yếu ớt trời sinh, ban đêm không thể nhìn thấy gì.

Hắn không còn cách nào khác đành phải đi đến ngồi xuống cạnh giường đất, nhẹ nhàng nói: "Công chúa

đừng sợ. Có thần đây rồi, người ngủ đi."

Nam Mịch đưa tay lại gần nhẹ nhàng nắm chặt vạt áo Cảnh Từ, một lúc lâu sau hơi thở mới dần kéo dài đều đặn.

Cảnh Từ cúi đầu nhìn nàng, phát hiện trâm còn cài trên đầu nàng, hắn sợ nàng khó chịu nên cúi người rút ra, không ngờ Nam Mịch đột nhiên mở mắt, hơi rụt người lại.

Bây giờ Cảnh Từ cảm thấy rất xấu hổ, khoảng cách và tư thế này, biết giải thích như thế nào, chỉ có thể bất chấp: "Thần . . . gỡ trâm cài xuống cho Công chúa . . . "

Nam Mịch mếu máo: "Ta gặp ác mộng, mơ thấy ngài lại bị thương . . . "Vừa nói xong, nàng lại bắt đầu khóc nức nở: "Suýt . . . suýt chết rồi."

Cảnh Từ không có lòng dạ nào phân tâm, lập tức gỡ trâm cài trên đầu nàng, một hồi lâu sau mới nói: "Công chúa đừng sợ, không phải thần vẫn đang khỏe mạnh đứng ở đây sao?"

"Cảnh Từ . . . chuyện ở Thanh châu, chúng ta có cần nói cho phụ thân không. Lỡ như . . . lỡ như ngày nào đó bọn họ phái thêm người, chúng ta đánh không lại, ngài lại bị thương thì làm sao?" Nước mắt của tiểu Công chúa chảy xuống tóc mai, hàng lông mi dài ướt đẫm.

Trước mắt Cảnh Từ hiện ra vẻ mặt lo lắng và ấm ức của nàng, thầm nghĩ tiểu Công chúa như thế này thì ngay cả người có lòng dạ lạnh lẽo cũng phải tan chảy, hắn đành lắc đầu nói: "Lúc này bên cạnh Công chúa càng cần nhiều người bảo vệ hơn, đợi khi đến quận Đồ Sơn rồi tìm một nơi an toàn để dừng chân, sau đó hẳng phái người về báo tin. Hiện tại dùng truyền âm chú không giống lúc ở vương phủ, khả năng bị chặn lại rất cao, ngược lại sẽ bại lộ vị trí."

Nam Mịch mím môi, tự trách mình nhiều chuyện, sao Cảnh Từ lại không nghĩ đến những việc này được?

Một hồi lâu sau, nàng chỉ có nói bằng giọng mũi khàn khàn: "Được rồi . . . "

". . . . . " Cảnh Từ không hiểu sao lại nhớ đến, trước đó A Mạch đã nói gì? Nói Công chúa giống con thỏ con, giống cục bột nếp mềm mại . . . . . .

Đúng là giống thật.

"Cảnh Từ... ngài nhanh hồi phục nhé, đừng để bị thương nữa, đau lắm..." Chạy trên đường suốt đêm, Nam Mịch luôn thấy căng thẳng. Đến tận giờ phút này, có Cảnh Từ luôn ở bên cạnh nên nàng cuối cùng cũng thấy an tâm hơn, còn chưa nói xong đã ngủ thiếp đi.

Cảnh Từ lắc đầu, đắp chăn lại cho nàng rồi cười khổ, thầm nghĩ mình hẳn là có thiên phú làm vú nuôi, đầu tiên là khi thiếu niên chăm sóc A Mạch còn nhỏ.

Mà bây giờ tuổi sắp nhi lập, vậy mà lại làm lại nghề cũ là chăm sóc tiểu Công chúa.

——— Cảnh Từ ơi Cảnh Từ, đúng là nhân tài không được trọng dụng ở Xích Phiên điện mà, sao không đi làm vú nuôi ở gia đình giàu có, vừa nhàn hạ vừa được tôn trọng.

Cảnh Từ vừa cười tự giễu, vừa tìm một tư thế thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không biết tại sao, vốn dĩ hắn chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, vậy mà lại ngủ sâu như vậy, Cảnh Từ đưa tay xoa giữa mày, bắt ép mình phải tỉnh táo.

Nhìn thấy tiểu Công chúa còn ngủ say, khuôn mặt nhỏ hồng hào mềm mại, Cảnh Từ nhẹ nhàng thở phào.

Khi hoàn toàn tỉnh táo thì nhận ra mình có gì không đúng, Cảnh Từ sửng sốt...

Vết thương, lành rồi.

Tuy rằng với tu vi của Cảnh Từ, vết thương lành chỉ là vấn đề thời gian, nhưng lành nhanh như vậy cũng thật sự không thể tin nổi, vả lại vì giữ sức chiến đấu nên hắn cố ý không lãng phí linh lực vào việc trị vết thương.

Làm sao mà... vết thương tự lành rồi?

Chương 11: Đồ Sơn

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Khi Nam Mịch tỉnh lại, Cảnh Từ vẫn còn đang nhìn tay mình đến ngây người, nàng nhẹ nhàng mở miệng, giọng điệu còn mấy phần ngái ngủ: "Cảnh Từ..."

"Có thần." Gần như là lời đáp theo bản năng, Cảnh Từ lập tức lên tiếng: "Sao vậy Công chúa?"

"Không có gì, có phải trời tối rồi không, chúng ta cần lên đường rồi sao?"

Cảnh Từ lấy lại tinh thần mới phát hiện trời đã chiều muộn, vì thế gật đầu, trừ chú quyết trên cửa sổ, sắc trời đã tối, ánh sáng còn lại mới lười biếng chui vào.

Cảnh Từ ra ngoài gọi A Mạch thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát, lúc quay lại đã thấy Nam Mịch đang đứng trước gương tự mình thử trâm cài tóc.

Búi tóc kia bị rối lung tung do lúc ngủ, Cảnh Từ im lặng một hồi mới đi qua: "Công chúa, thần búi lại tóc cho người."

Nam Mịch như nản lòng mà gác cây trâm sang một bên, hơi dẩu môi: "Được thôi..." Một hồi lâu, xuyên thấu qua gương có một đôi mắt như nai con đang không an phận ngắm Cảnh Từ: "Lão Điện chủ dạy ngài búi kiểu tóc này là để tương lai ngài lấy lòng phu nhân sao?"

Cảnh Từ: "..." Trên tay khựng lại, chải đầu không được, mặc y phục không xong, tại sao về những việc vặt không quan trọng thế này nàng lại lanh lợi khác thường đến vậy!

Nương theo bóng đêm đoàn người của bọn họ lại vội vàng lên đường, vốn còn cho rằng cửa thành của quận Thường Sơn này sẽ không dễ qua, không ngờ cũng không đặc biệt kiểm tra cẩn thận đã cho qua.

Cảnh Từ nhẹ nhàng thở ra, có thể thấy được đối việc tính toán của mình Định Viễn Vương cũng không nắm chắc mười phần, vậy nên không dám gióng trống khua chiêng đi điều tra.

Ra khỏi quận Thường Sơn, sau nửa đêm bọn họ đã đến quận Đồ Sơn, dọc theo đường đi cũng có mấy lần ám sát, so với những lần trước thì càng hung hiểm hơn, đối phương phái càng nhiều người, ra tay cũng càng thêm không có điểm kiêng kỵ nào.

Giống như dây dưa một đường này, bọn họ cũng không còn kiên nhẫn.

Hai vị chấp phướn bị thương, còn có một vị bị thương nặng, dựa theo Nam Mịch một mực yêu cầu, vị trọng thương phải nằm trong xe ngựa nghỉ ngơi.

Cảnh Từ sợ nàng bị máu tanh làm hoảng sợ, nàng vừa định lên xe, Cảnh Từ đã duỗi tay ngăn nàng lại: "Công chúa, cùng cưỡi ngựa với thần đi."

Nam Mịch do dự một hồi, cuối cùng vẫn gật đầu thuận theo.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng cưỡi ngựa.

"Ta..." Giọng nói của nàng run rẩy, cả nửa ngày vẫn chưa nói được một câu hoàn chỉnh, thân thể trên ngựa cứng đờ, mắt thường có thể thấy rõ căng thẳng.

Cảnh Từ xoay người lên ngựa, nàng được hắn ôm vào trong lòng, theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy khuôn mặt hắn ẩn trong bóng đêm, hai mắt sáng ngời khác thường.

Hắn dịu dàng nói: "Công chúa đừng sợ, có thần ở đây."

Hóa ra thúc ngựa là loại cảm giác thế này, gió lạnh thấu xương, đập vào mặt vừa đau vừa ngứa, thúc ngựa mà phi, nàng ngửa đầu nhìn ánh sao trên bầu trời, ánh sáng lay động giống như có thể lập tức di chuyển vậy.

Cảnh Từ đưa một bàn tay ra đội mũ áo choàng lên đỉnh đầu Nam Mịch: "Buộc chặt, sẽ lạnh đấy."

Nàng nghe lời buộc chặt mũ áo, bỗng nhiên cảm thấy thân thể Cảnh Từ có phần ấm lên, xuyên thấu qua bóng đêm vô tận, Nam Mịch nhìn thấy đầu ngón tay hắn lấp lánh ánh sáng đỏ.

Hắn đang dùng linh lực sưởi ấm cho nàng.

– –– Số linh lực mà đến tự chữa thương cho mình hắn cũng luyến tiếc.

Cuối cùng coi như đã chịu đựng qua một đêm khổ chiến này.

Ngoài dự đoán của Nam Mịch, lần này Cảnh Từ tìm một khách điếm coi như không tệ, cuối cùng cũng có thể tắm rửa thoải mái một lần.

Nam Mịch tắm xong, mặc y phục tử tế mới đến cạnh cửa gọi Cảnh Từ: "Cảnh Từ, ta xong rồi."

Cảnh Từ mở cửa, nhìn thấy dáng vẻ vừa hoảng sợ vừa kinh ngạc của Công chúa, ánh mắt lại dịch đến... trên chân Công chúa: "Đây..."

Ít nhiều gì Nam Mịch cũng có phần ngượng ngùng, giống như ánh mắt của hắn đã chạm đến nàng, nàng không nhịn được giật giật chân, do dự nói: "Ta sợ làm ướt giày..."

Cảnh Từ vội vàng chặn ngang bế nàng lên, đặt lên giường, lại lấy khăn đặt ở một bên qua lau chân cho nàng.

Đã mấy ngày không phân nam nữ, lúc này cảm giác thẹn thùng của một thiếu nữ chưa xuất các đột nhiên bùng nổ, khuôn mặt Nam Mịch xấu hổ đến đỏ bừng, gần như lắm bẩm: "Vừa rồi ta đã lau rồi, chỉ là..."

Khắp nơi xung quanh bồn tắm đều là nước bị tràn ra, thường ngày bên cạnh có người hầu hạ tỉ mỉ, nàng không cảm thấy gì, mà nay phải tự tay làm hết mọi việc khiến nàng cảm thấy thật khó khăn.

Cảnh Từ giương mắt nhìn nàng, phát hiện tóc nàng lau chưa được khô lắm, cố tình tóc nàng lại vừa dày vừa dài, lúc này đang nhỏ nước tích tích tích.

Hắn lại đành phải cầm khăn lau tóc cho nàng: "Không sao, có thần đây."

Cuối cùng nàng cũng chỉ có thể bày ra vẻ xấu hổ, mềm mại nói: "Cảnh Từ..." Không còn đoạn sau nữa.

Cảnh Từ vừa lau tóc cho nàng vừa nói: "Lúc trước Công chúa đã nói, ra ngoài không cần quá để ý, hiện tại không chỉ là ra ngoài mà còn có người đuổi giết, vậy nên cũng không cần để ý."

Nam Mịch hơi nghiêng đầu nhìn hắn, khóe mắt thấy được trong vẻ mặt nghiêm túc của Cảnh Từ hiếm có lộ ra dịu dàng như vậy, giống như hắn vốn luôn như vậy.

Nam Mịch đột nhiên nói: "Trước kia những việc này đều là Nhạc Đa..." Lời nói bị kẹt ở cổ họng, không nói thêm được gì nữa.

Động tác trên tay Cảnh Từ khựng lại: "Thần đáp ứng với Công chúa, nhất định sẽ báo thù cho Nhạc Đa."

Nam Mịch khẽ giật mình, quay đầu lại nhìn hắn.

Không phải điều tra, cũng không phải tra rõ, mà là báo thù.

Cảnh Từ sắp xếp cho Nam Mịch ngủ, thấy nàng ngủ thật say mới dặn dò A Mạch đến bảo vệ nàng, bản thân thay một bộ y phục màu đen hiếm khi mặc đi ra ngoài.

Lúc này trời đã sáng hẳn, quận Đồ Sơn nằm ngay dưới chân Đồ sơn, ngẩng đầu nhìn về hướng Bắc là có thể thấy ngọn Đồ sơn nguy nga.

Phần lớn người quận Đồ Sơn là đời sau của Đồ Sơn thị, quận thành không lớn, trời vừa sáng đã bắt đầu náo nhiệt rộn ràng bởi các quán nhỏ bán các loại hàng hóa linh tinh.

Cảnh Từ đến một quán nhỏ bán vòng tay của nữ tử để chọn lựa.

Chủ quán kia nói tiếng phổ thông không chuẩn lắm: "Trông tiểu lang quân không giống người quận Đồ Sơn lắm nhỉ, là người từ bên ngoài đến đi."

"À..." Cảnh Từ vừa chọn vòng tay vừa đáp lại nàng ấy: "Chúng ta là từ phía Nam đến, đi cùng phu nhân, nghe nói trên Đồ sơn có tiên nhân, đặc biệt đến cầu nguyện, không biết nên đi đâu để dâng hương."

Chủ quán kia nghe vậy cảm thấy vui vẻ, đặc biệt nhiệt tình; "Tiểu quan nhân thật sự là từ nơi khác đến, sao có thể đến tiên nhân Nhan Vũ ở Đồ sơn cũng không biết?"

"Hả? Chuyện này còn có câu chuyện phía sau sao?" Cảnh Từ giương mắt nhìn chủ quán kia.

Chủ quán là một phụ nhân tốt bụng, thấy Cảnh Từ thật sự không biết lập tức lên tinh thần, không còn tâm tư bán hàng nữa: "Tiểu quan nhân, tiên nhân Nhan Vũ trên Đồ sơn không phải một tòa miếu thần mà là một vị tiên nhân sống."

"Ý ngài là... trên núi này có một vị thần tiên?" Cảnh Từ kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, hàng năm tiên nhân Nhan Vũ đều ở trên núi, nếu có chấp niệm khó bỏ thì lên núi tìm một lần, nói không chừng có thể giải nỗi khổ trong lòng, mọi người đều nói như vậy."

Cảnh Từ gật gật đầu, lại hỏi: "Vậy nên đi tìm thế nào? Trực tiếp lên núi sao?"

Phụ nhân kia gật đầu: "Nếu phu nhân của tiểu quan nhân không có việc gì đặc biệt thì đừng nên đi, mỗi năm người từ Cửu châu đến Đồ sơn cầu kiến tiên nhân đều có thể xếp đến tận Nam Hải rồi, người vô duyên chỉ có thể đi lòng vòng trên núi, không vào được bên trong."

Cảnh Từ chắp tay hành lễ; "Đa tạ đại tỷ nhắc nhở, tránh cho ta và phu nhân đi một chuyến không công, theo lời đại tỷ, nói không chừng trên núi cũng không có tiên nhân chẳng qua là truyền thuyết mà thôi."

"Ôi, chớ nói bậy, tiểu quan nhân, mấy năm trước quận Đồ Sơn chúng ta đã có bao nhiêu người gặp được tiên nhân, tiên nhân Nhan Vũ đẹp lắm đó."

"Hả? Có người gặp rồi?" Cảnh Từ nghi ngờ: "Không phải nói người vô duyên vào núi chỉ có thể đi vòng quanh sao?"

Trên mặt phụ nhân kia đều là vẻ thành kính: "Tâm tư của tiên nhân sao mà đoán được chứ, nhưng đúng thật là có người được tiên nhân chỉ điểm, cách vách nhà ta, nếu không phải có tiên nhân phù hộ thì đôi mẹ con kia sao có thể đồng thời tu linh. Nghe nói hiện tại đứa con trai đã sắp Nhập Thánh rồi, vốn là trời sinh có xương cốt yếu kém, khó lường chưa. Chẳng qua mấy năm nay số người gặp được tiên nhân cực ít, số người đến cũng ít đi theo."

Cảnh Từ lại chắp tay hành lễ; "Nếu đã như vậy, tại sao mấy năm nay tiên nhân lại gặp ít người như vậy?"

"Ôi... tiên nhân ấy mà, sao chúng ta nói chắc được, chẳng qua là nghe nói thành đồng có người thấy tiên nhân, nói là tiên nhân muốn đi xa, còn đi đến đâu thì người phàm như chúng ta đây sao mà biết được, tám phần là trên trời cũng không biết được."

Cảnh Từ mua một sợi dây đeo tay, tạm biệt phụ nhân kia, lại hỏi thăm một vòng, quả nhiên đều giống y như lời phụ nhân kia nói.

Vị tiên nhân Nhan Vũ này không gặp người ngoài, không cao thâm khó dò, cũng không cần hương khói cung phụng.

Năm sáu năm trước, chỉ cần lên núi, người có lòng đều sẽ mỹ mãn mà về, có thể thấy được lúc đó đúng là có một vị tiên nhân như vậy.

Nhưng trong vòng năm sáu năm, số người gặp được tiên nhân ngày càng ít, có khi lòng vòng trên núi suốt mấy ngày cũng không thấy được bóng người chứ đừng nói là tiên nhân, người đạt được ước nguyện lại càng thêm ít.

Dần dần người lên núi cầu kiến ít đi, đến nay, số người biết được sự tích tiên nhân lại càng thêm ít, cũng chỉ còn lại những cư dân ở chân núi còn lưu truyền.

Cảnh Từ dự đoán vị được gọi là tiên nhân này là một Đại Tu Linh giả ẩn cư trong núi, hoặc cũng có thể là y giả, bởi vì có tu vi cao nên bị người tưởng nhầm thành tiên nhân.

Hiện tại e là đã không còn, hoặc là giống như lời phụ nhân kia nói, đã đi nơi khác rồi.

Nhưng chỉ cần có một phần vạn khả năng thì vẫn nên thử xem.

Khi Cảnh Từ về đến khách điếm, trong tay đã xách rất nhiều túi lớn túi nhỏ, toàn bộ đều ném cho mấy người chấp phướn kia.

Lúc này mới vào chỗ ở của Nam Mịch, vừa vặn gặp A Mạch đi ra ngoài.

Cảnh Từ nhíu mày hỏi; "Công chúa sao vậy?"

"Gặp ác mộng, muốn tìm ngài, ta còn chưa ra khỏi cửa đi tìm ngài mà ngài đã đến rồi sao."

Mày Cảnh Từ khẽ nhíu, trách mắng: "Khi ta đi đã dặn ngươi thế nào, không phải đã nói một tấc cũng không được rời sao?"

A Mạch thật sự là hết đường chối cãi, nhưng tiểu Công chúa quả thực quá đáng yêu, nàng thút tha thút

thít nức nở muốn tìm Cảnh Từ, thật sự rất khó từ chối: "Ta..." Cứ "Ta" nửa ngày vẫn không tìm được lý do thích hợp biện giải cho mình.

Cũng may trời cao có đức hiếu sinh, Nam Mịch kịp thời xuất hiện cứu giúp A Mạch: "Cảnh Từ, ngài đừng nóng giận, là ta kêu đệ ấy đi tìm ngài, ta tỉnh lại không thấy ngài nên hơi sợ..."

Nào biết bắt đầu từ khi nào nàng đã ỷ lại Cảnh Từ đến vậy.

Nếu có một khắc không ở bên cạnh Cảnh Từ nàng đã cảm thấy hoảng hốt bất an, khoảnh khắc vừa mới tỉnh lại, nàng theo bản năng hô một tiếng "Cảnh Từ", không nghe được giọng hắn đáp lại, tâm hoảng ý loạn không ra dáng vẻ gì.

Cảnh Từ thấy tóc dài của Công chúa rối tung, trên chân cũng chỉ đi vớ gấm, cuối cùng không còn quở trách A Mạch nữa, mà dẫn Công chúa vào trong.

"Công chúa lên giường đi." Cảnh Từ liếc mắt một cái nhìn chân nàng, mày trau một cái không dễ thấy.

"Cảnh Từ, ngài đi đâu vậy? Ngài không ở đây nên ta có chút sợ hãi." Tiểu Công chúa mềm mại lên tiếng khiến lòng người ngứa ngáy.

Cảnh Từ ngồi trên ghế giữa phòng: "Ra ngoài tìm hiểu chút chuyện về tiên nhân Nhan Vũ, thần không đi nữa, sẽ luôn ở bên cạnh Công chúa."

Lúc này Công chúa mới gật đầu, đảo mắt, nhìn chằm chằm tơ hồng trên cổ tay Cảnh Từ, tỏ vẻ kinh ngạc: "Cảnh Từ... trên cổ tay ngài là..."

Cảnh Từ vừa cúi đầu nhìn, là vừa rồi phụ nhân kia quá nhiệt tình, một hai phải đeo tơ hồng thành đôi lên tay hắn, một sợ cho hắn, còn nói một sợi kia thì đưa cho phu nhân của hắn, nguyện bọn họ được như ước nguyện.

Cảnh Từ không kịp từ chối đành đeo theo, vội vàng đến nơi khác thám thính tin tức, kết quả là quên mất, sợi còn lại hẳn là trong đống đồ vật mang về kia.

Hắn duỗi tay kéo tơ hồng xuống, thấy Nam Mịch đặc biệt có hứng thú, niệm một chú quyết trên tơ hồng, đi

qua buộc lên cổ tay tiểu Công chúa: "Sau này Công chúa đi đâu, thần đều có thể tìm được."

"Ừm." Nam Mịch cúi đầu nhìn tơ hồng, phản chiếu ánh sáng từ chú quyết của Cảnh Từ vô cùng đẹp mắt, nàng rất thích.

Không bao lâu A Mạch đã bưng đồ ăn vào: "Lão đại, ngài thấy có lạ không chứ, chúng ta đi đến đây, suốt một đường chúng ta đến đây đều không được nghỉ ngơi, ngược lại đến đây lại có thể nghỉ ngơi."

"Có lẽ là tiên nhân Nhan Vũ phù hộ đấy." Ngày hôm nay Nam Mịch ngủ ngon, tinh thần cũng khá hơn nhiều, đói đến không chịu được, tóc còn chưa búi lại đã sáp đến xem đồ ăn có gì: "Cảnh Từ, ngài nghe được gì rồi?"

Cảnh Từ nhìn về phía nàng, đột nhiên phát hiện hành trình đi đến đây, Công chúa đã thay đổi không ít, gặp chuyện không đợi sắp xếp nữa, bắt đầu có suy nghĩ riêng, cũng chủ động hỏi về kế hoạch tiếp theo.

Cảnh Từ ngây ra một hồi mới trả lời: "Chỉ nói tiên nhân ở trên núi, nếu chúng ta có duyên thì lên núi là được, tối nay chúng ta nghỉ ngơi sắp xếp một chút, sáng sớm ngày mai thần và Công chúa cùng lên núi."

A Mạch nghe vậy lập tức không vui: "Lão đại, ai biết trên núi có người của bọn chúng mai phục hay không, một mình ngài đi không an toàn."

Cảnh Từ lắc đầu: "Tính tình của vị tiên nhân Nhan Vũ này kỳ lạ, nếu chúng ta mang quá nhiều người sợ sẽ mạo phạm đến ngài ấy, gặp được tiên nhân mới là chuyện quan trọng."

"Vậy... chúng ta sẽ chờ ở dưới chân núi." A Mạch không quá yên tâm.

Cảnh Từ lại lắc đầu: "Ngươi có việc khác, ngươi, Thu Hàn và Lộc Tịch cùng nhau trở về Thần đô, những người còn lại ở lại chờ chúng ta, lát nữa ra ngoài trước tìm y giả cho Tiện Chi, xem vết thương trên người hắn."

A Mạch lập tức hiểu ra: "Vâng, lão đại, chúng ta sẽ mau chóng chạy về Thần đô, bẩm lại đầu đuôi mọi chuyện cho quân thượng, chỉ là dư nghiệt tiền triều ở ba châu phía Bắc vẫn chưa được xử lý sạch sẽ, ngài và Công chúa cần phải cẩn thận."

Cảnh Từ gật gật đầu, kêu hắn đi ra ngoài làm việc.

Nam Mịch mơ màng nghĩ, hóa ra vị chấp phướn bị thương kia tên là Tiện Chi.

Ban ngày ngủ quá nhiều, Nam Mịch hơi khó ngủ thêm, nhớ đến Cảnh Từ ban ngày bận bịu suốt, vì thế tiến đến bên cạnh hắn: "Cảnh Từ, ngài lên giường ngủ đi, bây giờ ta không buồn ngủ."

Cảnh Từ giương mắt nhìn nàng, qua nửa ngày mới nói: "Thần không sao..."

Nam Mịch lập tức cắt ngang lời hắn: "Đừng lại nói không sao, nếu ngài không nghỉ ngơi cho tốt ta không phải cũng không an toàn sao, ta sẽ ở lại trong phòng này, không đi đâu hết."

Cảnh Từ không còn gì để nói, cuối cùng đành phải nằm lên giường, lúc nhắm mắt dặn dò: "Công chúa đừng ra ngoài."

Lúc sau nửa đêm Cảnh Từ đã tỉnh, không ngờ đến bản thân lại ngủ say như vậy, vừa mở mắt đã theo bản năng tìm Nam Mịch, lại phát hiện trong phòng không có ai.

Hắn đột nhiên ngồi dậy, chợt loé đã xuất hiện trước cửa, vừa khéo Nam Mịch mở cửa từ bên ngoài bước vào.

Hai người đối diện một lúc lâu, Cảnh Từ kéo nàng vào phòng, đè trên cửa, có lẽ bởi vì mới vừa tỉnh lại, giọng nói hắn vừa lạnh lẽo lại mang theo khàn khàn: "Người đi đâu?"

Hắn không gọi Công chúa, đáy mắt còn chứa đầy nôn nóng quá mức, quét sạch mọi cung kính trong quá khứ không còn một mảnh.

Nam Mịch hơi kinh ngạc, sau một hồi lâu ngập ngừng mới nhỏ giọng nói: "Ta... ra ngoài hỏi tiểu nhị xin chút nước trà để uống..."

Cảnh Từ trừng mắt nhìn nàng hết nửa ngày, cuối cùng khom lưng đặt trán để trên vai nàng: "Công chúa, đừng đi lung tung."

Nam Mịch: "Được..."

Thân thể tiểu Công chúa mảnh mai yêu kiều, nhỏ nhẹ dịu giọng, Cảnh Từ lấy lại toàn bộ tinh thần, lùi về sau một bước: "Thần đã vượt giới hạn, về Thần đô sẽ tự đi lĩnh phạt."

Nam Mịch lắc đầu, kéo ống tay áo hắn: "Xin lỗi ngài, ta sẽ không đi đâu nữa."

Lúc này có tiểu nhị đến đưa trà, Cảnh Từ kêu người đặt ở cửa, trời còn chưa sáng Cảnh Từ đã trả phòng, đổi sang một khách điếm nhỏ hơn.

"Cảnh Từ, là bởi vì tự ta ra ngoài nên phải đổi khách điếm sao?" Nam Mịch ngồi trên giường nhỏ, nhìn chằm chằm hỏi.

Cảnh Từ nhìn nàng một hồi: "Công chúa, đừng ra ngoài, lát nữa là trời sáng, chúng ta vào núi ngay, lên núi không thể cưỡi ngựa, không thể ngồi xe sẽ rất mệt, trước mắt người ngủ thêm một lát đi?"

Có lẽ là giọng điệu Cảnh Từ dịu dàng, Nam Mịch thật sự sinh ra chút cảm giác buồn ngủ, không bao lâu đã nằm xuống giường ngủ rồi.

Cảnh Từ thở phào nhẹ nhõm, nhớ lại một màn vừa rồi khi thấy Công chúa, nghĩ mà sợ.

Một người trời sinh có xương cốt yếu ớt mặc một thân y phục xinh đẹp quý giá lại khuynh quốc khuynh thành, mục tiêu quá rõ ràng, cũng càng dễ bị kẻ xấu nhớ mong.

Dù là bị người của Định Viễn Vương phát hiện hay là người khác có ý xấu, bất kể xảy ra khả năng nào thì hậu quả đều không dám tưởng tượng.

Chương 12: Tiên nhân

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Ngày mới tờ mờ sáng Cảnh Từ đã hầu hạ Nam Mịch rửa mặt chải đầu, sửa soạn thỏa đáng xong lại dặn dò những người còn lại của Chá Phàm điện ở đây chờ, không có mệnh lệnh thì tự mình ẩn náu, giấu hành tung và thân phận.

Cảnh Mịch ôm Nam Mịch vào lòng, chợt lóe đi vào chân núi, Đồ sơn là một ngọn linh hiểm có, linh lực dồi dào không khác gì Thần giới.

Nam Mịch hít sâu một hơi, giật giật khóe miệng vui vẻ: "Không khí trên núi này quả nhiên không giống, rất thoải mái."

"Vậy sao, Công chúa, Đồ sơn này đúng là không giống, nơi này dường như bị ai đó hạ một phong ấn hết sức lợi hại, không dùng được linh lực." Cảnh Từ nhíu mày: "Phải càng cẩn thận hơn mới được."

Nam Mịch gật đầu, đồng ý.

Cảnh Từ cân nhắc trong lòng, trên núi này dồi dào linh lực như vậy, lại không khởi động được linh lực quanh thân, lấy tu vi của hắn mà cũng không có cách nào tìm ra được.

Nơi này quả nhiên rất cổ quái, giống như linh lực dư thừa tràn đầy này chỉ để cung cấp nuôi dưỡng kết giới vậy. Mặc dù là một lớp kết giới lớn như vậy nhưng số linh lực này e là vẫn đủ để dùng cả trăm năm.

Rốt cuộc là loại người nào có thể bày ra kết giới cho một ngọn núi suốt trăm năm, chẳng lẽ trong ngọn núi này thực sự có một vị thần tiên sao.

Bọn họ tìm một con đường nhỏ trong núi, vòng qua vòng lại một hồi lâu, nắng bắt đầu càng lúc càng độc, Cảnh Từ phát hiện dường như mặt trời trong núi này đặc biệt nóng, không bao lâu tuyết đọng trên núi đã

bắt đầu tan.

Nam Mịch đứng trên bậc thang, quay đầu lại miễn cưỡng đối diện với tầm mắt của Cảnh Từ: "Cảnh Từ, sao ta cảm thấy đi trong núi chẳng mệt chút nào nhỉ, trước kia ta vẫn luôn cảm thấy leo núi rất mệt đó."

Cảnh Từ buồn bực liếc Nam Mịch một cái, duỗi tay đặt lên cổ tay nàng.

Không bao lâu đã ngẩng đầu nhìn nàng đầy khiếp sợ, Công chúa đang hấp thu linh lực xung quanh!

Vừa vào núi Cảnh Từ đã cảm thấy linh lực trong núi này kỳ lạ, linh lực trong Cửu châu được chia làm năm loại, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, linh lực sinh ra từ núi, sông, hồ, biển khắp Cửu châu. Linh lực trong núi này đại khái là mộc linh, lại có mộc sinh hỏa, cho nên thân là người Hỏa tộc, hắn lẽ ra phải càng dễ hấp thu loại linh lực này mới phải.

Nhưng sau khi vào núi hắn phát hiện, loại linh lực này cũng không phải thuộc về bất kỳ một trong năm loại kia, hoặc nên nói không hoàn toàn thuần chất.

Càng giống như là... năm loại linh lực đã trải qua luyện hóa nào đó, do đó hợp làm một thể, tuy hai mà một.

Bởi vậy Cảnh Từ rất khó hấp thu thật nhanh, hơn nữa do kết giới trong núi này, hắn lại càng khó chủ động hấp thu.

Nhưng mà Công chúa... một người bẩm sinh đã có xương cốt yếu ớt, đừng nói đến chủ động hấp thu, chỉ là cảm thụ thôi cũng tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng nàng vừa vào núi đã cảm thấy thân nhẹ thể kiện, tâm tình thoải mái, đúng là trạng thái người tu linh đang được tắm mình trong linh lực.

Giống như khi ở trên thuyền Cảnh Từ sẽ cảm thấy hơi khó chịu, còn ở những nơi càng khô nóng lại càng thấy thoải mái. Lại giống như bởi vì tộc Nam thị đều thuộc Thủy tộc, tu thủy linh thuật cho nên Thủy Ly cung xây ở trên đại trạch vậy.

Nhưng dù là bài xích hay dễ chịu thì Nam Mịch đều chưa từng cảm nhận được, nàng cũng không nên cảm nhận được, bởi vì trời sinh xương cốt nàng đã yếu ớt.

Linh mạch không thông, không có biện pháp cảm thụ và hấp thụ linh lực trong trời đất, tất nhiên sẽ không

có cảm giác.

"Sao vậy?" Nam Mịch nghiêng đầu hỏi.

Cảnh Từ bị cắt ngang suy nghĩ, nói: "Không có gì, chúng ta tiếp tục tìm..." Còn chưa dứt lời, ánh mắt đã đặt lên phía sau Nam Mịch.

Một tay hắn kéo Nam Mịch ra phía sau, ánh mắt lạnh lẽo, vốn phía sau Nam Mịch trống không, không biết từ khi nào đã xuất hiện một tiểu đồng, đoán chừng còn chưa lớn bằng A Mạch.

Tiểu đồng này búi tóc hai bên, chắp tay với Cảnh Từ và Nam Mịch: "Điện chủ không cần khẩn trương, là tiên nhân nhà ta kêu ta đến đón Điện chủ và Công chúa."

Cảnh Từ sửng sốt: Đến thân phận của bọn họ mà vị tiên nhân Nhan Vũ này cũng nhìn ra được... quả nhiên là có chút năng lực.

Cảnh Từ chau mày, chắp tay hành lễ: "Đa tạ tiểu tiên nhân."

Tiểu đồng kia xoay người đi phía trước, Cảnh Từ dẫn Nam Mịch đi theo phía sau, Cảnh Từ vừa không dám tin tưởng lời tiểu đồng này hoàn toàn, không biết có mấy phần thật mấy phần giả, vừa sợ bản thân đa nghi sẽ chọc giận Nhan Vũ, đành phải đề phòng nhiều hơn, trước sau đều bảo vệ Nam Mịch ở phía sau mình.

Tiểu đồng nọ dẫn bọn họ vòng đi vòng lại, không bao lâu sau trước mắt đã xuất hiện một tòa nhà trúc. Trước không nhắc đến vào mùa đông khắc nghiệt nhà trúc sẽ sưởi ấm thế nào, nhưng cả núi đều là cổ mộc xanh ngắt, đi đâu tìm được thủy trúc hiếm thấy này đây, thật khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Cảnh Từ đứng trước cửa, đang do dự xem có nên đi vào không, không ngờ cửa nhà trúc lại được mở ra từ bên trong.

Một cô nương mặc y phục màu xanh lơ, tóc dài vén một nửa, đỉnh đầu búi búi tóc xinh đẹp, cài một cây trâm ngọc ở giữa xuất hiện.

Nhìn qua y phục kia hẳn được làm từ sa mỏng, bồng bềnh nhưng cũng không lỏng lẻo, trên cổ cũng phối với ngọc, nhìn cực kỳ hợp với thân phận tiên nhân, chẳng qua dù là y phục hay kiểu tóc đều không phải hình thức ở Cửu châu, thậm chí chất ngọc kia còn chưa từng thấy.

Nhan Vũ thấy hai người bọn họ thì gật đầu nhẹ, chào hỏi: "Tại hạ Nhan Vũ, Điện chủ không cần lo lắng, kết giới trong núi này lợi hại, những kẻ đuổi theo các vị không tìm đến được đây đâu."

Cảnh Từ kinh ngạc, tiên nhân Nhan Vũ trong truyền thuyết thế mà lại là một cô nương tuổi trẻ xinh đẹp, hơn nữa dường như... nàng ấy không hề tu linh.

Nhan Vũ hơi cong khóe miệng: "Điện chủ yên tâm, tại hạ không tu linh, các vị đã đến tìm ta nhờ giúp đỡ thì hà tất phải vì người khác làm lỡ việc chính? Chẳng phải là cẩn thận quá mức sao?"

Trong lòng Cảnh Từ thầm nhủ, người này giống như có thể nhìn thấu lòng người vậy.

Hắn vội chắp tay hành lễ: "Tiên nhân nói rất đúng, là Tầm Nhiên trông gà hóa cuốc."

"Điện chủ không cần như thế, hộ tống Công chúa vốn chính là chuyện lớn." Sau đó ánh mắt Nhan Vũ lại chuyển qua người bên cạnh Cảnh Từ, chắp tay nói: "Công chúa, không thể tiếp đón từ xa."

Nam Mịch còn chưa từng gặp người nào thế này, nói thế nào nhỉ... khiến người ta thấy thật dễ chịu. Thông minh nhưng không khiến người ta phải kiêng kị, dịu dàng nhưng cũng không để người ta khinh bạc.

Nam Mịch vội bước lên một bước: "Tham kiến tiên nhân, Chi Đường làm phiền rồi."

Nhan Vũ gật đầu, đi vào bên trong: "Vào đi."

Hai người Cảnh Từ và Nam Mịch cũng đi theo, hóa ra tòa nhà trúc này còn có phong cảnh khác, đi vào nhà trúc mới phát hiện, đây là một tòa trúc viện, trong ngoài có tổng cộng ba viện.

Nhan Vũ đi phía trước, nói: "Bởi vì có đôi khi sẽ tiếp đãi người đến cầu xin ta cho nên ở đây có rất nhiều gian phòng, lát nữa các ngươi chọn một gian ở là được."

Đến một gian phòng không khác biệt lắm, Nhan Vũ dẫn hai người đi vào, ngồi xuống sau một chiếc bàn dài: "Hai vị, mời ngồi."

Nàng ấy duỗi tay chỉ hai chiếc ghế tựa phía bên kia bàn, giống như nàng ấy đã sớm dự đoán được sẽ có hai người đến vậy.

Ngay cả vị trí bày biện cũng là một trước một sau, một cái đối diện một cái lệch hơn một chút.

Nam Mịch ngồi xuống chiếc ghế đặt bên trong: "Tiên nhân thần thông như thế, vậy hẳn biết chúng ta muốn cầu chuyện gì đi?"

"Công chúa quá khen, ta chẳng qua là sống hơi nhiều năm một chút, biết nhiều chuyện hơn một chút mà thôi, đâu có gì gọi là thần thông chứ?" Nhan Vũ hòa nhã nhìn về phía Nam Mịch, ánh mắt như đang nhìn một vị hậu bối ký thác kỳ vọng cao.

"Tiên nhân, làm phiền ngài rồi." Cảnh Từ ngồi một bên đột nhiên có hơi căng thẳng, không biết là bởi vì con đường đến đây không dễ đi, hay là bản thân cũng hy vọng Công chúa tốt lên.

Nhan Vũ gật đầu: "Công chúa, tay." Nàng ấy đặt tay mình lên bàn, ý bảo Nam Mịch hãy đưa tay cho mình.

Trong lòng Nam Mịch không nhịn được lo âu, bàn tay nhỏ vươn ra đặt vào trong tay Nhan Vũ, tay nàng ấy thật ấm áp, thật dễ chịu, nhưng không giống sự ấm áp của Cảnh Từ, giống như có thể khiến người ta mơ màng muốn ngủ.

"Hiện tại Công chúa đã mười tám tuổi rồi nhỉ?" Nhan Vũ chỉ nhẹ nhàng kéo tay Nam Mịch, rõ ràng là một nữ tử trẻ tuổi nhưng giọng điệu kia lại lộ ra vẻ từ ái của trưởng bối.

Nam Mịch gật đầu thuận theo, nói: "Vâng"

Nam Vũ đánh giá nàng một hồi, bỗng nhìn sang Cảnh Từ, cười khẽ nói: "Cũng là lúc nên tìm chồng rồi, vậy Công chúa đã có người trong lòng chưa?"

Lúc hỏi những lời này chỉ như một trưởng bối tán gẫu với hậu bối việc nhà mà thôi, Nam Mịch hơi khựng lại, trên mặt không nhịn được đỏ lên, không biết tại sao nhưng nàng đặc biệt muốn quay đầu nhìn người bên cạnh một cái, nhưng lại hơi ngượng ngùng.

"Tiểu Bạch." Nhan Vũ nhẹ nhàng giơ tay lên gọi tiểu đồng đứng ở cửa: "Ngươi đi lấy một ít nước suối cho hai vị khách này."

Tiểu đồng được gọi là tiểu Bạch nhận mệnh lui xuống, không bao lâu đã quay trở lại, đưa cho mỗi người một chén nước.

Cảnh Từ còn đang nghĩ xem có nên uống hay không thì Nam Mịch đã uống.

Hắn không nhịn được cười khổ trong lòng, bản thân hắn mấy năm nay đúng là hay trông gà hóa cuốc nên cũng uống theo.

Nam Mịch vội vàng hỏi; "Tiên nhân, người có thuốc chữa bệnh cho ta sao?"

Nhan Vũ hơi sửng sốt: "Thuốc? Công chúa không có bệnh, sao lại cần thuốc chứ?"

Nàng ấy vừa nói đến đây, Nam Mịch ngược lại hơi kinh ngạc: "Nhưng ta... nhưng ta không thể tu linh mà..."

Nhan Vũ lại cười lắc đầu: "Không phải ai cũng đều muốn Nhập Thánh Thông Thần, cũng như vậy, đương nhiên không phải ai cũng phải tu linh, đây không phải bệnh, chẳng qua là cá tính của người thôi."

"... Ý của tiên nhân là..." Nam Mịch còn chưa từng nghe đến cách nói này, nhất thời cũng không biết đáp lại thế nào.

Nhan Vũ lại cười nói: "Tâm sự của Công chúa ta đã hiểu rồi, tạm thời hai vị hãy ở lại."

Cảnh Từ ở một bên, nghe được cơ hội trong lời Nhan Vũ, lập tức dò hỏi: "Ý ngài là, Công chúa có hy vọng tu linh sao?"

Nhan Vũ gật gật đầu: "Không phải có hy vọng, là nàng đã có thể."

Nghe vậy, Cảnh Từ và Nam Mịch đều rất kinh ngạc, vẫn là Cảnh Từ lấy lại phản ứng trước, chuyển sang dò xét cổ tay của Nam Mịch.

Vừa dò xét, Cảnh Từ đã thấy hoảng sợ: Nàng... đã Nhập Thánh rồi...

Thấy vẻ mặt của Cảnh Từ, Nam Mịch đoán chừng hẳn là đã có vấn đề gì rồi, vì thế cũng có hơi lo lắng.

Không đợi nàng mở miệng, Nhan Vũ đã nói: "Tình huống của Công chúa tương đối phức tạp, các vị tạm

thời ở lại, để ta suy nghĩ xem nên làm sao cho ổn."

Cảnh Từ biết, Nhan Vũ này không đơn giản, đương nhiên không dám đối nghịch ý của nàng ấy, đành phải chắp tay nói: "Vậy xin làm phiền, chỉ là dưới chân núi có một vài vị đồng liêu, có thể để ta đi nói với bọn họ một tiếng, tránh cho bọn họ lo lắng."

"Đây là đương nhiên, có điều Cảnh Điện chủ không biết, kết giới của ngọn núi này có chút lạ, không biết đường đi ra ngoài đoán chừng cũng mất chút thời gian, để ta kêu tiểu Bạch thay ngài đi một chuyến, ngài cứ yên tâm ở lại đi." Nhan Vũ gật đầu với tiểu Bạch, tiểu Bạch lập tức lui ra.

Đời này của Cảnh Từ sợ nhất là tiếu diện hổ, nói gì cũng đáp ứng, hỏi gì cũng trả lời, mãi mãi là một bộ mặt hiền từ khiến người ta đoán không ra, sờ không thấu.

Cố tình vị tiên nhân Nhan Vũ này là có điệu bộ như vậy, nhưng không biết vì sao trực giác của Cảnh Từ lại cho thấy, người này cũng không có ác ý.

Tiểu đồng được gọi là tiểu Bạch kia trước khi xuống núi cũng không hỏi Cảnh Từ xem đồng liêu của hắn ở đâu, muốn chuyển lời gì đến họ đã đi rồi.

Cảnh Từ không yên tâm, chọn gian phòng cách Nam Mịch gần nhất.

Mấy ngày hôm nay thời thời khắc khắc thần kinh của Cảnh Từ đều căng chặt, lúc này hơi thả lỏng, hơn nữa điều kiện trong núi tốt, cuối cùng hắn đã có thể tắm rửa.

Tuy hàng năm hắn đều chém giết ở bên ngoài nhưng lại yêu sạch sẽ nhất, mặc dù là làm việc bên ngoài thì quần áo cũng chưa nhiễm nửa vết bẩn, dù có bẩn cũng phải lập tức giặt sạch.

Lần này thật sự đã không đặt nửa phần tâm tư trên người bản thân.

Cảnh Từ ngâm mình trong bồn tắm, nhìn chằm chằm mặt nước giật mình, thầm nghĩ bản thân đã bao giờ chật vật thế này đâu, đã nhiều năm rồi chưa từng.

Không nhịn được lắc đầu cười khổ: Cảnh Từ à Cảnh Từ, đây có chỗ nào giống hưu mộc mà người tự mình lấy được.

Hắn tắm rửa xong, trong lòng thoải mái không ít, trước khi lên núi cũng không nghĩ đến cần ngủ lại, hắn

đành phải mặc áo lót đơn bạc, nhìn chằm chằm bộ mới vừa cởi ra trên mặt đất phát sầu.

Giặt thì không có gì mặc, không giặt thì lại quá bẩn. Thế mà còn không vận được linh lực, chú quyết cũng không dùng được.

Đang phát sầu vì tiến lùi đều khó thì cửa bị gõ, Nam Mịch ở bên ngoài mềm giọng hỏi: "Cảnh Từ? Ngài có bên trong không?"

"... Ừm, vào đi."

Hiếm khi Cảnh Từ không ngại cái gọi là lễ nghi quân thần để tự ra mở cửa, Nam Mịch còn cảm thấy mới mẻ, kết quả vừa đẩy cửa ra mới biết sao hắn lại đổi tính. Chẳng qua là y phục không chỉnh tề nên không tiện ra mở cửa thôi.

Cảnh Từ thấp giọng ho khan một tiếng, nhìn nhìn y phục trong tay Nam Mịch: "Đây... cho thần?"

Đôi mắt Nam Mịch nhìn chăm chú lên người Cảnh Từ, mặt phiếm đỏ, ấp úng nửa ngày, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Tiên nhân Nhan Vũ nói, ngài nhất định không có y phục tắm rửa, chỗ nàng ấy có chuẩn bị sẵn y phục sạch sẽ, kêu ta mang đến cho ngài..."

Lúc này Cảnh Từ mới để ý, hai mắt nàng vẫn luôn nhìn xuống đất, khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết đỏ bừng, dường như không dám nhìn nơi khác.

Đúng rồi, đoán chừng tiểu Công chúa cũng sẽ không bao giờ ngờ đến có một ngày bản thân sẽ vào phòng ngủ của một nam tử, mà nam tử này còn chỉ mặc áo lót.

Nghĩ như vậy, hắn lắc đầu dở khóc dở cười: "Thần biết rồi, làm phiền Công chúa."

Tiểu Công chúa nhấp môi, lúc này mới vội vàng nói: "Vậy... ta đây ra ngoài trước." Sau đó vội vã ra ngoài.

Ngón tay niết bộ y phục sạch sẽ, Cảnh Từ giương mắt nhìn chằm chằm cánh cửa bị tiểu Công chúa vì thẹn thùng mà "ầm" một tiếng đóng lại, đột nhiên cảm thấy vui vẻ.

Rốt cuộc thì tuổi tác của tiểu Công chúa vẫn còn nhỏ, đúng thật là... đáng yêu.

Hắn thay y phục, cảm thấy cuối cùng bản thân cũng coi như ra dáng con người.

Dường như là có qua có lại, hắn cảm thấy mình hẳn nên đi xem chỗ ở của Công chúa, xem tất cả đã ổn thỏa hay chưa.

Kết quả là, đến nơi hắn đứng trước cửa suy nghĩ thật lâu, thế mà lại không duỗi tay ra gõ cửa.

Không đợi hắn suy nghĩ ra nguyên nhân, Nhan Vũ đã từ bên trong mở cửa ra, thấy Cảnh Từ đứng trước cửa như trời trồng, nàng ấy cũng hơi kinh ngạc: "Cảnh Điện chủ? Cảnh Điện tử quả nhiên tuấn tú lịch sự, thay một bộ y phục đã khiến cho bao nhiêu mỹ nam tự ti không bằng."

Nghe xong lời này, Nam Mịch mới nhớ ra bộ y phục nàng mang đến cho Cảnh Từ chính là một bộ trường bào tay áo rộng màu trắng, không rõ được làm từ chất liệu nào, có vẻ cực kỳ bồng bềnh, nhớ mang máng bên ngoài còn có một tầng sa mỏng, bên trên dùng sợi tơ màu vàng phối với màu đỏ thêu thành đồ án biển mây kéo đến gấu áo.

Nàng vừa đến gian phòng mà Nhan Vũ nói có chứa y phục dự phòng, liếc mắt một cái đã nhìn trúng bộ này.

Nàng vươn đầu nhìn, chỉ một thoáng qua đã ngây cả người, sau một lúc thật lâu mới mở miệng: "Cảnh Từ, ngài thật dễ nhìn."

Nhan Vũ ở một bên cười lắc đầu, nhấc chân rời đi, trên mặt đều là vẻ "Nơi này không nên ở lâu".

Cảnh Từ bị những lời này của nàng làm nghẹn một hơi, mới nói: "Thần đến xem chỗ ở của Công chúa đã ổn hay chưa?"

Hai mắt Nam Mịch vẫn còn đang trợn tròn nhìn hắn chằm chằm, sau mới cong cong mi mắt nhường ra một lối vào: "Vào đi, không có gì không ổn, tiên nhân đến nói, có việc gì không tiện thì có thể đến tìm nàng ấy."

Nàng ở phía sau Cảnh Từ đóng cửa, lại nhỏ nhẹ nói: "Nhưng mà... dù sao thì nàng ấy cũng là người ngoài, ta rất ngại làm phiền nàng ấy."

Cảnh Từ đang nghiêm túc đánh giá căn phòng, cũng xem như ổn thỏa, lại nhìn đến xiêm y đã thay trên người nàng, trên lụa mỏng màu đỏ thẫm thêu hình hoa lập thể xanh đỏ đan xen, càng khiến cho nàng nhiều thêm mấy phần ý nhị.

Lúc này hắn mới gật đầu, nói; "Không sao, có thần ở đây, Công chúa có việc gì cứ nói với thần là được."

Mi mắt Nam Mịch cong cong cười với Cảnh Từ, vội vàng kéo Cảnh Từ đến trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, cỏ mộc xanh ngắt che ánh mặt trời thành những điểm sáng loang lổ, rải trên mặt đất.

Trong giọng nói của nàng ngập tràn ý cười thoải mái: "Cảnh Từ, ngài nhìn đi, không biết tại sao, bên ngoài vốn là trời đông giá rét nhưng trong núi này lại bừng bừng sức sống."

Cảnh Từ nhìn thoáng qua bên ngoài, sau đó thu lại ánh mắt dừng trên người Nam Mịch, từ sau khi Nhạc Đa xảy ra chuyện, Công chúa đã lâu chưa thoải mái thế này.

Hắn nhẹ giọng nói: "Vừa rồi thần dò xét linh mạch của Công chúa..." Thấy nàng quay đầu lại, Cảnh Từ trịnh trọng nói tiếp: "Công chúa... đã Nhập Thánh rồi."

Nam Mịch nghe vậy sửng sốt hơn nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần.

"Chẳng qua là Công chúa chưa từng học công phu ngoài thân, cũng chưa từng điều khiển linh lực, tạm thời không có gì khác với lúc trước, đợi khi Công chúa học được điều khiển linh lực như thế nào thì sẽ giống tu linh giả bình thường."

Giống tu linh giả bình thường.

Phụ huynh đã mong ngóng bao nhiêu năm, còn nàng... lại phải đợi bao lâu.

Rốt cuộc...

Thường ngày nàng mềm yếu, động một chút đã khóc nhè, huynh trưởng cũng thường cười nàng, ngay cả Nhạc Đa cũng nói nàng là cái túi khóc.

Ngược lại là hiện tại, tâm nguyện hai mươi năm đã đạt thành, nàng lại không khóc nổi, hồi lâu mới nói: "Cảnh Từ, ngài nói với ta một chút xem tu linh là cảm giác gì vậy, được không?"

Cảnh Từ gật đầu: "Công chúa có thể cảm nhận được linh lực trong núi này không?"

Nam Mịch lắc đầu, lòng nghĩ có phải cái người Nhập Thánh là nàng đây, thật ra là một kẻ bỏ đi gà mờ không.

Cảnh Từ lại nói: "Công chúa, cảm thụ linh lực cần phải tĩnh tâm, đó là một lực lượng khiến thân thể người ta thông suốt, tâm trí thoải mái."

Nam Mịch chậm rãi nhắm mắt lại, hơn nửa ngày mới mở mắt ra, mi mắt cong cong: "Có, chẳng qua... dường như ta vừa vào núi đã mơ hồ cảm nhận được."

Cảnh Từ gật đầu: "Tiên nhân nhan Vũ sâu không lường được." Sau đó lại nói: "Linh lực giống như nước, mà thân thể Công chúa như một cái bình, hấp thụ chính là dẫn nước vào trong bình, thi triển chú quyết tu vi chính là dẫn nước từ trong bình ra."

Hắn nói xong nhìn Nam Mịch nói tiếp: "Cái gọi là Đăng Linh, Nhập Thánh, từ một cảnh giới này vượt lên cảnh giới khác chính là mở rộng cái bình, là quá trình mở rộng miệng bình."

Nam Mịch cái hiểu cái không gật đầu, xích lại gần Cảnh Từ, đôi mắt hoa đào đánh giá hắn từ trên xuống dưới: "Vậy... Cảnh Từ, bình của ngài lớn cỡ nào?"

Nàng đột nhiên đến gần, theo bản năng Cảnh Từ hơi trốn tránh, ai ngờ bộ y phục này của Nam Mịch hơi rộng, vừa không đứng vững đã trực tiếp ngã vào trong lòng Cảnh Từ.

Cảnh Từ sợ nàng bị va chạm bèn vươn tay che chở nàng, lúc này nhìn như đang ôm nàng.

Cảnh Từ dựa lưng trên bức tường cạnh cửa sổ, sau lưng lạnh lẽo, tiếng chim hót ngoài cửa sổ lại không thắng nổi tiếng tim đập của hắn.

Nam Mịch bắt chuẩn điểm này, ngửa đầu nhìn Cảnh Từ: "Ừm? Bình của Cảnh Từ lớn cỡ nào?"

Hắn vậy mà không đẩy nàng ra, giọng khàn khàn: "Rất lớn."

"Hả? Là lớn cỡ nào?" Nam Mịch nhón chân dán sát vào hắn.

Cảnh Từ hơi nâng cằm lên, xem như không có biện pháp mà trốn tránh: "... Đủ để bảo vệ Công chúa."

Nghe hắn nói như vậy, Nam Mịch phụt một tiếng bật cười: "Cảnh Từ, ngài đang... thẹn thùng sao?"

Lúc này Cảnh Từ mới nhẹ nhàng đẩy nàng ra, xoay người rời đi.

Nghe tiếng tim đập như tiếng sấm của mình, Cảnh Từ gần như bị bản thân làm tức chết: Cảnh Từ, ngươi thật có tiền đồ, thấy sắc nảy lòng tham, ngay cả Công chúa cũng dám mơ ước.

Nam Mịch tự thấy mình suốt hai mươi năm nay vẫn luôn nhát gan, nhưng không biết thế nào, trước mặt vị mà ai cũng sợ này, gan lại rất lớn.

Nhớ trước đây, vừa thấy hắn nàng đã bị dọa khóc, hiện tại lại có thể đùa giỡn hắn.

Đùa giỡn?

Nghĩ đến đây, Nam Mịch lắc lắc đầu, mặt đỏ lên. Đây là từ gì vậy?

Cảnh Từ và Nam Mịch ở lại trong nhà trúc trong Đồ sơn, có đôi khi Nam Mịch cùng Cảnh Từ học tu tập linh thuật, lại có đôi khi chọc ghẹo chim trong núi, lại có đôi khi dùng nước suối pha trà.

Sau ngày đầu tiên đa số thời gian tiên nhân Nhan Vũ đều ở trong phòng của mình, không biết đang bận bịu việc gì.

Cảnh Từ ở trong núi chờ, hắn phát hiện từ sau khi Nhan Vũ cho họ hai chén nước suối hôm đó, hắn đã bắt đầu có thể hấp thụ linh lực trong núi, chẳng qua là linh lực phức tạp cần phải luyện hóa cẩn thận.

"Cảnh Từ?" Nam Mịch thò đầu ra từ sau cánh cửa khép hờ, búi tóc trên đỉnh đầu đã bị lỏng.

"Công chúa." Cảnh Từ đang đả tọa mở mắt ra, nhìn nàng, sau đó xuống giường đi mở cửa, nhìn chằm chằm búi tóc của nàng: "Công chúa đang học chải đầu sao?"

Nam Mịch gật gật đầu thẹn thùng: "Ngài có thể dạy ta không? Tiên nhân vẫn còn ở trong phòng đọc sách."

Gió nhẹ thổi qua, một sợi tóc từ trên đỉnh đầu nàng rơi xuống, Cảnh Từ: "... Công chúa vào đi."

Chui vào phòng, Nam Mịch trực tiếp tìm đến chỗ gương, ngồi xuống: "Ta vẫn luôn làm không tốt." Nàng

ảo não kéo trâm cài từ trên đầu xuống.

Thấy động tác của nàng quá thô lỗ, Cảnh Từ vội vàng đè lại tay nàng: "Để thần." Ngón tay hắn thon dài, động tác cực kỳ nhẹ nhàng: "Công chúa vốn không cần làm những việc này, không học cũng không sao."

Qua gương Nam Mịch nhìn hắn một cái, sau đó nhấp môi: "Hiện tại không phải cần rồi sao."

Cảnh Từ cũng nhìn nàng một cái: "Có thần ở đây, thần có thể búi cho Công chúa."

Dù Cảnh Từ có nói như vậy nhưng vẫn cẩn thận dạy Nam Mịch chải đầu, đáng tiếc vẫn chỉ biết chải kiểu tóc của cô nương đã xuất các kia. Nam Mịch lại cảm thấy cũng rất đẹp.

Ba ngày sau, cuối cùng Nhan Vũ cũng bứt ra khỏi đống sách trong phòng mình, cùng ngày nàng ấy lại bưng đến một chén nước suối cho Nam Mịch.

Không đợi Cảnh Từ kịp hỏi một câu xem nước suối này có công hiệu gì, Nam Mịch đã uống một hơi cạn sạch.

Hắn cũng chỉ đành một lần nữa từ bỏ.

Lại qua ba ngày, Nhan Vũ đến tìm Nam Mịch lần nữa, nàng ấy phát hiện trong phòng không có ai, đầu tiên hơi nghi hoặc, chợt lấy lại tinh thần, chuyển hướng đến phòng của Cảnh Từ.

Quả nhiên Nam Mịch đang ngồi trước gương trong phòng của Cảnh Từ, trên đỉnh đầu búi một búi tóc kiểu của nam quy quy củ củ.

Cảnh Từ nhìn vào gương, khẽ gật đầu: "Công chúa làm rất tốt."

Nam Mịch cúi đầu cười: "Một thân váy lụa này của ta, có chải kiểu tóc như vậy cũng chẳng ra gì cả, không bằng thay nam trang, có thể ra dáng nữ giả nam trang."

Thấy nàng cười thoải mái, Cảnh Từ hơi kinh ngạc, sau đó nói: "Không giống."

Nam Mịch không để bụng, nhìn gương đánh giá: "Rất giống mà, ngài nhìn ra được ta là nữ tử sao?"

Không đợi Cảnh Từ mở miệng, Nhan Vũ ở phía sau đã mở miệng: "Công chúa quốc sắc thiên hương, mỗi

nét mặt mỗi nụ cười đều phong hoa tuyệt đại, chỗ nào giống nam tử chứ?"

Đến khi nàng ấy đi đến giữa hai người, lại nghiêng đầu nhìn Cảnh Từ: "Đúng không, Cảnh Điện chủ?"

Nghe vậy Cảnh Từ dừng một chút, ánh mắt dời đi chỗ khác: "Đúng."

Nam Mịch đứng lên hơi khom người: "Tiên nhân có gì dặn dò sao?"

Nhan Vũ lắc đầu: "Dặn dò thì không có, chỉ là muốn báo với hai vị một tiếng, hai vị có thể xuống núi rồi."

Đầu tiên Nam Mịch nhìn thoáng qua Cảnh Từ, sau đó cười nói: "Đa tạ tiên nhân."

Thấy nàng lại muốn hành lễ, Nhan Vũ đỡ nàng một cái: "Công chúa tôn quý, đừng nên khách sáo, chẳng qua là chuyện nhỏ không tốn sức thôi."

Cảnh Từ lại lo lắng: "Từ nay về sau Công chúa có gì cần chú ý không?"

Nhan Vũ nghiêng đầu ghi hoặc: "Còn cần chú ý gì? Phải tu hành thật tốt, luyện tốt bản lĩnh thôi." Gật gật đầu như rất vừa lòng, lúc này mới rời đi.

Theo chân tiểu đồng tên tiểu Bạch kia xuống núi, vừa xuống đến chân núi, Cảnh Từ và Nam Mịch đã kinh ngạc.

Trong núi linh lực khác thường, cây cối xanh tươi cũng thôi đi, sao mới ở trong núi có mấy ngày, dưới chân núi đã từ trời đông giá rét chuyển sang ngày hè nóng bức rồi?

Chương 13: Gặp lại (1)

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Đặc biệt là Nam Mịch, nàng thấy cực kỳ kinh ngạc, sau một hồi bối rối hỏi: "Cảnh Từ, chúng ta đã vào tiên cảnh sao?"

Vị tiên nhân Nhan Vũ này đúng là có mấy phần thủ đoạn, đại khái là tốc độ thời gian trôi giữa trong núi và ngoài núi khác nhau, cũng không biết có phải liên quan đến tầng kết giới cực kỳ lợi hại kia không.

Ngay khi Cảnh Từ chuẩn bị mở miệng giải thích, Nam Mịch đột nhiên kéo tay hắn chỉ vào nơi xa phía dưới triền núi đang bán món ăn gì, nóng hôi hổi bốc hơi nghi ngút.

Nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói: "Bánh bao thịt bò, cơm canh trong núi đạm bạc, mặt cũng đều tái đi cả rồi."

Cảnh Từ dở khóc dở cười, cách xa thế này, làm sao biết được là bánh bao nhân gì.

Cuối cùng vẫn phải dẫn tiểu Công chúa đi mua bánh bao, lúc quay về khách điếm người Chá Phàm điện hai mặt nhìn nhau một lát, qua nửa ngày mới chắp tay hành lễ.

Cảnh Từ gật đầu, coi như trả lời: "Bên phía A Mạch sao rồi?"

Dẫn đầu chính là Dung Nguyệt thuộc Thủy tộc, lần này ra ngoài Cảnh Từ chỉ dẫn theo một nữ nhân duy nhất, nàng ấy chắp tay nói; "Vẫn luôn chưa nhận được tin tức, tám phần là ở lại Thần đô có kế hoạch gì, có thể bị chuyện gì kéo chân rồi."

Cảnh Từ nghe vậy, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó theo bản năng nhíu mày.

Trước tiên hắn sắp xếp cho Công chúa về phòng trước, Cảnh Từ chắp tay hành lễ: "Công chúa đi nghỉ

ngơi trước đi."

Nam Mịch ngồi trên giường, nghĩ nên đi ngủ nhưng tiếc là cái bụng không biết cố gắng, nàng nghẹn một hồi cuối cùng nói: "Cảnh Từ, bánh bao ta mới ăn lúc nãy, ngài có thể đi mua giúp ta thêm hai cái không."

"..." Cảnh Từ cạn lời đứng tại chỗ một lúc, sau đó gật đầu đáp ứng, xoay người đi mất.

Nam Mịch đợi trong phòng cũng chán chết đi được, ở trong núi ngày ngày cơm canh đạm bạc, nàng không cảm thấy gì.

Ngược lại vừa ra khỏi núi, mùi khói lửa dẫn đến khiến nàng đặc biệt thèm.

Bản thân nàng cũng buồn bực, trước đây không hề có tật xấu này, sao gần đây lại đặc biệt để ý đến khoản ăn uống, gần như là không khống chế nổi.

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên nhớ ra khách điếm này có món mì thịt bò đặc biệt đúng vị, nàng nhủ thầm nếu trong chốc lát Cảnh Từ không thể trở lại, không bằng xuống lầu ăn bát mì. Nàng vừa muốn mở cửa lại nhớ đến trước đây mỗi lần nàng tự mình ra ngoài luôn khiến Cảnh Từ nhọc lòng.

Thế nhưng xưa đâu bằng nay, nàng đã Nhập Thánh, tuy nàng còn chưa học được thuần thục mấy pháp môn tu linh mà Cảnh Từ dạy cho nàng, nhưng bảy tám phần cũng xem như là có. Nghĩ như vậy, Nam Mịch quay lại cầm kiếm ngọc vốn để trong khách điếm lên.

Kiếm ngọc này vốn là quà mà phụ huynh nàng tặng, nàng còn cho là đời này không có cơ hội dùng, ai ngờ đời người còn có cơ duyên thế này.

Nàng cầm kiếm ngọc lên, lúc này mới ra ngoài, đi xuống lầu dưới khách điếm, tiểu nhị thân thiện vốn ở quầy tiếp đón khách khứa mỗi khi không có việc gì lúc trước không biết giờ đã đi đâu.

Nam Mịch tìm một vòng, nghĩ đến có thể là đi giúp đỡ ở sau bếp, vừa định xoay người đi vào hỏi, kết quả ở cửa khách điếm xuất hiện một người.

Thân hình kia cực kỳ quen thuộc...

Là Nhạc Đa.

Không kịp suy nghĩ gì, Nam Mịch đã trực tiếp lao ra, vòng đi vòng lại theo bóng dáng kia, cuối cùng biến mất trong một ngõ nhỏ.

Lúc Nam Mịch tiến lên đã không còn thấy ai nữa.

Hỗ hấp của nàng còn chưa ổn định lại, mày nhăn lại, lúc này mới bắt đầu hoảng hốt.

Vậy nên nàng bắt đầu đi trở về, đến đây nàng mới phát hiện, không biết từ lúc nào nàng đã đuổi đến một ngõ cụt.

Nàng biết tuy bản thân đã Nhập Thánh nhưng nói đến tu linh đúng nghĩa thì đến nửa ngày nàng cũng chưa từng, dù là một cường giả Đăng Linh cũng có thể gây khó dễ cho nàng.

Lại thêm lúc này người Chá Phàm điện cũng không có mặt, vừa nghĩ đến đây bỗng nhiên mấy người Chá Phàm điện đã vội vàng đến, dẫn đầu vẫn là Dung Nguyệt.

Dung Nguyệt thấy Công chúa bình an vô sự, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hành lễ nói: "Công... Phu nhân, sao người lại ra đây?"

Một đám bọn họ đều thở hồng hộc, vẻ mặt hoảng loạn, Nam Mịch biết nhất định là nàng lại khiến bọn họ sợ rồi, suốt dọc đường đi dường như nàng chọc ra rất nhiều phiền phức, không nhịn được băn khoăn, Nam Mịch nhấp môi, mặt lộ vẻ xấu hổ: "Rất xin lỗi, để các ngươi lo lắng rồi, vừa rồi ta nhìn thấy..."

Không đợi nàng nói hết, Dung Nguyệt đã bước một bước dài đến trước mặt nàng, bảo vệ nàng, quay đầu lại nhìn về phía khoảng đất trống đầu ngõ, cảnh giác hỏi; "Điện chủ, là ngài sao?"

"Không hổ là người Chá Phàm điện, quả nhiên rất nhạy bén." Người lên tiếng có giọng nói bén nhọn, vừa giống nam lại vừa giống nữ.

Khi thân ảnh kia lộ ra, Nam Mịch rõ ràng cảm nhận được thân thể Dung Nguyệt khẽ cứng đờ.

Người nọ mặc một thân trường bào màu tím, tay áo rộng, cổ tay áo được hai sợi dây màu đen bó chặt lại, dường như là chuẩn bị cho ra tay, tóc nửa búi nửa thả, dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng tím, cũng coi như nam nhi tốt mày kiếm mắt sáng, không biết tại sao lại lẫn vào một chút yêu khí.

Giọng nói Dung nguyệt cũng hơi khô khốc: "Ngươi là người Hóa tộc? Ngươi... Thông Thần rồi?"

Người nọ cười lên, để lộ hai chiếc răng nanh: "Ồ, thế nào? Chỉ Điện chủ nhà các ngươi có thể là người Hỏa tộc? Chỉ hắn có thể Thông Thần chắc? Hắn ấy à... chẳng qua là một con chó của Nam thị thôi... Ngoại trừ vẫy đuôi lấy lòng còn không phải bị người đề phòng khắp chốn sao?"

Người Chá Phàm điện cách người nọ gần nhất tên gọi Ôn Niên, trong số những người Chá Phàm điện đi theo lần này, ngoại trừ A Mạch thì hắn nhỏ nhất, rốt cuộc vẫn thiếu kiên nhẫn. Nghe Cảnh Từ bị sỉ nhục lập tức ra tay, đến cả một câu chào hỏi cũng không có.

Mới qua một khắc, người nọ dường như cũng chưa ra tay gì nhưng Ôn Niên đã hóa thành tro, Nam Mịch cả kinh theo bản năng lùi về sau một bước, đến cả khổ sở cũng chưa kịp.

Đây... chính là Thông Thần sao?

Người nọ vỗ vỗ tro bụi căn bản không tồn tại trên người, trong giọng nói đều là không coi ai ra gì: "Nếu mấy con chó con các người đây thức thời, giao tiểu Công chúa ra, ta sẽ để các ngươi toàn thây, miễn làm bẩn tay ta." Bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, gã hơi nghiêng đầu nhìn về phía Nam Mịch: "À..."

Nam Mịch hoảng sợ, vành mắt cũng đỏ lên.

Người nọ cười, hành một cái lễ không được coi là đoan chính với Nam Mịch: "Công chúa điện hạ, tại hạ Phạm Giác Giác, có lẽ, so với lời đồn Công chúa đẹp hơn nhiều."

Nam Mịch lại lui về sau một bước, không tự giác nức nở nói: "Là... Vạn thúc... Định Viễn Vương phái ngươi đến... giết ta?"

"Công chúa nói đùa, Công chúa đẹp như vậy, nào có kẻ nỡ giết người." Ánh mắt gã trước sau đều dính trên người Công chúa, giống như mười mấy người Chá Phàm điện đều không tồn tại, gã dừng một lát lại cực kỳ ghét bỏ: "Định Viễn Vương? A... cũng chỉ là một con chó của Dịch thị mà thôi, có thể sai bảo được ta chắc? Là Vương nhà ta phái ta đến."

Dịch thị? Người tiền triều.

Đôi mắt hoa đào của Nam Mịch chớp hai cái: "Vương... nhà ngươi?"

Phạm Giác Giác lại chắp tay hành lễ: "Từ Tiêu Vương Dịch thị Trọng Nhiên, muốn mời Công chúa một

lời."

Dịch Trọng Nhiên.

Chân mày Dung Nguyệt càng nhăn chặt, năm đó cùng Cảnh Từ đi tiêu diệt dư đảng tiền triều ở ba châu phía Bắc, khi ấy Dịch thị chia làm bảy Vương, cái gã Tử Tiêu Vương Dịch Trọng Nhiên này cùng lắm cũng chỉ là chi yếu nhất trong số đó.

Sau khi Cảnh Từ tiêu diệt hết sáu Vương khác, quân Tử Tiêu dường như bốc hơi khỏi nhân gian, tìm mấy tháng vẫn không thấy, cuối cùng vẫn là Thần quân hạ chỉ triệu Cảnh Từ về Thần đô mới coi như kết thúc.

Dung Nguyệt vẫn còn nhớ rõ, lúc đó nhiều nhất Dịch Trọng Nhiên cũng chỉ mười mấy tuổi, bị người phía dưới bày bố không khác gì con rối, hiện tại không biết đã trải qua chuyện gì mà có được tu linh giả Hỏa tộc mạnh như vậy bán mạng cho y.

Dung Nguyệt đột ngột xoay người vẽ lên người Nam Mịch một đạo chú quyết không rõ tên, những người khác như cũng ngầm hiểu, lập tức xoay người hỗ trợ nàng ấy.

Phạm Giác Giác lập tức lấy lại tinh thần, tựa như đã nổi giận: "Dùng thuật Dị Hoán? Các ngươi một lũ điên này..."

Câu kế tiếp Nam Mịch còn chưa kịp nghe, bản thân dường như bị một lực cực mạnh đẩy ra, nàng theo bản năng nhắm mắt, vừa mở mắt ra cảnh vật trước mắt đã đổi.

Nào còn Phạm Giác Giác gì nữa, ngay cả nhóm người Dung nguyệt cũng mất dạng, vừa ngẩng đầu đã thấy mình ở hậu viện của một y quán, sau cùng đối diện với một đôi mắt quen thuộc: Y giả mà Cảnh Từ tìm về kia.

Đối phương rõ ràng cũng hoảng sợ, hai người giằng co một lúc lâu, cuối cùng vẫn là y giả kia mở miệng trước: "Ừm... cô nương, sao mới mấy ngày không gặp đã thành thân rồi, lần này nên gọi người là Phu nhân nhỉ."

Nam Mịch nhất thời hoảng loạn, vội vàng nói: "Không phải, ta chỉ là chải kiểu tóc thế thôi, tiên sinh gọi ta Chi Đường là được."

Người nọ nghe vậy gật đầu: "Tại hạ Sở Khương Dũ, người đây là?"

"Ta..." Nam Mịch thật sốt ruột, vành mắt đỏ hết lên: "Tiên sinh, ngài có thể... có thể giúp ta được không."

"Đương nhiên." Sở Khương Dũ nghe nàng nghẹn ngào, vội vàng nói: "Có việc gì tại hạ có thể giúp, người cứ nói là được."

"Ta muốn tìm Cảnh Từ, chúng ta phải đi tìm nhóm người Dung Nguyệt, muộn thêm sẽ không kịp mất." Nói đến đây Nam Mịch lại càng sốt ruột, nước mắt tuôn ào ào.

"Cô nương... thế này." Sở Khương Dũ tự nhận sống ngần ấy năm cũng chưa gặp phải việc khó gì, nhưng tiểu cô nương này vừa khóc, lão ngược lại bó tay không có cách, vội vã nói: "Cảnh Từ... là vị tiểu lang quân ngày ấy nhỉ?"

Nam Mịch gật gật đầu: "Ta không biết ngài ấy đi đâu, ta chạy ra khỏi khách điếm, sau đó... không biết sao lại đến đây."

Khóe miệng Sở Khương Dũ giật giật, thật đúng là không thể hiểu được, lão chỉ là đang phơi dược liệu thế nào lại nhặt được người sống, lão đành phải hỏi; "Vậy... cô nương đến từ khách điếm nào, tại hạ đưa cô nương về?"

"Khách điếm... Tuyết Nguyệt, khách điếm Tuyết Nguyệt."

Sở Khương Dũ sửng sốt: "Khách điếm Tuyết Nguyệt? Ở đây không có khách điếm này mà?"

Nam Mịch vốn đã sốt ruột, nghe Sở Khương Dũ nói như vậy lại càng lo lắng: "Sao có thể như vậy được? Ta rõ ràng mới từ đó đi ra, ta và Cảnh Từ chính là tách ra ở quận Đồ Sơn, chính là... chính là ở khách điếm Tuyết Nguyệt... ta không nhớ nhầm đâu."

Nước mắt rơi xuống vạt áo, thấm ra một đóa bọt nước.

Lúc này Sở Khương Dũ đã hiểu rõ tất cả: "Cô nương, trước hết đừng khóc nữa, nơi này là Hãn châu, quận Lâm Thủy."

Lúc này Nam Mịch ngẩn ra.

Sở Khương Dũ gật đầu, khẳng định một lần nữa, sau đó nói: "Tại hạ thấy, cô nương có thể nháy mắt từ quận Đồ Sơn đến y lư của tại hạ, đại khái là có người thi thuật Dị Hoán với cô nương rồi?"

"Thuật Dị Hoán?" Nam Mịch đã bình tĩnh hơn một chút, lúc này mới nhớ đến tên Phạm Giác Giác kia hình như có nhắc đến từ này, nàng bèn hỏi: "Thuật Dị Hoán là gì?"

Sở Khương Dũ giải thích: "Thuật Dị Hoán là chú thuật có thể thay đổi vị trí của một người trong nháy mắt, bởi vì quá tốn linh lực, yêu cầu với tu vi của người thi thuật cũng quá cao nên hiện tại cũng không mấy người biết."

"Vậy... ta là..." Nghĩ đến sau khi nhóm người Dung Nguyệt tiêu hao linh lực còn phải đối mặt với một người mạnh như Phạm Giác Giác, nhất thời tay chân Nam Mịch đều tê dại.

"Xin hỏi cô nương, lúc đưa người đến chỗ này có phải là tình huống cực kỳ nguy hiểm không?"

Nam Mịch gật đầu, nước mắt lại rơi.

Sở Khương Dũ vội nói: "Chi Đường đúng không, người... ừm... đừng khóc, thứ cho tại hạ nói thật, đã do bằng hữu của cô nương liều chết cứu người đi, cô nương vẫn nên suy nghĩ xem làm sao bảo vệ tốt bản thân. Còn về vị tiểu lang quân cô nương nói kia, y lư này của tại hạ không lớn không nhỏ nhưng cũng là nơi người qua kẻ lại tương đối nhiều, tại hạ sẽ hỏi thăm giúp người một chút."

"Nhưng mà..." Mày Nam Mịch nhăn lại, giọng nói mang theo nức nở: "Nhưng ta phải về Thanh châu, ta không thể mặc kệ bọn Dung Nguyệt, tên Phạm Giác Giác kia rất lợi hại, bọn họ không đánh lại."

Vốn chỉ định nghe vào tai này ra tai kia, kết quả lại nghe được tên của cố nhân, Sở Khương Dũ vội vàng hỏi: "Phạm Giác Giác? Tên nhóc lông tím kia?"

Nam Mịch; "Ngài biết?"

Sở Khương Dũ lại càng buồn bực: "Nó... còn bán mạng ở chỗ tên nhóc Dịch thị kia sao?"

Khi Nam Mịch tiếp xúc với người ngoài, tâm tư đơn thuần, lại thêm việc y giả này cũng coi như một nửa người quen, vậy nên nàng thành thật nói: "Không biết đứa trẻ tiên sinh nói là vị nào, chẳng qua... Phạm Giác Giác đúng là có nói chủ tử của hắn chính là Tử Tiêu Vương Dịch thị."

"Chậc..." Sở Khương Dũ chán ghét nhíu mày: "Còn Tử Tiêu Vương cơ à, thật đúng là biết dát vàng lên mặt mình." Lão nhìn Nam Mịch một cái, sau đó nói: "Chi Đường, người ở lại trước đã, với nhóm người Dịch thị này thì trốn vẫn tốt hơn, ta sẽ hỏi thăm thương đội qua lại, nếu có cơ hội sẽ đưa người đến Thanh châu."

"Nhưng mà..." Ngón tay Nam Mịch nắm chặt kiếm bạch ngọc, bởi vì dùng sức ngón tay trở nên hơi trắng bệch, trong lòng như có thứ gì sụp đổ, lộ ra từng chút dáng vẻ nàng chưa từng gặp.

"Cô nương, tại hạ biết người còn muốn cứu bằng hữu, người nói vị Cảnh tiểu lang quân kia có tu vi cao, hắn cũng ở quận Đồ Sơn, hắn có lẽ có thể cứu, hai tên lông tím kia ta có biết, làm người quái đản, nói không chừng sẽ buông tha bọn họ cũng nên. Quan trọng là bằng hữu người liều chết đưa người đi, nếu rơi vào trong tay Dịch thị, chẳng phải bọn họ sẽ hy sinh vô nghĩa sao?"

Lúc trước khi Sở Khương Dũ thấy đoàn người bọn họ đã biết hắn là nhân vật lớn trong Thần đô, người tên Cảnh Từ kia chính là đại tu linh giả Hỏa tộc, đến lão cũng không nhìn ra được tu vi. Dịch thị phái Phạm Giác Giác đến, vậy tám phần cô nương này chính là vị trong Thủy Ly cung kia.

Chỉ có Nam thị mới có thể khiến Dịch thị coi trọng như vậy.

Sở Khương Dũ tự nhận tay dính không ít máu tươi, hiện tại hành y cứu người cũng chỉ là chuộc tội mà thôi, thật sự không có ý muốn xen vào việc của người khác, càng không muốn lại có liên quan đến Dịch thị. Nhưng nhìn tiểu Công chúa thấy mà thương, nếu nàng xảy ra chuyện gì, cửu châu này sợ là phải biến thiên.

Đến lúc đó càng là sinh linh đồ thán, trăm năm trước hai tộc Thủy Hỏa đại chiến thảm thiết vẫn như còn hiện ngay trước mắt, lúc này lão mới quyết định sẽ giúp một tay.

Nam Mịch biết Sở Khương Dũ không nói sai.

Nàng cùng lắm chỉ là một kẻ bỏ đi mới Nhập Thánh, nàng đến đó nhất định sẽ chỉ liên lụy bọn họ, cùng với mọi người đều đi đối đầu với Dịch thị, không bằng nàng cứ trốn trước, không chừng còn có thể thêm mấy phần thắng cho nhóm người Cảnh Từ.

Chỉ là nàng sợ Cảnh Từ không tìm thấy nàng, sẽ sốt ruột.

Vì vậy Nam Mịch ngàn dặn vạn dò nhờ Sở Khương Dũ nhất định phải nghĩ cách nói vị trí của nàng cho Cảnh Từ biết.

Thật ra đây cũng là một việc khó, nếu ở thường ngày chỉ cần báo với phủ nha quận thành phái người đi tìm, hoặc đưa tin cho phủ nha quận Đồ Sơn, nàng đều không đến mức bị động như này.

Đáng tiếc kẻ cầm quyền Thanh châu hiện giờ đều rắp tâm hại người, cẩn thận suy xét lời Phạm Giác Giác, có lẽ còn có nạn cấu kết tiền triều. Giờ đây nàng thân ở Hãn châu, mà Cố Bắc Vương Hãn châu lại bị đồn đã muốn phản từ lâu.

Một Công chúa kim tôn ngọc quý như nàng, ở Thần đô luôn là vạn người bái lạy, ngay cả Thần quân cũng phải thỏa hiệp mấy phần, hiện tại vậy mà hai mặt đều là địch.

Ngồi trong phòng Sở Khương Dũ sắp xếp cho không được bao lâu, nàng đã không ngồi yên được nữa, đứng dậy xuống lầu, đi đến chính đường y lư mới phát hiện y giả chữa bệnh ở đây chỉ có Sở Khương Dũ, bên cạnh có hai ba tiểu thư đồng phụ trách bốc thuốc, làm việc vặt.

Nhưng thế này dường như cũng không ảnh hưởng đến việc làm ăn của y lư.

Phía trước bàn nhỏ mà Sở Khương Dũ khám bệnh xếp một hàng dài, kéo dài đến tận đường lớn.

Nam Mịch xuống lầu, đi đến bên cạnh Sở Khương Dũ: "Sở tiên sinh, có việc gì ta giúp được không?"

Sở Khương Dũ quay đầu liếc nàng một cái rồi tiếp tục cúi đầu viết đơn thuốc: "Cô nương vẫn nên lên lầu thì tốt hơn, ở đây nhiều người, rồng rắn lẫn lộn, ngộ nhỡ có sai sót gì thì không tốt đâu."

Nam Mịch lấy một tấm khăn ở một bên bàn dài, gấp thành hình tam giác buộc lên mặt che đi nửa khuôn mặt: "Để ta giúp đỡ đi, bận rộn còn dễ chịu hơn chút." Nam Mịch lo cho bọn Dung Nguyệt, cũng lo Cảnh Từ không tìm được nàng.

Sở Khương Dũ nhìn nàng một cái, lắc đầu thỏa hiệp: "Được rồi, cô nương giúp gói thuốc đi."

Lão đã nhìn tay của tiểu cô nương, là kiểu ngón tay mềm như cọng hành, tuy tay có cầm một thanh kiếm ngọc nhưng đến nửa cái vết chai cũng không có, có thể thấy được tám phần là kiếm này chưa từng được

dùng.

Cuối cùng lão chỉ cười khổ một tiếng, lòng nghĩ bản thân đúng là có mặt mũi lớn, Hoàng tử Dịch thị từng làm đồ đệ của lão, hiện giờ Công chúa điện hạ tôn quý của Nam thị lại làm việc vặt cho lão.

Nam Mịch học theo động tác của tiểu đồng, lúc đầu gói còn hơi lỏng tay, mấy gói sau rất ra dáng ra hình, lòng nghĩ không ngờ bản thân lại có thiên phú như vậy.

Dần dần việc trong tay bắt đầu xuôi chèo mát mái, lúc này Nam Mịch đã có lòng dạ đi xem những việc khác, y lư này không lớn không nhỏ, đồ đạc bên trong ngược lại cũng tao nhã, có thể thấy được Sở Khương Dũ là một người thanh khiết, chỉ là người lui tới khám bệnh nhiều như vậy, lợi nhuận của lão phải rất nhiều mới đúng.

Lão lại không hề mời thêm y giả.

Từ từ quan sát, Nam Mịch mới phát hiện, nhìn y phục trang dung để đánh giá thì phần lớn những người tìm đến y giả trị bệnh đều là người bần hàn, Nam Mịch thầm nghĩ, hẳn là do Sở tiên sinh nhân từ, phí khám bệnh của y lư này cực thấp.

Nhưng nhìn kỹ lại thì Nam Mịch phát hiện cũng không hoàn toàn như vậy, nàng không thấy Sở Khương Dũ lấy tiền của ai, chẳng lẽ Sở Khương Dũ đang chữa bệnh từ thiện?

Nghĩ như vậy, Nam Mịch tiến đến cạnh một tiểu đồng: "Tiểu tiên sinh, Sở tiên sinh đang chữa bệnh từ thiện sao?"

Tiểu đồng kia khom người thi lễ, quy củ đáp: "Không thể nói là chữa bệnh từ thiện, chỉ là ngày ngày đều như thế."

Không dám tiếp tục ảnh hưởng đến việc trong tay tiểu đồng nữa, Nam Mịch chỉ đành gật gật đầu, trở về vị trí của mình tiếp tục gói thuốc.

Cứ bận như vậy đến tận chạng vạng, trời dần tối, không đợi Sở Khương Dũ lên tiếng, hàng dài bệnh nhân đã sôi nổi chắp tay hành lễ rồi tản đi, vốn không phải người được huấn luyện tỉ mỉ gì, động tác cũng không chỉnh tề lắm, nhưng Nam Mịch nhìn ra được, bọn họ đến đều mang theo thành tâm thành ý.

Ba gã tiểu đồng cũng khom người hành lễ, sau đó lại khom người với Nam Mịch, Nam Mịch chắp tay trả

lễ.

Đến khi ba tiểu đồng cũng đi rồi, Nam Mịch mới tìm cơ hội nói chuyện với Sở Khương Dũ: "Sở tiên sinh đến nhà khám bệnh cũng không thu phí?"

Sở Khương Dũ gật đầu: "Cũng chỉ là mấy người nghèo khổ, không có mấy đồng."

Một mặt Nam Mịch tò mò vì sao Sở Khương Dũ lại nói thế, một mặt lại cảm thán, hóa ra những người bởi vì nghèo khổ mà không thể chữa bệnh lại nhiều đến thế sao? Hiện tại dưới sự thống trị của Nam thị, Cửu châu coi như chính trị trong sạch, quốc thái dân an, tại sao vẫn còn nhiều như vậy.

Sở Khương Dũ biết trong lòng nàng hoang mang: "Ngược lại cũng không phải vì ta lương thiện, chẳng qua là nửa đời trước đã lập lời thề, quãng đời còn lại sẽ chữa bệnh miễn phí cho những người nghèo khổ thôi."

Nam Mịch lại càng nghi hoặc, vì sao phải phát lời thề như vậy, người dám thề như vậy lại nói mình không phải người tốt, vậy trong mắt người thế này thì người ra sao mới được coi là lương thiện chứ?

Không đợi nàng lên tiếng, Sở Khương Dũ đã nói tiếp: "Cũng chỉ là do khi còn trẻ từng đáp ứng cố nhân, bởi vậy mới thề như thế, nhưng ta cũng có lúc lấy tiền, ví dụ như mấy lần khám bệnh cho cô nương lúc trước."

Nam Mịch ở bên cạnh lão, nhìn ra đường phố trước cửa y lư, đã là chiều muộn nhưng cũng không thấy khung cảnh dân cư tiêu điều, các hàng quán đan xen, cực kỳ náo nhiệt. Nàng ngẩn ra một lúc lâu bỗng đi đến cửa: "Quận thành náo nhiệt thế này, sao lại có nhiều người nghèo khổ như vậy?"

Sở Khương Dũ cũng đi đến cửa, tiến lại gần nàng: "Cô nương ở địa vị cao, nào biết được nỗi khổ của những người trời sinh xương cốt yếu ớt này?"

Nam Mịch kinh ngạc hỏi: "Xương cốt yếu ớt? Bọn họ..."

Sở Khương Dũ nghiêng đầu nhìn nàng: "Đúng vậy, bọn họ đều là trời sinh xương cốt đã yếu ớt."

Không đợi Nam Mịch phục hồi lại tinh thần, đã nghe lão nhẹ nhàng nói tiếp: "Lần này cô nương đến Đồ sơn có thể thấy được là đã cầu được ước thấy, nhưng không phải tất cả mọi người đều được như người, trước có người nhà bảo vệ, sau có người tài điểm hóa, trên đời này phần lớn người trời sinh xương cốt yếu ớt ngoại

trừ bị vứt bỏ sống tạm qua ngày thì chính là chết."

"Vứt bỏ..." Nam Mịch lặp lại một tiếng, bỗng nhiên nhớ đến Nhạc Đa, lúc trước sở dĩ nàng ấy được người trong phủ nhặt về là bởi vì bị vứt bỏ do trời sinh đã không có thiên phú tu linh. Một đứa trẻ nhỏ xíu cứ vậy nằm trên mặt đất lạnh như băng.

Mà Nhạc Đa cùng lắm cũng chỉ là không có thiên phú tu linh thôi, vậy còn xương cốt yếu ớt thì sao?

Sở Khương Dũ lại tiếp tục: "Người vừa sinh ra, dựa vào thiên phú tu linh đã chia ra năm bảy loại, cứ vậy quyết định số mệnh cả một đời, hoặc thấp hèn như súc sinh, hoặc cao quý như thần minh, như vậy thật sự công bằng sao? Có một số người, ngay cả cơ hội sống cũng không có."

"Tiên sinh nói đúng, như vậy không công bằng." Nam Mịch bối rối đáp lời.

Lúc này Sở Khương Dũ mới lại nhìn nàng một cái, trang dung và y phục của thiếu nữ không còn tinh xảo như khi mới gặp, trong cẩn thận đoan trang đã có chút chật vật, nhưng trong ánh mắt của thiếu nữ kiêu ngạo vừa có kiên định lại thêm thuần khiết, như ánh trăng không tì vết, như suối trong núi không dân cư.

Lão nhìn nàng một hồi lâu, lại nói: "Cũng không biết tảng đá Đế Thích Thiên kia nghĩ thế nào, nếu đã cho con người quyền tu linh, sao còn phải khổ sở đùa giỡn họ trong lòng bàn tay."

Cách nói mới mẻ này khiến Nam Mịch phải quay lại nhìn lão một cái, đối diện với một đôi mắt bình đạm thản nhiên siêu phàm thoát tục của lão, nàng cũng từng nhìn thấy dáng vẻ này trong mắt Nhan Vũ.

Không biết tại sao trong lòng Nam Mịch bỗng có phần không thoải mái, dường như muốn thay tảng thần thạch kia biện giải bèn thấp giọng nói: "Bằng không... tiên sinh cho là nên như thế nào đây?"

Sở Khương Dũ nhìn về phương xa, không biết đang nhìn chăm chú quán nhỏ nào, trịnh trọng nói: "Người người sinh ra đều làm "người"."

Một chút không thoải mái kia nháy mắt sụp đổ, một câu này gần như nghiền nát nhận thức trong suốt hai mươi năm qua của Nam Mịch.

Người người sinh ra làm "người", sẽ không bởi vì ngươi có thể tu linh hay không, có thiên phú trác tuyệt hay không mà quyết định cả đời ngươi. Sẽ không có người vừa sinh ra đã bị coi là kẻ bỏ đi không bằng heo chó, cũng sẽ không có người vừa sinh ra đã được coi như thần minh.

Sẽ không còn ai cả đời đều đi tìm phương pháp tu linh, cũng sẽ không còn ai cả đời không thấy được ánh mặt trời.

Nam Mịch hoàn toàn tỉnh ngộ, rốt cuộc Cửu châu này là thế nào? Vốn không phải dáng vẻ mà nàng vẫn biết từ xưa đến nay sao.

Sở Khương Dũ phục hồi lại tinh thần, lại cúi đầu lắc lắc cười khổ, lòng nghĩ lão đâu phải kẻ đa sầu đa cảm, thế nào mà hôm nay lại ra vẻ với một tiểu cô nương như vậy.

Lão xoay người lên lầu: "Cô nương cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, nghe nói ngày mai có thương đội đi quận Đồ sơn, ta sẽ nhờ bọn họ đến khách điếm Tuyết Nguyệt tìm Cảnh tiểu quan nhân."

Nam Mịch quay đầu lại nhìn bóng dáng lão, khom lưng hành lễ: "Đa tạ tiên sinh."

Chương 14: Tìm kiếm

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Bên này, Cảnh Từ ra ngoài mua bánh bao cho Nam Mịch, ai ngờ mới vừa trở về đã đột nhiên nhìn thấy một dấu gạch được dùng chủy thủ khắc lên.

Hắn sửng sốt, ánh mắt lập tức tối đi. Đó là do hắn dạy A Mạch khi nó còn nhỏ, lúc đó A Mạch không học được Kim linh thuật, mấy đứa nhỏ trong Chá Phàm điện đều thích bắt nạt nó, thường ngày A Mạch vừa mê chơi tham vui, vừa là đứa xương cứng, còn rất sĩ diện.

Cảnh Từ sợ trên người nó có thương tích lại giấu giếm không chịu chữa trị nên cho nó một thanh chủy thủ, nói với nó, nếu trên người có vết thương thì cứ khắc một dấu gạch trên cột gỗ đầu giường, như vậy Cảnh Từ sẽ chuẩn bị ổn thỏa thuốc trị thương trước, cũng không làm mất mặt nó.

Dấu gạch của Cảnh Từ rất đặc biệt, nét cuối cùng sẽ dừng ở các góc độ khác nhau, biểu hiện mức độ thương tích khác nhau.

Cái này có nghĩa là. . .A Mạch bị thương rất nặng.

Cảnh Từ mở linh thức, quả nhiên phát hiện xung quanh có hơi thở của A Mạch, vì thế hắn đi theo hơi thở đến một viện cực kỳ xa ở quận Đồ Sơn, nhìn như đã bỏ hoang từ lâu.

Cảnh Từ lắc mình đi vào, quả nhiên thấy A Mạch đang ngồi trong phòng, đến cây nến cũng không thắp, cửa sổ đều dùng vải che lại, không lọt lấy một tia sáng vào trong.

Hắn vung tay lên, vải rơi xuống, ánh sáng chiếu vào hắt lên trên người A Mạch.

Đầu tiên A Mạch hơi kinh ngạc, sau đó hỏi; "Lão đại, là ngài sao?"

Cảnh Từ nhìn chằm chằm vào đôi mắt vô thần mở to của nó: "A Mạch, ngươi..."

A Mạch nghe tiếng, lao sang, bổ nhào vào trong lòng Cảnh Từ: "Lão đại, cuối cùng cũng tìm được ngài, ta thật đói, trong ngực ngài có đồ ăn hả?"

Cảnh Từ lấy bánh bao thịt bò vốn là mua cho Nam Mịch ra, đưa cho A Mạch, khàn giọng hỏi; "Ai? Định Viễn Vương sao?"

A Mạch không kịp trả lời, ngấu nghiến ăn hết bốn cái bánh bao, trên bàn trong căn phòng phủ kín tro bụi có một chén nước đục, nó lần mò lại gần sờ sờ, uống một ngụm, miễn cưỡng nuốt xuống bánh bao trong yết hầu.

Lúc này mới nói: "Lão đại... là quân thượng."

"... Ngươi nói cái gì?" Giọng Cảnh Từ khàn đặc, nếu cẩn thận phân biệt, dường như còn mang theo một chút run rẩy vì sợ hãi.

A Mạch im lặng hồi lâu, cuối cùng nói: "Lão đại, rất xin lỗi, ta chưa kịp nói với quân thượng chuyện ở Thanh châu đã bị bắt lại."

Cảnh Từ cau mày, rốt cuộc nói: "Bỏ đi, ta trước tiên ra ngoài tìm cho ngươi chỗ ở tử tế đã, lát nữa quay lại tìm ngươi, đừng đi lung tung."

"Lão đại..." A Mạch duỗi tay giữ chặt Cảnh Từ theo bản năng.

Cảnh Từ vỗ vỗ bả vai nó; "Ta đi một lát sẽ về ngay, chớ đi loạn."

Lúc này A Mạch mới gật đầu, dường như sợ Cảnh Từ nói không giữ lời, nó lại nói theo bóng hắn: "Lão đại, ta chờ ngài."

Lúc này mặt trời đã bắt đầu lặn về Tây, Cảnh Từ tìm một tòa trạch viện thuê lại rồi mới quay về đón A Mạch.

Chờ bố trí tất cả ổn thỏa thì trời đã tối đen. Cảnh Từ lo lắng nhất thời Nam Mịch không thấy hắn sẽ sợ, hắn tìm hai đứa bé ven đường chạy đến khách điếm báo tin, chỉ nói bản thân có việc nên sẽ chậm một chút.

Sợ trẻ con làm việc có sơ xuất, Cảnh Từ còn cố ý tìm thêm hai nhóm người nữa rồi mới vội vã trở về sắp xếp chỗ ở cho A Mạch.

A Mạch nghe thấy tiếng mở cửa, mắt to vô thần chớp chớp: "Lão đại? Là ngài sao?"

Cảnh Từ gật gật đầu, nhớ đến nó không nhìn thấy lại ừ một tiếng, hỏi tiếp: "Xảy ra chuyện gì?"

Lúc này A Mạch mới có thời gian thuật lại rõ ràng ngọn nguồn mọi việc.

Vốn là A Mạch theo lệnh Cảnh Từ, một đường xuôi Nam trở về Thần đô, ai ngờ đi được sáu bảy ngày, mới vừa xuống thuyền đã bị bắt, đến cơ hội gặp mặt Thần quân cũng không có.

Một lần nhốt này chính là ba tháng, ban đầu A Mạch còn không biết lý do vì sao, sau đó một thân tu vi của nó đều bị phế, viên quan hành hình kia dùng âm thanh thô ráp nói: "Đại nhân, quả nhiên là Hỏa tộc."

Đến lúc này, bí mật lớn nhất đời này của A Mạch đã bị phơi bày: A Mạch nó không phải người Kim tộc, mà là người Hỏa tộc.

Bí mật của A Mạch, cũng là bí mật lớn nhất của Chá Phàm điện.

– –– Rất nhiều người trong Chá Phàm điện đều là người Hỏa tộc mai danh ẩn tính.

Cảnh Từ tìm được bí thuật trong Chá Phàm điện, có thể giấu giếm bản tộc của một người, sau đó thông qua tu luyện linh thuật của một tộc khác, trở thành người của tộc đó.

Trong nơi sâu nhất của Chá Phàm điện có một mật thất, nơi đó còn có rất nhiều già trẻ lớn bé của Hỏa tộc, đều là người Hỏa tộc mà Cảnh Từ cứu được khi chinh chiến ba châu phía Bắc.

Mấy đời Thần quân Nam thị Thủy tộc kiêng kị Hỏa tộc càng thêm khoa trương, rất có phong cách "thà giết nhầm một ngàn còn hơn bỏ sót một", Cảnh Từ làm người Hỏa tộc không nhịn được sinh lòng thương hại. Huống chi có rất nhiều người Hỏa tộc cũng chỉ là người bình thường, chỉ vì bọn họ thuộc Hỏa tộc nên cả đời giống như con chuột, ở nơi âm u kéo dài hơi tàn.

Vậy Cửu châu này, thiên hạ này muốn hỏa tộc thế nào đây? Cứ vậy biến mất sao?

Vậy không công bằng.

Cảnh Từ thường xuyên nghĩ, nếu năm đó bản thân không được lão Điện chủ nhận nuôi, liệu có hôm nay không. Là do lão Điện chủ dùng danh dự cả đời đảm bảo lòng trung thành của hắn với Nam thị, lại thêm thiên phú tu linh trời sinh khác hẳn người thường của hắn, hắn mới có thể từng bước ngồi lên vị trí Điện chủ Chá Phàm điện.

Người đời đều nói, vị Điện chủ Chá Phàm điện này dưới một người, trên vạn người.

Nhưng quan hệ bên trong chỉ có Cảnh Từ hiểu rõ.

Mặc dù Thần quân tài đức sáng suốt, chưa từng có lời dị nghị gì bởi vì Cảnh Từ là người Hỏa tộc, cũng cực kỳ tin tưởng hắn. Nhưng thật ra trong lòng bọn họ đều biết rõ, quyền lợi và năng lực của Chá Phàm điện có lớn hơn đi nữa cũng vô duyên với con đường làm quan.

Chá Phàm điện chỉ là một lưỡi đao sắc bén trong tay Thần quân.

Cho nên quy củ số một trong Chá Phàm điện chính là nhân số, người Chá Phàm điện không thể vượt qua con số một vạn, không qua một vạn sẽ không tổ chức được hệ thống quân đội. Dù có là năm đó đi ba châu phía Bắc tiêu diệt dư đảng tiền triều cũng là điều thêm ba vạn binh mã từ Thần đô cho Cảnh Từ tạm thời chỉ huy.

Nếu Điện chủ Chá Phàm điện không phải Cảnh Từ, không phải người Hỏa tộc, lấy thực lực hiện tại, rất có thể sẽ trở thành chủ soái một phương.

Chứ không phải một vị "Điện chủ" nhìn thì như ở địa vị cao nhưng không phải văn thần cũng chẳng phải võ tướng.

Cảnh Từ vốn định chờ kiêng kị của Thần quân đối với Hỏa tộc giảm đi một chút sẽ thẳng thắn với ông tất cả, xin Thần quân cho người Hỏa tộc một đãi ngộ nên có.

Hắn vốn định chờ đưa Công chúa về Thần đô, hắn sẽ thẳng thắn, chỉ thiếu một bước.

Chỉ thiếu một bước... cuối cùng vẫn bị chụp lên cái mũ loạn thần tặc tử.

Nếu Cửu châu này không có hắn còn có người sẽ bất chấp làn chuyện cả thiên hạ không tán thành để cứu vớt người Hỏa tộc sao? Giúp bọn họ không cần vừa sinh ra đã bị người coi thành kẻ xấu sao?

A Mạch thấy hắn im lặng một hồi lâu, cuối cùng vẫn nói: "Nghe nói, trong điện có rất nhiều người giống ta... mật thất cũng bị bọn họ tìm ra..."

"Ngươi chạy ra thế nào?" Cảnh Từ đột nhiên hỏi.

A Mạch kinh ngạc rồi nói: "Ta... hai mắt ta không nhìn thấy, cũng không biết là ai thả ta ra, nhưng thân phận người nọ cực cao. Khi người nọ mang ta đi, Hình quan cũng không dám hó hé gì, hắn sai người mang ta lên thuyền, sau đó nói: Đi tìm Cảnh Từ, để hắn đưa Công chúa về."

Hai mắt trắng đen rõ ràng của Cảnh Từ híp lại, trông có vẻ hẹp dài; "Còn nói gì nữa?"

A Mạch thầm nghĩ lão đại thật thông minh, còn biết người nọ nói cái khác nữa, sau đó quy củ trả lời; "Nói thanh giả tự thanh."

Cảnh Từ cười nhạo một tiếng, không lên tiếng nữa.

Thanh giả tự thanh? Chẳng lẽ những người Hỏa tộc kia thì không sạch? Bọn họ vừa sinh ra đã phải bôn ba mệt mỏi vì đường sống, vừa sinh ra đã đón nhận ánh mắt khác thường của người đời, vừa sinh ra đã thời thời khắc khắc phải đội cái mũ "kẻ xấu", rốt cuộc bọn họ không sạch ở đâu?

Qua hồi lâu, dù A Mạch biết tâm trạng Cảnh Từ không tốt nhưng vẫn to gan nói: "Lão đại, không thì... ngài đi đi."

Cảnh Từ liếc sang, nhìn chằm chằm hai mắt vô thần của nó, hỏi một đằng đáp một nẻo: "A Mạch, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho ngươi."

Không ngờ Cảnh Từ sẽ nói như vậy, A Mạch kinh ngạc, sau đó cong môi cười; "Không sao, lão đại, ta cảm thấy nhân vật nhỏ như ta đây cũng sẽ không có ai lại bám riết không tha, chỉ cần có thể sống là được rồi."

Nhân vật nhỏ? Bình dân Hỏa tộc nào vừa mới sinh ra không phải nhân vật nhỏ? Nhưng có ai được buông tha không?

Không muốn tiếp tục rối rắm về đề tài này, Cảnh Từ nói; "Ngươi cứ yên tâm ở lại đây trước đã, chuyện còn lại cứ giao cho ta."

"Lão đại... ngài sẽ không thật sự muốn tiếp tục tiễn Công chúa chứ?" A Mạch hỏi thử một câu.

Thấy Cảnh Từ không đáp, trong lòng nó không yên, tuy Cảnh Từ vẫn luôn dạy nó phải tiếc mạng nhưng nhìn thái độ của hắn đối với Công chúa thì khó nói lắm. Vậy nên nó lại nói: "Lão đại... nghe nói sau khi ta đi không lâu Thần đô đã hạ chỉ ý cho Thanh châu và Hãn châu, để bọn họ bắt ngài về, trứng không chọi lại đá, bằng không..."

Cảnh Từ đột nhiên mở miệng cắt ngang: "Ai nói cho ngươi biết việc này?"

"Là... dọc theo đường đi." A Mạch tìm từ mất một hồi lâu mới nói; "Có những khi sắp chết đói hoặc bị người bắt nạt gần chết sẽ có người cứu ta, lại có khi cũng có người truyền tin cho ta, ta đoán..."

"Là người thả ngươi đi." Cảnh Từ ngắt lời nó.

A Mạch gật gật đầu.

Cảnh Từ nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, đã qua nửa đêm. Không biết tại sao hắn bỗng nhiên thấy hoảng hốt đến khó chịu, sau đó nói: "Ta về khách điếm trước, ngươi ở lại đây, ta đã bày kết giới, sẽ không có người đến."

Cảnh Từ đi thẳng về khách điếm, ngược lại càng lúc càng khó chịu, vậy nên hắn đơn giản niệm quyết, trực tiếp về đến khách điếm luôn.

Tiểu nhị trong điếm thấy Cảnh Từ, vội vàng tiến đến: "Ôi, tiểu quan nhân đã trở lại rồi, ông chủ chúng ta đang tìm ngài đấy."

"Tìm ta?"

Ông chủ mò từ sau bếp ra, thấy là Cảnh Từ thì vội nói: "Tiểu quan nhân, ngài còn dư tiền đấy, ta trả lại cho ngài nhé? Nếu không ở ta cũng không thể nào nhận không..."

Lời chưa nói xong Cảnh Từ đã nhướng mày: "Thế nào gọi là không ở?"

Ông chủ hoảng sợ: "Ừm... ta thấy phu nhân và người đi theo đều đi cả rồi, ta đoán có thể là..."

Cảnh Từ: "Ông nói bọn họ đều đi rồi? Đến bây giờ còn chưa trở lại?"

Ông chủ kia thấy thái độ hắn không tốt, không dám trì hoãn, vội vàng nói: "Sau khi ngài ra ngoài, không bao lâu Phu nhân cũng ra ngoài, đi vội lắm, kế đó cô nương mặt lạnh đi theo ngài kia cũng vội vàng dẫn người đuổi theo, đến tận bây giờ cũng chưa ai trở về, ta còn nghĩ là các ngài không ở nữa, các ngài còn có tiền cọc mà..."

Không đợi lão nói xong, Cảnh Từ đã chợt lóe biến mất tăm.

Nam Mịch mới vừa tu linh, hắn cũng không quen thuộc hơi thở của nàng, nhưng Dung Nguyệt là do hắn một tay đào tạo ra, vậy nên hắn men theo hơi thở của Dung nguyệt, tìm kiếm dọc đường, cuối cùng dừng chân trước một ngõ nhỏ. Hắn nhắm mắt cẩn thận cảm nhận, không bao lâu đã cảm nhận được hơi thở từ thi thể của Ôn Niên, hắn nhíu mày: "Người Hỏa tộc?"

Hắn ngây ra một hồi lâu rồi xoay người đi mất, ngoại trừ cái ngõ nhỏ kia, manh mối cuối cùng chính là phòng trọ khách điếm. Hắn xem xét một vòng trong phòng nàng, cũng không tìm được thứ gì hữu dụng, lại đến phòng Dung Nguyệt, đột nhiên nhìn thấy trong một góc có một đống đồ linh tinh lộn xộn.

Có đồ len, có trang sức nhỏ,... là do hắn tiện tay mua khi tìm hiểu tin tức ở Đồ sơn.

... Vòng tay?

Trong lòng Cảnh Từ ảo não, sao lại hồ đồ đến thế này, vừa động ý niệm tra xét, thế mà lại không cảm nhận được?

Sao có thể? Dù có là bị bắt thì cũng không thể nào nhanh như vậy đã đến phạm vi hắn không cảm nhận được chứ?

Hắn tâm hoảng ý loạn, quay về chỗ A Mạch trước, lúc này trời đã bắt đầu tờ mờ sáng, A Mạch cảm thấy không khí sai sai: "Lão đại... sao thế? Là người Thanh châu đến sao?"

Cảnh Từ nghe vậy, trong lòng chợt như có thứ gì vừa đứt, những việc này đều không đúng.

Là ai cố ý thả A Mạch đến báo tin?

Nếu Thanh châu nhận được chỉ ý, vì sao xung quanh Đồ sơn không có ai mai phục?

Vì sao Định Viên Vương lại buông tha cơ hội quang minh chính đại bắt lấy hắn?

Là ai tố hắn trước mặt Thần quân?

Vì sao mới qua thời gian nửa ngày Công chúa đã biến mất?

Vì sao tất cả nhóm người Dung Nguyệt cũng đều mất tích?

Vì sao người giết Ôn Niên không giết toàn bộ bọn họ để diệt khẩu?

Vì sao người ra tay với Công chúa và nhóm người Dung Nguyệt trong ngõ nhỏ lại là Đại tu linh giả Hỏa tộc?

Định Viễn Vương và người Hỏa tộc này lại có quan hệ gì?

Những chuyện linh tinh rối loạn này hợp cùng một chỗ lại không liên hệ ra được bất kỳ đáp án nào, Cảnh Từ nắm chặt tay, hỏi: "Thần đô còn xảy ra chuyện gì không?"

A Mạch suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vỗ đùi một cái, dường như nghĩ đến chuyện gì; "À, lão đại, ngài biết Hình quan chủ thẩm ta là ai không?"

"Ai?"

"Võ Thành Nhậm."

"Võ Thành Nhậm?" Cảnh Từ không nhớ ra trong số quan lại ở Thần đô có người này.

"Chính là sứ thần theo chúng ta đến Thanh châu kia, hơn nữa, nhìn vậy xem ra, hắn là một y giả có tu vi đại thành."

Cảnh Từ đột nhiên ngẩng đầu nhìn nó, Võ Thành Nhậm? Sứ thần? Hóa ra là như vậy.

Cảnh Từ đứng trước cửa sổ, cẩn thận suy ngẫm lại một loạt những chuyện linh tinh rối loạn này.

Dù là ai cố ý thả A Mạch đến truyền tin, cũng mặc kệ người đó có mục đích gì, tóm lại, hiện tại quan trọng nhất vẫn là Nam Mịch, là tung tích của nàng.

Hắn không còn cảm nhận được vị trí của vòng tay chứng minh không phải vòng tay và Nam Mịch tách ra mà là vòng tay cách hắn quá xa. Lúc ấy Dung Nguyệt và người Hỏa tộc kia xảy ra xung đột nhất định cực kỳ nguy hiểm, thậm chí còn khiến Ôn Niên mất mạng.

Lấy hiểu biết của hắn về Dung Nguyệt, dù Dung Nguyệt có liều chết cũng sẽ giữ được Công chúa, nhưng Dung Nguyệt lại không chết. So về thực lực thì Dung Nguyệt và người Hỏa tộc kia cách rất xa, Dung Nguyệt gần như không có sức phản kháng, vì sao lại chỉ chết có một mình Ôn Niên?

Mục tiêu của người nọ chỉ có thể là Công chúa, nhóm người Dung Nguyệt không chết chứng minh bọn họ còn có tác dụng.

Bọn họ biết Công chúa ở đâu, cũng có biện pháp để Công chúa trong nháy mắt dịch chuyển ngàn dặm, lại chỉ có bọn họ biết hướng đi của Công chúa chăng?

Thuật Dị Hoán?

Cảnh Từ lắc mình một cái, lại quay lại ngõ nhỏ kia lần nữa, vừa rồi tâm hoảng ý loạn không hề để ý, đúng là có dấu vết rất nhỏ của thuật Dị Hoán.

Lấy tu vi của bọn họ, người thi thuật chính chỉ có thể là Dung Nguyệt, dựa vào tu vi của Dung Nguyệt thì thuật Dị Hoán chỉ có thể đưa Công chúa đến nơi mà Dung Nguyệt biết hoặc đã từng đi qua, trước kia Dung Nguyệt theo hắn đi chinh chiến ba châu phía Bắc, cũng coi như quen thuộc các châu này.

Dung Nguyệt sẽ không để Công chúa tiếp tục ở lại Thanh châu, như vậy chỉ sẽ rơi vào trong tay Định Viễn Vương, nhưng tu vi của nàng ấy có hạn, cho nên... chắc chắn là Hãn châu gần đây nhất, quận thuộc Hãn châu gần quận Đồ Sơn nhất chính là... quận Lâm Thủy.

Tu vi nhóm Dung Nguyệt không đủ, đưa Công chúa đến quận Lâm Thủy đã là cực hạn.

Suy đoán một lượt xong, Cảnh Từ xoay người trở lại khách điếm, ông chủ kia thấy Cảnh Từ đã quay về,

vừa định mở miệng đã bị Cảnh Từ giành trước: "Tiền còn dư không cần trả lại, lát nữa ta cho ông một địa chỉ, mỗi ngày ông mang cơm canh đến đặt trước cửa, không cần vào trong."

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không yên tâm về A Mạch, hắn quay lại nhìn A Mạch: "A Mạch, ta muốn đi tìm Công chúa, mỗi ngày sẽ có người đặt đồ ăn trước cửa, tự ngươi cũng phải cẩn thận hành động."

A Mạch phản ứng lại: "Công chúa... mất tích sao? Bị Định Viễn Vương bắt được rồi?"

Cảnh Từ lắc đầu: "Hắn là không phải, cụ thể có phải do Định viễn Vương ra tay không còn không chắc chắn. Ngươi có nhớ được trong tình báo về Thanh châu mà trong điện thu thập lúc trước, bên cạnh Định Viễn Vương có Đại Tu linh giả Hỏa tộc nào không?"

"Không có." A Mạch hiếm khi dùng giọng điệu chắc chắn như vậy: "Trong Cửu châu này, ngoại trừ Thần quân dám dùng ngài, ai dám dùng người Hỏa tộc? Càng đừng nói đến Đại Tu linh giả."

Cảnh Từ gật đầu: "Rốt cuộc là người nào, tạm thời chưa có manh mối, ta đi tìm Công chúa trước đã."

Cảnh Từ cưỡi ngựa chạy từ quận Đồ Sơn đến quận Lâm Thủy, hành trình năm sáu ngày bị hắn cứng rắn lên đường không nghỉ ngày đêm cuối cùng rút còn chưa đến hai ngày.

Lúc đến quận Lâm Thủy là vào đêm ngày thứ ba Nam Mịch mất tích, Cảnh Từ lập tức đi cảm nhận vị trí vòng tay, quả nhiên, ở đây.

Kết quả ai ngờ, hắn vừa hiện thân đã đối mặt với người đang cầm vòng tay – Sở Khương Dũ, mắt to trừng mắt nhỏ.

Qua hồi lâu Sở Khương Dũ mới nói; "Ừm... ngươi đến nhanh thật, ta đoán, thương đội kia hôm nay còn chưa đến được quận Đồ Sơn ấy chứ..."

Không đợi lão lải nhải xong, Cảnh Từ đã tiến lên một bước, túm lấy vạt áo trước của lão: "Người đâu?"

"Ấy... không biết."

"Có ý gì? Vòng tay này ở chỗ ngươi, sao lại không biết?"

Sở Khương Dũ tránh hai cái không thoát ra được, đơn giản cứ để hắn xách: "Ngươi đừng vội, đã nhiều

ngày nay, mỗi ngày nàng ấy đều ra ngoài đưa đồ cho những người trời sinh xương cốt yếu ớt kia, chẳng qua hôm nay về có hơi..."

Cảnh Từ cắt ngang lão: "Những người đó ở đâu?"

"Khu phế tích thành Bắc..."

Lão còn chưa nói dứt lời đã không thấy bóng dáng Cảnh Từ đâu nữa, lão chỉ đành lắc đầu, sửa sang lại vạt áo bị túm đến nhăn nhúm, sau đó lảo đảo đi theo.

Chương 15: Gặp lại (2)

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Cảnh Từ đến bãi phế tích, tìm một vòng vẫn không thấy, bỗng nhiên nghe được mấy tiếng hô kinh ngạc, chợt lóe thân, chỉ thấy Nam Mịch đang thu mình nép vào một góc tường, phía sau đã không còn đường lui, phía trước là mấy tên du côn nhìn có vẻ như bẩm sinh xương cốt yếu ớt đang muốn tiến đến chỗ nàng.

Cảnh Từ gần như là theo bản năng nâng tay treo bọn chúng lên giữa không trung.

Nam Mịch ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn thấy là Cảnh Từ, vội vàng nói: "Cảnh Từ, đừng giết hắn!"

Cảnh Từ thả kẻ trong tay xuống đất: "Cút."

Nam Mịch hòa hoãn trong chốc lát, còn chưa đợi nàng kịp lấy lại tinh thần, Cảnh Từ đột nhiên lao đến ôm nàng, thấp giọng thủ thỉ bên tai nàng: "Rất xin lỗi, là ta không tốt, sợ lắm phải không, rất xin lỗi."

Trong giọng nói hàm chứa mười phần nôn nóng và hối hận, còn có sự dịu dàng khác thường hiếm thấy trên người Cảnh Từ.

Có thể là nơi nào đó trong lòng bị chạm đến, Nam Mịch duỗi tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn: "Không sao đâu..."

Dường như nhớ đến cái gì, Nam Mịch đẩy Cảnh Từ ra, ngửa đầu hỏi: "Mấy người Dung Nguyệt đâu? Bọn họ có ổn không?"

Cảnh Từ hơi nhíu mày: "Công chúa... bọn họ, thần không tìm thấy."

"Vậy..." Vừa sốt ruột nước mắt Nam Mịch đã không cầm được lăn xuống, nàng nức nở: "Làm sao đây, bọn

họ có thể... có thể nào..."

Cảnh Từ vội vàng lắc đầu: "Không đâu, ta chỉ cảm nhận được một mình Ôn Niên... không có những người khác, tuy không tìm thấy nhưng hẳn là còn sống."

"Tên Phạm Giác Giác kia rất lợi hại, bọn Dung Nguyệt không đánh lại gã."

"Phạm Giác Giác? Hỏa tộc?"

Nam Mịch gật gật đầu: "Hắn cứ như thần thông lắm ấy, ta còn sợ ngài gặp phải gã sẽ bất lợi."

"Không đâu." Không hiểu sao Cảnh Từ lại cười khẽ một tiếng: "Công chúa cũng biết tên Phạm Giác Giác này là người của Định Viễn Vương sao?"

Nam Mịch lắc lắc đầu, nói: "Gã tự xưng là người của Tử Tiêu Vương, còn nói... Định Viễn Vương vẫn luôn làm việc thay Tử Tiêu Vương."

Mày Cảnh Từ nhăn lại: "Dịch Trọng Nhiên?" Không ngờ đến lại là y? Cuối cùng chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ: "Mấy ngày nay Công chúa..."

Không đợi hắn nói hết lời, cuối cùng Sở Khương Dũ cũng lắc lư đến nơi: "Lấy tu vi của Cảnh tiểu lang quân nhà các người, đối đầu với thằng nhãi lông tím kia cũng sẽ không gặp bất lợi." Trên mặt đều là vẻ lòng ta hiểu hết, khoan thai đi đến trước mặt bọn họ.

Cảnh Từ quay đầu lại nhìn lão, ánh mắt rất không tốt.

Nam Mịch vội nói: "Mấy ngày nay ít nhiều gì cũng nhờ có Sở tiên sinh, là ngài ấy thu nhận và cho ta ở lại."

"Sở tiên sinh?" Cảnh Từ liếc mắt một cái đánh giá Sở Khương Dũ: "Cao danh của tiên sinh là?"

Sở Khương Dũ biết không tránh được, vậy nên mau chóng hành lễ nói: "Tại hạ Sở Khương Dũ, tham kiến Cảnh Điện chủ."

Cảnh Từ tiến lên một bước, cách không nắm lấy cổ lão: "Sở Khương Dũ? Là ngươi? Đã nghe đại danh từ lâu."

Thấy tình hình bỗng trở nên giương cung bạt kiếm, Nam Mịch vội tiến lên kéo lấy Cảnh Từ: "Cảnh Từ, ngài làm gì thế? Sở tiên sinh đã giúp ta rất nhiều, ông ấy là người tốt."

Cảnh Từ không khỏi kéo Nam Mịch ra phía sau giải thích: "Công chúa cẩn thận, người này là Đế sư (thầy của vua) tiền triều."

Tiền triều? Đế sư? Hai từ này đặt cùng nhau lập tức cho ra cảm giác bất thường. Nam Mịch nghẹn nửa ngày cũng chỉ thốt ra được mấy chữ: "... Cái... cái gì..."

"Ôi... Điện chủ cũng đừng oan uổng người tốt, tại hạ... đã sớm phản quốc rồi." Sở Khương Dũ giãy giụa hai cái, bởi vì bị Cảnh Từ dùng chú thuật bóp cổ nên giọng nói đứt quãng: "Hiện giờ, tu vi... của tại hạ... không cần Điện chủ ra sức... như vậy..."

Lúc này Cảnh Từ mới cảm nhận được vậy mà Sở Khương Dũ lại không có tu vi, dường như linh mạch đã bị hủy triệt để, vậy tại sao lão sống được lâu như vậy?

Cảnh Từ buông lão ra: "Dịch Trọng Nhiên ở đâu?"

Tựa như nghe được chuyện gì như người si nói mộng, Sở Khương Dũ trừng lớn hai mắt, sau đó cười khẽ một tiếng: "Điện chủ coi trọng ta quá, một kẻ phản bội như ta sao có thể biết tung tích của huyết mạch cuối cùng của Dịch thị chứ?"

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt?" Cảnh Từ ngoắc ngoắc ngón tay, đoạn kiếm ngọc gãy bị ném một bên của Nam Mịch bất thình lình chỉ thẳng lão: "Sở tiên sinh, nên bớt chút đau đớn da thịt chứ."

Sở Khương Dũ cười khổ: "Dù Điện chủ có băm tại hạ thành vạn mảnh, tại hạ cũng thật sự không biết mà."

Nam mịch thấy Cảnh Từ muốn ra tay, lập tức tiến lên kéo hắn lại: "Đừng... Cảnh Từ..."

Cảnh Từ khựng lại, nhớ ra Nam Mịch vẫn còn ở bên cạnh, vì thế thu kiếm ngọc kia lại: "Được, Sở Khương Dũ, vậy ngươi biết bao nhiêu về tên Phạm Giác Giác kia?"

Sở Khương Dũ ngã ngồi trên mặt đất, lắc đầu nói: "Tên nhóc lông tím kia cũng là một kỳ tài, đáng tiếc..."

Cảnh Từ: "Chớ có phí lời."

Sở Khương Dũ: "..." Thở dài xong mới tiếp: "Được thôi, tên nhóc kia theo chủ tử của hắn, phỏng chừng là không thích giết người, nhưng hắn thích tra tấn người khác, những người bạn kia của các người hẳn là bị hắn giấu ở nơi nào đó để từ từ tra tấn rồi, nếu đến nhanh còn có thể cứu được cũng không chừng."

Cảnh Từ không tiếp lời, xoay người dẫn Nam Mịch đi, chưa được mấy bước đã quay đầu lại nhìn Sở Khương Dũ: "Tu vi của Sở tiên sinh đã phế hết, còn cưỡi được ngựa không?"

Sở Khương Dũ: "..."

Lúc này Cảnh Từ mới nói với Nam Mịch: "Công chúa, tình hình trước mắt quá khẩn cấp, còn phải để Công chúa chịu ấm ức, cùng cưỡi một con ngựa với thần về quận Đồ Sơn."

Nam Mịch không hề dị nghị, lập tức gật đầu: "Đương nhiên."

Khi bọn họ không ngừng ra roi thúc ngựa đuổi đến quận Đồ Sơn đã là đêm khuya của bốn ngày sau, bọn họ trực tiếp đi đến viện A Mạch ở.

A Mạch nghe được tiếng động, nâng đầu lên: "Lão đại? Ngài về rồi? Tìm được Công chúa rồi phải không?"

Có lẽ bởi vì đã lâu không được phơi nắng tử tế, sắc mặt A Mạch trắng bệch lộ vẻ bệnh tật, Nam Mịch run rẩy vươn tay lên quơ quơ trước ánh mắt vô thần của nó hai cái, không kịp quay đầu lại dò hỏi Cảnh Từ nước mắt đã rơi xuống trước.

Cảnh Từ nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai nàng, sau đó mới trả lời A Mạch: "Ừ, tìm được rồi."

Bọn họ đồng hành một đường đến nay, sau khi Nhạc Đa qua đời, A Mạch đã theo bên cạnh nàng thật lâu, trong số những người này cũng là người gần gũi với Nam Mịch nhất, Nam Mịch che miệng lại, sợ tiếng khóc quá lớn, bởi vì kìm nén mà bả vai nhẹ nhàng rung lên.

Dường như trong lòng A Mạch đã sớm đoán được, nó nhếch môi, trong giọng nói hàm chứa ý cười dịu dàng: "Công chúa? Người có đây không? Không sao đâu, ta không có chuyện gì, Công chúa không cần khổ sở."

Nó đã thấy dáng vẻ bởi vì Nhạc Đa ra đi mà đau đớn của nàng, tiểu Công chúa đơn thuần thiện lương, thấy nó thế này tất sẽ lại đau lòng, nhớ đến dáng vẻ đôi mắt hoa đào ngấn nước của Công chúa thật khiến người ta đau lòng.

Quả nhiên nghe thấy Nam Mịch nức nở nói; "A Mạch..." Nên nói gì đây? Nói cái gì cũng chỉ thấy là điều thừa, giống như đang rắc muối lên miệng vết thương của người ta vậy.

Chỉ mới gọi một tiếng tên nó, Nam Mịch đã không nói tiếp được nữa.

Sở Khương Dũ thò sang, nhìn A Mạch một cái rồi lại nhìn Nam Mịch, sau đó liếc mắt về phía Cảnh Từ, cuối cùng ho nhẹ một tiếng nói: "Điện chủ gọi tại hạ theo chính là vì tiểu lang quân này?"

Nghe được giọng nói của Sơ Khương Dũ, A Mạch cảm thấy có chỗ quen tai, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được là ai, vì thế tiếp tục suy nghĩ.

Cảnh Từ lười dài dòng với Sở Khương Dũ: "Trị được không?"

Lúc này A Mạch mới vỗ đùi: "Là... y giả kia?"

Sở Khương Dũ vội gật đầu, lại nghĩ đến hành động chân chó thế này đối phương cũng đâu có nhìn thấy được, đành nhân mô cẩu dạng nói: "Đúng là tại hạ." Nhớ đến bên cạnh còn có một tên Vô Thường mặt lạnh đòi mạng, lão lại vội vàng chắp tay với Cảnh Từ: "Có trị được hay không còn cần tại hạ bắt mạch mới biết được."

Có thể là có tiểu Công chúa ở bên cạnh nức nở, hiếm khi thấy Cảnh Từ nhẹ giọng lên tiếng như vậy: "Độc Y Thánh thủ Sở Khương Dũ xem bệnh còn cần bắt mạch? Rốt cuộc có trị được không?"

Im lặng một hồi lâu, bả vai Sở Khương Dũ sụp xuống như đã nản lòng thoái trí, khoát tay bất đắc dĩ: "Cảnh Điện chủ thật không biết nói tình thú, thường bắt mạch mới có thể ra vẻ ta là đại phu đó..." Lão bẩm bẩm một câu, lúc này mới cẩn thận đánh giá A Mạch một lượt.

Không bao lâu lão đã lắc lắc đầu.

Thấy lão lắc đầu, Nam Mịch gần như muốn khóc thành tiếng, nàng duỗi tay kéo Cảnh Từ theo bản năng.

Vừa chạm vào Nam Mịch, Cảnh Từ đã quay đầu nhìn nàng một cái, đôi mắt hoa đào đầy vẻ hoảng loạn như một chú chim nhỏ rơi xuống nước, mờ mịt mất phương hướng chờ có một đôi tay kéo nàng một phen, nước mắt công thành đoạt đất, xông qua phòng tuyến cuối cùng là hàng mi dài, trượt xuống má.

Cảnh Từ đưa tay lau cho nàng, trong giọng nói ẩn chứa chút không hài lòng nói với Sở Khương Dũ: "Rốt cuộc là như thế nào? Sở Khương Dũ?"

Thấy Cảnh Từ thật sự tức giận, Sở Khương Dũ mới sờ sờ mũi: "Chữa được, yên tâm đi, chẳng qua toàn bộ Kim linh thuật của tiểu lang quân đã phế hết, đây là kết cục đã định, muốn tu lại từ đầu có thể phải tốn chút công sức."

Biết A Mạch có thể chữa khỏi, Nam Mịch lau nước mắt, cực kỳ chăm chú nghe kết luận của Sở Khương Dũ.

Không đợi Sở Khương Dũ nói tiếp, Cảnh Từ không còn tức giận nói: "Ngươi đã chữa được thì cứ chữa đi, cần gì cứ nói với ta." Nói xong kéo Nam Mịch rời đi, giọng nói lọt qua khe cửa bay đến bên tai Sở Khương Dũ: "Chúng ta ở ngay bên cạnh."

Lời này chui vào tai trái, còn chưa để nó kịp đi ra từ tai phải đã quấn quýt với đầu óc quanh năm suốt tháng não bổ của lão, hơn nửa ngày mới sững sờ hỏi A Mạch: "Tiểu lang quân, hai người bọn họ ở chung sao?"

"Ừm..." A Mạch bị lão hỏi nhất thời nghẹn lời, cuối cùng đành phải ấp a ấp úng một hồi lâu mới nói xong: "Tóm lại... an nguy quan trọng nhất..."

Hai người ngồi đối diện, sau một hồi Sở Khương Dũ mắt to và A Mạch mắt mù trừng nhau, vẫn là lão chậc chậc nói: "Điện chủ đúng thật là... ừm... rất có dã tâm..."

Bên này Cảnh Từ dẫn Nam Mịch đến một gian phòng trống ở phía Bắc, hiện tại mới có thời gian hỏi chuyện tử tế: "Lúc thần tìm thấy Công chúa... là đang bị bắt nạt sao?"

Giọng nói của hắn thật dịu dàng, so với bất kỳ lần nói chuyện nào giữa hai người cũng đều dịu dàng hơn, vừa hy vọng có được đáp án lại sợ kết quả không tốt, suy nghĩ trong lòng thành sự thật.

Ánh nến lay động, Nam Mịch từ trên giường chuyển sang ngồi trên ghế, cùng hắn ngồi song song, tay đặt trên bàn, giọng điệu mềm mại: "Không có, Cảnh Từ, ngài đã làm rất tốt, đừng nên tự trách."

Tựa như chỉ trong mấy cái nháy mắt, nàng thậm chí muốn duỗi tay sờ sờ tóc của hắn.

Quả nhiên nghe nàng nói như vậy, Cảnh Từ mơ hồ thở ra một hơi.

Giống như để hắn càng yên tâm hơn, nàng lại nói: "Bọn họ đều là mấy kẻ xương cốt yếu ớt, bọn họ quá khổ nên mới oán trách, oán trách thế đạo bất công, bọn họ cũng không phải cố ý, chẳng qua cũng chỉ nói mấy câu không dễ nghe, xô đẩy vài cái, không sao đâu."

"Sao lại không sao..." Qua một hồi, nửa khuôn mặt của hắn đều ẩn trong bóng tối, không thấy rõ vẻ mặt, tay hơ trên ánh nến nắm chặt: "Người là Công chúa..."

Là tiểu Công chúa mà từ bé đến lớn ngay cả Thần quân cũng không nỡ to tiếng một câu, sao có thể bị người ta mắng? Bị người ta đánh?

Một câu cũng không được, một cái cũng không cho.

Không biết vì sao tối nay đặc biệt ít sao, ánh trăng cũng lúc tỏ lúc lại ẩn vào trong đám mây, may là gió mùa hạ đều tương đối ấm áp.

Gió xuyên qua cửa sổ thổi vào làm cho ánh nến trên bàn lung lay hai cái, lúc này Nam Mịch mới thấy được vẻ mặt của Cảnh Từ.

Hắn nhăn chặt mày, con ngươi lấp lánh ánh sáng, khóe miệng nhấp một độ cong không dễ chịu.

Hắn đang áo não, áo não bản thân đến cả một người mềm mại tôn quý là nàng đây cũng không bảo vệ được.

Nam Mịch nghẹn cả nửa ngày, cuối cùng chỉ vươn bàn tay mềm mại nắm chặt tay Cảnh Từ: "Cảnh Từ..." Thật sự không biết nên nói gì mới tốt, nàng đành phải gọi tên hắn một lần: "... Cảnh Từ."

Lúc này Cảnh Từ mới ngước mắt nhìn nàng: "Lúc ấy Công chúa, rất sợ đi?"

Nàng không muốn nói dối, vậy nên nàng gật đầu.

Cảnh Từ lại nói: "Công chúa không cần sợ, sau này thần nhất định canh giữ bên cạnh Công chúa một tấc không rời, có thần ở đây, không ai có thể làm tổn thương Công chúa."

Nam Mịch gật đầu không do dự: "Ừ, ta tin ngài."

Nam Mịch rũ tóc dài ra, khép áo nằm trên giường, suy nghĩ nửa ngày xong vẫn là xoay người nhìn Cảnh Từ vẫn đang đưa lưng về phía nàng ngồi trên ghế: "Cảnh Từ, ngài không mệt sao? Tìm chăn đệm trải ra, ngài cũng nghỉ ngơi đi?"

Thân ảnh Cảnh Từ đưa lưng về phía nàng theo bản năng cứng đờ: "Thần... không mệt."

"Sao lại không mệt được? Quãng đường này ngài cũng không ngủ ngon giấc."

Giọng nói mềm mại, lọt vào tai đều cảm thấy thật ngọt.

Cảnh Từ im lặng một hồi mới đứng dậy đi tìm chăn, trải lên mặt đất làm giường, cách giường của Nam Mịch không gần không xa: "Công chúa..."

"Ừm?" Nam Mịch nằm nghiêng, nương theo ánh trăng đột nhiên chiếu ra đánh giá sườn mặt đẹp mắt của Cảnh Từ.

"Ngày mai thần đi cứu người, cứu bọn Dung nguyệt." Cảnh Từ ngửa đầu, trong bóng đêm rèm mi như một chiếc quạt nhỏ chớp hai cái: "Công chúa cứ ở lại đây, đừng đi đâu hết."

"Được." Nàng nhìn chằm chằm lông mi của Cảnh Từ, âm thầm nghĩ: Lông mi của Cảnh Từ vừa dày vừa dài, thật đẹp mắt.

"Còn nữa, Công chúa thật sự tin tưởng Sở Khương Dũ?"

"Tuy rằng Sở tiên sinh luôn thâm tàng bất lộ, nói chuyện đôi khi cũng nửa thật nửa giả, nhưng khi ông ấy trị cho những người xương cốt yếu ớt ở quận Lâm Thủy, dù có thế nào, thiện ý của ông ấy ta tin."

"Công chúa... không để ý đến thân phận của lão sao?"

"Không để ý." Nam Mịch mau chóng trả lời: "Ta biết tâm tư ông ấy thâm trầm nhưng ta cảm thấy ông ấy là bằng hữu của ta, Cảnh Từ, ngài có thể đối với ông ấy tốt một chút không?"

"... Được"

Bọn họ trở về gấp gáp suốt quãng đường, trên đường lại nghỉ ngơi không tốt, Nam Mịch cực kỳ mệt mỏi, vậy nên lập tức thấy buồn ngủ, không bao lâu đã ngủ say.

Cảnh Từ nghe thấy hô hấp trên giường trở nên đều đều mới nghiêng mặt nhìn nàng, không bao lâu đột nhiên nghĩ: Thôi, vẫn là đưa nàng về Thần đô, không chạy nữa.

Hắn định là sẽ đi, hắn không phải thánh nhân, không muốn hy sinh bản thân bảo toàn danh tiết, hắn sinh ra đã là người Hỏa tộc, thanh danh từ nhỏ đã không tốt cũng không để tâm tốt xấu.

Thần quân không phải người lạm sát kẻ vô tội, những người Hỏa tộc trong điện kia dù có kém mấy cũng không đến mức mất mạng, sống đã tốt hơn tất cả.

A Mạch nói, để hắn đi, đi càng xa càng tốt, miễn cho về Thần đô phải chịu phạt nặng.

Trong lòng Cảnh Từ rõ ràng, ngần ấy năm, sự tín nhiệm dành cho hắn của Thần quân thậm chí còn vượt qua Thánh Điện hạ, nhưng hắn biết, có thế nào thì hắn cũng chỉ là một lưỡi đao trong tay Thần quân, tín nhiệm xuất phát từ năng lực, không liên quan đến tình cảm.

Thân là người Hỏa tộc, từ khi sinh ra hắn đã biết, sống quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

Nhưng hiện tại hắn hối hận, vẫn có một số việc quan trọng hơn so với sống, hắn nghĩ đến rất nhiều khả năng, hắn có thể giao Công chúa cho người đến từ Thần đô, giao cho Thương châu Sở Dương Vương, người đáng tin tưởng nhất trong số ba châu phía Bắc, hoặc là người Công chúa tín nhiệm Sở Khương Dũ, lão thông minh, mặc dù không có tu vi nhưng cũng nhất định có thể đưa nàng trở về.

Có vô dụng nữa thì giờ nàng cũng đã Nhập Thánh, dạy nàng một ít biện pháp phòng thân cũng đủ để nàng tự bảo vệ mình một khoảng thời gian.

Còn đối với hắn, hắn tất có thể thoát thân.

Nhưng bất kể là loại nào, hắn đều không yên tâm, cực kỳ không yên tâm.

Nếu Công chúa lại bị bệnh, cần người Hỏa tộc độ linh lực thì làm sao đây? Nếu Công chúa sợ tối, muốn

có người ở cùng mà người đó lại nổi tâm tư xấu thì làm sao đây?

Nếu Định Viễn Vương và Dịch Trọng Nhiên còn chưa từ bỏ ý định thì làm sao đây? Nếu gặp những kẻ xấu khác lại nên làm gì đây?

Nếu... Công chúa khóc, vậy phải làm thế nào?

Cảnh Từ nghĩ, thôi bỏ đi, trở về thôi.

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Từ dậy từ sớm, Nam Mịch vẫn còn nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ ngủ đến hồng hồng mềm mềm.

Hắn nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài, vào phòng A Mạch: "Ngươi đã có biện pháp chưa?"

Lời này là nói với người cùng ở chung phòng với A Mạch – Sở Khương Dũ.

Sở Khương Dũ rất có tính tự giác, nói: "Không phải việc khó gì, cho ngài một phương thuốc, bốc thuốc về sắc." Lão đang định tìm một cây bút.

Lại nghe Cảnh Từ mở miệng, giọng điệu cực kỳ thiếu đòn: "Ngươi ra ngoài mua đi, ta không sợ ngươi chạy."

Đương nhiên không sợ, lấy tu vi của Cảnh Từ không đến nửa ngày là lại có thể bắt về, lão ngược lại không cần chật vật đến vậy, không bằng cứ ngoan ngoãn làm tốt phận sự của tù nhân.

Cảnh Từ liếc mắt nhìn lão: "Phạm Giác Giác ở đâu?"

"?" Sở Khương Dũ ném qua một ánh mắt ba phần bất lực bảy phần không hiểu: "Ta? Lúc trước ta ở trong cung, tên nhóc kia vẫn còn là một đứa bé."

"Cho nên?" Cảnh Từ không thèm nể nang: "Hắn ở đâu?"

"..." Sở Khương Dũ thở dài, sau một hồi chống cằm suy nghĩ thật lâu: "Chủ tử của hắn thích thu thập dược liệu quý báu, lần này không bắt được Công chúa về, tám phần là đi chỗ nào đó tìm dược liệu, nịnh nọt chủ tử nhà hắn rồi."

Cảnh Từ nhìn thoáng qua Sở Khương Dũ, sau đó ngồi xuống bên giường A Mạch nhìn nó, nếu A Mạch có thể nhìn lại được, đoán chừng đời này không uổng, ánh mắt dịu dàng của Cảnh Từ gần như có thể nhỏ ra nước.

"Công chúa nói nàng ấy tin ngươi." Cảnh Từ chuyển ánh mắt, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng quyết tuyệt như xưa, chẳng qua là thêm phần trịnh trọng, nhìn về phía Sở Khương Dũ nói: "Cho nên, ta cũng tin ngươi, muộn nhất là ngày mai ta chắc chắn sẽ trở về, chăm sóc Công chúa cẩn thận, còn nữa, đôi mắt của A Mạch cũng giao cho ngươi, Sở Khương Dũ."

Có thể do bị hắn ảnh hưởng, Sở Khương Dũ cũng nghiêm túc hiếm có, nhìn theo bóng dáng Cảnh Từ ra khỏi phòng.

Lần gần nhất được người ta tin tưởng thế này là khi nào nhỉ? Đại khái là khi lão còn ở vị trí dưới một người trên vạn người đó đi.

Lão cụp mắt cười một tiếng, lại lắc đầu, không ngờ là tiểu cô nương của Nam gia sẽ tin lão.

Tay Cảnh Từ còn chưa chạm đến cửa phòng Công chúa, cửa đã được mở ra từ bên trong, Nam Mịch luống cuống tay chân, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Có lẽ là không nghĩ đến Cảnh Từ sẽ ở cửa, đầu tiên nàng hơi kinh ngạc, sau đó vành mắt lập tức đỏ hoe.

Chưa đợi nàng kịp mở miệng, Cảnh Từ đã duỗi tay nhẹ nhàng lau mồ hôi cho nàng: "Sao vậy? Công chúa?"

"Ta..." Nam Mịch khựng lại, suýt nữa thì bật khóc: "Gặp ác mộng, mơ thấy... ngài đi rồi, bỏ lại ta, ta có hơi sợ hãi."

Cảnh Từ nhìn nàng một lát: "Công chúa đừng sợ, thần ở đây. Thần, sẽ không bỏ lại Công chúa."

Rõ ràng là ngày đã vào hạ nhưng thời tiết Thanh châu này trước sau đều không quá nóng, Cảnh Từ dẫn nàng vào phòng, dùng mu bàn tay vòng ra sau người đóng cửa lại, một hồi sau mới nói: "Công chúa, thần phải đi cứu người, muộn nhất ngày mai sẽ về."

Bởi vì đã biết từ sớm, Nam Mịch chỉ gật gật đầu: "Vậy ngài chú ý an toàn, tên Phạm Giác Giác kia rất lợi hại."

Cảnh Từ lấy tơ hồng trên tay Nam Mịch xuống rồi buộc lên cổ tay mình: "Để Sở Khương Dũ dạy người chú quyết, giống như ta tìm được người vậy, người cũng có thể tìm được ta."

Hiếm khi hắn không tự xưng là thần và gọi nàng là Công chúa.

Nam Mịch bước gần hắn thêm một bước, cuối cùng nói: "Lần trước chúng ta tách ra, thật ra ta nghĩ đến đều cảm thấy sợ..."

Hắn gật đầu: "Ừm, ta biết."

"Cho nên, nhất định phải nhanh chóng trở về, ta đợi ngài, Cảnh Từ."

"Ừ."

Lúc này hắn mới quay người đi không chút do dự, Nam Mịch đứng ở cửa nhìn theo bóng dáng hắn băng qua tiểu viện nửa hoang phế sau đó bước ra khỏi cửa.

Hôm nay hắn thay một bộ y phục, hình như là bộ trường bào cổ đứng mà hắn đã từng mặc trên thuyền kia.

Suy nghĩ miên man một hồi, Nam Mịch mới thở dài, bước ra ngoài tìm Sở Khương Dũ học chú quyết đầu tiên trong cuộc đời nàng.

Một chú quyết có thể tìm được Cảnh Từ.

Học nửa ngày, nàng thử cảm nhận vị trí của Cảnh Từ, dường như đang vội vã chạy về hướng hiệu thuốc nào đó, Nam Mịch có chút ấn tượng với chỗ đó.

Di chuyển thật nhanh.

Khó trách Cảnh Từ nói Sở Khương Dũ từng làm Đế sư của tiền triều, hắn đúng là có mấy phần bản lĩnh dạy học.

Nàng thầm nghĩ, dù sao thì mình cũng học xong hết rồi, không biết có phải đến lúc dùng chú quyết chuồn đi

luôn không.

Trước mắt nàng tối sầm, dường như ngất xỉu.

May là có Sở Khương Dũ duỗi tay đỡ một hồi: "Cẩn thận, lần đầu Công chúa thi chú quyết, đây là bình thường."

Đợi nàng tốt hơn một chút, vội vàng buông tay Sở Khương Dũ, tìm một chiếc ghế ngồi xuống: "Ta biết, tiên sinh, A Mạch thế nào rồi?"

"Dù sao cũng là tuổi trẻ, khôi phục rất tốt."

Sắc mặt Nam Mịch hơi tái, cong môi nhìn A Mạch đang ngủ say: "Ít nhiều gì cũng nhờ có tiên sinh."

Sở Khương Dũ không dừng quá lâu ở câu chuyện này, lão nhìn về phía Nam Mịch nói: "Tại hạ biết tiên nhân Đồ sơn có chút bản lĩnh, hiện tại thấy rồi, thật ra thực lực vượt xa danh tiếng, Công chúa muốn tu Thủy linh thuật?"

Nam Mịch nghi hoặc một chút rồi gật đầu: "Ta là người Thủy tộc, được nhiên phải tu Thủy linh thuật."

Sở Khương Dũ không nói thêm gì, trong ánh mắt lại có mấy phần ẩn ý khó dò.

Có lẽ bởi vì trời đã vào cuối hạ, gần đây ban đêm mơ hồ có chút lạnh.

Viện vốn không lớn, nhưng bây giờ trong viện cũng chỉ có ba người, nhất thời có phần trống trải.

Tối nay, không biết vì sao ánh trăng mấy ngày trước mất tăm mất tích lại đặc biệt sáng, treo giữa bầu trời, Nam Mịch lại càng không ngủ được.

Dĩ vãng có Cảnh Từ ở bên cạnh, trước sau lòng nàng đều bình yên, tách ra một thời gian lại ngày ngày hỗ trợ trong y quán của Sở Khương Dũ, mệt đến ngả đầu là ngủ.

Mà nay vừa không mệt lại không có Cảnh Từ bên cạnh, nàng nhìn chằm chằm vầng trăng cong cong tỏa ánh sáng, lăn qua lộn lại lại mất ngủ

Cảm thấy có thể là sáng quá, nàng buông màn giường Cảnh Từ cố ý treo lên cho nàng xuống, che khuất

ánh trăng như nước ở bên ngoài.

Vẫn không ngủ được.

Chờ trở lại Thần đô hắn là sẽ không còn mùa hạ mát mẻ thế này nữa, Nam Mịch nghĩ vậy, xoay người xuống giường, ra ngoài ngắm trăng.

Ánh trăng trên bầu trời lắc lư lung lay nửa vòng, Nam Mịch mới từ từ cảm thấy buồn ngủ.

Quay về phòng miễn cưỡng đi ngủ.

Đêm qua đi ngủ muộn không ngờ lại tỉnh sớm như vậy, nàng không dám dễ dàng sử dụng chú quyết kia. Cảnh Từ đã nói, linh lực là thứ sẽ tiêu hao, ngộ nhỡ đến khi cần dùng, linh lực nàng lại không đủ thì làm sao mà được.

Chỉnh trang thu dọn một chút rồi đi ra ngoài.

Lúc này nàng mới phát hiện không biết từ khi nào nàng đã có thể tự mình chỉnh trang cho mình tương đối thỏa đáng rồi.

Hành trình đến Thanh châu này đúng là có thu hoạch không nhỏ.

Đợi khi nàng đi đến trước cửa phòng A Mạch, lại thấy bên trong an tĩnh, sợ hai người còn chưa dậy.

Cả ngày A Mạch vừa phải uống thuốc vừa phải châm cứu, cơ bản đều là nửa tỉnh nửa mê, Sở tiên sinh chăm sóc A Mạch cũng rất vất vả.

Nghĩ như vậy, Nam Mịch lui về sau một bước, định lát nữa quay lại.

Kết quả nàng còn chưa kịp đi đã nghe thấy giọng nói không thèm để ý của Sở Khương Dũ bay ra: "Cảnh Từ tất phải đi, Công chúa có sắp xếp thế nào? Ai thay hắn đưa nàng về Thần đô?"

Không nghe được sau đó A Mạch đáp lại thế nào, trong đầu Nam Mịch trống rỗng, theo bản năng lùi về sau một bước.

– ––Hắn phải đi? Thật sự... muốn bỏ lại nàng?

Sở Khương Dũ nhìn trời một cái: "Đã giờ nào rồi, ta đi xem Công chúa đã dậy chưa, chúng ta cùng đi ăn cơm."

Trong lòng lại chửi thầm: Ta đường đường là độc y đệ nhất Cửu châu, sao lại lưu lạc đến nông nỗi làm vú nuôi cho hết đứa này đến đứa khác chứ.

Vì một câu tin tưởng này, có phải bản thân lão đã phải trả cái giá quá lớn hay không?

Tìm một cơ hội chuồn đi mới là đúng đắn.

Nghĩ đến đây, còn chưa đứng dậy, chân mày đã nhăn tít lại, A Mạch không nghe được tiếng bước chân của lão mới hỏi: "Tiên sinh? Sao thế?"

Ánh mắt Sở Khương Dũ tối lại: "Có người động đến kết giới."

Không đợi A Mạch kịp nói gì, Sở Khương Dũ đã để lại một câu: "Ta đi xem." rồi đi mất.

Kết quả Sở Khương Dũ vừa nhìn cũng cạn lời luôn, cuối cùng dở khóc dở cười hỏi: "Công chúa, thế này là sao vậy?"

Nam Mịch đang cố gắng mở kết giới, tiếc là nàng mới vừa dùng chú quyết đi kiểm tra vị trí của Cảnh Từ, trước mắt linh lực đã tiêu hao gần như sạch sẽ, lúc quay đầu lại nhìn Sở Khương Dũ, mặt mũi đều trắng bệch.

Sở Khương Dũ vội nói: "Yên tâm đi, Cảnh Điện chủ hẳn là sắp về rồi, tên lông tím kia không làm tổn thương hắn được."

Nam Mịch khẽ cau mày, vẻ mặt bình thản nghiêm túc, lạnh lùng nói: "Ngộ nhỡ hắn không về được thì sao?"

Còn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ thế này của Nam Mịch, hình như là... tức giận?

Sở Khương Dũ còn chưa kịp nói gì, cửa viện đã được mở ra từ bên ngoài.

Khuôn mặt ngập tràn vết thương của Dung Nguyệt lộ ra, tiếp theo là mấy người chấp phướn đã mất tích

kia.

Thấy Nam Mịch, toàn bộ đều hành lễ.

Dung Nguyệt dường như vui quá hóa khóc, chỉ cần Công chúa bình an vô sự, tất cả đều xứng đáng.

Nam Mịch cũng gần như phát khóc, đáp lễ, thế này cực kỳ không hợp quy củ, dọa bọn Dung Nguyệt sợ đến độ không biết làm sao cho phải.

Lại nghe Nam Mịch nói: "Chi Đường đa tạ ân lớn của các vị."

Sở Khương Dũ phá hoại không khí nói: "Đừng ôn chuyện ở đây, lát nữa đừng ngã ra đấy, dọn dẹp rất phiền phức đó."

Lúc này mới dẫn mười mấy người bệnh đi vào trong, một cái đầu to gấp đôi.

– –– Nhiều người như vậy để mình lão già này hầu hạ hả?

Một đám người chấp phướn đi rồi, để lộ ra Cảnh Từ một thân bạch y còn trắng hơn tuyết.

Nam Mịch không nóng không lạnh nhìn hắn một hồi, xoay người đi mất, xa xa vọng lại tiếng nói chuyện với Sở Khương Dũ: "Tiên sinh có việc gì ta giúp được không?"

Cảnh Từ: "...?" Đùa gì vậy? Ta là người tàng hình chắc?

Chương 16: Về nhà (1)

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Đột nhiên có nhiều thêm mười mấy bệnh nhân, bận đến nỗi Sở Khương Dũ hận không thể lập tức mọc ra thêm mấy đôi tay.

Không rảnh lo xem gì mà Công chúa gì mà Điện chủ, đều bận trước bận sau, cố tình trước mắt Thanh châu lại nguy hiểm trùng trùng, bọn họ cũng không dám để lộ, đều là Sở Khương Dũ liệt kê dược liệu cần dùng, Cảnh Từ ra ngoài mua về.

Lăn lộn như vậy một ngày, Sở Khương Dũ đứng bên bàn trong sân rót ly nước uống, đánh giá sương phòng phía Nam mới vừa dọn dẹp xong, sương phòng phía Đông và phía Nam đều đã ở đầy người, còn lại có thể miễn cưỡng nhường ra sương phòng phía Bắc cho Công chúa.

Cảnh Từ đến gần lão, lơ đãng nói; "Ngươi vất vả rồi."

Sở Khương Dũ liếc mắt nhìn hắn một cái: "Ta nói với ngươi này, phỏng chừng Công chúa biết ngươi muốn bỏ nàng lại, đang tức giận đấy. Nếu ngươi muốn dỗ nàng, không bằng nói rõ với nàng đi."

Mặt trời đã lặn một nửa, Sở Khương Dũ tiếp tục đi nghiên cứu dược liệu, một mình Cảnh Từ rối rắm một hồi: Ta nói muốn bỏ nàng lại bao giờ? Đây là tin tức nghe được từ đâu vậy?

Nam Mịch giúp đỡ chăm sóc người bệnh, bận rộn đến lúc mặt trăng đã sáng mới ủ rũ trở về phòng.

Khi đi ngang qua bên cạnh Cảnh Từ, đến cả khóe mắt cũng không thèm cho hắn.

Người bệnh trái nghiêng phải lệch trên giường không rảnh để ý đến sắc mặt của Cảnh Từ, hai mặt nhìn nhau thở nhẹ lại: Chịu đựng Công chúa cao quý bận trước bận sau chăm sóc bọn họ còn khó chịu hơn so với dùng hình.

Chỉ có người từng chứng kiến qua bao sóng to gió lớn như Sở Khương Dũ mới dám đến bên cạnh Cảnh Từ, buồn bã nói: "Chỗ này của ta cũng coi như tạm ổn rồi, ngươi không đi xem sao? Vương công quý tộc như bọn họ ấy à, tính khí lớn lắm đó."

Thở dài nhỏ đến gần như không thể phát hiện, Cảnh Từ chắp tay: "Tiên sinh vất vả rồi."

Nhìn bóng dáng cao lớn của hắn, Sở Khương Dũ mắng thầm: Lúc bắt ta đến, sao không thấy ta vất vả hả?

Bên này, Cảnh Từ nhẹ nhàng gõ cửa phòng Nam Mịch: "Công chúa, là thần."

Vào lúc Cảnh Từ cho rằng sẽ không nghe được tiếng đáp lại, do dự xem có nên trực tiếp vào luôn không thì nghe được bên trong vọng ra một tiếng "Ừm".

Giống như đạt được ân xá, Cảnh Từ thở ra một hơi.

Viện này đã nhiều năm không được tu sửa, cửa phòng bị đẩy ra vang lên một tiếng kẽo kẹt, trong phòng không đốt đèn, nương theo ánh trăng bàng bạc Cảnh Từ thấy được Nam Mịch đang ngồi bên bàn, dường như đang ngắm ánh trăng ngoài cửa sổ, toàn thân bao phủ một hơi thở chớ có chọc ta.

Không đợi Cảnh Từ kịp nghĩ xem nên mở miệng thế nào để đánh vỡ cục diện bế tắc này, Nam Mịch đã đứng dậy nằm lên giường.

Cảnh Từ cạn lời: "Công chúa..."

"Ngủ đi, Cảnh đại nhân."

Cảnh Từ: "..." Cảnh đại nhân? Gọi hắn?

Hắn còn đang nghẹn họng, vẫn là mang chăn đệm trải xuống đất, không chờ hắn nằm xuống hẳn, vẫn còn duy trì tư thế nửa nằm nửa ngồi, hai tay chống bên người, hắn đã nghe được một tiếng nức nở cực kỳ kìm nén.

Lúc này hắn mới luống cuống tay chân, đơn giản ngồi luôn trên đệm, nhìn bóng dáng yếu ớt của Công chúa: "Công chúa... chúng ta nói chuyện được không?"

"..." Nam Mịch hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, sau đó lên tiếng bằng giọng nói nghẹn ngào: "Nói chuyện gì? Nói việc ngài muốn bỏ lại ta?"

"..." Quả nhiên là bởi vì chuyện này.

Cảnh Từ im lặng một hồi, sau đó nói: "Công chúa, thần sẽ không đi, thần..."

"Ngài lừa người." Nam Mịch cắt ngang hắn: "Ta biết hết rồi, ngài muốn đi, là phụ vương giao nhiệm vụ cho ngài? Hay là ngài có việc gì? Tại sao A Mạch đột nhiên quay lại? Sao hắn lại bị thương? Rốt cuộc thì ngài... đang giấu ta chuyện gì?"

Hóa ra... nàng nghĩ nhiều đến vậy.

Một mình đoán già đoán non, hắn là rất sợ hãi.

Không biết vì sao, trong lòng Cảnh Từ khẽ động, gần như không thở được, một hồi lâu sau mới khàn khàn giọng nói: "Không phải như thế, Công chúa, thần sẽ không đi, A Mạch... A Mạch nó..."

Phải nói thế nào đây? Nói A Mạch là do phụ thân nàng phái người làm bị thương? Nói hiện tại hắn là phạm nhân truy nã?

Sau một lúc lâu tìm từ, Cảnh Từ không nghĩ ra được cách nói dối nào, đành nói; "Thần đúng là nghĩ đến việc rời đi, nhưng giao Công chúa cho ai thần cũng không yên tâm, cho nên thần từ bỏ, thần quyết định không đi nữa, thật đấy."

Nam Mịch không đáp một tiếng.

Cảnh Từ đứng lên ngồi xuống bên giường, ngọn nến trong phòng đột nhiên sáng lên, chói đến mức Nam Mịch phải híp mắt, chung quy vẫn không xoay lại nhìn hắn.

Hắn thở dài, duỗi tay kéo cổ tay nàng: "Công chúa, là thần không tốt, thần sai rồi, Chá Phàm điện xảy ra chút chuyện cho nên A Mạch bị thương, cũng vì chuyện này nên thần muốn đi, nhưng thần đã hối hận, không đi nữa, thật đấy."

Nam Mịch bỗng nhiên đứng dậy, nương theo ánh nến, Cảnh Từ nhìn chằm chằm đôi mắt đo đỏ và chóp

mũi hồng hồng của nàng, nàng không nói một lời lại gần kéo lấy tơ hồng trên cổ tay Cảnh Từ.

Tay bị Cảnh Từ đè ngược lại, hắn nhíu mày: "Công chúa..."

"Ngài đều là gạt ta, ngài nói cái này có thể tìm được ngài, nhưng ngài căn bản là không cần ta." Nam Mịch nức nở khóc thút thít, nước mắt rơi trên cổ tay Cảnh Từ, như làm bỏng hắn, nàng cực kỳ ấm ức nhỏ giọng nói tiếp: "Ta biết ta vô dụng, không thể ra roi thúc ngựa, không thể đánh nhau như các ngài, dù ta có Nhập Thánh vẫn cứ vô dụng, chỉ có thể liên lụy đến các ngài, nhưng mà..."

Trong giọng nói của tiểu Công chúa ẩn giấu ấm ức cực kỳ, khiến cho ai nghe xong cũng đều mềm lòng.

Nàng lại nói; "Nhưng mà... ta đã rất cố gắng... ta rất sợ hãi, ta rất rất sợ hãi, ta sợ ngài bỏ ta đi... Cảnh Từ... ta... ta thật sự... không biết nên làm cái gì cho tốt bây giờ..."

Cảnh Từ khàn giọng, không hiểu sao có phần tức giận, có phần tức giận bản thân.

Thân thể tiểu Công chúa mảnh mai mềm mại như một con thỏ trắng, nàng nghe lời như vậy, dù hắn chỉ là một ngoại thần thì nàng cũng chưa bao giờ tỏ ra vẻ mình là Công chúa tôn quý. Suốt dọc đường đi, đầu tiên là tỳ nữ thân như tỷ muội chết, lại bị cha con Vạn thị thân như phụ huynh lừa gạt, một đường bị đuổi giết lại một mình lạc khỏi hắn.

Nàng mềm mại như vậy, nhưng bởi vì đi theo một tên nam nhân thô kệch như mình mà phải chịu khổ một đường, nàng vốn có thể được ngàn vạn tướng sĩ tinh nhuệ hộ tống, tiếp tục làm một Công chúa ngây thơ đơn thuần kiều quý như trước.

Hiện tại còn bởi vì hắn khiến nàng không yên tâm, khiến nàng gần như rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng bất lực.

Cảnh Từ ơi Cảnh Từ, phụ lòng gửi gắm của Thần quân uỷ thác ngươi, uổng phí sự tín nhiệm của Công chúa cũng là ngươi, tự xưng là thông minh vẫn là ngươi.

Ngươi lại chính là kẻ bắt nạt tiểu Công chúa khóc hết lần này đến lần khác.

Ở Thủy Ly cung, đến cả một hộ vệ cũng không nỡ dọa tiểu Công chúa sợ, mà nay vì hắn đã khiến nàng khóc mấy lần rồi?

Trên tay Cảnh Từ hơi dùng chút lực, Nam Mịch lập tức mềm như bông dựa vào trong lòng hắn.

Nghe tiếng tim đập có lực của hắn.

"Công chúa, thần... biết sai rồi." Cảnh Từ thở dài, bàn tay đặt lên tấm lưng càng thêm mảnh mai của nàng, vỗ nhẹ từng cái: "Thần, vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ lại Công chúa." Hắn hơi dừng lại, giọng nói đặc biệt trịnh trọng, ánh mắt hiện lên một chút ấm áp: "Cho thần thêm một cơ hội nữa nhé."

Nam Mịch ngửi mùi hương chỉ thuộc về hắn, hòa cùng mùi máu tươi thoang thoảng, trên mặt nóng bừng, không ngẩng đầu mà cứ nép trong lòng hắn, rầu rĩ hỏi: "Ngài nói thật sao? Vĩnh viễn?"

"Ừm, vĩnh viễn."

Lúc này Nam Mịch mới ngẩng đầu lên.

Một khuôn mặt nhỏ nhuốn màu đỏ đập vào con ngươi của Cảnh Từ, đầu tiên hắn hơi kinh ngạc, sau đó bỗng nhiên cong môi cười, duỗi tay lau nước mắt trên mặt cho nàng.

Còn chưa chạm đến nàng, Nam Mịch lại thình lình kéo tay hắn lại, hung hăng cắn lên đó một miếng.

Mày Cảnh Từ khẽ nhíu, thật ra cũng không đau mấy.

Nam Mịch buông tay hắn ra, mày nhăn lại: "Ta... ta miễn cưỡng tha thứ cho ngài, sau này ngài... sau này ngài không được gạt ta lén bỏ ta lại."

Cảnh Từ cười khổ: Trời đất chứng giám, hắn định lén bỏ lại nàng khi nào chứ?

Dỗ Nam Mịch ngủ xong, Cảnh Từ mới có thời gian nằm xuống suy nghĩ tử tế về chuyện trở lại Thần đô.

Ban đêm hắn đã mơ mơ màng màng thiếp đi, bỗng nhiên nghe được mấy tiếng thì thầm, chợt bừng tỉnh, vội dậy xem Nam Mịch, hắn kinh ngạc: Tiểu Công chúa rúc vào một góc trên giường, vùi mặt chôn giữa hai đầu gối.

Nghe được động tĩnh của hắn mới lộ ra một đôi con ngươi đen bóng.

Đôi mắt kia tràn đầy sự sợ hãi.

Cảnh Từ dịu dàng dỗ dành: "Công chúa? Gặp ác mộng?"

Nam Mịch gật gật đầu, rơi xuống hai giọt nước mắt.

Do dự nửa ngày Nam Mịch chợt lại gần Cảnh Từ, cánh tay vòng qua cổ hắn, mặt cũng chôn trong hõm cổ, thở ra hơi nóng khiến hắn suýt nữa mất đi lý trí.

"Cảnh Từ... ta sợ..."

"Công chúa không sợ, có thần ở đây."

Cảnh Từ khó khăn dỗ Nam Mịch ngủ lại, dường như vẫn ngủ không được yên ổn lắm, trước sau mày nàng đều nhíu chặt, tay cũng gắt gao nắm chặt vạt áo hắn.

Lần này tiểu Công chúa thật sự đã bị dọa.

Có thể do vừa rồi công chúa ghé vào bên tai hắn thở ra mấy hơi cũng có thể do sự ỷ lại hắn của Công chúa, không hiểu vì sao, Cảnh Từ đột nhiên không muốn cứ thế bỏ qua chút ý nghĩ quá giới hạn trong lòng mình nữa, không muốn tiếp tục che giấu phần tâm tư này của mình.

Hắn hơi cúi người, chăm chú nhìn hàng mi hơi ướt của Nam Mịch, môi dán lên môi nàng, trời đất im lặng trong chốc lát, hắn mới rời đi.

Hơn nửa ngày, tay hắn chống trên giường, trong mắt trong lòng đều là bình tĩnh. Hắn cười nhẹ một tiếng, tự giễu trong lòng: Tóm lại trở về vẫn là một lần tội chết, tội càng thêm tội cũng chỉ đơn giản là chết khó coi hơn chút mà thôi, hắn đây cũng không có người thân, không thể lại liên lụy tru di chín tộc được.

Ma xui quỷ khiến, hắn sờ sờ mặt Nam Mịch, có lẽ là quá mệt mỏi, nàng chỉ hơi cử động sau đó lại nặng nề thiếp đi.

Vì thế bàn tay không an phận kia lại tiếp tục lần mò xuống cổ.

Tuy Cảnh Từ không phải kẻ háo sắc nhưng dù sao thân cũng ở địa vị cao, ngày thường không tránh được

xã giao, trong những buổi tiệc có chúng quý nữ các màu các dạng, kể cả nữ tử phong trần cũng đều đã thấy qua.

Vậy mà tư sắc của Công chúa vẫn là thứ các nàng ta khó mà sánh bằng.

Ngón tay Cảnh Từ vuốt ve sau tai Nam Mịch, tựa như sợ bản thân sai một bước sẽ không cứu vãn được, hắn vội vàng dừng tay, lắc đầu cười khổ: Hầy, Điện chủ Chá Phàm điện thì thế nào, vẫn không thể ngoại lệ, cái gọi là sắc mê tâm hồn chính là thế này.

Sau nửa đêm Cảnh Từ gối đơn khó ngủ, cứ thế âm thầm tính toán kế hoạch quay về Thần đô.

Sáng sớm Nam Mịch tỉnh lại không thấy Cảnh Từ đâu, mày nhăn lại, trong lòng lại bắt đầu không an phận.

Cũng may Cảnh Từ kịp thời đẩy cửa tiến vào, nhìn Nam Mịch một cái: "Công chúa dậy rồi? Lại đây ăn cơm đi."

Nam Mịch rửa mặt chải đầu sơ qua, đi sang ăn cơm, Cảnh Từ nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ: Không biết từ khi nào Công chúa đã có thể tự rửa mặt chải đầu, có thể cùng ăn cơm với mình, rốt cuộc thì tiểu Công chúa cũng không còn mềm mại quý giá như vậy.

Trong lòng chợt hụt hẫng.

Hai người cùng dùng cơm xong, Cảnh Từ lại bàn bạc với nàng hành trình trở về: "Công chúa, ta đưa người về Thần đô, thế nào?"

"Cái gì?"

Không chờ Cảnh Từ kịp trả lời, Nam Mịch đã kinh ngạc hỏi lại: "Chỉ... ngài và ta? Vậy.."

Cảnh Từ gật đầu: "Tuy bọn Dung nguyệt không bị thương chỗ hiểm nhưng nhất thời vẫn không lên đường được, hơn nữa chúng ta quá nhiều người, sẽ rất nguy hiểm."

"Được, nghe ngài." Nam Mịch thuận theo gật gật đầu: "Vậy... bọn Dung Nguyệt làm sao đây?"

Nhìn chăm chú Cảnh Từ một hồi, Nam Mịch tự hỏi tự đáp: "Giao cho Sở tiên sinh?"

Cảnh Từ gật đầu.

Có lẽ suốt dọc đường đi, hai người càng lúc càng ăn ý, gần đây Công chúa đoán tâm tư của hắn càng thêm chuẩn.

Sở Khương Dũ thấy Cảnh Từ và Nam Mịch đến tìm lão, bầu không khí giữa hai người đã hài hòa hơn rất nhiều, không nhịn được âm thầm tặng Cảnh Từ một ngón tay cái: Không ngờ ngoại trừ loại nhiệm vụ cấp thấp "giết người cướp của" do Hoàng gia sắp xếp Cảnh Điện chủ cũng rất thạo việc, mà ngay cả loại nhiệm vụ cấp cao như dỗ nữ nhân cũng xử lý với hiệu suất rất cao.

Rất nhanh Cảnh Từ đã vô tình cắt đứt suy nghĩ muốn buôn dưa của lão.

Hắn chắp tay: "Sở tiên sinh, A Mạch và bọn Dung nguyệt xin phiền tiên sinh vậy."

Sở Khương Dũ: "..."

Nam Mịch đi theo sau Cảnh Từ cũng gật gật đầu: "Vất vả cho tiên sinh, chờ ta gặp phụ thân chắc chắn sẽ nhờ người luận công ban thưởng."

Sở Khương Dũ: "..."

Sau khi trải qua tuyệt vọng như trời sụp đất lở, vẻ mặt Sở Khương Dũ như trái mướp đắng: "Không phải... Cảnh Từ, ngươi dựa vào cái gì cho rằng một đại phu tay trói gà không chặt như ta có thể tránh thoát hai lớp lùng bắt của Định Viễn Vương và Dịch thị?"

Nhìn chằm chằm khuôn mặt như mướp đắng của Sở Khương Dũ, mặt Cảnh Từ không cảm xúc, kiên quyết nói: "Chỉ dựa vào việc ngươi có thể sống nhiều năm thế này dưới mí mắt của Dịch thị."

Sở Khương Dũ: "..." Là ta đây sống quá tốt chăng? Làm phiền đến mắt ngài à?

Tóm lại, bất chấp Sở Khương Dũ tìm mọi cách chối từ, Cảnh Từ chỉ dặn dò đôi câu, kêu những người chấp phướn dưỡng khỏi thương tích, nhanh chóng trở về Chá Phàm điện.

Sau đó dẫn theo tiểu Công chúa, gần như không thèm ngoảnh đầu cứ thế đi mất.

Để lại cho Sở Khương Dũ một đôi bóng dáng lạnh nhạt vô tình tuyệt đối.

Cảnh Từ dẫn Nam Mịch vòng đi vòng lại, cuối cùng đến trước một tòa lầu không biết là đang làm gì.

Hắn nghiêng người nhìn Nam Mịch một hồi, trong lòng mơ hồ.

Trong mắt ngoại trừ sát phạt quyết đoán ngày xưa, còn nhiều thêm một chút bất lực và bối rối, nhìn đến Nam Mịch cũng cả mặt mơ hồ.

Vì vậy Nam Mịch cũng im lặng nghiêng đầu nhìn hắn.

Hai người giằng co hồi lâu vẫn là Cảnh Từ bại trận: "Lầu này không phải chỗ nghỉ chân tốt đẹp gì, chúng ta cùng nhau vào, đi theo ta, chớ có tách ra."

Nam Mịch thuật theo gật gật đầu, giọng điệu mềm mại nói: "Được."

Nhưng Cảnh Từ càng xấu hổ hơn, sau đó chỉ biết lắc đầu thở dài, cũng không dám để nàng ở nơi nào, nàng cũng sẽ không đồng ý, cuối cùng đành vươn một bàn tay khớp xương rõ ràng ra.

Nam Mịch nghiêng nghiêng đầu, kế đó đôi con ngươi to tròn long lanh sáng trong cong cong, vươn bàn tay nhỏ của mình ra, đặt vào lòng bàn tay ấm áp của Cảnh Từ.

Có lẽ bởi vì đêm hôm trước Cảnh Từ đã làm chuyện quá giới hạn quân thần với Công chúa cho nên hắn đột nhiên cảm thấy tay Công chúa vừa mềm vừa ấm đến khác thường, chỉ trong mấy cái nháy mắt, hắn dường như cảm thấy mình đã ngửi được hương thơm cơ thể của thiếu nữ.

Phối hợp với lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng, so với rượu mạnh lâu năm còn say lòng người hơn.

Thấy Cảnh Từ nhìn mình đờ ra, nàng nhích về phía trước một chút, ngẩng đầu nhìn hắn: "Cảnh Từ? Sao vậy?"

Lúc này hắn mới lấy lại tinh thần: "Không có gì, Công... Tiểu thư theo sát ta."

"Sau này ra ngoài, ngài cứ gọi ta Nam Mịch..." Họ này cũng không được, nàng khựng lại, mới nói: "Gọi ta Mịch nhi đi, giống như phụ thân và ca ca ấy."

Mi mắt Cảnh Từ rũ xuống, bỏ lỡ ánh mắt thân thiết đến khiến lòng người hoảng loạn mà Công chúa ném sang: "Không dám."

"Ra ngoài không cần để ý." Nam Mịch hơi nhón chân, vẫn không với tới lỗ tai hắn, nàng lại giơ tay vịn bờ vai hắn, cho đến khi hắn hơi cúi người thuận theo nàng.

Nơi này tuy hơi lệch nhưng người qua lại nối liền không dứt, Cảnh Từ lại cảm thấy những người đó cách hắn càng lúc càng xa.

Hắn nghe được tiểu Công chúa nhỏ giọng thì thầm bên tai mình: "Bản Công chúa lệnh cho ngài gọi như vậy, được chứ? Cảnh Từ?"

Không biết tại sao, tim hắn đập thật nhanh, hầu kết lăn lộn, hơn nửa ngày mới nặn được một chữ "Được" từ trong cổ họng ra.

Sau một lúc lâu hai người lôi lôi kéo kéo trước cửa tòa lầu kia, cuối cùng vẫn dắt nhau đi vào.

Vừa vào cửa Nam Mịch đã thấy hơi hoảng sợ.

Ánh đèn trong lầu này lúc sáng lúc tối, lúc mờ ảo lúc lại sáng ngời, trong không khí đều là mùi hương nào đó không thể miêu tả được, ngửi vào khiến người ta mơ hồ cảm thấy hơi nóng.

Vị trí của lầu này lệch, bên trong lại chen chúc nhiều người xô đẩy, nhìn lại thì đều là dáng vẻ không phú cũng quý, Nam Mịch phát hiện đều là từng đôi nam nữ uống rượu tầm hoan chuyện trò vui vẻ trong lầu.

Đây rõ ràng là một nơi cực kỳ vui vẻ, sao Cảnh Từ lại nói nó không tốt chứ?

Những người đó rõ ràng đều rất vui vẻ.

Nam Mịch lần đầu đến nơi này, cảm thấy hoa cả mắt, đầu óc choáng váng, một hồi nhìn bàn này, một lát lại xem đôi bên kia

Cảnh Từ bớt chút thời gian liếc nàng một cái, kéo kéo nàng sát vào bên cạnh mình, cuối cùng nhíu mày ôm vai nàng quay vào trong lòng, giọng nói nghiêm túc khác thường: "Không nên nhìn lung tung."

Giọng điệu đó như đang phê bình nàng, vô duyên vô cớ bị Cảnh Từ quở trách một câu, Nam Mịch không những không giận, ngược lại còn âm thầm suy nghĩ lung tung.

Bị hắn ôm, Nam Mịch đỏ cả mặt, hình như càng nóng hơn.

Nàng suy nghĩ lung tung, sao vừa vào đây, cả người Cảnh Từ đều căng thẳng vậy? Bình thường hắn sẽ không đi quá giới hạn thế này.

Không đợi nàng nghĩ ra nguyên nhân, một vị mỹ nhân mị nhãn như tơ đã đi đến, ánh mắt dừng trên người Cảnh Từ, lại nhìn sang Nam Mịch.

Cuối cùng như rất tiếc hận nói: "Sao lang quân lại tự dẫn người đến, vô duyên vô cớ quấy nhiễu lòng xuân của các cô nương đấy."

Tuy không nghe hiểu nữ nhân kia đang nói gì nhưng không hiểu sao nàng lại không thích nàng ta, càng không thích nàng ta dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Cảnh Từ.

Vậy nên hai cánh môi đỏ nhấp thành một sợi chỉ, ánh mắt nhìn về phía nữ nhân kia không được tốt lắm.

Cảnh Từ không để ý đến giọng điệu nhão nhão dính dính của nữ nhân kia, cực kỳ thuần thục nói: "Liêm Nương, lâu chủ đâu?"

Nữ nhân kia cười khẽ một tiếng: "Yên tâm đi, đợi ngài trên lầu đó."

Cảnh Từ khách sáo gật đầu với nữ nhân một cái, sau đó ôm Nam Mịch lên lầu.

Nam Mịch lại tâm viên ý mã [1].

[1] Tâm viên ý mã (心猿意马): tâm trí bất định, thường biến đổi.

Sao có cảm giác, Cảnh Từ thường xuyên đến đây vậy? Vị Liêm Nương kia dường như quen thân lắm đấy.

Trong lòng nàng không hiểu sao thấy khó chịu, nhưng nhìn những người xung quanh tươi cười lại cảm thấy không đúng, quả nhiên nơi này không tốt.

Cảnh Từ dẫn nàng lên lầu, vào một gian phòng cực kỳ xa hoa.

Trong phòng đã có một vị nam tử mặc trường bào đang đứng, y phục của nam tử này so với những người bên ngoài còn diễm lệ hơn mấy phần.

Cố tình người nọ lại có một đôi mắt hồ ly, kết hợp với một thân y phục diễm lệ kia càng tăng thêm mấy phần mị hoặc.

Đầu tiên người nọ nhìn thoáng qua Cảnh Từ, sau đó ánh mắt chuyển đến trên người Nam Mịch, cung kính hành lễ: "Tại hạ Chung Mĩ, tham kiến hai vị quý nhân."

Người này chu toàn lễ nghĩa, giọng nói cũng rất êm tai, ôn tồn lễ độ, Nam Mịch khẽ gật đầu coi như nhận lễ của hắn ta.

Cảnh Từ liếc hắn ta một cái, gọn gàng dứt khoát: "Thủ đoạn lâu chủ thông thiên, chắc không cần ta nhiều lời."

Giống như bị một câu "thủ đoạn thông thiên" của Cảnh Từ dọa sợ, hắn ta vội cười khổ: "Lang quân nói vậy là sao chứ, tại hạ cùng lắm chỉ là làm ít việc kinh doanh, lang quân yên tâm, ngày mai Cố Bắc Vương sẽ đến."

"Hắn muốn đến Thanh châu?" Cảnh Từ nhìn thoáng qua Chung Mĩ, cực kỳ kinh ngạc.

Cố Bắc Vương thân là vương hầu một châu, hiện tại tự ý rời châu của mình là một tội lớn, Hãn châu và Thanh châu giáp nhau, hiện tại Thanh châu có cảnh ngộ gì, hắn ta sao có thể không biết. Bản thân Cố Bắc Vương đã là lời đồn quấn thân, giờ lại đến khuấy vũng nước đục Thanh châu này?

Chẳng lẽ thật sự muốn phản?

Có lẽ biết suy nghĩ của Cảnh Từ, Chung Mĩ lại nói: "Là phúc hay họa đều phải gặp, không bằng ở lại đây một đêm, ngày mai sẽ biết thôi."

Cảnh Từ nhìn hắn ta một cái, nhìn trong đôi mắt kia đều là không có ý tốt đợi gà bay chó sủa, cuối cùng không thể không gật đầu thỏa hiệp, lại cúi đầu nhìn Nam Mịch: "...Mịch nhi, chúng ta ở lại đây một đêm."

Đây vẫn là lần đầu Cảnh Từ gọi nàng như vậy, Nam Mịch ban đầu hơi kinh ngạc, sau đó lại vui vẻ:

"Được."

Chung Mĩ đương nhiên đã sắp xếp ổn thỏa chỗ ngồi cho bọn họ, sắp xếp cho Nam Mịch xong xuôi, nhân lúc nàng đang ngồi trên giường, Cảnh Từ ngồi xổm trước mặt nàng, hơi ngẩng đầu nhìn Nam Mịch: "Thần đi nói với lâu chủ chút chuyện, Công chúa ở đây chờ thần nhé?"

Nam Mịch gật đầu.

Kết quả Cảnh Từ còn chưa đi, Nam Mịch đã lại kéo lấy tay hắn: "Cảnh Từ..."

Thấy trong mắt tiểu Công chúa đều là bất an, Cảnh Từ lại bắt đầu đau lòng và tự trách, hắn dịu dàng nói: "Thần đi một chút sẽ về ngay, Công chúa đừng đi ra ngoài."

Rõ ràng chỉ là một câu trấn an cho có lệ, nhưng Nam Mịch lại rất thích kiểu này, nàng gật đầu nói; "Vậy ngài nhanh lên, ta chờ ngài."

Nơi này tên là Hoa lâu, bề ngoài là nơi các quan to quý nhân tầm hoa vấn liễu, làm ít việc làm ăn về tửu sắc, thực tế người của Hoa lâu trải khắp Cửu châu, là nơi giao dịch và truyền tin tức lớn nhất Cửu châu.

Mấy năm trước Cảnh Từ làm việc ở ba châu phía Bắc không ít lần cống bạc cho bọn họ.

Qua lại thường xuyên nên cũng thành bạn lâu năm của lâu chủ.

Thấy Cảnh Từ đi rồi quay lại, Chung Mĩ dường như không kinh ngạc chút nào.

Chẳng qua lúc này hắn ta đang dựa nằm trên giường, quanh người có năm ba mỹ nhân diễm lệ hầu hạ, y phục vừa rồi còn quy quy củ củ trên trên người, lúc này cổ áo đã bị kéo rộng, phối với đôi mắt hồ ly của hắn ta, đúng là lẳng lơ đến đòi mạng.

Cảnh Từ tìm một chỗ coi như còn sạch sẽ ngồi xuống, cũng không nói lời nào, cứ lẳng lặng để Chung Mĩ đánh giá.

Dường như đánh giá đã đủ, Chung Mĩ hơi nâng cằm, những mỹ nhân diễm lệ kia lại nối đuôi nhau đi ra, Chung Mĩ vẫn không mở miệng, không biết bởi vì vừa uống rượu hay vì sao, đôi mắt hồ ly càng thêm mị nhãn như tơ, nhắm thẳng lên người Cảnh Từ.

"Nhìn đủ chưa?" Nhớ đến Nam Mịch còn đang đợi hắn, cuối cùng cũng dùng hết kiên nhẫn.

Chung Mi cười nhạo một tiếng: "Vẫn là lần đầu tiên ngươi dẫn nữ nhân đến hoa lâu này của ta đấy, chỉ là cảm thấy thú vị thôi."

"Nói mau." Cảnh Từ không có kiên nhẫn nghe hắn ta nói mấy lời trêu chọc.

Chung Mi nhấc bầu rượu trên bàn lên, đứng dậy đưa một chén rượu qua, cười nói: "Yên tâm đi, sạch sẽ, đã lâu không gặp, Cảnh Điện chủ chỉ nghĩ đến mỹ nhân trong phòng, lại coi như không thấy người bạn cũ là ta đây, không sợ sẽ khiến ta lạnh lòng sao? Hả?"

Cảnh Từ nhận lấy chén rượu, một hơi cạn sạch, mày hơi nhíu: "Làm trò trước mặt Công chúa, ngươi giả dạng mặt người dạ thú thế nào, hiện tại lại mỹ nhân? Không sợ ta đi cáo trạng? Đủ ngươi chết mấy trăm lần."

"Sợ..." Chung Mi dài giọng, khóe mắt hàm chứa vui đùa, giọng điệu lại rất đứng đắn: "Ngươi kêu ta hỏi thăm người cứu đứa con nuôi kia của ngươi... " Bị Cảnh Từ bắn một ánh mắt hình viên đạn sang buộc sửa miệng: "Ừm, A Mạch, người cứu A Mạch, ta không điều tra ra."

Lúc này Cảnh Từ không rảnh so đo chuyện khác, mi dài nhướng lên thật cao: "Đến ngươi cũng không điều tra ra..."

"Chẳng qua là có mấy lần phát hiện một chút dấu vết, hình như là..." Chung Mi nhấp một ngụm rượu, cố ý làm bộ làm tịch liếc nhìn Cảnh Từ một cái: "Thần vệ."

Cảnh Từ hơi kinh ngạc, lại bắt đầu im lặng suy nghĩ.

"Thần vệ là người của ai, so với ta ngươi còn biết rõ hơn nhỉ, còn vị ca ca của tiểu Công chúa này có ý gì thì ta cũng không biết." Chung Mi lại rót cho Cảnh Từ một chén rượu, nói tiếp: "Có lẽ là có người giả dạng, cũng chưa biết được, rốt cuộc cũng chỉ có một ít dấu vết."

"Đó chính là Thần vệ." Ngón tay Cảnh Từ vuốt ve chén rượu, giọng điệu lạnh lẽo: "Không phải ai cũng có thể giả dạng được."

"Đó chính là bẫy rập đó, để A Mạch đến truyền tin cho ngươi, xem ngươi có chạy hay không? Lại hoặc là dựa vào A Mạch lần được tung tích của ngươi."

"Không đâu, Thánh Điện hạ sẽ không làm chuyện như vậy." Đó là Nam thị, Hoàng tộc Nam thị, sao có thể làm chuyện như vậy được.

Chung Mĩ hết chỗ nói, lười đoán tiếp: "Vậy... ngươi nói nên làm gì đây, ngươi sẽ không cảm thấy Thánh Điện hạ người ta không màng uy nghi của phụ thân già nhà mình lén giúp ngươi chứ? Không phải trước nay hắn đều ngứa mắt ngươi à?"

Cảnh Từ vẫn thưởng thức chén rượu như cũ: "Ừm, nhưng hắn tin ta." Đúng, Nam Tu tin hắn, Nam Tu biết, khắp Cửu châu này, có thể đưa tiểu Công chúa bình an vô sự trở về Thần đô chỉ có hắn, Nam Tu chỉ tin tưởng Cảnh Từ.

Thấy hắn chậm chạp không uống tiếp, Chung Mĩ đoạt lấy chén rượu uống hết: "Theo ta thì, không bằng ngươi mượn trường kỷ vàng ngọc này của ta cùng vị trong phòng kia làm một trận gạo nấu thành cơm, ôm được mĩ nhân về lại giữ được một mạng, chẳng phải đẹp cả đôi đường sao?"

Cảnh Từ liếc hắn ta một cái, không đáp.

"Đó là cục cưng bảo bối của Thần quân, dù ngươi có tội lớn tày trời thì ông ta cũng không thể chậm trễ hạnh phúc của Công chúa đúng không?" Chung Mĩ lại đổ đầy chén rượu, đưa sang: "Chung Mĩ ta đây có thể nói là đã duyệt qua vô số mĩ nhân, tư sắc kia của Công chúa có thể xưng là Cửu châu có một không hai, hử? Cảnh lang quân ngươi, thật sự không động lòng?"

Cảnh Từ nhìn chăm chú chén rượu kia, thất thần không biết đang nghĩ gì, bỗng nhiên đứng dậy: "Đi đây."

Đã ra khỏi cửa, Cảnh Từ vẫn có thể nghe được Chung Mĩ ở trong phòng đang nói: "Trường kỷ lụa đỏ nằm uyên ương, bỏ lỡ đêm nay hối đứt ruột." Giọng nói kia quả là cực kỳ càn rỡ, Cảnh Từ lại càng tâm phiền ý loạn.

Chương 17: Về nhà (2)

Chuyển ngữ: Quả Hạnh nhân

Hắn trở về phòng lúc Nam Mịch vừa tắm gội xong, trong lòng hắn đang khó chịu nên chẳng buồn gõ cửa.

Xiêm y của tiểu Công chúa vừa nhẹ vừa mỏng manh, loáng thoáng có thể nhìn thấy dáng người bên dưới lớp xiêm y, mái tóc đen hơi ẩm ướt, xõa tung đến eo. Nhìn thấy Cảnh Từ tùy tiện tiến vào, Nam Mịch cũng hoảng sợ.

Nàng vội nghiêng người buộc hai đầu thắt lưng trên tay.

Kết quả là càng nhanh thì càng loạn, vành tai đỏ bừng như đang chảy máu.

Cảnh Từ bước hai ba bước đến cạnh nàng, giọng nói hơi khàn đi: "Thần giúp Công chúa." Ngón tay hắn thon dài, chiếc thắt lưng vừa rồi còn không nghe lời thoáng chốc đã được buộc chặt một cách ngoan ngoãn.

Khuôn mặt Nam Mịch rất nóng, sự lạnh lẽo ướt át khi vừa ra khỏi nước thoáng chốc biến mất, chỉ để lại sự khô nóng khắp cơ thể.

Nàng mơ hồ cảm thấy Cảnh Từ có hơi bất thường, trước đây hắn luôn cố ý giữ khoảng cách giữa hai người bọn họ, hắn sẽ không làm những hành động quá mức thân mật như vậy, dù là khi bị người đuổi giết, Nam Mịch chỉ thay áo ngoài nhưng hắn cũng quay người kiêng dè.

Nam Mịch không biết nên nhìn chỗ nào, mơ mơ hồ hồ hồi lâu mới ấp úng nói: "Ngài... Ngài uống rượu sao?"

Lòng Cảnh Từ rối như tơ vò, không lên tiếng trả lời lại.

Từ nhỏ hắn đã bướng bỉnh, ỷ vào thiên phú tu hành khác hẳn người thường, luôn luôn vượt trội hơn người

khác, cho dù là người Hỏa tộc nhưng dường như cũng hiếm khi bị người khác xem thường. Lại vì gặp được vị ân nhân như lão điện chủ và một vị Thánh quân nên ngay cả con đường làm quan của hắn cũng được xem là thăng tiến như vũ bão.

Cho đến khi không biết cây gân nào của hắn sai rồi, cứu thằng bé A Mạch kia, sau đó bắt đầu cứu những người Hỏa tộc khác, không hiểu sao lại phải gánh trên lưng vô số bí mật và tính toán, vài lần suýt nữa mất mạng.

Khi còn nhỏ, lão điện chủ nói hắn có sự hung ác như loài sói từ trong xương cốt, không ngờ bây giờ hắn lại bị cái gọi là chính nghĩa trói buộc.

Nhiều năm qua, không biết bắt đầu từ khi nào, có thể là khi tận mắt nhìn thấy hoàn cảnh bi thảm của người Hỏa tộc, hắn càng cảm thấy đối với con người mà nói thì sống mới là chuyện quan trọng nhất, nếu không có tiền đề này thì những thứ khác đều là suy nghĩ ngông cuồng.

Hiện giờ chuyện đã bại lộ, điều hắn nghĩ đến cũng là làm sao để sống sót, tội lớn như vậy, dù thế nào hắn cũng phải chết. Vì vậy khi đó hắn thật sự không chỉ nghĩ một lần rằng, cứ đi thôi, càng xa càng tốt, sống sót rồi nói tiếp.

Đáng tiếc, trời không chiều lòng người, hắn lại dẫn theo một tiểu Công chúa mềm mại.

Nàng gần như không có người để nương tựa ở Thanh châu hay Hãn châu.

Thấy Cảnh Từ hồi lâu không trả lời nàng, Nam Mịch lại hỏi: "Cảnh Từ? Ngài... Ngài uống rượu sao?"

Bấy giờ Cảnh Từ mới phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Nam Mịch, yết hầu hắn chuyển động, khàn khàn nói: "Ừ, có uống một chút."

Bỗng nhiên hắn bế Nam Mịch lên, Nam Mịch vô thức ôm lấy cổ hắn, da thịt kề sát nhau, nhiệt độ nóng bỏng từ nơi tiếp xúc dần dần lan ra, Nam Mịch cảm thấy vô cùng nóng và xấu hổ.

Cuối cùng nàng chỉ nói thầm thì: "Cảnh... Cảnh Từ..."

Cảnh Từ đặt nàng lên giường, đôi mắt trắng đen rõ ràng khác hẳn với sự lạnh lẽo trước kia, lộ ra ánh sáng vừa mềm nhẹ vừa nóng bỏng, hắn cứ ngơ ngẩn nhìn chằm chằm Nam Mịch, đáp một tiếng "Ừ".

Thấy không khí có vẻ không đúng, Nam Mịch căng thẳng nuốt một ngụm nước miếng: "Ngài... Ngài uống nhiều lắm à?"

"Ừ."

"Vậy... Vậy..."Vậy cái gì, Nam Mịch không nói ra được nguyên cớ.

Cảnh Từ hơi cúi người, khoảng cách giữa hai người đột nhiên thu hẹp lại, dưới đáy lòng có một giọng nói thúc giục hắn: Chung Mĩ nói đúng, làm như vậy... thì ngươi có thể sống rồi.

Có lẽ do ly rượu Chung Mĩ vừa đưa có tác dụng quá mạnh, hoặc có lẽ sâu bên trong của hắn vốn như vậy, khoảnh khắc môi hắn chạm vào da thịt của Nam Mịch, suýt nữa đã đốt xương thịt của hắn thành tro.

Nam Mịch mềm như bông đẩy ngực hắn, nụ hôn của Cảnh Từ dừng ở cổ nàng, hốc mắt nàng đỏ lên vì sốt ruột: "Cảnh Từ... Cảnh Từ. . . Ngài, đừng làm như vậy..."

Có lẽ sự phản kháng yếu ớt của tiểu Công chúa đã hoàn toàn khơi dậy dã tính của nam nhân trong hắn, gần như không thể khống chế được, tay trái của hắn xuyên qua eo Công chúa ôm siết nàng vào lòng, cách lớp áo mỏng manh, cảm giác mềm mại dưới đầu ngón tay gần như giết chết hắn.

Nam Mịch dính sát vào ngực Cảnh Từ, nàng vô thức ôm lấy cổ hắn, sốt ruột đến mức giọng nói lẫn tiếng khóc nức nở: "Đừng làm vậy... Cảnh Từ, ta. . .Ta sợ..."

Cảnh Từ khựng lại, thả nàng ra, để lưng nàng nằm trên giường, miễn cưỡng nới rộng khoảng cách giữa hai người ra, Cảnh Từ nhìn chằm chằm nàng hồi lâu rồi đột nhiên hỏi: "Công chúa uống rượu không?"

Không biết lời này của Cảnh Từ từ đâu ra, khóe mắt Nam Mịch đỏ hoe, hiện lên ánh nước trong suốt, nàng cẩn thận dùng ngón tay chạm vào trán Cảnh Từ, mềm mại nói: "Cảnh Từ... Ngài uống nhiều rồi..."

Cảnh Từ xoa xoa mày, xoay người xuống giường, quay lưng về phía Nam Mịch một lúc mới nói: "Công chúa nghỉ ngơi đi, thần ra ngoài một lát."

Không đợi Nam Mịch trả lời hắn, Cảnh Từ đã đẩy cửa ra ngoài.

Nhìn thấy Cảnh Từ quay lại với vành tai đỏ bừng, Chung Mĩ hoảng sợ.

Cảnh Từ bước vào trong phòng hắn ta, hắn ta còn chưa kịp nói gì đã bị Cảnh Từ dùng chú quyết siết cổ nhấc lên giữa không trung. Cảnh Từ nói bằng giọng khàn khàn, giọng điệu kìm nén tức giận: "Chung lâu chủ, ngươi bị điên rồi sao? Bỏ thuốc cho ta?"

Chung Mĩ bị siết cổ, vùng vẫy phát ra vài âm thanh mơ hồ trong cổ họng.

Lúc này Cảnh Từ mới thả hắn ta, Chung Mĩ té ngồi trên mặt đất, gấp gáp thở mạnh mấy hơi: "Đây chẳng phải là... Sợ ngươi không làm được nên giúp ngươi một lần sao... Khụ khụ, sao ngươi có thể lấy oán trả ơn..."

Cảnh Từ không để ý đến hắn ta, đi thẳng đến trước một ngăn tủ, thuận tay mở ra một cơ quan, lấy thuốc giải bên trong uống vào: "Thủ đoạn bỏ thuốc người khác của lâu chủ càng tài giỏi hơn rồi, ngay cả ta cũng dính bẫy của ngươi, hử? Không tệ đâu."

Chung Mĩ cười mỉa một tiếng: "Hầy, quá khen rồi..."

Cảnh Từ ngồi xổm trước mặt hắn ta, đôi mắt trắng đen rõ ràng lộ ra ánh nhìn hung ác nham hiểm có thể đóng băng lục phủ ngũ tạng con người: "Nếu còn có lần sau, ta không ngại đốt hoa lâu này của ngươi trước khi về Thần đô."

Giọng điệu của hắn vừa hung ác vừa mất kiên nhẫn, có thể thấy thuốc giải này thật sự có hiệu quả rất nhanh.

Tựa như không hề sợ chút nào, Chung Mĩ "hừ" một tiếng: "Ngươi còn mong đợi ta sẽ giúp ngươi chăm sóc Sở Khương Dũ và đám chấp phướn của ngươi, ngươi nỡ giết ta sao."

Hắn ta sờ lên cái cổ đỏ bừng vì bị Cảnh Từ siết chặt, lại nói: "Được được được, là lỗi của ta, Cảnh điện chủ đại nhân rộng lượng, ngài tạm thời tha cho ta lần này đi?"

Lời nói chẳng mấy chân thành.

Cảnh Từ xem như miễn cưỡng chấp nhận.

Khi Cảnh Từ trở về phòng, quả nhiên Nam Mịch còn chưa ngủ, thấy hắn trở về lại hỏi: "Cảnh Từ... Ngài... Đỡ hơn chưa?"

Trong giọng nói là thăm dò và thận trọng, có thể là sợ hắn quá thú tính.

Cảnh Từ xoa xoa mày, vậy mà không hiểu được sinh ra một ít cảm xúc muốn bất chấp tất cả: "Ừm, Công chúa không ngủ là vì đang lo lắng cho thần? Hay là... vì sợ thần..."

Sợ thần lại làm chuyện vô liêm sỉ với người?

Trong thoáng chốc, căn phòng rất yên tĩnh, không biết tòa lầu này được xây như thế nào, cách âm cực kì, dù bên ngoài hàng đêm ca hát như thế nào nhưng căn phòng này lại vô cùng yên tĩnh.

Ánh nến nơi này đều mờ ảo ái muội, căn phòng này của bọn họ cũng như vậy. Hiện giờ linh đài sáng rõ, Cảnh Từ mới ngỡ ngàng nhận ra, tên Chung Mĩ này đúng là cực kỳ "tri kỷ", ngay cả huân hương cũng đặc biệt khác biệt.

Trong lòng hung hăng nghĩ: Thật phiền toái.

Nam Mịch thấy hắn không nói gì một hồi lâu, ánh nến mờ ảo chiếu lên sườn mặt hắn, nàng bắt đầu không hiểu được mà mơ màng tự trách: Cảnh Từ chỉ uống quá nhiều thôi, gặp gỡ bằng hữu đương nhiên muốn uống chút rượu, nàng... có phải đã trách móc quá nặng nề hay không?

Vì thế nàng đi chân trần, không kịp mang giày, gần như chạy chậm hai bước đến trước ghế Cảnh Từ đang ngồi, lông mày nhíu lại.

Nghẹn một hồi lâu, nàng mới mềm nhẹ nói: "Cảnh Từ... Ngài đừng giận, ta..."

Nàng càng như vậy Cảnh Từ càng thấy khó chịu, làm sao một tiểu Công chúa sinh ra nên có được ngàn vạn chiều chuộng và tôn quý lại có thể nói xin lỗi?

——— Hắn gần như cố chấp nghĩ.

Ánh mắt hắn dừng trên đôi chân trần trụi của nàng, hắn ôm nàng về giường một lần nữa, trong bóng tối, đôi mắt của Công chúa sáng ngời tựa sao trời.

Cảnh Từ khép y phục nằm bên sườn ngoài của giường, nhẹ giọng nói: "Công chúa, nghỉ ngơi đi."

Nam Mịch nghĩ nghĩ rồi rụt vào trong: "Sao ngài..." Không ngủ trên mặt đất?

Không phải vì chưa tính rượu, nàng cũng không ngốc, gần đây Cảnh Từ đặc biệt khác thường.

Cảnh Từ lật người đưa lưng về phía Nam Mịch, chỉ chiếm mép giường: "Nơi này không có đệm chăn, mặt đất lại cứng."

Thực tủy biết vị, hắn buông thả dục vọng hèn hạ của mình, miễn cưỡng khống chế nó trong phạm vi bản thân có thể chấp nhận, cứ như vậy thì chết cũng đáng.

Nam Mịch hồi lâu không nói gì, Cảnh Từ thở dài, đang định đứng dậy thì bị một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vòng qua ôm lấy eo.

Sau đó là giọng nói mềm mại: "Cảnh Từ... Ngài không vui phải không? Tuy ta không biết vì sao ngài không vui, nhưng mà... Ngài đừng sợ, ta vẫn luôn ở đây, ta sẽ bảo vệ ngài."

Cảnh Từ vừa nghe tên đã làm người phải sợ mất mật, Cảnh điện chủ giết người như ma lại bị một bàn tay nhỏ bé mềm mại giữ cố định lại, thân thể vô thức cứng đờ.

Lại nghe được Nam Mịch nói: "Cảnh Từ... vừa rồi ngài..."

Nàng thật sự xấu hổ, lấy hết can đảm, cuối cùng ngập ngừng nói: "Hay là... Chúng ta uống rượu nhé?"

Vừa rồi Cảnh Từ hỏi nàng muốn uống rượu không. . Truyện Mạt Thế

"Công chúa có biết mình đang... nói gì không?" Cảnh Từ đưa lưng về phía nàng, sự kiềm chế trong giọng nói không thể rõ ràng hơn nữa.

Nam Mịch nghe tiếng tim đập như sấm của mình, nuốt một ngụm nước miếng, hơi híp mắt, nhích lại gần hắn hai tấc, giọng nói ngọt ngào mềm mại: "Ta biết... Cảnh Từ."

——— Nàng biết, loại rượu đó hình như có gì không ổn, sẽ khiến người ta... đỏ mặt tim đập, thân thể khô nóng.

Cảnh Từ đột nhiên quay người khiến Nam Mịch bị dọa nhảy dựng, tay nàng còn đặt trên eo hắn, đang định rút về thì bị Cảnh Từ đè lại. Đôi mắt Cảnh Từ đen trắng rõ ràng, ngày thường thoạt nhìn sát phạt quyết đoán, khi dịu dàng lại có vẻ rất nghiêm túc.

Hắn không nói gì, ánh nến bỗng nhiên tắt ngúm.

Cảnh Từ là đại tu hành giả Hỏa linh thuật, điều khiển mấy ngọn lửa nhỏ này dễ dàng như điều khiển ngón tay của mình.

Trong bóng tối như cũ có thể nhìn thấy lấp lánh sáng ngời đôi mắt, Cảnh Từ đột nhiên nói: "Nam Chi Đường..."

Nam Mịch sửng sốt, đừng nói là ngoại thần, ngay cả huynh trưởng và phụ thân cũng chưa từng gọi tên nàng một cách thân mật và trịnh trọng như vậy.

Vì thế nàng không khỏi sững sờ.

"Những lời tiếp theo ta chỉ nói một lần, người phải nghe rõ." Giọng của Cảnh Từ khàn khàn, cảm tình mãnh liệt trong giọng nói như sắp trào dâng: "Ta vốn định rời đi, nhưng... bây giờ ta không đi nữa, nhưng ta là một nam nhân có suy nghĩ bình thường, càng có dục vọng bình thường. Nếu người đến gần ta, ta không thể bảo đảm chuyện gì sẽ xảy ra. Cho nên... người có biết mình đang nói gì không? Người có biết công thức ủ loại rượu đó đều làm từ các vị thuốc mạnh không?"

"Ngài đang..." Giọng Nam Mịch lẫn tiếng khóc nức nở, nước mắt chảy xuống: "Trách ta... Không biết chừng mực?"

Tim Cảnh Từ thắt lại, đau như muốn tắt thở: "Ta... Ta không phải..."

Nam Mịch rút tay về, rụt vào trong giường, nàng lấy hết can đảm, suy nghĩ kỹ mọi hậu quả, bởi vì là Cảnh Từ nên không có tam thư lục lễ cũng được, không có thập lý hồng trang cũng không sao, nếu hắn thật sự muốn, nàng cũng... nguyện ý.

Cảnh Từ ngồi dậy dựa lại gần nàng.

Nam Mịch khẽ quát bảo hắn dừng lại: "Đừng đến đây!"

Đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng tức giận như vậy.

Cảnh Từ cũng là lần đầu tiên không nghe lời nàng, từ khi hắn quyết định tiếp tục đưa Công chúa về Thần đô thì bọn họ không còn là quân thần nữa.

Hắn đến gần nàng, đưa tay lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mắt của nàng: "Ta nói là, đối với ta thì Mịch nhi," Hắn cúi người kéo nàng vào lòng mình, lồng ngực phập phồng dữ dội vì hối hận và đau lòng: "Có... sức hấp dẫn chí mạng, vậy nên đừng thách thức điểm mấu chốt của ta, ta sợ sẽ làm tổn thương người."

Nam Mịch bị hắn ôm vào lòng, ngửi mùi hương thuộc về hắn, đây là lần đầu nàng nếm thử, lần đầu mến mộ một người.

Lễ giáo bên trái, tình nghĩa bên phải, nàng đang trong tình thế khó xử, sợ bản thân làm nhiều hơn một chút sẽ có vẻ tuỳ tiện và mất thân phận, làm ít một chút lại sợ mất đi người mình yêu.

Cảnh Từ nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của nàng: "Đã hiểu rõ chưa? Mịch nhi?"

Nam Mịch nép vào trong ngực hắn, "Ừm" một tiếng.

Giọng nói vừa yêu kiều vừa mềm mại, trêu chọc lý trí của Cảnh Từ, hắn thở ra một hơi thật dài: "Thần... đi canh giữ ngoài cửa, nơi này rất an toàn, Công chúa đừng sợ."

Không đợi Nam Mịch kịp phản ứng gì thì Cảnh Từ đã xuống giường đi ra ngoài.

Nam Mịch lăn trên giường một cái, vừa ngượng ngùng vừa căng thẳng: Cảnh Từ, vừa rồi hắn nói hắn cũng thích nàng, hẳn... là ý này nhỉ?

Chương 18: Về nhà (3)

Chuyển ngữ: Quả Hạnh nhân

Ngày hôm sau, Nam Mịch còn chưa tỉnh thì Cố Bắc Vương đã đến.

Ngược lại khá khiêm tốn, chỉ có năm minh vệ đi cùng, nhưng tu vi đều là Nhập Thánh, Cảnh Từ chắp tay thành lễ: "Cố Bắc Vương chỉ dẫn theo vài vị như vậy đúng là quá xem thường ta rồi."

Cố Bắc Vương mắt ưng mày kiếm, là một người cực kì khôn ngoan, ngài ấy chỉ nhìn thoáng qua Cảnh Từ.

Sau đó nói: "Với tu vi của điện chủ, chỉ cần ngài muốn chạy thì dù cho bổn vương có dẫn theo ngàn vạn binh mã cũng không thể ngăn ngài lại."

Đúng là làm khó vương hầu một phương như ngài ấy, thế nhưng phải gặp hắn ở nơi yên liễu như vậy, Cảnh Từ cong môi cười một tiếng, tìm một chiếc ghế cạnh đó ngồi xuống: "Cố Bắc Vương không bắt ta sao?"

"Bổn vương đã nói, không phải ta không muốn bắt, mà là không bắt được."

"Vậy ngài đến đây để?"

"Công chúa đang ở đâu?"

Trong mắt Cảnh Từ lóe lên chút hung ác: "Cố Bắc Vương tìm Công chúa làm gì? Sợ tên tội nhân bị truy nã là ta bắt cóc Công chúa à?"

"Những chuyện khác bổn vương đều có thể mặc kệ, ngài muốn đi muốn ở đều được, nhưng hôm nay bổn vương nhất định phải nhìn thấy Công chúa."

Cảnh Từ nhíu mày lại, Cố Bắc Vương đi xa ngàn dặm vì Công chúa? Chẳng trách hắn đích thân đi đến

nơi hẹn.

"Khi rời khỏi Thần đô, ta đã lĩnh mệnh phải hộ tống Công chúa, việc đưa Công chúa trở về Thần đô đương nhiên là việc thuộc bổn phận của Cảnh mỗ, Cố Bắc Vương không cần lo lắng, Công chúa rất an toàn."

"Người của ngài, kẻ thì chết, người bị thương," Đôi mắt sâu không thấy đáy của Cố Bắc Vương cuối cùng cũng có cảm xúc, sau đó nói: "Lấy gì để hộ tống Công chúa, Cảnh đại nhân dù có lợi hại đến đâu cũng có thể chống lại đao kiếm ám tiễn, có thể bảo đảm tuyệt đối sẽ không sơ suất sao?"

Cảnh Từ cong môi "hừ" một tiếng: "Cố Bắc Vương muốn hợp tác với ta?"

"Chỉ cần Cảnh điện chủ nguyện bằng lòng để ta phái người hộ tống Công chúa, ngài muốn đi đường nào, ta cũng tuyệt đối không can thiệp."

Cảnh Từ nhìn y chằm chằm hồi lâu: "Cố Bắc Vương quan tâm Công chúa như vậy, thật đúng là... làm người ta phải cảm động."

Cố Bắc Vương cũng cười: "Bất kể Cảnh điện chủ tin hay không, bổn vương chỉ muốn hộ tống Công chúa về Thần đô."

Cảnh Từ trầm tư một lúc lâu, cuối cùng đứng dậy chắp tay khom lưng hành lễ: "Cố Bắc Vương."

"Cảnh điện chủ có ý gì?"

"Thần đô và cả Cửu Châu đều nợ Cố Bắc Vương một lời xin lỗi, lời này Cảnh Từ bù lại trước."

"Sao lại nói những lời này?"

"Người đời đều truyền, Cố Bắc Vương ở Hãn châu đã có ý đồ mưu phản từ lâu, ngần ấy năm Thần đô cũng luôn đề phòng ngài, Cảnh mỗ ở Bắc Tam châu nhiều năm, vậy mà chưa từng nghĩ đến việc tra xét rõ chuyện này cho ngài, bây giờ nghĩ lại, có rất nhiều chỗ vô lý, Cảnh mỗ chưa từng tìm hiểu kĩ càng chuyện này."

Có thể không ngờ Cảnh Từ sẽ nói như vậy, lúc này Cố Bắc Vương mới nhận ra bản thân dường như chưa bao giờ xem kỹ vị điện chủ trẻ tuổi này: "Rất nhiều chỗ vô lý? Lão phu nguyện nghe kỹ càng."

"Tin đồn mưu phản được lan truyền mạnh mẽ, người khác không biết nhưng Cảnh mỗ chắc hẳn biết rõ nhất, bố cục phòng ngự của Hãn châu không hề vượt quá chút nào, tư binh càng ít hơn nữa, so sánh với Thanh châu trung thành và tận tâm, trái lại càng khả nghi hơn, ví dụ như vậy."

Cố Bắc Vương suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cười nhẹ gật đầu: "Lão phu không phải là người trẻ tuổi như các ngài, tư tưởng ngoan cố nên vẫn luôn tin thanh giả tự thanh, chẳng phải như vậy sao, lời đồn đã dừng lại ở người thông minh là Cảnh điện chủ đây."*

**Thanh giả tự thanh: có nghĩa là những người trong sạch, dù họ không nói những lời thanh minh cho mình thì họ vẫn là những người trong sạch.*

Cảnh Từ chắp tay: "Việc hộ tống Công chúa về Thần đô lần này xin nhờ Cố Bắc Vương ra tay giúp đỡ, mặc dù Cảnh mỗ không có cơ hội bẩm báo, ta cũng sẽ xin Công chúa chứng minh trong sạch cho ngài."

Cố Bắc Vương đứng dậy đáp lễ: "Đây vốn là việc lão phu nên làm, điện chủ khách khí," Ngài ấy dừng một chút: "Nếu... điện chủ không muốn trở về Thần đô, ngài có thể giao Công chúa cho lão phu, lão phu..."

Cảnh Từ ngắt lời: "Không, bản thân ta làm sai nên tự chịu trách nhiệm, huống chi ta đã giao hẹn với Công chúa."

Không đợi Cố Bắc Vương nói tiếp, cửa phòng đột nhiên bị gõ vang.

Mấy thị vệ kia đều cảnh giác nhìn qua. Cảnh Từ cau mày hỏi: "Là Mịch nhi sao?"

Giọng nói của Nam Mịch vang lên: "Là ta, ta... ta có thể đi vào không?"

Cảnh Từ bước đến mở cửa, vừa vào cửa, Nam Mịch đã hoảng sợ. ——— Mọi người trong căn phòng đều hành lễ với nàng, nàng vội vàng nói: "Mau... Mau đứng lên đi."

Nàng chưa từng thấy Cố Bắc Vương, Cảnh Từ nhanh chóng giới thiệu cho nàng: "Công chúa, đây là Cố Bắc Vương."

Nam Mịch thấy kinh ngạc, vậy mà Cố Bắc Vương lại xuất hiện ở nơi như vậy, nàng vội gật đầu chào hỏi: "Gặp mặt Chử thúc thúc."

Tên thật của Cố Bắc Vương, Chử Tiện Chi, Kim tộc.

Cố Bắc Vương vội chắp tay: "Thần không dám nhận tiếng thúc thúc này."

"Chử thúc thúc đương nhiên nhận nổi," Nam Mịch chần chờ nhìn thoáng qua Cảnh Từ: "Mọi người đang định bàn bạc chuyện gì sao?"

Cảnh Từ gật đầu: "Đã nói xong rồi, ngày mai chúng ta khởi hành đi hướng Nam, Cố Bắc Vương sẽ phái người đi cùng chúng ta."

Sau khi nói rõ đôi ba câu hắn lại nói: "Cố Bắc Vương, chúng ta chỉ mượn một người của ngài."

Hiển nhiên Cố Bắc Vương không yên tâm mấy: "Một người?"

"Ừm, Nhập Thánh là được rồi." Cảnh Từ nói chắc chắn, sau đó nói: "Ngài cứ yên tâm, cho dù ngài không phái người thì một mình ta cũng có thể."

Lúc này Cố Bắc Vương mới cười nói: "Đúng, ngài chính là Cảnh điện chủ, những kẻ xấu xa đó có thể làm gì ngài? Đoạt người của ngài đương nhiên phải tốn chút công sức."

Cố Bắc Vương ngoắc tay, người trẻ tuổi vẫn luôn đứng sau hắn đi đến, Cảnh Từ vừa bước vào đã chú ý đến hắn ta, hắn ta là người có tu vi cao nhất trong mọi người, có vẻ chỉ thiếu một chút cơ hội sẽ có thể Thông Thần.

Người nọ chắp tay hành lễ với Nam Mịch và Cảnh Từ: "Thần là Chử Ly, gặp mặt Công chúa, Cảnh điện chủ."

"Chử Ly?" Nam Mịch nghiêng đầu nhìn hắn, lúc này mới nhận ra người thanh niên này giống Cố Bắc Vương bảy phần.

Cố Bắc Vương gật đầu nói: "Là khuyển tử, để nó hộ tống Công chúa, lão thần cũng yên tâm hơn."

Việc này đã bàn xong, Cố Bắc Vương còn phải về Hãn châu trong đêm, định hành lễ rời đi thì Nam Mịch đột nhiên nói: "Chử thúc thúc."

Cố Bắc Vương quay đầu nhìn nàng: "Công chúa còn lời căn dặn?"

Nam Mịch đột nhiên khom người hành lễ: "Chử thúc thúc."

Cố Bắc Vương vội vàng đỡ nàng dậy: "Công chúa đang làm lão thần tổn thọ rồi."

"Chi Đường có việc muốn nhờ," giọng nói của Nam Mịch dịu dàng mà trịnh trọng: "Lần này chúng ta trở về Thần đô chắc chắn sẽ nói rõ với phụ thân về việc Định Viễn Vương cấu kết với Dịch thị, nhưng suy cho cùng cũng cần có thời gian, ngộ nhỡ bọn họ có gây ra chuyện gì trước thì mong thúc thúc quan tâm bá tánh Thanh châu."

Cố Bắc Vương sửng sốt, nói: "Lão thần không tiện can thiệp chuyện ở Thanh châu."

——— Điều kiêng kị nhất giữa các châu chính là can thiệp vào chính sự của nhau.

"Nhưng chuyện liên quan đến bá tánh," Nam Mịch bởi vì bức thiết, nhíu chặt mày lại, hốc mắt đỏ hoe: "Không thể sửa quy củ này sao?"

Cố Bắc Vương do dự một lát, không nói gì.

Thấy ngài ấy có vẻ thật sự khó xử, Nam Mịch vừa định bỏ cuộc, lại nghe thấy Cố Bắc Vương nói: "Nhưng... nếu đây là mệnh lệnh của Công chúa," ngài ấy quỳ xuống đất quỳ xuống hành lễ, trịnh trọng nói: "Thần, tuân chỉ."

Nam Mịch vội vàng đỡ ngài dậy: "Thúc thúc không cần hành lễ lớn như vậy."

Việc này được quyết định xong, nỗi lo lắng của Nam Mịch xem như đã được giải quyết.

Ba người bọn họ quyết định sẽ khởi hành lúc chạng vạng, vì đêm qua Nam Mịch ngủ không ngon nên về phòng ngủ bù.

Cảnh Từ ngồi trên ghế trong phòng nghĩ đến con đường đi hướng Nam, chợt hắn nhìn chằm chằm vào đôi tay đang co lại bên gối của Nam Mịch, nghĩ đến vẻ mặt của nàng khi cầu xin Cố Bắc Vương.

Thì ra tiểu Công chúa thật sự đã trưởng thành hơn nhiều trong chuyến đi này, học được quan sát tình cảnh dân chúng và quan tâm đến bá tánh.

Từ lâu Cảnh Từ đã biết, trong lòng Nam Mịch ngoài sự ngây thơ thuần khiết của thiếu nữ, còn có sự nhân từ và lòng thương xót không thể giải thích được đối với bá tánh.

Có lẽ là lòng lương thiện của một Công chúa.

Chử Ly đứng ở cửa hồi lâu, cuối cùng vẫn không đi vào mà chỉ nhẹ nhàng gõ cửa.

Đến khi Cảnh Từ quay đầu nhìn hắn ta, hạ giọng: "Làm sao vậy? Thế tử, cứ vào đi, không phải cửa đang mở ra sao?"

"Nhưng mà... Công chúa đang ngủ." Hắn ta chỉ là ngoại thần, dù sao vẫn không hợp lễ nghĩa.

Cảnh Từ nhẹ nhàng lắc đầu: "Không sao, trong chuyến đi không cần để ý quá nhiều."

Có thể do tiếng gõ cửa của Chử Ly quá lớn, Nam Mịch ngồi dậy xoa xoa mắt, vẫn chưa hết buồn ngủ: "Đúng vậy, Cảnh Từ nói đúng."

Cảnh Từ nhìn nàng, cụp mi mỉm cười, quả nhiên tiểu Công chúa đã trưởng thành hơn nhiều, lúc đầu vẫn là một tiểu cô nương luôn đỏ mặt khi thấy nam nhân xa lạ, giờ đây đã trở thành một Công chúa học được nhập gia tùy tục vì quan tâm dân chúng.

Dường như Chử Ly còn chưa quen với hình thức ở chung này.

Đối với hắn ta mà nói thì tiểu Công chúa của Nam thị quả thực cao cao tại thượng như thần, hiện giờ tùy ý bước chân vào phòng ngủ của nàng, đúng là quá vô lý, là một sự khinh nhờn.

Cảnh Từ hiển nhiên đã rất quen thuộc, thậm chí Chử Ly còn mơ hồ cảm giác được sự thân mật không thể giải thích được giữa hai người.

Cảnh Từ đi đến bên cạnh Nam Mịch, giúp nàng vuốt lại tóc mái đang vểnh lên: "Nghỉ ngơi đủ chưa? Hửm?"

"Ừm..." Nam Mịch dụi mắt, lông mi bị dụi rối, nàng còn chưa tỉnh ngủ đã cong môi cười trước: "Được rồi, chúng ta cưỡi ngựa hay là ngồi xe?"

Cảnh Từ đưa khăn ấm đã giặt sạch cho nàng: "Cưỡi ngựa."

Nàng nhận lấy, lau mặt: "Được."

Chử Ly cho rằng nên hỏi ý kiến Công chúa, dù sao thì để Công chúa cưỡi ngựa đúng là có chút làm khó nàng.

Cuối cùng là Chử Ly đi mua hai con ngựa, Cảnh Từ và Nam Mịch cùng cưỡi một con.

Bọn họ cưỡi ngựa được năm sáu ngày, cuối cùng cũng đến quận Sùng An.

Dọc đường đi, Định Viễn Vương vẫn không chịu ngừng, mai phục hai ba lần, có khi là một đội người, có khi là một sát thủ. Cảnh Từ rõ ràng đã quen với những chuyện như vậy, nhưng Chử Ly vẫn chưa quen.

Cũng may quận Sùng An thuộc địa phận của Hãn châu, Chử Ly căng thẳng mấy ngày, cuối cùng cũng thấy an tâm hơn.

Bọn họ dự định đi thuyền từ quận Sùng An, xuôi theo hồ Tân và sông cổ, đi thuyền thẳng đến sông lớn.

Đi đường thủy cũng là suy nghĩ đến Nam Mịch, có thể bớt cưỡi ngựa, nàng cũng thoải mái hơn, Cảnh Từ cảm thấy mấy ngày nay nàng dường như gầy hơn.

Cuối cùng cũng an toàn lên thuyền, Nam Mịch lo rằng nếu không nghỉ ngơi ổn định thì Chử Ly sẽ tự làm mình phát điên mất. Hắn ta vẫn luôn rất căng thẳng, dường như có một dây cung bị kéo căng.

Bọn họ đi trên một con thuyền hoa của thương đội.

Nghe nói là vị phú thương nào đó ở quận Sùng An đến Thần đô nói chuyện làm ăn, vì tiểu công tử cũng muốn tham gia cuộc vui nên mới bỏ ra số tiền lớn để thuê thuyền hoa.

Chử Ly nói hết lời nhưng thương đội kia vẫn không để ba người bọn họ lên thuyền, Cảnh Từ vừa định ra tay thì nghe nói tiểu công tử đột nhiên có lòng cho phép.

Lúc này bọn họ mới lên thuyền hoa một cách khó hiểu. Cảnh Từ còn cố ý đi tra xét tiểu công tử kia, chẳng qua là trong nhà buôn bán ngọc thạch, không có gì đặc biệt thì hắn mới yên tâm.

Ban đêm nằm trong chăn ấm áp mềm mại trên thuyền hoa, Nam Mịch nghĩ vẩn vơ, lúc trước nàng cũng lên một con thuyền hoa như vậy.

Xuôi theo dòng sông lớn về hướng Bắc, nàng vẫn không có ảo tưởng gì với người gọi là tiên nhân có thể chữa khỏi căn cốt yếu ớt của nàng, khi đó bên cạnh còn có Nhạc Đa.

Bây giờ quay về, nàng đã Nhập Thánh.

Bên cạnh lại không có ai.

Đang suy nghĩ như vậy thì có tiếng gõ cửa, giọng Cảnh Từ vang lên: "Thần vào được không?"

Nam Mịch sửng sốt, vẻ mất mát trong mắt lại trở nên mềm ấm, bên cạnh nàng... cũng không phải không có ai.

Người đó vẫn luôn ở đây, vẫn luôn.

Nam Mịch "ừm" một tiếng, Cảnh Từ đẩy cửa bước vào, xách trên tay hai thùng nước ấm, Chử Ly đi theo sau cũng bưng nước theo, bất ngờ còn đem theo một đĩa cánh hoa hồng.

Vừa đặt đồ xuống, Chử Ly cũng quay đi như chạy trốn.

Cảnh Từ bất lực lắc đầu, tính tình của hắn thanh lãnh như vậy cũng không khỏi chửi thầm: Vị thế tử này e rằng bị Cố Bắc Vương dạy dỗ đến ngốc rồi.

Cảnh Từ đổ ba thùng nước ấm vào thau tắm, rồi rải cánh hoa lên trên.

Hắn lại lấy một chiếc bình sứ từ trong ngực.

"Công chúa, người tắm gội đi, ấm ức người rồi, không có ai hầu hạ người," Cảnh Từ để bình sứ nhỏ cạnh thau tắm, lại nói: "Đây là dầu hoa hồng, cũng không biết người dùng có quen không."

Không nghe được tiếng trả lời, Cảnh Từ quay đầu nhìn nàng, nàng lại vui vẻ bật cười: "Cảnh Từ, ngài đi mua à?"

"Ừ."

Nam Mịch cười gật đầu: "Đa tạ ngài, ta có thể tự mình làm."

"Được, thần sẽ canh giữ ở ngoài, Công chúa có việc gì cứ gọi một tiếng là được."

Hắn bước vài bước ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại, thật sự đứng ở cửa như một cây cột.

Ngón tay gầy ốm của Nam Mịch cầm bình dầu hoa hồng kia lên, đôi mày cong cong.

Nàng ngồi trong làn nước ấm áp, cánh hoa hồng nổi trước mắt, thoáng chốc ngẩn ngơ, có lúc nhớ đến Nhạc Đa còn ở bên cạnh nàng, có lúc lại nghĩ đến những người Hỏa tộc nhìn thấy ở quận Lâm Thủy.

Không biết tại sao, nàng rất khổ sở, khổ sở vì bá tánh.

Hồi lâu sau, nàng mới tắm xong, mặc xong y phục trong ngoài, dựa vào cửa nhẹ giọng nói: "Cảnh Từ, ta tắm xong rồi."

Cảnh Từ đẩy cửa bước vào, ánh mắt không dừng trên người Nam Mịch bao lâu đã rời đi.

Hắn thu dọn nước tắm, thu dọn xong thấy Nam Mịch đang ngồi ngay ngắn ở trên giường, nghiêng đầu nhìn hắn, hắn chớp mắt vài cái: "Công chúa, người còn có chuyện gì sao?"

Đôi mắt hoa đào của Nam Mịch cong lên: "Không có, Cảnh Từ, ta rất thích dầu hoa hồng ngài cho ta, cảm ơn ngài."

"Ừm, thích thì tốt." Cảnh Từ do dự một chút, sau đó nói: "Ta ở phòng bên cạnh Công chúa, Công chúa có việc gì thì có thể gọi ta."

"Ngài..." Không ở cùng ta?

Nam Mịch không nói ra lời.

Cảnh Từ nằm trong phòng của mình, càng đến gần Thần đô, hắn càng thấy phiền lòng, phiền mình phải bị thẩm vấn, phiền mình phải đối diện với những tộc nhân đang ẩn náu trong Chá Phàm điện, càng phiền vì không thể gặp lại Công chúa.

Càng phiền hắn càng ngủ không được, cuối cùng chỉ nghĩ đến khuôn mặt quá câu người của Nam Mịch.

Hắn trở mình bò dậy, cuối cùng cũng gõ cửa phòng Nam Mịch: "Ngủ rồi à?"

"Vẫn chưa."

Cảnh Từ đẩy cửa đi vào, ôm đệm chăn trong tay: "Thần lo lắng cho Công chúa, vẫn nên ngủ trên mặt đất đi."

Nam Mịch trở mình, Cảnh Từ có thể thấy mọi vật vào đêm, hắn nhìn thấy tiểu Công chúa cong môi cười: "Được."

Hắn buông đệm chăn xuống, đếm hơi thở của mình từng chút từng chút, kết quả càng không thể ngủ được.

Đang lúc hắn do dự có nên đi ra ngoài hít thở một hơi không thì nghe Nam Mịch nói: "Cảnh Từ, ngài chưa ngủ đúng không?"

"Ừ."

"Ta ngủ không được," Nam Mịch mềm mại nói, trong giọng nói có chút cô đơn: "Ngài trò chuyện cùng ta, có được không?"

"Được."

"Ta đã Nhập Thánh rồi, vì sao ta vẫn không thể giống các ngài được? Ta thậm chí không thể tự bảo vệ bản thân mình."

Cảnh Từ xoay người đối diện với nàng, nhìn về trước quan sát sườn mặt tinh xảo của nàng: "Không phải chỉ cần thông linh mạch thì sẽ biết luyện võ, bản lĩnh có được là nhờ luyện tập liên tục mười năm, Công chúa đừng lo lắng, cứ từ từ thôi."

"Nhưng ta... có chút sốt ruột," Giọng nói của Nam Mịch càng cô đơn hơn: "Nếu ta có thể giúp được gì đó thì Nhạc Đa có lẽ sẽ không chết, bọn Dung Nguyệt cũng sẽ không bị thương."

"Vốn dĩ chúng thần phải hộ tống Công chúa nên người đừng lo lắng."

Vành mắt Nam Mịch đỏ hoe, khụt khịt mũi: "Trên đời này không có cái gì là "vốn dĩ", ai cũng có quyền sống sót, sống thật tốt."

Sắc mặt Cảnh Từ hơi dao động, hắn nói: "Nếu Nhạc Đa biết Công chúa đã Nhập Thánh, hắn là sẽ rất vui vẻ."

"Cảnh Từ, ngài có thể dạy ta không? Dạy luyện võ."

"Đương nhiên có thể, nhưng mà..." Nhưng đến Thần đô thì hắn sẽ bị bắt vào ngục, làm sao dạy nàng được. Cảnh Từ thở dài: "Nhưng mà, Thần quân hẳn sẽ tìm được người thích hợp hơn để dạy Công chúa."

"Nhưng ta cảm thấy Cảnh Từ thích hợp nhất."

Hiếm khi thấy khuôn mặt Cảnh Từ giãn ra, cười: "Công chúa muốn học cái gì? Kiếm pháp? Hay là đao pháp? Công chúa không luyện võ từ nhỏ nên tốt nhất nên mang kèm vũ khí."

Trong chuyện luyện võ, e rằng trên đời này chẳng mấy người có quyền lên tiếng như Cảnh Từ.

Nam Mịch nghĩ như vậy, sau đó đột nhiên cảm thấy hơi buồn bã: "Phụ thân và ca ca vốn phải tốn nhiều công sức mới tìm được thanh kiếm ngọc thạch đó, tiếc rằng... lúc ở quận Lâm Thủy đã bị rơi vỡ rồi..."

Nghĩ đến đây, vành mắt Nam Mịch lại đỏ hoe.

Đèn trong phòng đột nhiên sáng lên, Nam Mịch nheo mắt.

Cảnh Từ ngồi dậy, nhìn chằm chằm đôi mắt ươn ướt của tiểu Công chúa: "Công chúa đợi thần một lát."

Hắn đứng dậy rời đi, chưa bao lâu đã trở về với một hộp gỗ đàn hương trong tay, đưa cho Nam Mịch.

Nam Mịch nhận lấy rồi mở ra, bên trong là một cây trâm ngọc.

Cảnh Từ nói bằng giọng mang ý dỗ dành: "Ngọc này là phần tàn khuyết của thanh kiếm kia của Công chúa, nhưng ta không tìm được thợ thủ công giỏi nên tự mình chạm khắc, tay nghề hơi thô ráp."

Nam Mịch cẩn thận quan sát, kinh ngạc hỏi: "Ngài làm cái này sao?"

Cảnh Từ gật gật đầu: "Kiểu dáng hơi đơn giản, sau này Công chúa có thể tìm người sửa lại."

Nàng lắc đầu, cười với Cảnh Từ: "Cảnh Từ, ta rất thích."

Kiểu dáng như vậy quả thực không tinh xảo lắm, nhưng cũng lịch sự tao nhã, nàng cẩn thận cất nó đi, trong giọng nói mang theo ý cười ngọt ngào, lặp lại một lần: "Ta rất thích."

"Ừm, thích thì tốt." Cảnh Từ vốn định sẽ đưa cho nàng khi rời đi, kết quả hắn lại không đi, cứ vậy quên mất.

Cảnh Từ ngồi trên lớp chăn dưới đất, khuỷu tay để trên đùi, chống cằm nhìn Nam Mịch.

Hắn càng ngày càng thấy Nam Mịch rất đẹp, làm người không nỡ rời mắt.

Nam Mịch chú ý đến ánh mắt của hắn, lúc này mới rời mắt khỏi cây trâm: "Sao vậy?"

"Sau này Công chúa có thể luyện bắn cung."

Nam Mịch gật đầu không chút chần chờ: "Được."

Cảnh Từ cảm thấy buồn cười, khẽ cười một tiếng: "Sao người không hỏi vì sao."

"Ngài hiểu những chuyện này như vậy thì đương nhiên sẽ có lý do của ngài."

"Ta hiểu?" Cảnh Từ cười một tiếng, dường như không hiểu lắm: "Sao ta lại hiểu những chuyện này?"

Nam Mịch ngơ ngác: "Ngài lợi hại như vậy, không nên hiểu sao?"

Cảnh Từ cười, nói: "Nếu nói đến việc tu luyện thì thần còn có thể nói được mấy câu, nhưng nói đến những công phu khác thì thần không thể."

Từ nhỏ hắn đã ỷ vào thiên phú tu linh cao của mình mà thường lười biếng lúc luyện võ, lão điện chủ thường vì điều này mà nhớ hắn, tính hắn vốn lạnh nhạt nhưng lại thích làm biếng nhất, cũng hay chú ý nhất.

Ăn, mặc, ở, đi lại, không cái nào không chú ý, còn yêu sạch sẽ nhất, thật sự khó hầu hạ.

Nam Mịch nửa tin nửa ngờ gật đầu, thuận tiện ngáp một cái.

Cảnh Từ tắt đèn: "Công chúa ngủ đi, ngày mai thần dạy người khống chế linh lực."

Nam Mịch nghe lời nằm xuống, rúc vào chăn rụt rè hỏi: "Ta... có thể sao?"

"Công chúa đã Nhập Thánh, dù không thể cũng sẽ thành có thể."

Cơn buồn ngủ ập đến, Nam Mịch mơ màng sắp ngủ: "Ừm... Vậy ngày mai ngài dạy ta..." Còn chưa nói hết câu thì nàng đã ngủ rồi.

Cảnh Từ cụp mắt cười một tiếng, thầm nghĩ tiểu Công chúa thật đáng yêu.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng Cảnh Từ đã thức dậy, hiếm khi có một đêm được ngủ yên, việc lớn hàng đầu của hắn là tắm rửa. Ở trên thuyền ngoại trừ đêm đầu tiên tắm rửa qua loa thì hắn vẫn chưa kịp tắm rửa đàng hoàng.

Lúc Nam Mịch tỉnh dậy thì Cảnh Từ đã không còn trong phòng nữa, đệm chăn trên mặt đất đều được thu dọn, nàng qua loa rửa mặt chải đầu một lần. Chử Ly gõ cửa đi vào, đặt cơm sáng lên bàn, đứng một bên theo quy củ.

Nam Mịch nhìn hắn một cái, đôi mày cong cong mỉm cười: "Chử Ly ca ca, huynh ngồi đi, huynh ăn chưa?"

Dường như lúc này hắn ta mới nhớ đến việc tránh hiềm nghi, vội vàng thận trọng chắp tay: "Thần... lui ra ngay, ngoài cửa..."

Nam Mịch ngắt lời hắn: "Không cần lui ra, trong chuyến đi không cần quá cẩn thận, Cảnh Từ đâu rồi?"

"Cảnh đại nhân về phòng." Chử Ly cẩn thận trả lời.

Nam Mịch lại nhét hai miếng bánh, nói: "Ta đi tìm hắn," Sau đó quay đầu nói với Chử Ly: "Chử Ly ca ca, huynh thật sự không cần quá cẩn thận, đừng xem ta như Công chúa, vốn dĩ chúng ta cũng không khác gì

nhau."

Nàng chạy chậm rời đi.

Gõ cửa phòng Cảnh Từ: "Cảnh Từ? Ta vào được không?"

Không nghe được tiếng trả lời, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Cảnh Từ đang súc miệng, trong miệng còn ngậm nước, hắn vừa đặt bàn chải đánh răng trong tay xuống, còn chưa kịp nói gì đã đụng phải Nam Mịch khi còn mặc xiêm y mỏng manh có thể thấy da thịt.

Đầu óc Nam Mịch thoáng chốc trống rỗng, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Tóc dài của Cảnh Từ còn hơi ướt, tùy ý thả rối sau lưng, tóc trên đỉnh đầu được buộc đơn giản thành búi để tiện hành động.

Xiêm y trên người quả thực trong suốt không ra gì.

Nam Mịch xấu hổ tay chân cứng đờ, đỏ mặt không biết nên làm gì.

Cảnh Từ túm lấy áo ngoài đang treo một bên, che người mình lại: "Công chúa ở đây chờ ta một lát, ta thay y phục."

Khi Nam Mịch lấy lại tinh thần thì Cảnh Từ đã vào phòng trong, nàng ngây ngốc ngồi xuống, chợt nhận ra: Vừa rồi Cảnh Từ... hình như không xưng "thần"? Hắn... xấu hổ à?

Nghĩ đến đây, nàng phì cười.

Cảnh Từ nhanh chóng chỉnh trang và bước từ sau ra ngoài, ý cười trên khóe mắt Nam Mịch còn chưa thu lại.

Đối diện đôi mắt đang đánh giá của Cảnh Từ, nàng mới nén nụ cười lại: "Ta chỉ muốn hỏi khi nào ngài dạy ta điều khiển linh lực."

Cảnh Từ nhướng mày, lờ đi ý cười nơi đuôi mày của nàng, gật đầu: "Bây giờ đi thôi, đi lên boong tàu sẽ rộng rãi hơn."

Nam Mịch gật đầu, đi theo sau hắn.

Cảnh Từ khựng lại, nàng cũng dừng lại theo.

Cảnh Từ quay đầu nhìn nàng: "Công chúa đi trước đi."

Hai người một trước một sau lên boong tàu, Nam Mịch hóng gió một lúc, tâm tình thấy thoải mái hơn nhiều.

Cảnh Từ đứng bên cạnh nàng: "Ở trên nước có cảm thấy thoải mái không?"

"Hả?" Nam Mịch quay đầu nhìn hắn: "Ngài có ý gì?"

"Người thuộc Thủy tộc nên hẳn sẽ thấy thoải mái khi ở trên nước, Thủy linh lực ở nơi này rất dồi dào." Bởi vì đang ở ngoài, có người ngoài là thương đội nên Cảnh Từ không gọi nàng là Công chúa.

Ngược lại khiến Nam Mịch thấy thân mật hơn thường ngày, nàng cẩn thận cảm nhận linh lực trong cơ thể mình, cuối cùng thất vọng lắc đầu: "Không có cảm giác gì khác cả . . . Việc ta Nhập Thánh có phải là giả không?"

Cảnh Từ lắc đầu: "Sẽ không, có lẽ do người vừa Nhập Thánh trong thời gian ngắn, hơn nữa ít khi dùng linh lực, ngươi thử cảm nhận nước xem."

Nam Mịch nhíu mày: "Cảm nhận nước?"

"Đúng, mọi vật trên thế giới đều có linh tính, ẩn chứa linh lực, nếu người tu luyện Thủy linh thuật thì linh lực trong nước sẽ dễ cảm nhận nhất, sức mạnh của nước cũng dễ sử dụng nhất."

Nam Mịch nhắm mắt lại, thử cảm nhận dòng nước cuồn cuộn giữa dòng sông cổ mênh mang.

Nàng chợt mở mắt: "Ta... hình như cảm nhận được, trong nước có gì đó khiến người ta... ừm... rất thoải mái."

Cảnh Từ gật đầu: "Đúng vậy, chính là loại thoải mái này, là cảm ứng giữa người và linh lực."

Hắn duỗi tay ra, trong tay hiện lên một chùm ánh sáng hồng: "Người phải học cảm nhận được chúng, sau

đó điều động chúng, cuối cùng là sử dụng chúng, giống như chúng trở thành một bộ phận trong thân thể người."

Nam Mịch nhìn chằm chằm chùm ánh sáng đó: "Đây là... lửa à?"

Cảnh Từ lắc đầu: "Không hẳn, nói đúng hơn thì đây là linh lực tinh luyện từ Hỏa lực, tinh khiết hơn lửa, người thử cảm nhận cũng sẽ thấy có gì đó thoải mái, nhưng không rõ ràng như khi cảm nhận nước, đây là thuộc tính của người, bởi vì người thuộc Thủy tộc."

Nam Mịch nhẹ nhàng nhắm mắt: "Quả thực . . . rất tinh khiết, nhưng mà..." Nàng mở mắt ra, hoang mang nói: "Không có thoải mái hơn nước... Ta cảm thấy chúng đều giống nhau."

Cảnh Từ nhíu mày nghi hoặc, dập tắt ánh sáng trong tay, nắm chặt cổ tay Nam Mịch.

Hắn nhắm mắt lại, cảm nhận thuộc tính linh lực trong cơ thể Nam Mịch.

Vẫn là trong suốt, không cảm nhận được thuộc tính gì.

Trước đó ở Đồ sơn, hắn nghĩ là do hoàn cảnh gây ra, nhưng hiện giờ rời khỏi Đồ sơn đã lâu, vì sao loại linh lực này vẫn chưa tiêu tán... Không đúng, là càng thuần khiết hơn.

Cảnh Từ mở mắt nhìn nàng: "Thử cảm nhận kim loại, ván gỗ trên thuyền, bùn cát dưới đáy sông, người cảm thấy cái nào thoải mái hơn?"

Nam Mịch nghe lời cảm nhận thử, nhưng cuối cùng lại không hiểu nổi: "Đều giống nhau mà..."

Cảnh Từ nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, cuối cùng nói: "Ta chỉ xem trên sách cổ, nói rằng thật ra hàng tỉ năm trước người xưa không phân chia các tộc, bọn họ đều tu luyện linh lực, cũng không phân biệt loại linh lực nào, nhưng về sau dần dần phân hoá ra năm loại linh lực là kim mộc thủy hỏa thổ, rồi lại phân ra năm tộc này."

"Ngài nói là... có lẽ ta..."

Cảnh Từ gật đầu: "Ừ, có lẽ, người có thể tu năm loại linh lực, hay nói cách khác là người có thể tu luyện linh lực, mà trong thế giới của người linh lực không phân chia thuộc tính."

Nam Mịch nhíu mày: "Vậy... Ta đi Đồ sơn là vô ích sao? Ta... lại bị bệnh khác sao?"

Nàng nôn nóng và căng thẳng, lại thất vọng, mày nhíu chặt, tay bất an nắm chặt lan can, sợ hãi chờ đợi câu trả lời của Cảnh Từ.

Sự bất an và cấp bách như vậy khiến Cảnh Từ đau nhói, trong lòng hắn căng thẳng, giọng nói cũng dịu xuống: "Không có, ý ta nói là người rất lợi hại."

"Thật sao? Cảnh Từ, ngài đừng dỗ ta."

Cảnh Từ thấy nàng thật sự căng thẳng thì duỗi tay nắm tay nàng: "Sao ta có thể dỗ dành người, là thật đấy, e là tìm không ra người thứ hai có thiên phú như người đâu."

Thấy Cảnh Từ nói chắc chắn, nàng dường như thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này Cảnh Từ mới sờ vào lòng bàn tay nàng, lòng bàn tay đã thấm mồ hôi.

Căn cốt yếu ớt trời sinh, bốn chữ này đã giam cầm nàng quá lâu rồi, trở thành xiềng xích của nàng.

Khi đã được giải thoát thì cũng khó tin được, cho nên không có vui mừng khôn xiết mà chỉ có lo lắng và bất an, lo lắng sẽ lại bị xiềng xích.

Cảnh Từ đến gần nàng, không nhịn được đưa tay ôm nàng vào lòng: "Còn nữa, ai nói căn cốt yếu ớt là bệnh, đây không phải là bệnh, là Thiên dụ thạch không muốn người quá vất vả, tu linh từ nhỏ phải chịu rất nhiều khổ cực."

Nam Mịch nép trong lòng ngực hắn, nghĩ đến trên boong tàu còn có người, mặt nàng đỏ hơn: "Ừm... Cảm ơn ngài, Cảnh Từ... ngài thả ta ra trước đã..."

Chương 19: Lên trời

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Từ sau khi xác định Nam Mịch có thể tu ngũ linh, ngày ngày nàng đều ở cùng một chỗ với Cảnh Từ, nhờ hắn dạy những việc liên quan đến tu hành.

Cảnh Từ nói nàng là học sinh chăm chỉ nhất.

Nàng cũng không phụ kỳ vọng, đúng là tiến bộ thần tốc, lúc về đến đại trạch nàng đã có thể đánh ngang tay với những tu hành giả Nhập Thánh trong thương đội trên thuyền rồi.

Bởi vì tu hành có tiến bộ nên tâm trạng của Nam Mịch cũng tốt hơn, trong lòng hoàn toàn buông bỏ lo lắng, mắt thường có thể thấy được sắc mặt đã dễ nhìn hơn.

Cảnh Từ thực sự vui mừng, lúc dẫn tiểu Công chúa ra ngoài, thần thái của nàng hăng hái, hiện tại trở về Thần đô lại lần nữa có tinh thần cũng coi như kết cục viên mãn. Dù cho dọc đường đi cũng có gian nan nhưng may là đã đưa nàng nguyên vẹn trở lại Thần đô.

Nam Mịch phát hiện gần đây Cảnh Từ có chỗ không thích hợp.

Ngoại trừ những lúc ở bên nàng, phần lớn thời gian Cảnh Từ đều đứng trên boong thuyền ngây người, không biết đang nghĩ gì.

Khi Nam Mịch lén đến bên cạnh hắn, hắn cũng chưa phát hiện ra.

"Cảnh Từ?" Nàng nhẹ giọng lên tiếng, giống như sợ sẽ dọa đến vị Cảnh Điện chủ đây vậy: "Ngài nghĩ gì thế?"

Hắn đương nhiên không bị dọa, thậm chí còn không cần quay đầu: "Ta đang nghĩ, người vẫn luôn đứng chỗ

cao, có phải cũng nên đến phàm trần dạo một vòng mới coi như là viên mãn."

Từ khi hắn bắt đầu tu hành đến sau khi được lão Điện chủ nhận nuôi vẫn luôn đứng ở ngôi cao, bởi vì tu vi cao, một đường lại đi đến vị trí này, hiếm khi bị người khinh nhờn, hiện tại lại phải trở về chịu phạt --- bí mật giấu người Hỏa tộc.

Kẻ tố cáo hắn kia nhất định sẽ mượn cơ hội này chụp cho hắn tội danh mưu phản phục tộc, đại khái sẽ khó thoát tội chết.

Hắn cũng không phải thần, dù tu vi hắn có cao, đối mặt với nguy hiểm biết trước cũng sẽ sợ hãi, xét cho cùng thì cũng chỉ là kẻ phàm tục, sẽ âu sầu cũng sẽ tham lam.

Nam Mịch đứng bên cạnh hắn, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như cũ: "Thế nào là ngôi cao? Lại thế nào là phàm trần? Có lẽ, chúng sinh vốn là, đều nên bình đẳng."

Cảnh Từ quay lại nhìn nàng, bỗng nhiên cảm thấy nàng dường như ở rất xa, khiến lòng người sinh ra một loại kinh sợ không nói nên lời.

Bị suy nghĩ của mình dọa sợ, mày Cảnh Từ khẽ nhíu.

Nam Mịch thấy hắn thật lâu không trả lời, lại nhìn về phía hắn, đôi mắt hoa đào như thấm vào nước trong đại trạch, hàm chứa ý cười say lòng người: "Cảnh Từ, ta cảm thấy ngài đã thay đổi."

"Ừm? Thay đổi chỗ nào?"

Nam Mịch nhìn về phương xa, tựa như đang nhớ lại: "Lần trước chúng ta đứng trên boong tàu thế này ngài vẫn còn lạnh như băng, chỉ biết nói: Công chúa muốn ra ngoài, thần có thể đi cùng." Nàng học theo dáng vẻ xụ mặt của hắn, lại chọc bản thân tự bật cười trước.

Cảnh Từ cũng cười khẽ một tiếng, tích tụ trong lòng cũng vô thức tản ra. Tóm lại thì cũng đâu thể bỏ nàng lại.

Việc đã đến nước này, lựa chọn của bản thân, đành phải nhịn thôi.

Đến đại trạch thuyền đã đi chậm lại rất nhiều, vị tiểu công tử trong thương đội kia đột nhiên nói muốn mở tiệc trên thuyền.

Dù Cảnh Từ đã từ chối thì vị tiểu công tử ấy vẫn nói sẽ giữ chỗ, cuối cùng vẫn là Nam Mịch nói phải gặp mặt nói cảm ơn thì Cảnh Từ mới miễn cưỡng đáp ứng.

Sau khi lên thuyền, đây vẫn là lần đầu họ gặp tiểu công tử, tiểu công tử tự xưng tên Tôn Hữu Thần, sinh ra có một đôi mắt hoa hạnh tròn xoe, tuy vóc dáng cao nhưng trông tuổi còn khá nhỏ.

Ba người Nam Mịch được xếp ngồi ghế trên, tương đối gần chỗ Tôn Hữu Thần.

Nâng ly chạm cốc một hồi lâu, khách sáo nói mấy vòng, Tôn Hữu Thần bỗng nhiên đi đến bên cạnh Nam Mịch, nương theo tiếng đàn sáo nhỏ giọng nói: "Tiên nữ tỷ tỷ, các người đến Thần đô làm gì thế? Cũng là đi xem náo nhiệt sao?"

Nam Mịch theo bản năng trốn về sau một chút: "Xem náo nhiệt gì chứ?"

Cảnh Từ dùng khóe mắt liếc qua, nhích người sang gần Nam Mịch một chút.

Nghe được Tôn Hữu Thần thần thần bí bí nói: "Không có gì, chưa từng đến Thần đô, tò mò mà thôi, Cảnh huynh? Thần đô... có gì thú vị không?"

Cảnh Từ nhướng mày: "Sao ngươi biết ta đã từng đến?"

Tôn Hữu Thần cong mắt cười: "Nhìn huynh quý khí bức người, cũng không giống ta chưa trải sự đời, bình tĩnh như vậy nhất định là đã từng đến."

Ánh mắt nhóc như một con cá chạch, xẹt qua Cảnh Từ, lại lần nữa quay về trên người Nam Mịch, chuyển đến trên tóc nàng: "Tiên nữ tỷ tỷ, cây trâm này là do nam tử tặng đi?"

Không ngờ đến nhóc lại vòng đề tài đến đây, mặt Nam Mịch đỏ lên, ậm ừ một hồi mới hỏi; "Ngươi... sao lại nói như vậy?"

"Hử? Tuy tay nghề không tệ nhưng toàn dựa vào tu vi cao khống chế lực, trong tay không có bao nhiêu công phu." Nhóc lại dời ánh mắt về trên người Cảnh Từ, vẻ mặt ngây thơ nói tiếp: "Đại khái chỉ có khi nam tử tặng cho người trong lòng mình mới có chuyện bản thân ngô nghê tự mình ra tay đi?"

Mặt Nam Mịch càng đỏ hơn: "Tôn công tử, ngươi đừng nói bậy."

"Ừm..." Tôn Hữu Thần nhếch miệng cười: "Để tỷ tỷ lên thuyền là thấy tỷ tỷ xinh đẹp, không ngờ đã có người trong lòng rồi, thật đáng tiếc..."

Nghe giọng điệu của nhóc giống như thật sự tiếc nuối vậy.

Cảnh Từ liếc nhóc ta một cái, cảm thấy người này có một khuôn mặt ngây thơ trong sáng, nhưng bên dưới lại cất giấu tâm tư sâu không lường được, sờ không thấu, vì thế thu ánh mắt nói: "Tôn công tử, khi nào chúng ta đến Thần đô?"

Tôn Hữu Thần ẩn ý không rõ liếc hắn một cái: "Hử? Sao Cảnh huynh lại gấp như vậy?"

Cảnh Từ không trả lời, liếc mắt một cái: "Đêm đã khuya, Mịch nhi, chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi. Tôn công tử, đa tạ đã tiếp đãi."

Tôn Hữu Thần cũng không giữ bọn họ lại, gật đầu nói: "Chiêu đãi không chu toàn, mong rằng tiên nữ tỷ tỷ chớ trách tội." Lại nhìn về phía Cảnh Từ, nhóc ta vẫn ý vị không rõ: "Thuyền này ở đại trạch không giống như ở Cổ Hà, đi sẽ chậm hơn chút, Cảnh huynh, chớ sốt ruột, từ từ hưởng thụ những cảnh sắc này đi."

Cảnh Từ không đáp lại nhóc, tiếp tục dẫn Nam Mịch trở về.

Về đến phòng Nam Mịch mới hỏi; "Sao vậy? Tôn công tử có vấn đề gì sao?"

Lúc này Chử Ly cũng gõ cửa đi vào, cũng hỏi; "Cảnh đại nhân, Tôn công tử này có vấn đề gì thế?"

Cảnh Từ lắc đầu: "Nói không rõ, cứ cảm thấy hắn có điểm kỳ lạ."

Chử Ly suy nghĩ một hồi, sau đó gật đầu; "Ừm, hắn giống như biết chúng ta đến từ Thần đô, còn nói gì mà xem náo nhiệt, hơn nữa, gần đây Thần đô cũng không có việc quan trọng gì."

Nam Mịch phụ họa theo: "Gần đây đúng là không có việc lớn gì quan trọng, nếu có, thì chính là ta trở về, phụ thân sẽ bày một bữa tiệc."

Chử Ly cau mày: "Nhưng mà hắn sao lại biết được, khi nào Công chúa trở về, hay nên nói ngay từ đầu hắn đã biết thân phận của chúng ta."

Cảnh Từ không lên tiếng, trong lòng lại không ngừng nghĩ: Điện chủ Chá Phàm điện mưu phản, có tính là chuyện lớn không?

Hắn thở dài: "Mặc kệ hắn là địch hay bằng hữu, dù là lên thuyền giặc cũng chỉ có thể làm việc theo hoàn cảnh, mấy ngày tiếp theo chúng ta cẩn thận một chút là được."

Chử Ly gật gật đầu: "Cảnh đại nhân, trên mặt nước năng lực ngài có hạn, nếu có chuyện gì Chử Ly có thể cống hiến sức mình, còn xin Cảnh đại nhân đừng khách sáo."

"Yên tâm." Cảnh Từ đứng lên, vỗ vỗ vai Chử Ly: "Đối phó những kẻ này, dù là trên mặt nước cũng không sao cả, cẩn thận một chút là được, nghỉ ngơi đi."

Chử Ly chắp tay hành lễ, lại vấn an Nam Mịch xong mới rời đi.

Vừa đóng cửa lại, Nam Mịch đã tiến đến bên cạnh Cảnh Từ, vẻ mặt khẩn trương đánh giá hắn.

"Sao thế?"

Nam Mịch ngồi xuống cạnh hắn: "Trên mặt nước ngài sẽ khó chịu đi?" Khó trách hắn vẫn luôn đứng trên boong tàu ngây người.

Không ngờ Nam Mịch lại lo lắng chuyện này, hắn không mấy để tâm: "Không có, có thể là do linh lực của Công chúa đặc thù, ở bên cạnh Công chúa khiến ta dễ chịu hơn rất nhiều."

Nửa Mịch bán tín bán nghi gật đầu.

Cảnh Từ xách nước cho Nam Mịch, chờ nàng tắm rửa xong lại gọi Chử Ly đến gác cho nàng, tự hắn trở về phòng tắm rửa một cái.

Ngày ngày ba người bọn họ đều như vậy, cạn lời nhất hẳn phải nhắc đến Chử Ly, hắn ta cho là dọc đường này hẳn sẽ có lúc phải ra trận giết địch, vô dụng nhất cũng phải là tự tay đâm chết kẻ thù.

Ai mà ngờ được, dọc theo đường đi chỉ có mỗi việc thông khí, hắn còn có hoài nghi rằng Cảnh Từ đồng ý mang hắn ta theo chỉ là vì, để cho Cảnh đại Điện chủ hắn có chút thời gian tự sửa soạn cho bản thân mà thôi.

Chờ Cảnh Từ tắm rửa xong, Chử Ly lại trở về phòng mình tiếp tục chán phát ngấy.

Cảnh Từ nằm trên mặt đất, nghe tiếng hít thở đều đều của Nam Mịch, bắt đầu suy nghĩ về người tên Tôn Hữu Thần kia.

Chuyện lớn trong miệng Tôn Hữu Thần rốt cuộc có phải chuyện về hắn hay không, vậy vị Tôn tiểu công tử này rốt cuộc có mục đích gì.

Như vậy thì, ngay từ đầu hắn có hoài nghi là đúng, vị Tôn tiểu công tử này không đơn giản.

Bởi vì Tôn Hữu Thần, thần kinh vốn đang thả lỏng của Chử Ly lại lần nữa căng chặt, cũng may dù thuyền có đi chậm thì không quá sáu ngày đã đến được Thần đô.

Sau khi ra vẻ làm trò từ biệt Tôn Hưu Thần, Cảnh Từ theo sau Nam Mịch xuống thuyền.

Mới vừa xuống thuyền đã nhìn thấy đoàn xe hoàng gia mênh mông cuồn cuộn.

Phía trước đoàn xe là Thánh Điện hạ – Nam Tu.

Nhìn thấy bóng dáng Nam Mịch, Nam Tu lập tức xuống ngựa, chợt lóe một cái đã đến trước mặt Nam Mịch, ôm lấy nàng vào lòng.

Nam Mịch kinh ngạc hồi lâu, lúc này mới oa một tiếng khóc lên.

Không để ý đến giáo dưỡng gì đó, không để ý đến đoan trang của Công chúa, nàng rúc vào trong lòng Nam Tu, nghẹn ngào không nói thành lời.

Nam Tu không nói gì, chỉ duỗi tay vỗ vỗ sau lưng muội muội, từng cái từng cái nhẹ nhàng.

Cảnh Từ đứng ngay sau lưng hai người, nghe tiếng khóc của Nam Mịch, nàng hiếm khi có lúc không màng lễ nghĩa thế này, đại khái là hành trình này đã chịu quá nhiều ấm ức.

Hắn lại bắt đầu đau lòng.

Qua một hồi lâu, Nam Mịch mới nâng đôi mắt khóc đến đỏ bừng lên: "Ca ca, muội rất nhớ huynh."

Nam Tu khàn giọng gật đầu: "Chúng ta về nhà."

Vị Thánh Điện hạ trước nay luôn chính trực giữ lễ cũng đỏ vành mắt. Cuối cùng thì muội muội của y cũng đã nguyên vẹn trở về.

Thần vệ quân của Thánh Điện hạ trong ba tầng ngoài ba tầng vây xe ngựa của tiểu Công chúa vào giữa.

Mỗi bước đi Nam Mịch lại lưu luyến nhìn về phía Cảnh Từ, đến tận khi Cảnh Từ gật đầu với nàng, nàng mới bước lên xe ngựa.

Chử Ly hành lễ với Nam Tu, là đại lễ quỳ lạy, Nam Tu vội vàng ngăn lại: "Lần này đã làm phiền, chỗ ở của Thế tử đã sắp xếp xong xuôi."

Chử Ly lần đầu tiên gặp Thánh Điện hạ, vừa mừng vừa sợ, cảm thấy mệt mỏi trên người đều tan biến hết, khẩn trương đến mức nói lắp.

Đợi sắp xếp cho Chử Ly xong xuôi, ánh mắt Nam Tu mới chuyển đến trên người Cảnh Từ, hai người đối mắt một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Nam Tu nghiêng đầu, chỉ chỉ con ngựa y đang cưỡi.

Con ngựa nâu đen kia là vật cưỡi của Nam Tu, đi theo bên cạnh nó còn có một con ngựa trắng, bộ lông nó trắng như tuyết không lẫn một sợi màu tạp nào.

Nam Tu lạnh nhạt lên tiếng: "Cưỡi ngựa?"

Cảnh Từ gật đầu: "Tùy tiện."

"Vậy cứ cưỡi ngựa đi."

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Nam Mịch, Thần quân bày một bữa tiệc.

Khi Thần quân Cửu châu nhìn thấy con gái nhỏ, hốc mắt đều ướt, hỏi đông hỏi tây, đến tận khi hỏi rõ ràng từng chi tiết suốt dọc đường đi mới bằng lòng thả con gái đi nghỉ ngơi.

Bữa tiệc buổi tối phô trương chưa từng có, chỉ là mãi vẫn không thấy Cảnh Từ, trong lòng Nam Mịch có

phần không thoải mái.

Nam Mịch lén lút ra hiệu cho Nam Tu, y lập tức dẫn nàng ra ngoài.

"Cảnh Từ đâu?" Nam Mịch gấp gáp hỏi.

Vẻ mặt Nam Tu có hơi do dự, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ nói thật với nàng: "Hắn ở Chá Phàm điện..." Khựng lại, Nam Tu thở dài: "Ngày mai phụ thân sẽ tự mình thẩm vấn hắn."

Đầu tiên Nam Mịch sửng sốt, sau đó vẻ mặt hoảng loạn, tim đập cũng gia tốc theo, càng lúc càng nhanh: "Thẩm vấn ngài ấy? Vì sao phải thẩm vấn ngài ấy? Bởi vì... bởi vì muội sao? Thật ra... ngài ấy rất tốt, nếu không phải có ngài ấy, nói không chừng đã xảy ra chuyện, ngài ấy có công lớn, vì sao phải thẩm vấn ngài ấy?"

Mày Nam Tu nhăn lại: "Huynh biết, suốt dọc hành trình này, các muội nương tựa lẫn nhau, tình nghĩa không như trước kia, nhưng mà Mịch nhi à, muội phải biết, hắn là ngoại thần."

"Cho nên... là bởi vì muội với ngài ấy... muội với ngài ấy..." Trên mặt Nam mịch bắt đầu nóng lên, vành tai cũng đều đỏ.

Chẳng lẽ là bởi vì hắn là ngoại thần, là bởi vì nàng đồng lòng?

Nam Tu cắt ngang nàng: "Không phải bởi vì các muội, là bởi vì bản thân hắn, hắn giấu riêng người Hỏa tộc ở Chá Phàm điện."

Nam Mịch sửng sốt, cuối cùng ngây thở lên tiếng; "Giấu riêng? Người Hỏa tộc? Sao có thể..." Nước mắt nàng chảy xuống.

– –– Xong rồi, giấu riêng người Hỏa tộc đương nhiên là chuyện lớn, lại thêm thân phận Điện chủ Chá Phàm điện và thân phận người Hỏa tộc của hắn, còn có lòng kiêng kỵ Hỏa tộc của Nam thị mấy năm gần đây.

Nam Mịch biết, chỉ sợ việc này còn lớn hơn so với nàng nghĩ.

Nam Tu duỗi tay gạt đi nước mắt của nàng: "Mịch nhi, Cảnh Từ hộ tống muội có công, phụ thân sẽ không quên đâu, chỉ là muội phải biết chừng mực, hắn là một ngoại thần, muội phải nhớ kỹ."

"Dùng hình với ngài ấy sao?" Nam Mịch đột nhiên hỏi.

"Không có, phụ thân còn chưa thẩm vấn, ai dám dùng hình."

"Vậy... chờ sau khi phụ thân thẩm vấn xong sẽ dùng hình sao? Sẽ... sẽ phạt ngài ấy thế nào?"

"Mịch nhi..."

Mày Nam mịch nhăn lại, thở ra một hơi thật dài: "Muội đi tìm phụ thân."

"Mịch nhi." Nam Tu lập tức giữ chặt nàng: "Phụ thân đang ở trong buổi tiệc, muội tìm ông ấy thế nào?"

"Vậy..." Đầu óc Nam Mịch choáng váng, bỗng nhiên trắng xóa, duỗi tay nắm lấy tay áo huynh trưởng: "Ca ca, huynh dẫn muội đi thăm Cảnh Từ, ngộ nhỡ... ngộ nhỡ có hiểu lầm gì thì sao? Ngộ nhỡ... ngộ nhỡ muội có thể giúp ngài ấy thì sao?"

"Nam Mịch." Giọng nói Nam Tu trầm xuống, đây vẫn là lần đầu tiên y tức giận với Nam Mịch: "Hắn cũng chỉ là một ngoại thần, còn muội, là Công chúa."

"Không phải." Ai ngờ Nam Mịch cũng cao giọng nói: "Ngài ấy không phải ngoại thần đâu, ca ca..." Nàng nức nở hai tiếng, nước mắt chảy dọc theo cần cổ thon dài: "Ca ca chẳng hiểu gì hết."

Nam Mịch phất tay áo tránh ra, nhìn hướng đi thì hẳn là hồi cung.

Nam Tu không đuổi theo nàng.

Đây vẫn là lần đầu tiên Nam Mịch tức giận với hắn như vậy, Nam Tu đột nhiên cảm thấy muội muội nhà mình đã trưởng thành rồi, không còn là đứa bé cần y phải che chở nữa, thậm chí hắn còn bắt đầu hoang mang, không biết đưa nàng đi Đồ sơn có phải là quyết định đúng đắn hay không.

Hôm sau, trời vừa sáng Nam Tu đã đến tẩm cung của Nam Mịch.

Nam Mịch phớt lờ y, dùng bữa sáng, sau đó lại ngồi xuống bắt đầu ủ rũ thêu khăn tay.

Các cung nhân hai mặt nhìn nhau, không dám lên tiếng, còn chưa ai từng thấy Thánh Điện hạ và Công

chúa cãi nhau, đúng là vừa mới lạ vừa đáng sợ.

Cuối cùng vẫn là Nam Tu bại trận, ngồi xuống gần Nam Mịch: "Mịch nhi, đừng tức giận."

"Huynh ra ngoài đi."

Các cung nhân đứng một bên, thở cũng không dám thở mạnh, tiểu Công chúa mềm mại yếu đuối đã bao giờ nổi tính tình lớn như vậy đâu?

Nam Tu thở dài bất đắc dĩ, lòng nghĩ mặt mũi của Thánh Điện hạ y đây sẽ mất sạch trong hôm nay: "Hôm nay huynh đi tìm phụ thân, muội không đi? Nếu muội không đi sẽ bỏ lỡ đấy."

"Bỏ lỡ gì?"

"Muội nói xem?"

Lúc này Nam Mịch mới đi theo, đi thẳng đến Nghị Sự điện của Thần quân. Quả nhiên thấy được Cảnh Từ quỳ ở giữa điện, hai huynh muội bọn họ lén lút núp ở mặt sau nội điện.

Thần quân cứ một mực nhìn Cảnh Từ, Cảnh Từ thì một mực im lặng quỳ giữa điện.

Cuối cùng vẫn là Thần quân mở miệng trước: "Ngô nghe nói, ngươi đã biết việc mình làm bị lộ, vì sao không trốn?"

Cảnh Từ không trả lời.

Tính hắn trời sinh đã như vậy, Thần quân đã biết từ trước, chỉ là hắn có tài có năng lực, Thần quân chấp nhận nhân nhượng hắn, nhưng bây giờ nhìn thế nào cũng thấy bực mình, tiện tay ném một cây bút sang còn dùng thêm linh lực, bút đập lên thái dương Cảnh Từ.

Nháy mắt thái dương đỏ thẫm.

Giọng nói Thần quân trầm xuống: "Cảnh Từ, ngô đang hỏi ngươi đó."

Cảnh Từ chắp tay lạnh nhạt đáp; "Thần không có gì để nói, xin mặc Thần quân xử lý."

Nam Mịch núp ở phía sau, mặt dán lên mặt tường, nước mắt không tự chủ được chảy xuống, hóa ra hắn biết hết, khó trách khi đó Sở Khương Dũ nói hắn phải đi, lúc đó nàng còn cho là hắn phải đi chấp hành nhiệm vụ khác nữa.

Hóa ra không phải, hóa ra hắn muốn trốn đi, nhưng hắn đã ở lại, hắn không đi nữa.

Hắn nói: Ta vốn phải đi, nhưng bây giờ ta không đi nữa.

Hắn là vì nàng mới quyết định trở về Thần đô.

Ngay khi nàng duỗi tay lau nước mắt trên mặt lại nghe Thần quân nói; "Ngươi biết rằng, mặc cho ngô xử lý thì có hậu quả gì không?"

Cảnh Từ vẫn là giọng điệu như cũ: "Chỉ tiếc là thần không có người nhà, không cách nào tru di cửu tộc." Hắn ngước mắt nhìn lên chạm phải ánh mắt giận không nén nổi của Thần quân, bất chấp tất cả: "Việc này do một mình thần làm, ngoại trừ Cảnh Mạch, người trong Chá Phàm điện không có mấy người là người Hỏa tộc, hơn nữa cũng đều đã bị phế tu vi, thần chỉ cầu được chết."

Thần quân dường như đã tức phát điên: "Cảnh Từ, ngô muốn nghe những thứ này sao? Nói xem ngươi làm như vậy có mưu đồ gì? Là có người sai phái? Hay là ngươi có kế hoạch gì? Hả?"

Đúng lúc này, Nam Tu không còn giữ nổi Nam Mịch nữa, nàng chạy ra, quỳ xuống chỗ cách Cảnh Từ khoảng bước: "Phụ thân... người đừng giết Cảnh Từ..." Nàng nghẹn ngào không nói nên lời.

Cảnh Từ hoảng sợ, không ngờ Nam Mịch sẽ xuất hiện tại đây, thế này chứng tỏ, nàng đã biết tất cả.

Thần quân cũng hoảng sợ, kinh ngạc một hồi lâu mới dịu dàng dỗ dành: "Mịch nhi, con đứng lên trước đã, đừng đập đau đầu gối."

Nam Mịch lắc đầu, bộ diêu trên đầu nàng lúc ẩn lúc hiện, dáng vẻ lung lay trực đổ, nàng nghẹn ngào, nước mắt không kiềm được chảy xuống: "Đừng giết chàng ấy... phụ thân." Bởi vì khóc quá dữ dội, nàng gần như không thốt thành lời.

Cảnh Từ đột nhiên cảm thấy thế giới bỗng chốc cách hắn thật xa, chỉ còn lại bóng dáng gầy yếu của tiểu Công chúa chắn trước người hắn, dùng tất cả sức lực của nàng kéo hắn từ trong thế giới khiến người ghét bỏ ra, từ nay về sau, ấm áp mềm mại mới là dáng vẻ vốn có của thế giới này.

Cảnh Từ sửng sốt một hồi lâu mới mở miệng: "Công chúa? Thần không sao."

Nam Mịch còn đang nhỏ giọng nức nở, Nam Tu xoa xoa giữa mày, lấy hết can đảm chui từ sau điện ra, hành lễ với Thần quân: "Phụ vương, Mịch nhi... ừm..." Chưa nói được gì đã đi kéo kéo Nam Mịch.

Nam Mịch né tránh, Nam Tu thở dài, đơn giản cùng nàng quỳ trên mặt đất.

Nam Mịch ngửa đầu nhìn Thần quân: "Phụ thân, Cảnh Từ giấu dư nghiệt Hỏa tộc là thật, một đường hộ tống Mịch nhi cũng là thật, tuy tội không thể thứ nhưng cũng không đáng chết, phụ thân suy xét lại."

Thần quân cười lạnh một tiếng: "Chuyện của con vi phụ sẽ tính sau, Cảnh Từ, ngô hỏi lại ngươi một lần: Vì sao ngươi giấu những người Hỏa tộc đó?"

Cảnh Từ nhìn thoáng qua Nam Mịch, cuối cùng thở dài nói: "Bởi vì đáng thương."

Mày Thần quân càng nhíu chặt: "Đáng thương?"

"Thần cả gan hỏi Thần quân." Cảnh Từ ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của Thần quân: "Trên Cửu châu này, rốt cuộc ai mới là con dân của ngài? Ai lại không phải? Chẳng lẽ người Hỏa tộc không phải con dân Cửu châu sao?"

Giọng nói Thần quân trầm thấp: "Cảnh Tầm Nhiên, ngươi biết bản thân đang nói gì không?"

"Nếu ngài muốn hỏi thần lý do, đây chính là lý do, nếu ngài không tin, thần không còn lời gì để nói."

Thần quân xoa xoa giữa mày, bỗng nói: "Chuyện Thanh châu, ngươi thấy thế nào?"

Đề tài xoay chuyển quá nhanh, Cảnh Từ có phần không theo kịp, vẫn theo ý trả lời: "Năm đó thần ở ba châu phía Bắc, giao thủ với Tử Tiêu quân của Dịch Trọng Nhiên không nhiều lắm, không coi là quen thuộc, người của hắn không nhiều lắm, nhưng..."

Thần quân nhìn ba người bọn họ quỳ trên mặt đất như một đám củ cải đường, não không khỏi hơi đau, vì thế ngắt lời Cảnh Từ: "Người đâu, ban ngồi cho Công chúa, hai người các ngươi cũng đứng lên đi."

Thấy Cảnh Từ đứng dậy, Nam Mịch mới bằng lòng đứng dậy, rúc vào ghế dựa cung nhân chuyển đến, một

đôi mắt hoa đào khóc đến đỏ bừng, tròn xoe nhìn Cảnh Từ.

Cảnh Từ hơi hơi nghiêng đầu, không nhìn nàng, chỉ khụ một tiếng.

Lúc này Nam Mịch mới quay đầu đi nhìn chỗ khác, chăm chú nhìn chằm chằm hoa văn trên mặt đất ngây ra.

Thần quân hất cằm: "Nói tiếp đi."

Cảnh Từ tiếp tục đề tài vừa rồi; "Tứ Tiêu Vương quân ít nhưng thủ đoạn lại rất âm độc, hơn nữa kinh nghiệm đối chiến với bọn họ còn ít, vẫn nên chuẩn bị toàn vẹn. Định Viễn Vương có lui tới chặt chẽ với Thần đô, trong tay lão có bao nhiêu tin tức về Thần đô còn cần phải suy xét kỹ hơn."

Nam Tu xoa xoa đầu gối đau nhức, hùa theo: "Nói đúng lắm, tên Dịch Trọng Nhiên này giỏi nhất là thu thập tin tức, chơi chút âm chiêu, còn phải nhanh ra tay mới được."

Hiếm khi thấy ý kiến của Cảnh Từ và Nam Tu tương đồng, Thần quân liếc mắt nhìn Nam Tu, sau đó nhìn Cảnh Từ nói: "Chuyện của ngươi sau này ngô lại xử trí, trước hết bỏ đi thân phận Điện chủ của ngươi, nhốt vào Chá Phàm điện."

Thần quân nói xong, lại nhìn về phía Nam Mịch, trong mắt đều là lo lắng: "Mịch nhi, sớm trở về nghỉ ngơi một chút, qua mấy ngày chính là ngày lên Đế Thích Thiên, lần này con có thể đi nhìn xem." Sau đó không quay đầu lại đi mất.

Thánh Điện hạ Nam Tu không nhịn được chửi thầm; Chẳng lẽ mình là được nhặt? Không thể hơi quan tâm mình một xíu sao?

Nam Mịch tiến đến bên cạnh Nam Tu: "Ca ca, huynh không sao chứ..."

Lúc này trong lòng Nam tu mới hơi vui vẻ: Vẫn là muội muội biết đau lòng mình.

Nam Mịch: "Lát nữa muội có thể cùng huynh đi đưa Cảnh Từ về Chá phàm điện không?"

Nam Tu: "..." Nước hắt ra ngoài.

Cảnh Từ ngắt lời nàng: "Công chúa, Chá Phàm điện không phải nơi người nên đến, Công chúa yên tâm, thần không sao đâu."

Nam Mịch nghe hắn nói như vậy lại khóc: "Cảnh Từ, vậy ngài... bảo vệ tốt bản thân..."

Cảnh Từ gật gật đầu: "Công chúa yên tâm."

"Ta sẽ nghĩ cách cứu ngài." Nam Mịch cắn cắn môi, lau đi nước mắt.

Cảnh Từ dở khóc dở cười gật gật đầu, dỗ dành: "Được, Công chúa yên tâm, không có ý chỉ của Thần quân không ai dám động đến ta, không phải Công chúa vẫn luôn muốn đi Đế Thích Thiên sao, chuẩn bị cho tốt đi, đừng khóc nữa."

Nam Mịch gật gật đầu, nói không nên lời, mềm mại thuận theo, nàng nhích lại gần Cảnh Từ hơn một chút, bởi vì có Nam Tu ở đây nên không dám nhích đến quá gần, nàng sụt sịt nói: "Cảnh Từ, ngài tin ta, ta sẽ bảo vệ ngài."

Thấy nàng trịnh trọng như vậy, vẻ mặt Cảnh Từ hơi đổi, vậy mà lại cười lên: "Được, thần tin Công chúa."

Nam Mịch thấy hắn cười, cho là hắn không tin mình, vì thế lại bổ sung thêm một câu: "Còn có ca ca giúp ta mà, ngài tin ta đi."

Nghe thấy mình bị nhắc đến, Nam Tu giương mắt nhìn sang, dưới cái nhìn chăm chú của Nam Mịch đành gật đầu: "Ừm, ca ca đương nhiên phải giúp muội."

Nam Tu nhìn thoáng qua Cảnh Từ, sau đó lại nhìn về phía Nam Mịch: "Mịch nhi, huynh phải đưa Cảnh Từ về, muội yên tâm, tạm thời Chá Phàm điện do huynh quản lý, các muội muốn nói gì không vội trong nhất thời."

Nam Mịch gật gật đầu, ba bước quay đầu một lần hồi cung.

Cảnh Từ đi theo Nam Tu, một đường đi thẳng về Chá Phàm điện, Nam Tu hất hất cằm: "Phụ vương ta không nói để ngươi ở chỗ nào trong Chá Phàm điện, ngươi cứ ở chỗ cũ của ngươi đi."

Cảnh Từ gật đầu, lại bỗng nhiên nói: "Điện hạ, chuyện của A Mạch, đa tạ."

"Ta không muốn giúp ngươi, càng không muốn cứu hắn, chỉ là ta tin tưởng ngươi."

Khóe miệng Cảnh Từ khẽ nhếch lên, đuôi mắt vẫn là vẻ lạnh nhạt như trước: "Ta biết, cũng may không phụ lòng Điện hạ, Công chúa không có việc gì."

Nam Tu nghiêm túc nhìn hắn, trong giọng nói cũng mang theo trịnh trọng hiếm thấy: "Ngươi nói sai rồi, không phải tin ngươi có thể đưa Mịch nhi về, là ta tin ngươi sẽ không mưu phản, Nam thị tuyệt đối sẽ không oan uổng bất kỳ kẻ nào. Nếu ngươi không sai thì không nên uổng mạng. Những người ngươi giấu đi đó, có người già, nữ nhân, trẻ nhỏ, tu vi cũng cao thấp không đều, ngươi cũng đâu phải kẻ ngốc, dựa vào những người đó mưu phản?"

Đầu tiên Cảnh Từ hơi kinh ngạc, sau đó mới nói: "Điện hạ có từng nghĩ đến, ngộ nhỡ bọn họ đều là lợi thế trong tay ta, dùng để uy hiếp những người thật sự hữu dụng, thì nên như thế nào đây?"

Vẻ mặt Nam Tu hơi cứng lại: "Vậy ngươi sẽ không trở về, Cảnh Từ, Thần quân cũng đâu phải kẻ ngốc, sao ngươi không..." Y thở dài lắc đầu: "Bỏ đi, dù ngươi nói với ông ấy, ông ấy cũng sẽ không đồng ý."

Cảnh Từ không nói tiếp, chắp tay hành lễ, quay về phòng.

Nam Tu bày kết giới bên ngoài, đang định đi lại đột nhiên nói: "Sứ thần đi Thanh châu, Võ Thành Nhậm, ngươi còn nhớ không?"

Thấy Cảnh Từ gật đầu, y lại nói: "Chuyện của Chá Phàm điện là gã cố ý đến Thần đô diện Thánh nói."

"Võ Thành Nhậm?" Cảnh Từ suy nghĩ một lát, chợt hiểu ra: "Định Viễn Vương đúng là đã bày một thế cục lớn."

Nam Tu gật đầu: "Võ Thành Nhậm là thần tử thuộc Thanh châu, nếu là cục của Định viễn Vương, e là quá trực tiếp."

"Hiện giờ Võ Thành Nhậm kia ở đâu?"

"Ở trạm dịch." Nam Tu ẩn ý sâu xa nhìn thoáng qua: "Để gã nghỉ ngơi tử tế."

Cảnh Từ lắc đầu: "Đã là một quân cờ bỏ đi, giữ lại cũng vô dụng."

Nam Tu đi rồi, để lại một mình Cảnh Từ tự suy ngẫm: Võ Thành Nhậm, Nam Tu nói đúng, Võ Thành Nhậm không nên là người của Định Viễn Vương, mà là Dịch Trọng Nhiên. Nói cách khác, ngay từ lúc bắt đầu Dịch Trọng nhiên không chỉ theo dõi Công chúa, mục tiêu của người kia còn là hắn.

Cảnh Từ nằm trên giường, suy nghĩ ngổn ngang.

Dịch Trọng nhiên muốn hắn chết? Đây là vì sao? Nam thị thiên quân vạn mã, dù Cảnh Từ hắn có lợi hại hơn cũng chỉ có một mình, chẳng lẽ giết một mình hắn, Nam thị sẽ suy tàn sao? Điều này không hợp lý nhỉ.

Ngẫm nghĩ, Cảnh Từ lại đột nhiên nhớ đến đôi mắt khóc đến đỏ hoe, ngậm nước nhìn về phía hắn của Nam Mịch, còn nghiêm túc nói: Ta sẽ bảo vệ ngài.

Hắn cong cong khóe môi, lắc đầu đi ngủ.

Lúc này mới chợt bừng tỉnh nhận ra, đã lâu rồi bản thân hắn không được ngủ mà không cần đề phòng hay kiêng nể gì.

Ôi, vẫn là ở nhà tốt hơn mà.

Nam Mịch không đợi được đến hôm sau đã đi tìm Nam Tu, Nam Tu cho là vị tiểu tổ tông này chưa qua bao lâu lại muốn đi gặp Cảnh Từ, đang muốn quở trách nàng, ai ngờ tiểu Công chúa mặc một thân trường bào tay áo bó, tóc buộc hết lên, rõ ràng là dáng vẻ bất kỳ lúc nào cũng có thể chiến đấu.

Nam Mịch trịnh trọng nói: "Ca ca, muội muốn học võ. Huynh dạy muội đi?"

"Học võ? Vì sao?"

Nam Mịch nhấp môi, không lên tiếng.

Trong lòng Nam Tu hiểu rõ, lại cảm thấy suy nghĩ của mình hơi hoang đường: "Muội... muốn cứu Cảnh Từ?"

Ánh mắt Nam Mịch lập lòe mấy cái qua lại, sau đó gật gật đầu.

Lúc này Nam Tu thật sự dở khóc dở cười: "Cướp ngục sao?"

"Ngài ấy cũng đâu hoàn toàn vào ngục, muội cứu ngài ấy ra cũng đâu tính là cướp ngục."

Còn nói có sách mách có chứng kìa, Nam Tu cười hỏi; "Kết giới nhốt hắn là do huynh bày, muội có thể đánh thắng huynh? Mới vừa vào thành đã muốn đánh ca ca?"

"..." Nam Mịch nhấp môi, nghẹn nửa ngày mới nghẹn ra một câu: "Nhưng muội muốn cứu ngài ấy."

Nam Tu; "..." Nước đã đổ đi.

Y bất đắc dĩ thỏa hiệp: "Muội yên tâm đi, huynh đã nghĩ xong nên cứu hắn thế nào rồi."

"Cứu như thế nào?"

"Qua bốn ngày nữa, quân đội Thần đô sẽ lên phía Bắc, đi tiêu diệt dư nghiệt Dịch thị, còn phải đi bình Định Viễn Vương mưu phản, ba châu phía Bắc, còn có ai quen thuộc hơn Cảnh Tầm Nhiên hắn?"

Hai mắt Nam Mịch bỗng sáng lên mấy phần: "Ý huynh là, cha sẽ cho chàng thống soái đại quân?"

"Muội tưởng bở đi, hắn là một kẻ mang tội."

Mấy phần ánh sáng vừa mới bùng lên lại lần nữa ảm đạm xuống, Nam Mịch ấm ức hỏi: "Vậy... ca ca có ý gì?"

"Thân là thống soái đại quân, ta sẽ xin với phụ vương mang Cảnh Từ cùng xuất chinh, chờ hắn theo ta trở về, ta sẽ thay hắn xin công với phụ vương."

Nam Mịch sửng sốt hồi lâu, bỗng nhiên bật khóc, Nam Tu cho rằng nàng quá cảm động, vội vàng dỗ dành: "Ôi, đừng khóc chứ, ca ca chỉ là làm chuyện nhỏ không tốn chút sức, không cần cảm động như vậy."

Nam Mịch mang theo giọng mũi nghèn nghẹt, vươn tay kéo lấy tay Nam Tu, rụt rè nói: "Ca ca, huynh phải lên phía Bắc sao? Đừng đi mà, nguy hiểm lắm..."

Hóa ra là nàng lo lắng cho huynh trưởng.

Trái tim Nam Tu lập tức bị mấy giọt nước mắt của muội muội nhà mình hòa tan: "Mịch nhi ngoan, đừng

sợ, ca ca rất lợi hại, ai kêu đám người xấu kia bắt nạt muội muội nhà ta, ta đây phải đích thân đi xử lý bọn chúng." Y dùng lòng bàn tay lau đi nước mắt của Nam Mịch: "Thiên quân vạn mã theo sau, còn có Cảnh Từ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi của muội, sao ca ca có thể xảy ra chuyện được?"

Lúc này Nam Mịch mới thút tha thút thít ngừng khóc.

Bởi Nam Tu muốn lên phía Bắc, mỗi ngày ngoại trừ đi xem binh lính thao luyện, chính là bàn luận kế hoạch với thuộc hạ, có khi còn đi gặp Cảnh Từ một chút, bàn bạc hành trình đi Thanh châu.

Nam Mịch suy sụp mấy ngày, bởi vì chuẩn bị lên Đế Thích Thiên nên lại bắt đầu bận rộn.

Trước khi lên trời một ngày, Nam Mịch đi tìm Nam Tu.

Nam Tu vừa khéo trở về từ Chá Phàm điện, thấy hình như Nam Mịch gầy đi, y lại đau lòng: "Sao thế?"

Nam Mịch nhấp môi, không lên tiếng.

Nam Tu: "Ta vừa mới đi thăm Cảnh Từ."

"Ngài ấy thế nào?" Nam Mịch giương mắt nhìn sang, thấy trong mắt y đều là trêu chọc, lúc này mới lại đỏ mặt cúi đầu.

Trong giọng nói của Nam Tu mang theo ý cười: "Nói đi, có việc xin huynh? Có liên quan đến Cảnh Từ đúng không?"

Nam Mịch gật gật đầu: "Ngày mai lên trời, muội muốn gặp ngài ấy."

"Gặp thế nào? Huynh nghe nói gần đây phụ thân sắp xếp không ít người bên cạnh muội, một tấc cũng không rời canh giữ muội, muội đoán xem là vì sao?"

Nam Mịch thở dài, nản lòng nói: "Vì không cho muội gặp Cảnh Từ."

"Biết là tốt, không phải huynh không giúp muội, phụ thân đang nổi nóng, muội chờ chút đi."

Vành mắt Nam Mịch đỏ lên, mếu máo: "Nhưng mà... đại điển Đăng thiên kết thúc, các huynh đã phải xuất phát đi phía Bắc, vậy phải thật lâu mới gặp được, ca ca..."

Nam Tu: "..." Không chịu nổi.

Mắt to ngập nước của Nam Mịch nhìn Nam Tu, duỗi tay xoắn khăn tay một cái, nước mắt vòng quanh hốc mắt mà không rơi xuống: "Ca ca..."

"Được..." Nam Tu thở dài, duỗi tay gạt đi giọt nước mắt cực kỳ đáng thương kia: "Muội nói đi, muốn thế nào?"

"Huynh dẫn chàng ấy cùng lên trời đi."

Nam Tu: "... Nam Mịch, muội nghĩ cũng đừng có nghĩ."

Thấy Nam Tu đi rồi quay lại, Cảnh Từ nhướng mày: "Điện hạ còn có việc gì? Không phải cần lên trời sao? Hôm nào rồi lại nói."

Nam Tu xanh mặt: "Ngươi thu xếp một chút, ngày mai lên trời cùng ta."

Cảnh Từ: "Hả? Cái gì?"

Chương 20: Thiên dụ

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Nam Tu và Cảnh Từ tốn rất nhiều công sức, giấu đi một thân hơi thở của Hỏa tộc trên người Cảnh Từ, chợt cảm thấy, cũng không khác mấy với một người phàm trời sinh xương cốt yếu ớt.

Nam Tu suýt thì hao hết linh lực toàn thân, không nói đến chú thuật này quá cổ xưa, cực kỳ tốn linh lực, người có tu vi càng cao, ẩn đi khí tức lại càng tốn linh lực. Khó ở chỗ tu vi hai người đều cao, Nam Tu vừa mệt mỏi nằm trên giường Cảnh Từ vừa bực bội: "Tốn công muội muội nhà ta dùng hết chút tâm tư lệch lạc này trên người ngươi."

"Đại điển Đăng Thiên không phải người Nam thị không được vào, không phải người hầu Thủy tộc không được vào, thanh thế to lớn, Thần quân phân thân cũng hết cách, nàng ấy đúng là thông minh." Cảnh Từ hiếm khi mặt lộ vẻ mệt mỏi, ngồi trên ghế nhếch môi cười nhạt.

Khi Nam Tu lên trời, bên cạnh có một người hầu tu vi cực thấp.

Trên đường đi thẳng đến trước đá Thiên Dụ, người hầu kia lại không biết đã trốn đến ngóc ngách nào, không thấy đâu.

Đại điển trang trọng đến cực điểm, Thần quân nghe thần dụ là nghi thức cuối cùng, sau khi kết thúc xong xuôi coi như hoàn thành, trở về mặt đất.

Nam Mịch nhân lúc Thần quân đang nghe thần dụ, đi theo con đường đã hẹn trước với Nam Tu đi tìm Cảnh Từ.

Quả nhiên trông thấy Cảnh Từ đứng ở cách đó không xa, vẫn là áo trắng đai đỏ, mày dài khẽ nhếch. Rõ ràng mới xa nhau không lâu, Nam Mịch lại phát hiện dường như mình đã rất lâu không gặp hắn.

Vì vậy dưới chân nàng không nhịn được nhanh hơn, tham gia đại điển đương nhiên phải mặc lễ phục hết sức rườm rà và cực kỳ trang trọng.

Nàng xách váy lên, chạy chậm đến bên Cảnh Từ, Cảnh Từ vừa quay đầu lại đã thấy ánh vào trong mắt đều là dáng vẻ linh động của nàng.

Hắn không tự giác cũng cười rộ lên theo, tiến lên mấy bước nghênh đón nàng, Cảnh Từ vươn tay đỡ lấy cánh tay tiểu Công chúa, bị tầng tầng cung phục vây lấy nhưng nhìn vẫn rất nhỏ.

Mày kiếm của hắn không nhịn được khẽ nhíu: Hình như lại gầy hơn.

Chú ý thấy hắn nhíu mày, Nam Mịch vội vàng nói: "Cảnh Từ, ngài tức giận sao? Bởi vì ta không đi Chá Phàm điện... khụ khụ..."

Kết quả bởi vì chạy quá nhanh, thở hổn hển, Nam Mịch hơi sặc, bắt đầu ho khan.

Cảnh Từ vội vàng thuận khí cho nàng, tay chân luống cuống, suýt nữa đã biến thành độ linh lực, may là nhịn xuống được, bằng không e là sẽ bị phát hiện hơi thở, hắn chỉ đành lẩm bẩm: "Chậm một chút, gấp gì chứ, sao thần lại tức giận được."

Chờ Nam Mịch thở đều lại, nàng đánh giá Cảnh Từ, hỏi; "Vì vừa rồi ngài nhíu mày."

"Là vì ta thấy Công chúa lại gầy rồi."

"Sao ngài lại không xưng thần nữa?"

"Ta đã không quan không chức, không xưng được."

"Vậy vừa rồi ngài mới xưng thần."

"... Ta vừa mới nóng lòng, quên mất."

Nghe vậy, mặt mày Nam Mịch mang theo vui vẻ, cười tủm tỉm, cuối cùng nhỏ giọng gần như thì thầm; "Cảnh Từ, ta rất nhớ ngài."

Bên tai là bầu trời tĩnh lặng không một ngọn gió, Cảnh Từ chỉ có thể nghe được tiếng tim đập gần như

điên cuồng của bản thân, kinh hoảng không thôi.

Lão Điện chủ đã từng nói, trong xương cốt hắn có một luồng hung ác, nếu lão nhân gia người còn trên đời, lúc này hẳn là cũng phải kinh ngạc đến rớt hàm, dù là răng hàm của lão nhân gia người cũng đã không còn.

Vóc dáng con sói nhỏ kia cao như vậy, đứng trước mặt tiểu Công chúa luống cuống tay chân, lòng tràn đầy nhớ mong nói không thành lời, suýt nữa thì nghẹn chết.

Chậm chạp không nghe thấy Cảnh Từ lên tiếng, Nam Mịch có hơi tức giận, nàng vốn không phải người thích tức giận, nhưng ở bên Cảnh Từ lại một chút việc nhỏ cũng khiến nàng tức giận.

Nàng tức giận ngửa đầu nhìn hắn: "Cảnh Từ! Ta nói chuyện với ngài đó!"

Vốn Cảnh Từ đang không biết đáp lại nàng thế nào, có hơi không biết làm sao, kết quả vừa thấy dáng vẻ tức giận của Nam Mịch, vừa không nhịn được đã bật cười: "Ta nghe thấy mà."

Nam Mịch dễ nổi giận cũng dễ dỗ dành, vừa thấy Cảnh Từ cười nàng lại không còn giận nữa, tiến lại gần hắn nửa bước, ngửa đầu nhìn hắn.

Cảnh Từ cũng cúi đầu đánh giá nàng: "Công chúa đang nhìn gì vậy?"

"Đang nhìn ngài, Cảnh Từ... có ai đã từng nói với ngài, ngài nhìn rất tuấn tú không."

Đầu tiên hơi kinh ngạc, sau đó Cảnh Từ khẽ nghiêng đầu cười: "Không có, bọn họ đều rất sợ ta."

Nhìn chằm chằm Cảnh Từ cười, Nam Mịch suy nghĩ miên man, không biết nghĩ thế nào đột nhiên muốn sờ hắn, khi bàn tay đã giơ ra giữa không trung nàng mới lấy lại tinh thần.

Lại đã cưỡi lên lưng cọp khó xuống, tiến lùi đều khó.

Vì thế mắt thấy tươi cười trên mặt Cảnh Từ nhiều thêm mấy phần hài hước, hắn bắt lấy tay Nam Mịch: "Công chúa." Ấn lên trên mặt mình: "Là muốn sờ ta sao?"

Mặt hắn không hề có dáng vẻ của một người đã chinh chiến nhiều năm bên ngoài, rất tinh tế lại không mềm mại như nữ tử, cảm giác rất khác.

Vành tai Nam Mịch đỏ lên, rút tay về ấp úng nửa ngày, cuối cùng nói: "Vừa rồi ta vẫn chưa xem thần thạch cẩn thận, ngài đi với ta xem một lần, được không?"

"Đá Thiên Dụ, ta không xem được."

Lúc này Nam Mịch mới nhớ đến, hắn cũng không phải hoàng tộc, nếu bị người phát hiện cũng không hay, nàng đành gật gật đầu: "Vậy ta tự mình đi xem, ngài ở đây chờ ta, ngài không dùng linh lực được, một lát ta đưa ngài về."

Cảnh Từ không nhịn được bật cười, gật gật đầu: Vậy mà cũng có ngày cần nàng mang hắn đi.

Cảnh Từ đứng tại chỗ nhìn Công chúa chạy chậm về phía trước, chỉ để lại bóng dáng nhí nhảnh.

Không nhịn được cụp mắt cười. Nam Mịch đi không bao lâu, thời gian Thần quân nghe thần dụ đã kết thúc, chẳng mấy đã phải dẫn theo mọi người quay về Thần đô, khoảng cách giữa lúc này không có bao nhiêu.

Kết quả Cảnh Từ cảnh đợi càng cảm thấy không đúng: Sao lại đi lâu như vậy?

Ngay khi hắn do dự xem có nên qua nhìn một chút hay không, bỗng nhiên cảm nhận được một tia linh lực quen thuộc – thuần tịnh lại không thuộc về bất kỳ một loại thuộc tính linh lực nào.

Tuy hắn đã ẩn đi hơi thở quanh thân nhưng cảm giác đối với linh lực sẽ tuyệt đối không sai, huống chi còn là hơi thở của Nam Mịch.

Gần như không cần cân nhắc bất kỳ chuyện gì, Cảnh Từ bất chấp có dùng linh lực hay không, chợt lóe thân, xuất hiện bên cạnh Nam Mịch.

Đến trước thần thạch, Cảnh Từ mới thấy nàng bị treo giữa không trung, được một đoàn linh lực bao phủ, đoàn linh lực kia cũng giống như nàng, chỉ là càng tinh thuần hơn. Trái tim Cảnh Từ loạn như ma, không biết có phải do linh lực kia có vấn đề không, hắn bắt đầu cảm thấy bản thân hơi choáng váng.

Không đợi hắn kịp khởi động linh lực quanh thân, cây trâm ngọc do hắn tự tay làm cài trên đầu Nam Mịch bỗng nhiên bay lên trời, nhìn như có bàn tay vô hình đang khống chế, thẳng tắp đâm về phía trái tim nàng.

Không kịp cân nhắc, Cảnh Từ bay người lên, ngăn cản cây trâm ngọc bất ngờ nổi điên kia.

Gần như trong nháy mắt, cây trâm ngọc đó đâm xuyên qua trái tim Cảnh Từ, lại mang theo máu nóng đến bỏng xuyên qua Nam Mịch, Nam Mịch bỗng mở mắt ra.

Trong đôi mắt ấy mang theo mờ mịt hỗn độn, cùng với một loại thương hại đứng trên chúng sinh nhìn xuống, trong nháy mắt nhìn đến Cảnh Từ, Nam Mịch mới lấy lại tinh thần. Sau đó nàng bỗng nhiên hét lên một tiếng, ánh sáng chói lóa khiến người ta không thể mở mắt được phát ra từ thân thể nhỏ gầy của nàng.

Đây là tất cả những gì Cảnh Từ thấy được trước khi nhắm mắt.

Bên này Thần quân tiến hành hoàn tất một loạt nghi lễ rườm rà, bên kia lòng Thánh Điện hạ Nam Tu nóng như lửa đốt --- tiểu Công chúa vốn đang đứng bên cạnh y lúc này đã không thấy bóng dáng, mà Thần quân đã sắp đến rồi.

Quả nhiên Thần quân vừa đến phía trước mọi người, đầu tiên để ý đến chính là vị trí bên cạnh Nam Tu, sau đó ánh mắt chuyển đến trên mặt đang đeo biểu tình sống không bằng chết của Nam Tu.

Thần quân mở miệng, tất là uy nghiêm không cho phép nghi ngờ: "Công chúa đâu?"

Nam Tu gian nan mở miệng: "Muội... muội ấy lần đầu lên trời, đương nhiên cảm thấy tò mò, cho nên cho nên..."

"Làm loạn." Cắt ngang những lời bậy bạ của Nam Tu, Thần quân giận không thể át: "Đế Thích Thiên cũng là nơi huynh muội các ngươi làm loạn sao? Đi tìm."

Nhóm người hầu nơm nớp lo sợ ào ào tản ra, Đế Thích Thiên trống trải, ngoại trừ thần miếu để cung phụng đá Thiên Dụ gần như không có kiến trúc khác. Tòa thần miếu này được xây lên từ khi nào, ngay cả Thần quân cũng không nói rõ được.

Tìm nửa ngày vẫn không có tin tức.

Nam Tu buồn bực, hai người họ sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ?

Vì thế đáy lòng y càng thêm bất an, khom lưng hành lễ: "Phụ thân, nhi thần cũng đi tìm."

Mặt Thần quân trầm như nước, gật đầu đáp ứng.

Không đợi Nam Tu đi được nửa trượng, Thần quân bỗng nhiên lắc mình biến mất, lại qua một lát, Nam Tu cũng phát giác linh lực dao động dị thường, cũng lao về hướng trung tâm dao động. Để lại một đám người hầu và nhóm tử đệ tông tộc Nam thị ở tại chỗ hai mặt nhìn nhau.

Thần quân và Nam Tu một trước một sau đuổi đến trước đá Thiên Dụ, lập tức nhìn thấy cả người Nam Mịch là máu, trên ngực Cảnh Từ cũng còn máu chưa kịp lạnh.

Hai người song song rơi từ giữa không trung xuống.

Thần quân vội vàng đi đón lấy Nam Mịch, Nam Tu tay mắt lanh lẹ đỡ được Cảnh Từ.

Máu còn chưa có lạnh, hai người lại lông tóc không tổn hại, Thần quân và Nam Tu liếc mắt nhìn nhau: "Hồi cung."

Vốn là một đại điển Đăng Thiên yên lành lại hạ màn kinh tâm động phách.

Đoàn người bọn họ trở lại Thần đô, tiểu Công chúa hôn mê bất tỉnh, tiệc cũng không mở nữa. Thánh y trong cung trong ba tầng ngoài ba tầng vây chặt tẩm cung của tiểu Công chúa chật như nêm cối.

Thần quân không còn lòng dạ đâu đi so đo vì sao cái kẻ thân mang tội như Cảnh Từ lại có thể lên Đế Thích Thiên, cũng không có tâm tư đi so đo cái tên nhóc Nam Tu kia vì chiều muội muội mà làm ra chuyện gì.

Lúc này không còn chủ Cửu châu, không còn Thần quân mà chỉ có một người phụ thân lòng nóng như lửa đốt, lo lắng cho an nguy của nữ nhi nhà mình.

Trên mặt Thánh y đầy vẻ nghi ngờ lại mang theo vui mừng thảo luận qua lại.

Thần quân đứng ngồi không yên, đơn giản đưa tay đỡ lấy thánh y đang chuẩn bị quỳ hành lễ: "Công chúa thế nào?" . Tiên Hiệp Hay

Đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, thánh y vội vàng bẩm: "Thần quân yên tâm, Công chúa không sao."

Cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm như Thần quân còn có Nam Tu đứng ở một bên.

Thánh y lại nói: "Công chúa không chỉ không sao, hơn nữa... hình như đã Thông Thần..."

Vẻ mặt mới vừa thả lỏng của Thần quân lập tức lại kinh ngạc lên: "Cái gì?"

Thánh y gật gật đầu: "Tu vi thần không đủ, quân thượng đi xem đi."

Thần quân hai ba bước tiến vào trong tẩm điện của Nam Mịch, duỗi tay phủ lên trán nàng, ngài đột nhiên thu tay lại như bị hoảng sợ, thật lâu vẫn chưa hồi thần: Thật đúng là Thông Thần, chỉ là vừa rồi trong nháy mắt, trong cơ thể Nam Mịch dường như có thứ gì đó đang hút, không đúng, đang cắn nuốt lực lượng của ngài.

Liền gân mang cốt nuốt, mày Thần quân nhăn lại, lại duỗi tay thăm dò, không còn khác thường, vẫn là Thông Thần như cũ.

Trong lòng ngài nghĩ có thể do mình đã nghĩ quá nhiều, vì thế nhẹ nhàng thở ra.

Thánh y kia quỳ xuống sau lưng ngài, người trong phòng cũng quỳ xuống theo, thánh y cầm đầu gần như kích động đến lệ nóng quanh tròng: "Chúc mừng quân thượng, chúc mừng Công chúa, đây là do đá Thiên Dụ hiển linh mà, Công chúa chính là đại tu hành giả được đá Thiên Dụ lựa chọn, chỉ cần có thời gian tất sẽ nên nghiệp lớn."

Thần quân thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhất thời cũng không biết đối mặt thế nào với niềm vui ngoài ý muốn này thế nào.

Ngài gật gật đầu: "Đột nhiên Thông Thần, con bé cũng sẽ không tỉnh lại ngay trong nhất thì nửa khắc, các ngươi cẩn thận chăm sóc con bé." Mọi người đáp vâng, Thần quân không nhiều lời thêm. Ngài đột nhiên như nhớ đến chuyện gì, lại hỏi Nam Tu: "Tên nhóc Cảnh Từ kia đâu? Hắn thế nào? Chết rồi?"

Nam Tu lắc đầu: "Ở ngay thiên điện... vậy con sẽ đưa hắn về Chá Phàm điện."

Thần quân nhíu mày tự hỏi một hồi: "Đi xem hắn đi."

Thánh y vội nhận lệnh rời đi, không bao lâu đã trở lại: "Cảnh Điện chủ... à... Cảnh đại nhân... ừm... Cảnh Từ, Cảnh Từ không có việc gì, bình yên vô sự."

Cảnh Điện chủ thân chịu Thánh ân bị cắt chức, nhất thời trở thành vảy ngược của Thần quân, thánh y cũng không biết nên xưng hô thế nào. Lại không biết Thần quân đang phân cao thấp với ai, là giết hay thả, nhất thời cũng chưa có kết luận.

Trên triều cũng có người chờ mong vị trong cung gật đầu.

Thần quân im như thóc sau một lúc lâu cuối cùng để lại một câu: "Đưa về Chá Phàm điện." Rồi đi mất.

Nam Tu bất đắc dĩ, phất phất tay nói với thánh y; "Lui xuống đi."

Nhóm thánh y hành lễ, nối đuôi nhau đi ra, chỉ để lại Nam Tu, cuối cùng y cũng có cơ hội đi xem muội muội.

Y ngồi bên giường Nam Mịch, duỗi tay sờ sờ tay nhỏ, vuốt vuốt tóc mai của nàng. Nam Tu thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bỗng nhiên nhớ lại, khi bọn họ còn nhỏ, mẫu thân chết sớm, phụ thân lại có rất nhiều chính vụ, y đành vừa làm cha vừa làm mẹ. Nam Mịch rất ngoan, chưa bao giờ quấy, so với phụ thân kính yêu, Nam Mịch càng thích dính lấy Nam Tu y hơn.

Đến khi nhìn thấy cả người Nam Mịch đều là máu, Nam Tu gần như ngất đi, ngay vừa rồi tay chân y vẫn còn lạnh ngắt.

Rất khó tưởng tượng, nếu Nam Mịch xảy ra chuyện, y nên làm sao bây giờ, hẳn là... rất khó sống một mình.

Ngay vào lúc y đang bị tình cảm huynh muội của mình làm cho hốc mắt ướt át, phía sau bỗng nhiên có người lên tiếng: "Công chúa bị thương sao?"

Nam Tu bị Cảnh Từ đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, vội vàng lau khóe mắt, đứng dậy nghiêm túc nói: "Cảnh Từ, ngươi còn không biết xấu hổ hỏi, ngươi là thế nào..."

Cảnh Từ đẩy y một cái, ngồi xổm bên giường Nam Mịch, linh lực rót vào trong thân thể nàng: Không có việc gì, một chút thương tích cũng không có... còn... Thông Thần?

Lúc này hắn mới nhớ đến Thánh Điện hạ bị đẩy ra: "Đây là... Thông Thần?"

Nam Tu tức giận hừ hừ: "Ừ, như ngươi thấy đấy."

Cảnh Từ thở dài một hơi, trán áp lên tay Nam Mịch: "Vậy là tốt rồi... không bị thương là tốt..."

Nam Tu nhìn đến đau mắt, vội vàng đi vỗ vai hắn: "Ngươi làm dáng một chút là được rồi, ngươi một kẻ có tội trong người ở đây làm gì đấy? Không muốn sống nữa?"

Cảnh Từ buông Nam Mịch ra, đứng lên giằng co với Nam Tu một hồi lâu, cuối cùng vẫn là Nam Tu bại trận: "Đi thôi, đưa ngươi về Chá Phàm điện."

"Thần quân nói?"

"Không thì sao?"

"Ta lên Đế Thích Thiên, khiến thần thạch tức giận, Thần quân không thẩm vấn ta?"

"So với việc ngươi có lên trời hay không, ông ấy càng muốn ngươi dẫn quân đánh giặc hơn." Nam Tu đi ở trước, nửa câu sau theo gió thổi về sau: "So với việc thần có bị chọc giận hay không, vẫn là nên quan tâm ngươi có thể sống yên ổn hay không, càng quan trọng hơn."

Cảnh Từ hơi kinh ngạc, lại nhìn thoáng qua Nam Mịch, nhấc chân đi theo.

Hai người cưỡi ngựa, đi thẳng về Chá Phàm điện.

Cuối cùng Nam Tu cũng có thời gian tránh người khác để hỏi Cảnh Từ: "Trên Đế Thích Thiên đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta không biết."

"Chậc." Nam Tu suýt nữa nổi trận lôi đình, cuối cùng miễn cưỡng giữ được uy nghi của Thánh Điện hạ:

"Cái gì gọi là không biết? Máu trên người ngươi, cây trâm ngọc vỡ nát, sao lại như vậy?"

Lúc này Cảnh Từ mới nhớ lại một lượt: "Lúc ta đuổi đến, Công chúa đã không còn ý thức, trâm ngọc kia giống như muốn đả thương nàng, ta ngăn cản, trước khi ta mất đi ý thức hình như Công chúa đã tỉnh, chỉ biết có vậy thôi."

Nam Tu: "..." Đấy, nói cũng như chưa nói vậy.

Cũng thật là, thần thạch trăm ngàn năm không hiển linh một lần, hai người bọn họ đúng là mèo mù vớ phải chuột chết, thần uy khó dò, vẫn nên giải quyết chuyện trước mắt quan trọng hơn.

Nam Tu thở dài: "Được, trước không nói chuyện này nữa, đại quân sắp xuất phát, ta đã đề xuất với phụ vương, chỉ là ông ấy chưa cho ngươi thân phận."

"Không sao." Cảnh Từ dựa vào đầu giường, nhắm mắt dưỡng thần. Trong lòng suy nghĩ lại đều là ánh mắt của Nam Mịch trước lúc hắn ngất xỉu.

"Chẳng qua là người của Chá Phàm điện cũng sẽ đi, chung quy vẫn là người ngươi dẫn dắt, ra khỏi Thần đô ta sẽ để ngươi quản lý bọn họ."

"Ừ."

Nam Tu thấy hắn thất thần, đơn giản ngồi xuống: "Thế nào? Còn đang nghĩ chuyện của Mịch nhi? Ngươi là một ngoại thần, ngay trước mắt ta mơ ước Công chúa, là không sợ chết thật sao?"

Lúc này Cảnh Từ mới giương mắt nhìn y, nói bóng nói gió: "Quân thượng không cho ta chức vị, là vì để ta âm thầm dễ làm việc, chuyện của Dịch Trọng Nhiên và Định Viễn Vương còn chưa làm rõ, ngài chớ nên để ta tiếp nhận lại Chá Phàm điện."

Nam Tu gật đầu: "Cũng được."

"Ngày mai trước khi xuất phát ta muốn gặp một người."

"Hử?"

"Khi chúng ta về Thần đô, ngồi một chiếc thuyền buôn, trên thuyền có vị Tôn công tử Tôn Hữu Thần. Ngài đi hỏi thăm xem hắn ở đâu, không cần rút dây động rừng, ta tự mình đi gặp hắn."

Nam Tu thở dài: "Được thôi..." Các ngươi một đứa hai đứa, đúng là không coi ta ra gì.

Lúc y đi đã đóng kết giới cẩn thận, cách kết giới nhìn thoáng qua Cảnh Từ, lòng nói nếu không phải muội muội nhà ta che chở ngươi, phụ thân ta muốn dùng ngươi, ai thèm hầu hạ ngươi, đồ mang tội trên người.

Cuối cùng vẫn phái Thần vệ dưới tay đi điều tra Tôn Hữu Thần.

Ban đêm Cảnh Từ ra khỏi Chá Phàm điện, đến nơi Nam Tu cho gặp Tôn Hữu Thần.

Tôn Hữu Thần đang ăn cơm, không giống như nhà giàu ăn chơi trác táng, ngược lại như một thư sinh. Tôn Hữu Thần quy quy củ củ ngồi bên bàn, động tác rất nhẹ, đột nhiên cứng lại: "Sao Cảnh huynh lại khiêm tốn thế này?"

Cảnh Từ nhảy từ cửa sổ vào: "Tửu lâu ở Thần đô có ngàn vạn, Tôn công tử thực hiểu biết, nhà này khuất nhất, canh Bạch Ngọc này lại nổi danh nhất."

Tôn Hữu Thần giương mắt nhìn hắn: "Không ngờ Cảnh huynh lại là một người biết hàng như vậy." Nhóc cười một tiếng, buông bát đũa: "Ta về muốn mở một tiệm cơm, cố ý đến đây học nghề."

Cảnh Từ không đổi sắc mặt, ngồi xuống: "Tôn công tử đã chờ lâu rồi nhỉ?"

Tôn Hữu Thần cũng không so đo, cười ha ha nói: "Cảnh huynh nói gì vậy, nhân vật như ngài đây, ta chờ bao lâu cũng là phải."

"Nhân vật như ta? Là như thế nào?" Cảnh Từ giương mắt nhìn nhóc ta.

"Đương nhiên là..." Tôn Hữu Thần vẫn cười tủm tỉm như cũ, ngược lại có vẻ sâu không lường được: "Nhân vật dưới một người trên vạn người."

Cảnh Từ không trả lời: Quả nhiên nhóc ta đã sớm biết thân phận của bọn họ.

Tôn Hữu Thần lại nói; "Cảnh huynh không cần căng thẳng, ta chỉ là muốn hỏi Cảnh huynh một vấn đề,

hỏi xong đi ngay." Khuỷu tay nhóc để trên mặt bàn, dùng tay chống cằm, nghi hoặc nói: "Có thể áp chế Phạm Giác Giác đến không còn sức phản kháng, nhân tài như Cảnh huynh đây thật sự bằng lòng cả đời sống trong cái bóng của Nam thị? Có muốn kết giao bằng hữu với ta không?"

Cảnh Từ giương mắt nhìn nhóc ta: "Ngươi, là người của Dịch Trọng Nhiên?"

"Ôi..." Giọng điệu Tôn Hữu Thần luyến một cái, lại nói: "Bốn biển đều là huynh đệ, ai là người của ai, cũng chỉ là hợp tác, làm ăn buôn bán mà thôi."

"Ai nói, ta là núp dưới bóng của Nam thị? Không phải Tôn công tử rất hiểu ta sao, có thể thấy được đã rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn rồi."

Tôn Hữu Thần lại cười, thịt trên mặt bị tay nâng đến biến dạng, giống hệt một đứa bé làm mặt quỷ; "Chá Phàm điện, nhiều nhất cũng chỉ là lưỡi đao trong tối của hoàng thất, bên ngoài nhìn vào có thể là ở địa vị cao, thực tế thì, Điện chủ, thân phận người Hỏa tộc này của ngài thấy ánh sáng được sao?"

Cảnh Từ hừ một tiếng: "Các ngươi tốn nhiều công sức như vậy, để Võ Thành Nhậm theo chúng ta lên phía Bắc, dọc đường ở bên cạnh ta điều tra ta, châm ngòi ly gián tín nhiệm của Thần quân đối với ta. A Mạch được Thánh Điện hạ thả, dọc đường cũng không thiếu được phần của các ngươi nhỉ? Để nó đến truyền tin cho ta, ngươi lại đến Thần đô chờ ta bị phán tử hình? Chỉ vì mượn sức ta?"

"Nên nói là hợp tác." Tôn Hữu Thần có phần tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, không chờ được Điện chủ bị phán tử hình, chẳng qua, theo đại quân lên phía Bắc, Điện chủ không sợ trở thành cô hồn trên chiến trường sao?"

Cảnh Từ cười lạnh một tiếng: "Vậy sao? Vấn đề hôm nay của Tôn công tử chỉ e không lấy được đáp án như ý, công tử định làm sao bây giờ?"

Tôn Hữu Thần vẫn cười như trước: "Có thể... phải thử xem rốt cuộc Điện chủ cao bao nhiêu."

Hai mắt Cảnh Từ rũ xuống, hừ nhẹ: "Tôn công tử dẫn theo nhiều người thật, chẳng qua Cảnh mỗ vẫn muốn khuyên công tử, chấp niệm của công tử quá sâu, cùng hổ lột da, cần phải cẩn thận."

Dứt lời, hắn đứng lên, trong phòng nhỏ hẹp đột nhiên chen chúc đủ loại người, người tu hành các tộc đều có. Cảnh Từ còn cảm giác được, ngoại trừ số này còn có rất nhiều, cuồn cuộn lấp đầy cả con phố.

Tôn Hữu Thần cũng đứng lên theo, tuy trông nhóc còn nhỏ nhưng vóc dáng đúng là cao: "Lời khuyên của Cảnh huynh, ta nhận." Nói xong chắp tay, xoay người định đi.

Lúc này từ cửa bỗng truyền đến tiếng đánh nhau ồn ào, Tôn Hữu Thần quay đầu lại nhìn, trong mắt có chút kinh ngạc: "Ngươi dẫn người đến?"

Cảnh Từ cũng buồn bực quay đầu lại nhìn về phía cửa, một tay Nam Tu đẩy cửa, tay kia rũ rũ nếp gấp không tồn tại trên y phục: "Công Tôn gia còn có thằng nhóc mang dã tâm loạn thần tặc tử như ngươi?" Vừa nói vừa ngước mắt nhìn chằm chằm Tôn Hữu Thần.

Không hổ là người phải làm Thần quân, uy nghi khiếp người.

Cảnh Từ nhíu mày: "Ngài theo dõi ta?"

"Nơi này do ta hỏi thăm, ai theo dõi ngươi." Nam Tu liếc hắn một cái: "Phụ thân ta nói, lên phía Bắc thì ngươi là miếng bánh thơm, đã hiểu rõ ba châu phía Bắc lại còn có thể dụ đám chuột bọ kia ra, nếu để ngươi bị thương, không phải là sợ bị phụ thân ta hỏi tội sao."

Cảnh Từ không lên tiếng, trong lòng không hiểu sao sinh ra xúc động: Thế mà lại là ý của Thần quân, thật ra, Thần quân sớm đã có kế hoạch. Cách chức xét xử cũng chỉ là muốn câu ra con cá Tôn Hữu Thần này thôi, để hắn không danh không phận trong quân lên phía Bắc, hắn là cũng cùng đạo lý này.

Cảnh Từ bị Nam thị bỏ mặc, Cảnh Từ tàn nhẫn đọc ác, vô tình là miếng bánh thơm mà bao nhiêu thế lực muốn mượn sức.

Hắn quả nhiên là miếng mồi tốt nhất.

Nam Tu dùng khuỷu tay huých hắn một cái: "Này, ngươi về trước đi, lát nữa ta đi tìm ngươi."

"Bọn họ nhiều người, cùng đi đi."

Nam Tu không vui: "Ngươi đây là xem nhẹ ta?"

Cảnh Từ: "... Thân phận của ngài cũng không thích hợp."

Nam Tu nghĩ lại, đúng là có lý như vậy, rốt cuộc mình cũng là một trữ quân, đơn đả độc đấu cứu một người

thân mang tội, tính đi tính lại cũng đành vậy, vì thế ngầm đồng ý đề nghị để Cảnh Từ ở lại.

Tôn Hữu Thần mang đến nhiều người nhưng chung quy cũng chỉ là hạng tầm thường. Tuy hai người bọn họ ra tay không tốn sức nhưng cũng không chịu được đánh luân phiên, đánh mấy trận, Nam Tu thầm thấy may mắn mình đã để Cảnh Từ ở lại.

Cảnh Từ cũng không thể không thừa nhận, nếu là bản thân cũng rất khó đảm bảo vạn vô nhất thất.

Vị Tôn Hữu Thần này quả nhiên lắm tiền nhiều của, nhiều sát thủ Nhập Thánh trở xuống như vậy cũng đều tìm được.

Tôn Hữu Thần quả nhiên là một thương nhân, sau khi thấy được tu vi của Cảnh Từ bèn phất phất tay: "Được rồi, đi thôi." Lập tức đi mất.

Nam Tu đứng bên cạnh Cảnh Từ gần như sắp kiệt sức.

Cảnh Từ vẫn còn khá ổn thỏa đứng ở một bên, từ sau khi trở về từ Đế Thích Thiên hắn nhận ra tu vi của mình tăng không ít. Cuối cùng vẫn là Cảnh Từ đỡ Nam Tu quay về Chá Phàm điện.

Cũng vào lúc này Cảnh Từ mới phát hiện, thực lực của vị Thánh Điện hạ này thật không thể coi thường, tu vi của hắn lúc mới Thông Thần cũng chỉ thế này mà thôi.

Nam Tu ở lại Chá Phàm điện nghỉ ngơi một hồi lâu, rốt cuộc có sức lực mở miệng: "Ta nói này, lần sau lại có chuyện thế này, nhớ báo trước một tiếng, ta là Thánh Điện hạ, ngươi cho ta là tay đấm?"

Cảnh Từ hiếm thấy mỉm cười: "Là tự ngài muốn đến, ta cũng đâu gọi ngài đến?" Thấy Nam Tu lại muốn phát tác, hắn vội bổ sung: "Lần sau, sẽ nói trước, ta biết rồi, Điện hạ."

Hai người bọn họ vẫn luôn không hợp nhau, Nam Tu ngại hắn lạnh nhạt, Cảnh Từ lại sợ y ngại hắn lạnh nhạt. Từ khi Cảnh Từ bắt đầu ngồi trên vị trí Điện chủ, bọn họ đã nhìn nhau không vừa mắt từ lâu, không ngờ lại có ngày kề vai chiến đấu dưới tình huống thế này.

Cảnh Từ lại hỏi; "Vừa rồi Điện hạ nhắc đến Công Tôn gia? Là Công Tôn gia nào?"

"Ngươi còn biết Công Tôn gia nào nữa?"

Cảnh Từ kinh ngạc hiếm thấy: "Công Tôn gia giàu số một Cửu châu?"

Nam Tu mệt đến độ không thèm để ý đến hắn, nhướng mi một cái coi như đáp lại.

Cảnh Từ không nhịn được nghĩ, khó trách động tĩnh lớn như vậy.

Bởi vì tò mò, Nam Tu vẫn lên tiếng: "Ngươi nói tên nhóc nhà Công Tôn kia có chấp niệm sâu, là có ý gì?"

"Ban đầu ta đoán, tu vi hắn quá thấp, lấy tuổi tác này, chút tu vi này phỏng chừng cũng tốn không ít sức lực, hắn là một kẻ trời sinh xương cốt yếu ớt." Cảnh Từ rót cho Nam Tu một chén rượu, lại nói tiếp: "Ngài nói hắn là nhà Công Tôn, đối chiếu lên, nhà Công Tôn đúng là có một vị công tử trời sinh xương cốt yếu ớt. Lúc trước ta ở ba châu phía Bắc, ở trong nhà hắn cũng không được xem trọng."

Dường như nhớ đến cái gì, hắn thở dài: "Lúc trước nghe nói, Công Tôn gia chịu khổ dư nghiệt Hỏa tộc tàn hại, gần như diệt môn sau một đêm, vị tiểu công tử này hẳn là lên nắm quyền khi đó. Bây giờ nhìn lại, chắc không phải do giặc bên ngoài làm hại mà là giặc nhà khó phòng."

Nam Tu nghỉ ngơi cũng gần như đủ rồi, đứng dậy cực kỳ ghét bỏ nhìn thoáng qua y phục vừa nhăn nhúm vừa đầy máu trên người mình, lại nhìn nhìn áo bào vẫn trắng như lúc ban đầu trên người Cảnh Từ, có phần chán nản.

Y nhấc chân: "Trời sinh xương cốt yếu ớt thì thế nào, tử tế làm người không muốn lại muốn đi làm chuột nhắt, tự ngươi bày kết giới đi, ta mệt rồi."

Chương 21: Thông Thần

Chuyển ngữ: Quả Hạnh nhân

Ngày hôm sau, đội quân đã khởi hành nhưng Nam Mịch vẫn chưa tỉnh dậy.

Thánh Điện hạ đi thăm nàng hai lần, xác định Công chúa không có vấn đề gì mới đi.

Khi Nam Mịch tỉnh lại thì đội quân truyền đến tin tức rằng họ đã lên thuyền đi sông lớn và đã sớm hội hợp với quân tiền tuyến ở Hãn châu.

Ngay cả cung trang nàng cũng chưa mặc, mái tóc dài xõa rối, chỉ khoác một lớp áo ngoài rồi chạy vào đại điện của Thần quân.

Thần quân vội cho người hai bên lui ra ngoài, ngài kiểm tra linh mạch của Nam Mịch, thấy vẫn bình an không có chuyện gì mới nói: "Nhìn con xem, không có dáng vẻ của Công chúa gì cả, đi một chuyến từ Đồ sơn về thì con đã ném hết lễ nghi ở đó rồi sao?"

Nàng hơi đỏ mặt vì bị quở trách nhưng vẫn hỏi: "Ca ca bọn họ đi đâu vậy? Ừm..."

Thần quân ấn nàng lên ghế rồi chải tóc cho nàng: "Ừ, muốn hỏi về Cảnh Tầm Nhiên à? Hắn cũng đi theo đội quân rồi. Con yên tâm đi, chờ hắn về thì phụ thân sẽ khôi phục chức vị cũ cho hắn."

Nghe vậy Nam Mịch mới yên tâm, cụp mi rũ mắt cười: "Lần cuối phụ thân chải tóc cho con đã qua bao lâu rồi nhỉ?"

Thần quân mỉm cười chọn lấy một đôi trâm cài xanh lam điểm xuyết ngọc thạch từ những vật trang sức cho tóc do cung nhân đưa đến: "Trước kia con cứ cảm thấy phụ thân búi tóc không đẹp bằng ca ca con nên không muốn phụ thân búi."

Nam Mịch cũng cười theo: "Thật ra không phải vậy đâu phụ thân, là vì khi con còn nhỏ không được gặp phụ thân thường xuyên, gặp được cũng là lúc phụ thân đang nghiêm mặt răn dạy hạ thần nên con thấy hơi sợ."

Thần quân nhìn Nam Mịch, chợt thấy hơi chua xót: "Không ngờ rằng chỉ thoáng chốc mà Chi Đường bé nhỏ của chúng ta đã lớn như vậy rồi."

Nam Mịch ngoéo tay Thần quân một cái: "Phụ thân à, cuối cùng thì con cũng không còn là người có căn cốt yếu ớt nữa rồi."

Nghe nàng nói như vậy, Thần quân thấy hụt hẫng trong lòng: "Do phụ thân không tốt, nhiều năm qua vẫn luôn đi tìm phương thuốc chữa trị mà không để ý suy nghĩ của con, do phụ thân đã quá cố chấp rồi."

"Không phải đâu," Nam Mịch lắc đầu: "Lần này đi về phương Bắc con đã được thấy nhiều điều, hiểu rõ nhiều việc, con muốn tu linh, muốn trở nên mạnh hơn để có thể bảo vệ thật nhiều người."

Những người đó, có người vì có căn cốt yếu ớt trời sinh, hoặc không có thiên phú tu hành mà bị ném trong một góc ở thế giới này tựa như một món đồ vật, có người vì không thể tu linh bị gia tộc ghẻ lạnh, nhưng bọn họ sinh ra vốn đã như thế.

Bọn họ không sai.

Thần quân tìm rất nhiều sư phụ giỏi để tiểu Công chúa nhanh chóng tăng tu vi, tu vi của nàng ngày càng tăng, đã có chút dáng vẻ của đại tu hành giả.

Thần quân tìm tòi ở khắp Cửu Châu, tìm được nguyên liệu quý của năm tộc để chế tạo cho nàng một phen cây cung màu xanh lam, ngày thường thu nhỏ thành một chiếc vòng tay, khi sử dụng sẽ hóa thành cung, có thể vận dụng linh lực làm mũi tên, đặt tên là Lam Hợp.

Chưa đến một tháng, khắp Cửu Châu đã đồn rằng tiểu Công chúa được thiên dụ thần thạch phù hộ, thoát thai hoán cốt.*

**Thoát thai hoán cốt: câu mang nghĩa tích cực với hàm ý cởi bỏ, thoát khỏi cái cũ, trở thành cái tốt đẹp hơn*

Tu vi mạnh ngang trời, tay cầm cung Lam Hợp, tựa như thiên thần hạ phàm.

Thậm chí có người còn nói tiểu Công chúa thật ra là thần hạ xuống phàm thế, đây chính là hạnh phúc của bá tánh.

Đội quân Thanh Châu nghe được tin, tinh thần tăng cao, liên tục giành được ba quận của Thanh Châu.

Khi đến Trung Thu, Nam Mịch đã không cần sư phụ dạy dỗ nữa, tu vi cũng dần tự mình tăng lên.

Được Thần quân cho phép, Nam Mịch viết thư cho huynh trưởng.

Khi Nam Tu nhận được thư của Nam Mịch là lúc y đang nghiên cứu kế hoạch tiếp theo với Cảnh Từ.

Bọn họ không ngờ Dịch Trọng Nhiên năm đó còn là một đứa trẻ mà có thể làm cho quân Tử Tiêu lớn mạnh như thế này, còn thêm quân Định Viễn của Định Viễn Vương nên trận chiến này cũng không dễ dàng gì, dù họ đã bao vây thành từ sớm.

Nhưng Dịch Trọng Nhiên chiếm giữ Thanh Châu, lại có sự trợ giúp của Định Viễn Vương nên có xu thế ăn sâu bén rễ nơi đây.

Nam Tu mở thư ra, là nét chữ đã bớt non nớt của Nam Mịch:

Huynh trưởng, mọi việc của các huynh đều thuận lợi chứ? Có ai bị thương không? Người dân có thương vong không? Sắp đến Tết Trung Thu rồi, các huynh ăn bánh Trung Thu chưa? Nghe phụ thân nói đội quân thế như chẻ tre, chờ các huynh trở về nhất định sẽ mở tiệc thưởng, xin hãy bình an trở về nhé. Mịch rất nhớ các huynh. *Thế như chẻ tre: Ý của câu này muốn diễn tả thế mạnh áp đảo, giành những chiến thắng thần tốc, liên tiếp. "Thế như chẻ tre" là từ thế đã tạo được, cứ theo đà mà tiến, tạo ra sức áp đảo đối phương*

Số chữ ngắn ngủn, Nam Tu đọc thư mà không biết nên cười hay khóc, cuối cùng y tức đến bật cười.

Nói là thư cho hắn nhưng cố tình trong câu lại không phải "huynh" mà là "các huynh", các huynh là ai? Khỏi nói cũng biết.

Nam Tu đưa thư cho Cảnh Từ.

Tiểu cô nương chưa viết thư bao giờ, câu viết như đang nói chuyện phiếm, đã vậy tất cả còn là câu hỏi. Thần quân thật sự rất chiều chuộng nàng, chiếu thư truyền trong quân là việc quan trọng như thế nhưng lại bí

mật mang theo thư của tiểu cô nương.

Đọc một lúc, Cảnh Từ cũng cười.

Nam Tu tức giận: "Chỉ có mấy chữ như vậy mà ngươi còn muốn học thuộc hay sao? Đọc lâu như vậy."

Cảnh Từ liếc y một cái: "Điện hạ nhớ hồi âm."

"....." Nam Tu hết nói nổi, sau đó thỏa hiệp: "Ừ, ngươi cũng viết một lá thư hồi âm đi," Y tức giận bỏ đi, trước khi đi hắn còn nói thêm một câu: "Đừng lộ liễu quá, phụ thân ta có thể thấy đấy."

Cảnh Từ: "..." Không phải đang định nghiên cứu kế hoạch tác chiến hay sao?

Đến tận tháng chín Nam Mịch mới nhận được thư trả lời của Nam Tu và Cảnh Từ.

Nam Tu không nói gì dài dòng mà chỉ giới thiệu cho nàng những gì thấy được nghe được trên đường đi, có câu chuyện nhân văn, cũng có những chuyện thú vị trong lúc lữ hành, Nam Mịch đọc mà cứ mỉm cười.

Cuối cùng nàng mở thư của Cảnh Từ: Thấy tự như mặt.

Không còn nữa, chỉ có bốn chữ, ban đầu nàng thấy sửng sốt, sau đó lại cười.

Thấy tự như mặt, thấy chữ hắn cũng như được gặp mặt hắn, thấy chữ nàng tựa như gặp mặt nàng.

Từ đó về sau, mỗi lần Cảnh Từ hồi âm chỉ viết bốn chữ này ——— "Thấy tự như mặt".

Đôi khi nàng không gửi thư nhưng hắn vẫn sẽ hồi âm. Lần nào thư cũng chỉ viết: Thấy tự như mặt.

Đội quân đi thẳng về hướng Bắc, cuối cùng cũng dẹp xong thành Thanh Châu.

Ngoài ý muốn của Cảnh Từ là vào ngày phá thành hắn lại nhìn thấy Vạn Tinh Phồn.

Vạn Tinh Phồn xen lẫn trong đám người dân, đang tập hợp họ vào khu an toàn do quân đội thiết trí, Cảnh Từ nhìn thấy hắn ta từ xa nhưng không tiến lên mà chỉ cùng Nam Tu cưỡi ngựa vào phủ Định Viễn Vương.

Đến đêm khuya Cảnh Từ mới ra ngoài, dựa vào ký ức ban ngày tìm được Vạn Tinh Phồn.

Nhìn thấy Cảnh Từ, hắn ta cũng không bất ngờ, chắp tay chào: "Điện chủ."

Cảnh Từ lắc đầu: "Ngươi hẳn đã biết ta bị bãi miễn rồi."

Kết quả hắn ta lại thấy kinh ngạc, dường như không biết chuyện này, sau đó hắn ta cười khổ giải thích: "Sau khi các ngài rời đi, ta cũng rời khỏi vương phủ, phụ thân ta bị Dịch Trọng Nhiên giết, ca và nương của ta cũng vậy."

Cảnh Từ cau mày, không khỏi thở ra một hơi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Vạn Tinh Phồn ngồi trên mặt đất, chợt nhớ ra Cảnh Từ thích sạch sẽ nên kéo một tấm vải cho hắn ngồi: "Nói thì dài lắm."

Thì ra sau khi đoàn người Nam Mịch rời đi, Vạn Tinh Phồn chịu đựng vài ngày, cuối cùng vẫn không nhịn được mà điều tra chuyện phụ huynh đang âm mưu.

Lần điều tra này tra được kết quả làm hắn ta hoảng sợ.

Hắn ta cho rằng, đơn giản chỉ là âm mưu giành quyền thế, cho dù có lớn mật hơn như muốn đoạt địa vị tối cao kia, hắn cũng nghĩ đến rồi. Nhưng hắn thật sự không nghĩ đến, việc phụ thân và huynh đang âm mưu lại là Dịch thị tiền triều.

Hắn ta cho rằng, dù là mưu phản đi chăng nữa nhưng chỉ cần hắn khuyên bảo đàng hoàng, phụ huynh sẽ còn đường quay đầu lại, nhưng đây chính là Dịch thị.

Dữ hổ mưu bì, đã không còn kịp rồi.*

**Dữ hổ mưu bì*: Câu thành ngữ này có nghĩa là bàn định với con cáo hoặc con hổ để lột da chúng. Nay thường dùng để ví về những việc bàn luận đều phải hy sinh lợi ích của đối phương, thì nhất định không thành công.*

Quả nhiên, ban đầu là hợp tác trong hòa bình, Định Viễn Vương hợp tác với Dịch thị, thật ra là vì Vương phi ——— Vương phi của Định Viễn Vương là người Hỏa tộc. Đây là bí mật lớn nhất của Định Viễn

Vương, hiện giờ Vạn Tinh Phồn nói ra lại cảm thấy có chút mỉa mai.

Định Viễn vương cho rằng, nếu như Dịch thị lại nắm quyền một lần nữa thì thân phận Vương phi sẽ không cần phải che giấu nữa. Càng về sau, các thế lực ở Thanh Châu dần bị Dịch Trọng Nhiên nắm giữ trong tay.

Tu vi Dịch Trọng Nhiên không cao nhưng rất giỏi về y thuật, hình như y đã hạ độc Vương phi để uy hiếp Định Viễn Vương, những chuyện này Vạn Tinh Phồn rất lâu sau mới biết được. Bởi vì việc Vạn Tinh Phồn điều tra Định Viễn Vương bị phát hiện nên hắn ta bị đuổi khỏi vương phủ.

Không bao lâu sau, Định Viễn Vương, Vương phi và huynh trưởng của Vạn Tinh Phồn đều bị Dịch Trọng Nhiên hạ độc chết.

Vạn Tinh Phồn cười khổ: "Thật ra ta biết, phụ thân ta đuổi ta đi vì muốn giữ lại dòng máu của Vạn gia."

Cảnh Từ không giỏi an ủi người khác, cuối cùng chỉ "ừ" một tiếng: "Ngươi vẫn luôn ở Thanh Châu sao?"

"Không phải, sau khi rời khỏi vương phủ, ta đi một vòng khắp Cửu Châu, nếu ta không đi ra ngoài thì có lẽ người nhà của ta..."

Cảnh Từ ngắt lời hắn: "Không có có lẽ," Hắn chắc chắn rồi nói tiếp: "Lúc chúng ta còn ở vương phủ, phụ thân và huynh trưởng ngươi đã có chút bất thường, theo như lời của ngươi thì đại khái lúc đó họ đã bắt đầu trúng độc rồi."

Vạn Tinh Phồn kinh ngạc nhìn Cảnh Từ, sau đó cười một tiếng: "Cũng là tự làm tự chịu thôi, không thể trách ai được," Giọng của hắn ta cô đơn, sự phóng khoáng ngày xưa hoàn toàn biến mất: "Nương của ta là căn cốt yếu ớt thuộc Hỏa tộc, nên hắn là cha ta muốn mượn thủ đoạn của Dịch Trọng Nhiên để bà ấy có thể sống lâu hơn."

Căn cốt yếu ớt không có linh mạch, chỉ có tuổi thọ dài mấy chục năm, không thể so với người tu linh. Cảnh Từ không trả lời, chỉ gật đầu.

Ngược lại Vạn Tinh Phồn đột nhiên nói: "Cảnh điện chủ, à không, Cảnh..."

Cảnh Từ thấy hắn không biết nên xưng hô như thế nào nên tiếp lời nói: "Ngươi có thể gọi ta là Tầm Nhiên, đây là tên tự của ta."

"Ừ, Tầm Nhiên, ngài khác với lúc mới vừa gặp ta."

"Khác chỗ nào?"

"Không nói thành lời được, lúc đầu gặp ngài... Ngài không giống một con người," hắn ta nói ra lời này rồi lại tự bật cười trước, hắn ta lại nói: "Ý của ta là, ta cảm thấy rất khó đến gần ngài, bây giờ gặp lại, cảm thấy... Ngài có vẻ... dịu dàng hơn? Tóm lại là ý như vậy."

Cảnh Từ không đáp lại, chỉ hỏi lại hắn ta: "Bây giờ ngươi đang làm gì?"

"Hiện giờ người dân Thanh Châu phải chịu nhiều khổ cực, những chuyện này đều do Vạn gia gây ra, ta sẽ giúp đỡ tập hợp người dân, xây dựng lại Thanh Châu, khi chiến tranh kết thúc, có lẽ... ta vẫn sẽ chu du khắp nơi đi..."

Nhìn nụ cười gượng gạo của hắn ta, không hiểu sao Cảnh Từ lại có chút khó chịu, sau đó nói: "Ngươi có muốn đi theo ta không?"

Hai người bọn họ ngồi cạnh nhau trên đống phế tích, Vạn Tinh Phồn kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Cảnh Từ giải thích: "Trước đó ở trên Đồ sơn cùng Công chúa, người đã từng nói, dù thế nào đi chăng nữa, người vẫn rất biết ơn sự quan tâm của ngươi trong những ngày đó."

Vạn Tinh Phồn ngây ra một lúc lâu, cuối cùng lấy lại tinh thần hỏi: "Muội ấy vẫn khỏe chứ?"

Câu hỏi không đầu không đuôi, Cảnh Từ không trả lời hắn ta, tự hắn ta lại cười trước, cô đơn tự hỏi tự đáp: "Đúng rồi, hiện giờ khắp Cửu Châu đều nghe tin đồn, vẫn khỏe là được rồi."

"Nếu ngươi không ngại thì có thể đi cùng chúng ta, cũng coi như báo thù cho phụ thân nương huynh trưởng của ngươi"

Vạn Tinh Phồn quay đầu nhìn hắn: "Nghe nói là Thánh Điện hạ đích thân dẫn binh, ngài ấy sẽ đồng ý sao?"

Nhìn thấy thái độ của hắn ta đã thoải mái hơn, Cảnh Từ gật đầu: "Cho nên ta mới nói để ngươi đi theo ta," Hắn khựng lại, giải thích: "Có điều ta cũng không có chức quan trong quân, phần lớn việc làm cũng là việc bí mật, nếu ngươi không ngại thì ta có thể làm chủ."

"Được."

Người giống hắn ta mà còn có cơ hội báo thù cho người nhà đã là một hy vọng vô cùng xa vời.

Nửa đêm cửa phòng Nam Tu bị gõ vang, y xoa huyệt thái dương, nghiến răng nghiến lợi: "Cảnh Tầm Nhiên, ngươi nhất định phải đến vào giờ này sao?"

Cảnh Từ nghe thấy tiếng động bên trong liền đẩy cửa đi vào: "Nói với ngài chuyện này."

Nam Tu rũ mắt gật đầu, sự mất kiên nhẫn lộ ra ngoài.

Cảnh Từ chỉ vào Vạn Tinh Phồn ở phía sau: "Ta muốn nhận một người."

"... Ai?"

Cảnh Từ nhìn thoáng qua Vạn Tinh Phồn, thầm nghĩ thân phận của hắn ta hơi nhạy cảm, nếu Nam Tu không đồng ý thì phải đánh nhau với y hay sao?

Cứ mãi suy nghĩ lung tung nên Cảnh Từ bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để trả lời, Vạn Tinh Phồn đã nói trước: "Thần là con trai của tội thần Vạn Thế An, gặp được Thánh Điện hạ."

Vạn Thế An, tên thật của Định Viễn Vương.

Nam Tu cảm thấy có thể mình vẫn chưa tỉnh ngủ, đầu óc vẫn chưa kịp làm việc.

Cũng may Cảnh Từ "vô cùng chu đáo" bước một bước về trước: "Ta nói chuyện với ngài xong rồi, đi đây."

Nhìn thấy dáng vẻ bao che cho con của Cảnh Từ, y xua xua tay: "Ngươi để hắn đi theo ngươi? Ngươi có thân phận gì sao? Đi theo ngươi làm gì?"

"Không cần ngài phải lo."

Giọng điệu của hắn cứng rắn, ngược lại chọc cười Nam Tu, y cảm thấy Cảnh Từ gần đây có vẻ đáng yêu hơn trước, sao lại có dáng vẻ như đứa trẻ đang bảo vệ kẹo thế này?

Y đành phải nói: "Ta có thể sắp xếp chức vị cho hắn."

Y vừa nói lời này, Vạn Tinh Phồn và Cảnh Từ đều ngây ngẩn.

Nam Tu xuống giường đẩy hai người bọn họ ra, nói bằng giọng ngái ngủ: "Đi ra ngoài, ta đi ngủ trước, có gì ngày mai nói sau."

Đợi sắp xếp xong nơi ở cho Vạn Tinh Phồn, Cảnh Từ mới cẩn thận suy nghĩ ý tứ của Nam Tu.

Sắp xếp chức vị cho Vạn Tinh Phồn cũng gián tiếp xóa bỏ thân phận con trai tội thần của hắn trước khi định tội Vạn gia, có lẽ Nam Tu muốn cứu Vạn Tinh Phồn một lần.

Cảnh Từ không hiểu sao lại nghĩ: Có lẽ lúc trước chuyện mình che giấu người Hỏa tộc cũng nên thử giải thích với Thần quân, cả gia đình của Thần quân đều là những người kỳ lạ.

Nghĩ như vậy, hắn chợt nhớ đến Nam Mịch, sau đó đứng dậy lấy giấy và mực viết một lá thư: Thấy tự như mặt.

Chương 22: Kết thúc chiến tranh

Chuyển ngữ: Quả Hạnh nhân

Nam Tu để Vạn Tinh Phồn làm phó tướng dưới tay mình, ngược lại Cảnh Từ không danh không phận phải gọi hắn ta là "Vạn tướng quân".

Vạn Tinh Phồn từ nhỏ đã lớn lên ở Thanh Châu nên biết rất rõ địa hình, phong thổ nơi đây. Có hắn ta ở đây chẳng khác nào đang mang theo một tấm bản đồ sống, Nam Tu cũng cảm thán trước niềm vui bất ngờ này.

Hơn nữa y còn nghi ngờ Cảnh Từ lúc đầu đã có ý định lợi dụng đứa nhóc xui xẻo này, nếu không thì sao Cảnh Từ sẽ tốt bụng như vậy.

Đại quân lần lượt giành thắng lợi, tiến thẳng một đường về phía Bắc, cuối cùng quân Tử Tiêu của Dịch Trọng Nhiên chỉ có thể co đầu rút cổ ở ba quận trong cùng phía Bắc là Đồ Sơn, Thường Sơn, Quảng Tế.

Quận Đồ Sơn và quận Thường Sơn là vùng núi, quận Quảng Tế thì gần biển, đều là những địa hình dễ phòng thủ khó tấn công.

Nam Tu và Cảnh Từ dẫn theo đội quân chiếm giữ ở quận U Định trong vài ngày nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tiến lên.

Bởi vì Dịch Trọng Nhiên bỗng nhiên truyền đến một lá thư đầu hàng, vào lúc này Cảnh Từ và Nam Tu lại bất đồng ý kiến.

Nam Tu cho rằng Dịch Trọng Nhiên là kẻ gian trá, lúc này hẳn là nên thừa thắng xông lên. Cảnh Từ lại cảm thấy nên ngồi xuống nói chuyện với Dịch Trọng Nhiên.

Vạn Tinh Phồn ở trong quân vài ngày, đã hiểu rõ tình cảnh hiện giờ của Cảnh Từ.

Rất khó hiểu được Cảnh Từ – người thậm chí không có tên trong danh sách quân đội, rốt cuộc ai cho hắn dũng khí để nhiều lần cãi vã với Thánh Điện hạ.

Cuối cùng hai người bọn họ tranh cãi không ngừng, gửi thư về Thần đô, không ngờ Thần quân chỉ trả lời một câu: Nhập gia tùy tục.*

**Nhập gia tùy tục: khi đến một nơi nào đó, một gia đình, một khu vực hay một quốc gia, chúng ta cần thuận theo phong tục tập quán văn hóa của con người nơi đó*

Câu này là có ý muốn bọn họ tự quyết định.

Thấy sắp đến mùa đông, kiên nhẫn của Nam Tu cũng hao sạch, lúc y tìm thấy Cảnh Từ là lúc Cảnh Từ đang ngây ngẩn nhìn trời trên nóc nhà, hình như đang dùng linh lực gửi thư về Thần đô.

Nam Tu phóng người bay lên, ngồi gần hắn: "Ta nói này, cả ngày ngươi đều gửi thư về Thần đô là gửi cho muội muội của ta à?"

Kết quả Cảnh Từ không thèm nhìn y một cái: "Ngày mai ta muốn gặp Dịch Trọng Nhiên."

Nam Tu: "..."

Hít mấy hơi thật sâu, Nam Tu vẫn không nhịn nổi: "Cảnh Tầm Nhiên! Ngươi dám!"

"Ngài lề mề quá," Cảnh Từ nghiêng đầu nhìn y: "Không còn nhiều thời gian."

"Gì mà không còn nhiều thời gian?"

Mắt Cảnh Từ chớp mấy cái: "Vừa đến mùa đông, linh lực của người Hỏa tộc sẽ mạnh hơn, bọn họ có thể chống chọi lâu hơn, đợi hoàn toàn xử lý xong bọn họ rồi về Thần đô có lẽ cũng đã cuối xuân rồi."

"Vậy thì sao?"

"Sinh nhật Công chúa vào cuối năm."

Nam Tu: "... Khi nào gặp Dịch Trọng Nhiên? Ta đi cùng ngươi."

"Không được, ngài là Thánh Điện hạ, ngài không thể xảy ra chuyện."

Nam Tu nhướng mày: "Không phải ngươi tin Dịch Trọng Nhiên thật tình đầu hàng sao, sao còn cẩn thận như vậy? Hửm? Cảnh Tầm Nhiên ngươi cũng không tự tin?"

Cảnh Từ chống khuỷu tay lên đùi, tay nâng mặt: "Sợ vạn nhất."

"Ngươi đi một mình?"

"Ừ."

"Để Vạn Tinh Phồn đi cùng ngươi đi."

Cảnh Từ liếc y: "Sao nào? Sợ ta phản bội à?"

Nam Tu không trả lời, chỉ đứng lên vỗ vỗ tro bụi trên người: "Dịch Trọng Nhiên đã liều mạng lâu như vậy, đột nhiên muốn đầu hàng nên chắc chắn y có yêu cầu, ngươi đừng dễ dàng đáp ứng y."

Cảnh Từ không nói gì, hắn biết Nam Tu cũng sợ vạn nhất. Hắn chợt lóe rồi biến mất.

Sáng sớm, Cảnh Từ và Vạn Tinh Phồn cùng đến nơi đã hẹn với Dịch Trọng Nhiên, y còn chưa tới.

Bọn họ hẹn ở nơi giao nhau giữa quận U Định và quận Quảng Tế, trên con đường đó có một quán rượu. Cảnh Từ đột nhiên nói: "Ngươi..."

Vạn Tinh Phồn ngắt lời hắn: "Yên tâm đi, ta hiểu rõ, ta sẽ không làm bậy."

Cảnh Từ gật đầu.

Không bao lâu sau, có hai người từ hướng quận Quảng Tế đi đến, Phạm Giác Giác vẫn mặc áo choàng màu tím sau một thời gian dài gặp lại. Bên cạnh gã là một thiếu niên y phục trắng.

Thiếu niên mặc y phục màu trắng, sắc mặt tái nhợt, trông có vẻ ốm yếu, chỉ có một đôi mắt sáng lạ thường, con ngươi màu đen dường như lớn hơn so với người khác.

Có vẻ tuổi không lớn, dường như còn không bằng Vạn Tinh Phồn.

Vạn Tinh Phồn không khỏi thở dài: "Ai có thể ngờ Tử Tiêu Vương lại là một đứa trẻ."

Cảnh Từ đứng dậy, chắp tay: "Gặp được Tử Tiêu Vương."

Thiếu niên nọ gật đầu, vậy mà thật sự có khí chất của bậc đế vương: "Đã đi trên đường thì chính là lữ khách, không cần phải như thế."

Y ngồi xuống trước, thoáng nhìn Vạn Tinh Phồn: "Ngươi là người họ Vạn?"

Vạn Tinh Phồn không trả lời nhưng tay vô thức nắm chặt thanh đao bên hông.

Ngược lại Dịch Trọng Nhiên rất bình tĩnh: "Ta cũng muốn nói tiếng xin lỗi với ngươi, thuộc hạ không có chừng mực, làm hại Vương gia Vương phi, ta đã xử lý chúng rồi."

Vừa nói xong, y đưa tay gọi: "Tiểu nhị, cho một ấm trà."

Sau đó y mới nhìn vào mắt Cảnh Từ: "Đừng để ý, thân thể của ta yếu ớt nên không thể uống rượu."

Cảnh Từ gật đầu: "Không sao," sau đó cũng đặt chén rượu xuống, cầm lấy tách trà: "Ta cũng uống trà."

Dịch Trọng Nhiên chưa nói gì, đột nhiên không thể hiểu được hỏi một câu: "Sở Khương Dũ đang ở đâu?"

Tay cầm tách trà của Cảnh Từ khựng lại, Cảnh Từ ngước mắt nhìn qua: "Không biết, chúng ta đã mất liên lạc cách đây không lâu."

Hắn cũng không dò hỏi gì thêm, chỉ thở dài rồi nói: "Sau khi đầu hàng, quân Tử Tiêu có thể do các ngươi tự do sắp xếp, danh sách quan viên hợp tác cùng ta mấy năm qua ta cũng có thể đưa cho các ngươi."

"Điều kiện là?"

Dịch Trọng Nhiên đưa tay nhận lấy một quyển sách nhỏ trong tay Phạm Giác Giác rồi đưa qua: "Nếu Nam thị có thể làm được những điều này."

Cảnh Từ mở quyển sách kia ra, bên trong quy củ viết về phương pháp cải cách người Hỏa tộc.

Thứ nhất, người Hỏa tộc được làm quan thông qua thi cử bình thường.

Thứ hai, người Hỏa tộc được đi qua bất cứ trạm kiểm soát của châu hay quận nào, không bị thẩm tra nhiều hơn các tộc khác.

Thứ ba, người Hỏa tộc được tự do buôn bán, không được tăng thêm trình tự thẩm tra.

Thứ tư, ruộng do người Hỏa tộc cày không thể bị cướp đoạt tùy ý.

Thứ năm, người Hỏa tộc được đến học đường đọc sách biết chữ.

Thứ sáu, người Hỏa tộc được tiến hành mua bán giao dịch một cách bình thường mà không chịu sự giám sát chặt chẽ hơn của các tộc khác.

Thứ bảy, người Hỏa tộc được tự do gia nhập quân đội.

Thứ tám, người Hỏa tộc được tự do lập gia thất, không thể bị nha phủ ngăn cản vì thân phận Hỏa tộc.

Cảnh Từ hơi hơi ngạc nhiên ngước mắt nhìn Dịch Trọng Nhiên: "Đây là?"

"Nếu Nam thị có thể đồng ý những điều này thì ta có thể chết, Dịch thị không còn, người Hỏa tộc sẽ không còn lý do làm phản nữa." Dịch Trọng Nhiên bình thản nói, tựa như không phải đang nói về sống chết của chính y.

"Còn điều kiện nào khác không?"

"Không còn nữa," hắn đưa tách trà đến bên miệng, nhấp một ngụm rồi buông xuống: "Còn một chuyện riêng tư, không biết ngươi có bằng lòng giúp ta không."

Cảnh Từ nhướng mày: "Ta?"

"Ừ," hắn gật đầu, đôi mắt càng thêm sáng rực: "Ta còn muốn gặp lại Sở Khương Dũ một lần, nếu có cơ hội, ngươi có thể truyền đạt lại cho người, nếu người bằng lòng thì tự nhiên sẽ tìm được ta."

"Sở Khương Dũ là gì của ngươi?"

Dịch Trọng Nhiên nghiêng đầu, đột nhiên cười: "Là ân sư của ta."

Cảnh Từ không khỏi kinh ngạc: Nghe đồn rằng Sở Khương Dũ là thầy của đế vương, không ngờ trước khi lão phản bội Dịch thị lại dạy dỗ Dịch Trọng Nhiên.

Ý cười trên mặt Dịch Trọng Nhiên dần biến mất, y đứng dậy nói: "Đa tạ, từ biệt ở đây thôi."

"Chờ đã, nếu như Nam thị không đồng ý thì sao?"

Dịch Trọng Nhiên im lặng một lúc lâu rồi nói: "Vậy chúng ta sẽ chống trả đến cùng, giết hết những kẻ không thuộc tộc ta ở ba quận phương Bắc." Thiếu niên còn chưa hoàn toàn trưởng thành nói, giọng nói mang theo sự thành thục không phù hợp tuổi và sự thâm độc tận sâu trong xương cốt.

"Điện hạ," Cảnh Từ cũng đứng lên, chắp tay nói: "Ta có một chuyện muốn xin điện hạ chỉ bảo."

Có thể đã lâu không có người gọi y như vậy, Dịch Trọng Nhiên dừng một chút mới nói: "Nói đi."

"Khi ta hộ tống Công chúa đi Đồ sơn, thị nữ bên cạnh Công chúa đã bị giết hại ở quận Sùng An, đây là việc điện hạ làm sao?"

"Người Thủy tộc tên Nhạc Đa?" Dịch Trọng Nhiên lắc đầu: "Cũng là người đáng thương, là Định Viễn Vương phái người ra tay."

Cảnh Từ gật đầu, Dịch Trọng Nhiên đã rời đi cùng Phạm Giác Giác. Y không cưỡi ngựa, cũng không ngồi xe, chỉ đi từng bước một, càng đi càng xa.

Vạn Tinh Phồn rũ mắt xuống: "Thì ra là phụ thân ta đã giết Nhạc Đa, khó trách ta tra thế nào cũng không phát hiện ra."

Cảnh Từ không đáp lại câu chuyện này, hắn xoay người lên ngựa, Vạn Tinh Phồn cũng đuổi theo.

Vừa trở lại nơi đóng quân ở quận U Định, Cảnh Từ lập tức đi gặp Nam Tu.

Từ khi đọc quyển sách về phương pháp cải cách Hỏa, Nam Tu từ đầu đến cuối đều cau mày.

Cuối cùng vẫn là Cảnh Từ đánh vỡ tình thế căng thẳng này: "Vạn tướng quân, ngươi từng du lịch ở Cửu Châu, cảnh ngộ của người Hỏa tộc ở đó như thế nào?"

Vạn Tinh Phồn thở dài: "Còn thảm hại hơn so với những gì Dịch Trọng Nhiên miêu tả. Có người Hỏa tộc vừa sinh ra đã áo rách quần manh, ngay cả đi xin ăn cũng nhận được ít hơn những người tộc khác. Thành kiến đối với người Hỏa tộc đã ăn sâu trong lòng mọi người..."

Hắn ta chợt liếc thấy Cảnh Từ nên hậm hực ngậm miệng: "Tầm Nhiên, ta không phải..."

Cảnh Từ kịp thời ngắt lời hắn ta: "Không sao, sự thật là vậy. Vài năm trước, các trận tạo phản của Hỏa Tộc ở tam châu phía Bắc nổi lên, có rất nhiều người Hỏa tộc từ trước đó là dân hiền lành an phận, ngay cả Dịch thị là cái gì cũng không biết nhưng chỉ cần cho cái ăn thì họ có thể xung phong ra trận, ta đã tận mắt nhìn thấy."

Nghe hắn nói như vậy, Nam Tu liếc nhìn hắn, ngươi biết ngươi còn hỏi Vạn Tinh Phồn? Ta có thể nghi ngờ ngươi nói dối chắc? Không thể hiểu được...

Cảnh Từ không để ý đến sự mất tự nhiên trong mắt Nam Tu mà hỏi: "Việc này nên làm thế nào? Có còn phải đánh không?"

Nam Tu nhịn hồi lâu: "Không đánh, truyền tin về Thần đô, xin hỏi quyết định của Thần quân đi."

Vạn Tinh Phồn đứng một bên chép miệng, thế đấy, trái cầu này cuối cùng vẫn đá về chỗ của Thần quân.

Trong lúc đợi câu trả lời từ Thần đô, Nam Tu ra lệnh đại quân giúp đỡ người dân sửa chữa những căn nhà sau trận chiến và thống kê tình hình thiệt hại, trong một khoảnh khắc, chiến tranh dường như sắp kết thúc.

Có lẽ đúng là vì vậy mà Vạn Tinh Phồn có cảm giác: Cho dù thế nào thì tin tức từ Thần đô cũng không thể là phủ định.

Cảnh Từ ở bên cạnh Nam Tu quan sát mấy ngày, hắn phát hiện mình không cần hỗ trợ gì, loại công việc tỉ mỉ như an ủi lòng dân này, Vạn Tinh Phồn làm việc thuận tay hơn nhiều so với hắn.

Hắn xin nghỉ với Nam Tu, nói hoa mỹ là muốn thăm lại chốn xưa và gặp lại bạn cũ.

Thật ra Nam Tu hiểu rõ, gì mà gặp lại bạn cũ, chẳng phải muốn tìm Cảnh Mạch hay sao?

Vài ngày trước, đám người Dung Nguyệt của Chá Phàm điện trở về Thần đô phục mệnh, nhưng lại không thấy Cảnh Mạch đâu, Thần quân có vẻ lười so đo nên không dò hỏi đến cùng.

Cảnh Từ giơ roi giục ngựa suốt cả đường, khi đến được quận Lâm Thủy gặp Sở Khương Dũ cũng đã là mấy ngày sau.

Quận Lâm Thủy có một y lư nhỏ, chủ nơi đây là Sở Khương Dũ, hàng năm chữa bệnh từ thiện.

Hôm nay y lư đóng cửa sớm, lúc Cảnh Từ đến, Sở Khương Dũ đang chờ ở cửa, tay cầm nửa con gà quay.

Nhìn thấy Cảnh Từ, lão nhướng mày: "Đến nhanh lên, nếu không đợi ngươi thì con gà này của ta sớm đã..."

Lão còn chưa nói hết câu, Cảnh Mạch đã lao tới như một trận gió, tiện thể đụng rớt con gà trong tay Sở Khương Dũ.

A Mạch ôm lấy eo Cảnh Từ, nhào vào ngực hắn: "Lão đại! Ta nhớ ngài lắm a a a...."

Tiếng khóc của nó quá lớn, Sở Khương Dũ cực kì tức giận cầm theo nửa con gà đã dính bẩn, xoay người vào phòng bếp rửa sạch.

Cảnh Từ vỗ vỗ hắn: "Được rồi, ngẩng đầu cho ta nhìn xem."

Thẳng đến khi nhìn thấy đôi mắt tròn xoe kia lại lần nữa sáng ngời có thần thái, Cảnh Từ mới hoàn toàn yên tâm: "Đi thôi, đi vào đi."

A Mạch lau nước mắt, đuổi theo Cảnh Từ.

Sở Khương Dũ thả con gà đã sũng nước vào nồi hâm nóng lại, bưng trở lại bàn, lại lấy thêm một bình rượu vàng.

A Mạch rưng rưng nước mắt nhìn Cảnh Từ, Cảnh Từ liếc nhìn nhóc: "Hiện giờ ngươi đang tu luyện Hỏa linh thuật?"

A Mạch gật gật đầu: "Sở tiên sinh nói cơ sở của ta không tệ, hiện giờ tu Hỏa linh thuật cũng chưa muộn."

"Ừ, Sở tiên sinh nói đúng," Cảnh Từ gật đầu, nhấp một ngụm từ chén rượu Sở Khương Dũ đưa qua: "Ngươi cứ đi theo Sở tiên sinh ở quận Lâm Thủy, phải nghe lời tiên sinh nói."

Vừa nghe Cảnh Từ nói như vậy, A Mạch ngơ ngác: "Lão đại, ngài... ngài không mang ta theo?"

Cảnh Từ không nói gì.

A Mạch nhịn hồi lâu, cuối cùng vẫn lấy hết can đảm hỏi: "Có phải ngài... chê ta hiện tại vô dụng?"

Lúc này Cảnh Từ mới ngước mắt nhìn hắn.

Bên ngoài y lư người bán rong đang rao hàng, ngay cả không khí cũng vô cùng ồn ào náo nhiệt, sự lặng im kéo dài suýt làm Sở Khương Dũ nghẹt thở muốn chết.

"Tên nhóc này ngươi bị ngốc à, dáng vẻ thông minh ngày thường đâu?" Sở Khương Dũ chịu không nổi, nhanh chóng cắt đứt không khí xấu hổ này: "Hiện giờ lão đại của ngươi là tượng Bồ Tát qua sông*, mang ngươi về làm gì? Để thêm phiền toái à?"

*Câu đầy đủ là: "Tượng Bồ Tát qua sông, khó giữ được thân mình". Ý muốn nói bản thân mình còn chưa cứu được thì làm sao lo cho người khác

Những chuyện này đương nhiên A Mạch biết, chỉ là... nó muốn ở bên cạnh Cảnh Từ, đặc biệt là lúc hắn gặp khó khăn nhất.

Cảnh Từ nhấp một ngụm rượu, sau đó nói với Sở Khương Dũ: "Có người nhờ ta gửi lời cho ngươi."

"Dịch Trọng Nhiên? Các ngươi thấy hắn?"

Dường như bất cứ người hay sự việc nào trên thế gian cũng không tránh khỏi đôi mắt này của Sở Khương Dũ, Cảnh Từ gật đầu: "Y muốn gặp ngươi."

"Chà, cũng chẳng có gì để gặp."

"Cho ngươi xem thứ này." Cảnh Từ đưa cuốn cải cách người Hỏa tộc của Dịch Trọng Nhiên cho lão.

Sở Khương Dũ chỉ tùy tiện lật rồi đặt sang một bên: "Sao nào? Mấy lão già của Nam thị thật sự bằng lòng cho người Hỏa tộc một con đường sống sao?"

"Đây là điều kiện để Dịch Trọng Nhiên bằng lòng đầu hàng, đừng nói với ta là ngươi không biết tình hình chiến tranh hiện tại ở Thanh Châu."

Nghe vậy, tay cầm chén rượu của Sở Khương Dũ run lên, suýt đã làm đổ rượu vàng.

Không biết là do uống rượu quá gấp hay thế nào mà lão chợt bắt đầu ho khan dữ dội, nhìn thấy lão dường như sắp ho cả phổi ra làm A Mạch sợ đến mức bỏ qua chút ấm ức của mình, vội vàng vỗ lưng lão.

Khó lắm mới ngừng ho, Sở Khương Dũ khàn giọng hỏi: "Còn gì nữa? Hắn còn nói điều gì?"

"Y nói chỉ cần Nam thị đồng ý điều kiện của y thì y có chết cũng không sao cả, không còn Dịch thị thì người Hỏa tộc không còn lý do tạo phản."

Im lặng hồi lâu, Sở Khương Dũ đột nhiên cười lớn, cười đến mức co cả người lại, trong thoáng chốc không thể phân biệt được lão đang khóc hay cười.

Cuối cùng Sở Khương Dũ mượn chút cảm xúc mãnh liệt đáng quý đó để uống sạch bình rượu vàng kia, bình thường tửu lượng của lão không tốt, lần này hoàn toàn uống đến bất tỉnh.

Hai vị Cảnh tiên sinh đưa Sở Khương Dũ về phòng, ăn ý trèo lên mái nhà.

A Mạch lấy rượu vàng tìm được trong bếp đưa qua: "Lão đại."

Cảnh Từ nhận lấy, thuận tiện ngồi trên nóc nhà, nhấp một ngụm rượu.

"Ta đã nghe được chuyện ở Thần đô rồi." A Mạch bắt đầu nói trước.

"Ừ, ở bên cạnh Sở Khương Dũ, ngươi muốn biết cái gì cũng có thể biết."

"Rốt cuộc Sở tiên sinh là ai?" A Mạch nghi hoặc lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể hỏi vấn đề này.

Ánh trăng nửa tỏ treo trên bầu trời, Cảnh Từ mờ mịt nhìn ánh trăng: "Độc y tiền triều."

Khi Dịch thị còn nắm quyền có vị đế sư (thầy của vua) của ba đời vua tên Sở Minh, con trai duy nhất của Sở Minh – Sở Khương Dũ là người cuồng y học, cho dù là phương thuốc cổ truyền hay là kỹ thuật chế độc ở nước khác hắn đều thông thạo.

Sau khi Sở Minh chết, vị hiền quân cuối cùng của Dịch thị cũng đã chết.

Sau đó nghênh đón thời đại cực kì đen tối của Cửu Châu——— vị vua bị mất nước của Dịch thị – Dịch Khung lên ngôi nắm quyền.

Dịch Khung nối ngôi hai năm, Sở Khương Dũ bị gọi vào cung.

Nghe nói là tỷ tỷ ruột của Dịch Khung là trưởng Công chúa thấy hứng thú với y thuật, vì muốn Sở Khương Dũ chỉ dẫn nên mới cố ý nhờ Thần quân ra mặt mời người đến.

Lúc đó là lần đầu Sở Khương Dũ gặp trưởng Công chúa Dịch Linh Ca, sau này hai người thường thường bầu bạn cùng nhau rồi nảy sinh tình cảm, trưởng Công chúa tấm lòng bao la nên dễ dàng giao hẹn với Sở Khương Dũ, sau này phải xuất cung để chữa bệnh từ thiện, chuyên trị cho những người có căn cốt yếu ớt trời sinh.

Bởi vì trưởng Công chúa của Dịch thị có một bí mật, nàng là căn cốt yếu ớt trời sinh.

Khi đó Dịch thị đã dần sụp đổ vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, mẹ đẻ của Công chúa vì không muốn người khác lên án Dịch Khung nên đã tìm một vị độc y, cho trưởng Công chúa uống một loại thuốc có thể che giấu căn cốt yếu ớt bằng cách tiêu tốn tuổi thọ.

Công chúa còn chưa đến hai mươi tuổi đã có trạng thái hư nhược khí huyết.

Khi đó Sở Khương Dũ lần lượt được phong làm đế sư, lại chịu trách nhiệm dạy dỗ các hoàng tử, còn giữ chức tể tướng, nhất thời vô cùng nổi bật.

Sau khi Công chúa gặp bệnh nặng, Sở Khương Dũ ngày đêm nghiên cứu chế tạo linh dược, tìm kiếm phương pháp giải độc, nghiên cứu chế tạo hết đợt này lại đến đợt thuốc khác.

Hắn liên tục thử thuốc bằng người sống, cuối cùng Dịch Khung không cho phép hắn thấy Công chúa nữa.

Để gặp lại Công chúa, Sở Khương Dũ nghiên cứu một loại thuốc độc cho Dịch Khung. Ăn nó sẽ khiến người mất ý thức, trở nên cực kì mạnh, đánh đâu thắng đó, không gì cản được cho đến khi kiệt sức chết. Khi đó Thủy tộc dần có thế mạnh, hai tộc Thủy Hỏa đánh nhau.

Từng nhóm dược nhân bị phái ra chiến trường.

Cuối cùng hắn cũng không thể nghiên cứu ra thuốc cứu Công chúa, sau khi Công chúa chết, Sở Khương Dũ phế bỏ toàn bộ tu vi của mình, phản bội Dịch thị.

A Mạch nghe câu chuyện chấn động lòng người Cảnh Từ kể, bản thân cũng ngạc nhiên không nói nên lời.

Một lúc lâu sau A Mạch lấy lại tinh thần, nói: "Vì sao Sở tiên sinh phải phản bội Dịch thị?"

Cảnh Từ lại uống một ngụm rượu: "Bởi vì độc trên người Công chúa đã được Sở Khương Dũ chữa hết từ lâu, Công chúa mãi vẫn không khỏe là vì Dịch Khung hạ độc để khống chế Sở Khương Dũ."

"Nhưng với tính tình của tiên sinh thì sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy được? Chỉ phản bội thôi?"

"Ừ," Cảnh Từ gật gật đầu: "Không biết."

Hắn vừa dứt lời, phía sau vang lên giọng nói: "Bởi vì Công chúa."

A Mạch quay đầu lại, chỉ thấy Sở Khương Dũ cầm theo bình rượu, còn bưng một đĩa đậu phộng, tốn rất nhiều sức mới bò đến nóc nhà, thấy A Mạch nhìn qua thì tức giận nói: "Còn không mau đỡ ta."

Dưới sự giúp đỡ của A Mạch, Sở Khương Dũ cuối cùng cũng có thể ngồi bên cạnh nó.

Tiếp tục đề tài vừa rồi: "Trước khi Linh Ca chết đã bảo ta phải sống thật tốt, nói ta phải hoàn thành lời thề xuất cung chữa bệnh từ thiện, còn bắt ta thề sẽ không liên quan gì đến Dịch thị nữa."

"Thảo nào," A Mạch lúng ta lúng túng tự nói, sau đó kì quái nhìn thoáng qua Sở Khương Dũ: "Tiên sinh phế bỏ tu vi của mình nhiều năm như vậy nhưng sao vẫn chưa già?"

Cảnh Từ tiếp tục nói: "Vì tu vi năm đó của hắn quá cao."

A Mạch kinh ngạc: "Cao bao nhiêu? Cao hơn cả lão đại sao?"

"Chậc," Sở Khương Dũ khinh thường nói: "Hắn à? Ta của khi ấy có thể đánh mười kẻ như hắn."

Lúc này A Mạch lại bắt đầu ngẩn người ngạc nhiên, đó vẫn là người sao?

Như thể nghe được ý nghĩ của nó, Cảnh Từ nói: "Đã không xem là người nữa, chỉ cần hắn muốn thì có thể tồn tại vĩnh viễn."

Sở Khương Dũ bỏ qua A Mạch, ánh mắt rơi trên người Cảnh Từ: "Ngươi đã điều tra ta? Điều tra cẩn thận như vậy?"

"Không có, ta hỏi Dịch Trọng Nhiên."

Sở Khương Dũ không nói gì nữa.

Hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác khiến lòng tò mò của A Mạch trỗi dậy, nó lại hỏi: "Tiên sinh có quan hệ gì với Tử Tiêu Vương?"

Sở Khương Dũ nghẹn hồi lâu nhưng chỉ có thể phát ra mấy âm tiết mơ hồ.

Cuối cùng vẫn là Cảnh Từ tiếp tục câu chuyện: "Khi trước y là vị hoàng tử nhỏ nhất trong số các hoàng tử Dịch thị, nên Dịch Trọng Nhiên xem như đồ đệ của hắn."

"Nhưng mà... ta nghe nói, tuổi Dịch Trọng Nhiên còn rất nhỏ mà."

Có thể là do đã già rồi nên lão thấy xấu hổ khi chuyện của mình bị Cảnh Từ tiết lộ.

Vì thế Sở Khương Dũ không chút để ý nói: "Theo bối phận thì hắn có thể thành ông cố của ông ngươi rồi."

Sở Khương Dũ nhấp một ngụm rượu vàng và ăn hai viên đậu phộng lại nói: "Hắn có thiên phú cao giống ta, chưa đến 20 tuổi cũng đã Thông Thần vài năm rồi, sau đó hắn lại phế đi toàn bộ tu vi nên thân thể dừng lại bộ dáng khi đó. Chỉ có điều tu vi của hắn không đủ, những năm qua có lẽ cũng phải dùng không ít thuốc xịn để giữ mạng."

"Vì sao y muốn phế bỏ tu vi?" Trong óc A Mạch như đang chứa một vạn câu hỏi, từng câu một nhảy ra.

"Ừm... Bởi vì..."

Cảnh Từ tiếp lời: "Bởi vì thầy của y không cần y nữa nên y muốn chuộc tội thay phụ thân mình."

A Mạch nhìn chằm chằm Sở Khương Dũ, thầy của Dịch Trọng Nhiên không phải là Sở Khương Dũ hay sao.

Dù sao cũng không giấu được, Sở Khương Dũ cười mỉa một tiếng: "Hầy, phụ thân của hắn chẳng ra gì nhưng hắn là đứa có tâm, khi đó... hắn thật sự rất hay bám lấy ta."

"Đâu chỉ bám lấy ngươi," Cảnh Từ lạnh nhạt cắt ngang: "Hoàng tử của Dịch Khung nhiều như vậy, Dịch Trọng Nhiên còn nhỏ, không được cưng chiều, y xem ngươi như phụ thân như huynh."

Sở Khương Dũ không lên tiếng.

Không biết là vì chìm vào hồi ức, hay là thấy áy náy vì lúc trước đã nhẫn tâm bỏ rơi Dịch Trọng Nhiên.

Cuối cùng lão vẫn mạnh miệng nói: "Cảnh Từ, ngươi bớt dạy dỗ ta đi, chẳng phải ngươi chỉ muốn ta đi gặp Dịch Trọng Nhiên hay sao?"

Bị vạch trần nhưng Cảnh Từ vẫn bình tĩnh nói: "Ngươi có đi không?"

Đôi mắt của Cảnh Từ trắng đen rõ ràng, con ngươi màu đen rất to, không có chút cảm xúc nào nhìn Sở Khương Dũ, Sở Khương Dũ bị hắn nhìn đến khó chịu.

Cuối cùng lão đành cười đùa mấy tiếng: "Hầy, say rồi say rồi, đi thôi, tiểu Cảnh cầm đậu phộng đi, đại Cảnh thì giúp ta dọn cây thang."

Cảnh Mạch: "Được!"

Cảnh Từ: "..."

Khi Cảnh Từ trở về quận U Định là lúc Nam Tu vừa nhận được thư từ Thần đô gửi đến, đồng ý với điều

kiện của Dịch Trọng Nhiên. Còn đặc biệt nhắn thêm: Tử Tiêu Vương không cần xem thường mạng của mình.

Vừa lúc phái người nói cho y nơi Sở Khương Dũ ở nói.

Sở Khương Dũ nói: Làm gì có lý lẽ để sư phụ đi thật xa thăm đồ đệ.

Đội quân đã thu dọn xong, tiếp quản quân phòng thủ còn lại của ba quận, hợp nhất quân Tử Tiêu, đợi mang về Thần đô sẽ sắp xếp lại.

Trên đường về, vừa lúc phía Bắc tam châu có tuyết đầu mùa, Cảnh Từ ngồi trên lưng ngựa, nhìn thời tiết lạnh buốt mà chợt mỉm cười. Khi đó tiểu Công chúa lần đầu nhìn thấy trời tuyết, nàng vui vẻ cả ngày, dáng vẻ nàng lôi kéo hắn đắp người tuyết như còn ở trước mắt hắn.

Giờ đây tiểu Công chúa đã trưởng thành và trở thành biểu tượng cho điềm lành ở Cửu Châu.

Nam Tu nhìn hắn một cái, sợ đến mức cho rằng Cảnh Từ bị đông lạnh đến choáng váng, vội vàng đưa áo choàng cho hắn.

Chương 23: Cung yến

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Cảnh Từ ở trên thuyền cả ngày chỉ tính thời gian, tính đến tính đi, đến khi chắc chắn nhất định có thể kịp về trước tiệc sinh thần của Công chúa mới coi như yên tâm.

Đi ngang qua quận Sùng An, hắn cố ý đi tìm thi cốt Nhạc Đa, hỏa táng rồi mang tro về, còn lấy tuyết trong viện ở trạm dịch quận Sùng An, dùng linh lực cẩn thận bảo vệ.

Nam Mịch ở Thủy Ly cung, cả ngày ngoại trừ tu tập linh lực thì chính là chờ Cảnh Từ "thấy chữ như thấy người".

Nàng đặt tất cả "thấy chữ như thấy người" trong một chiếc hộp gấm, còn đánh dấu ngày. Lúc rảnh rỗi bèn tinh tế tập theo phương thức Cảnh Từ vận dụng ngòi bút, cuối cùng vậy mà lại biến chữ mình viết thành giống tám phần so với chữ Cảnh Từ.

Đại quân trở về Thần đô phải qua Tuyên Hoa môn, Nam Mịch mặc y phục gọn gàng, không dẫn theo người hầu.

Thánh Điện hạ trẻ tuổi khoác một thân chiến giáp màu trắng, đá quý màu lam nạm ở giữa, ngồi trên lưng ngựa tựa như chiến thần thiếu niên trong thần thoại, Nam Mịch nấp trên tường thành, tỉ mỉ đánh giá huynh trưởng, sau khi xác nhận y không bị thương, mi mắt cười cong cong.

Thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn hết nửa ngày, đại quân không còn dư lại ai nhưng vẫn không thấy bóng dáng Cảnh Từ đâu.

Trong lòng Nam Mịch đột nhiên kêu lộp bộp.

Chẳng lẽ hắn bị thương rồi? Hay là hắn... không dám tỉ mỉ nghĩ tiếp, Nam Mịch lập tức xoay người chạy đi, kết quả va phải một khuỷu tay vừa cứng rắn vừa ấm áp.

Vừa ngẩng đầu đã đối diện với đôi mắt trắng đen rõ ràng kia của Cảnh Từ, mũi chua xót, vành mắt đỏ hoe: "Cảnh Từ..."

Cảnh Từ đưa một trong hai bình lưu ly vẫn cầm trong tay qua.

"Đây là gì thế?" Giọng Nam Mịch mang theo tiếng nghẹn ngào.

"Tro cốt của Nhạc Đa."

Nam Mịch sửng sốt.

Cảnh Từ trịnh trọng nói: "Là Định Viễn Vương phái người giết, Định Viễn Vương bị Dịch Trọng Nhiên giết, cũng coi như đã báo thù cho Nhạc Đa."

Nam Mịch gật đầu.

"Ngày hôm nay, Thần quân muốn khao thưởng đại quân." Cảnh Từ và Nam Mịch giống như lúc trước, một trước một sau đi về hướng Thủy Ly cung: "Buổi tối Thần quân sẽ triệu kiến ta, cho nên ban ngày hôm nay ta rất nhàn."

Nam Mịch rất khéo hiểu lòng người, sáp lại gần kích động nói: "Cho nên hôm nay ngài có thời gian, không cần về Chá Phàm điện? Có thể..." Nàng khựng lại, ánh mắt lóe một cái, mặt lộ vẻ thẹn thùng: "Có thể ở với ta?"

Cảnh Từ gật đầu.

"Ta muốn đi chợ phía đông, nghe nói cơm đậu biếc ở đó ăn rất ngon, ta còn muốn đi chợ phía tây xem xiếc thú. À, còn có chợ phía nam, nghe nói ở đó có cửa hàng son phấn tốt nhất Cửu châu."

Tiểu Công chúa cười xinh đẹp, chưa tô son điểm phấn đã thắng tất cả loài hoa trên đời này. Cảnh Từ đi theo phía sau nàng ừ một tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt hàng năm không tự giác thả lỏng, đuôi lông mày nhiễm vẻ hoạt bát.

Dường như nghĩ đến cái gì, dưới chân Nam Mịch khựng lại: "Cảnh Từ, ca ca ta, huynh ấy không bị thương chứ."

"Không có."

Tuy đã nhìn qua nhưng nàng vẫn không nhịn được hỏi một câu, nghe được câu trả lời của Cảnh Từ mới lại nhảy nhót lần nữa.

Hai người dạo xong chợ phía Đông, Nam Mịch đã sức cùng lực kiệt, không còn một chút hơi sức đâu đi đến chỗ khác, cuối cùng đành phải hậm hực từ bỏ.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng, Cảnh Từ không nhịn được nói: "Sau này ta lại dẫn Công chúa đến."

Lúc này nàng mới lại cong cong mi mắt, nói: "Cảnh Từ, ngài tốt nhất."

Lúc này Cảnh Từ mới bừng tỉnh phát hiện, chỉ cần là nàng, dù chỉ tùy tiện một câu, hoặc là một ánh mắt, một tiếng thở dài, đối với hắn đều tác động đến đáy lòng, không kiềm chế được.

Cảnh Từ đưa Nam Mịch về đến Thủy Ly cung, lúc chia tay, Nam Mịch duỗi tay kéo lấy cổ tay hắn: "Cảnh Từ?"

"Hử?" Cảnh Từ nghe thấy tim mình đập loạn một nhịp, không còn quy luật, bàn tay nhỏ của Công chúa thật ấm áp, làm hắn tâm viên ý mã.

"Ngày mai là sinh thần của ta."

"Ta biết."

"Sinh thần mỗi năm phụ thân và huynh trưởng đều sẽ tặng quà cho ta."

Cảnh Từ hơi kinh ngạc một chút: "Không phải thuộc vương các châu cũng đều sẽ đến triều hạ sao?"

Nam Mịch lắc đầu: "Không tính bọn họ, khi đó là thần tử tặng Công chúa, không phải tặng Nam Mịch."

Cảnh Từ gần như lập tức chấp nhận cách nói này, hắn gật gật đầu, chờ câu tiếp theo của Nam Mịch.

Quả nhiên Nam Mịch nhớ đến chiếc bình lưu ly còn lại, ánh mắt lập loè, lại nói: "Cảnh Từ, ngài từ Thanh châu về, sẽ không chỉ mang theo mỗi tro cốt của Nhạc Đa chứ?"

Đoán được ý ngoài lời nói của tiểu Công chúa, Cảnh Từ nổi lên hứng thú, nghiêng đầu nhìn nàng: "Bằng không thì sao?"

Ý cười bên môi cứng đờ, Nam Mịch bĩu bĩu môi, cuối cùng không mấy vừa lòng, hừ hừ: "Ta đi đây, ngài... Cảnh Từ, ngài chính là người ngốc nhất." Nàng xoay người chạy về hướng tẩm cung.

Cảnh Từ theo bản năng muốn đuổi theo, sợ nàng bị thương, lại chợt dừng bước. Tiểu Công chúa của chúng ta đã trưởng thành, đã Thông Thần, dù có là huynh trưởng của nàng cũng không chắc có thể chiếm lời trong tay nàng.

Lúc này hắn mới bỏ đi vẻ mặt nghiêm túc, cười khẽ một tiếng, lấy chiếc bình lưu ly còn lại ra, bên trong là tuyết đầu mùa ở quận Sùng An.

Cảnh Từ nhấc chân rời đi, tính toán thời gian, cũng đến lúc Thần quân triệu kiến hắn rồi.

Quả nhiên, đi không bao lâu đã nghênh đón Nam Tu mới vừa tách ra.

"Cảnh tiểu lang quân, sao ngươi lại ở đây? Thủy Ly cung này ngươi có thể ra vào tự do sao?" Nam Tu không quên đâm thọc hắn mấy câu.

"Thần quân triệu ta?"

Nam Tu thấy không thú vị, chép chép miệng cũng không giận: "Ừ, đi thôi."

Hai người bọn họ một trước một sau đến đại điện của Thần quân, Thần quân giơ tay miễn cho hai người hành lễ, ánh mắt dừng trên người Cảnh Từ: "Cảnh Từ, ngô biết, trận chiến Thanh châu lần này, nếu không có ngươi có thể đã không trọn vẹn như vậy, ngươi muốn được thưởng gì?"

Cảnh Từ chắp tay: "Không dám."

"Ngươi đây là trách ngô lợi dụng ngươi bày cục?"

Cảnh Từ vẫn chắp tay: "Không dám, lần này đến liên hệ người của ta trên đường cơ bản đều đã giết ngay

tại chỗ, chỉ là Công Tôn gia vẫn còn chưa có kết quả..." Hắn chưa nói hết đã chợt dừng lại.

"Sao không nói tiếp đi?"

Cảnh Từ lại nói: "Ta đã không phải thần tử của quân thượng, những việc này đều sẽ có Điện hạ nói với người."

Không ngờ Thần quân ngược lại còn cười: "Nhìn xem đi, Cảnh Điện chủ của chúng ta vẫn là có tính khí, hử?"

Cảnh Từ lại không trả lời.

"Ngô đã sớm nghĩ kĩ rồi, thế này đi, Chá Phàm điện đương nhiên vẫn do người quản, còn có Nội vệ quân Thủy Ly cung cũng quy về Chá Phàm điện đi."

Cảnh Từ chợt ngẩng đầu, ngay cả Nam Tu ở bên cạnh cũng phải ngẩng đầu nhìn về phía Thần quân.

Đây nhìn như mệnh lệnh bình thường lại bao hàm rất nhiều ý nghĩa. Ngần ấy năm, Chá Phàm điện vẫn luôn thuộc về thế lực riêng của Thần quân, nhìn như vinh quang vô hạn nhưng thực ra chẳng khác gì tử sĩ, chẳng qua có thêm cái danh xưng dễ nghe mà thôi.

Vẫn luôn ẩn trong bóng tối, ngần ấy năm, bởi vì Cảnh Từ là người Hỏa tộc, Chá Phàm điện lại càng cách triều đình xa hơn, mà rời xa triều đình chính là rời xa trung tâm quyền lực. Chá Phàm điện sẽ mãi mãi chỉ là một tổ chức ám vệ trông thì có vẻ phong quang nhưng sách sử sẽ không tốn một nét bút nào cho bọn họ.

Dù cho ngày thường mọi người đều tôn xưng hắn một tiếng Cảnh đại nhân, có là đương triều Tể tướng cũng lễ nhượng có thêm, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến, nếu bản thân không phải người Hỏa tộc thì sẽ thế nào đây?

Mà Nội vệ lại không giống, Nội vệ phụ trách an toàn của Thủy Ly cung, nhất định và cũng buộc phải là đạo quân dễ thấy nhất, là làm cho người thiên hạ nhìn thấy.

Nhưng hiện giờ, Thần quân cho nhập Nội vệ vào Chá Phàm điện, không khác nào kéo Chá Phàm điện từ trong bóng tối ra bên ngoài, hơn nữa vừa ra đã độc lập ngoài Binh bộ, là thế lực chỉ nghe sai khiến của Hoàng tộc.

Địa vị này không cần nói cũng rõ.

Không chỉ cho Chá Phàm điện cơ hội tiếp xúc quyền lực, hơn nữa là quyền lực trực tiếp nhất, lớn nhất.

"*Quân thượng...*"

"*Phụ vương...*"

Thấy hai người họ trăm miệng một lời, Thần quân cười nói: "Hiếm thấy hai con ăn ý như vậy, xem ra đồng hành một lần thực sự có lợi rất nhiều đối với cả hai." Ngài lại nói: "Nếu đã đáp ứng Dịch Trọng Nhiên, không phải nên giữ lời sao."

Sau một lúc lâu im lặng, cuối cùng Cảnh Từ vẫn mở miệng: "Quân thượng, những người Hỏa tộc trong điện kia..."

Thần quân xua tay: "Được rồi, các con lui xuống đi, chờ qua tiệc sinh thần của Công chúa, lại tiến hành cải cách Nội vệ quân, đến lúc đó ngô sẽ chiêu cáo Cửu châu. Tu nhi, tiệc sinh thần của muội muội con, con tự mình lo liệu chớ để sơ suất."

Cảnh Từ còn muốn nói thêm gì, Nam Tu ở một bên đã nhanh nhẹn chắp tay hành lễ: "Vâng, vậy chúng con không quấy rầy phụ vương nữa."

Không còn cơ hội mở miệng, Cảnh Từ cũng đành chắp tay lui xuống.

Nam Tu ngửa đầu nhìn lên bầu trời, không hiểu sao đột nhiên nói: "Ngươi xem, Thủy Ly cung là nơi có bầu trời sao đẹp nhất Cửu châu nhỉ?"

Cảnh Từ lơ đãng liếc nhìn một cái; "Ừ."

"*Tầm Nhiên?*" *Ánh mắt Nam Tu chuyển lên người Cảnh Từ: "Ngươi còn trẻ, ngươi sẽ còn cứu vớt được cuộc đời của càng nhiều người hơn, chờ phụ vương ban bố chiếu lệnh, ngươi sẽ là người trong Hỏa tộc cũng là thần tử trong Cửu châu có quyền lực lớn nhất, ngươi sẽ giúp tất cả người Hỏa tộc thấy được hy vọng, ngươi hiểu không? Lúc này đừng nên chạm vào vảy ngược của phụ vương."*

Cảnh Từ đương nhiên hiểu rõ, Thần quân cho hắn tôn vinh như vậy là bởi vì hắn đã đáp ứng Dịch Trọng Nhiên, đương nhiên phải cho Tử Tiêu quân và người Hỏa tộc trong thiên hạ nhìn thấy quyết tâm của Thần quân.

Cảnh Từ lên nắm quyền, chức quan đặt ở đó đã cho Tử Tiêu quân có thể yên lòng ở trong quân, cũng có thể thực hiện lời đã hứa với Dịch Trọng Nhiên. Quan trọng hơn, còn có thể khiến những người Hỏa tộc ở khắp ngóc ngách Cửu châu kia chân chân chính chính nhìn thấy hy vọng của Hỏa tộc.

Tin tưởng quyết tâm đổi mới của Thần quân.

Nhìn bên ngoài, lòng Thần quân chứa vạn dân, săn sóc bách tính Hỏa tộc, mới có thể chấp nhận điều kiện của Dịch Trọng Nhiên, trong khi có thể tiêu diệt gã dễ như trở bàn tay, nhận lấy thư hàng của Tử Tiêu quân.

Nhưng trên thực tế bọn họ đều hiểu rõ. Đây đã sớm không phải trận chiến đoạt vị giữa Dịch thị và Nam thị, đây là tất cả người Hỏa tộc trong thiên hạ đang mỏi mắt ngóng trông, liệu Hoàng tộc Nam thị có thể cho người Hỏa tộc trong thiên hạ một lời giải thích công bằng không.

Phương pháp cải cách Hỏa tộc vừa ra đã làm bùng cháy hy vọng của tất cả người Hỏa tộc. Quanh năm suốt tháng bọn họ phải sống ở tầng đáy của xã hội, sống trong một góc âm u, không có hy vọng, không có hạnh phúc, sống tẻ nhạt và cô độc.

Hiện giờ bọn họ thấy được hy vọng, một khi hy vọng tan biến, rốt cuộc bọn họ đã sụp đổ rồi sẽ hình thành lực lượng đáng sợ thế nào.

Đây không phải kết quả Thần quân muốn nhìn thấy.

Cũng bởi vì Dịch Trọng Nhiên hiểu rất rõ việc này, y mới chấp nhận đầu hàng, y biết Thần quân sẽ không giết y. Giết một Dịch Trọng nhiên chẳng tính là gì nhưng hủy hoại hy vọng của người Hỏa tộc trong thiên hạ, cũng khiến lòng các tộc khác lạnh, Thần quân chỉ mất nhiều hơn được.

"Ta cũng không phải Thánh nhân." Cảnh Từ thở dài, tiếp: "Nhưng mà Điện hạ, nếu đến người trước mắt cũng không bảo vệ được, thật sự có thể nhắc đến thái bình muôn đời sao?"

Hắn ngẩng đầu nhìn ngôi sao trên bầu trời, lẩm bẩm tự nói; "Tuy sao ở Thủy Ly cung rất đẹp, cuối cùng

vẫn tuân theo quy củ một chút, không mênh mông bằng Thương châu, không mơ màng bằng Hãn châu, cũng không theo kịp vẻ tao nhã lịch sự ở Thanh châu." Sau đó hành lễ: "Thần cáo lui."

Để lại một mình Nam Tu ngây người nhìn chằm chằm bóng lưng của Cảnh Từ.

Y bỗng nhiên phát hiện, Cảnh Từ đã khác rồi, trước kia y cảm thấy Cảnh Từ là một cỗ máy giết người, không có cảm xúc chỉ biết giết người, nếu không phải ra sức cho Thần quân thì có lẽ sẽ trở thành kẻ ác không chuyện ác nào không làm.

Kết quả Cảnh Từ theo Nam Mịch đi Đồ sơn một chuyến như đã thay đổi cả con người, trong ngực đều có thiên hạ, trong lòng đều có đại nghĩa.

Bừng tỉnh chợt phát hiện, hóa ra trước kia bản thân y đã nhìn nhận hắn quá phiến diện, Cảnh Từ vốn chính là một người biết hiện thực nhưng lại mưu cầu thứ không thể xảy ra trong hiện thực, biết khôn khéo nhưng cố tình không muốn quá khôn khéo.

Không biết có phải do Thần quân hạ chính lệnh chỉnh đốn và cải cách các phương diện về Hỏa tộc, dẫn đến các vị thuộc vương đều bận rộn cực kỳ hay không, sinh thần Công chúa, sứ thần các châu đến tặng lễ cũng mới vào Thần đô trong mấy ngày gần đây.

Mà may mắn là gần đến ngày tổ chức tiệc sinh thần, mọi thứ cũng đã được chuẩn bị ổn thỏa.

Lúc xem xét danh sách, trong lòng Nam Tu thầm kêu thôi xong.

Y đi thẳng đến tẩm cung của Nam Mịch, nàng đang chọn lựa cung trang cho dạ yến, thấy Nam Tu, Nam Mịch cười nói: "Ca ca, mau đến xem giúp muội, muội cài cây trâm nào thì đẹp."

Nam Tu tùy ý nhìn thoáng qua, phất tay cho đám cung nhân lui xuống: "Mịch nhi, năm nay muội đã mười chín tuổi rồi nhỉ?"

Nam Mịch không hiểu ra sao gật gật đầu.

"Đúng là đã đến tuổi thành thân."

Nghe vậy, đầu tiên Nam Mịch kinh ngạc, sau đó đỏ mặt: "Ca ca... huynh nói chuyện này làm gì?"

"Muội nói rõ ràng với ca ca, muội và Cảnh Từ..."

Y còn chưa dứt lời, Nam Mịch đã quay mặt đi cắt ngang lời y: "Ừm... ca ca, huynh đi ra ngoài đi, muội đột nhiên nhớ đến mẫu thân có để lại cho muội một cây trâm, muội đi tìm thử xem." Nói xong, nàng đỏ mặt đi mất như trốn tránh.

Nam Tu thở dài một hơi, lòng nghĩ hy vọng do bản thân y nghĩ nhiều.

Sứ thần các châu lần lượt ngồi vào chỗ, đại thần trong triều cũng lũ lượt trình diện. Hiện giờ Cảnh Từ đã khôi phục lại chức vị cũ, thân phận càng cao hơn trước, ngồi vị trí ngay dưới Nam Tu. Tuy chiếu lệnh vẫn chưa được ban bố khắp Cửu châu.

Nhưng những kẻ đã nghe được tiếng gió từ trước đều tiến đến kính rượu. Thường ngày tính tình Cảnh Từ lạnh nhạt, có thể từ chối cơ bản đều từ chối, hôm nay hiếm khi tâm trạng tốt, bèn nói mấy câu xã giao, uống thêm mấy chén rượu.

Nương men say, Cảnh Từ vậy mà lại nâng chén kính rượu Nam Tu.

Mặc dù là kính rượu nhưng Cảnh Điện chủ lại chỉ nói cực nhỏ: "Điện hạ, kính ngài."

Đầu tiên Nam Tu hơi kinh ngạc, sau đó nâng chén một hơi cạn sạch: "Ta đây là vinh hạnh đã tu được từ mấy kiếp chứ?"

"Hôm ấy từ chỗ Thần quân ra, thần đã nói rất nhiều lời không phải với Điện hạ, còn xin Điện hạ chớ trách."

"À.. chuyện ngươi hạ thấp sao trời ở Thủy Ly cung chúng ta hả?" Nam Tu cười nói, "Tha thứ cho ngươi, Cảnh Tầm Nhiên, sau khi ngươi đi Đồ sơn về thay đổi rất nhiều nhỉ? Đồ sơn này có tiên nữ thật sao?"

"Ừm, đúng là có tiên nữ, chẳng qua không phải ở Đồ sơn." Cảnh Từ thì thầm một câu, cong môi cười cười.

Hắn trở lại chỗ ngồi của mình, bỗng nhiên phát hiện sứ thần các châu đến tặng lễ lần này gần như đều là thanh niên tài tuấn.

Vừa khéo đúng lúc Công chúa đến, tiếng thông báo thật dài của cung nhân quanh quẩn trong đại điện, thần tử qua lại giữa các bàn kính rượu lẫn nhau cũng trở về vị trí của mình, chờ Công chúa đến.

Nam Mịch mặc một bộ cung trang màu vàng nhạt, cổ tay áo và gấu váy được dùng hạt châu nhỏ đính thành vô số đồ đằng, phối với khăn quàng vai màu xanh biển phản quang, bên ngoài khoác thêm một lớp áo lụa mỏng lấp lánh như có ánh sáng chảy qua, tất cả tóc đen đều búi trên đỉnh đầu, giữa tóc cài cây trâm họa tiết sóng biển, giữa trán là hoa điền[1] màu lam.

[1] 花钿: hoa điền, trang sức hình hoa đeo giữa trán phụ nữ thời xưa, thường được làm bằng ngọc, vàng, bạc hay đá quý.

Trời sinh tiểu Công chúa có một đôi mắt hoa đào, chỉ đảo qua đã là tuyệt sắc, môi đỏ mọng mang theo độ cong ấm áp, đẹp đến người nhìn không rời mắt được.

Nam Mịch đi đến bên cạnh Nam Tu, đầu tiên là quy quy củ củ hành lễ với y, sau đó nhẹ nhàng gật đầu với quần thần: "Các khanh đứng lên đi."

Không bao lâu Thần quân đã đến, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Vẫn là sứ thần liên tiếp tiến lên dâng lễ như cũ, Nam Mịch đều nhất nhất nhận lấy. Hơn nữa dường như đã hẹn trước, mấy năm gần đây người dâng lễ đều quyền cao chức trọng, không phải Thế tử cũng là Tướng quân.

Nam Mịch cho là bây giờ nàng đã Thông Thần, các châu vì thể hiện lòng coi trọng, thay đổi một nhóm người khác cũng là đương nhiên.

Trải qua một bữa tiệc, Nam Mịch đã không vực dậy nổi tinh thần.

Trên đường hồi cung, xa xa thấy một bóng dáng, vẻ mặt nàng khẽ đổi, cho lui cung nhân, xách váy nhanh chân đi đến: "Cảnh Từ."

Cảnh Từ đang ngây người, nghe được giọng Nam Mịch, lúc này mới lấy lại tinh thần: "Công chúa." Hắn nâng tay lên lại hạ xuống, đưa đến một chiếc khăn: "Lau mồ hôi, ban đêm lạnh."

Nam Mịch lại gần hắn thêm một bước: "Ta đã không còn xương cốt yếu ớt, không dễ nhiễm bệnh vậy đâu."

Cảnh Từ cười gật đầu, thu khăn lại.

"Hôm nay là sinh thần của ta, ngài còn chưa tặng lễ cho ta đâu?" Nam Mịch líu lo tiếp: "Quà sinh thần ta đòi phụ vương là ngày mai đến bờ đại trạch câu cá, Cảnh Từ, ngài đi với ta nhé, coi như là quà sinh thần ngài tặng ta, được không?"

"Được." Cảnh Từ gật gật đầu, vẻ mặt dịu dàng khó diễn tả thành lời: "Ngày mai thần đến đón Công chúa."

"Cảnh Từ, khi nào đến sinh thần của ngài?"

"Thần là cô nhi, cũng không biết sinh thần mình vào ngày nào."

Nam Mịch thở dài một hơi, cực kỳ tiếc hận: "Không sao, Cảnh Từ, sau này ta sẽ đối với ngài thật tốt thật thật tốt."

Những lời thế này cứ như muốn chịu trách nhiệm với hắn vậy, Cảnh Từ không khỏi mỉm cười: "Được rồi thần nhớ kỹ rồi, Công chúa cần phải nói giữ lời đấy."

"Đương nhiên." Nam Mịch trịnh trọng gật đầu, kết quả không cẩn thận khiến trâm cài trên đầu rơi xuống.

Cảnh Từ vội vàng nhặt lên, cài lại cho nàng, sau đó vừa cúi đầu đã đối diện với một đôi mắt hoa đào ngập ý cười sắp tràn cả ra ngoài: "Sao thế?"

"Chàng biết vì sao, vừa rồi ở bữa tiệc ta luôn gật đầu nhẹ không?" Trọng giọng nói của nàng mang theo ý cười vừa ngọt vừa giòn, còn có chút nhảy nhót của đứa bé khi trò đùa dai thành công: "Bởi vì cây trâm này là mẫu thân để lại cho ta, rất nhiều năm rồi, có hơi cũ, sợ nó rơi nên ta không dám động."

Cảnh Từ cũng cười theo nàng: "Về thần xem cho Công chúa, sửa một chút sau này sẽ không rơi nữa."

"Ừ." Nam Mịch gật đầu: "Bởi vì là đồ của mẫu thân, thợ thủ công trong cung cũng không dám động đến."

Bọn họ một trước một sau đi về hướng tẩm cung của Nam Mịch, lễ phục của Nam Mịch quá rườm rà, thật sự không được tiện, cung nhân lại đều bị nàng đuổi đi, nàng đành phải vừa xách tà váy vừa đi về phía trước.

Cảnh Từ liếc nàng một cái, sau đó lại gần nàng hai bước: "Công chúa, nếu không đi được có thể vịn lên tay thần."

Nam Mịch cong cong mi mắt: "Được." Đặt tay nhỏ ấm áp vào trong tay Cảnh Từ, bổ sung thêm: "Thế này càng ổn hơn chút."

Cảnh Từ gật gật đầu, đến tẩm cung của nàng, Cảnh Từ buông tay nàng ra, gỡ cây trâm hơi lỏng lẻo trên tóc mai của nàng xuống: "Thần cầm đi, ngày mai sẽ trả cho Công chúa."

"Được, đừng quên ngày mai..."

Cảnh Từ cắt ngang: "Ừm, câu cá, thần sẽ không quên."

Nam Mịch đi vào tẩm cung, cung nữ Thường Hỉ vội chạy đến nói; "Công chúa, người mau đi xem trong sân."

Nam Mịch đi xuyên qua cửa, tiến vào đình viện, tuyết trắng đầy đất, dưới cây ngô đồng ở bên cạnh có một người tuyết đầu tròn thân tròn, ngũ quan người tuyết được làm từ đá, miệng được chỉnh thành một độ cong như mỉm cười.

Thường Hỉ lải nhải bên tai nàng: "Không biết sao lại thành thế này, người để chúng nô tì về trước, vừa về đến đã thấy cảnh tượng này, đây là tuyết đó, sao lại có tuyết được chứ? Người tuyết này thật đáng yêu..."

Nam Mịch xoay người chạy ra cửa cung, quả nhiên Cảnh Từ vẫn còn ở đó.

Không biết từ khi nào, hắn vậy mà còn thay một bộ y phục khác, trường bào tay dài bằng lụa màu trắng bạc, đai lưng hồng ngọc quấn quanh hông, gấu áo bào được thêu hoa văn hình ngọn lửa màu đỏ, nồng nhiệt như lửa, cổ áo hơi dựng lên, có vẻ thêm mấy phần quý khí, giấu đi âm u lạnh lùng thường ngày.

Bạch ngọc mão bồ câu đỏ trắng đan xen chế thành phát quan, tóc dài nửa búi nửa buông.

Nam Mịch gần như ngây ra nhìn hắn, đi đến bên cạnh hắn: "Cảnh Từ..." Sau đó không còn nói thêm được gì nữa.

Đuôi lông mày của Cảnh Từ ngậm ý cười, dịu dàng thế này dường như có thể hòa tan lòng người: "Thần nguyện cả đời Công chúa đều yên vui thuận lợi."

Không biết vì sao, Nam Mịch vậy mà có hơi muốn khóc, trong lòng nàng ấm áp, cuối cùng tất cả suy nghĩ đến bên miệng lại chỉ biến thành một câu nhẹ nhàng của nàng: "Cảnh Từ..."

"Có thần." Thần sẽ mãi mãi ở bên cạnh Công chúa, Công chúa mãi mãi không cần sợ hãi, không cần ưu phiền.

Một đêm này Nam Mịch ngủ cực kỳ yên ổn.

Từ Đế Thích Thiên xuống, nàng vẫn thường mơ thấy ác mộng. Mơ thấy xác chết đói khắp nơi, mơ thấy thi thể đầy đất, mơ thấy trẻ con khóc nỉ non, phụ nhân đang ăn xin.

Từ nhỏ nàng đã được nuôi trong thâm cung, tường vây cao cao và tình thương của phụ huynh đã bảo vệ lấy nàng, nàng không biết chiến tranh thế nào, nạn đói ra sao, khó khăn của chúng sinh là gì.

Nhưng lần này nàng một đường thẳng lên phía Bắc đến Đồ sơn, vô tình đã lén thấy được một góc chân thật của thế gian này, thấy được cuộc sống gian nan của những người thường kia, thấy được muôn vẻ của nhân gian, toàn là chua xót.

Nàng mới bắt đầu hiểu ra, hóa ra người trên đời này đều sống rất gian nan.

Có đôi khi nàng rảnh rỗi, sẽ thường nhớ đến lời Sở tiên sinh đã nói: Người người sinh ra đều là người.

Sẽ không bởi vì thiên phú tu hành mà được coi như thần minh, càng không phải vì trời sinh xương cốt yếu ớt mà thấp hèn như con kiến.

Nếu nàng chưa từng đi lên phía Bắc, chưa từng tận mắt thấy dáng vẻ chân chính của thế giới này, nàng có thể tiếp tục sống trong mộng đẹp mà xuất thân và người nhà dệt nên cho nàng, nàng có thể nói với bản thân Cửu châu của hiện tại thái bình, bốn biển an ninh, người dân an cư lạc nghiệp.

Nhưng hiện tại không được, nàng không có cách nào tự lừa mình, người đời sinh ra đã được quyết định quý tiện sang hèn, không phải việc mà một vị Thánh quân, một vị hiền chủ nào có thể thay đổi được.

Sáng sớm hôm sau, Nam Mịch đã sớm thay xong y phục, buộc tóc đơn giản nhanh nhẹn, chờ Cảnh Từ đến đón nàng.

Khi Cảnh Từ đến, Nam Tu cũng tới.

"Ca ca, sao huynh lại đến đây?"

"Thế nào hả? Muội đây là ghét bỏ huynh? Có Cảnh đại nhân rồi, người huynh trưởng như ca ca đây thành thừa rồi?"

Khuôn mặt Nam Mịch hơi hồng lên, nhíu mày nói; "Ca ca nói bậy bạ gì thế."

Nam Tu: "Không nói bậy, các muội đi câu cá về sớm chút, gần đây có mơ ác mộng nữa không?"

Cảnh Từ vẫn luôn im lặng, lúc này mới nghiêng đầu nhìn về phía Nam Mịch.

"Sao ca ca lại biết?"

"Phụ thân nói, để sau huynh tìm cho muội phương thuốc an thần tốt một chút, được rồi, hai người đi đi, huynh chỉ đến thăm muội thôi, còn có việc khác nữa."

Nam Tu vừa đi, Nam Mịch lập tức đi đến bên cạnh Cảnh Từ, nàng đột nhiên nhận ra hôm nay mình đặc biệt thính tai tinh mắt, nhìn chằm chằm cổ tay Cảnh Từ nói: "Ngài còn đeo sợi tơ hồng này hả?"

"Ừm." Cảnh Từ gật đầu: "Chú quyết trên đây vẫn còn mà, chỉ cần Công chúa muốn, bất kỳ lúc nào cũng có thể tìm được thần."

Bởi vì là ra ngoài du ngoạn, Cảnh Từ cố ý tìm xe ngựa, Nam Mịch nhíu mày nói: "Chúng ta cưỡi ngựa đi nhé."

"Hả?"

"Lúc các ngài đi Thanh châu, ta ở nhà đã cố ý học cưỡi ngựa, chờ ngài về định cho ngài một niềm vui bất ngờ đó." Nam Mịch nhăn mày, vẻ mặt gấp gáp, hệt một đứa bé đang chờ được khen ngợi.

Cảnh Từ ngẩn ra, nàng nói, nhà, nói "chờ ngài".

Thấy Cảnh Từ mãi không trả lời nàng, nàng phụng phịu, sau đó kéo hắn về hướng trại ngựa: "Đi thôi, chúng ta đi chọn một con ngựa."

Cảnh Từ bị nàng kéo đi, chợt cười: Tiểu Công chúa đã không còn như trước, trước kia luôn có phần nhút nhát, tuy bây giờ vẫn rất yêu kiều nhưng lại càng thêm dũng cảm, dường như cũng càng tự tin.

Bọn họ đến trại nuôi ngựa, Nam Mịch cưỡi một con ngựa lông trắng như tuyết: "Con kia, màu trắng ấy, là ngựa của ta, tên nó là Tinh Thiên."

Cảnh Từ nhướng mày nhìn nàng.

Nam Mịch lại cười; "Có phải ngài cũng nhìn ra rồi không? Nó và Vũ Hạ của ngài rất giống nhau đúng không?"

Vũ Hạ là ngựa của Cảnh Từ, cũng là toàn thân trắng như tuyết, một sợi lông tạp cũng không có.

Cảnh Từ cười bất đắc dĩ, sau đó gật gật đầu: "Đúng là rất giống."

Đây là lần đầu tiên Nam Mịch tự mình cưỡi ngựa đồng hành với Cảnh Từ, hắn còn chưa quen lắm, luôn chăm sóc nàng, sợ nàng bị ngã, sợ nàng bị dọa sợ, sợ nàng bị thương.

Cưỡi song song được một quãng đường, Cảnh Từ mới phát hiện mình đã lo lắng nhiều, Công chúa rất thông minh, học gì cũng rất nhanh, cưỡi ngựa cũng cưỡi rất tốt.

Bọn họ đến bên bờ đại trạch, Cảnh Từ đã phái người của Chá Phàm điện chuẩn bị đồ dùng câu cá ổn thỏa, còn chuẩn bị thêm trường kỷ có thể nghỉ ngơi và màn giữ ấm, trái cây điểm tâm cũng đủ hết.

Nam Mịch nửa nằm trên ghế mềm, trong tay cầm cần câu cá, hỏi; "Cảnh Từ? Ngài nói đại trạch có giao nhân không nhỉ?"

"Giao nhân?" Cảnh Từ ngồi trên một chiếc ghế khác, thất thần lắc qua lắc lại cần câu cá trong tay: "Nghe đồn giao nhân sinh ra ở Nam hải, tuy nơi này cách Nam hải gần nhưng độ ẩm nước lại thấp, hẳn là không có."

Tuy Thần đô ấm áp nhưng dù sao cũng đang vào đông, Nam Mịch thấy hơi lạnh, rúc rúc vào thảm lông cáo mềm mại trên ghế. Cảnh Từ nghiêng đầu nhìn nàng một cái, lấy thảm trên trường kỷ phía sau đến, đắp lên người nàng.

Nam Mịch ngửa đầu nhìn hắn, cười: "Cảm ơn ngài, Cảnh Từ."

Câu cá vốn rất tẻ nhạt, Nam Mịch rúc trong thảm ấm áp, không bao lâu đã mơ màng muốn ngủ. Ngoại trừ tối hôm qua, gần như đêm nào nàng cũng bị tỉnh giữa đêm, đương nhiên mệt mỏi.

Khi Cảnh Từ quay đầu lại lần nữa thì Nam Mịch đã ngủ, Cảnh Từ nhìn chăm chú góc nghiêng mặt nàng một lúc lâu, rũ mi cười, đứng dậy ôm nàng đi đến trường kỷ đã chuẩn bị trước đó, buông màn xuống, gió bên ngoài không vào được nữa.

Nói đến cũng thật kỳ lạ, ngày thường nàng ngủ ở tẩm cung không được ngon, ngược lại thì Cảnh Từ có ôm nàng, lăn lộn nàng thế nào, nàng cũng ngủ rất sâu.

Chương 24: Thích

Chuyển ngữ: Quả Bánh Kem

Khi Nam Mịch tỉnh lại đã là sau giờ Ngọ, khi nàng mở mắt, Cảnh Từ đang cầm quyển sách ngồi bên cạnh nàng.

Xung quanh được màn bao vây, nàng dụi dụi mắt: "Cảnh Từ? Chúng ta câu được bao nhiêu cá rồi?"

Cảnh Từ buông sách, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng một hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhịn cười được: "Công chúa muốn câu mấy con?"

"Ừm... đại khái ba con... à, không, bốn con đi."

Cảnh Từ thấy nàng ngủ đến mơ màng hồ đồ, nổi lên hứng thú muốn chọc nàng, hơi cúi người đến bên cạnh nàng, dí sát vào thấp giọng hỏi: "Vì sao lại là bốn?"

"Bởi vì cho phụ thân và ca ca, còn có Cảnh Từ và ta."

"Vậy... chỉ có ba con thì làm sao đây?"

"Vậy..." Nam Mịch nhấp môi: "Ta không ăn, à... Cảnh Từ, chúng ta ăn một con đi."

"Được." Cảnh Từ nhẹ giọng cười rộ lên, sau đó nói: "Thần không thích ăn cá, đều cho Công chúa hết."

"Được."

Khi bọn họ về cung mang theo rất nhiều cá, lúc này Nam Mịch mới biết Cảnh Từ đang trêu nàng. Tuy không phải do nàng câu nhưng nàng tỏ vẻ đến trước là chủ, nghĩ: Nếu là do Cảnh Từ câu, vậy chính là mình câu rồi, không có gì khác biệt cả.

Nàng thật sự sai phòng bếp làm cá đưa đến cho Thần quân và Thánh Điện hạ, còn đặc biệt để lại một con mập nhất cho mình và Cảnh Từ.

Một ngoại thần như Cảnh Từ ở lại trong cung của Công chúa dùng bữa là trái quy củ, chỉ là bây giờ Nội vệ quân cũng do hắn quản, việc này thành ra lấy công làm tư.

Hôm sau, Nam Tu vội vã chạy đến Chá Phàm điện, Cảnh Từ vẫn còn đang ở thư phòng xem mấy nhiệm vụ Chá Phàm điện xử lý gần đây.

Đầu Cảnh Từ cũng chưa nâng: "Sao thế? Quá khứ không phải Thánh Điện hạ đều khịt mũi coi thường Chá Phàm điện chúng ta sao?"

"Ta cảm thấy, phụ thân ta muốn chọn phò mã cho Mịch nhi."

Tay đang phê công văn của Cảnh Từ khựng lại, một giọt mực son nhỏ trên mặt giấy, không bao lâu đã thấm ra, hắn đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn Nam Tu: "Sao lại nói vậy?"

"Không thấy tiệc sinh thần lần này sao? Dù cho là vương đô các châu muốn vuốt mông ngựa vị muội muội Thông Thần này của ta, thì cũng không đến mức đều chọn một dàn có sắc vậy chứ? Ngươi nhìn vị Thế tử Uơng châu kia đi, lúc nói lời chúc mừng muội muội ta mà hai mắt sắp dán hẳn lên mặt Mịch nhi rồi."

Cảnh Từ tâm phiền ý loạn, có hơi nôn nóng: "Ừm, cho nên?"

"Thời gian gần đây ta càng nghĩ càng thấy không thích hợp, đây là sứ thần đến tặng lễ cũng đâu phải chọn mỹ nhân, ngươi nói đi?"

"Ta biết rồi, ý ngươi là." Cảnh Từ xoa xoa chân mày, ý đồ xoa tan bực bội trong lòng: "Tiệc sinh thần do ngươi chuẩn bị, ngươi hẳn là phát hiện từ sớm mới đúng."

"..."

Cảnh Từ lạnh mắt nhìn lại: "Ngươi lại phát hiện thêm gì khác?"

Nam Tu chép miệng, lòng nói cái gì cũng không giấu được hắn: "Ừm, hôm qua phụ vương ta đã triệu hết đám con cháu thế gia kia vào cung, sáng sớm hôm nay đã cho năm người ra ngoài. Hiện giờ còn lại Thế tử

Hãn châu Chử Ly, đồ đệ Liễu Dương hòa của đại gia Nho học Uyển châu Vương Tuyết Chi, Thế Tử Uơng châu Ôn Kiều, Tiểu Tướng quân Đường Duyên của Duẫn châu, ngươi nói phụ vương ta muốn thế nào?"

Cảnh Từ tích tụ trong lòng, lười mở miệng, chỉ nhìn thoáng qua Nam Tu.

Nam Tu gấp đến độ xoay hai vòng trong phòng: "Nếu để muội muội ta gả xa, vậy phải làm sao đây? Ta nói này Cảnh Từ, ngươi nghĩ thế nào hả?"

Cảnh Từ thở dài: "Việc này vẫn là phải xem ý Công chúa."

"Ngươi nói đúng, nếu Mịch nhi không muốn, phụ vương nào nỡ để con bé chịu ấm ức." Y lại xoay thêm hai vòng: "Ta đi tìm Mịch nhi."

"Đừng đi."

"Vì sao? Ngươi muốn để nó gả xa sao?"

"Bởi vì..." Ánh mắt Cảnh Từ rũ xuống, cô đơn nói không nên lời: "Đây là lựa chọn của chính nàng ấy."

Nàng hẳn là nên có quyền lựa chọn, mà không phải do dự vì bất kỳ ai, dù cho cuối cùng nàng không chọn hắn.

Chân đang bước của Nam Tu dừng lại, lẳng lặng nhìn hắn: "Ngươi với muội muội ta, là ý kia, đúng không?"

Cảnh Từ giương mắt, trong mắt là quyết tuyệt thấy chết không sờn: "Đời này không đổi thay, không hối hận."

Quả nhiên, không đến hai ngày trong cung lại bày một bữa tiệc không lớn không nhỏ, gọi mỹ miều là "tiệc phẩm cá".

Đại khái là ăn cá Nam Mịch đưa đến giúp Thần quân sinh ra linh cảm.

Nam Tu dựa vào thân phận của mình tham gia, Cảnh Từ dựa vào thân phận Thống lĩnh Nội Vệ quân của mình cũng tham gia.

Nhìn bốn thanh niên tài tuấn văn thao võ lược, Cảnh Từ càng cảm thấy tim thắt lại, bỗng nhiên trong một nháy mắt, một Đại Tu hành giả Hỏa tộc thiên tư trác tuyệt như hắn đây cũng thấy hơi tự ti.

Nếu luận tu hành, hắn được nhiên đứng trước, nếu luận quyền vị, Cửu châu hiện tại, ngoại trừ phụ tử Nam gia, phỏng chừng dù có là ai cũng phải cúi đầu với hắn. Nếu nói đến gia thế, hắn không cha không mẹ không nói, một người Hỏa tộc như hắn làm thế nào so được với đám con cháu thế gia kia.

Nam Mịch ngồi trong bữa tiệc, ánh mắt đột nhiên liếc về phía Cảnh Từ một cái, vừa khéo chạm nhau với ánh mắt của hắn.

Lúc này hắn mới lấy lại tinh thần, sau đó gật gật đầu với Nam Mịch coi như chào hỏi.

Nhưng Nam Mịch vẫn cứ nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt kia như muốn nhìn thấu lòng hắn vậy, Cảnh Từ không tự chủ được rời ánh mắt đi, lại thấy tay Nam Tu đang nâng ly rượu lên, hắn bèn chạm ly của mình với y, một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Một chạm này đụng đến rượu trong tay Nam Tu sánh ra ngoài mấy giọt.

Dọa đến y giật mình, Nam Tu quay đầu lại trừng hắn: "Ngươi có tật xấu gì vậy, có người kính rượu như ngươi sao..." Thấy vẻ mặt thất hồn lạc phách của hắn, Nam Tu quyết định vẫn nên ngậm miệng, nâng ly rót hết rượu vào bụng.

Khi tiệc tàn, sao trời đã dệt thành biển sáng ngời treo trên không.

Nam Tu cực kỳ khéo hiểu lòng người nói: "Cảnh đại nhân, tiễn Công chúa về nghỉ ngơi đi."

Cảnh Từ gật đầu.

Hắn đi theo sau Nam Mịch, suy nghĩ miên man, lúc thì cảm thấy nàng cách hắn rất xa, lúc lại cảm thấy nàng đã sớm ở ngay trước mắt, một lòng bất ổn, nôn nóng không yên.

Nam Mịch chợt dừng bước, Cảnh Từ suýt thì va phải nàng: "Sao thế?"

"Cảnh Từ, vì sao ngài lại khổ sở như vậy? Là xảy ra chuyện gì sao?"

"Cái gì?" Không ngờ đến Nam Mịch sẽ đột nhiên hỏi như vậy, Cảnh Từ thấy hoảng sợ.

"Ta nói, ngài rất khổ sở." Là trần thuật, không phải câu hỏi.

Cảnh Từ hồi thần, lòng nói mình đã biểu hiện rõ ràng đến vậy sao? Hắn lắc đầu: "Đa tạ Công chúa lo lắng, thần rất ổn."

"Ngài không ổn, Cảnh Từ, ngài rất khổ sở." Thấy hắn dường như không có ý định nói, Nam Mịch duỗi tay muốn kéo lấy tay hắn.

Kết quả không biết vì sao, Cảnh Từ lại bỗng nhiên tránh đi theo bản năng.

Mày Nam Mịch càng nhíu chặt hơn, trong giọng nói đã mang theo hơi giận: "Ngài nói với ta đi chứ!"

Trong lòng nàng biết Cảnh Từ không muốn nói, nhưng càng không muốn nói nàng lại càng thấy tức giận: "Cảnh Từ! Ta tức giận rồi!" Nói xong xoay người đi mất, còn bỏ lại một câu: "Đừng đi theo ta."

Cảnh Từ đành phải ngừng bước, đứng nguyên tại chỗ có phần luống cuống tay chân.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Nam Tu, ngày thứ hai Thần quân đã truyền Nam Mịch đến, Nam Tu lấy cớ muốn bàn với Thần quân về việc của Tử Tiêu quân, cũng gọi cả Cảnh Từ đến.

Nam Tu ngồi bên cạnh Thần quân, thuận tiện thay Thần quân chỉnh lại tấu chương, Cảnh Từ đứng ngay sau lụ từ hai người. Thần quân đại khái cũng muốn cho Nam Tu tham gia, vì vậy mới ngầm đồng ý để hai người họ ở lại.

Khi Nam Mịch đến, ánh mắt chỉ dừng trên người Cảnh Từ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi, sau đó lập tức rời đi, quy quy củ củ hành lễ với Thần quân.

Thần quân vẫy tay gọi nàng qua ngồi xuống, nàng ngồi xuống gần Thần quân, tâm tư lại không kiềm được bay đến chỗ Cảnh Từ.

"Mịch nhi." Thần quân sửa sang lại tóc mai cho nàng: "Mấy người ở bữa tiệc hôm qua đó đều là phụ thân đích thân xem qua, đều là văn thao võ lược, gia thế và học thức sâu rộng, con thấy thế nào?"

Trái tim Nam Mịch đều ở trên người Cảnh Từ, thất thần đáp lời: "Thấy thế nào gì ạ?"

Thần quân cười nói: "Mịch nhi thích người nào?"

"Nếu nói đến thích, đương nhiên là Chử Ly ca ca, chúng con từng cùng đồng hành, huynh ấy là người tốt, nhưng mà những người khác cũng rất tốt." Nam Mịch vẫn đang thất thần.

Trái tim Cảnh Từ trầm xuống, có phần khó thở.

Nam Mịch bỗng nhiên nhíu mày, rên lên một tiếng.

Thần quân vội vàng đỡ nàng: "Mịch nhi, con sao vậy? Không thoải mái?" Cảnh Từ và Nam Tu cũng nhìn sang.

Không khí bỗng nhiên trở nên căng thẳng, cũng may Nam Mịch chỉ lắc đầu, lại nói: "Không có gì, con muốn trở về nghỉ ngơi, phụ thân, phụ thân hỏi chuyện này làm gì?"

"Nghỉ ngơi trước đã, ngày khác lại bàn."

Nam Mịch thất thần đến, lại tâm viên ý mã về.

Nam Tu nhíu mày: "Phụ vương, Mịch nhi sao thế?"

"Không có gì." Thần quân lắc đầu: "Ngô đã xem qua linh mạch của con bé, không có vấn đề, đại khái vẫn là không ngủ ngon, nhớ tiếp tục tìm đại phu."

Nam Tu gật gật đầu.

Ban đêm, Cảnh Từ bừng tỉnh.

Hắn mở to hai mắt nhìn trần nhà, bỗng nhiên phát hiện bản thân thật khó chịu, nghĩ đi nghĩ lại quyết định bay lên nóc nhà, ngắm sao một lát, lại thấy không thú vị, xuống đi tìm Nam Tu.

Hắn không khỏi cười khổ, không ngờ đến có một ngày mình sẽ đi tìm Nam Tu uống rượu.

Nam Tu nửa ngủ nửa tỉnh bị hắn kéo dậy, gió lạnh thổi qua một rận biến thành tỉnh hoàn toàn: "Đại ca à, không phải ai cũng là Hỏa tộc đâu, thế này quá lạnh, vào nhà đi."

Không lay chuyển được Nam Tu, Cảnh Từ theo y vào tẩm cung của y, Nam Tu cho lui hết cung nhân, đánh giá Cảnh Từ: "Thế nào, mượn rượu giải sầu?"

"Không được?"

"Được chứ, sao lại không được." Nam Tu uống một ngụm rượu: "Cũng đâu phải ngày mai Mịch nhi xuất giá luôn, ngươi phải vậy sao?"

Cảnh Từ không trả lời, chỉ chú tâm uống rượu, cứ như hôm nay không uống thì ngày mai sẽ hết cơ hội vậy. Một ly lại một ly, cố tình hôm nay rượu ngon lại không nể mặt, hắn càng uống lại càng tỉnh.

Nam Tu thở dài: "Ngươi và Mịch nhi cãi nhau? Ta thấy hôm nay con bé rất không vui, ngươi ít chọc con bé đi, ta cảnh cáo ngươi rồi đó, gần đây con bé mất ngủ, ngươi lại chọc tức con bé ta là người đầu tiên liều mạng với ngươi."

"Đến nàng ấy ngài còn không đánh lại còn đòi liều mạng với ta."

Nam Tu: "..." Y phát hiện, một khi Cảnh Từ uống rượu, cái miệng này độc đến lợi hại.

Uống cả nửa ngày, Cảnh Từ lắc lắc đầu, rốt cuộc cũng hơi say: "Về đây, rượu này của ngài thật khó uống, không uống ngon bằng của Sở Khương Dũ."

Nhìn theo bóng dáng lảo đảo rời đi của Cảnh Từ, Nam Tu lẩm bẩm: "Sở Khương Dũ? Sở Khương Dũ không phải một đại phu sao?" Còn là một đại phu lợi hại vô địch.

Khi Cảnh Từ lấy lại tinh thần mới phát hiện ra bản thân vô tình đi đến tẩm cung của Nam Mịch, hắn cười khổ một tiếng, xoay người đi về, đi chưa được mấy bước lại lui lại, chợt lóe thân, giấu đi hơi thở đi đến phòng ngủ của Nam Mịch

Nam Mịch đang ngủ, nhưng ngủ cũng không yên ổn lắm, hắn rất muốn đến sờ sờ nàng, lại cảm thấy bản thân hắn là điên rồi, vội vàng lắc đầu đi ra ngoài.

Ra ngoài tẩm cung, một cơn gió lạnh thổi qua khiến hắn tỉnh táo không ít.

Hắn thật sự thấy dở khóc dở cười: Cảnh Từ ơi Cảnh Từ, ngươi đúng là điên rồi, nửa đêm Thống soái Nội vệ quân lẻn vào tẩm cung của Công chúa, đây là tội gì, chết tám mươi một trăm lần cũng không quá.

Hắn mới vừa nhấc chân muốn đi, bên hông đã bị cánh tay non mịn ôm lấy, Nam Mịch dán mặt lên mặt hắn; "Cảnh Từ..."

Đúng rồi, nàng đã không còn là một người xương cốt yếu ớt, nếu lúc này bọn họ giao thủ, Cảnh Từ đều phải đánh hết sức, dù cho hắn giấu đi hơi thở nàng vẫn có thể phát hiện được, tiểu Công chúa của hắn, đã Thông Thần.

Cảnh Từ gỡ tay nàng ra, lui về sau một bước, quỳ một gối chắp tay: "Tội thần đáng chết vạn lần."

Nam Mịch cảm nhận được hơi thở Cảnh Từ là tỉnh ngay, nàng vừa mở mắt đã thấy Cảnh Từ lắc mình đi ra ngoài, nàng vội vàng đuổi theo ra, không biết do số ác mộng mấy hôm nay hay là sự khổ sở của Cảnh Từ trong những ngày qua.

Nàng chợt thấy ấm ức: "Cảnh Từ... chàng..."

Nghe được nghẹn ngào trong giọng nói của nàng, Cảnh Từ lập tức quay đầu lại nhìn nàng, thấy nàng khóc, Cảnh Từ lại bắt đầu hỗn loạn lao đến chỗ nàng: "Công chúa, thần... thần sai rồi, là thần quá phận, Công chúa đánh..."

Nam Mịch phịch một tiếng quỳ ngồi trên mặt đất, ôm lấy cổ Cảnh Từ, nhào vào trong ngực hắn hỏi; "Cảnh Từ... chàng sao thế? Vì sao chàng lại khổ sở như vậy? Vì sao... lại nói chuyện với ta như vậy..."

Trong lòng Cảnh Từ tê dần, suýt nữa đau chết mất, sau đó ôm tấm lưng gầy yếu của Nam Mịch ấn vào trong lòng mình: "Công chúa, mặt đất lạnh, thần sai rồi."

Cảnh Từ đỡ nàng dậy, kéo vào trong lòng, Nam Mịch còn đang mặc áo trong mỏng manh, Cảnh Từ nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng: "Công chúa đừng khóc, Công chúa... muốn thế nào đây?"

"Cảnh Từ, chàng rất khổ sở, ta cảm nhận được hết. Chàng đang sợ hãi, chàng là sợ ta gả cho người khác sao?"

Tay Cảnh Từ khựng lại, buông nàng ra, đối diện với nàng: "Công chúa..."

"Ta nói đúng không?"

"Làm sao Công chúa biết được?"

"Ta..." Nam Mịch hoang mang một lúc lâu, mới nói: "Cũng không biết tại sao ta lại cảm nhận được như vậy."

Cảnh Từ theo Nam Mịch vào tẩm cung của Công chúa, ngồi xuống gian ngoài tẩm điện.

Hắn nghiêm túc hỏi: "Công chúa, bây giờ thần đang nghĩ gì?"

"... Không biết." Nam Mịch nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chỉ lắc đầu.

"Dưới tình huống thế nào thì Công chúa có thể biết trong lòng thần đang nghĩ gì?"

"Ta chỉ là có thể cảm nhận được cảm xúc mãnh liệt nhất của chàng, ví dụ như..." Nam Mịch vươn tay nâng má, ngưng mi như đang nghiêm túc nhớ lại, sau đó nói: "Tiệc Phẩm cá, còn có khi phụ thân truyền ta đáp lời, ta đều có thể cảm nhận được."

Cảnh Từ đột nhiên nhắm mắt lại, không bao lâu Nam Mịch đã hỏi; "Chàng muốn uống sữa bò sao?"

"Ừm, vừa rồi thần đã nghĩ như vậy." Cảnh Từ rót cho Nam Mịch một chén trà nóng: "Đại khái là lần ở trên Đế Thích Thiên kia đã xảy ra vấn đề gì đó."

Nam Mịch nhận trà, thổi thổi, uống từng ngụm từng ngụm nhỏ; "Không sao, cũng không coi là vấn đề gì, ta cảm thấy rất tốt, như vậy khi nào chàng nói lời trái lòng, ta đây có thể đoán được suy nghĩ thực sự của chàng rồi." . Harry Potter fanfic

Cảnh Từ cười khổ một tiếng, sau đó nhìn nàng hết sức nghiêm túc, nói: "Nếu Công chúa đã biết, vậy... thần muốn biết, Công chúa định gả cho vị Thế tử nào? Hay là vị tiểu Tướng quân kia, hoặc là vị đệ tử của đại Nho?"

Nam Mịch nhìn hắn một hồi, sau đó nói: "Không có, chưa từng nghĩ đến. Hôm ấy khi phụ thân truyền ta

đến hỏi chuyện ta đều đang chú ý đến chàng, đến cả phụ thân ta hỏi gì ta cũng chưa nghe rõ, ta trả lời bừa thôi."

Cảnh Từ thở dài một hơi nhẹ nhõm, gật gật đầu, nhất thời như trút được gánh nặng lại không biết nên bày ra vẻ mặt gì.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn hỏi: "Nghe nói gần đây Công chúa đang giải quyết việc giấc mộng? Ngủ không ngon?"

"Ừm." Nói đến chuyện này, hai mắt Nam Mịch cụp xuống, có phần mờ mịt hỏi: "Cảnh Từ, chàng nói xem, rốt cuộc thì thế gian này nên thế nào đây?"

"Sao lại đột nhiên hỏi như vậy?"

"Trước kia ta cảm thấy thần thạch trên cao, Thần quân ở dưới, đặc biệt phụ huynh đều là người cần chính yêu dân, thiên hạ này cũng đã thái bình rất nhiều năm, hẳn nên quốc thái dân an, nhưng mà... cũng không phải như vậy..."

"Công chúa cho rằng, là như thế nào?"

"Ta thấy..." Ánh mắt Nam Mịch rũ xuống, giọng nói nhuốm màu cô đơn, thậm chí xen lẫn hốt hoảng: "Những người đó ở miếu nát, không chắn gió được, cũng không che mưa được, bọn họ không có cơm ăn, quần áo cũng rách, mỗi ngày đều có người bị khiêng ra, không biết là do chết đói hay là chết rét."

"Thế gian này cũng không phải mọi người đều sống như thế, giữa người với người hẳn là có khác biệt."

"Nhưng bọn họ không phải vì không chăm chỉ, cũng không phải vì không thông minh, chỉ là bởi vì thiên phú tu hành của bọn họ không cao, hoặc là xương cốt yếu ớt nên mới bị vứt bỏ như con kiến, đây thật sự công bằng sao?"

Cảnh Từ khẽ thở dài: "Làm sao có thể yêu cầu một thế giới công bằng đây?"

"Giàu nghèo, con đường làm quan, diện mạo đều có thể có khác biệt, nhưng mà không tu hành thì không giống." Hai tay Nam Mịch đan vào nhau đặt trên bàn, chống dưới cằm: "Nhưng người xương cốt yếu ớt kia, rõ ràng là người lại mất đi tư cách được tồn tại như một con người, giống như... bọn họ là một giống loài khác vậy."

Một giống loài khác, giống như chó mèo, sinh vật thấp hơn một bậc, thậm chí thế giới này còn tàn nhẫn với bọn họ hơn đối với động vật.

Cảnh Từ nhìn chằm chằm vẻ khổ sở đong đầy hai mắt kia của Nam Mịch, không kiềm chế được vươn tay vuốt vuốt mái tóc dài của nàng: "Công chúa không cần khổ sở."

Nàng hơi ngước mắt, trong đôi mắt trong veo chảy xuống hai hàng nước mắt, đáng thương khó nói thành lời, nàng nghẹn ngào nói: "Cảnh Từ, ta rất khổ sở."

"Thần biết." Cảnh Từ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng.

Qua một hồi lâu, sắc trời dần lộ ra màu xám trắng, Cảnh Từ mới đề nghị: "Công chúa đi ngủ đi, thời gian không còn sớm nữa."

"Cảnh Từ, chàng có thể ở bên cạnh ta không? Giống như khi chúng ta còn ở Thanh châu đó."

Cảnh Từ do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn đành thỏa hiệp dưới cái nhìn chăm chú và đôi mắt lệ nóng lưng tròng.

Nam Mịch nằm trên giường, không bao lâu vậy mà mơ màng muốn ngủ, hiếm khi ngủ yên ổn như vậy. Đến giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh lại, Thường Hỉ còn nói đã lâu rồi không thấy Công chúa ngủ nướng đấy.

Nàng biết, nhất định là Cảnh Từ đã lặng lẽ đi mất, trong lòng nàng vẫn không kiềm chế được khẽ nhảy nhót.

Có thể là thấy được Nam Mịch cũng không bài xích qua lại với con em thế gia, Thần quân lại lấy các loại lý do bày không ít bữa tiệc lớn lớn nhỏ nhỏ.

Nam Mịch rất nghe lời tham gia, bởi vì tham gia những buổi tiệc cung đình thế này có thể trông thấy Cảnh Từ.

Đến gần cuối năm, Thần quân cũng không tiện giữ đám con em bảo bối các nhà các châu ở lại Thần đô đón giao thừa, nhưng bốn tên nhóc này Thần quân nhìn đứa nào cũng thấy rất thích hợp.

Làm người dịu dàng ấm áp, ổn trọng, ngây thơ, lương thiện đều vừa khéo đủ.

Cứ thế thả về như vậy, lại cảm thấy bên phía Nam Mịch không có được một tin chắc chắn nào, vẫn là không chắc chắn lắm.

Việc sắp xếp cho mấy vị công tử này về nhà, chẳng có nghi ngờ nào lại rơi xuống đầu Cảnh Từ.

Thứ nhất hắn mới thăng chức, hắn cũng phải làm chút việc, để đủ loại quan viên trong triều nắm bắt được, thứ hai Cảnh Từ sắp xếp người các châu trở về, cũng để người Hỏa tộc trong thiên hạ nhìn xem.

Hiện tại người Hỏa tộc xưa đâu bằng nay, cũng có thể giữ địa vị cao.

Nghe nói Cảnh Từ nhận nhiệm vụ bảo bối này, Nam Tu cười hắn mấy ngày, đặc biệt nghe nói hôm nay muốn đi bẩm báo Thần quân về quà đáp lễ cho các châu mang về, sáng sớm Nam Tu đã chờ trong điện của Thần quân.

Dẫn đến khi Cảnh Từ vào đại điện của Thần quân, nhìn thấy đầu tiên là Nam Tu dù bận nhưng vẫn ung dung, chuẩn bị xem náo nhiệt.

Liếc y một cái, Cảnh Từ tiến đến hành lễ, Thần quân giơ tay cắt ngang: "Tấu chương ngươi trình lên ngô đã xem rồi, làm rất tốt, trước đây chỉ biết tu vi Tầm Nhiên cao, không ngờ xử lý chính vụ cũng xuôi chèo mát mái như vậy."

Nam Tu ở bên cạnh bật cười thành tiếng, phụ họa: "Còn không phải sao, nếu không phải cùng đi Thanh châu một chuyến, con đúng là không biết, Cảnh đại nhân của chúng ta văn thao võ lược, không gì không làm được đấy."

Cảnh Từ được Thánh Điện hạ khen một trận hư tình giả ý như vậy, cũng đáp lại bằng một nụ cười ngoài cười nhưng trong không cười.

Đúng lúc này Nam Mịch đến.

Nàng vốn định đến ăn cơm chiều với Thần quân, kết quả thấy Cảnh Từ cũng có mặt, một nửa tâm tư đã bị Cảnh Từ hấp dẫn đi mất.

Cảnh Từ thấy Nam Mịch tới, thấy nàng mặc hơn mỏng, vậy là lại thất thần trong chốc lát: Sao không ăn mặc cho tử tế? Vừa rồi bên ngoài có thời tiết thế nào chứ? Không lạnh sao? Đêm qua ngủ có ngon không?

Đến khi hắn lấy lại tinh thần, Thần quân đã kể ra mười mấy món ăn để Nam Mịch chọn.

Lúc này Nam Mịch gật gật đầu, tùy tiện chọn mấy món, Thần quân dặn dò xuống dưới.

Nàng lại bất chợt nói: "Thấy trời bên ngoài đẹp, ta nghĩ sẽ không lạnh cho nên mặc hơi ít, đúng là có hơi lạnh, ừm... Cũng may đêm qua ta ngủ ngon, cảm giác tinh thần tốt lên, cũng không quá lạnh."

Lúc này Cảnh Từ mới nhìn sang, vừa khéo đối diện với ánh mắt cũng nhìn sang của Nam Mịch, tròng mắt tiểu Công chúa xoay chuyển linh hoạt, cười với hắn.

Cảnh Từ không kiềm chế được, cong cong khóe môi, cười.

Nam Tu ngồi một bên chỉnh sửa lại tấu chương thật bất hạnh thấy một màn mắt đi mày lại của hai người, cảm thấy hơi khó chịu, ho nhẹ một tiếng: "Khụ, Cảnh đại nhân, cũng ở lại dùng bữa đi?"

Hai người đang "mắt đi mày lại" bị cắt ngang, Cảnh Từ vội vã chắp tay hành lễ: "Quân thượng và Công chúa dùng bữa, thần không dám quấy rầy, xin được cáo lui."

Thấy nữ nhi Thần quân lập tức vui vẻ, vậy nên nhìn Cảnh Từ cũng thêm mấy phần thuận mắt: "Tầm Nhiên, không sao, cứ ở lại dùng bữa đi."

Cảnh Từ kinh ngạc, cuối cùng vẫn chắp tay: "Thần không dám, thần lập tức lui xuống ngay."

Thần quân cũng không ép buộc, gật đầu đáp ứng.

Dường như chợt nhớ đến chuyện gì, Nam Tu đột nhiên mở miệng: "Ôi, Cảnh đại nhân." Y đứng dậy đi đến bên cạnh Cảnh Từ, duỗi tay ôm lấy vai hắn: "Vẫn nên ở lại đi."

Cảnh Từ khó hiểu nhìn y một cái.

"Lên phía Bắc đến Đồ sơn, là ngươi hộ tống Công chúa suốt hành trình, lần này bình định Thanh châu, lại là ngươi giúp ta rất nhiều, không nhắc đến lễ nghĩa quân thần, Nam gia chúng ta cũng nên giữ ngươi ở lại dùng bữa cơm đạm bạc."

Không biết trong hồ lô của y muốn bán thuốc gì, Cảnh Từ vẫn hơi do dự, nhưng Thánh Điện hạ đã nói đến

đây, hắn cũng không tiện từ chối.

Dùng bữa với hoàng gia, đây là vinh quang cỡ nào, dù có là Cảnh Từ thì trong lòng cũng có lo sợ. Cũng may một bữa cơm ăn trong nơm nớp cũng đã xong, cung nhân dâng trái cây lên.

Thần quân bóc một quả quýt, đưa cho Nam Mịch: "Mịch nhi, phụ thân chọn Chử Ly làm phò mã cho con, thế nào?"

Chương 25: Trao đổi

Chuyển ngữ: Quả Hạnh nhân

Nam Tu hoảng sợ, suýt phun sạch trà trong miệng. Cảnh Từ đang lột quýt cũng khựng lại nhưng không ngẩng đầu.

Nam Mịch còn đang ngậm múi quýt trong miệng, lắc lắc đầu.

Thần quân không hiểu, nghi ngờ hỏi: "Vì sao? Không phải con rất thích tên nhóc kia à? Ngộ đã xem rồi, tên nhóc đó văn thao võ lược, tính tình cũng ngay thẳng thật thà, lại có tình nghĩa từng đi phương Nam cùng con."

Lúc này Nam Mịch đã nuốt múi quýt trong miệng xuống: "Cái "thích" con nói không phải loại thích này, phụ thân, con không thể gả cho Chử Ly ca ca."

Cuộc trò chuyện của hai cha con bên này thoải mái nhẹ nhàng, trong lòng Nam Tu và Cảnh Từ lại đang nổi cơn sóng dữ.

Thần quân lấy nửa quả quýt còn lại trong tay Nam Mịch: "Đừng ăn nhiều quá, sao con không thể gả cho Chử Ly?"

"Vì con phải gả cho Cảnh Từ."

Thần quân: "???"

Nam Tu: "!!!"

Cảnh Từ: ". . . . . "

Lặng im một hồi lâu, Cảnh Từ mới bỏ quả quýt trong tay xuống, nếu đã nói đến đây rồi thì hắn cũng không

thể đứng ngoài cuộc, đành phải để mặc cho người xử lý.

Giọng Thần quân trầm hẳn xuống: "Mịch nhi, chuyện này liên quan đến danh dự của con, sao có thể nói bậy được?"

Nam Mịch cũng nghiêm túc hơn: "Phụ thân, con không nói bậy, không phải Cảnh Từ thì con không gả."

Thần quân hít một hơi thật sâu, bấy giờ mới nhìn về phía Cảnh Từ đang ngồi nghiêm chỉnh sẵn sàng đón địch, ánh mắt cũng dần tối lại: "Cảnh Từ?"

Chuyện đã đến nước này, Cảnh Từ đứng dậy quỳ xuống hành lễ: "Thần, ái mộ Công chúa."

Vừa dứt lời, chén trà trong tay Thần quân bay qua, sượt qua sườn mặt Cảnh Từ, để lại một vệt máu.

Nam Mịch cau mày, đang định nói gì lại bị Nam Tu kéo lại.

Thần quân trầm giọng quát: "Cảnh điện chủ! Ai cho ngươi bản lĩnh đó!"

Cảnh Từ không đáp gì, vẫn cứ quỳ ở đó.

Cuối cùng Nam Mịch vẫn thoát khỏi tay Nam Tu, quỳ xuống cạnh Cảnh Từ: "Phụ thân, người làm gì vậy? Chuyện này sao có thể trách một mình hắn được? Huống chi chuyện này có gì sai đâu?"

Im lặng hồi lâu, Thần quân chỉ nói: "Nam Tu, đỡ muội muội của con dậy. Cảnh Tầm Nhiên, trở về Chá Phàm điện của ngươi đi, suy nghĩ kỹ càng, ngày mai lại nói rõ ràng cho ngô."

Cảnh Từ đứng dậy, thoáng nhìn qua Nam Mịch trước, sau đó chắp tay hành lễ với Thần quân rồi xoay người rời đi.

Cuối cùng Thần quân nhìn Nam Mịch một lúc lâu, tận tình khuyên bảo: "Mịch nhi, nếu con không thích Chử Ly thì phụ thân có thể tìm người khác cho con."

Miệng Nam Mịch mím thành một đường cô độc khó chịu: "Nhưng... Nhưng con không cần người khác..." Con chỉ cần hắn.

Lại là một lần im lặng, Nam Tu cảm thấy lửa giận của phụ thân như sắp lan đến mình, không nhịn được

run rẩy. Thần quân bất đắc dĩ nói: "Mịch nhi, có rất nhiều chuyện con không hiểu."

Thần quân nói như vậy ngược lại càng làm cho Nam Mịch tức giận ấm ức hơn, khóe mắt nàng đỏ lên, mềm mại giận dỗi: "Con hiểu rõ mà, phụ thân mới là người không hiểu, phụ thân không hiểu gì cả!"

Nói xong nàng xoay người rời đi, đi được vài bước, nàng lại quay đầu nhìn thoáng qua quả quýt đã được Cảnh Từ lột để trên bàn, quay về cầm lấy rồi mới nhanh chóng tức giận bỏ đi.

Nam Tu đang đứng một bên dở khóc dở cười lắc đầu, còn chưa làm xong hành động này, Thần quân đột nhiên hỏi: "Tu nhi, con đã sớm biết chuyện của muội muội con rồi?"

Y hoảng sợ giật mình, sau đó vội trả lời: "Con? Tất nhiên là con không biết rồi? Ha ha... Không biết."

"Hửm? Con đi về phía Bắc cùng Cảnh Từ mà không phát hiện ra sao?"

"Con... Con..." Vẻ mặt của y hơi mất tự nhiên, y vội vàng giải thích: "Chúng con ở cùng một chỗ đương nhiên chỉ để thảo luận tình hình chiến sự, sao sẽ nói mấy chuyện này? Ha ha... Hoàn toàn không có thời gian mà."

"Ừ," dường như không muốn nói về vấn đề này nữa, Thần quân nhấp một ngụm trà: "Con nghĩ thế nào về chuyện này?"

"Chuyện này..." Nam Tu sốt ruột đến toát mồ hôi, ấp úng một hồi rồi nói: "Cuối cùng cũng phải xem ý Mịch nhi..." Bắt gặp ánh mắt Thần quân nhìn qua, y nuốt nước bọt: "Ờm... và ý của người nữa."

Thần quân thở dài: "Nếu là con, sau này con muốn cưới ai ngô sẽ không can thiệp. Nhưng Mịch nhi..." Trong phút chốc, Thần quân dường như đã già đi rất nhiều, ngài thở dài: "Tính Mịch nhi vốn đơn thuần, từ nhỏ đã không biết tu linh, lúc mẫu thân của con sắp ra đi cũng lo lắng cho Mịch nhi nhất, ngô là... Ai....."

Ngài xoa mày, những thứ ứ đọng trong lòng dường như không thể nào bỏ đi được.

Nhìn thấy phụ thân như vậy, Nam Tu cũng cảm thấy đau lòng, y ngồi xuống bên cạnh Thần quân: "Phụ thân, nhiều năm qua cũng nhờ có người mà Mịch nhi đã trưởng thành rất tốt."

Thần quân là vua là cha của người trong thiên hạ, ngài gánh trên vai thần dân nơi đây, nhưng đồng thời

ngài cũng giống như mọi nam nhân trên thế gian, ngài cũng là một người phụ thân và trượng phu.

Ngài đặt nhiều kỳ vọng vào Nam Tu, cũng may Nam Tu quả thực không làm ngài thất vọng, cũng xem như đã trưởng thành rất tốt, tương lai chắc chắn cũng có thể đạt được sự nghiệp lớn.

Nhưng Nam Mịch lại khác, nàng vốn là căn cốt yếu ớt, từ nhỏ đã không có mẫu thân bên cạnh, phụ thân và huynh trưởng lại luôn bận rộn, thời gian ở cùng nàng rất ít.

Thân là phụ thân của nàng, Thần quân cũng không hy vọng nàng có thể đạt được sự nghiệp to lớn gì hay phải trở thành người thế nào. Việc cho nàng đến Đồ sơn, Thần quân cũng ẩn giấu tâm tư riêng của mình. Trời sinh căn cốt yếu ớt có tuổi thọ quá ngắn, ngài sợ bản thân còn sống mà nữ nhi đã không còn, cho dù là ngài hay nhi tử cũng không chịu được một đòn như vậy.

Cho dù là Thần quân cao cao tại thượng cũng sẽ có cảm giác bất lực khi đối mặt với con cái như bao cặp cha mẹ bình thường khác.

Thần quân bảo Cảnh Từ trở về Chá Phàm điện để hắn suy nghĩ thật kỹ, nhưng chưa nói sẽ cấm túc hắn, hắn đành phải tiếp tục xử lý chính sự.

Chỉ cần một ngày còn ở vị trí này thì phải tiếp tục tính toán chính sự.

Ban đêm ngủ không được, hắn dứt khoát xoay người ngồi dậy. Những lá thư Nam Mịch viết cho Nam Tu lúc ở Thanh Châu đều bị hắn lấy đi, lúc đó ngoài trừ "Thấy tự như mặt", hắn chỉ có thể dựa vào những lá thư của Nam Mịch để làm dịu nỗi nhớ.

Hắn đọc từng lá, xem hết lần này đến lần khác.

Mỗi lá thư của Nam Mịch được viết khi nào, khi nào được gửi đến Thanh Châu, trong thư viết gì, chỗ nào viết sai, chỗ nào nét chữ không vững, hắn đều nhớ rõ và thuộc nằm lòng.

Bây giờ hắn lại lấy thư ra, vừa nhìn vừa cười.

Nhớ đến giọng nói và dáng vẻ của nàng khi nói với Thần quân rằng phải gả cho hắn, hắn cảm thấy thật sự rất đáng giá, nàng nói như đây là điều nên làm theo lẽ thường, thuận theo tự nhiên, thậm chí trong phút chốc khiến hắn cảm thấy chuyện này vốn nên như vậy.

Trên hành trình đi Thanh Châu, hắn thường xuyên cảm thấy Nam Mịch đã thay đổi rất nhiều, trưởng thành hơn nhiều, cho đến hôm nay, hắn chợt nhận ra không phải như vậy.

Công chúa chỉ trưởng thành hơn nhưng nàng không hề thay đổi, vì họ ái mộ lẫn nhau nên yêu nhau rồi thành thân, trên đời này có rất nhiều câu chuyện yêu nhưng không thể đến với nhau, cũng có những chuyện ý nan bình.*

**Ý nan bình – 意难平: Tâm nguyện khó thành, ám chỉ chuyện không thể buông bỏ, không có hồi đáp, thường dùng cho những cặp đôi đáng tiếc không đến được với nhau.*

Nhưng Nam Mịch rất đơn giản, yêu nhau thì phải ở bên nhau, không để ý gia thế, không để ý thân phận, không cần đắn đo cũng không cần do dự.

Hắn cất kỹ thư trong tay, cầm lấy chiếc hộp bên cạnh hộp gấm đựng thư, đó là một miếng ngọc rất giống với cây trâm ngọc đã vỡ trước đó mà hắn tìm được.

Hắn cố tình luyện kỹ thuật khắc ngọc, khắc cho Nam Mịch một cây trâm ngọc tinh xảo hơn cây lúc trước.

Đúng lúc này, hắn chợt quay đầu lại: "Ai?!" Ngay cả hắn cũng gần như không phát hiện được.

Kết quả là Nam Mịch đang đứng đó mếu máo: Vậy mà bị chàng phát hiện ra rồi. Cảnh Từ, xem ra tu vi của chàng thật sự rất cao."

"Sao Công chúa lại đến đây?"

Nam Mịch đi đến bên cạnh hắn, lông mi cụp xuống, tạo thành một bóng râm trên mặt, một hồi lâu sau nàng mới mở miệng nói bằng giọng vô cùng ấm ức: "Nếu ta rời khỏi cung vào ban ngày thì phụ thân sẽ biết, ta sợ người sẽ gây phiền toái cho chàng, nhưng mà..." Giọng của nàng yếu dần, tựa như chỉ cần thổi nhẹ sẽ tan biến trong không khí.

Cảnh Từ nhìn chằm chằm cái bóng dưới lông mi của nàng, trong lòng mềm đến nỗi có thể bóp ra nước, tay hắn đang buông thõng bên hông hơi giật nhẹ, dường như muốn chạm vào Nam Mịch, nhưng cuối cùng hắn chỉ nhẹ nhàng hỏi: "Nhưng mà gì?"

Nam Mịch vẫn rũ mi như cũ, mặt hơi ửng đỏ: "Nhưng mà... Ta có chút nhớ chàng."

Cảnh Từ nhẹ nhàng cong môi, tay đang ở bên hông cũng nâng lên, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt trắng mịn của nàng: "Thật không? Nhưng Công chúa, thần rất nhớ người, hơn cả một chút."

Lúc này đã là đầu năm, ngoài trời càng lạnh hơn, những con cháu thế gia đã khởi hành trở về từ hôm qua, Nam Mịch ngước mắt nhìn Cảnh Từ, trên khuôn mặt của thiếu nữ hiện lên sự thẹn thùng, làm nàng có vẻ càng mê người: "Cảnh Từ, phụ thân có gây khó dễ cho chàng không?"

Cảnh Từ lắc đầu, tay trượt trên mặt Nam Mịch xuống cần cổ tinh tế của nàng, khi mở miệng thì giọng hắn cũng khàn đi: "Từ ngày hôm đó Thần quân vẫn chưa triệu kiến ta, hẳn sẽ sớm thôi, khi các vị con cháu thế gia các châu đi về rồi thần phải đi báo cáo công việc của mình."

Nam Mịch gật đầu không nói thêm gì nữa, nàng cứ cảm thấy sau khi nàng nói rõ tình cảm của hai người trước mặt Thần quân thì Cảnh Từ đã khác trước, ánh mắt hắn nhìn nàng cũng khác.

Để tránh việc bản thân mất kiểm soát, Cảnh Từ rút bàn tay đang dần nóng của mình về, hắn kéo tay Nam Mịch đi đến nơi hắn vừa cất thư, cầm lấy chiếc hộp đựng trâm ngọc: "Công chúa, cây trước đó thần đưa cho Công chúa quá sơ sài, thần đã làm một cây mới."

Nam Mịch nhận lấy hộp gỗ tử đàn kia rồi cẩn thận mở ra, trâm ngọc cố ý khắc theo hình vẽ hoa văn sóng biển, Thủy tộc thờ phụng biển rộng có linh, hoa văn sóng biển là đồ đằng mang điềm lành. Nàng vốn cho rằng Cảnh Từ sẽ đưa nàng trâm khắc hoa hay bướm gì đó, không ngờ là hoa văn sóng biển

Kỹ thuật khắc ngọc tinh tế hơn nhiều, người ngoài nghề như Nam Mịch cũng nhìn ra Cảnh Từ đã bỏ nhiều công sức làm: "Sao lại là hoa văn sóng biển?"

"Công chúa nghĩ là gì? Nên là thứ gì?" Cảnh Từ tiến lại gần nàng, hơi hơi khom người bên tai nàng: "Là trâm hợp hoan hay là trâm phượng hoàng?" Hơi thở của hắn phả vào tai Nam Mịch.

Nàng ngứa rụt cổ lại, lui về sau một bước: "Không... không phải."

Trong lúc đang cuống quít nàng chợt bắt gặp đôi mắt trêu đùa của Cảnh Từ, nàng nhìn đi chỗ khác, ngồi lên ghế và lẩm bẩm: "Cảnh Từ, chàng học hư rồi."

Cảnh Từ cười khẽ một tiếng, ngồi xuống gần nàng: "Công chúa lén ra ngoài đúng không? Có muốn về sớm chút không, để người khác phát hiện thì không hay lắm."

"Chàng muốn đuổi ta đi?" Nam Mịch cau mày nhìn hắn.

Cảnh Từ bất đắc dĩ cười một tiếng: "Sao có thể như vậy được? Thần giúp Công chúa thử cây trâm này nhé?"

Nam Mịch gật đầu: "Trâm ngọc lần trước chàng đưa cho ta đã bị rớt vỡ ở Đế Thích Thiên rồi, ta đã quên hết chuyện xảy ra sau khi chúng ta tách ra vào hôm đó, đợi ta tỉnh lại thì đã Thông Thần. Bọn họ đều nói là Thần thạch bảo hộ ta, ta chính là thiên nữ do Thần thạch lựa chọn, chàng nói xem... thật sự là như vậy sao?"

"Nếu không thì Công chúa nghĩ thế nào?" Cảnh Từ cài trâm cho Nam Mịch xong rồi hài lòng ngồi xuống.

"Trên đời này thật sự có thiên nữ sao? Gần đây ta cứ suy nghĩ mãi, ta bỗng nhiên Thông Thần, linh lực tu luyện cũng khác hẳn những người khác, đây thật sự là điềm lành trời giáng sao? Nhưng mà... Ta nghe ca ca nói, vào ngày hôm đó chàng đã chảy máu, nhưng ta không nhớ rõ, có phải ta đã làm chàng bị thương không? Ta còn có thể gây thương tổn cho người khác không?"

Cảnh Từ giữ chặt tay nàng: "Linh lực của Thần thạch thâm hậu, vượt qua sức chịu đựng của người và thần, chuyện hôm đó thần cũng không nhớ rõ, chuyện này không liên quan đến Công chúa."

Cảm giác mất khống chế làm Nam Mịch vừa nghĩ đến đã bắt đầu thấy hoảng loạn, nàng cau mày: "Nhưng mà..."

"Thần có chảy máu chắc chắn cũng không liên quan đến người," Hắn cắt ngang suy nghĩ lung tung của Nam Mịch: "Nếu ý trời khó đoán thì chúng ta cần gì phải lo sợ không đâu?"

Nam Mịch lại thở dài: "Ý trời... nhưng ý trời rốt cuộc là gì."

"Công chúa, thần cảm thấy bây giờ đã rất tốt rồi."

Lúc này Nam Mịch mới thở lông đôi mày đang cau, nhìn về phía hắn: "Cái gì?"

"Thần nói, bây giờ, thần có thể nhìn thấy Công chúa, Công chúa khỏe mạnh ngồi ở trước mặt thần, thần thích Công chúa và may là Công chúa cũng thích thần, như vậy đã rất tốt rồi."

Ngẩn ngơ hồi lâu, Nam Mịch lại cười: "Cảnh Từ, chàng nói đúng, bây giờ đã rất tốt."

Lòng Nam Mịch dần bình tĩnh lại, lúc này mới có lòng dạ xem cây trâm Cảnh Từ vừa cài cho nàng: "Cây trâm này thật đẹp quá, Cảnh Từ, nếu chàng bị phụ thân ta bãi miễn thì chàng cũng có thể mở một tiệm trâm ngọc nuôi sống bản thân nhỉ?"

Nàng nghiêm túc nói hoàn toàn chọc cười Cảnh Từ: "Nếu Công chúa có thể hy vọng thần tốt hơn thì thần sẽ rất cảm kích."

Nam Mịch càng nghiêm túc hơn: "Không sao đâu, Cảnh Từ. Nếu chàng bị bãi miễn, ta sẽ bán tất cả trâm ngọc trang sức của ta lấy tiền, hẳn là có thể giữ chàng sống qua vài ngày nhỉ? Ta nghe ca ca nói, người ở ngoài cung hình như không cần bao nhiêu tiền bạc..."

"Những món trang sức này của Công chúa đừng nói mấy ngày, ngay cả mấy đời cũng đủ."

"Thật sao?"

"Thật, những của cải này của Công chúa đem bán đi cũng đủ để thần sống cả đời, còn sống rất xa hoa lãng phí."

Nam Mịch chép chép miệng: "Vậy... Vậy nếu tính cả ta thì sao? Còn đủ không? Nếu tính cả ta và chàng."

"..." Cảnh Từ nhìn nàng một lúc, gật gật đầu: "Đủ."

Khuôn mặt Nam Mịch thoáng chốc rạng rỡ hẳn: "Thật sao? Không sao đâu, không xa hoa lãng phí cũng được, đúng không? Cảnh Từ, chàng không xa hoa lãng phí cũng được đúng chứ?" Nàng thử dò hỏi Cảnh Từ, nhưng sự vui vẻ trong mắt đã không giấu được.

Cảnh Từ gật đầu: "Đương nhiên, không xa hoa lãng phí cũng được," Hắn nhìn chằm chằm nàng rồi hỏi: "Công chúa, sao đột nhiên lại nói như vậy?"

"Bởi vì..." vẻ mặt Nam Mịch do dự, hơi lo lắng nói: "Nhìn thái độ của phụ thân hôm ấy, ta sợ người sẽ không đồng ý cho chúng ta thành thân, đến lúc đó nếu phụ thân bãi miễn chàng thì nên làm thế nào mới đúng?"

"Nếu bãi miễn thần thì tại sao Công chúa phải tính cả mình vào?" Giọng nói của hắn nhẹ nhàng, trong mắt phản chiếu vẻ mặt nghiêm túc của tiểu Công chúa.

Kết quả Nam Mịch nói một cách đương nhiên: "Nếu ta đã gả cho chàng thì đương nhiên phải giống với chàng. Ta không làm Công chúa nữa mà đi làm một người dân bình thường, đương nhiên phải tính cả ta vào nữa, làm sao vậy? Cảnh Từ? Chàng lo rằng ta sẽ tiêu rất nhiều tiền sao? Ta sẽ không..."

Tay Cảnh Từ vòng qua eo nàng, kéo nàng vào lòng ngực mình: "Công chúa, có thần ở đây, Công chúa có thể tiêu xài tùy ý, có thể vĩnh viễn phung phí."

Đôi mắt Nam Mịch cong cong nở nụ cười: "Phụ thân của ta không cho chúng ta có cách kiếm tiền thì làm sao đây? Người muốn cắt xén chúng ta thì làm sao đây?"

"Thần lang bạt ở Cửu Châu đã nhiều năm, có rất nhiều bằng hữu, có rất nhiều người thiếu tiền của thần, dù chỉ thu lợi tức cũng đủ cho Công chúa tiêu xài."

"Vậy chúng ta không sợ phụ thân ta phản đối đúng không?"

"Ừ, không sợ."

Nam Mịch vùi vào lồng ngực Cảnh Từ, dựa gần tai hắn, mềm mại nói: "Vậy... cho dù phụ thân ta có làm khó dễ chàng thế nào thì chàng cũng đừng từ bỏ ta, có được không?"

Ngực Cảnh Từ như ngừng đập: Thì ra nàng đang lo lắng chuyện này.

"Thần vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không từ bỏ, Công chúa đừng sợ."

"Cảnh Từ..." Nàng kề sát bên tai hắn, nhỏ giọng nói chuyện, gần như nỉ non: "Ta rất sợ một khi phụ thân hù dọa chàng, chàng sẽ không thích ta nữa, chàng sẽ đứng về phía phụ thân, vậy thì ta chỉ còn lại một mình... Cảnh Từ..."

"Công chúa đừng sợ, thần sẽ luôn ở đây, sẽ luôn thích Công chúa." Hắn cố chịu nhiệt độ đang dần nóng hơn ở bên tai, ôm chặt người trong ngực hơn, nhẹ nhàng vỗ lưng Công chúa: "Công chúa, thần đưa người về nhé? Người nên nghỉ ngơi rồi."

"Chàng có thể ở cùng ta không?" Nam Mịch nhỏ giọng cầu xin, ấm ức tủi thân làm người chịu không nổi.

"Được, thần đưa người về, tối nay ở cạnh người."

Cảnh Từ đưa Nam Mịch về cung, rửa mặt chải đầu qua loa rồi lại dỗ nàng lên giường, chưa bao lâu nàng đã ngủ, có thể là do nhiều ngày ngủ không ngon. Hắn dùng bụng ngón tay sờ nhẹ khóe miệng Nam Mịch, sau đó lại sờ khuôn mặt nàng.

Vậy mà cũng không đánh thức nàng, nàng ngủ rất sâu, thẳng đến khi hắn cúi người đắp chăn cho nàng, Nam Mịch mới hơi động đậy: "Cảnh Từ... Ta rất thích chàng."

Không biết nàng đang nói mớ hay đang tỉnh, nhưng ngay sau đó nàng lại chìm vào giấc ngủ, hồn nhiên không biết mình lại trêu chọc tình cảm bên trong Cảnh Từ.

Cảnh Từ khẽ cười một tiếng rồi khom lưng hôn bên tóc mai của nàng, nhẹ giọng nói: "Thần cũng rất thích."

Rất thích Công chúa, thích Công chúa cũng thích thần.

Lúc Nam Mịch tỉnh lại đã là buổi chiều, đương nhiên Cảnh Từ đã rời đi từ sớm.

Nàng dùng cơm đơn giản, đang nghĩ xem hôm nay có nên tìm huynh trưởng hỏi thăm tình hình gần đây của Cảnh Từ không, phụ thân có làm khó hắn không, kết quả nàng chưa kịp đi tìm Nam Tu thì Nam Tu đã tự đến.

"Ca ca."

"Ừ," Nam Tu ngồi xuống, đưa cho Nam Mịch một cây trâm ngọc trai quấn hoa: "Hôm nay huynh thấy nó ở Tư Sức Ty, cảm thấy hợp với muội nên mang đến cho muội trước." Vừa nói, hắn vừa vô thức nhìn cây trâm ngọc chưa từng được thấy trên đầu Nam Mịch.

Hắn biết loại ngọc dùng để chế tác trâm ngọc là bạch ngọc tủy Nam Hải, chỉ có một ít ở sâu trong nham thạch ở Nam Hải, cực kỳ hiếm có, nếu người Thủy tộc sử dụng thủy linh lực, sẽ làm nó vô cùng cứng rắn, vượt xa sắt hay đồng tầm thường.

Sở dĩ hiểu biết như vậy là vì thanh kiếm ngọc đưa cho Nam Mịch lúc trước được làm từ loại ngọc này.

Quả nhiên biết muội chi bằng huynh, cây trâm ngọc trai này rất hợp với mắt Nam Mịch, nàng cầm nó trong tay, ngó trái ngó phải đều thấy thích.

Nam Tu lại nói: "Hôm nay Cảnh Từ đi gặp phụ thân."

Tay cầm trâm khựng lại, Nam Mịch nhíu mày hỏi: "Sao rồi? Phụ thân nói gì? Có ức hiếp Cảnh Từ không?"

"Hiện tại còn chưa biết được, hắn vừa tiến vào đại điện, đợi một lát sẽ ra ngay."

Nam Mịch không còn lòng dạ thưởng thức cây trâm này nữa.

Cảnh Từ đến đại điện của Thần quân, đầu tiên là trung quy trung củ báo cáo việc liên quan đến hành trình trở về của các con cháu thế gia, một lúc lâu sau Thần quân mới có lệ nói một tiếng: "Ừ."

Thấy rằng không nhận được phản hồi nào, vì thế Cảnh Từ chắp tay: "Thần xin cáo lui."

"Cho Cảnh điện chủ cáo lui trước đi, Cảnh Từ ở lại, ngô tâm sự việc riêng với ngươi."

Trong Đại điện ngoại trừ Cảnh Từ còn có vài cung nhân, Thần quân vẫy vẫy tay, bọn họ lui xuống. Cảnh Từ thầm nghĩ, chuyện gì nên tới vẫn sẽ tới.

Cung nhân mới đi ra không bao lâu đã quay lại, mang đến một chiếc ghế dựa, Thần quân nói: "Ngồi đi."

Đầu tiên hắn hơi do dự, sau đó cũng không ngập ngừng, Cảnh Từ ngồi xuống.

Thần quân không dao động: "Những người Hỏa tộc ngươi che giấu ở Chá Phàm điện, ngô đã tra xét từng người, đều là mấy người dân thường, bị Dịch thị ở Bắc Tam châu xem là con dân chính mình, nộp thuế cho Dịch thị."

"Đúng vậy." Cảnh Từ gật gật đầu, không biết Thần quân muốn nói cái gì.

"Từ nhỏ ngươi đã ở Chá Phàm điện nên hiếm khi nhìn thấy người Hỏa tộc, nhìn thấy người tộc mình cảm thấy rất thân thiết đúng chứ?"

"Chẳng qua thần cảm thấy bọn họ rất đáng thương, không có ý gì khác, người của các tộc đều giống nhau."

"Đúng không? Ngươi nói là Hỏa tộc giống với Thủy tộc? Vậy trong lòng ngươi Dịch thị và Nam thị cũng giống nhau sao?"

Mắt Cảnh Từ lóe vài cái, cuối cùng nói: "Ý thần không phải như vậy."

"Ừ, hẳn là Cảnh điện chủ sẽ không xem nghịch tộc cũng giống như Thủy tộc, đúng chứ?"

Ý trong lời này đã rất rõ ràng, muốn cưới Công chúa, chỉ với thân phận là người Hỏa tộc này thì hắn cũng đã mất cơ hội bước vào vòng tiếp theo.

Hắn gật đầu rồi lại lắc đầu, Thần quân nhướng mày, nghe Cảnh Từ nói: "Đương nhiên, làm sao thần dám xem hoàng gia và nghịch thần Dịch thị như nhau được, chỉ là thần cũng muốn hỏi Thần quân một câu: Trong mắt Thần quân, năm tộc trong thiên hạ thật sự có phân biệt cao thấp sao?"

Sau câu hỏi này, trong điện yên tĩnh hồi lâu, Thần quân hồi lâu không nói gì nhưng khi nói vẫn bình tĩnh không dao động như cũ: "Nghe nói nhiều năm trước ngươi đã cứu một đứa trẻ, cùng họ với ngươi? Tên nó là gì?"

"Cảnh Mạch."

"Ừ," Thần quân gật đầu: "Đứa nhỏ này đang ở y lư của Sở Khương Dũ?"

Nói xong, Cảnh Từ bỗng ngước mắt nhìn qua, vừa vặn bắt gặp ánh mắt sâu không lường được của Thần quân. Thì ra Thần quân biết mọi chuyện. Ngay cả Sở Khương Dũ rồng thần không thấy đầu chỉ thấy đuôi ngài cũng biết.*

**Rồng thần không thấy đầu chỉ thấy đuôi (Thần long kiến thủ bất kiến vĩ – 神龙见首不见尾): dùng để chỉ người hành tung thần mật, không lộ chân tướng*

Có thể là thấy Cảnh Từ phản ứng mạnh nên Thần quân thản nhiên nói: "Không cần sợ, Sở Khương Dũ có thù với Dịch thị, ngô còn không kịp tán thưởng hắn. Còn đứa trẻ kia, một khi ngươi đã xem trọng nó như vậy thì để nó đi theo Sở tiên sinh học được vài thứ cũng tốt, nói không chừng ngày sau còn có thể đạt được sự nghiệp."

"Vâng, đa tạ quân thượng."

Một tiếng "đa tạ" này của hắn khác với những đại thần nói có lệ, là thực lòng cảm tạ, có đôi khi chính hắn cũng không rõ A Mạch đối với hắn quan trọng đến mức nào.

Trước khi chưa tiếp xúc với Nam Mịch, nếu nói Cảnh điện chủ có điểm yếu nào thì có lẽ chính là A Mạch.

Thần quân gật đầu, chấp nhận tiếng "đa tạ" này của hắn, sau đó lại nói: "Lần trước hắn là ngươi muốn cầu xin ngô bỏ qua cho đám người Hỏa tộc đó đúng không?"

"Đúng vậy." Tuy Cảnh Từ biết Nam Tu nói đúng, những người này đã từng là con dân của Dịch thị, sau này Dịch thị phục quốc, bọn họ lại trở thành túi tiền của Dịch thị, cho dù bọn họ đều là thường dân nhưng Cảnh Từ đã cứu bọn họ, giấu trong con át chủ bài Thần quân tín nhiệm nhất và bí mật nhất ——— Chá Phàm điện, điều này đã chạm vào vảy ngược của ngài ấy.

Bọn họ không phải là Cảnh Từ, bọn họ không có những lần lập công, bọn họ không phải kiếm trong tay ánh sáng trong mắt Thần quân, bọn họ từng nguyện trung thành với Dịch thị.

Thần quân không có lý do gì để bỏ qua cho bọn họ.

Nhưng Cảnh Từ vẫn nói: "Bị bắt buộc cũng được, tự nguyện cũng thế, hiện giờ bọn họ nguyện ý ở Chá Phàm điện làm những việc dọn dẹp vặt vãnh cũng đủ để chứng minh bọn họ chỉ muốn sống tiếp, mà thủ đoạn để sống cũng bao gồm nộp thuế cho Dịch thị."

"Hắn là không chỉ có những người này nộp thuế cho Dịch thị nhỉ?" Thần quân rót một tách trà, vừa vung tay lên tách liền đến trước mặt Cảnh Từ, ngài hỏi tiếp: "Những người khác thì sao?"

"Giết." Cảnh Từ nhận tách trà, uống lên.

"Ồ..." Thần quân dường như bừng tỉnh hiểu ra, âm cuối nâng lên: "Bởi vì bọn họ quá trung thành với Dịch thị có đúng không? Vậy làm sao ngươi có thể xác định những kẻ lưu lại không phải đang che giấu dã tâm, chờ cơ hội hành động?" Thần quân dừng một chút, lại nói: "Chẳng hạn kẻ trộm y phục đồ bị ngươi biến thành tro trước mặt Thánh Điện hạ cùng Công chúa lúc trước?"

Tách trà đã uống cạn, Cảnh Từ không nói nữa, trong lòng trầm xuống: Thì ra Thần quân biết.

Khi hắn vừa mới gặp Công chúa, chính là lúc hắn phát hiện một trong số những người mình thu lưu ở Chá Phàm điện đã che giấu tu vi của mình, nhân lúc hắn không ở đó đã lén chạy đi ám sát hoàng thất Nam thị, hắn truy tung cả một đường rồi giết người đó trên khoảng đất trống trong đình.

Trong lúc sốt ruột, hắn thậm chí không để lại thi thể của người đó.

Thấy sắc mặt hắn hơi dao động, Thần quân duỗi tay, tách trà vốn còn nằm trong tay Cảnh Từ thoáng chốc đã bay về tay Thần quân: "Ngô làm một cuộc giao dịch với điện chủ thế nào?" Thấy Cảnh Từ ngước mắt nhìn qua, ngài lại nói: "Ngô thả những người Hỏa tộc đó, còn ngươi, rời khỏi Mịch nhi."

Sợ mình nói chưa rõ, Thần quân lại nói thêm: "Cho dù ngươi dùng biện pháp gì, hãy làm Mịch nhi mất hy vọng với ngươi mà không tổn thương con bé."

Chương 26: Trao đổi (2)

Nghe vậy, Cảnh Từ đứng dậy quỳ xuống hành lễ: "Thần không thể tuân mệnh."

Không chờ Thần quân ra uy, Cảnh Từ lại nói thêm một câu: "Điện chủ của Chá Phàm điện không thể, Cảnh Từ cũng không thể."

Nhưng nghe hắn nói xong, Thần quân không có vẻ tức giận mà chỉ hỏi: "Cảnh Từ, ngô bảo ngươi ở Chá Phàm điện suy nghĩ thật kỹ, xem ra ngươi không suy nghĩ cẩn thận rồi."

"Hồi quân thượng, thần đã suy nghĩ cẩn thận." Hắn ngẩng dậy, quỳ thẳng ở đó, con ngươi đen trắng đặc biệt rõ ràng lộ ra ánh mắt vô cùng kiên định: "Quân thượng muốn cho thần hiểu rõ, thần ở Chá Phàm điện nhiều năm, cuối cùng cũng phải nhờ vào chuyện của Dịch Trọng Nhiên mới có thể lộ ra ngoài, mới có thể tiến vào triều đình, thân phận người Hỏa tộc luôn là xiềng xích của thần."

Có lẽ khá vừa lòng với câu trả lời của hắn, Thần quân gật gật đầu, không ngắt lời hắn.

Cảnh Từ tiếp tục nói: "Lấy thân phận của thần, đừng nói cưới Công chúa, ngay cả bị đồn ra chuyện gì cùng Công chúa cũng sẽ chỉ làm tổn hại danh vọng của Công chúa trong triều."

Có thể muốn làm cho những lí do thoái thác này của Cảnh Từ càng thêm đáng tin, Thần quân lại nói thêm: "Hiện giờ Chá Phàm điện nhờ ngươi mà cũng xem như được tái sinh, nếu tin tức ngươi dan díu với Công chúa bị truyền ra, Cảnh Từ, kiếm củi ba năm thiêu một giờ*, ngươi có thể hiểu rõ hay không?"

*Kiếm củi ba năm thiêu một giờ: Chỉ một phút dại dột mà làm tiêu tan công lao chắt chiu, tích lũy nhiều năm; chỉ một sai sót nhỏ mà dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, tổn thất nặng nề.

Cảnh Từ vẫn cứ quỳ thẳng trên mặt đất, không nói đúng hay sai.

Trái lại Thần quân vào lúc này lại rất kiên nhẫn: "Ngô biết, ngươi không sợ bản thân sẽ như thế nào, thậm chí cũng có thể bỏ mặc không quan tâm đến Chá Phàm điện, nhưng ngươi có từng nghĩ đến hay không?

Mịch nhi sẽ ra sao không? Con bé vẫn luôn vì thân phận căn cốt yếu ớt này mà gánh chịu nhiều điều, hiện giờ rốt cuộc cũng có kỳ ngộ, ngươi thật sự muốn để con bé chịu những lời phê bình của triều đình? Chịu sự lên án của thiên hạ?"

Qua hồi lâu, Cảnh Từ nâng tầm mắt vẫn luôn cúi xuống nhìn Thần quân: "Thần biết quân thượng nói rất đúng, nhưng, thần không thể tuân mệnh, xin quân thượng giáng tội."

"Cảnh Tầm Nhiên!" Thần quân quát khẽ một tiếng, hơi nhướng mày: "Ngươi thật sự cho rằng ngô sợ Dịch Trọng Nhiên? Không dám đụng đến ngươi?"

Cảnh Từ lắc đầu: "Quân thượng, thần không thể từ bỏ Công chúa, thần không thể buông tay, xin quân thượng giáng tội."

Thần quân chợt lóe đến trước mặt Cảnh Từ, chỉ nâng lên một bàn tay đã treo Cảnh Từ giữa không trung hệt như treo kẻ trộm y phục đồ bị Cảnh Từ xử trí trước đây.

Trong chớp mắt Cảnh Từ phản kháng lại theo bản năng, trong lòng hắn chấn động: Đây là uy áp của người mạnh nhất Cửu Châu sao? Ngay cả hắn cũng không có sức lực phản kháng lại.

Hắn giống như một người thường trong tay không một tấc sắt bị Thần quân nhấc lên, Thần quân chỉ tùy ý phất tay, Cảnh Từ đã bị bắn ra xa, đâm hỏng cánh cửa gỗ Bắc Hải trong đại điện Thần quân, có thể thấy được cơn thịnh nộ của ngài ấy.

Cũng may đây là Cảnh Từ, nếu là người khác thì sao có thể chịu được cơn giận của Thần quân.

Khi hắn bò dậy, trên người nhìn không ra vết thương, cũng không hộc máu, chỉ có sắc mặt tái nhợt như trước, nhưng hắn nhưng lại cảm thấy từng đốt xương và nội tạng đều đau đớn đến mức không thể phát ra bất cứ tiếng gì.

Phí sức hồi lâu, Cảnh Từ mới nửa quỳ một chân hành lễ, lại im lặng một lúc mới nói: "Thần..."

Không đợi hắn nói chuyện, nội quan bên cạnh Thần quân đã chạy chậm đến: "Cảnh đại nhân, Cảnh đại nhân, quân thượng... Ừm... Quân thượng có lời."

Cảnh Từ chắp tay.

Nội quan cũng chắp tay đáp lễ lại: "Quân thượng nói... Cút."

Cảnh Từ cũng sửng sốt, sau đó hành lễ rời đi.

Huynh muội Nam thị bên này còn đang đợi tin của Cảnh Từ, bên ngoài tẩm điện của Công chúa chợt có thần vệ đến tìm Thánh Điện hạ, Nam Tu bỏ lại một câu: "Mịch nhi, ca ca đi một lát sẽ trở lại, huynh sẽ cho người truyền tin tức cho muội sau."

Kết quả vốn dĩ không cần Nam Tu truyền tin tức, chuyện của Cảnh Từ ngày hôm sau đã truyền khắp các thành ở Thần đô.

Cảnh điện chủ luôn chịu vinh sủng, Cảnh điện chủ địa vị cao quý lại bỗng nhiên bị Thần quân đánh ra khỏi đại điện, chỉ để lại một chữ "Cút", việc này quả thực còn hấp dẫn hơn mấy lời đồn màu đỏ của nam nữ quý tộc, trong một đêm ngắn ngủi tin tức đã lan truyền khắp các phủ của quan lại trong triều đình.

Có người nói hiện giờ Chá Phàm điện dần chuyển ra ngoài, người Hỏa tộc là Cảnh Từ nên xuống đài, còn có người đoán rằng, vị Cảnh điện chủ này ỷ vào tu vi cao mà không để tôn thượng vào mắt, đây chính là hình phạt nhỏ của Thần quân để cảnh cáo, nếu còn có lần sau thì sẽ mất mạng.

Thậm chí còn có người nói thủ đoạn của Cảnh điện chủ thường tàn nhẫn, ỷ vào việc mình làm việc cho Thần quân để thỏa mãn ham muốn giết chóc của mình, hiện giờ hắn vào triều, có trách nhiệm bị giám sát, có rất nhiều người muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Có người nói tu vi của điện chủ bị phế đi, từ giờ trở thành căn cốt yếu ớt, cũng có người nói Thần quân chỉ trừng phạt nhẹ để cảnh cáo, chưa thương đến căn cốt.

Nhiều phiên bản truyền tới nơi của Nam Mịch, nàng cũng không phân biệt được đâu là thật đâu là giả, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, Thần quân làm như vậy đương nhiên là vì chuyện của nàng và Cảnh Từ.

Nàng nhờ người truyền tin cho Nam Tu, Nam Tu chỉ nói hắn bị thương không nặng, bảo nàng đừng lo lắng.

Hắn càng nói với Nam Mịch như vậy càng làm Nam Mịch thêm lo lắng, do dự mấy ngày mà vẫn không có tin tức gì, nàng quyết định tự mình đi xem, hơn nữa phải đi xem một cách quang minh chính đại.

Cho dù bên ngoài có chỉ trích Cảnh Từ thế nào nhưng có "thiên nữ" do thần thạch lựa chọn là nàng đến

xem hắn, dù sao vẫn có thể có chút hữu dụng.

Nàng đi đến cửa cung, nội vệ ở cửa cung hành lễ với nàng: "Điện hạ, hiện giờ tốt nhất ngài đừng nên ra cung."

Nam Mịch cau mày lại: "Tại sao chứ? Là phụ thân bảo sao?"

Nội vệ ngượng ngùng hành lễ: "Không phải, vì Cảnh đại nhân nói gần đây ngoài cung không yên, bảo điện hạ đừng tùy ý đi."

Vừa nghe lời này, ngực Nam Mịch đập bình bịch, chẳng lẽ... Cảnh Từ muốn bỏ nàng? Không cần nàng nữa?

Nàng thấy lòng nôn nóng, ngữ khí cũng cấp bách hơn.: "Không.. Không được, ta muốn đi ra ngoài."

Nghe nàng nói như thế, nội vệ kia càng khó xử: "Điện hạ..."

"Chẳng lẽ ta thân là Công chúa mà còn phải bị Cảnh Từ ngăn cản hay sao?" Chính nàng cũng không nghĩ rằng vậy mà mình có thể nói như vậy, tự bản thân nàng cũng cảm thấy hoảng sợ.

Chẳng qua lời này lại có tác dụng, vị nội vệ kia do dự hồi lâu, cuối cùng hành lễ: "Vậy... để thần hộ tống điện hạ."

Cũng may hắn đã thả lỏng, Nam Mịch cũng không để bụng hắn có đi theo hay không. Vì thế lập tức đồng ý.

Vị nội vệ kia cũng kinh ngạc, Công chúa phí công sức ra ngoài, vậy mà lại đến Chá Phàm điện.

Cảnh Từ hiếm khi bị thương một trận, lần này Chá Phàm điện lại náo nhiệt hẳn, có Nam Tu đang vừa vui sướng trên nỗi đau của người khác vừa thấy lo lắng, còn có Chung Mi không biết khi nào đến Thần đô cũng thích nghe ngóng nhìn bộ dạng bị bệnh của Cảnh điện chủ.

Chuyện đến nước này, Cảnh Từ đành phải nằm trên giường dưỡng bệnh, còn phải nghe hai tên dở hơi này đang vui sướng trên nỗi đau của hắn ở một bên.

Chung Mi người này có hơi khó hiểu, khi nhìn thấy Công chúa hắn ta đều vô cùng quy củ, ngược lại ở

trước mặt Thánh Điện hạ lại là dáng vẻ phóng túng.

Hắn ngã xuống ghế dựa trong phòng ngủ Cảnh Từ, lười biếng nhìn thoáng qua Nam Tu bằng đôi mắt mị hoặc, lại nói với Cảnh Từ: "Ta nói này, ngươi cứ nghĩ rằng trong thiên hạ này không ai có thể làm ngươi bị thương hay sao? Chậc chậc, vì tình yêu thì mọi thứ đều có thể vứt bỏ à."

Nam Tu tuy không quen Chung Mĩ nhưng lại đồng tình với lời của hắn ta: "Ừ... Có thể làm phụ vương của ta tức giận như vậy, Cảnh Từ, ngươi cũng có chút thủ đoạn, chẳng qua cũng khá tốt, phụ vương của ta còn giữ tay, không lập tức đánh chết ngươi."

Chung Mĩ: "Ừ... Đáng tiếc."

Nam Tu gật đầu: "Chung lâu chủ nói có lý."

Cũng không biết sao hai người bọn họ lại quen thuộc như vậy, Cảnh Từ liếc hai người một cái rồi mặc kệ họ, thu lại những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, dừng lại trên cuốn sách trong tay.

Chưa kịp đọc được mấy dòng thì cửa chợt bị gõ vang.

Chung Mĩ cười một tiếng: "Ngươi chỉ bị thương thôi nhưng lại làm phiền không ít người nhỉ?" Trong phòng này có một tên bị bệnh, một vị Thánh Điện hạ, đương nhiên chỉ có thể là hắn ta đi mở cửa.

Hắn ta lười biếng đứng dậy, lê chân đi mở cửa, kết quả hắn ta vừa nhìn thấy người tới đã lập tức đứng ngay ngắn.

Còn nhân mô cẩu dạng hành lễ.*

**Nhân mô cẩu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.*

Nam Mịch thấy người mở cửa là Chung Mĩ cũng kinh ngạc: "Sao lại là ngươi? Lâu chủ."

"Tại hạ đến Thần đô xem chuyện làm ăn, nghe nói Cảnh điện chủ bị bệnh nên đặc biệt đến thăm. Gặp được Công chúa, đã lâu mới gặp lại người, tại hạ thấy Công chúa đã khác trước kia, còn chưa kịp chúc mừng điện hạ được Thần thạch phù hộ."

"Đa tạ lâu chủ," Nam Mịch khách khí trả lời: "Cảnh Từ vẫn khỏe chứ?"

Nghe được sự nôn nóng trong giọng của Nam Mịch, Chung Mi lập tức đứng sang một bên, tránh ra khỏi cửa.

Còn chưa nghe được giọng nói của Nam Mịch mà chỉ nhìn thấy bóng dáng nhân mô cẩu dạng của Chung Mi, tim Cảnh Từ đã đập thình thịch, hắn nhìn qua, mặt vẫn bình tĩnh nhưng quyển sách trên tay đã sắp chết không toàn thây.

Chung Mi có nhãn lực nên vội tránh, lộ ra Cảnh Từ đang dựa vào giường ở sau hắn ta.

Hiếm khi thấy được bộ dạng này của hắn: Mái tóc đen nửa thả nửa buộc, tùy ý vấn một búi tóc ở sau đầu, trên người lười biếng khoác áo choàng rộng tay.

Áo ngủ màu trắng chỉ lộ ra hoa văn tối màu trên cổ áo.

Đôi mày dài hơi nhướng, còn mang theo nét mệt mỏi vì bệnh, cuốn sách trong tay bị bóp nhăn nhúm, cũng không biết vì sao hắn phải ngược đãi tờ giấy đáng thương này.

Có thể vì đang bị bệnh nên sắc mặt của hắn không tốt lắm, làm đôi mắt trắng đen có vẻ đặc biệt rõ ràng và trong sáng sạch sẽ, ngược lại bớt chút sắc bén ngày thường mà thêm chút lười biếng và nhu nhược đáng thương.

Thấy Cảnh Từ như vậy, đầu mũi Nam Mịch đau xót, nước mắt rơi xuống.

Nam Tu cau mày lại, bắt đầu thấy đau lòng, một chút sự hả hê trên nỗi đau của người khác vừa rồi đã biến mất, y hận mình không thể chịu đựng thay Cảnh Từ.

Nhưng cuối cùng y vẫn không làm gì, Nam Mịch đã không phải là tiểu cô nương trước kia, nàng đã Thông Thần, cho dù có muốn hay không thì nàng cũng đã trưởng thành.

Cảnh Từ thở dài: "Sao Công chúa lại đến đây?"

Dù sao huynh trưởng cùng Chung Mi đều ở đó, Nam Mịch lau nước mắt: "Nghe nói chàng bị thương... Ta..."

"Thần không sao cả, Công chúa đừng sợ."

Vì chứng minh Cảnh Từ nói đúng, Nam Tu gật đầu trả lời: "Yên tâm đi, phụ thân vẫn chưa dùng hết sức đâu."

Nam Mịch thở dài, cuối cùng ngồi xuống cạnh Nam Tu, một khi nàng đến gần thì Chung Mi không nói xằng bậy nữa, Nam Tu cũng không còn tâm tình cười nhạo mà hoàn toàn im lặng.

Chung Mi vốn không phải người theo quy củ, hắn ta nhịn hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: "Tại hạ cảm thấy việc của điện hạ và Cảnh đại nhân cũng không phải không giải quyết được."

Huynh muội Nam thị nhìn sang.

Cảnh Từ biết hắn ta không nghẹn được cái rắm gì hay ho, vô thức muốn đá hắn ta đi.

Chung Mi thấy ánh mắt nôn nóng của tiểu Công chúa thì trịnh trọng nói: "Gạo nấu thành cơm."

Cảnh Từ thầm nghĩ, quả nhiên, miệng chó không mọc được ngà voi.

Nam Tu: "..."! Sửng sốt hồi lâu, Thánh Điện hạ mới chợt đứng lên: "Chung Mi! Ngươi tìm chết đi!"

Chung Mi thầm nghĩ, cũng không biết tình yêu muội muội của Thánh Điện hạ lại sâu nặng như vậy, sau đó lòng bàn chân vội vàng bôi dầu chuồn mất.

Nam Tu giống như chợt trở nên hẹp hòi, cũng đi ra ngoài theo, vừa đi theo còn vừa gào: "Đứng lại cho ta, ta mà bắt được ngươi, ta sẽ xé nát miệng ngươi!"

Đường đường là Thánh Điện hạ lại không có chút trang nghiêm nào.

Bây giờ chỉ còn lại Cảnh Từ và Nam Mịch trong phòng, ánh mắt của Cảnh Từ từ chỗ cửa quay về nhìn Nam Mịch, sau khi đối diện với nàng một lúc, hắn lại dời mắt đi, thở dài.

Không biết do ánh mắt dời đi hay là tiếng thở dài của hắn làm Nam Mịch chợt tủi thân, nước mắt chảy xuống.

Cảnh Từ nghe tiếng nàng khóc nức nở nên ngước mắt nhìn qua, hắn kích động vội vàng muốn xuống giường,

nhưng động tác quá mạnh đụng đến vết thương, đau đến mức hắn rít lên một tiếng.

Nam Mịch vội vàng đi đến đỡ hắn, không cho hắn xuống giường, nàng nhỏ giọng ngập ngừng hỏi: "Cảnh Từ... chàng bị phụ thân thuyết phục rồi sao? Chàng... Không thích ta nữa sao?"

Không ngờ tiểu Công chúa có nhiều tâm sự, vậy mà lại nghĩ như vậy.

Cảnh Từ căng thẳng, kéo nàng vào lòng: "Không phải, thần, sẽ vĩnh viễn thích Công chúa."

"Vậy sao chàng không cho ta rời khỏi cung?"

"..." Cảnh Từ thở dài, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: "Hiện nay triều đình đang có nhiều suy đoán với thần, Chá Phàm điện đã trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người, Công chúa đến nơi này sẽ khiến người khác phê bình kín đáo Công chúa."

"Nhưng mà... chàng biết rõ..." Nam Mịch khóc lớn hơn, thút tha thút thít nức nở nói: "Biết... Ta không sợ..."

Cảnh Từ buông nàng ra, lau nước mắt cho nàng: "Công chúa, thần sai rồi, Công chúa đừng khóc."

Nam Mịch phớt lờ hắn, mặc kệ hắn dỗ dành, chỉ để ý đến sự tủi thân của mình.

Nàng nhớ đến sự hốt hoảng lo sợ suốt cả đoạn đường, khi tiến vào lại nhìn thấy mấy tên nam nhân bọn họ đang chuyện trò vui vẻ, nàng cảm thấy ấm ức hơn, vừa ấm ức vừa tức giận.

Cảnh Từ sờ mặt nàng, lại chạm chạm tay nàng, cuối cùng tự bật cười.

Thấy hắn cười, Nam Mịch còn đang khóc cũng ngây ngốc, nước mắt vừa vặn dừng trên mặt nàng.

Cảnh Từ đưa tay gạt đi giọt nước mắt ấy: "Thần chỉ đang nghĩ, nếu quãng đời còn lại của thần đều có thể thấy Công chúa khóc như vậy thì đúng là niềm may mắn lớn. Nhưng thần lại thấy luyến tiếc, trái phải mâu thuẫn."

"Ta thấy chàng bị phụ thân đánh đến ngốc rồi." Nam Mịch lẩm bẩm, sự ấm ức trong lòng không hiểu sao đã được an ủi.

Cảnh Từ sờ tay nàng: "Thực xin lỗi, lẽ ra thần nên cho người truyền lời từ sớm, nói ý nghĩ của thần cho Công chúa."

"Thật ra," Mặt Nam Mịch đỏ lên, không biết trong lòng đang rối rắm điều gì, nàng cau mày: "Ta có thể cảm giác được."

Cảnh Từ sửng sốt, chợt nhớ ra: "Đúng vậy, tiểu Công chúa của chúng ta đã được thần thạch phù hộ."

Nam Mịch bỗng đứng dậy, đóng kĩ lại cửa từ bên trong, lại lần nữa đi về bên cạnh Cảnh Từ, nàng hơi cắn môi, dường như là hạ quyết tâm, sau đó đưa tay về phía cổ áo của mình, nhẹ nhàng cởi bỏ.

Choáng váng một lúc, thấy lớp áo ngoài đã bị cởi một nửa, Cảnh Từ mới lấy lại tinh thần giữ tay Nam Mịch lại, khàn giọng hỏi: "Công chúa đang làm gì vậy?"

Nam Mịch ngập ngừng nói: "Lâu chủ... Lâu chủ nói có lý..."

Cảnh Từ thầm nghĩ, biết ngay có tên Chung Tử này sẽ không có chuyện gì tốt, sau đó lại khàn giọng nói: "Công chúa đừng nghe hắn nói bậy, nếu làm như vậy," Hắn cẩn thận gài lớp áo ngoài kia lại: "Chẳng phải sẽ thành ép buộc quân thượng hay sao? Công chúa muốn ép quân thượng chấp nhận chúng ta sao?"

Để mặc hắn gài quần áo của mình, Nam Mịch lắc đầu: "Không muốn..." Giọng nàng rất nhỏ, mặt cũng đỏ bừng.

Cảnh Từ lại dịu dàng nói: "Hơn nữa, thần cũng không muốn qua loa như vậy với Công chúa, Công chúa chính là điều thần phải cân nhắc nhiều lần đều sợ đường đột."

Lúc này Nam Mịch mới ngước mắt nhìn qua.

Không biết là vì cảm động hay là vì cái gì khác nhưng khi đôi mắt hoa đào ngập nước kia nhìn qua, Cảnh Từ bỗng nhiên có chút chịu không nổi, hắn cúi người hơi nghiêng qua.

Hắn ngậm lấy môi của tiểu Công chúa, trằn trọc một lúc, thẳng đến khi gần như không thể kìm chế tình ý được nữa mới buông nàng ra.

Chuyện xảy ra đột ngột, nhất thời Nam Mịch chưa kịp phản ứng lại, hồi lâu sau mới nói: "Vậy... Chàng đang?"

"Đây là," Cảnh Từ khàn giọng nói, kéo Nam Mịch vào lòng: "Thần nhịn không được."

Nam Mịch rúc vào ngực Cảnh Từ, rầu rĩ "ừm" một tiếng, một lúc sau mới chui ra: "Cảnh Từ, ta rất nhớ chàng."

Sau khi sửa lại mái tóc rối của Nam Mịch, Cảnh Từ mới nhẹ nhàng mở miệng, cười nói: "Thần đã biết, Công chúa, thần cũng rất nhớ người."

Chương 27: Gả cưới

Nam Mịch lưu luyến đi ra khỏi Chá Phàm điện, Nội vệ trong cung lại luôn theo sát nàng, hộ tống về cung.

Vừa đến tẩm cung Thường Hỉ đã ra đón, vẻ mặt pha lẫn hoảng loạn: "Điện hạ, quân thượng đến."

"Phụ thân?" Nam Mịch nhấp môi, cũng không chần chờ, nhấc chân đi vào.

Thấy Nam Mịch đã trở lại, đầu tiên Thần quân nhìn nhìn trâm cài của nàng, sau đó hỏi: "Đi đâu?"

Tiểu Công chúa yêu kiều biết lễ của ngày thường, hôm nay đến lễ cũng chưa hành: "Chá Phàm điện."

"Ừm." Kết quả Thần quân cũng không trách tội, ngay cả giọng điệu cũng không đổi: "Ngô thấy con cháu thế gia con đều không thích, không bằng phụ thân tìm cho con một sư phụ, dạy dỗ con tu linh cho tốt? Tuy bây giờ linh lực con cao nhưng không thể truyền ra ngoài, chung quy không phải là cách."

Nam Mịch như đang giận dỗi, nói: "Được, vậy Cảnh Từ dạy con đi."

Thần quân không tiếp lời.

Giằng co một lúc lâu, vẫn là Nam Tu không biết đã kết thúc một màn "người chạy ta đuổi" với Chung Mi từ bao giờ, xuất hiện trong cung: "Tham kiến phụ thân, sao người cũng đến thế ạ?"

"Ừm." Thần quân gật đầu, chỉ chỉ vị trí bên cạnh: "Con tìm cho Mịch nhi một sư phụ có tu vi cao, dạy dỗ con bé."

Nam Tu là nhi tử duy nhất, từ nhỏ thiên phú đã cao, được Thần quân ký thác kỳ vọng càng cao, đối với Thần quân là kính lớn hơn yêu, ngồi xuống nhìn lướt qua Nam Mịch một cái mới đáp vâng.

Nam Mịch mím môi: "Con nói, con muốn Cảnh Từ dạy con."

Nam Tu không dám nói lời nào, bị kẹp ở giữa, im thin thít.

Thần quân thở dài: "Cảnh Điện chủ bận rộn công vụ, làm sao có thời gian."

"Ngoài Cảnh Từ, con không cần ai hết."

Thần quân rất ít khi nổi giận với nữ nhi, im lặng một hồi lâu cũng chỉ là giọng điệu bất đắc dĩ hơn thôi: "Ngô nói, nó không có thời gian."

"Chàng ấy là không có thời gian sao?" Nam Mịch vừa sốt ruột, ngược lại ấm ức, chóp mũi cay cay, vành mắt đều đỏ: "Chàng là bị thương! Phụ thân, sao người lại đánh chàng?"

"Mịch nhi, nếu nhất thời con không muốn gả đi, phụ thân không ép con." Thần quân giương mắt nhìn Nam Mịch, hiếm khi nghiêm túc: "Nếu con suy nghĩ cho tiền đồ của Cảnh Từ, không nên như thế."

"Con không suy nghĩ cho tiền đồ của chàng." Nước mắt Nam Mịch rơi xuống: "Chàng không để bụng, phụ thân rõ ràng biết mà."

"Việc này." Thần quân đứng dậy, rất có tư thế không muốn bàn lại, quả nhiên nghe ngài nói: "Không bàn lại nữa."

"Phụ thân là đồ ngốc! Mịch nhi không bao giờ thèm để ý đến người nữa!" Nam Mịch xoay người vào nội thất, đi còn nhanh hơn Thần quân, Thần quân chỉ đành nhìn bóng nữ nhi rời đi, cũng thở dài đi mất.

Chỉ còn lại Nam Tu ở nguyên tại chỗ rơi vào thế khó xử: Thế sư phụ này còn tìm không vậy?

Nam Mịch và Thần quân giằng co nhiều ngày, thương tích của Cảnh Từ đã rất ổn, bắt đầu xử lý công vụ như thường.

Đã mấy ngày rồi Thần quân không gặp được nữ nhi, trong gia yến, đến một lý do Nam Mịch cũng không thèm lấy, chỉ nói không đến.

Khó khăn lắm có một lần nhờ phúc của Nam Tu, Nam Mịch đã nhận lời dự tiệc, kết quả nghe nói Thần quân cũng đến, nàng lại từ chối, vẫn nói không đi.

Tuy thường ngày Nam Mịch hiểu chuyện, không quấy rầy phụ huynh làm chính sự, nhưng cũng sẽ có lúc làm nũng quấn người, lạnh lùng thế này, đừng nói Thần quân, đến Nam Tu cũng cực kỳ khó chịu.

Lòng nghĩ con cá trong chậu là y đây coi như đã bị vây chết luôn. Y nhịn mấy ngày, thật sự không nhịn được nữa, đi Chá Phàm điện.

Thấy Nam Tu lại đến, Cảnh Từ ngẩng đầu từ giữa đống công văn lên liếc một cái: "Gần đây thần thấy Điện hạ rất nhàn rỗi đó? Không phải ngài kết bằng hữu với cái tên đểu Chung Mi kia sao?"

Chung Mi và Nam Tu không đánh không quen biết, vậy mà lại thành bằng hữu.

Cảnh Từ phải tốn thật sự rất nhiều tâm tư mới chấp nhận được chuyện của hai người họ, Chung Mi phóng túng vô độ và Thánh Điện hạ được dạy thi thư lễ giáo từ nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy cay mắt ghê gớm.

Nghe hắn nhắc đến Chung Mi, vẻ mặt Nam Tu cứng đờ, nhấp nhấp môi: "... Ồ, gần đây không vui lắm." Bị hắn ngắt lời, suýt nữa đã quên nguyên nhân đến đây.

"Vậy ngài đi Hoa lâu đi, đến Chá Phàm điện này của ta làm gì?"

"..." Nam Tu bị hắn mỉa mai mà kinh ngạc, sau đó nói: "Ta nhớ muội muội, đi Hoa lâu làm gì?"

Nghe vậy Cảnh Từ mới giương mắt nhìn sang: "Công chúa?"

"Con bé cãi nhau với phụ thân ta, kéo theo không gặp cả ta." Nam Tu tìm một tư thế thoải mái ngồi trên ghế dựa: "Hôm qua ta đến cung của con bé, đến cả cửa cũng không vào được."

"..." Cảnh Từ như là ngẫn ngơ nghĩ một lát, lại nhẹ giọng cười ra tiếng, nói; "Vậy ngài còn tìm ta? Vì tránh hiềm nghi, đến cung ta cũng không vào."

"Ít nói nhảm đi." Nam Tu hừ một tiếng: "Đêm hôm qua, ta đây thấy ngươi từ trong cung đi ra."

Đêm qua Cảnh Từ không ngủ được, vào cung ngồi trên mái tẩm cung của Nam Mịch một lát, đoán chừng là khi trở về Chá Phàm điện bị Nam Tu nhìn thấy.

Hắn cũng không né tránh, lạnh nhạt nói; "Thế nào? Điện hạ lại định nói với thần, nửa đêm hôm qua ngài vẫn còn chưa về cung? Thế nào? Rượu Hoa lâu quá say lòng người?"

Nam Tu: "..."

Cảnh Từ cầm lấy bức thư trong tầm tay, đưa sang: "Kêu nàng buổi tối ngủ sớm một chút."

Dù có là Thánh Điện hạ thì vẫn phải dựa vào thư của Cảnh Từ mới có thể nhìn muội muội một cái, y đành phải không có cốt khí nhận lấy lá thư kia.

Trước khi đi lại nghe Cảnh Từ nói: "Đừng thấy Chung Lâu chủ không đứng đắn, trước kia cũng là cao thủ Thông Thần đấy, lòng dạ rất sâu."

Có thể coi như đáp lễ lại Cảnh Từ, Nam Tu cũng nói: "Tuy phụ thân ta không muốn ngươi làm con rể nhưng cũng đã có suy tính chu toàn, ngươi không chỉ đại biểu cho mỗi bản thân." Nói xong mới đi.

Cảnh Từ ngồi trên ghế tựa, trầm tư.

Hóa ra là như vậy. Nam Tu đúng là một người khéo đánh thức người khỏi giấc mộng.

Thần quân chiều Công chúa như vậy, dù cho ngài có không hài lòng về Cảnh Từ nhưng sao có thể ngăn cản quyết liệt như vậy. Cứ nghĩ theo lời Nam Tu, Cảnh Từ đã sớm không chỉ là chính mình.

Từ sau khi Thần quân đồng ý với phương pháp cải cách Hỏa tộc của Dịch Trọng Nhiên, Cửu châu đều biết. Trong số những nhân vật có uy tín danh dự của các tộc còn lại cũng có không ít người phản đối, nhiều nhất chính là người của dòng bên Nam thị.

Thường ngày, bởi vì đều là Nam thị, bọn họ đều rất an phận, để tránh bị chụp cái mũ gây rối lên đầu.

Có vết xe đổ của Cố Bắc Vương Hãn châu, bọ họ cũng không dám chọc đến cái đám đại thần Giám Nghị động một chút khẩu tru bút phạt ở Thần đô, nhưng hiện tại chuyện liên quan đến Dịch thị, liên quan đến Hỏa tộc, bọn họ đều trở nên anh dũng không sợ chết.

Nói cho xuôi tai thì là: Vì bảo vệ căn cơ Thủy tộc, bảo vệ nghiệp lớn của Thủy tộc.

Thần quân ra sức dẹp yên dư luận, kéo Chá Phàm điện của Cảnh Từ ra ngoài sáng, nháy mắt biến nó trở thành địa vị cao ngay cả Tể tướng cũng phải bái kiến.

Đây đều là quyết tâm muốn mạnh mẽ thực hiện cải cách Hỏa tộc của Thần quân, cho nên Cảnh Từ không thể xảy ra chuyện, không thể bị thủ tiêu, không thể có điểm yếu. Thiên hạ đều đang nhìn đấy, nếu Thần đô bắt giữ Cảnh Từ, vậy cái gọi là phương pháp cải cách Hỏa tộc sẽ thành chỉ có bề ngoài.

Các châu sao có thể học theo thực hành, huống chi quý tộc Nam thị ở các châu lại cản trở rất nhiều. Nếu không có Thần đô đi đầu làm gương, muốn các châu thực hiện tiếp chẳng phải khó càng thêm khó sao.

Cảnh Từ không thể xảy ra chuyện, Chá Phàm điện cũng không thể, bọn họ là quyết tâm muốn cho Hỏa tộc danh chính ngôn thuận của Thần quân.

Thiên hạ đều đang quan sát, nhìn xem phương pháp cải cách này liệu có phải chỉ là lời nói suông hay không, nhìn xem thì rốt cuộc cái gọi là phương pháp cải cách sẽ làm được đến mức nào.

Còn Công chúa, nàng được thần thạch phù hộ, hiện tại danh vọng trong quý tộc cực cao, trong lòng người dân Cửu châu cũng là hướng về nàng. Nếu giữa Công chúa và Cảnh Từ truyền ra bất kỳ tin tức gì, hoặc bọn họ thực sự thành thân, khó tránh khỏi trong đám quý tộc sẽ có kẻ gây chuyện.

Thiên nữ được thần thạch lựa chọn, há có thể bị một tên người Hỏa tộc không bối cảnh, không cha không mẹ tiếp cận.

Huống hồ nếu cưới Công chúa, vậy quyền lợi của người Hỏa tộc sẽ càng tăng lên, đời sau của Cảnh Từ và Nam Mịch chính là hoàng tộc, các tộc có thể chịu cho Cảnh Từ tiến vào triều đình, ngồi lên địa vị cao, nhưng biến người Hỏa tộc thành hoàng tộc, thành quý tộc thì lại là chuyện khác.

Đến lúc đó tiếng nói muốn động đến Cảnh Từ ở trong triều sẽ càng lúc càng nhiều, Thần quân cũng sẽ khó làm.

Điện chủ Chá Phàm điện đổi người không tránh khỏi gây ra sóng to gió lớn, phương pháp cải cách Hỏa tộc sợ là càng có thêm nhiều chướng ngại.

Thần quân muốn Nam Mịch hạnh phúc, lại càng phải cân nhắc triều cục, ngài muốn bảo đảm tiến hành cải cách. Thần quân ngồi trên vị trí chí tôn, cân nhắc lợi hại, gánh vác thiên hạ, càng phải suy nghĩ nhiều hơn bất kỳ ai.

Cảnh Từ thở dài, lúc này không biết nên thấy may mắn vì Thần quân không thật sự phản đối hắn, hay nên lo lắng xem con đường sau này của hắn và Nam Mịch phải đi như thế nào.

Ngày đó, Thần quân nói hắn ở Chá Phàm điện chưa suy nghĩ rõ ràng, hóa ra đúng là hắn chưa suy nghĩ rõ ràng thật.

Nam Tu đến tẩm cung của Nam Mịch, quả nhiên vừa nói đến đưa thư, một đường không chỉ xuôi gió xuôi nước, thậm chí còn cảm thấy Thường Hi chỉ thiếu mỗi mang kiệu ra rước y vào.

Nam Mịch nhận thư, cũng không để ý huynh trưởng vẫn còn ở đây, trực tiếp mở ra.

Không còn chỉ là thấy tự gặp mặt, bên trong đều là mấy chuyện vụn vặt xảy ra mấy hôm nay, ngay cả "bánh Thần quân thưởng hôm qua ăn rất ngon" cũng viết vào, một xấp giấy thật dày, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ.

Nam Tu thấy Nam Mịch đọc lúc thì cười lúc lại nhíu mày, nhất thời thấy hơi phiền muộn. Hai người yêu nhau như thế, vậy sau này nên thế nào đây, con đường này có thể phải chịu khổ không, phụ thân lại nên làm sao đây.

Không bao lâu Nam Tu đã lấy lại tinh thần, y lại bắt đầu tự trách mình lắm miệng dông dài, cuối cùng nói: "Hắn còn nhờ huynh tiện thể nói với muội, ngủ cho ngon vào."

Lúc này Nam Mịch mới giương mắt nhìn "chàng bồ câu đưa thư" này một cái, mi mắt cong cong: "Biết a, ca ca, cảm ơn huynh."

"Vậy là biết cảm ơn huynh rồi hả, lúc không cho huynh vào thì sao hả?"

"Ai bảo hôm đó huynh..." Nam Mịch bĩu môi: "Đồng ý với phụ thân chứ."

Nam Tu dở khóc dở cười, đành phải gật đầu: "Là lỗi của ca ca, ca ca thấy muội gầy đi đó, ăn cơm tử tế vào."

"Muội biết, ca ca."

"Bên chỗ phụ thân, ta sẽ nhìn chằm chằm cho muội."

"Vâng."

Nam Tu còn muốn nói thêm gì nhưng lại nghĩ tâm tư Nam Mịch đơn thuần và thiện lương, biết quá nhiều ngược lại không tốt, không bằng giao hết những chuyện này cho Cảnh Từ cân nhắc cho kỹ đã.

Nghĩ như vậy, y lại thấy nhẹ nhõm hơn, y gật đầu đứng dậy: "Thấy muội không có chuyện gì thì huynh yên tâm rồi, chăm sóc mình cho tốt, muội có giận dỗi với phụ thân cũng đâu cần không ra khỏi cửa, đi ra ngoài hít thở không khí cũng rất tốt."

Nam Mịch gật gật đầu, lại cong cong mi mắt: "Ca ca, huynh và Chung Lâu chủ..."

Trong lòng Nam Tu kêu lộp bộp, lòng nghĩ cái tên súc sinh Cảnh Từ này, cái gì cũng nói?

Lại nghe Nam Mịch bổ sung một câu: "Ở bên Cảnh Từ nhiều một chút, tránh để chàng suy nghĩ quá mức, nếu trong triều phê bình chàng ấy quá nhiều thì cũng hãy giúp chàng ấy nhé."

Nam Tu nhẹ nhàng thở ra, xua xua tay, thất thần đáp: "Ừm, yên tâm đi, Cảnh Từ hắn lẽ nào còn để bị người ta bắt nạt sao?."

Ngày hôm sau Nam Tu bị Thần quân truyền đến hỏi chuyện, y thấy thật bất đắc dĩ mà, bản thân đã thật sự biến thành bồ câu đưa thư rồi sao?

Lúc y đến còn chưa ăn cơm, vừa khéo cùng dùng bữa với Thần quân. Quả nhiên Thần quân hỏi y: "Mịch nhi thế nào rồi? Gầy đi?"

"Vâng, gầy đi rất nhiều." Nam Tu trả lời đúng sự thật: "So với khi từ Thành châu về còn gầy hơn, nhìn ra được là rất đau lòng ạ."

Nghe y nói vậy, Thần quân giương mắt nhìn y một cái: "Con thấy chuyện của Mịch nhi và Cảnh Từ thế nào? Tu nhi?"

Nam Tu nghĩ thầm, cái gì nên đến vẫn phải đến, cuối cùng cũng có người hỏi cái nhìn của y.

"Nhi thần cho là." Y bỏ đũa trong tay xuống: "Phụ vương đã làm rất tốt rồi."

Thần quân ngẩng đầu nhìn y một cái, quả nhiên lại nghe y nói tiếp: "Nhưng thân là huynh trưởng của Mịch nhi, con cảm thấy phụ vương làm không đúng, bọn họ nhiệt tình yêu nhau, nếu muốn mạnh mẽ tách ra, khó tránh khỏi có hơi tàn nhẫn."

"Sao ngô lại không biết chứ." Vậy mà Thần quân lại tâm bình khí hòa tiếp lời y, nói: "Nhưng với việc khác thường, ngô chỉ có thể giữ hay bỏ."

"Con còn cho là, cái gì mà nữ nhi hoàng gia không thể nói thích này nọ sẽ không xảy ra trong nhà chúng ta chứ." Nam Tu rầu rĩ.

Đây không giống như lời Nam Tu sẽ nói, nghiền ngẫm cẩn thận đúng là có oán trách với Thần quân.

"Nếu là chuyện tầm thường, ngô sao lại can thiệp, tương lai, Tu nhi, chuyện lớn của con phụ thân sẽ để con làm chủ."

Nam Tu ngẩng đầu đối diện với hai mắt của Thần quân, đôi mắt này đã từng nhìn quá nhiều thứ, dường như sở hữu năng lực có thể nhìn thấu vạn vật. Nhưng lúc này trong đôi mắt ấy chỉ có tình yêu thương dành cho con cái, không phải Thần quân, chỉ là một người phụ thân.

Khi Cảnh Từ bị truyền đến đại điện của Thần quân đúng vào một ngày trước Tết Nguyên Đán.

Nơi nơi trong Thần đô đều giăng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ hình gợn nước treo trên cửa của mỗi gia đình, trong cung cũng treo đèn lồng. Cảnh Từ khoác áo choàng liền mũ viền lông chồn màu trắng, cổ tay và vạt áo trường bào bên trong vẫn là hình thêu màu đỏ như cũ, những chỗ còn lại đều là ám văn trên nền gấm thuần trắng.

Lúc đến đại điện, Thần quân nhìn hắn một cái đánh giá: "Sắp đến Tết rồi, Chá Phàm điện của bây giờ không giống ngày trước, xử lý cho tốt."

"Vâng."

"Vết thương tốt hơn chưa?"

"Tốt ạ."

Thần quân thở dài: "Ngươi có trách ngô không?"

Cảnh Từ không trả lời nữa.

Thần quân cười một tiếng, có thể là do sau khi trò chuyện với Nam Tu, thái độ của ngài đã dịu đi không ít: "Vậy là trách ngô rồi. Nghe nói gần đây Tu nhi qua lại với ngươi rất thân, lần này ngươi đã nghĩ rõ ràng chưa?"

"Thần đã nghĩ cẩn thận." Cảnh Từ gật gật đầu: "Sao quân thượng lại nhằm vào thần được, là thần hẹp hòi."

Thần quân lắc đầu: "Trong lời này có oán khí, nghĩ lại cũng đúng, các ngươi trẻ tuổi, lại là lần đầu động lòng, ngươi oán ngô cũng đúng thôi."

"Thần không dám."

"Cho nên, ngô hỏi lại ngươi một lần, nếu không trả lời được, ngô sẽ đi hỏi Mịch nhi. Giữa người Hỏa tộc trong thiên hạ và tình cảm giữa hai đứa, ngô nên chọn thế nào? Hử?"

Chân mày Cảnh Từ nhíu lại, giương mắt nhìn lên: "Thần không để ý đến thiên hạ."

Như là đã dự đoán được từ sớm, Thần quân cười khẽ một tiếng: "Đương nhiên, Cảnh Tầm Nhiên là người ra sao, chính là một con sói nuôi không thân được, nhưng mà..."

"Nhưng Công chúa thì không được, trong lòng Công chúa có tình yêu to lớn, nếu cho nàng biết, nàng sẽ tiến lui đều khó." Cảnh Từ tiếp nhận câu chuyện, như đã thỏa hiệp, hỏi; "Quân thượng muốn thần làm thế nào?"

"Ngô cho ngươi một cơ hội." Thần quân vẫy vẫy tay, cung nhân chuyển ghế dựa đến.

Cảnh Từ ngồi xuống, nghe Thần quân nói tiếp: "Nếu ngươi muốn cưới Công chúa, vậy phải đi xa một chuyến, dám không?"

Hắn giương mắt nhìn lên, không nói gì.

"Nếu muốn cưới Công chúa, đương nhiên phải lấy ra sính lễ tương xứng mới được, ngươi nói xem? Cảnh Điện chủ?"

"Mời Thần quân nói, thần nhất định làm được."

"Đi phía Tây."

"Phía Tây?"

Thấy Cảnh Từ hoang mang, Thần quân gật đầu giải thích: "Nghe nói tổ tiên Hỏa tộc là một vị thần, người đời đều gọi là Hỏa thần. Hỏa thần sinh ở phía Tây, sống lâu dài ở đó. Tương truyền phía Tây có một nơi gọi là mộ Hỏa thần, cất giấu tâm kinh cao nhất lưu truyền trong Hỏa tộc."

Đó là truyền thuyết, còn là một truyền thuyết huyền huyễn đến không thể huyền huyễn hơn. Cảnh Từ cũng chỉ nghe được trong khi nghe A Mạch tán gẫu nhắc đến. Không nói đến tâm kinh này ở đâu, chỉ riêng việc Hỏa thần có từng tồn tại hay không cũng chưa biết, nhưng hắn vẫn hỏi: "Thần quân muốn tâm kinh?"

"Tâm kinh đúng là tương đối quý giá." Thần quân ung dung thong thả mở miệng, trong mắt không nhìn ra được cảm xúc gì: "Nhưng ngô không có hứng thú, chỉ cần ngươi có thể tu thành tâm kinh kia, trở về giao thủ với ngô, kiên trì được một trăm hiệp, ngô sẽ gả Công chúa cho ngươi, thế nào?"

Trong nháy mắt vậy mà Cảnh Từ có hơi buồn cười, Thần quân có tu vi mức nào, đừng nói là hắn, ngay cả Sở Khương Dũ của năm đó cũng chưa chắc có thể chiếm được chỗ tốt trong tay Thần quân. Nhưng trước mắt biện pháp không được coi là biện pháp này coi như là đường ra duy nhất.

Nếu hắn có thể lợi hại đến trình độ này, dù Thần quân có phong Vương cho hắn cũng được, trước mắt thực lực tuyệt đối, những kẻ thuộc quý tộc vẫn luôn phản đối kia chỉ như con kiến. Đến lúc đó chúng sẽ chỉ cảm thấy Thần quân gả thấp Công chúa cho Cảnh Từ là vì muốn thu phục hắn.

Kể từ đó sẽ hợp lý hơn nhiều, nhưng lúc này tuy Cảnh Từ có mạnh cũng còn lâu mới đủ.

Nhưng muốn tu hành đến trình độ đó lại nào phải chuyện dễ.

Tự tin lớn nhất đời này của hắn chính là thiên phú tu hành khác hẳn người thường, cộng thêm hắn mạnh. Cho nên hắn chưa bao giờ để ý đến xuất thân của mình là Hỏa tộc hay là Thủy tộc, có thể lưu danh sử sách hay chỉ là ám vệ của Thần quân mà thôi.

Không ngờ đến kết quả lại là ngã vì điều này.

Quyền lực, rốt cuộc thì cần có bản lĩnh cỡ nào mới có thể xứng với nó đây?

Thấy thật lâu mà Cảnh Từ vẫn không nói gì, Thần quân lạnh nhạt mở miệng: "Thế nào? Tầm Nhiên cũng có lúc sợ?" Ngài lại bỏ thêm một câu: "Ngươi cũng có thể ở lại Chá Phàm điện, thay ngô phân ưu, chẳng qua không thể gặp lại Công chúa nữa."

Cảnh Từ lấy lại tinh thần, đứng dậy chắp tay: "Thần tuân chỉ."

Ra khỏi đại điện của Thần quân, ánh mặt trời đang thịnh, hắt lên người hắn lại khiến Cảnh Từ có hơi hoảng hốt, hắn nên đi về đâu, lại nên làm thế nào mới có thể đẹp lòng đôi bên? Chẳng lẽ phải thật sự đi tìm cái gì mà mộ Hỏa thần kia?

Sau đó đào tâm kinh gì đó ra?

Nghĩ đến đây, Cảnh Từ cười khổ một tiếng, không bao lâu ý cười đã tản đi, chỉ còn lại vẻ chẳng biết làm sao. Bên phía Nam Mịch nên giải thích thế nào đây? Đã nói không được vứt bỏ nàng.

Đến khi hắn trở lại Chá Phàm điện trời đã về chiều muộn, hoàng hôn nặng nề.

Trong lòng phiền muộn, lại thêm Cảnh Mạch cũng không ở đây, đây cũng là lần đầu tên nhóc kia không ăn tết cùng hắn, Cảnh Từ suy nghĩ lung tung.

Lại nghĩ có nên đến tìm Nam Tu uống rượu không nhỉ, nhưng lúc này có khi y đang ở chung với Chung Mỉ, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra cách nào.

Cuối cùng trời cũng đã tối, ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại vào cung.

Lúc này Nam Mịch đang ngây người trong sân, sao trên bầu trời hôm nay không nể mặt tí nào, nàng nhìn trong lòng cũng không thoải mái.

Cảnh Từ ngồi trên nóc nhà, nhìn nàng từ xa xa, Thường Hỉ ở bên cạnh gần như là khẩn cầu nàng: "Điện hạ, chúng ta dùng bữa nhé?"

Nàng dựa trên ghế, lắc đầu: "Thường Hỉ, ngươi lui xuống trước đi, ta không đói."

"Điện hạ, đã mấy ngày rồi người không ăn uống tử tế, thế này... thế này sao mà được..." Trong giọng nói của Thường Hỉ đã mang theo tiếng nức nở.

Nam Mịch quay đầu lại nhìn nàng ấy, nói: "Không sao đâu, ta không đói thật, lát nữa ta sẽ ăn, được không? Ta muốn tự mình đợi một lát nữa."

Cảnh Từ nhìn nàng từ phía xa, lòng đau cực kỳ, nàng lại gầy và tiều tụy đi, với tu vi của nàng thì không nên tiều tụy như vậy mới đúng.

Thường Hỉ đi xa, Cảnh Từ phất phất tay thu lại kết giới quanh thân, rồi lại bày kết giới bao phủ cả viện, vọt đến trước mặt Nam Mịch, chưa đợi nàng phản ứng lại, Cảnh Từ đã kéo nàng lên, ôm vào trong lòng.

Một hồi lâu Nam Mịch mới lấy lại tinh thần: "Sao chàng lại đến đây?"

"Tại sao Công chúa không ăn cơm cho tử tế, không ngủ cho ngon?"

Chóp mũi Nam Mịch cay cay: "Ta đã giằng co với phụ thân lâu như vậy, phụ thân cũng không có ý nhả ra... Cảnh Từ, ta sợ."

"Sợ gì chứ?" Giọng Cảnh Từ căng thẳng, trong giọng điệu đều là run rẩy vì đau lòng.

"Ta sợ phụ thân sẽ không đồng ý, sợ chúng ta sẽ không bao giờ được gặp lại." Nam Mịch hơi nghẹn ngào, có phần không nói nên lời.

"Công chúa, đừng sợ, có thần đây rồi."

Nam Mịch đẩy nhẹ hắn, Cảnh Từ thuận theo buông nàng ra, nàng nhìn hắn, mày nhíu chặt, lông mi ướt nhẹp: "Chàng rất khổ sở." Nàng vươn tay đặt lên ngực hắn: "Nơi này đau quá."

Mỗi lần Cảnh Từ ngồi trên nóc nhà nhìn Nam Mịch đều phải bày kết giới quanh thân, là bởi vì sợ "ràng buộc" giữa bọn họ sẽ phát tác, khiến hắn không thể che giấu cảm xúc của mình.

– ––Hắn cũng chỉ muốn đến thăm nàng, lại sợ người khác biết.

Cảnh Từ nắm tay nàng: "Ừm, thần rất đau, cho nên Công chúa phải chăm sóc mình cho tốt."

"Rất xin lỗi, Cảnh Từ, lại khiến chàng đau." Nam Mịch mím môi, lại muốn khóc.

Cũng may Cảnh Từ kịp xoa mặt nàng: "Đừng khóc, nếu Công chúa khóc, thần sẽ đau chết mất."

Nam Mịch thật sự nín lại.

Cảnh Từ nhìn chăm chú nàng một hồi lâu, cuối cùng nói; "Thần phải đi xa một chuyến, Công chúa ở nhà phải chăm sóc mình cho tốt."

"Đi đâu?" Mày Nam Mịch khẽ nhíu, có chút hốt hoảng: "Phụ thân làm khó chàng?"

"Ừm." Cảnh Từ không phủ định, "ràng buộc" còn đây, phủ nhận cũng vô dụng: "Không tính là làm khó, thế này đã là không còn cách khác, thần sẽ trở về sớm, Công chúa đợi thần chứ?"

Trong lòng Nam Mịch có hơi hoảng, không nói được là vì sao, nàng gật đầu khẽ.

Cảnh Từ sờ sờ sườn mặt đặc biệt gầy ốm của nàng: "Gần đây thân thể Công chúa không tốt sao? Có chỗ nào không thoải mái? Ta đưa tin cho Sở Khương Dũ nhé."

"Không có gì, chỉ là không có sức. Có thể là bị mệt nhọc, nghỉ ngơi không tốt."

Tuy sắc mặt không tốt nhưng hai mắt lại sáng ngời khác thường, nhìn cũng coi như có tinh thần, Cảnh Từ gật gật đầu: "Trước khi thần đi sẽ không đến thăm Công chúa nữa, Công chúa, thần... nhất định sẽ trở về."

Không biết là sợ bản thân không nỡ đi hay là thế nào, Cảnh Từ lập tức xoay người đi luôn, đầu cũng không quay lại.

Trong nháy mắt khi hắn quay đầu đi đã hạ trên người mình một kết giới vững chắc. Hắn không nên đến đây, thấy nàng rồi lại không muốn đi nữa.

Cảnh Từ của trước kia, đến sống cũng là mệnh lệnh riêng của Thần quân, cũng thường xuyên đi xa, lên phía Bắc có cánh đồng tuyết, xuống phía Nam ra biển.

Không biết tại sao, một đêm này Nam Mịch luôn ngủ không yên, chưa bao lâu đã lại nằm mơ. Mơ thấy bản thân đi lại ở nhân gian, khi xung quanh đều là pháo hoa lại chẳng có ai thấy được nàng, giống như nàng không phải người trên đời này vậy.

Không bao lâu lại đến chỗ không người, sau đó gặp được Cảnh Từ, Cảnh Từ cũng không thấy được nàng, tiếp đến là huynh trưởng, phụ thân, bọn họ như không nghe không thấy nàng.

Sợ hãi như thủy triều mất không chế dâng lên trong lòng, lúc bừng tỉnh, áo ngủ trên người đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt hết.

Gần đây nàng luôn mơ loại giấc mơ thế này, không đầu không đuôi, cụt ngủn khiến người ta hoảng hốt.

Nam Tu không biết nghe được từ đâu biết được Cảnh Từ muốn đi về hướng Tây. Cảnh Từ ra khỏi tẩm cung của Nam Mịch, vòng một vòng quanh Thần đô cũng không biết bản thân muốn đi đâu, lúc lấy lại tinh thần thì trời cũng đã sáng, hắn trực tiếp trở về Chá Phàm điện.

Đẩy cửa đi vào đã thấy Nam Tu đang thong thả ung dung phẩm trà trong tay, nếu không có giao tình sâu với y, còn thật sự cho y là một lão già cổ hủ đấy.

Người cổ hủ quay đầu lại nhìn, lập tức nhảy lên từ trên ghế: "Cảnh Từ! Ngươi muốn đi phía Tây sao?"

"..." Cảnh Từ mấp máy miệng, cuối cùng gật đầu.

Nam Tu bày ra vẻ hận sắt không rèn thành thép được, so với người trong cuộc còn gấp hơn: "Ngươi thật sự tin cái truyền thuyết quỷ quái mộ Hỏa thần kia sao? Ngươi đi rồi thì Nam Mịch làm sao đây?"

Cảnh Từ không lên tiếng.

"Đánh một trăm hiệp với phụ thân ta? Ngươi cho ngươi là thần tiên chắc? Hả?" Nam Tu gấp đến độ xoay vòng quanh.

"Không còn cách khác." Cảnh Từ không đổi sắc mặt đáp lại một câu như vậy, không nóng không lạnh.

Nam Tu không nói nữa, đúng là, không có biện pháp tốt hơn.

Nếu Cảnh Từ đi xa, có thể nói là hắn đi làm việc thay Thần quân, vị trí Điện chủ vẫn là của hắn, muốn xích mích gây chuyện người ta cũng đâu có mặt, chờ một thời gian, địa vị người Hỏa tộc trong Cửu châu có chuyển biến, Cảnh Từ lại về, dù là từ chức Điện chủ hay thế nào cũng chẳng có vấn đề gì.

Chỉ là phải dùng bao lâu mới có thể thay đổi quan niệm đã hình thành mấy trăm năm trên Cửu châu, cho người Hỏa tộc bình đẳng giống như những tộc người khác.

Là hơn trăm năm hay là bao lâu.

Thành kiến của con người chẳng khác nào núi lớn khó có thể vượt qua, nếu phương pháp cải cách không thể thực hiện thì sao? Nên làm thế nào đây?

Cảnh Từ cất thư của Nam Mịch xong, lại nghe được Nam Tu nhỏ giọng nói: "Hay là ngươi mang Mịch nhi đi đi, đi đâu cũng được, rời khỏi Thần đô."

Động tác trên tay Cảnh Từ khựng lại trong nháy mắt rồi tiếp tục thu dọn: "Không được."

Là không được thật, Nam Mịch là tiểu Công chúa, sinh ra đã nhận được triều bái của Cửu châu, chứ không phải theo hắn trốn đông trốn tây, mai danh ẩn tích.

Gần như trong một nháy mắt đó, Cảnh Từ có chút tuyệt vọng. Từ nhỏ đến giờ, hắn tự xưng có tu vi mạnh, thiên phú cao, dù Thần quân có giao nhiệm vụ khó bao nhiêu cho hắn, hắn đều hoàn thành.

Có lẽ chưa từng thất bại nên hắn cũng cảm thấy chính mình là không gì không làm được, giống như "hắn" trong mắt người khác.

Hiện tại bản thân rơi vào thế tiến lui đều khó, hắn mới phát hiện mình cũng chỉ rất bình thường.

Hắn muốn quá nhiều, muốn Nam Mịch hưởng vị trí vinh quang mãi mãi, muốn phương pháp cải cách Hỏa tộc được thực hiện khắp Cửu châu, muốn cùng Nam Mịch bên nhau, nhưng hắn chỉ là một người phàm, trước sau không có cách nào vẹn toàn.

Hắn tự nhận chính mình cũng đủ mạnh, nhưng hoá ra lại không đủ mạnh để áp chế tất cả âm mưu thủ đoạn và đấu tranh chủng tộc.

Chương 28: Đi xa (1)

Nam Tu không thích mùi trong Hoa lâu, cảm thấy không đứng đắn, thế nhưng Chung Mi cũng không thích sự quạnh quẽ trong cung của y, vậy nên Nam Tu chỉ đành thỏa hiệp, đến Hoa lâu gặp mặt hắn ta.

Chung Mi rót cho y một ly trà "sạch sẽ": "Thế nào mà Điện hạ lại thoải mái nhàn hạ thế? Không sợ bị đại thần Gián Nghị nhìn thấy rồi đến chỗ Thần quân cáo trạng sao?"

"Ta không có thời gian nói chuyện phiếm với ngươi." Nam Tu không động đến ly trà kia, thứ bỏ vào miệng trong Hoa lâu này y không dám động đến: "Ngươi đã nghe đến mộ Hỏa thần chưa?"

Kết quả nghe Chung Mi cười nhạo một tiếng: "Điện hạ điên rồi sao? Muốn tăng tu vi cũng không dùng cách đấy được đâu."

"Ngươi nghĩ nhiều rồi." Nam Tu liếc hắn ta một cái, có hơi không kiên nhẫn: "Là Cảnh Từ, phụ thân ta muốn Cảnh Từ đi tìm."

"À..." Chung Mi lộ ra vẻ "thì ra là thế": "Đây là nhạc phụ làm khó Cảnh Điện chủ của chúng ta à..."

"Rốt cuộc ngươi đã nghe đến chưa?" Nam Tu mất hết kiên nhẫn, chân mày đều nhíu vào nhau.

"Đã nghe rồi, sống nhiều năm như thế sao có thể chưa từng nghe đến chứ?" Chung Mi ngồi xuống bên cạnh Nam Tu, thưởng thức ly trà trước sau Nam Tu vẫn không động đến: "Mộ Hỏa thần là có."

Nam Tu không ngờ đến thật sự có thứ này, vì thế giương mắt nhìn sang.

"Chẳng qua bên trong không có gì."

"Có ý gì? Mộ Hỏa thần là giả?"

"Cũng không hẳn..." Chung Mi đổ trà vào miệng: "Nhưng đồ đã sớm bị cái đám Dịch thị kia lấy đi rồi,

hiện tại à... đoán chừng đến cặn cũng không còn."

"Ý ngươi là, tâm kinh Hỏa tộc đã bị Dịch thị cầm đi?"

"Không tính là Dịch thị cầm đi, tóm lại trong những năm Dịch thị cầm quyền, đại tu hành giả trong thiên hạ có thể coi như mạnh hơn hiện tại nhiều." Chung Mi tiếp tục đùa nghịch chén trà không, lên giọng đáp lại: "Thánh Điện hạ, ngài còn nhỏ, rất nhiều chuyện ngài không biết, nhưng không chắc phụ thân ngài không biết."

"Ý ngươi là, cha ta cố ý?"

Chung Mi chưa đáp đúng hay sai, mày khẽ nhướng.

"Hắn là cố ý không cho Cảnh Từ ở lại, thế này có khác gì đuổi hắn đi đâu?"

"Vẫn có khác nhau, tên nhóc kia, tâm tư của Thần quân còn sâu hơn các ngươi nghĩ nhiều, còn phải học thêm đi."

Cũng không biết từ nào trong những lời này đã chọc đến vảy ngược của Thánh Điện hạ, Nam Tu đứng lên liếc Chung Mi một cái, trong giọng nói đều là tức giận, gằn từng chữ: "Biết rồi, tên già."

Không đợi Chung Mi ngộ ra rốt cuộc mình đã chọc y ở chỗ nào, cửa đã đập "rầm" một tiếng đóng lại, suýt nữa không chịu nổi cơn giận của Thánh Điện hạ, lung lay sắp đổ.

Chung Mi chép chép miệng: "Chậc... tòa lâu này của ta ấy à, sớm muộn gì cũng bị tên nhóc Nam gia này hủy mất."

Nam Tu ra khỏi Hoa lâu, nghẹn một bụng tức, cuối cùng vẫn quyết định đi gặp Nam Mịch một lần.

Từ nhỏ Nam Mịch đã thân thiết với y, đối với người muội muội này, y không chỉ để bụng, dù cho y có không muốn cũng không thể không thừa nhận, Nam Mịch đã trưởng thành, có người yêu của riêng mình, có trách nhiệm lo lắng cho vạn dân.

Tuy y không nỡ nhưng y vẫn quyết định để Nam Mịch đích thân đưa ra lựa chọn về chuyện của mình.

Suốt dọc đường đi Nam Tu đều tốn công suy nghĩ, khi đến tẩm cung của Nam Mịch, nàng mới vừa dùng

bữa sáng xong, đang ở trong sân ngây người nhìn chằm chằm đèn lồng đỏ treo dưới mái hành lang.

Nghe được tiếng bước chân của Nam Tu, ánh mắt nàng mới chuyển qua: "Ca ca."

"Từ khi muội Thông Thần, nhĩ lực đúng là càng ngày càng thính." Nam Tu ngồi xuống bên cạnh nàng: "Thần đô không hay có tuyết rơi như Thanh châu, nhưng vào đông vẫn sẽ lạnh, sao muội lại ngồi ngoài này?"

"Ca ca mới vừa nói muội Thông Thần, không sợ lạnh đến vậy."

"Đúng vậy, hiện tại Mịch nhi của chúng ta đã lợi hại rồi." Nam Tu mắt nhuốn ý cười, liếc mắt nhìn Nam Tu một mỏi nghiêm trọng một cái: "Đêm qua lại không ngủ ngon? Mấy bát thuốc an thần kia cũng vô dụng?"

"Có chút tác dụng." Nam Mịch lắc đầu tỏ vẻ không sao: "Ca ca đừng lo, muội không có chuyện gì đâu."

"Cảnh Từ sắp đi?"

"..." Ánh mắt Nam Mịch rũ xuống, qua hồi lâu mới ngập ngừng nói: "Ừm, chàng nói để muội chờ chàng trở về, còn nói trước khi đi không gặp nữa..."

"Hắn đương nhiên không dám gặp muội."

Nam Mịch giương mắt nhìn y: "Sao lại nói vậy?"

"Phụ thân phái hắn đi phía Tây tìm mộ Hỏa thần, không thấy không được về."

"Vậy..."

Nam Tu cắt ngang: "Căn bản không có thứ đồ kia, huynh đã hỏi rồi, mộ kia đã sớm trống rỗng."

Vành mắt Nam Mịch đỏ lên: "Vậy..."

"Nếu muội không muốn hắn đi, vậy phải tự mình nghĩ cách." Nam Tu trịnh trọng nói, "Cảnh Từ cũng rất không dễ dàng, hắn gánh vác rất nhiều, vì muội, vì người Hỏa tộc, đều nói hắn vô tình, thật ra lòng dạ rộng lớn cũng là hắn, Mịch nhi, hiện tại muội đã không giống trước kia, phải đi bảo vệ người muội yêu."

Có thể là không ngờ đến Nam Tu sẽ nói mấy lời này với nàng, đầu tiên Nam Mịch hơi sửng sốt, sau đó mới trịnh trọng gật đầu.

Nam Tu thở dài: "Ngày mai là mùng một đầu năm, Cảnh Từ phải đi, sẽ chào từ biệt phụ thân, sau đó xuất phát từ cửa Tây."

Tuy đang giận dỗi với Thần quân nhưng Nam Mịch vẫn quyết định cùng đón giao thừa với phụ huynh.

Lúc nhìn thấy Nam Mịch, đầu tiên Thần quân hơi kinh ngạc, gần một tháng không gặp, lại dường như đã rất lâu.

Ngài tinh tế đánh giá Nam Mịch, tiều tụy, gầy, dù đã trang điểm vẫn nhìn ra được sắc mặt rất không tốt.

Lúc chưa gặp không cảm thấy gì, vừa thấy nữ nhi thế này, Thần quân bắt đầu không kiềm chế được đau lòng, Nam Mịch chưa bao giờ chịu ấm ức thế này.

Thần quân nhẹ nhàng hỏi: "Mịch nhi, gần đây thánh y có bắt mạch thăm khám cho con không? Có nói sức khỏe con thế nào không?"

Nam Mịch thất thần lắc đầu: "Con không sao."

Biết lửa giận trong lòng nàng còn chưa tan hết, sợ bữa cơm tất niên này ăn không ngon, Nam Tu vội vàng chen vào: "Phụ thân yên tâm, gần đây con kết bằng hữu được với một thần y, qua mấy ngày sẽ kê cho Mịch nhi một phương thuốc an thần."

Có lẽ Thần quân cũng nghĩ cơm tất niên nên ăn trong không khí tốt đẹp mới ổn, vì thế gật đầu lướt qua đề tài này.

Nam Mịch thở dài một hơi, lúc lên tiếng giọng cũng rất nhẹ: "Phụ thân, vì sao lại muốn Cảnh Từ đi phía Tây?"

Thần quân không lên tiếng.

Nam Tu lại mở miệng trước; "Mịch nhi, ăn cơm trước..."

"Vì sao? Phụ thân?"

Nam Tu bị chen ngang, đành phải ngậm miệng, nhìn về phía Thần quân.

Thần quân thở dài, bỏ đũa trong tay xuống, nhìn Nam Mịch: "Mịch nhi, cha chỉ có thể làm như vậy, hơn nữa, là nó tự nguyện."

Nước mắt Nam Mịch lăn dài: "Đừng bắt chàng đi, phụ thân."

Thần quân không đáp.

"Phụ thân, con xin phụ thân, đừng bắt chàng ấy đi."

Thấy Thần quân vẫn không có ý định trả lời, Nam Mịch lại nói: "Hoặc là... để chàng ấy trở về sớm một chút... cái mộ Hỏa thần kia người đều biết rồi mà."

Thần quân thở dài, vẫy vẫy tay, nội quan vẫn luôn hầu hạ bên cạnh hàng năm ngầm hiểu ý, gọi người mang đồ ăn xuống.

Nam Mịch thút thít khóc nức nở: "Phụ thân... Mịch nhi xin người... người làm thế có khác nào đuổi chàng ấy đi đâu... người muốn chàng đi đâu chứ..."

– ––Hắn, không có nhà.

Nam Tu nghẹn hơn nửa ngày, vẫn quyết định mở miệng: "Phụ thân... nếu không..."

Không đợi Nam Tu nói xong, Thần quân đã giơ tay ra hiệu y ngậm miệng lại, vì thế y hết sức thức thời ngậm miệng lại.

Nam Mịch khóc một hồi, lại nói: "Vì sao chứ? Phụ thân... vì sao người... phải vô tình như vậy..."

Nam Tu kinh ngạc nhìn sang, dường như không nghĩ đến muội muội nhỏ tuổi luôn mềm mại ấm áp sẽ nói ra những lời như vậy, kế đó ánh mắt lại chuyển đến trên mặt Thần quân, muốn nhìn phản ứng của phụ thân một chút.

Nhưng Thần quân lại chỉ nhíu mày, không có quá nhiều cảm xúc, đứng dậy nói: "Tu nhi, ngồi với muội

muội con đi." Sau đó đi mất.

Nam Tu đứng dậy khẽ gật đầu, coi như đáp lời phụ thân.

Chờ Thần quân đi xa, y lại nhìn về phía Nam Mịch, phất phất tay cho người hầu hạ bên cạnh lui xuống, lúc này y mới ngồi xuống sát bên cạnh Nam Mịch.

Qua hồi lâu, chờ đến khi Nam Mịch bình tĩnh lại, y mới mở miệng: "Phụ thân có suy tính của người, Mịch nhi..."

"Muội biết, muội không nên nói chuyện với phụ thân như vậy... Ca ca, muội sai rồi... muội... muội quá sốt ruột..."

Nam Tu lau nước mắt cho nàng: "Ca ca không phải có ý này, Mịch nhi, ta biết muội muốn giữ Cảnh Từ lại, nhưng có lẽ là phụ thân có nỗi khổ riêng..."

Y không dám nói cho Nam Mịch biết nỗi băn khoăn của Thần quân, Cảnh Từ và Thần quân đều lựa chọn không nói cho nàng biết gánh nặng này, y đương nhiên cũng không nỡ để lưng Nam Mịch đeo quá nhiều thứ.

Cái gì mà tương lai người Hỏa tộc, cái gì mà thiên hạ thái bình, y chỉ muốn để muội muội vui vẻ khỏe mạnh là đủ rồi.

Nam Mịch gật gật đầu: "Ca ca... muội chỉ là... rất khó chấp nhận, về sau sẽ không thể gặp lại Cảnh Từ... thật sự rất khó..."

Bởi vì nghẹn ngào, nàng không nói lên lời.

Nam Tu lập tức vỗ vỗ lưng nàng, cho nàng hít thở thông thuận: "Mịch nhi, ca ca biết, đừng sợ Mịch nhi, ngày mai muội khuyên nhủ Cảnh Từ, các muội cùng nhau đối mặt, nếu hắn một mực muốn đi, vậy ca ca sẽ trói hắn lại."

Hai mắt Nam Mịch đẫm lệ mông lung, nhìn thoáng qua Nam Tu: "Nhưng huynh không đánh lại chàng..."

Nam Tu: "..."

Hôm sau, Nam Mịch đã sắp xếp xong từ sớm, hiếm thấy ngoan ngoãn ăn bữa sáng, nghĩ đến đừng đến lúc khuyên Cảnh Từ mình lại đói bụng.

Sáng sớm nàng đã đi về hướng cửa Tây, kết quả thị vệ cửa Tây lại khó xử nói: "Thần quân đích thân hạ tử lệnh cho Nội vệ quân, nói phải nhìn người, không cho phép người ra ngoài."

Ngược lại cũng nằm trong dự đoán của Nam Mịch, nàng không tốn hơi thừa lời, để Thường Hỉ chuẩn bị ghế, đơn giản ngồi một chỗ cạnh cửa Tây chờ.

Hai cửa Đông, Tây có thể cưỡi ngựa ra vào, còn hai cửa Bắc, Nam là giành cho kiệu liễn, bốn cửa hông chỉ có thể đi bộ.

Cảnh Từ cưỡi ngựa của mình, từ xa xa đã thấy Nam Mịch.

Một thân hình bé nhỏ cuộn lại ở ven đường, nào còn dáng vẻ Công chúa, hắn xoay người xuống ngựa, cũng không cầm cương nhưng con ngựa vẫn ngoan ngoãn đi theo phía sau hắn.

Như thành tinh vậy.

Đi đến trước mặt Nam Mịch, nàng đứng dậy, chạy chậm hai bước đến trước mặt Cảnh Từ: "Cảnh Từ..."

"Công chúa là đến tiễn thần?"

Nam Mịch bước lại gần hắn thêm một bước, Cảnh Từ lại lui về sau một bước, trốn tránh.

Chỉ một cử động nhỏ mà không đứng gần sẽ không thấy được đã khiến chóp mũi Nam Mịch cay cay, hốc mắt đều đỏ bừng: "Cảnh Từ, ta không muốn chàng đi."

"Nàng biết rồi?"

Nam Mịch gật đầu.

"Thánh Điện hạ nói cho nàng?"

Nam Mịch lại gật đầu.

Cảnh Từ thở dài: "Công chúa..." Hắn dừng một chút, sau đó sửa lời: "Mịch nhi, nàng chờ ta, chờ ta trở về, ta sẽ cưới nàng."

Nghe hắn nói như vậy, nước mắt của Nam Mịch đã rơi xuống: "Chàng nói bậy, thứ kia vốn không tìm được, dù có tìm được, phụ thân... phụ thân..."

Nam Mịch không nói tiếp được, chỉ cứ khóc mãi.

Cảnh Từ rời tầm mắt, không dám nhìn tiếp, sợ nếu còn nhìn tiếp sẽ không đành lòng đi nữa.

Hắn lui về sau nửa bước, quỳ một gối xuống đất, chắp tay hành lễ: "Thần đi rồi, Công chúa bảo trọng, ăn cơm tử tế, ngủ thật ngon, tu tập cho tốt."

Không đợi Nam Mịch mở miệng, hắn đã xoay người lên ngựa, không quay đầu lại thúc ngựa đi xa.

Có lẽ không ngờ đến Cảnh Từ lại quyết liệt như vậy, Nam Mịch nhất thời ngẩn ra, chạy hai bước về phía cửa cung, nhìn thấy thị vệ mới nhớ ra mình không đi được.

Gần như trong nháy mắt, nàng xoay người chạy về hướng tường cung, chú quyết theo bản năng, lắc mình lên trên tường cung.

Dù hiện tại tu vi của nàng đã cực cao nhưng rốt cuộc chỉ là gà mờ, lúc vận linh lực cũng không mấy thuận tay. Trên tường cung và cửa của Thủy Ly cung đều bày kết giới cực mạnh.

Xông ra kết giới lần này đã dùng hết linh lực của nàng, nàng thở hổn hển hít mấy ngụm khí, thấy được Cảnh Từ đang giục ngựa đi về phía Tây.

Không kịp cân nhắc, nàng trực tiếp nhảy thẳng từ trên tường xuống.

Sợi tơ hồng liên kết một chiều từ Cảnh Từ đến Nam Mịch đột nhiên có phản ứng, trong lòng Cảnh Từ căng thẳng, ghìm dây cương quay đầu nhìn lại.

Không biết do quá hoảng loạn hay vì sao, búi tóc vốn không được Công chúa xử lý tỉ mỉ bị lỏng ra, tóc dài như vẩy mực bị gió thổi tán loạn bay loạn lên.

Công chúa Điện hạ cao quý như một mảnh lá rụng rơi xuống từ trên tường thành cao.

Cảnh Từ theo bản năng lắc mình lao qua, cũng may hắn đủ nhanh, đón được nàng trước khi nàng kịp rơi xuống đất.

Hắn nghe được giọng nói của bản thân đều khàn đi: "Nàng không muốn sống nữa à!"

Giọng điệu giận không thể nén dọa Nam Mịch giật mình, nàng đột nhiên hơi choáng váng, tiếp đó sắc mặt cũng hơi tái đi, dùng chút ý thức cuối cùng nắm chặt y phục trước ngực hắn, cố gắng mở miệng: "Cảnh Từ... đừng đi."

Cảm nhận được điều khác thường ở nàng, trong lòng Cảnh Từ càng hoảng loạn: "Công chúa... Công chúa? Nàng làm sao vậy?"

Không lâu sau, mồ hôi lấm tấm thấm ướt tóc mai nàng, nàng chỉ mãi nỉ non một câu: "Cảnh Từ... đừng đi..."

Sau đó nặng nề ngất đi.

Chương 29: Đi xa (2)

Cảnh Từ không kịp cưỡi ngựa về, trên đường hắn niệm chú quyết vào cung, thị vệ trông cửa thấy tình hình này vội mở cửa, có người lập tức đi báo cho Thánh Điện hạ.

Đến tẩm cung của Nam Mịch, Thường Hỉ bị dọa ngốc khi nhìn thấy tình hình này, vẫn là Cảnh Từ hô: "Đi truyền thánh y!"

Thường Hỉ mới luống cuống đi tìm thánh y.

Cảnh Từ không biết bây giờ nên làm gì, tinh luyện linh lực của mình chuyển qua cho Nam Mịch. Loại cảm giác này lại xuất hiện và còn rõ ràng hơn trước, nàng đang cắn nuốt linh lực, trong cơ thể Nam Mịch có một lực lượng giống như vực sâu không đáy.

Lúc thánh y đến, Cảnh Từ đã cảm giác linh lực của mình linh lực đang có chút giãy dụa không kiểm soát được.

Không bao lâu sau, Thần quân và Nam Tu cũng đến.

Nam Tu tiến lên một bước đấm một cú vào sườn mặt Cảnh Từ: "Cảnh Tầm Nhiên! Ngươi đã làm gì?"

Thần quân kịp thời nói: "Tu nhi, dừng tay," Nam Tu nghe lời dừng lại, Thần quân hỏi: "Thánh y nói thế nào?"

Thường Hỉ ở một bên đang lặng lẽ khóc nức nở, nghe vậy vội vàng đáp lại: "Thánh y còn chưa ra."

Thần quân tiến lên một bước vỗ vai Nam Tu, lúc này Nam Tu mới thở phào một hơi rồi lui về một bước, Thần quân nhìn Cảnh Từ một lúc lâu, cuối cùng hỏi: "Sao ngươi lại trở về?"

"Vì Công chúa hôn mê nên thần trở về."

"Ừ," Thần quân ngồi trên ghế dựa, không nhìn ra đang vui hay giận: "Vậy ngươi tiếp tục đi phía Tây đi."

Cảnh Từ dùng ngón cái quẹt khóe miệng để lau đi vết máu do Nam Tu đánh, sau đó quỳ xuống đất: "Thần sẽ không đi nữa."

"Hửm?" Tuy Thần quân chỉ "hửm" một tiếng nhưng có thể nghe được ngài đã rất tức giận.

Cảnh Từ vẫn vô cùng bình tĩnh, trả lời lại: "Thần sẽ không đi."

Nam Tu đứng một bên cảm thấy sợ hãi thay Cảnh Từ, thầm nghĩ thiên hạ này cũng chỉ có Cảnh Từ dám nói như vậy với Thần quân, à... Còn một người đang nằm trong phòng nữa.

Một đôi này của họ cũng xem như chắp vá.

Lúc này thánh y đi ra, tóc hoa râm trên trán đều thấm ướt mồ hôi, lão run run rẩy rẩy quỳ xuống: "Quân thượng... Quân thượng..."

"Nói chuyện đàng hoàng, ấp úng làm gì?" Nam Tu không chịu nổi mấy lão già này bày ra dáng vẻ như sắp bị chôn cùng.

Vị thánh y kia gật đầu đáp "Vâng", sau đó nói: "Công chúa đang có dấu hiệu già đi sớm."

Nghe vậy, cả phòng đều lặng im hồi lâu, Nam Tu hỏi: "Công chúa đã Thông Thần, sao lại già đi sớm được?"

Người có căn cốt yếu ớt có tuổi thọ rất ngắn, dài nhất cũng không quá trăm tuổi nên gọi là già đi sớm.

Nhưng Nam Mịch đã Thông Thần, đừng nói một trăm năm, sớm đã có tuổi thọ vô hạn.

Vị thánh y kia có vẻ cũng không hiểu, run run rẩy rẩy nói: "Thần không thể nhầm được, nhiều năm trước thần đã từng thấy trong dân gian."

Căn phòng đầy người đang nức nở, vào lúc này lại không nghe được một chút âm thanh nào, lúc Thần quân lên tiếng, giọng nói của ngài hơi khàn đi: "Có phương pháp trị liệu hay không?"

"Thần, vô năng."

Không phải do thánh y vô năng mà người thường già đi sớm vốn là chuyện tất nhiên, thánh y dù có lợi hại đến đâu thì cũng đâu thể đi ngược lại ý trời?

Cảnh Từ cảm thấy tim mình như đang bị một bàn tay đầy gai nhọn tàn nhẫn bóp chặt, đau đến mức hắn gần như không thở nổi, hắn chợt đứng dậy: "Ta đi tìm Sở Khương Dũ, lão nhất định sẽ có cách."

Nam Tu đưa tay kéo hắn lại: "Ngươi đi đâu tìm lão?"

Cảnh Từ hoàn toàn hoảng sợ, vành mắt đỏ như có thể chảy máu, hắn vội thở gấp mấy hơi rồi nói: "Phải rồi, phải đi tìm ở Hãn châu. Ta sẽ đưa Công chúa theo cùng, như vậy có thể đi nhanh hơn rồi, đúng, đúng vậy."

Nam Tu chưa từng thấy Cảnh Từ như vậy, y đành ấn vai hắn lại: "Bình tĩnh chút đi, Cảnh Từ."

Lúc này Thần quân bỗng nhiên đứng dậy và nói: "Không cần đi Hãn châu, Sở Khương Dũ tới Thần đô rồi." Ngài thoáng nhìn Nam Tu: "Đi tìm lão đi."

Nam Tu không có thời gian suy nghĩ tại sao Thần quân lại biết hành tung của Sở Khương Dũ, gật đầu đáp "Vâng" rồi nói với Cảnh Từ: "Ngươi chờ ở đây đi, đừng kích động."

Tình cảnh lúc này có chút hỗn loạn, Thần quân phất tay: "Những người khác lui ra hết đi, để Thường Hỉ và thánh y hầu hạ ở trong. Cảnh Từ, ngươi chờ ở đây cùng ngô."

Cảnh Từ ngơ ngác nhìn Thần quân rồi chợt hỏi: "Quân thượng, phải làm sao bây giờ?"

Lần cuối nhìn thấy Cảnh Từ bất lực như vậy là khi hắn còn rất nhỏ, nhất quyết muốn ra ngoài làm việc với lão điện chủ, cuối cùng lão điện chủ bị trọng thương vì bảo vệ hắn. Thần quân vẫn nhớ rõ đôi mắt Cảnh Từ khi đó như một nai con đang hoảng sợ, ngơ ngác nhìn ngài.

Khi đó hắn cũng hỏi: "Thần quân, điện chủ... Điện chủ sao rồi?"

Suy nghĩ của Thần quân chỉ thoáng qua, sau đó nói: "Tầm Nhiên, ngô đã xem thử rồi, tạm thời Mịch nhi sẽ không sao, đừng nóng vội."

Cảnh Từ không nói nữa mà chỉ ngơ ngác đứng ở cửa chờ Sở Khương Dũ, đầu hắn trống rỗng, chỉ còn

giọng nói của Nam Mịch liên tục vang vọng, nàng nói Cảnh Từ đừng đi.

Một lúc sau, Nam Tu vội vàng dẫn Sở Khương Dũ đến.

Không đợi Sở Khương Dũ hành lễ với Thần quân thì Cảnh Từ đã kéo tay lão vào nội điện của Công chúa.

Nam Tu nhìn thoáng qua Thần quân, thấy ngài ấy không có phản ứng gì, lúc này y mới thay Cảnh Từ thở nhẹ nhõm một hơi: "Phụ thân, Mịch nhi.."

"Đừng sợ," Thần quân liếc y một cái rồi nói: "Tạm thời không có vấn đề gì."

Nghe Thần quân nói như vậy, Nam Tu mới thở phào nhẹ nhõm. Y quay đầu nhìn Thần quân, chợt nhận ra Thần quân mà mình luôn kính sợ vẫn luôn ở cạnh y, dù trời có sập xuống thì y cũng không sợ, vì phụ thân y cũng đủ mạnh mẽ.

Từ nhỏ Thần quân đã rất nghiêm khắc với y nên Nam Tu có chút sợ ngài, nhưng điều này không ảnh hưởng đến chuyện y cũng rất yêu phụ thân mình.

Dường như nhận ra ánh mắt của Nam Tu, Thần quân nói: "Vào xem xem, nhìn kĩ Tầm Nhiên một chút."

Khoảnh khắc tiến vào phòng, Nam Tu quay đầu nhìn lại, y chợt phát hiện thật ra trên tóc của người phụ thân không gì làm không được làm được kia đã xuất hiện màu bạc, sau khi ngài rời đi, vẻ mặt cũng có chút hoảng loạn, con cái luôn là điểm yếu của ngài.

Sở Khương Dũ vừa kiểm tra mạch xong, chắp tay nói: "Công chúa đúng là có dấu hiệu già đi sớm, cũng may Cảnh đại nhân kịp thời chuyển linh lực của mình cho Công chúa nên tạm thời không có vấn đề gì." Lão biết mọi người đều rất sốt ruột, cũng không nói những lời vô ích: "Nhưng nếu muốn hoàn toàn chữa khỏi thì ta cũng không có cách gì, ta chỉ có thể □□."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Cảnh Từ nhìn chằm chằm Sở Khương Dũ.

Có thể sự hoảng loạn trên mặt Cảnh Từ thật sự quá chân thật, Sở Khương Dũ cũng run sợ theo: "Nếu trước đó Đồ sơn tiên nhân đã điểm hóa Công chúa, ta cảm thấy có lẽ vị tiên nhân đó còn có biện pháp."

Cảnh Từ vội gật đầu: "Ngươi nói đúng,"?Tựa như bắt được một cọng rơm: "Chúng ta lập tức khởi hành,

ngươi đi cùng chúng ta."

Sở Khương Dũ cười khổ một tiếng, chỉ nói "Được".

Không biết từ lúc nào Thần quân đã đứng ở cửa, nhìn Cảnh Từ: "Cảnh Từ, ngươi muốn đưa nữ nhi của ngô đi đâu?"

Cảnh Từ phản ứng lại, vội quỳ trên mặt đất: "Thần sẽ hộ tống Công chúa về phía Bắc, nhất định có thể đưa Công chúa bình an trở về."

"Chuyện Công chúa đi phía Bắc có Thánh Điện hạ đích thân đi, ngươi vẫn còn việc của mình."

"Thần, không thể tuân chỉ."

Sở Khương Dũ khom người một bên, thầm nghĩ tên nhóc Cảnh Từ này còn cứng đầu hơn lão năm đó, là một người tàn nhẫn.

Quả nhiên lão lại nghe được Cảnh Từ nói: "Thần không đi phía Tây nữa, thần không quan tâm đến người Hỏa tộc hay thiên hạ, thần chỉ muốn Công chúa mạnh khỏe."

Thần quân vẫn rất bình tĩnh, không nhìn ra đang vui hay giận, dường như ngài cũng đang do dự, Nam Tu chợt quỳ xuống nói: "Phụ thân, Cảnh Từ từng đi Đồ sơn cùng Mịch nhi, hầu hết các tiên nhân đều có tính tình cổ quái, lỡ như con đi cùng Mịch nhi nhưng tiên nhân không gặp thì phải làm sao? Hơn nữa ngoại trừ Cảnh Từ thì còn ai quen thuộc hơn với ba châu phía Bắc? Phụ thân, đây là việc khẩn cấp."

Đã qua một lúc lâu, Sở Khương Dũ nhiều năm không hành lễ, lão cảm thấy cái eo già của mình sắp gãy rồi.

Cuối cùng cũng nghe Thần quân nói: "Lần này đi phía Bắc, Tu nhi phái theo một ít thần vệ đi cùng, Chá Phàm điện bí mật đi theo, mọi chuyện đều phải cẩn thận," Ngài nhìn thoáng qua Sở Khương Dũ đang ở một góc: "Sở tiên sinh không cần đa lễ, làm phiền tiên sinh rồi."

Sở Khương Dũ xem như có thể đứng dậy, lại nói: "Thần quân nói quá rồi."

Cuối cùng Thần quân nhìn Cảnh Từ: "Đi nhanh về nhanh, nhất định phải chữa khỏi cho Mịch nhi," Dừng một chút, ngài lại nói: "Ngươi cũng vậy, trở về an toàn cho ngô."

Thần quân vừa đi, Sở Khương Dũ tiến lại gần Cảnh Từ: "Người nhạc phụ này của ngươi đối xử với ngươi không tệ nhỉ?"

Cảnh Từ không có tâm trạng nói đùa với lão, hắn tiến lại gần Nam Mịch, sờ bàn tay bé nhỏ của nàng: "Đừng giận nữa, ta sai rồi, ta không nên cố chấp làm theo ý mình như vậy, ta nên phát hiện nàng không ổn sớm hơn."

Sở Khương Dũ thở dài một hơi: "Ngươi yên tâm, trễ nhất ngày mai Công chúa sẽ tỉnh lại, chúng ta càng nhanh càng tốt, chuẩn bị khởi hành đi."

Cảnh Từ gật đầu, đứng dậy đi sắp xếp. Nam Tu đi theo sau hắn, sờ mũi: "Chuyện đó... Không phải ta cố ý đâu, phụ thân ta đang ở đó, ta mà không ra tay đánh ngươi, lỡ người ra tay thì mạng ngươi cũng chẳng còn."

Cảnh Từ đã sớm biết y cố ý, đầu không thèm quay lại: "Ta biết rồi, đa tạ."

Quả nhiên đúng như lời Sở Khương Dũ, đêm hôm đó Nam Mịch tỉnh dậy, Cảnh Từ và Nam Tu canh giữ bên ngoài, nghe thấy tiếng động, Cảnh Từ đi vào.

Nam Mịch mơ màng nhìn Cảnh Từ, vành mắt nàng đỏ lên rồi khóc: "Cảnh Từ..."

Tiểu Công chúa còn chưa tỉnh hẳn, giọng nói mềm mại yếu ớt, đáng thương vô cùng, Cảnh Từ vội đỡ bàn tay nàng duỗi ra: "Thần ở đây, Công chúa."

Nam Mịch hơi đứng dậy, Cảnh Từ vội đỡ nàng, tay để sau lưng nàng, vòng cánh tay quanh nàng, Nam Mịch vòng cánh tay non mịn của mình lên cổ Cảnh Từ, mặt vùi vào cổ hắn, Sở Khương Dũ quay mặt đi, phất tay rồi lui ra cùng cung nhân.

"Thần sai rồi," Tay còn lại của Cảnh Từ nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của nàng: "Thần không đi đâu cả."

"Cảnh Từ..." Nàng không nói nên lời những chuyện khác, đầu choáng váng mê man, gọi tên hắn một lần nữa.

"Thần ở đây."

Lúc này nàng mới phản ứng lại, nhớ lại việc Cảnh Từ phải đi, vừa thấy sợ vừa thấy tủi thân, nhỏ giọng nghẹn ngào: "Vì sao chàng phải đi? Ta sợ lắm.. Cảnh Từ... Ta sợ..."

"Công chúa đừng sợ," Cảnh Từ lại bắt đầu đau lòng, giọng cũng khàn đi: "Có thần ở đây, thần không đi nữa."

Có lẽ vì khóc mệt nên Nam Mịch nép vào lòng hắn, nhỏ giọng hỏi: "Ta làm sao vậy? Ta bị bệnh sao?"

"Ừ, Sở tiên sinh đến rồi, lão nói chúng ta đi Đồ sơn tìm tiên nhân lần nữa."

Nam Mịch nằm trong lòng Cảnh Từ, ngửa đầu nhìn hắn, vươn ngón tay sờ hàng mi dài của hắn: "Bệnh của ta rất nặng sao? Phụ thân và ca ca hẳn đã rất sợ nhỉ?"

Cảnh Từ đưa tay giữ lấy tay nàng đặt vào chăn: "Ừ, sợ lắm, ca ca của nàng khi giận còn đánh thần nữa, đây, xem này..." Hắn nâng cằm lên, cho nàng xem chỗ bị Nam Tu đánh đến bầm tím: "Đều chảy máu."

Quả nhiên Nam Mịch cau mày, mềm giọng tức giận như đang làm nũng: "Nam Tu sao lại như vậy! Thật quá đáng, sao huynh ấy có thể đánh chàng được?"

Nghe nàng tin là thật rồi nói, Cảnh Từ cười: Ngay cả "ca ca" cũng không gọi. Sau đó hắn cũng bắt chước theo, sờ hàng mi của nàng: "Đúng vậy, sao ngài ấy có thể đánh thần chứ." Hắn lại sờ mặt nàng: "Khó chịu không?"

"Không có," Nam Mịch lắc đầu theo động tác của hắn, vuốt lòng bàn tay của hắn: "Chỉ là không có sức, nếu chàng ở cạnh ta thì ta sẽ có sức."

Cảnh Từ cười khẽ một tiếng: "Được, thần ở cạnh Công chúa."

Một lát sau, Nam Mịch rúc vào lòng hắn ngủ thiếp đi, tay còn nắm chặt ống tay áo của Cảnh Từ.

Ngày hôm sau nàng vẫn không tỉnh, Sở Khương Dũ giải thích cho Cảnh Từ và Nam Tu: "Đây là chuyện bình thường, trong thuốc ta cho Công chúa uống có thêm thuốc an thần, ngủ nhiều thì có thể ít tiêu hao sức lực hơn, dưỡng tinh thần mới có thể chịu được mệt nhọc trên cả đường đi xe này."

Lúc này hai tên nam nhân trông gà hoá cuốc này mới yên tâm hơn một chút.*

*Trông gà hóa cuốc: ví việc nhầm lẫn sự vật nọ ra sự vật kia, do không tỉnh hoặc không tỉnh táo.

Hai ngày sau bọn họ khởi hành, Thần quân đích thân đưa tiễn.

Nam Mịch còn mê man ngủ trong xe ngựa, Thần quân sờ bàn tay nhỏ bé của nữ nhi: "Phụ thân đợi con về."

Cảnh Từ đứng ở một bên, hắn nhìn thấy trong một khoảnh khắc khóe mắt của Thần quân hơi ướt, thật ra Cảnh Từ cũng không phủ nhận nhiều năm qua nếu không có Thần quân thì địa vị điện chủ của hắn sẽ không thể ngồi yên, ngoài ơn dìu dắt, Thần quân còn dạy dỗ che chở hắn.

Thần quân nhìn về phía Cảnh Từ, không nói gì mà chỉ gật đầu.

Cuối cùng Cảnh Từ vẫn lên tiếng: "Quân thượng," Thần quân không quay đầu lại nhưng vẫn ngừng bước, Cảnh Từ nói: "Thần quân yên tâm, dù có chết thần cũng sẽ đưa Công chúa về."

"Hy vọng ngươi nói được làm được." Thần quân chỉ bỏ lại một câu như vậy rồi không quay đầu lại rời đi.

Cảnh Từ biết ngài không dám quay đầu lại, sợ nhìn nữ nhi một lần nữa thì ngài sẽ muốn bỏ mặc thiên hạ, chỉ muốn bảo vệ sự an toàn của nữ nhi, sợ chỉ cần do dự một chút nữa, ngài cũng chỉ muốn làm một người phụ thân mà không phải quân vương.

Nam Tu thậm chí không nhìn Nam Mịch một cái, chỉ dặn dò vài câu với Cảnh Từ rồi rời đi theo Thần quân.

Y sợ bản thân sẽ càng không nỡ đồng thời y cũng tin tưởng Cảnh Từ. Không biết bắt đầu từ khi nào, bọn họ vậy mà đã thật sự tâm đầu ý hợp.

Chương 30: Chốn cũ

Đoàn xe khởi hành về phía Bắc, rất nhiều xe ngựa trùng trùng điệp điệp, thậm chí còn sắp xếp hai chiến hạm khi qua sông lớn.

Sau khi lên bờ Nam Mịch vẫn ngủ mê man, lúc đến quận Sùng An nàng cuối cùng cũng tỉnh.

Khi Nam Mịch tỉnh, Cảnh Từ đang ngồi đọc sách bên giường của nàng.

"Cảnh Từ... Chúng ta đang ở đâu vậy?"

"Quận Sùng an, trước đây chúng ta từng ở nơi này, nàng còn nhớ không?"

Nam Mịch mơ màng gật đầu, sau đó ngoéo ngón tay của Cảnh Từ, mềm mại nói: "Cảnh Từ... Ta muốn ra ngoài xem..."

"Hửm?" Vì tiểu Công chúa đang bệnh nên cực kì mềm yếu, giọng của Cảnh Từ cũng vô thức mềm mại hơn: "Đi xem ở đâu?"

"Nhạc Đa..." Ngón tay Nam Mịch ngón tay hơi động, nhẹ nhàng cào lòng bàn tay Cảnh Từ.

Cảnh Từ bị nàng cào ngứa, trong lòng cũng ngứa, sau đó nói: "Ừ, được."

Chính tại đây, Nhạc Đa mua đồ cho Nam Mịch thì xảy ra chuyện, bị Định Viễn Vương giết.

Vì để Nam Mịch ở lại Thanh châu.

Để Nam Mịch xin Định Viễn Vương điều tra cái chết của Nhạc Đa mới có thể có cơ hội giữ Nam Mịch lại.

Định Viễn Vương muốn giữ Nam Mịch lại, để Nam Mịch gả cho Vạn Tinh Phồn, để sau này kế hoạch

của Vạn gia và Dịch Trọng Nhiên bại lộ thì Thần đô còn có thể vì Công chúa mà cho Vạn gia một đường sống.

Nếu trong tương lai kế hoạch với Dịch thị thành công thì vào ngày hai quân đối đầu nhau còn có thể dùng Nam Mịch uy hiếp thần quân.

Định Viễn Vương cho rằng, việc kế hoạch cùng Dịch thị là chuyện lớn thay đổi thế giới, sự sống chết của mỗi người Vạn gia cũng là chuyện lớn.

Nhưng một người mệnh cung tì như Nhạc Đa chỉ là chuyện nhỏ.

Nam Mịch được Cảnh Từ khoác cho một chiếc áo choàng dày, bước lạo xạo trên lớp tuyết mới, đi từng bước một dọc theo các con đường ngõ nhỏ của quận Sùng An.

Đi ngang qua một vài cửa hàng, Cảnh Từ sẽ dừng lại nói đôi câu với Nam Mịch.

"Cửa hàng này, Nhạc Đa đến nơi đây mua một cây trâm trân châu cho nàng, còn phàn nàn với A Mạch là những viên trân châu không đủ màu sắc."

"Cửa hàng này, Nhạc Đa mua cho nàng một ít chỉ thêu, không mua nhiều lắm, nàng ta bảo màu sắc chỉ nơi này chưa chuẩn."

"À, cửa hàng này, nàng ta đi vào dạo một vòng rồi đi ra mà không mua thứ gì, nàng ta nói bây giờ không biết nên mua gì ở cửa hàng, A Mạch còn trêu chọc nàng ta, nói ánh mắt nàng ta quá độc."

"Nhà này, nàng ta mua y phục bên người cho nàng, vì không cho A Mạch đi theo nên nó chỉ đứng chờ ở cửa, cũng không nghe được đánh giá."

"Còn nhà này nữa, nàng ta mua một cuộn chỉ vàng cho nàng, hiếm thấy nàng ta chưa nói chỉ vàng đó không tốt."

"Hừm, nhà này là trâm ngọc, nàng ta vậy mà hết lời khen ngợi, sau đó thần mới tra được cửa hàng trâm ngọc này do Tôn công tử mở, bây giờ vẫn còn mở."

...

Những chuyện như vậy, vân vân.

Cho đến con ngõ nhỏ kia, Cảnh Từ chỉ tay về đằng xa: "A Mạch phát hiện Nhạc Đa bị giết ở nơi đó."

Nam Mịch gật gật đầu, ánh mặt trời hôm nay đặc biệt tốt, chiếu lên mặt Nam Mịch, phủ lên lông mi của nàng một tầng ánh sáng, vì đang bị bệnh nên môi nàng không có màu sắc gì khiến nàng có vẻ nhẹ nhàng.

Nàng đang định đi vào con ngõ đó, vừa nâng bước thì Cảnh Từ bỗng nhiên bắt lấy tay nàng. Hắn không biết vì sao trong một khoảnh khắc, hắn chợt cảm thấy Nam Mịch cách mình rất xa.

Dường như nàng sẽ cách xa rồi rời khỏi hắn ngay sau đó.

Có lẽ là vì Nhạc Đa mà nàng rất khổ sở, Cảnh Từ có thể cảm nhận được. Nhưng có vài khoảnh khắc, Cảnh Từ lại cảm thấy sự thương cảm của nàng mang theo chút từ bi.

Người bình thường không nên có từ bi.

Như thể nàng cách thế giới này rất xa, bễ nghễ chúng sinh, dùng góc nhìn của người đứng xem để thương xót vô số chúng sinh trên thế giới này.

Nhưng khi Cảnh Từ muốn nhìn kỹ hơn thì Nam Mịch đã nghiêng đầu hỏi hắn: "Sao vậy? Cảnh Từ?"

Lại là nàng Công chúa yêu kiều mềm mại đó.

Cảnh Từ đành lắc đầu, dịu dàng nói: "Không có gì, chúng ta đi xem đi."

Nam Mịch quan sát một chút con ngõ tầm thường đến nỗi không thể tầm thường hơn, cảm giác bất lực không nói nên lời, nàng tìm một cái bệ đá sạch sẽ, vừa định ngồi xuống, Cảnh Từ đã cởi áo choàng của mình trải ra cho nàng, nàng cũng không từ chối, kéo Cảnh Từ ngồi cùng.

"Cảnh Từ, sao chàng lại biết những chuyện này?"

"A Mạch nói với thần."

"Khi nào? Sao ta lại không biết?"

"Lúc đó Công chúa đang bận tức giận nên không có thời gian tin tưởng thần sẽ thật sự điều tra."

Nghe thấy giọng điệu hơi ấm ức của hắn, Nam Mịch lại mỉm cười ngọt ngào hỏi: "Vậy bây giờ chàng đang trách ta sao?"

"Không dám."

Đôi mắt Nam Mịch cong cong, nụ cười càng tươi hơn: "Không dám à? Sao ta lại thấy Cảnh điện chủ rất ấm ức vậy?"

Có lẽ vì giọng nói của Nam Mịch chứa chút nghịch ngợm giảo hoạt, trái lại càng quyến rũ hơn, Cảnh Từ ghé sát nàng, dán bên tai nàng hỏi: "Không phải Công chúa có thể kiểm tra tâm ý của thần sao? Không phải tâm ý tương thông sao? Hửm?"

Nhất thời dựa vào gần quá, lại ở cạnh đường phố ồn ào đông người, cả vành tai Nam Mịch đều đỏ ửng, giọng của nàng hơi thấp, mềm mại: "Ừm... Từ lần bị bệnh này, cái này khi thì dùng được khi thì vô dụng."

"Hử? Sao lại vô dụng được?" Cảnh Từ cảm thấy mình gần nàng quá, bản thân cũng hơi choáng váng, dường như hoàn toàn không nghe rõ nàng đang nói cái gì, sau đó hắn kéo bàn tay bé nhỏ của Nam Mịch đặt trước ngực mình: "Vậy Công chúa đoán xem thần đang nghĩ gì? Hửm?"

Nam Mịch nhìn chằm chằm đôi mắt sáng ngời lạ thường của hắn, con ngươi đặc biệt đen bóng, nhìn hàng mi dài hơi lạnh lẽo của hắn, lại liếc nhìn đôi môi của hắn, vô thức nuốt nước bọt: "Cảnh Từ?"

"Ừ? Thần đây."

"Có người nào từng nói chàng rất đẹp chưa?"

Có lẽ không ngờ nàng sẽ mềm mại hỏi một câu như vậy nên Cảnh Từ hơi sửng sốt, sau đó cười nói: "Vậy sao? Đẹp không?" Hắn lại tiến về trước: "Đẹp bao nhiêu?"

Nam Mịch hơi liếm môi, nhẹ giọng nói: "Ừm... thì... rất đẹp." Sao lại nghèo từ thế này?

Thấy mặt nàng đã đỏ bừng, Cảnh Từ cười khẽ một tiếng, nhẹ giọng thì thầm bên tai nàng: "Vậy Công chúa.. phải nhìn thật kỹ, nhìn cho đủ."

Sau đó hắn thật sự hơi dịch ra một chút, dường như vì để cho Nam Mịch có thể thưởng thức kỹ vẻ đẹp của hắn hơn, Nam Mịch xấu hổ quay mặt đi, hồi lâu sau mới nói: "Chúng ta.. Trở về đi..."

Bởi vì lần này không bị ai đuổi giết, cũng không còn tàn dư của Dịch thị, còn có trọng binh canh giữ nên Cảnh Từ đều ở phòng ngủ bên cạnh Nam Mịch, nhưng tối nay Nam Mịch hiếm khi tỉnh, hắn cũng muốn ở cạnh nàng nhiều hơn.

Sau khi trở về từ trên đường, Nam Mịch hơi mệt, Cảnh Từ bảo nàng nằm xuống nghỉ ngơi nhưng nàng không muốn.

Tay Nam Mịch nhẹ nhàng vòng qua cánh tay Cảnh Từ: "Ta muốn viết vài thứ, một lát sẽ nghỉ ngơi sau, có được không?"

Cảnh Từ hơi nhíu mày rồi nói: "Ngày mai rồi viết nhé?"

"Nhưng mà... Ngày mai có thể ta sẽ không tỉnh được, lỡ như ta vẫn luôn ngủ thẳng đến Đồ sơn thì sao? Cảnh Từ, xin chàng đấy?"

Cảnh Từ không làm gì nàng được, đành gật đầu dặn dò: "Vậy đi ngủ sớm một chút."

Nam Mịch đáp ứng rất sảng khoái, Cảnh Từ mài mực cho nàng, nàng suy nghĩ hồi lâu rồi nhìn về phía Cảnh Từ: "Cảnh Từ, chàng ngồi ở đó đi."

Cũng không biết có thứ gì mà hắn không thể xem, hắn hơi nhướng mày rồi đi đến ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn.

Đợi Nam Mịch viết hết tờ này đến tờ khác, viết xong tờ thứ ba, nàng cẩn thận cất nó đi rồi mới nói với Cảnh Từ: "Cảnh Từ, đêm nay chàng đừng về phòng nhé? Ở lại cùng ta được không?"

Cảnh Từ gác khuỷu tay lên bàn, chống cằm nhìn qua, hơi nghiêng đầu, lười biếng nói: "Hửm? Ở cùng như thế nào?"

Lúc này Nam Mịch mới nhận ra lời mình nói có chút kỳ quái, nói gì mà đêm nay chàng đừng về phòng? Nàng tiến lại gần Cảnh Từ, đứng trước mặt hắn: "Thì... trước kia chàng cũng ở cùng ta mà, đúng không, Cảnh Từ?"

Cảnh Từ nhìn chằm chằm nàng một lúc, sau đó mỉm cười gật đầu: "Khó mà từ chối thịnh tình của Công chúa."

Đợi đến khi Cảnh Từ cởi áo ngoài, chỉ mặc áo ngủ mỏng manh nằm cạnh Nam Mịch và lấy chăn của nàng, Nam Mịch mới thấy khiếp sợ.

Nàng suýt cắn đầu lưỡi: "Chàng... chàng làm gì vậy?"

"Hử? Không phải Công chúa bảo thần ở cùng sao?"

"Nhưng chàng... nhưng sao chàng lại... sao lại..." Nam Mịch không biết làm thế nào ngồi trên giường, ngón tay vô thức quấn chăn.

"Sao lại gì?" Cảnh Từ nheo mắt nhìn nàng: "Công chúa đã đi cả ngày, nàng không thấy mệt sao? Nghỉ ngơi nhé?"

Im lặng một hồi lâu, nàng liếc nhìn cổ áo hơi mở rộng của Cảnh Từ, vô thức nuốt nước bọt rồi thật cẩn thận nằm xuống bên cạnh hắn, giữa họ có một khoảng cách lớn.

Cảnh Từ nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đang giả vờ bình tĩnh của nàng, cười nhẹ một tiếng, ánh đèn chợt tắt đi.

Trong phút chốc Nam Mịch không thích ứng với hoàn cảnh tối tăm, nàng thấy căng thẳng hơn.

Cảnh Từ lật người, Nam Mịch càng căng thẳng, quả nhiên Cảnh Từ duỗi tay ôm vòng eo thon thả của nàng: "Công chúa đang sợ sao?"

"Không.. có."

"Là không hay là có?"

Nam Mịch không nói gì.

Cảnh Từ hơi dùng sức ôm nàng vào lòng: "Không phải lúc trước Công chúa rất can đảm khi muốn "gạo nấu thành cơm" với thần sao?"

Nam Mịch kề sát cổ hắn, tay hơi cuộn lại để giữa hai người, xúc cảm nóng bỏng của da thịt Cảnh Từ trên tay mình khiến nàng cảm thấy hơi choáng váng, nàng mềm mại nói: "Cảnh Từ..."

Tay của Cảnh Từ đang vòng sau lưng nàng không an phận chạm vào lưng nàng, cách một lớp áo ngủ hơi mỏng, quyến rũ như đang muốn đốt lửa tại chỗ, tay Cảnh Từ tiến về phía trước sờ xương bả vai của nàng, vẽ từng vòng miêu tả hình dáng cặp xư,ơng bướm kia.

Bị hắn chạm vào có hơi ngứa, Nam Mịch vô thức hơi tránh đi nhưng lại càng áp sát hắn hơn.

Cảnh Từ "ừm" một tiếng, giọng cao lên, có chút khàn khàn khó tả: "Sao vậy?"

Lòng Nam Mịch rối bời, cuối cùng nàng chỉ đơn giản vùi mặt vào lòng hắn giả chết.

Lần này Cảnh Từ cười khẽ một tiếng, càng không thành thật hơn, bàn tay kia lại di chuyển về eo của nàng rồi vòng ra trước cởi chiếc thắt lưng vốn được buộc hơi lỏng lẻo ở phía trước.

Không biết hắn đang căng thẳng hay thế nào mà lồmng ngực hắn phập phồng mạnh mẽ, tim đập thình thịch, Nam Mịch cảm thấy mình sắp không thở nổi, nhưng Cảnh Từ lại như đang cố ý, động tác của hắn chậm như vậy, thật sự giày vò nàng.

Trái tim kia không an phận mà đập lên đập xuống, Nam Mịch chịu không được kề sát Cảnh Từ, cắn một ngụm trên xương quai xanh của hắn.

Bàn tay vừa luồn vào áo ngủ của Nam Mịch, nóng bỏng đặt trên eo nàng dừng lại.

Nàng vốn không dùng sức nên đương nhiên sẽ không đau.

Cảnh Từ khàn giọng nói: "Công chúa, thần..." Thần gì? Không biết, đáy lòng hắn có thứ gì đó không thể kìm chế được nữa, mạnh mẽ như đang muốn liều mạng cùng ai.

"Cảnh Từ..." Nam Mịch nghe được sự kiềm chế và điên cuồng trong giọng nói của hắn chợt có hơi muốn khóc, sau đó nàng liếm môi, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua xương quai xanh của Cảnh Từ: "Cảnh Từ... Lỡ như Nhan Vũ cũng không thể trị hết bệnh cho ta thì phải làm sao đây?"

"Sẽ không đâu."

"Ta sẽ rất tiếc nuối." Không thể gả cho chàng.

Tim Cảnh Từ nặng nề vô cùng, chìm xuống như không có giới hạn, hắn cảm thấy trống rỗng, rút tay về, cẩn thận thắt kỹ chiếc thắt lưng vừa nổi điên cởi ra.

Hắn đặt tay trên eo Nam Mịch, hơi cử động đầu, hôn lên tóc Nam Mịch: "Nếu Công chúa có chuyện gì, thần tuyệt đối sẽ không sống một mình."

Bàn tay Nam Mịch đang để trên ngực hắn di chuyển về trước, vòng tay ôm cổ hắn, ngẩng đầu hôn lên đôi môi vô cùng nóng bỏng của Cảnh Từ.

Hô hấp của Cảnh Từ như ngừng lại, hắn hôn đáp lại, rất dịu dàng nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Hắn lót tay còn lại sau cổ Nam Mịch, hơi đứng dậy, hoàn toàn đè tiểu Công chúa mềm mại thơm tho dưới người mình, đầu lưỡi thay thế dục vọng trắng trợn trượt vào môi tiểu Công chúa.

Gần như không cho nàng cơ hội để thở, tay Cảnh Từ cũng bắt đầu không an phận, vuốt ve từng chút phần tóc lộn xộn bên tai Nam Mịch và vành tai đã bị xoa nóng lên.

Rời môi di chuyển xuống cằm nàng, rồi đến cổ.

Làn da tiểu Công chúa non nớt đến nỗi có thể bóp ra nước, hắn còn chưa dùng sức đã để lại dấu vết. Giống như nàng thật sự bị ngược đãi.

Nam Mịch liếm đôi môi hơi nóng lên: "Cảnh Từ..." Giọng nói của nàng không lớn hơn bao nhiêu so với tiếng muỗi, cũng không nói điều gì.

Cảnh Từ hơi thả nàng ra, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng: "Mịch nhi, có buồn ngủ không?"

Vốn dĩ còn buồn ngủ nhưng lăn qua lăn lại như vậy thì ai mà ngủ được? Cánh tay Nam Mịch vòng trên cổ hắn, lắc lắc đầu: "Cảnh Từ..."

Cảnh Từ cười khẽ một tiếng, sao lại thích gọi tên của ta như vậy? Sau đó hắn hôn nhẹ lên môi tiểu Công chúa: "Nên đi ngủ thôi."

Hắn nói như vậy khiến Nam Mịch hơi kinh ngạc, choáng váng gần như không biết hôm nay là ngày nào.

Ngay cả đầu ngón tay của Cảnh Từ cũng mang theo sự dịu dàng, hắn chạm vào mặt Nam Mịch: "Đợi nàng hết bệnh thì ta sẽ cưới nàng, bây giờ. . . sợ nàng không chịu nổi."

Nam Mịch đương nhiên biết không chịu nổi cái gì, hắn nói trắng trợn như vậy làm mặt Nam Mịch đỏ lên, không lên tiếng. Cảnh Từ lại nằm cạnh Nam Mịch lần nữa, vẫn dịu dàng ôm nàng như vậy.

"Mịch nhi, ngủ đi, đừng sợ." Giọng nói nhẹ nhàng của Cảnh Từ vang lên bên tai Nam Mịch.

Vốn dĩ toàn thân còn nóng bỏng nhưng Nam Mịch được lời của hắn vỗ về, nàng nằm một lúc quả nhiên bình tĩnh hơn nhiều, cơn buồn ngủ vừa bị xua đuổi lại quay đầu trở lại, chưa bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Ngược lại Cảnh Từ nói dừng thì dừng lại thấy khó chịu, cuối cùng hắn đành thầm đọc đi đọc lại tĩnh tâm quyết khó hiểu từng nhìn thấy trong sách cổ trước đó.

Kể từ đó, Nam Mịch vẫn luôn mê man, có đôi lúc tỉnh thì nàng cũng chỉ nằm trong lòng Cảnh Từ nghe hắn kể vài điều từng thấy dọc đường đi.

Có đôi khi Cảnh Từ còn chưa nói hết, nàng cũng đã ngủ say, vì cơ thể của nàng yếu ớt nên họ đi rất chậm, lại muốn đến Đồ sơn sớm một chút nên họ rất khiêm tốn trên đường đi.

Không có bất cứ sự trì hoãn nào, toàn bộ thời gian đều dành ở trên đường.

Cũng may Cảnh Từ đã tính toán trước, sắp xếp xe ngựa rộng rãi thoải mái, trải đệm mềm mại, đa số đi đường lớn, xe hơi đong đưa càng làm Nam Mịch ngủ ngon hơn.

Phần lớn thời gian Cảnh Từ sẽ ngồi đọc sách trong xe cùng nàng.

Đôi khi hắn cũng ra ngoài cưỡi ngựa hóng gió, nhìn thấy chuyện thú vị sẽ nhớ kỹ, đợi Nam Mịch mơ màng tỉnh sẽ kể cho nàng nghe.

Khi họ đến quận Thường Sơn, Nam Mịch chợt tỉnh dậy vào ban đêm.

Bên giường sườn không có Cảnh Từ, nàng hoảng hốt đứng dậy quan sát xung quanh, một căn phòng cho khách bình thường, hẳn là họ đang ở khách điếm nào đó.

Có lẽ vì vừa tỉnh ngủ nên nàng thấy hoa mắt choáng váng, trong lòng cảm thấy thật sự hoảng sợ, bỗng nhiên có chút muốn khóc, khi nàng mở miệng nói đã có chút nghẹn ngào: "Cảnh Từ. . . "

Trước khi nước mắt đọng trên mi rơi xuống thì Cảnh Từ đã đến.

Hắn bước vài bước đến ngồi cạnh Nam Mịch, kéo nàng: "Thần ở đây."

Ngược lại hắn nói như vậy làm giọt nước mắt kia của Nam Mịch rơi xuống: "Sao chàng lại không ở đây? Cảnh Từ. . . "

Tiểu Công chúa tủi thân nhăn khuôn mặt nhỏ của mình lại, nước mắt rơi xuống, Cảnh Từ còn chưa kịp giải thích thì Nam Mịch đã ôm ngực mình trước, nhíu mày nói: "Cảnh Từ. . . chàng đừng đi, ta cảm thấy chỗ này khó chịu."

Cảnh Từ sửng sốt, vội vàng gọi Sở Khương Dũ.

Sở Khương Dũ bắt mạch cho Nam Mịch, phân phó người nấu thuốc rồi nói: "Cảnh đại nhân, đừng căng thẳng, ngài đột nhiên biến mất ngay trước mặt ta, ta còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, gần đây ta cho Công chúa dùng ít thuốc lại nên thời gian tỉnh sẽ nhiều hơn để có thể lên Đồ sơn."

Có thể là vì "một lần ngã, một lần khôn" nên kể từ đó, Cảnh Từ không rời khỏi Nam Mịch nửa bước.

Không biết có phải vì làm nổi bật cuộc đánh dẹp ở Bắc của Cảnh Từ và Nam Tu hữu hiệu thế nào mà người dân Thanh châu trên đường đi hầu như đều hoà thuận vui vẻ an khang.

Không bị vây chặn đuổi giết như lần trước, khi Nam Mịch tỉnh dậy chợt cảm thấy chuyến đi lần này lại thật sự có chút thảnh thơi khi đi xa.

Nam Mịch tựa đầu còn choáng váng lên vai Cảnh Từ rồi nói: "Cảnh Từ, nếu ta không bị bệnh thì chúng ta có thể ra ngoài ngắm cảnh rồi, ta muốn ăn bánh bao của quận Đồ Sơn nữa."

"Đợi Công chúa chữa khỏi bệnh, khi chúng ta trở về thì thần sẽ đưa Công chúa ra ngoài."

"Sở tiên sinh đang ở đây thì A Mạch đâu? Ở phòng khám một mình sao? Vết thương trên người đệ ấy thế nào rồi?"

"Sở tiên sinh diệu thủ hồi xuân, vết thương nhỏ của hắn đã lành từ lâu, bây giờ đang ở lại Thần đô, Chung Mi chăm sóc hắn. Hắn là một người lớn rồi, thật ra cũng không cần phải chăm sóc."*

**Diệu thủ hồi xuân: Khen ngợi y sư tài giỏi, chữa trị được bệnh nặng*

Nam Mịch khẽ cười một tiếng.

Cảnh Từ nghiêng đầu nhìn nàng: "Sao vậy? Công chúa cười cái gì?"

"Không có gì," Nam Mịch duỗi tay ngoéo ngón tay Cảnh Từ: "Chỉ là cảm thấy khi nhắc tới đến A Mạch chàng sẽ nói rất nhiều, thật ra chàng cũng rất nhớ đệ ấy đúng không?"

Cảnh Từ "Ừ" một tiếng.

Dường như là không ngờ Cảnh Từ sẽ đồng ý, Nam Mịch cũng rất bất ngờ.

"Bởi vì hắn là nam hài nên ta đã nghiêm khắc với hắn từ nhỏ, hy vọng hắn có thể kiên cường hơn, kết quả thời gian càng dài ta lại cảm thấy tên nhóc này càng không đáng tin."

Nam Mịch cười khẽ một tiếng: "Thật ra chàng rất thiên vị đệ ấy nên trong Chá Phàm điện có nhiều chấp phướn như vậy nhưng chỉ có A Mạch vừa hoạt bát vừa đáng yêu, thích nói chuyện nhất."

"Hửm?" Cảnh Từ quay đầu lại, trầm giọng nói bên tai nàng: "Công chúa nói A Mạch đáng yêu?"

Hơi thở nóng hổi của hắn bên tai làm Nam Mịch nổi da gà, nàng rụt cổ: "Hả? Đệ ấy không đáng yêu sao?" Nghĩ đến điều gì đó, giọng nói của nàng mang theo ý cười: "Đặc biệt là đôi mắt của A Mạch, còn chưa nói gì đã chứa ý cười, thực sự không giống đứa trẻ được chàng nuôi dưỡng."

Cảnh Từ "chậc" một tiếng, thuận tiện từ bên tai cắn sườn cổ nàng: "Nam Chi Đường, ai cho phép nàng nói nam tử khác đáng yêu?"

Giọng điệu của hắn không tốt, như thể đang thật sự ghen tị, Nam Mịch kinh ngạc quay đầu nhìn hắn: "Cảnh Từ, ngay cả A Mạch chàng cũng ghen à? Đệ ấy vẫn là một đứa trẻ mà."

"Chậc, vậy cũng không được." Cảnh Từ ngang ngược vô lý xoay người đè Nam Mịch xuống, cắn môi nàng, cắn nuốt từng chút một tiếng hừ nhỏ của tiểu Công chúa theo tiết tấu lắc lư của xe ngựa.

"Cảnh Từ, chàng đừng nháo."

"Không nháo... chỉ là ta không nhịn được."

Chương 31: Cố nhân (1)

Bọn họ một đường đi thẳng đến quận Đồ Sơn, Sở Khương Dũ đã hoàn toàn không sắc thuốc cho Nam Mịch nữa, thời gian tỉnh táo của Nam Mịch cũng càng lúc càng nhiều. Đến cuối cùng vậy mà có thể cả ngày không ngủ, nhìn tinh thần có vẻ còn khá hơn nhiều so với lúc trước.

Bọn họ đứng dưới chân Đồ sơn, bên cạnh là Sở Khương Dũ, phía sau là mấy ngàn thiết kỵ, cùng với vô số ám vệ ở các góc khuất.

Nam Mịch quay đầu nhìn về phía sau: "Chư vị, ta vào Đồ sơn, không biết khi nào mới có thể xuống núi, e là phải tốn thời gian của mọi người, đa tạ đưa tiễn một đường."

Cảnh Từ nhìn về phía chúng tướng sĩ, ánh mắt bọn họ nhìn Công chúa, có tôn kính và tin cậy, không ngờ còn có trìu mến. Suốt dọc đường đi, mỗi lần Nam Mịch tỉnh lại đều phải hỏi trong quân có người bị thương, bị bệnh hay không, dù cho một đường không xảy ra việc gì.

Đây chính là thật lòng đổi lấy thật lòng, bọn họ đã đối với Công chúa trung tâm như một.

Nam Mịch lại nói: "Nếu trong vòng một tháng ta chưa trở lại, xin nhờ Sở tiên sinh dẫn mọi người tìm một nơi dừng chân thoải mái, nếu... chỉ có Cảnh đại nhân trở về, mọi người không cần vất vả chờ ta, sớm quay lại Thần đô đi."

Nghe một câu đột nhiên đổi chiều thế này, Cảnh Từ mới quay đầu lại nhìn nàng: "Công chúa?"

Nam Mịch lắc lắc đầu: "Thân thể của ta, ta biết rõ nhất, cho dù thủ đoạn của Tiên nhân có cao siêu, kết quả cũng chưa nắm chắc được, chư vị đều là tướng lĩnh trong quân, không thể chỉ vì việc của ta mà trì hoãn quá lâu."

Nàng nhẹ nhàng cúi người, lại là hành lễ với mọi người.

Mọi người đều hoảng sợ, vội vàng đáp lễ.

Tướng lĩnh Thần vệ quân là một con em nhà giàu, trước kia khi chưa tòng quân, từ nhỏ đã trông thấy Nam Mịch trong các loại cung yến: "Chúng thần có thể hộ tống Công chúa, chính là vinh quang cả đời, nếu... chúng thần nhất định phải chờ Công chúa xuống núi, Công chúa xin cứ yên tâm, chúng thần sẽ ở ngay đây."

Nam Mịch cũng không nhiều lời, gật gật đầu xong lập tức bước lên bậc thang, không bao lâu đã chỉ còn lại bóng dáng mơ hồ màu vàng nhạt, cuối cùng mất hút.

Cảnh sắc trong núi không giống bên ngoài, bên ngoài trời giá rét, nơi này vẫn là hoa thắm liễu xanh như trước. Hai người Cảnh Từ và Nam Mịch ngược lại không cảm thấy gì, dù sao cũng đã đến một lần. Tuy rất nhiều khung cảnh có phần khác biệt nhưng cảm nhận được linh lực trong núi này vẫn như cũ.

Ngọn núi này mãi mãi ở chỗ này bảo vệ bí mật và người nó muốn bảo vệ. Giống như dù cho bên ngoài có xảy ra chuyện gì, thế gian có biến đổi ra sao cũng đều không liên quan đến nơi này.

Nam Mịch ngẩng đầu nhìn nhìn trời: "Cảnh Từ?"

"Ừ?"

"Nếu Tiên nhân Nhan Vũ cũng không chữa được cho ta, chàng không cần chờ ta, trở về Thần đô đi."

"Nói bậy bạ gì đó."

"Nếu thật sự muốn trải qua đoạn đường cuối cùng trong đời, ta muốn ở lại trong này yên ổn trải qua, mọi người cũng không cần chịu nỗi đau chia lìa, khiến cho ta..."

Không đợi nàng nói hết lời, Cảnh Từ đã vươn tay kéo nàng qua, gần như thô lỗ nhét nàng vào trong ngực, một hồi lâu mới hung tơn nói: "Nam Mịch, nàng nghe cho kĩ, nếu nàng thật sự phải chết cũng đừng có mơ bỏ lại ta, dù có chết, ta cũng muốn bên nhau."

Từ khi mới gặp Cảnh Từ, đầu tiên hắn lạnh như băng, Nam Mịch rất sợ hắn, sau lại trải qua nhiều chuyện, Nam Mịch dần dần phát hiện chỗ tốt của Cảnh Từ, không còn sợ hắn nữa, thậm chí mặc kệ bản thân tùy ý động lòng với hắn, cuối cùng yêu hắn.

Trong khi đó, trước sau Cảnh Từ đều kiêng dè thân phận Công chúa của nàng, rất hiếm thất lễ, nhưng vào

lần bị trúng thuốc ở Hoa lâu của Chung Mi lại càn rỡ đến muốn mạng.

Dọc đường đi bọn họ khăng khít thân mật, Cảnh Từ phần lớn là dỗ nàng, dịu dàng giống như thay đổi thành một người khác vậy.

Nhưng giống như trước mặt này, ngoài mạnh trong yếu, buông lời hung ác, vẫn là lần đầu Nam Mịch được thấy, nàng duỗi tay vỗ vỗ lưng hắn: "Cảnh Từ, có thể cùng chàng đến Đồ sơn, ta thật sự rất vui vẻ, nhưng ta cũng rất sợ, sợ không thể như chúng ta mong muốn, ngược lại khiến chàng thất vọng."

"Với nàng, ta mãi mãi sẽ không thất vọng, nếu có thể chung sống với nàng một đời, ta tuyệt sẽ không chỉ có một khắc, ta chỉ nhìn vào hiện tại, không quan tâm thứ khác."

Hắn nói là nói như vậy nhưng run rẩy trong lời nói của hắn đã sớm bán đứng nội tâm của hắn. Nam Mịch chưa từng thấy hắn sợ hãi như vậy.

Nam Mịch ừ một tiếng, không đành lòng tiếp tục đề tài này nữa: "Vậy chúng ta đi tìm Tiên nhân thôi? Chàng nói nàng ấy có thể nào sẽ không gặp chúng ta không?"

Cảnh Từ buông nàng ra, rõ ràng vẫn còn đắm chìm trong câu chuyện vừa rồi, chân mày nhíu chặt, nhất thời vậy mà khiến Nam Mịch nhìn ra mấy phần ấm ức, nàng bắt đầu hối hận, bản thân không nên nhắc tới việc này.

Sau đó lại nghe Cảnh Từ nói: "Sẽ không, Tiên nhân với chúng ta cũng coi như người quen cũ."

Không đợi Nam Mịch gật đầu, phía sau bỗng vang lên giọng nói quen thuộc: "Điện chủ nói đúng."

Hai người quay đầu lại, quả nhiên vẫn là tiểu đồng được gọi là "Tiểu Bạch" kia. Tiểu đồng gật gật đầu với hai người, sau đó xoay người đi, bọn họ cũng theo sau nhóc, lúc này Nam Mịch mới phát hiện, hoa dại dọc đường lên núi đều đã nở.

Nam Mịch tò mò hỏi: "Tiểu tiên nhân, trong núi này có bốn mùa sao?"

Tiểu Bạch trả lời; "Người bình thường lên núi là có, nhưng vào kết giới chỉ có xuân hạ, không có thu đông."

Hoa nhỏ ven đường nở rất đẹp, tâm tình Nam Mịch cũng theo đó tốt lên, thuận tay véo tay Cảnh Từ một

cái, Cảnh Từ cũng mặt không gợn sóng đáp lại nàng, nhéo nhéo ngón tay nhỏ của nàng.

Chờ đến nhà trúc nơi Tiên nhân Nhan Vũ ở, nàng ấy đã đứng đợi ở cửa, từ xa đã nhìn thấy bàn tay nắm lấy nhau của hai người, tiến lên mấy bước nói: "Mấy tháng không gặp, Công chúa và Điện chủ đây là... gặp được người có duyên rồi?"

Mặt Nam Mịch đỏ lên, ngược lại cũng không thu tay: "Tiên nhân, lại phải làm phiền tỷ, thật sự rất băn khoăn."

"Nói gì vậy, Công chúa không trách ta học nghệ không tinh, lại khiến Công chúa chịu giày vò, ta đã rất cảm kích rồi, vào phòng nói chuyện đi."

Lại là chiếc bàn dài kia, chỉ là ghế dựa vốn lệch về một bên của lúc trước đổi thành xếp song song, chờ hai người ngồi xuống, Nhan Vũ vẫn bưng hai chén nước sơn tuyền như trước: "Chuẩn bị trước đã, việc Công chúa Thông Thần ta đã biết."

"Tiên nhân, ta... còn cứu được không?" Nam Mịch nhận lấy chén nước, không uống, chỉ cầm trong tay, bởi vì lo lắng mà dùng sức, ngón tay hơi trở nên trắng bệch.

"Công chúa không cần vội, tuy tình hình trước mắt vượt qua dự tính của ta nhưng vẫn coi như nằm trong phạm vi ứng phó được. Nếu lúc trước ta đã nhúng tay vào, vậy sẽ không mặc kệ, huống chi đúng như Điện chủ đã nói, chúng ta xem như người quen cũ, không cần khách sáo."

"Nghĩa là, bệnh của ta, tỷ có thể chữa?"

Kết quả Nhan Vũ vẫn nói: "Công chúa không có bệnh, không cần chữa."

Cảnh Từ ngồi một bên, mặt không đổi sắc, nhưng trái tim đã vọt đến cổ họng, hận không thể khiến Nhan Vũ lập tức loại trừ tất cả những chứng bệnh hiểm nghèo trên người Nam Mịch đi. Không đợi hắn lên tiếng, Nhan Vũ đã rất có ánh mắt mà tự mình giải thích trước.

Nàng ấy nhìn thoáng qua Cảnh Từ, ánh mắt dịu dàng giống như người mẫu thân hắn chưa bao giờ gặp mặt, sau đó mới mở miệng: "Lời ta muốn nói tiếp theo có thể sẽ có phần đảo lộn nhận thức của các người, nhưng mà không cần sợ hãi." Nàng ấy ngừng một hồi, tựa như cho bọn họ thời gian tiêu hóa: "Thật ra Công chúa vốn không nên là xương cốt yếu ớt, đáng lẽ sinh ra đã là kỳ tài tu hành hiếm có của Cửu châu."

Thấy hai người hai mặt nhìn nhau, nàng ấy lại nói tiếp: "Chỉ là trong thân thể Công chúa ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ quá mức, xuất phát từ một loại bản năng tự bảo vệ mình nên mới thành xương cốt yếu ớt bẩm sinh, nhằm gián đoạn lực tác động giữa Công chúa và linh lực của thế gian."

"Nói như vậy." Cảnh Từ có kinh nghiệm sâu sắc trong tu hành, lập tức bắt được mấu chốt: "Thân thể Công chúa hẳn phải càng khỏe mạnh hơn so với người khác mới đúng, sao có thể?"

Nhan Vũ gật đầu: "Điện chủ nói đúng, thân thể Công chúa gầy yếu là bởi vì phần lực lượng này vốn không nên thuộc về nàng, cũng có thể nói phần lực lượng này vốn không nên sinh ra phàm thai."

"Có... ý gì?" Nam Mịch nghe như lọt vào sương mù, không nhịn được hỏi.

"Lực lượng của Công chúa đến từ tảng đá trên trời kia, các ngươi gọi nó là Thiên dụ." Thấy Cảnh Từ và Nam Mịch đều đang ngây người không nói được gì, Nhan Vũ tạm dừng để bọn họ tiêu hóa bớt, lại nói "Bản thân Công chúa chính là một sợi thần thức của tảng đá kia, bởi vậy trải qua đủ chuyện đã khiến chế ước giữa lực lượng của tảng đá và lực lượng của phàm thể sinh ra mâu thuẫn, cũng là hậu quả phàm thể của Công chúa không thích ứng được lực lượng bẩm sinh."

Qua hơn nửa ngày, Nam Mịch mới dần lấy lại nhận thức: "Ý tỷ là... ta là một phần của đá Thiên dụ?"

"Có thể hiểu là như vậy."

Nam Mịch nhớ lại những gì mình đã trải qua trên Đế Thích Thiên, khi mở miệng có phần hoảng sợ: "Vậy... ta sẽ bị nó thu hồi sao?"

Nhan Vũ lắc đầu: "Công chúa, đừng bị thân thế của mình vây nhốt, người có người nhà, có người yêu, không nên thuộc về ai, không nên bị ai đó thu hồi. Ta đã hỏi thăm chuyện các người ở Đế Thích Thiên, khi đó đại khái là Thiên dụ muốn thu lại lực lượng trong thân thể người, kết quả bị Cảnh Điện chủ nhìn thấy, ngộ thương cả Cảnh Điện chủ. Có lẽ vì tình cảm hai người nồng nhiệt, lực lượng phàm nhân của người bị đánh thức, ngược lại khiến Thiên dụ bị thương, còn chữa lành cho Cảnh Điện chủ, bởi vậy các người mới có thể rời Đế Thích Thiên."

Nam Mịch nhìn chằm chằm chén nước sơn tuyền trong tay kia, thật lâu không nói gì. Hóa ra Đế Thích Thiên được coi là vinh quang kia, đối với nàng lại là điện Tu La.

Khi mở miệng lần nữa, trong giọng nói của nàng ẩn chứa mờ mịt và vô lực: "Chẳng lẽ đây chính là ma

sinh ra cùng thần nhưng lại phải đối nghịch với thần trong truyền thuyết... lại là dáng vẻ như ta?"

Nhan Vũ phì cười thành tiếng, nghe nàng nói như vậy, Nhan Vũ thật sự không nhịn được: "Tiểu cô nương, thần ma đều là vật bất phàm, vốn không thuộc về phàm thế này, người đừng nghĩ bậy bạ, nếu người cứ nhất định phải chọn cho mình một thân phận, vậy... đại khái là người đi? Người phàm."

Trong mắt Nam Mịch đều là vẻ nghi hoặc: "Loại sức mạnh phàm trần nào mà lực lượng còn có thể chống lại được cả thần thạch?"

Có lẽ là không hài lòng cách nói của Nam Mịch, Nhan Vũ hơi nhíu mày bất mãn, nói: "Công chúa, người phải tin tưởng trong phàm thế này, lực lượng vĩ đại lại cứng cỏi nhất chính là lực lượng của con người."

Có thể là sợ Nam Mịch nghe không hiểu, Nhan Vũ định dùng hiện thực để thuyết phục: "Các người không phải nghi ngờ vì sao ta được người đời gọi là Tiên nhân nhưng lại chưa từng tu linh sao? Nguyên nhân rất đơn giản, ta cũng là người phàm, cũng chính là bẩm sinh xương cốt yếu ớt trong miệng các người. Bởi vì một số chuyện đã trải qua, ta có thân thể bất tử nên mới sống lâu như vậy, nếu muốn tính, vậy nữ nhi của ta hẳn cũng có tuổi gần như Công chúa."

"Tỷ... là trời sinh xương cốt yếu ớt?" Nam Mịch kinh ngạc, suýt nữa đã cắn phải đầu lưỡi.

Nhan Vũ gật đầu: "Chẳng qua nơi ta sinh ra kia không có cái gọi là "xương cốt yếu ớt" khó nghe, mọi người sinh ra đều thế này, không chia ra ba bảy loại. Hiện tại thói đời càng lúc càng kỳ lạ, người vừa sinh ra đã có được tôn sùng như thần linh, cũng có bị ghét bỏ như súc vật."

Nhất thời khung cảnh có phần yên lặng, Cảnh Từ và Nam Mịch khó mà tưởng tượng nổi, thế giới như lời Nhan Vũ nói sẽ có dáng vẻ gì. Mỗi người sinh ra đã có xương cốt yếu ớt, người người đều như nhau, sẽ không có người bị cha mẹ vứt bỏ vì thiên phú tu linh thấp, đó sẽ là thế giới thế nào?

Nhan Vũ cũng không miêu tả kĩ thời đại mà nàng ấy sinh ra, nói tiếp: "Công chúa, thế gian này thế nào, khả năng còn cần người nhìn lại cho kỹ, trước mắt vẫn là cần giải quyết vấn đề của người xong xuôi đã."

Nam Mịch gần như gật đầu theo bản năng.

Nhan Vũ mặc kệ nàng đã lấy lại tinh thần chưa, tiếp tục nói: "Thân thể Công chúa yếu ớt, không chịu nổi thần lực, mấy ngày tới Công chúa đi với ta lên núi nhặt củi, hái đồ ăn, rèn luyện một phen?"

Nam Mịch gật gật đầu.

"Linh lực trong núi này phức tạp, Công chúa làm ít hoạt động thể lực, có chỗ lợi. Vừa khéo Công chúa cũng có thể ngẫm lại xem, nhân gian này rốt cuộc nên thế nào, nếu nghĩ thông suốt rồi, Công chúa có lẽ có thể tiến bộ nhiều hơn chút."

Nam Mịch ở lại căn phòng nàng ở lúc trước, Cảnh Từ vẫn ở phòng bên cạnh phòng nàng như cũ.

Mỗi ngày Nam Mịch đi theo Nhan Vũ lên núi, có khi nhặt ít củi, có khi hái ít rau dại, hoa dại, không cảm thấy thế nào, nhưng vô tình lại khôi phục rất nhiều so với cái cảm giác vô lực của lúc trước.

Mỗi ngày, ngoại trừ đả tọa thì Cảnh Từ đều ở trước nhà trúc chờ Nam Mịch trở về, Nhan Vũ cười hắn như một hòn vọng thê.

Kết quả trêu đến hai người đều đỏ bừng mặt.

Gần đây thấy thân thể Nam Mịch càng ngày càng tốt, tâm trạng Cảnh Từ cũng tốt lên, nghĩ đến tìm việc gì đó để làm, bèn hỏi Tiểu Bạch xin ít giấy và bút mực, mỗi ngày không có việc gì làm thì ở trong sân trước nhà trúc vẽ tranh.

Vẽ suối trong núi, vẽ cây bên nhà trúc.

Nam Mịch thò qua, miệng méo xệch: "Ta còn tưởng là Cảnh Từ vẽ ta đó."

Cảnh Từ nghiêng đầu nhìn nàng, cười không lên tiếng.

Kết quả Nhan Vũ ở bên cạnh xem náo nhiệt cũng thò lại gần: "Tranh này, còn không phải đều là người đấy sao?"

Nghe nàng ấy nói, Nam Mịch lại nửa tin nửa ngờ tiến lại nhìn thật kỹ, dòng suối trong núi kia là nơi mấy hôm trước nàng hái rau dại bên cạnh đó, cái cây kia là ngày hôm qua nàng nhặt củi dưới tán nó.

Bức tranh kia không vẽ nàng nhưng khắp nơi đều là nàng, là những nơi nàng từng dừng chân, là những góc ánh mắt và bóng dáng nàng từng đi qua.

Trong lòng Nam Mịch ấm áp, hỏi hắn: "Vì sao không trực tiếp vẽ ta?"

"Mấy ngày trước ta có đọc một quyển sách cổ, kể về một vị thư sinh thích một vị thần nữ, thần nữ về trời, thư sinh vẽ lại thần nữ trên giấy nhưng lại phát hiện trên giấy không có thần nữ, hắn cũng đã quên đi hình dáng của thần nữ." Hắn vươn tay, nhẹ nhàng ma sát tóc mai của nàng: "Ta không vẽ nàng, nàng sẽ không đi, nàng sẽ vẫn luôn ở trước mặt ta, đúng không?"

Hỏi đến cuối, bản thân hắn cũng lo lắng, ngộ nhỡ nàng thật sự cảm thấy thế gian này không còn gì thú vị, muốn trở về Đế Thích Thiên hưởng bái lạy và hương khói của chúng sinh thì sao đây?

Đã nhiều ngày qua, Nam Mịch đúng là cảm thấy thân thể mình ngày một tốt lên, nhưng trong lòng lại ngày càng rối, nàng cũng không biết bản thân nên làm thế nào? Thần thạch muốn nàng trở về, nàng có thể làm trái sao?

So với hỗn chiến giữa Cửu châu, so với cuộc chiến giữa Thủy tộc và Hỏa tộc, hiện tại không phải rất tốt sao? Nhân gian có thần thạch bảo vệ không tốt sao?

Nếu nàng là vật tế của nhân gian, theo lý nên hiến cho thần minh trên chín tầng trời, nàng còn có thể ở lại sao? Nàng chẳng qua là một phần của thần thạch, chẳng lẽ không nên vật quy nguyên chủ? Huống chi thần thạch còn đang muốn thu lại?

Nếu nàng làm trái, thần uy trên cao liệu có liên lụy đến phàm thế hay không?

Cho nên nàng không trả lời được vấn đề của Cảnh Từ.

Thấy nàng không trả lời, Cảnh Từ lại càng hoảng hốt: "Nàng... thật sự muốn đi sao?"

"Cảnh Từ, ta không biết, chàng có thể để ta suy nghĩ kĩ lại được không?"

"Nghĩ cái gì? Muốn đi Đế Thích Thiên làm một cục đá nát sao? Hả?" Hắn nhất thời luống cuống, nắm lấy bả vai Nam Mịch, khóe mắt đều đỏ: "Tình nguyện làm cục đá cũng không muốn ở lại sao?" Âm cuối của hắn đều run rẩy.

Hàng mi Nam Mịch rũ xuống, sao nàng lại không biết tâm tư của Cảnh Từ nhưng vẫn nói: "Cảnh Từ... để ta lại... lại..."

Không đợi nàng nói hết, Cảnh Từ đã bỏ đi.

Nam Mịch giương mắt nhìn, chỉ nhìn thấy dáng vẻ có phần cô đơn và chật vật của Cảnh Từ.

Ban đêm Cảnh Từ không ngủ được, bỗng nhiên nhớ đến Thần quân lấy an nguy của người Hỏa tộc ra uy hiếp hắn, hắn không dám nói cho Nam Mịch biết.

Khi đó suy nghĩ của hắn đơn giản, cảm thấy Nam Mịch lương thiện, không muốn đẩy nàng vào thế hai bên đều khó, nhưng từ tình cảnh hôm nay, lại bỗng thấy bản thân chẳng qua chỉ là một kẻ đáng buồn cười thôi.

Cái gì mà tình sâu nghĩa nặng, chẳng qua chỉ là một tiết mục mình tự ảo tưởng ra mà thôi, lòng Công chúa Điện hạ chứa cả thiên hạ, một chút tình yêu bé nhỏ của hắn đây có đáng là gì đâu?

Nghĩ như vậy, hắn cười lạnh một tiếng, kết quả lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được.

Hắn chợt đứng dậy, bởi vì đang ở trong núi, hắn vận linh lực bị cản trở nên không thể thoát ẩn thoát hiện, chỉ có thể dùng chân, cũng may chân hắn dài, không mấy bước đã đến trước cửa phòng Nam Mịch, duỗi tay gõ cửa.

Không ngờ đến Nam Mịch cũng không ngủ được: "Cảnh Từ?"

Cảnh Từ cũng không khách sáo, trực tiếp đẩy cửa ra, hắn đứng trước cửa nhìn chằm chằm Nam Mịch.

Tiểu Công chúa mặc áo ngủ đơn giản đến không thể đơn giản hơn, ngồi bên mép giường, ba nghìn tóc đen rối tung xõa bên hông. Tóc nàng rất dài, có một ít ngọn tóc mềm mại rũ trên giường, mi mắt long lanh đều là phong tình.

Có thể là do đang buồn ngủ lại bị quấy rầy, chân mày nàng nhăn lại, giơ tay xoa xoa đuôi mắt, Nam Mịch dịu dàng hỏi: "Sao thế?"

Cảnh Từ mau chóng đi đến, không đợi Nam Mịch kịp hỏi lại gì đã đi trước một bước ấn nàng xuống giường, không đợi nàng mở miệng, Cảnh Từ đã giành trước hôn lên môi nàng.

Nam Mịch cũng không biết oán khí của hắn đến từ đâu, ngoài miệng bị hắn cắn một cái, đau hừ một tiếng.

Cảnh Từ không quan tâm, tay đã bắt đầu không thành thật, áo ngủ của Nam Mịch bị kéo hai cái, bả vai

trắng nõn lộ ra ngoài, kết hợp với cần cổ tinh tế tạo thành một độ cong dụ người phạm tội.

Quả nhiên Cảnh Từ không khách sáo, cắn một miếng giữa cổ nàng, sau đó là miếng thứ hai, miếng thứ ba.

"Cảnh... Cảnh Từ... ưm..." Nàng vừa hoảng vừa thẹn, nhất thời không biết nên làm gì bây giờ.

Cảnh Từ nghe thấy nàng có hơi nghẹn ngào mới buông nàng ra.

Thế nhưng hắn cũng không dỗ nàng, lạnh lùng lên tiếng: "Làm sao vậy? Trong lòng Công chúa mang thiên hạ, yêu nước thương dân, thần tự thấy điểm này không bằng, Công chúa không muốn tiếp tục?"

"Cảnh Từ, chàng nói gì vậy?" Nam Mịch khẽ liếm bờ môi bị cắn hơi đỏ lên.

Kí,ch thích khiến Cảnh Từ đầu váng mắt hoa, lại cúi người cắn lên môi nàng, qua hồi lâu mới áp trán lên cần cổ nàng: "Nếu Công chúa muốn trị tội thần, thần sẽ tự mình đi nhận tội, thần không sợ chết."

Nam Mịch nức nở đáp: "Cảnh Từ... chàng bình tĩnh một chút."

Không biết là từ nào kí,ch thích đến hắn, Cảnh Từ đột nhiên nói: "Bình tĩnh? Nàng nói ta bình tĩnh thế nào đây? Nàng muốn lên trời làm một cục đá, bây giờ nàng lại muốn ta bình tĩnh? Nam Mịch, lòng nàng mang thương sinh, hả?" Hắn cười lạnh một tiếng: "Lại muốn vứt bỏ ta? Nam Mịch, ta không định cứu vớt thương sinh, ngay cả bản thân mình ta còn không cứu vớt được!"

Nam Mịch nhìn chằm chằm khóe mắt đỏ rực của hắn, trong ngực như có một luồng khí hỗn loạn, lên không được mà xuống cũng chẳng xong, chặn đến lòng nàng hốt hoảng. Nàng duỗi tay vuốt ve mặt hắn, ngửa đầu hôn lên hầu kết của Cảnh Từ, sau đó nhẹ giọng nói: "Rất xin lỗi, Cảnh Từ."

Trái tim Cảnh Từ bị một bàn tay hung hăng nắm chặt, đau đến mức hắn thở không nổi, hắn không muốn nghe lời xin lỗi của nàng, hắn muốn nàng.

Không đợi hắn lấy lại tinh thần đã lại nghe nàng nói: "Rất xin lỗi, ta không đi nữa."

Cảnh Từ kinh ngạc, giống như không thể tin nổi: "Nàng nói gì? Không đi đâu?"

Cảnh Từ có hơi ngốc nghếch này rất hiếm thấy, Nam Mịch cười nhẹ một tiếng, duỗi tay ôm lấy cổ Cảnh Từ, ngón tay từng chút từng chút miêu tả cột sống sau lưng hắn: "Ta nói, ta không đi làm cục đá nữa, ta

muốn ở lại nhân gian, cứu vớt Cảnh đại nhân của ta."

Cảnh Từ suýt thì vui quá hóa khóc, hắn cúi thấp người, kéo Nam Mịch vào trong lòng: "Mịch nhi, nàng không phải sợ ta bắt nạt nàng nên mới lấy những lời này ra dỗ ta chứ?" Không đợi Nam Mịch kịp mở miệng, hắn đã nói tiếp: "Ta mặc kệ, nếu nàng đã nói, ta coi như là thật, không cho nàng đổi ý."

"Ta không đổi ý, ta là Công chúa Điện hạ, nói chuyện đương nhiên phải giữ lời." Trong giọng nói của Nam Mịch ẩn chút ý cười, vậy mà giống như đang dỗ hắn.

"Công chúa Điện hạ, nhất ngôn cửu đỉnh, thần nhớ kỹ." Cảnh Từ buông nàng ra, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên giữa trán nàng, giống như dấu ấn chỉ thuộc về riêng hắn. Sau đó xoay người xuống giường, thuận tay giúp nàng sửa lại áo ngủ bị làm cho hỗn loạn, kéo chăn đắp lên, khóe môi nhếch lên một độ cong nhẹ nhàng.

Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Nam Mịch đang đỏ bừng cả mặt, cuối cùng còn nhân mô cẩu dạng gật gật đầu, xong mới xoay người đi mất.

Giống như người vừa rồi đè Công chúa lên giường không phải hắn vậy.

Hôm sau Nam Mịch theo Nhan Vũ vào núi hái hoa.

Nhìn thấy xa xa có mấy bông hoa cánh đỏ nhụy trắng, Nam Mịch vui vẻ chạy đến: "Tiên nhân, ta muốn hái cho Cảnh Từ một bó, để trong phòng chàng."

Nhan Vũ nhìn sang, thấy hai mắt thiếu nữ sáng ngời, trong ánh mắt nơi nơi đều là sắc xuân, Nhan Vũ gật gật đầu: "Công chúa không định đi Đế Thích Thiên nữa?"

"Ừm, không đi nữa." Nam Mịch gật gật đầu: "Sẽ có một ngày ta phải rời đi, đợi ta và Cảnh Từ già đi lại nghĩ tiếp vậy. Cảnh Từ nói rất đúng, ta không nên vứt bỏ chàng đi làm thần cứu thế, hơn nữa... ta cũng không thể bảo đảm, lên trời rồi ta chính là Duyệt thần chứ?

Không biết thì cứ để chàng không biết là được rồi, ta muốn bảo vệ tốt trước mắt, tự biết đấy, nếu một người cũng không bảo vệ được, lấy gì đi bảo vệ người đời."

Nhan Vũ gật gật đầu, chỉ nói: "Công chúa suy nghĩ rõ ràng là được rồi."

Từ đó về sau, Cảnh Từ vẫn luôn vẽ tranh mỗi ngày, có lẽ Nhan Vũ bị hai người tình chàng ý thiếp tra tấn

đến không chịu nổi, cuối cùng ném cho Cảnh Từ một cuốn tâm kinh, kêu hắn đi giác ngộ.

Cảnh Từ mới cất cái bàn trước nhà trúc đi, đa số thời gian đều ở trong phòng xem cuốn tâm kinh kia, chỉ những khi Nam Mịch từ trong núi về, hắn mới ra ngoài.

Xuất phát từ tò mò, Cảnh Từ hỏi Nhan Vũ: "Tiên nhân, tâm kinh này huyền diệu, Tiên nhân có biết lai lịch chăng?"

Nhan Vũ đáp: "Cố nhân tặng cho."

"Nó có tên không?"

"Không có, chẳng qua nghe nói các vị gọi nó là gì mà Hỏa thần tâm kinh, quá khó nghe."

Cảnh Từ triệt để kinh ngạc.

Hắn suýt nữa đã rời xa Nam Mịch chỉ để đi tìm cuốn tâm kinh này, vậy mà lại tìm được ở đây. Nhất thời vậy mà có chút dở khóc dở cười, chẳng lẽ đây cũng được gọi là trăm sông đổ về một biển sao?

Hai người bọn họ ở trong núi, không biết năm nào tháng nào, đã được một thời gian.

Rốt cuộc vào một bữa cơm sáng, Nhan Vũ nói với hai người: "Hôm nay hai vị thu dọn đồ đạc, có thể xuống núi rồi."

Nam Mịch còn rất kinh ngạc, Cảnh Từ lại càng mất kiên nhẫn: "Bệnh của Công chúa? Không... thân thể của Công chúa ổn rồi?"

Nhan Vũ gật gật đầu: "Ta vốn không nên nói những chuyện này với người khác, nhưng nếu các vị có quan hệ với tảng đá kia, ta đây sẽ nhiều lời thêm mấy câu. Các vị hẳn cũng biết, kết giới trong núi này rất khác biệt, Công chúa có thể hấp thụ linh lực trong núi, mấy ngày nay, thân thể người phàm của Công chúa đã khác trước, lực lượng của kết giới trong núi cũng đã độ cho Công chúa, lại áp chết thần lực trong cơ thể Công chúa. Nếu có một ngày Công chúa muốn sử dụng thần lực này, tự mình giải phong ấn là được. Những chuyện khác, tương lai sẽ tự có người nói cho hai vị."

Nhan Vũ nhìn hai người đang không hiểu thế nào kia một cái, lại giải thích: "Có phong ấn, thần thạch khó mà phát hiện ra Công chúa là thần thức, không còn phong ấn, vậy Công chúa chỉ có thể tự mình đối

mặt thôi."

Cảnh Từ lại hỏi: "Giải phong ấn rồi, chẳng phải sẽ giống như lần này sao?"

"Sẽ không, nếu Công chúa đã suy nghĩ cẩn thận vì sao phải giải phong ấn, vậy sẽ không bị thần lực ảnh hưởng quá sâu."

Cảnh Từ khó hiểu: "Suy nghĩ cẩn thận? Thế nào gọi là suy nghĩ cẩn thận?"

Lòng hắn thầm nghĩ, vị Tiên nhân Nhan Vũ này thật là, luôn để cho người ta phải đoán, suy nghĩ cẩn thận cái gì? Ngộ nhỡ ngày nào đó Công chúa chợt suy nghĩ cẩn thận, lại muốn về trời làm cục đá thì làm sao đây?

Không đợi Nhan Vũ lên tiếng, Nam Mịch đã mở miệng, đồng thời nhẹ nhàng nắm lấy tay Cảnh Từ: "Cảnh Từ, ta biết nên nghĩ gì, chúng ta đi thôi."

Chương 32: Cố nhân (2)

Chờ bọn họ thu dọn xong xuôi, đổi lại y phục đang mặc, từ biệt với Nhan Vũ, Cảnh Từ còn đang suy nghĩ: Rốt cuộc thì Công chúa nghĩ cái gì?

Nhan Vũ đứng trước cửa nhà trúc tiễn bọn họ: "Hai vị thuận buồm xuôi gió." Nàng ấy cười nhẹ: "Có thể ta phải đi, cho nên vẫn hy vọng hai người mọi chuyện như ý."

"Tiên nhân đi đâu?" Nam Mịch qua lại với nàng ấy mấy ngày, tình cảm rất sâu, nhất thời cảm thấy hơi khó chịu.

Nhan Vũ vẫn cười nhẹ như cũ: "Đi một nơi rất xa, tìm một người quen cũ."

Trong lòng Nam Mịch không nỡ nhưng cũng chỉ có thể gật đầu: "Vậy... Chi Đường cũng chúc Tiên nhân lên đường bình an, gặp được người muốn gặp, được như ước nguyện."

Nhan Vũ gật đầu: "Đa tạ muội, Chi Đường, ta có thể gọi muội như vậy không?"

"Đương nhiên, Tiên nhân là quý nhân của Chi Đường."

Nhan Vũ lại gật đầu: "Tuy ta cũng muốn chúng ta gần gũi hơn nhưng vẫn cảm thấy nếu đã phải đi, hà tất để lại nhớ mong. Chẳng qua là... nhân gian này..." Ánh mắt nàng ấy nhìn về phía xa, cuối cùng nhân gian này thế nào, nàng ấy cũng không nói tiếp.

Nam Mịch và Cảnh Từ khom lưng hành lễ, lúc này mới xuống núi.

Trên đường, Cảnh Từ thật sự không nhịn được, không chút để ý đi theo bên cạnh Nam Mịch: "Rốt cuộc nghĩ gì thế? Chẳng lẽ còn muốn đi chỗ nào làm một thân cây hay là một nắm đất sao?"

Nghe Cảnh Từ lẩm bẩm, trong giọng nói thể hiện sinh động vẻ không hài lòng, Nam Mịch khẽ cười, sau đó kéo tay hắn: "Không phải, nếu ta đại biểu cho lực lượng nhân gian, đương nhiên có thể giao lưu với

thần, thậm chí... đánh một trận với thần."

Dưới chân Cảnh Từ khựng lại, kéo theo Nam Mịch cùng dừng, Tiểu Bạch đi trước dẫn đường cũng không vội, đơn giản dừng ở phía trước đợi bọn họ.

Cảnh Từ nghiêm túc hỏi: "Cùng thần thạch?"

Nam Mịch gật đầu: "Nếu thần thạch cứng rắn muốn thu lại ta, vậy ta chỉ có thể đánh với nó một trận, hoặc là... thần thạch coi mạng người như cỏ rác, có lẽ ta có thể đại biểu nhân gian thì sao? Cũng không biết chừng đâu."

Chân mày Cảnh Từ nhăn lại: "Nàng nghiêm túc đấy à?"

"Cảnh Từ, chàng cảm thấy thế gian này thế nào?"

Cảnh Từ không lên tiếng.

Thế gian này rốt cuộc là thế nào? Cảnh Từ ở ba châu phía Bắc trừ dư nghiệt Hỏa tộc nhiều năm, từng gặp dân chạy nạn trôi dạt khắp nơi, từng gặp người Hỏa tộc ăn không đủ no áo rách quần manh bị người các tộc khác xa lánh, ngay cả bản thân hắn, vì là "người Hỏa tộc" nên cũng chịu không biết bao nhiêu lời phê bình.

Cho nên rốt cuộc thì thế gian này nên thế nào đây? Giữa các tộc thật sự nên phòng bị lẫn nhau? Lập đổ tộc cầm quyền trước đó, giữa hai tộc thật sự phải ở vào thế bất lưỡng lập, khó mà song toàn sao? Hắn hàng năm đều ở trong quan trường, đặc biệt là mấy năm gần đây, trở về từ ba châu phía bắc, việc vào tay nhiều, người tiếp xúc lại càng nhiều.

Trên triều đình, các tộc tranh đấu, lấy lợi ích tộc nhà mình làm đầu, có xu hướng bài trừ dị kỷ, mấy năm gần đây người Thủy tộc chiếm phần lớn quan lại trong triều đình, quả thực có ý một nhà làm to, đừng nói đến người Hỏa tộc vừa sinh ra đã bị coi là tặc tử như bọn họ.

Tuy nói chẳng qua là chính trị nhưng có đôi khi Cảnh Từ cũng sẽ nghĩ, thật sự là như thế sao? Một người có tư cách phong Hầu bái Tướng hay không cũng phải xem người tộc nào, đào sâu xem có quan hệ gì? Đây chẳng lẽ không phải thành kiến?

Tuy hắn là một trong số những "người sống sót" không nhiều lắm trong đống thành kiến đó, từ nhỏ đến lớn

cũng chưa từng chịu nhiều ảnh hưởng từ chúng, nhưng cũng không cản được hắn nhìn nhiều.

Hắn đã từng gặp nhiều người có năng lực, nhưng lại vì là người Hỏa tộc mà đến tư cách sống cũng gần như không có, chứ đừng nói đến tiền đồ.

Thấy Cảnh Từ mãi không đáp lời, Nam Mịch kéo kéo tay hắn: "Cảnh Từ, chúng ta về nhà thôi?"

Cảnh Từ đành phải tạm thời gác lại những suy nghĩ lung tung rối loạn kia, dắt tay Nam Mịch, gật đầu: "Ừm, về nhà."

Nam Mịch còn lo lắng lần này bọn họ ở lại trong núi lâu, xuống núi sẽ không phải là trôi qua rất nhiều năm chứ, kết quả khi xuống núi, Sở Khương Dũ đang xoa eo, nói với chúng tướng sĩ: "Các ngươi yên tâm đi, chờ Công chúa về còn cần ít thời gian, chúng ta đến y lư của ta trước, giúp ta phơi dược liệu rồi quay lại, vẫn kịp."

Không biết phó tướng dẫn đầu nhỏ giọng phản bác cái gì, Sở Khương Dũ lại nói: "Xa thì có hơi xa thật, nhưng bệnh của Công chúa các ngươi nặng, nhất thì nửa khắc không về..."

Không đợi lão nói xong, chợt có tướng sĩ tinh mắt, trông thấy Cảnh Từ và Nam Mịch: "Công chúa đã trở lại."

Một hòn đá làm dậy sóng cả mặt hồ, các tướng sĩ sôi nổi chạy đến trước mặt Nam Mịch, có mấy người còn va phải Sở Khương Dũ. Chờ Nam Mịch giải thích một lượt, nói rõ bản thân đã khỏi hẳn, trong núi có rất nhiều điều kỳ diệu, tốc độ dòng chảy thời gian khác với bên ngoài,...

Sở Khương Dũ đã bị Cảnh Từ ngăn lại: "Sở tiên sinh? Đây là đi đâu thế?"

Sở Khương Dũ quả thực không còn gì để nói: "Ôi, ta có thể đi đâu chứ. Công chúa khỏi hẳn, thật là đáng mừng."

"Tiên sinh là muốn chạy sao? Thế nào? Thật sự sợ Công chúa không ra khỏi núi được, Thần quân giận chó đánh mèo lên ngươi sao?"

"Cảnh Điện chủ, lời không thể nói thế được." Sở Khương Dũ bị nói trúng, chột dạ, vội vàng ngụy biện: "Rốt cuộc ta cũng xem như người cũ của Dịch thị, ngộ nhỡ..." Ngộ nhỡ cái gì lão không dám nói tiếp, sau đó cười mỉa hai tiếng: "Đúng không, Cảnh Điện chủ?"

Cảnh Từ lười nghe lão mồm mép, trực tiếp nói: "Được rồi, Sở tiên sinh, Công chúa khỏi hẳn, bây giờ nên ghi cho lão một công, còn là công đầu."

"Không dám, không dám, Thần quân có thể cho một con đường sống là tốt rồi." Sở Khương Dũ xua tay, dường như rất rộng lượng.

Cảnh Từ mặc kệ lão, sắp xếp công việc cho hành trình trở về.

Nam Mịch và các tướng sĩ cùng nhau nói chuyện phiếm, Cảnh Từ nhìn khung cảnh này thật chướng mắt, dịch sang phái chúng binh lính đi thu dọn hành trang, chuẩn bị quay về.

Cuối cùng Nam Mịch đành phải ngây người chán chết, bỗng nhiên khóe mắt nàng liếc thấy còn một người cũng đang rảnh rỗi, Sở Khương Dũ, vì thế mò sang: "Sở tiên sinh, lúc trước vẫn luôn mê mê tỉnh tỉnh, còn chưa kịp nói lời cảm tạ với tiên sinh đâu."

"Công chúa quá lời." Sở Khương Dũ lập tức khom người hành lễ.

Nam Mịch duỗi tay đỡ lão, "Tiên sinh không cần như thế, lúc trước ở Hãn châu cũng là tiên sinh thu nhận ta, ở Thanh châu tiên sinh cũng giúp đỡ rất nhiều, hiện tại lại nhờ có thuốc hay của tiên sinh mới có thể duy trì đến được Đồ sơn. Nói ra sợ tiên sinh để ý, ta đã sớm coi tiên sinh như bằng hữu."

Sở Khương Dũ thấy nàng nói thành khẩn, cũng không ra vẻ khách sáo nữa: "Thật là vinh hạnh, có thể để ta thăm dò linh mạch của Công chúa không?"

Nam Mịch lập tức vươn cổ tay qua: "Đương nhiên."

Một lát sau, Sở Khương Dũ cau mày: "Vị Tiên nhân này quả nhiên lợi hại, vậy mà có thể rèn cho thân thể của Công chúa rắn rỏi như vậy? Chỉ là... phong ấn này?"

Không ngờ Sở Khương Dũ vậy mà lại có thể nhìn ra phong ấn này, Nam Mịch khẽ lắp bắp kinh hãi: "Tiên sinh thật lợi hại, tiên sinh yên tâm, tự ta cũng có thể giải phong ấn này, chỉ là ta còn chưa nghĩ xong có nên cởi phong ấn này không."

Sở Khương Dũ gật gật đầu: "Khi Công chúa đến ngủ cả chặng đường, lúc trở về lại có thể cưỡi ngựa, vừa lúc tiện thể ngắm nghía phong cảnh Thanh châu."

"Cũng đúng, lần trước ngoài bị đuổi giết vẫn là bị đuổi giết, lần này đến lại bị bệnh, thật không hiểu ta và Thanh châu là hữu duyên hay nghiệt duyên..."

Sở Khương Dũ cười khẽ một tiếng, nói; "Không sao, còn có cơ hội xem cho thật tốt."

Cảnh Từ ở xa xa đều đen mặt, hắn không biết Sở Khương Dũ và Công chúa đang nói gì, đã nhìn thấy mới vừa đuổi đi nam nhân vờn quanh người Công chúa, nàng đã lại tiến đến bên cạnh Sở Khương Dũ.

Hai người nói cười vui vẻ, còn đưa một cái cổ tay ra, Sở Khương Dũ kia thật không biết xấu hổ, lại vươn móng vuốt ra sờ soạ,ng, hắn biết phỏng chừng là thăm dò linh mạch.

Nhưng vẫn mất tự nhiên nghĩ: Đã nói Công chúa khỏi hẳn rồi, còn thăm cái rắm, lẽ nào lão còn có khả năng hơn Tiên nhân sao?

Đang nghĩ như vậy lại thấy Nam Mịch cười khanh khách nói gì đó, Sở Khương Dũ bày ra dáng vẻ "đâu có đâu có", sau đó gật gật đầu, Cảnh Từ quả thật không nhịn được nữa.

Sở Khương Dũ không nhịn được rùng mình một cái: "Công chúa... người có cảm thấy có hơi lạnh không?"

"Vào đông, đương nhiên sẽ hơi lạnh. Tiên sinh có muốn lên xe ngựa tìm ngụm nước ấm uống không?"

Sở Khương Dũ lắc đầu: "Không cần." Không phải cái loại lạnh này, là cái loại lạnh... có sát khí.

Quả nhiên không biết từ lúc nào Cảnh Từ đã đứng phía sau bọn họ: "Đều chuẩn bị tốt rồi, hai vị khởi hành thôi?"

Dọa Sở Khương Dũ nhảy dựng.

Thân thể Nam Mịch tốt lên, thế nào cũng không chịu lên xe ngựa, Cảnh Từ bất đắc dĩ đành phải tìm cho nàng một con ngựa tốt ngàn dặm vạn dò kêu nàng đi theo sau mình, cẩn thận một chút.

Nam Mịch không cảm thấy phiền.

Ngược lại là mọi người cảm thấy hiếm lạ.

Nhìn quen tiểu Công chúa kim kiều ngọc quý, đoan trang ngồi ở sảnh đường, còn chưa từng thấy dáng vẻ nàng giục ngựa quất roi. Ngược lại là tư thế oai hùng hiên ngang, mọi người chợt bừng tỉnh phát hiện, hóa ra tiểu Công chúa đã trưởng thành rồi.

Vị tiểu Công chúa đã từng được người người vây quanh, vị tiểu Công chúa đã từng được người người bảo vệ, hiện giờ đã có thể trở thành người cầm đầu trong đội ngũ, dù là trấn an thủ hạ hay là dẫn dắt mọi người trở về cũng đều làm rất tốt.

Các nàng đi thẳng xuống phía Nam, vốn có thể trực tiếp đi đường lớn đến quận Quảng Tế nhưng Nam Mịch lại muốn đi quận Thường Sơn nhìn xem.

Cảnh Từ đành phải đồng ý.

Phó tướng dẫn đầu Thần vệ quân rất trẻ tuổi, là một người thuộc thế hệ trẻ Nam Tu rất thưởng thức, tên gọi Vệ Thính Trì, phụ huynh đều là tướng lĩnh trong quân, cũng coi như gia thế sâu xa.

Vệ Thính Trì nghe nói Cảnh Từ muốn đổi tuyến đường, suy nghĩ nửa ngày, nhẫn nhịn sợ hãi đối với uy danh của Cảnh Điện chủ, giục ngựa đến bên cạnh Cảnh Từ: "Đại nhân... chúng ta thật sự thay đổi tuyến đường sao?"

Cảnh Từ không giỏi giao tiếp với người khác, đặc biệt là cái loại quan viên trẻ tuổi có tí tẹo trí thông minh cũng đều viết hết lên mặt, huống chi còn là người của Nam Tu.

Cảnh Từ lạnh nhạt nhìn hắn ta một cái, không nhiều lời, ý bảo hắn ta cứ nói tiếp.

Quả nhiên Vệ Thính Trì nghẹn nửa ngày, lại giương giọng nói: "Cảnh Điện chủ, chúng ta định thay đổi tuyến đường..."

Cảnh Từ xoa xoa chân mày, cắt ngang hắn ta: "Đừng rống lên, ta nghe thấy..." Lòng nghĩ người thế nào dạy ra binh như thế, thật ngu ngốc, sau đó nói tiếp: "Vệ tiểu Tướng quân có ý kiến?"

Vệ Thính Trì lần đầu nói chuyện với Cảnh Điện chủ trong truyền thuyết, căng thẳng đến lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi: "Vâng... à không, không phải, hạ quan không dám, chỉ là nghe nói, lúc trước loạn Thanh châu được bình định, quận Thường Sơn cách thành Thanh châu xa chút, trước mắt không biết đã xây dựng lại hay chưa, sợ là sợ Điện hạ."

Nghe vậy, mắt phượng của Cảnh Từ nhìn lướt qua Nam Mịch ở cách đó không xa, sau đó gật đầu: "Biết rồi, ta đi hỏi Công chúa một chút."

Cảnh Từ vỗ nhẹ mông ngựa, đuổi kịp Nam Mịch, sau đó xoay người nói: "Nghỉ ngơi chỉnh đốn tại chỗ."

Ở ngay một quán trà nhỏ ven đường, nghỉ ngơi chỉnh đốn trong chốc lát.

Nam Mịch ngồi xuống theo Cảnh Từ, còn cố ý dặn dò Vệ Thính Trì: "Đều mua chút đồ ăn cho mọi người."

Vệ Thính Trì nói cảm ơn, xoay người đi sắp xếp.

Cảnh Từ gọi cho Nam Mịch một ấm trà, không thêm gì khác, phường trà nhỏ làm ẩu, sợ Công chúa ăn không quen.

Kết quả Nam Mịch liếc mắt nhìn hắn: "Cảnh Từ, chàng thật keo kiệt, ta muốn ăn bánh ngọt."

Cảnh Từ cười một tiếng, gọi một đĩa bánh. Đúng vậy, nàng đã bao giờ để ý điều này.

Lúc này Nam Mịch mới cảm thấy mỹ mãn uống trà, Cảnh Từ bắt chuẩn thời gian: "Công chúa, chúng ta còn phải thay đổi hành trình không? Trực tiếp đi quận Quảng Tế sẽ càng nhanh hơn."

"Không cần, ta chính là muốn đi quận Thường Sơn xem một chút, lần trước chúng ta đi không phải là đến quận Thường Sơn sao? Lần trước không xem kĩ, lần này nhất định phải xem cho tử tế, nghe nói kẹo viên mạch nha ở quận Thường Sơn ăn rất ngon."

"Công chúa, bây giờ quận Thường Sơn còn hơi loạn, sợ nàng chịu khổ."

Nam Mịch khó hiểu: "Đến sơn động ta cũng ở rồi, tại sao một quận Thường Sơn lại không đi được?"

Cảnh Từ thở dài, không nói thêm gì.

Hắn có suy tính của riêng mình, dù cho lúc ấy hắn và Nam Tu đã cố hết sức bảo vệ bá tánh, không phá hỏng phòng ốc nhà cửa, nhưng chiến tranh như thế không thể tránh khỏi. Quận Thường Sơn là một trong số những quận bị thương nghiêm trọng nhất lúc ấy, phỏng chừng không có ba bốn năm sẽ không khôi phục lại được.

Hắn không muốn để Nam Mịch nhìn thấy khung cảnh thảm thiết sau chiến tranh, một là không đành lòng, hai là hắn sợ Nam Mịch thật sự cảm thấy bản thân có thể vì thế nhân nghịch thiên cải mệnh, đấu với thần thạch, hoặc cho rằng vì nàng đi ngược lại ý của thần dẫn đến thần nổi giận giáng tội xuống người phàm.

Hắn không muốn để Nam Mịch nghĩ nhiều.

Xe ngựa chở quân nhủ do một bộ phận nhỏ Thần vệ quân hộ tống phía sau, số người còn lại đi theo Cảnh Từ và Nam Mịch, cưỡi ngựa đi thẳng đến quận Thường Sơn.

Quả nhiên như Cảnh Từ đã đoán, quận Thường Sơn sau chiến tranh đã sớm không còn phồn hoa náo nhiệt như xưa, nói là đá nát vườn tan thì hơi quá nhưng chung quy có hơi tiêu điều.

Bọn họ đi trên con đường rộng nhất mà ngay cả quầy hàng cũng không có mấy gian. Những hàng quán bày bán, hoặc ít hoặc nhiều Nam Mịch đều mua một ít đồ, chăm sóc việc làm ăn. Cảnh Từ đứng bên cạnh nàng, không khỏi có chút lo lắng: "Công chúa..."

"Cảnh Từ, ta nhớ rõ trong thư huynh trưởng có nói, các chàng đã cố hết sức không ảnh hưởng đến cuộc sống của bá tánh." Một tay Nam Mịch nắm cương ngựa, trên người là áo choàng lông chống lạnh, ngay cả tơ may áo cũng là sợi tơ vàng, giọng nói nàng rất nhẹ nhưng cũng rất nặng: "Nhưng bọn họ vẫn là đối tượng bị chiến tranh làm hại đến tận đáy, vậy chàng nói xem, năm đó đại chiến hai tộc Thủy – Hỏa lại là tráng liệt cỡ nào."

Cảnh Từ nghiêng đầu nhìn nàng, chân mày tiểu Công chúa nhíu lại, trong mắt là thương sinh, trong lòng là thương hại. Cuối cùng hắn không thể không tin tưởng, Nam Mịch không phải người phàm, nàng sinh ra là để thương xót chúng sinh, sinh ra nên cùng đồng hành với thế gian.

Trên người Nam Mịch có trách nhiệm và sứ mệnh của nàng, không nên buông bỏ vì ý muốn cá nhân của hắn.

Thật lâu vẫn không nghe Cảnh Từ trả lời, Nam Mịch nghiêng đầu nhìn hắn: "Cảnh Từ? Ta đang nói chuyện với chàng đó."

Cảnh Từ lắc đầu nói; "Không có gì, đây đều là thành quả sau khi Phủ Thuận Vương Thanh châu nhậm chức, thức khuya dậy sớm mới khôi phục lại được, sau trận chiến nơi này còn thảm hơn, lúc ấy gần như

không tìm được gian phòng nào hoàn chỉnh, bá tánh không có chỗ ở cố định chỉ có thể ở tạm trong chùa miếu ngoài thành, không còn phòng trống chỉ có thể ở tạm trong sân."

"Khi đó chàng ở ba châu phía Bắc, cũng thường xuyên nhìn thấy những cảnh tượng này nhỉ?"

"Ừ." Cảnh Từ gật đầu: "Thường xuyên thấy, ban đầu cũng không quen, nhắc đến cũng rất kỳ lạ, ở Chá Phàm điện còn nhìn thấy bao nhiêu thủ đoạn tra tấn càng tàn nhẫn hơn, lên chiến trường vẫn không nhịn được tim đập nhanh, không nhịn được ghê tởm."

"Khi đó toàn bộ ba châu phía Bắc đều như vậy sao?"

"Cũng không khác nhau lắm, Hãn châu còn đỡ, Cố Bắc Vương kiêu dũng, Dịch thị rất hiếm chọc đến hắn. Thảm nhất chính là Thương châu, có hai trận chiến lớn đều ở đó, gần như có thể dùng thi thể nằm khắp nơi để hình dung. Dịch thị bại trận, chó cùng rứt giậu, chỉ cần là người, nhìn thấy là giết, mặc kệ có phải binh lính hay không."

Nam Mịch thở dài, chợt dừng lại, Cảnh Từ cũng dừng lại theo, trong lòng không khỏi bắt đầu căng thẳng, sợ giây tiếp theo Nam Mịch sẽ nói: Ta muốn đi Đế Thích Thiên, hỏi Thiên dụ một câu, người đời khó khăn như vậy, nó không nhìn thấy sao?

Kết quả, tiểu Công chúa không màng mấy trăm tướng sĩ phía sau, cũng không màn phụ nhân đang bán vòng tay một bên, nhẹ nhàng nhón mũi chân, hai tay vòng qua cổ Cảnh Từ, nhanh chóng in lên sườn mặt hắn một dấu môi chỉ hai người biết, sau đó nhẹ giọng nói: "Ôm ta một chút đi, chàng cao quá."

Tay chân Cảnh Từ cứng đờ vòng lấy nàng, nàng chôn mặt giữa hõm cổ hắn, dịu dàng nói: "Cảnh Từ, chàng chịu khổ rồi."

"Cái gì?"

"Ba châu phía Bắc, khi đó, chàng nhất định đã ăn không ít khổ."

Phản ứng lại được Nam Mịch đang nói gì, hắn cười khẽ một tiếng: "Còn cho là Công chúa lại muốn từ biệt với thần, đi Đế Thích Thiên kia."

Nam Mịch hơi sửng sốt, không đợi nàng lấy lại tinh thần, Cảnh Từ đã kéo tay nàng, đi đến quán nhỏ bên đường mua vòng tay.

Nam Mịch chọn mua một đống, mỗi tướng sĩ được nhận một cái, tuy bài xích nhưng Công chúa đã ngỏ lời, bọn họ cũng không tiện phản bác lời nào.

Nhìn dáng vẻ một đám người có khổ mà không thể nói, trong lòng Cảnh Từ thoải mái hơn nhiều. Hận không thể lập tức gọi Nam Tu đến nhìn xem, một đám binh lính kiêu dũng của y đeo lên tay vòng tay mềm mại cỡ nào.

Hứng thú với trò đùa dai còn chưa tiêu hết, tay hắn cũng đã bị Nam Mịch đeo lên một cái, còn được bện thêm một bông hoa nhỏ, miễn bàn mềm mại bao nhiêu.

Cảnh Từ:...

Quận thủ quận Thường Sơn họ Tôn, nghe khá quen tai, Cảnh Từ hỏi thăm mới biết được, vốn cùng nguồn với Công Tôn gia của bọn Tôn Hữu Thần, chẳng qua tổ tiên mấy đời không qua lại, lần này xử lý Công Tôn gia cũng không bị liên lụy.

Đến đời của Tôn Quận thủ cũng coi như có tiền đồ, được người tiến cử, vậy mà cũng thành Quận thủ một quận.

Tôn Quận thủ nghe nói Công chúa đến, không đón tiếp được từ xa, sợ đến mức đổ đầy mồ hôi, vội vàng mặc quan phục ổn thỏa, muốn đón Công chúa vào phủ ở. Nhưng Nam Mịch lại nói chỉ ở một ngày là đi, không làm phiền Tôn đại nhân, ở trạm dịch là được.

Tôn Quận thủ lo sợ bất an lĩnh mệnh, hận không thể lập tức đổi mới toàn bộ trạm dịch cũ kỹ. Bản thân cũng ở lại trạm dịch, nói là tùy thời chờ Công chúa sai bảo.

Bởi vì Tôn Quận chủ cũng ở lại trạm dịch, Cảnh Từ cũng làm bộ làm tịch tự sắp xếp cho mình một gian phòng, đêm còn chưa khuya đã chui vào trong phòng Nam Mịch.

Lúc đó Nam Mịch mới vừa tắm xong, thay một thân áo ngủ. Tóc dài vẫn còn ướt, Cảnh Từ liếc mắt một cái đánh giá nàng, lập tức dời đi, sợ bản thân nhất thời bị sắc mê tâm hồn.

Nam Mịch tiến lại gần nhìn hắn: "Cảnh Từ? Chàng đã vào rồi mà còn không nhìn ta? Làm gì thế?"

"Công chúa, đừng náo loạn." Cảnh Từ kéo nàng ngồi xuống bên bàn: "Ta đến là... hỏi một chút ngày mai

chúng ta vẫn tiếp tục xuống phía Nam sao? Hay là đi quận Quảng Tế?"

Hắn ra vẻ bình tĩnh, trên thực tế đã xưng ta, ngay cả xưng thần cũng đã quên, toàn bộ tinh thần chẳng còn chỗ nào dư thừa, tất cả đều đang dùng để khống chế một chút ý nghĩ tham lam của bản thân.

Trong lòng Nam Mịch cũng chất đầy tâm sự, vậy mà không để ý, đáp: "Chúng ta đi thành Thanh châu đi?"

Cảnh Từ nhìn nàng một cái, chỉ cho là tiểu Công chúa không nhìn nổi cảnh tượng ngói vỡ gạch nát, bèn gật đầu, vẫn còn đang tự đấu tranh với bản thân. Rốt cuộc nên ngủ lại đây hay về phòng mình ngủ? Đúng là khó mà.

Lại nghe Nam Mịch lên tiếng: "Ta muốn đi thành Thanh châu."

Cảnh Từ khó hiểu nhìn về phía nàng.

Nàng giải thích: "Phủ Thuận Vương nhận nhiệm vụ trong lúc lâm nguy, vẫn có thể trong thời gian ngắn thống trị Thanh châu tốt như vậy, ta nên đi xem xem."

"Công chúa cho rằng hắn thống trị tốt?"

"Thế này không tính là tốt sao?"

Cảnh Từ không nói, đúng vậy, dù là chiến loạn lớn hay nhỏ, xa xôi như quận Thường Sơn bị thương đến tận đáy, bây giờ nhìn lại, tuy không phồn hoa nhưng cũng coi như đã khôi phục cực nhanh, ít nhất lương thực phân phối cho mỗi nhà cũng đủ qua mùa đông này.

Các bá tánh đã trải qua chiến loạn ngắn ngủi, hòa bình ngày xưa như một biểu hiện dối trá bị xé rách.

Dù chiến tranh đã kết thúc, hòa bình được khôi phục thì mọi người rất khó tin tưởng hòa bình trước mắt là thật hay giả, cho nên chính trị khôi phục thì dễ dàng, lấy lại lòng tin của bá tánh mới khó.

Huống chi khi Phủ Thuận Vương nhận nhiệm vụ, phải đối mặt lại là bá tánh thành Thanh châu đã bị Định Viễn Vương phản bội và vứt bỏ.

Vậy nên, đúng như Nam Mịch đã nói, Phủ Thuận Vương đã làm rất tốt rồi.

Phủ Thuận Vương tên là Diệp Công Mỵ, người này vốn là tướng quân dưới tay Định Viễn Vương, trong chiến loạn cũng từng nội ứng ngoại hợp với Nam Tu. Vì mau chóng khôi phục hòa bình yên ổn của Thanh châu, Nam Tu tiền trảm hậu tấu, phong Diệp Tướng quân đi theo bên cạnh mình làm Phủ Thuận Vương, tạm thời trấn thủ Thanh châu.

Sau khi trở về Thần đô, Thần quân cảm thấy cũng coi như phù hợp, cứ thế vị trí Phủ Thận Vương Thanh châu của Diệp Công Mỵ đã được quyết định.

Cảnh Từ duỗi tay vuố,t ve mặt Nam Mịch: "Tiểu Công chúa của chúng ta đã trưởng thành thật rồi, đến cả việc thống trị thiên hạ lớn như vậy cũng đã hiểu được."

Nam Mịch thuận theo động tác của Cảnh Từ, vùi mặt vào lòng bàn tay hắn, mắt híp một nửa: "Nghe nói Phủ Thuận Vương xuất thân nhà binh, vậy mà còn có thủ đoạn thống trị cỡ này, có thể nhìn ra ánh mắt ca ca rất tốt."

Cảnh Từ bị nàng cọ nên hơi ngứa, đứng dậy bế nàng lên đặt trên giường, bản thân cũng cọ vào trong chăn theo, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cười một tiếng: "Việc này liên quan gì đến hắn, vẫn là Thần quân nhìn xa, biết một mình Phủ Thuận Vương không ứng phó được, phái quân sư cho hắn."

"Quân sư?"

"Nàng gặp sẽ biết..." Hắn không có lòng dạ đâu đi tiếp tục đề tài này, gấp không chờ nổi đi hôn Nam Mịch: "Công chúa..."

Nam Mịch đỏ mặt, giọng nói mềm nhẹ: "Cảnh Từ, ta sẽ không rời khỏi chàng, chàng đừng sợ, được không?"

Nàng biết loại cảm giác lo được lo mất này, khi bị phụ thân phản đối lúc trước, nàng cũng sợ Cảnh Từ đột nhiên nghe lời phụ thân "xúi giục", quay lại muốn quyết liệt với nàng, đại khái cũng có cảm giác giống với Cảnh Từ mấy ngày nay, sợ nàng sau đó lập tức mở miệng muốn rạch ròi với hắn.

Nghĩ đến cảm giác như vậy chẳng dễ chịu gì, Nam Mịch lại đau lòng, nàng hơi ngửa đầu, đáp lại cái hôn của Cảnh Từ: "Cảnh Từ..."

Nghe nàng gọi như vậy, trái tim bất ổn mấy ngày nay của hắn được vuốt thuận, nhân có phần ấm ức này,

hắn bèn cắn một cái trên cổ nàng: "Dù cho tương lai nàng muốn phân cao thấp với thần thạch một trận, ta cũng muốn cùng đi với nàng."

"Ừm, biết rồi." Trong trái tim và cả thân thể nàng như có một ngọn lửa, đốt đến nàng hơi khó chịu, hừ khẽ một tiếng: "Cảnh Từ..."

Cảnh Từ kịp thời dừng lại, hòa hoãn hơn nửa ngày, cuối cùng ôm nàng: "Đừng lộn xộn, ngủ đi. Ngày mai còn phải cưỡi ngựa lên đường."

Nam Mịch trở mình, đưa lưng về phía Cảnh Từ, Cảnh Từ than một tiếng, dường như thật sự không hài lòng vì nàng lộn xộn, Nam Mịch lập tức giải thích: "Ta... ta không muốn nhìn chàng, ta sợ ta không nhịn được..."

"Không nhịn được?" Cảnh Từ cười khẽ một tiếng: "Không nhịn được gì cơ? Không nhịn được mơ ước thần? Hay là... không nhịn được muốn chạm vào thần? Hử?"

Nam Mịch chép chép miệng, lẩm bẩm: "Ta... ta mệt rồi, ngủ thôi."

Chương 33: Cố nhân (3)

Vì không để Tôn quận thủ nhìn thấy vị quyền thần là Cảnh Từ từ phòng Công chúa đi ra nên từ sáng sớm Cảnh Từ đã hầu hạ Nam Mịch rửa mặt chải đầu xong, còn chải búi tóc mới cho nàng, rồi niệm chú quyết trở về phòng của mình.

Thần không biết quỷ không hay.

Vì Nam Mịch muốn dùng bữa sáng cùng mọi người nên Cảnh Từ đành hủy bỏ kế hoạch ăn sáng cùng Nam Mịch, hắn chỉ có thể ăn cùng Tôn quận thủ, nhìn thấy Tôn quận thủ lo sợ bất an hoảng loạn làm hắn càng phiền hơn.

Ăn được vài miếng, Cảnh Từ đã gác đũa ngừng ăn.

Bọn họ đi một đường đến thành Thanh châu, có lẽ nhờ Tôn quận thủ truyền tin nên Phủ Thuận Vương đã đứng chờ ở cửa thành từ sớm.

Nam Mịch xoay người xuống ngựa, Phủ Thuận Vương dẫn theo thuộc hạ hành lễ, Nam Mịch vội vàng đỡ ngài ấy dậy: "Diệp thúc thúc, không cần đa lễ."

"Một tiếng "thúc thúc" này của điện hạ có thể làm thần phải tổn thọ."

"Con không lĩnh mệnh đến quan sát Thanh Châu, chỉ là lúc về Thần đô thì đi ngang qua nơi đây nên mới đến xem, không có hoàng mệnh thì thúc thúc đương nhiên là trưởng bối của Chi Đường."

"Nếu điện hạ đã đến thì ở lại vài ngày cũng tốt."

Nam Mịch lắc đầu, ánh mắt lại bị Vạn Tinh Phồn đứng bên cạnh Phủ Thuận vương hấp dẫn: "Nếu thúc thúc ở đây cần hỗ trợ gì thì con có dẫn theo vài người có thể giúp đỡ."

Lúc này Phủ Thuận vương mới nhìn kỹ thần vệ phía sau nàng, do dự một lát rồi nói: "Đúng là có vài việc,

lúc này mọi thứ đều ổn, chỉ có vùng biển phía đông không yên ổn lắm, vừa lúc cần vài người. Phần lớn các tướng sĩ Thanh Châu đang giúp sửa phòng ốc ở các quận thành, số nhân lực có thể sử dụng hiện nay chỉ được mấy ngàn người."

Vùng biển phía Đông không yên bình có lẽ là do các tiểu quốc hải ngoại xâm nhập, tuy chưa xảy ra chuyện lớn gì nhưng nhân lúc Thanh Châu đang còn rất nhiều việc cần hoàn thành, ốc không mang nổi mình ốc, cũng có người đến quấy rầy.

Nam Mịch quay đầu lại nhìn thoáng qua Vệ Thính Trì và hàng ngàn tướng sĩ phía sau hắn: "Nhưng ta chỉ mang theo mấy trăm người, sợ là không thể giúp việc gì, hay là ta truyền tin cho Hãn châu..."

Vạn Tinh Phồn lắc đầu ngắt lời nàng: "Điện hạ có lẽ không biết, một người của Thần vệ quân đã mạnh hơn cả ngàn người, huống chi Thần vệ được Thánh Điện hạ phái đến đương nhiên có bản lĩnh rất cao, đừng nói những tiểu quốc hải ngoại nhỏ bé, ngay cả những tiểu quốc trên biển phía Đông, lại thêm binh lực của một quốc gia là đủ rồi."

Nam Mịch gật đầu: "Tinh Phồn ca ca, đã lâu không gặp."

Vạn Tinh Phồn khom người hành lễ: "Tham kiến điện hạ, trước đây điện hạ Nhập Thánh rồi Thông Thần, thần còn chưa kịp chúc mừng."

"Tinh Phồn ca ca không cần đa lễ."

"Hiện tại điện hạ có khỏe hơn chưa?"

Cảnh Từ đứng một bên nghe Nam Mịch câu nào cũng "Tinh Phồn ca ca" mà thấy nhức cả đầu. Họ còn chưa nói xong thì Cảnh Từ đã đen mặt cắt ngang: "Chúng ta vẫn phải đứng ở đây nói chuyện sao?"

Bằng mắt thường có thể thấy Phủ Thuận Vương hơi run lên: "Điện chủ nói phải, là do thần không cẩn thận, để điện hạ đứng ở đây lâu như vậy, chúng ta đi trạm dịch nhé?"

Nam Mịch gật gật đầu: "Được, Tinh Phồn ca ca, chúng ta đến trạm dịch trò chuyện đi."

Vạn Tinh Phồn thấy mặt Cảnh Từ lại đen hơn, chỉ liếc mắt nhìn qua cũng cảm thấy khí lạnh ghê người, hắn ta cười mỉa một tiếng: "Điện hạ đi đường đã mệt rồi, hôm nay vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt, hôm khác chúng ta trò chuyện được chứ?"

"Được, Tinh Phồn ca ca," Nam Mịch cũng không ép buộc, gật đầu nói: "Diệp thúc thúc không cần tiễn con, chúng con đã đi đến trạm dịch rồi," Nàng quay đầu lại nhìn Vệ Thính Trì: "Tiểu Vệ tướng quân? Tạm thời ngươi đi giúp Phủ Thuận vương đi, ta có Cảnh Từ ở đây là được."

Nghe nàng nói như vậy, Cảnh Từ mới hơi giãn đôi lông mày sắp nhíu thành một đường kia.

Vệ Thính Trì chắp tay: "Vâng, xin Công chúa hãy chăm sóc bản thân thật tốt."

Nam Mịch gật đầu: "Yên tâm đi."

Cảnh Từ đi theo bên cạnh Nam Mịch, còn chưa đi được mấy bước, Nam Mịch chợt quay đầu lại nhìn Vệ Thính Trì: "Tiểu Vệ tướng quân, mọi người, nhất định phải bình an trở về. Ta sẽ ở đây chờ các ngươi, đợi các ngươi trở lại thì chúng ta sẽ về nhà."

Các tướng sĩ chắp tay hành lễ, Vệ Thính Trì trịnh trọng nói: "Vâng."

Đợi bọn họ đến trạm dịch, Sở Khương Dũ tự giác chọn căn phòng hơi chếch đi. Cảnh Từ theo Nam Mịch vào phòng, đang định nói rằng đường đường là Công chúa điện hạ mà cứ "ca ca" tới "ca ca" lui với một hạ thần Thanh châu thì không hay lắm.

Hắn còn chưa nghĩ ra cái cớ nào thì Nam Mịch chợt nói: "Cảnh Từ, hay là chàng cũng đi biên giới Đông Hải giúp tiểu Vệ tướng quân đi, ta sợ họ sẽ bị thương."

Cảnh Từ: "..." Vậy ta sẽ không bị thương chắc?

Lại nghe được Nam Mịch lẩm bẩm: "Thôi, dù sao họ cũng có nhiều người mà, họ lợi hại như vậy cũng chẳng cần chàng."

Cảnh Từ: "?" Ta không lợi hại hay sao?

Nam Mịch nhìn hắn một cái, đột nhiên vui vẻ nói: "Không ngờ có thể gặp lại Tinh Phồn ca ca ở đây, lần trước ca ca đã nói cho ta cảnh ngộ của huynh ấy, ta vẫn luôn muốn gặp và an ủi huynh ấy, kết quả vừa thấy mặt lại không nói được lời nào."

Cảnh Từ không thể nhịn được nữa, "chậc" một tiếng, đè Nam Mịch lên bàn, cắn đôi môi mềm mại của

nàng hồi lâu: "Nàng quan tâm Vạn Tinh Phồn nhiều vậy sao? Nhớ đến hắn lâu như vậy."

Nam Mịch bị hắn hôn choáng váng, đỏ mặt cười: "Cảnh Từ, sao chàng lại giống bình giấm vậy chứ? Lúc trước Tinh Phồn ca ca đối xử với ta khá tốt, hơn nữa..."

Cũng không biết Cảnh Từ không muốn nghe nàng nói về Vạn Tinh Phồn nữa hay chỉ đơn giản muốn chiếm hời của nàng mà hắn lại hôn một lúc lâu nữa rồi mới thả nàng ra: "Thần quân khoan dung, cho Vạn Tinh Phồn về Thanh châu, vừa lúc giúp Phù Thuận vương."

Nam Mịch bị hắn hôn đến mềm nhũn, nàng nhỏ giọng nói: "Cảnh Từ... Ta mệt rồi."

Cảnh Từ bế nàng về giường rồi thuận thế chui vào chăn, ngón tay thon dài đặt trên eo nàng: "Nằm một lát đi, ta múc nước cho nàng nhé?"

Không biết là do đúng lúc hay thế nào, Nam Mịch thật sự thấy hơi mệt, nàng vùi vào lòng Cảnh Từ một lúc, chưa bao lâu đã ngủ thiếp đi. Cảnh Từ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ngủ say của nàng, lúc thì muốn mượn cảnh đẹp hôm nay cùng nàng sưởi ấm trong màn, lúc thì lại nhớ đến bản tâm kinh Nhan Vũ cho hắn, một lúc sau lại nghĩ làm sao để tên Vạn Tinh Phồn kia nhanh chóng an yên xuống mồ.

Cứ nghĩ mãi, một lúc sau hắn cũng ngủ thiếp đi.

Khi hắn tỉnh lại, tiểu Công chúa đã không còn ở bên cạnh, trong phút chốc hoảng sợ, hắn chợt nhớ rằng tiểu Công chúa đã Thông Thần, không cần hắn phải bên cạnh không rời một tấc.

Hắn lên xoa mắt, vừa định ra cửa thì thấy Nam Mịch đang xõa tóc dài trở lại, trên người nàng mặc áo ngủ, bên ngoài khoác áo choàng.

"Thấy chàng chưa tỉnh nên ta đi tắm rửa, ta nhờ người thay nước giúp," Nam Mịch đi qua, ngồi cạnh hắn trên giường: "Chàng cũng đi tắm một lát nhé?"

"Tắm ở ngoài à?" Cảnh Từ vừa tỉnh ngủ, trong giọng nói có chút lười biếng mềm mại hiếm thấy, nghe có vẻ như đang làm nũng.

"Không phải, tắm trong phòng chàng." Nam Mịch được giọng nói của Cảnh Từ dỗ vui vẻ, giải thích: "Vừa rồi chàng ngủ, ta không nỡ gọi chàng nên đã đến phòng chàng tắm rửa."

Cảnh Từ được vài câu của nàng dỗ phấn chấn lên, sau đó hắn gật đầu: "Ừ, ta đi ngay." Trong lòng thầm đời ngày gặp nạn của Vạn Tinh Phồn lại.

Buổi tối Nam Mịch nằm gối lên tay của Cảnh Từ như thường lệ, trong phút chốc nàng lại cảm thấy gần đây nàng và Cảnh Từ luôn như vậy, hành động như đôi phu thê già, vì thế rầu rĩ nói: "Cảnh Từ, chàng ngủ cùng ta như vậy là vượt quá giới hạn rồi đấy."

Cảnh Từ vùi mặt vùi vào tóc nàng, không để ý nói: "Ừ, Công chúa muốn trừng phạt thần thế nào?"

Nam Mịch suy nghĩ, Cảnh Từ không biết xấu hổ như vậy, nàng cũng không làm gì hắn được nên gạt chuyện này đi, sau đó nàng dường như chợt nhớ ra điều gì, lại nói: "Hôm nay ta thấy chàng trừng mắt nhìn Tinh Phồn ca ca vài lần, có chuyện gì sao?"

"Ừ, ta không thích hắn." Ta cũng không thích nàng gọi hắn ta là Tinh Phồn ca ca.

"Nhưng ta nghe ca ca nói là chàng đã đưa Tinh Phồn ca ca về, còn muốn giữ huynh ấy bên cạnh nữa."

"Ừ, ta đang hối hận đây."

Nam Mịch khẽ cười, nói: "Kỳ quái, hình như chàng đặc biệt rất để ý đến Tinh Phồn ca ca?"

Im lặng hồi lâu nhưng Cảnh Từ vẫn chưa nói gì, ngay lúc Nam Mịch do dự có nên nói hay không thì Cảnh Từ mới chậm rãi lên tiếng: "Ừ, bởi vì ta ghen tị với hắn.. Ừm... đã từng ghen tị."

"Hả?" Ghen tị, từ này quả thực là từ không hợp với Cảnh Từ nhất trong vốn từ vựng của con người, Nam Mịch tò mò ngước lên nhìn qua.

"Bởi vì hắn là người Thủy tộc, là con nhà danh môn, là người Thần quân sẽ cân nhắc khi chọn phu quân cho nàng, đã từng dạo hồ cùng nàng, tản bộ cùng nàng, đứng sóng đôi cùng nàng, thoạt nhìn có vẻ rất hợp lý." Cảnh Từ nhẹ nhàng nói, suy nghĩ một lát, hắn lại nói thêm: "Ta đã nhìn thấy."

Đã từng thấy cảnh tượng hai người đứng kề vai nhau.

Nam Mịch suy nghĩ hồi lâu mới nhớ lại khi còn ở Thanh Châu, dường như thật sự có một khoảng thời gian nàng đã rất gần gũi với Vạn Tinh Phồn.

Nghĩ như vậy, nàng cảm thấy giọng điệu của Cảnh Từ quả thực rất tủi thân, lại thấy việc mình làm thật quá đáng.

Cảnh Từ là thiên chi kiêu tử, nàng đã từng tìm hiểu, từ nhỏ Cảnh Từ đã biểu hiện thiên phú tu linh phi thường của mình, nên dù hắn không cha không mẹ nhưng vẫn lớn lên trong sự ngưỡng mộ của nhiều người, ngay cả Thần quân cũng xem trọng hắn.

Một Cảnh Từ như vậy sao lại có thể ghen tị với người khác?

Nam Mịch thấy vô cùng đau lòng, nàng vòng tay lên eo Cảnh Từ, còn chưa kịp nói gì thì đã muốn rút tay về.

——— Eo của hắn quá thon, vóc người cao mà vẫn rất rắn chắc, là dáng người rất đẹp mắt.

Nàng còn chưa kịp rút tay về thì Cảnh Từ đã lên tiếng trước: "Sao vậy? Công chúa đang định bồi thường cho thần sao?"

Nam Mịch ma xui quỷ khiến đã mở miệng: "Khi chúng ta trở về thì chàng hãy nói với phụ thân rằng chàng đã lấy được Hỏa thần tâm kinh."

"Hử?" Mày Cảnh Từ hiện lên một tia trêu chọc: "Nói việc này để làm gì?"

"Đến lúc đó ta sẽ gả cho chàng," Nam Mịch nghiêm túc nói: "Bồi thường cho chàng đấy."

Cảnh Từ hơi sửng sốt, chưa kịp nói gì đã nghe Nam Mịch nói: "Ta đúng là đồ ngốc," Giọng nói của nàng chứa sự phiền não, cuối cùng nghẹn ngào: "Sao ta có thể để chàng ghen tị với người khác chứ? Đều do lỗi của ta."

Không ngờ Nam Mịch sẽ nói như vậy, Cảnh Từ cúi đầu hôn lên đỉnh tóc của nàng: "Ta không trách nàng, lúc đó là do ta đã từ bỏ Nhạc Đa để đuổi kịp hành trình, nàng không tin ta cũng đúng thôi, đều do ta gieo gió gặt bão."

Nam Mịch ngước mắt, đôi mắt hoa đào vốn đã long lanh càng thêm sáng ngời sau khi được nước mắt gột rửa: "Người Hỏa tộc thì sao chứ? Không phải con nhà danh môn thì có sao, ta cứ thích đấy. Cảnh Từ, chàng đừng ghen tị với người khác, ta thích Cảnh Từ nhất."

Cảnh Từ thật sự không nhịn được, hắn cúi đầu ngậm môi nàng, khi buông nàng ra, đầu quả tim cũng run lên: "Bây giờ Công chúa không nên nói như vậy, đây là đang dụ dỗ thần phạm tội bất kính."

"Cảnh Từ, chàng đừng ghen tị với Tinh Phồn ca ca."

"Được, không ghen tị với hắn ta, hắn ta ngay cả nhà còn không có, cũng chẳng phải thế tử, có gì để ghen tị."

Nam Mịch nghe lời này có chút kỳ quặc, nhưng nàng không chịu được cơn buồn ngủ, chưa bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Chương 34: Đường về (1)

Khi Nam Mịch tỉnh dậy vào ngày hôm sau, Cảnh Từ đã đánh hai bộ quyền ở sân sau trạm dịch và ôn lại tâm kinh trước đó một lần.

Vừa tự giác lại tiến bộ.

Nam Mịch chưa chải tóc, chỉ rửa mặt đánh răng, chạy ra: "Cảnh Từ, sao chàng không gọi ta dậy? Đã giữa trưa rồi! Ta còn rất nhiều việc muốn làm!"

Cảnh Từ quay đầu nhìn nàng, lúc đầu hơi sửng sốt, sau đó ý cười nồng đậm từ đuôi lông mày dần lan ra.

Lúc này nàng mới thấy rõ không chỉ có một mình Cảnh Từ, bên cạnh hắn còn có Vạn Tinh Phồn, cùng với Sở Khương Dũ dù bận nhưng vẫn ung dung.

Mọi người chưa kịp hành lễ thì tiểu Công chúa đã đỏ mặt chạy đi.

Vạn Tinh Phồn nhìn thoáng qua Cảnh Từ: "Lúc trước gặp lại đã cảm thấy Cảnh đại nhân khác hẳn, ta còn tưởng rằng Cảnh đại nhân có kỳ ngộ gì, thì ra là điện hạ."

"Phải đấy, hai người họ gắn bó keo sơn đến mức sắp biến thành một người rồi." Sở Khương Dũ ở một bên lười biếng tiếp lời.

Ý cười trên mặt Cảnh Từ còn chưa lui hết, hắn nói: "Hai người các ngươi bố trí Công chúa như vậy, vẫn còn dư đầu có phải không?"

Vừa cười vừa hung ác nói hiển nhiên không có sức mạnh gì, hai người chỉ chép miệng rồi tiếp tục quan sát Cảnh Từ.

Cảnh Từ cười nhẹ một tiếng: "Ta đi lên chải tóc cho Công chúa."

Nhìn bóng lưng của hắn, Sở Khương Dũ tặc lưỡi hai tiếng: "Thế đạo hiện giờ, những người trẻ tuổi có địa vị cao này càng trở nên không biết xấu hổ."

Vạn Tinh Phồn ngẫm nghĩ, cảm thấy Sở tiên sinh nói rất có lý.

Nam Mịch trì hoãn hồi lâu, buổi chiều nói gì cũng phải đi dạo trong thành một chút.

Lúc đó Dịch Trọng Nhiên chiếm lĩnh thành Thanh châu, xem đây là cứ điểm, phía Tây chống cự quân Hãn châu của Cố Bắc Vương, phía nam chống lại đại quân Nam Tu dẫn dắt. Đợi đến khi Nam Tu tấn công thành Thanh châu thì Dịch Trọng Nhiên đã gửi thư xin đầu hàng, vậy nên thành Thanh châu có thể nói là còn nguyên vẹn không hao tổn gì.

Hiện giờ những người bày quán nhỏ trên đường vẫn ra ngoài kiếm sống, Nam Mịch vừa đi vừa mua cho các thần vệ mấy món đồ nhỏ, có túi tiền, còn có ngọc trụy. Cảnh Từ vừa vui sướng khi người gặp họa vừa nghĩ những tên thần vệ nhân mô cẩu dạng đó mà đeo những vật nhỏ này lên sẽ thanh tú như thế nào.

Nam Mịch nhìn thấy phong tục người dân nơi đây hoà thuận vui vẻ, nàng hỏi tiểu nhị trong quán trà: "Khi quân Tử Tiêu ở trong thành thì mọi người vẫn ra ngoài buôn bán sao?"

Tiểu nhị thân thiện bưng ra hai ấm trà ngon, nghe vậy mờ mịt hỏi: "Cô nương nói gì? Quân Tử Tiêu là gì vậy?"

Hai người ngồi đối mặt, Nam Mịch nhìn thoáng qua Cảnh Từ, Cảnh Từ nhướng mày, sau đó nói với tiểu nhị: "Không phải năm trước Thanh châu có chiến tranh sao?"

Nghe họ nói như vậy, tiểu nhị mới ra vẻ hiểu rõ: "À, hai người nói chuyện này sao, nghe nói là chiến tranh ở phía Nam, chưa bao lâu đã kết thúc, sao có thể đánh đến thành Thanh châu chứ? Cho dù Thanh châu có xảy ra chuyện gì thì Định Viễn vương đã bị cách chức, Phủ Thuận vương mới nhậm chức gần đây cũng khá tốt. Đặc biệt là vị tả tướng bên cạnh ngài, nghe nói hắn rất hiểu những chuyện về Thanh châu của chúng ta, những việc chính trị giải quyết vừa nhanh vừa tốt..."

Tiểu nhị hiếm khi gặp được khách nhân nguyện ý nghe hắn nói chuyện, hắn ta tiếp tục hớn hở nói, đang nói hăng say thì ông chủ gọi hắn: "Ngươi đang nói dông dài gì ở đó? Mau lấy thêm trà cho khách đi!"

Hắn ta đành đáp lại một tiếng, chắp tay với Nam Mịch và Cảnh Từ rồi chạy đi làm việc.

Cảnh Từ cúi đầu nhấp một ngụm trà: "Tuy Dịch Trọng Nhiên giết Định Viễn vương nhưng thật sự không động đến căn cơ của Thanh châu nên hiện giờ Phủ Thuận vương mới có thể đưa Thanh châu ra khỏi khói mù sau chiến tranh nhanh như vậy."

Nam Mịch gật đầu: "Dịch Trọng Nhiên này hẳn là có một chút năng lực, hơn nữa trong lòng y cũng là vì người Hỏa tộc, cũng không phải chỉ ham quyền thế, có lẽ y là người tốt."

"Rất khó kết luận là tốt hay xấu." Cảnh Từ uống trà trong chén rồi hỏi: "Đi thôi? Không phải nàng còn muốn ngắm chợ phía Đông sao?"

"Ừ," Nam Mịch cũng nhấp một ngụm trà, nàng rầu rĩ nhìn chằm chằm trà trong chén rồi đưa cho Cảnh Từ: "Ta không uống hết được."

Cảnh Từ cười khổ một tiếng, nhận chén của nàng uống hết.

Lúc này nàng mới cảm thấy thỏa mãn đi theo hắn đến chợ phía Đông, chợ phía Đông đều bán những món đồ dùng trong nhà của nữ nhi, vải vóc tơ lụa và trâm cài bộ diêu, son phấn. Cảnh Từ đi theo sau nàng, bị những món đồ của nữ nhi này làm hoa cả mắt.

**Bộ diêu (bộ: bước chân, diêu: rung động): Là loại trâm cài có đính chuỗi ngọc của nữ tử cổ đại, mỗi khi bước đi chuỗi ngọc trên bộ diêu sẽ lay động theo bước chân thiếu nữ, tạo dáng vẻ uyển chuyển thướt tha.*

Khi Nam Mịch ở trong cung, hầu hết thời gian là Tư Sức cục chuẩn bị trâm cài và trang sức đưa đến trước mặt nàng để nàng chọn lựa, những trang sức đó đương nhiên là những món tốt nhất ở Cửu Châu. Nhưng có nhiều đồ tốt xấu lẫn lộn như vậy bày ở trước mắt mặc cho người chọn lựa, cò kè mặc cả thì vẫn là lần đầu tiên.

Cảnh Từ đi theo sau nàng, nhìn nàng học người khác cò kè mặc cả, kết quả càng lúc càng tiêu nhiều tiền hơn, có khi gặp được thứ mình thích còn đưa nhiều tiền hơn, Cảnh Từ khẽ cười: Có ai lại mua đồ như vậy chứ?

Cuối cùng túi tiền của Cảnh Từ hết sạch, Nam Mịch mới hậm hực đi về.

Sau khi trở về nơi ở, không còn sự hưng phấn nữa, Nam Mịch mới hậu tri hậu giác nhận ra chân mình đau nhức, toàn thân đều vô cùng mệt mỏi.

Nằm ở trên giường lười phải động đậy.

Cảnh Từ đến gọi nàng ăn cơm nhưng gọi hai lần đều không thành công. Cuối cùng hắn đến xem nàng, nàng đang nằm ở trên giường mơ màng sắp ngủ.

Cảnh Từ đành phải cúi xuống sát bên tai nàng: "Công chúa? Không ăn cơm sao?"

"Không ăn." Nàng trả lời dứt khoát không thể dứt khoát hơn.

Cảnh Từ lại hỏi: "À... Son đã hết hàng mà nàng vừa hỏi của cửa hàng son phấn đã vừa có thêm, bà chủ đến rồi."

Nam Mịch mở mắt ra nhìn hắn, sau đó chớp chớp mắt: "Vậy ta đi xem."

Cảnh Từ: "....."

Hắn bị chọc tức đến nỗi cười lên rồi nói: "Lừa nàng đấy, đã có sức mua son thì sẽ có sức ăn cơm nhỉ?"

Nam Mịch hơi bĩu môi, cuối cùng cũng không có lý do hợp lý để phản bác hắn, chỉ có thể lười biếng xoay người: "Vậy... Chàng có thể mang đồ ăn lên được không? Ta không muốn xuống lầu."

"Được, Công chúa điện hạ quyết định." Cảnh Từ thỏa hiệp, duỗi tay chạm vào mặt nàng.

Đồ ăn đã mang đến trước mặt nàng, nàng đành đứng dậy ngồi vào bàn ăn cơm. Cảnh Từ đưa cho nàng một chén canh, nàng uống vào thấy tinh thần tốt hơn nhiều, có tinh thần rồi thì cũng có tâm tư nghĩ về chính sự.

Nàng ăn hai đũa cơm: "Ngày mai ta muốn đi xem chợ phía Tây."

"Chợ phía Tây chỉ có vài cửa hàng buôn bán nhỏ hoặc người có tay nghề làm việc kiếm sống, có hơi hỗn loạn, nàng thật sự muốn đi sao?"

Nam Mịch nhìn chằm chằm vào đồ ăn trên bàn, miếng được miếng không đưa thức ăn vào miệng, lông mi vừa dày vừa dài che lại biểu cảm trong mắt, nàng trả lời trong lúc nuốt: "Nhan Vũ tiên nhân nói ta suy nghĩ lại, nhưng ta nên nghĩ gì đây? Cảnh Từ, nhiều năm qua ta ỷ vào thân phận của mình nên chưa từng phải chịu khổ, rốt cuộc nhân gian này như thế nào ta cũng không biết. Đừng nói đại diện nhân gian gì đó, ngay cả thân phận Công chúa này cũng khiến ta vô cùng băn khoăn."

Cảnh Từ nhìn lông mi rủ bóng lên má nàng, sau đó nói: "Vậy thì đi xem thôi. Ngày mai lại đi nơi khác nhìn thử."

Có lẽ không ngờ Cảnh Từ sẽ nói như vậy, Nam Mịch ngước mắt nhìn hắn, lại nghe thấy hắn nói: "Mịch nhi, nếu nàng chỉ muốn yên ổn làm Công chúa thì trở về Thần đô chúng ta sẽ thành thân ngay, nếu nàng muốn thương lượng với tảng đá trên trời đó thì ta sẽ đi cùng nàng, cho dù nàng muốn làm gì ta đều sẽ làm cùng nàng."

"Chàng không phản đối à? Ta sẽ đi lên trời."

Cảnh Từ lắc đầu: "Trước đó ta đã quá ích kỷ, nàng nên có lựa chọn của mình, cũng hẳn nên gánh vác trách nhiệm của mình. Khói lửa nhân gian, chúng sinh trên đời đều rất quan trọng."

Một lúc lâu sau hai người cũng chưa nói gì thêm, những ngày qua Nam Mịch vẫn luôn suy nghĩ về lúc còn ở y lư của Sở Khương Dũ, về cuộc trò chuyện giữa nàng và lão, và những người có căn cốt yếu ớt mỗi ngày đến chữa bệnh từ thiện.

Có đôi lúc nàng cảm thấy thân phận này của mình có phải nên làm gì cho nhân gian hay không? Cho nên nàng rất muốn tận mắt đi xem những người có căn cốt yếu ớt ở Cửu Châu, những người từ khi sinh ra đã bị xem là chó cỏ, nhưng nàng cũng rất rối rắm.*

**Chó cỏ (hay "chó rơm", "sô cẩu"): Chó rơm là phong tục mà người xưa dùng để thay cho chó sống đem đi tế lễ. Vật thay thế này sau khi dùng xong thì tùy ý vứt bỏ, do đó chó rơm ngụ ý là không thương tiếc, sự vật tầm thường vô dụng.*

Dù có thấy rồi thì sao? Nàng chỉ là một tia thần thức của Thần thạch, đừng nói đến việc nói mấy câu với nhân gian, mà chỉ cần bước lên Đế Thích Thiên thôi, nàng cũng có thể lập tức mất đi ý thức của mình, mất đi nhân tính, biến thành một bộ phận của hòn đá lạnh băng kia.

Huống chi nàng còn có người nhà, người yêu, sao lại có thể bất chấp tất cả được.

Hồi lâu sau, Cảnh Từ chợt nói: "Dù thế nào thì cũng phải nhìn mới biết được nhân gian hiện tại ra sao, so với thế giới không có thần linh mà Nhan Vũ tiên nhân đã nói, cái nào tốt cái nào xấu, đều phải xem mới biết được."

Khi Nam Mịch ngẩng đầu, hai mắt đã đẫm lệ, có vẻ vô cùng đáng thương, nàng nói: "Ừ, Cảnh Từ nói rất đúng, nếu không có chàng thì ta phải làm sao đây."

Cảnh Từ cười một tiếng, đi đến bên cạnh nàng, cúi người hôn lên trán của nàng: "Nàng sẽ không bao giờ thiếu ta, Công chúa, thần sẽ vĩnh viễn ở đây."

Quả thực hắn luôn ở đây, hai lần đi phương Bắc, lên Đế Thích Thiên, hắn vẫn luôn bên cạnh nàng. Dù cho hắn có ra trận ở phương Bắc cũng sẽ viết thư cho nàng: Thấy tự như mặt.

Khi nhìn thấy chữ, ta đang ở bên nàng. Nàng ở trong lòng ta, ta ở trong mắt nàng.

Có lẽ vì đã Thông Thần nên cơ thể Nam Mịch quả thực đã khác trước, cơn nhức mỏi sau một ngày mệt nhọc chỉ cần ngủ một giấc đã hết, ngày hôm sau nàng tự chải tóc thành kiểu đuôi ngựa gọn gàng.

Thay áo dài có tay áo cầm kiếm, trên người quấn áo choàng.

Khi Cảnh Từ nhìn thấy nàng thì sửng sốt, hắn chưa thấy nàng ăn mặc như thế này bao giờ: "Công chúa định làm tướng quân sao?"

"Đổi kiểu tóc thôi, cài những cây trâm đó lên đầu không tiện hành động lắm." Nam Mịch nghiêng đầu nhìn hắn, rồi đến gần hắn: "Cảnh Từ? Chàng từng gặp nữ tướng quân chưa? Các nàng ấy có đẹp không? Chàng... đã từng rung động chưa?"

Cảnh Từ rũ mi khẽ cười: "Đã gặp rồi, các nữ tướng quân rất đều mạnh mẽ, ta không dám rung động."

Nam Mịch hài lòng gật đầu: "Cũng đúng, Cảnh Từ, chàng vẫn thích hợp với người yếu một chút như ta. Chàng yên tâm, tuy rằng hiện tại ta đã Thông thần, tương lai có thể sẽ vượt qua chàng nhưng đến lúc đó ta cũng không bắt nạt chàng đâu."

Cảnh Từ cười nói: "Được, thần đa tạ Công chúa."

"Không cần khách sáo." Nam Mịch hào phóng cười, sau đó hăng hái đi trước hai bước rồi lại mờ mịt quay đầu nhìn Cảnh Từ: "Chợ phía Tây... làm sao để đi đến đó?"

Cảnh Từ đuổi theo nàng, kéo tay nàng: "Ừ, Công chúa điện hạ thật giỏi, tốt hơn vẫn là thần mang nàng đi thôi."

Họ đi một đường đến chợ phía Tây, Nam Mịch gần như khiếp sợ, nếu không phải Cảnh Từ rất quen thuộc với ba châu phía Bắc thì nàng suýt nữa cho rằng Cảnh Từ đi lầm đường.

Nơi này và chợ phía Đông giống khu vực của một quận thành chỗ nào?

Quả nhiên đúng như lời Cảnh Từ nói, tốt xấu lẫn lộn là thật, vừa dơ vừa loạn càng là thật.

Người bán hàng rong bên đường bán những thứ lung tung lộn xộn, có rất nhiều chén cũ bị vỡ miệng, có rất nhiều dao phay đã rỉ sắt. Cảnh Từ nắm tay Nam Mịch đi ở giữa, tựa như hai kẻ khác loài hoàn toàn xa lạ ăn mặc trang phục hoa lệ.

Thu hút cái nhìn chăm chú của đám người.

Nam Mịch thấp giọng hỏi: "Tại sao nơi đây lại có nhiều người như vậy?"

Có lẽ do chợ phía Tây quá hỗn loạn, hoặc có lẽ do hai người mặc quá nhiều y phục, trái một lớp phải một lớp, có nhiều người khác lại chỉ mặc y phục mùa hạ, họ quấn từng lớp từng lớp lên người khiến người khác chỉ nhìn thôi cũng thấy ngột ngạt, nhưng vẫn không ngăn được bọn họ run rẩy vì lạnh.

Tóm lại, Nam Mịch cứ có cảm giác khu chợ phía Tây này chen chúc lạ thường.

Cảnh Từ cũng thấp giọng trả lời: "Phần lớn của cải và địa vị trên đời đều nằm trong tay một số ít người vừa sinh ra đã có thiên phú tu hành cực cao, mà phần lớn người đều là căn cốt yếu ớt như thế này."

"Bọn họ đều là căn cốt yếu ớt?"

"Ừ, ở khắp Cửu Châu đều có nơi dành cho căn cốt yếu ớt, chợ phía Tây ở thành Thanh châu, phố Thiên Viễn của quận Thường Sơn, còn có căn miếu đã đổ nát ở quận Lâm Thủy mà nàng từng đi qua, mỗi nơi đều có một nơi tụ tập cho căn cốt yếu ớt."

Nam Mịch nhìn những người đi ngang trước mắt mình, nhất thời như có gì nghẹn lại ở ngực, vô cùng khó chịu. Nàng cảm thấy những ánh mắt đang hướng về mình vừa quen thuộc lại xa lạ.

Nam Mịch nhìn chằm chằm các sạp hàng nhỏ, nhìn thấy một sạp bán trang sức, trong số các loại trâm cài trang sức được làm cẩu thả có lẫn một cây trâm trơn, tuy nó vừa cũ vừa hỏng nhưng lại hơn ở hình dáng độc

đáo, vì thế nàng cúi người cầm lấy rồi đưa đến trước mặt chủ sạp: "Cái này bao nhiêu tiền?"

Chủ sạp đó là một phụ nhân có vẻ không lớn mấy, đôi tay đầy vết thương, trông giống như vết sẹo do phải làm việc quanh năm suốt tháng, ngũ quan xem như khá xinh đẹp nhưng vẻ đẹp lại bị hủy hoại bởi một vết sẹo từ mũi đến bên tai, gần như có vẻ hơi đáng ghét. Tóc đen dài rối bù xen lẫn trắng búi thành búi trên đầu, được buộc lại bằng một mảnh vải rách rưới, bên cạnh cài một cây trâm không khác lắm với những cái trên sạp hàng.

Không biết vì sao mà người đàn bà đó hơi co lại, vội vàng từ ngồi chuyển thành quỳ rồi nằm rạp trên mặt đất, rầu rĩ đáp: "Nếu quý nhân thích thì cứ lấy đi, tiểu nhân bằng lòng hiếu kính, đây là may mắn của tiểu nhân."

Nàng ta lộn xộn thì thào mấy câu như vậy làm Nam Mịch hơi sửng sốt: "Đại tỷ, ta không có ý này, tỷ đứng dậy nói đi."

Nam Mịch thấy nàng ta rất đáng thương nên nhỏ giọng hơn, vô cùng dịu dàng.

Nhưng người phụ nhân đó vẫn hơi run rẩy, gần như muốn khóc, giọng mũi dày đặc, nàng ta cúi thấp trên mặt đất không chịu đứng dậy: "Tiểu nhân... Không dám, quý nhân . . . muốn lấy cái gì cũng được."

Nam Mịch vừa định tiến lên đỡ nàng ta thì Cảnh Từ đã nhẹ nhàng giữ tay nàng lại, sau đó cầm cây trâm kia rồi không nói thêm gì mà dẫn Nam Mịch đi.

Hai người đi thẳng theo hướng Nam ra khỏi chợ Tây, thành phố phía Nam có rất nhiều các tửu lâu lớn, đặc biệt là Hải Thiên lâu, là một trong bốn tửu lâu nổi tiếng nhất thiên hạ. Cảnh Từ chỉ đơn giản dặn dò vài câu với tiểu nhị rồi dẫn Nam Mịch lên nhã gian trên lầu.

Cảnh Từ giải thích: "Những năm ở ba châu phía Bắc, ta ăn không quen các món chiêu đãi của các châu nên đã tự ra ngoài tìm nơi ăn cơm. Hải Thiên lâu là tửu lâu nổi danh ở Cửu Châu nên ta đã bao một nhã gian ở đây và nói ông chủ giữ lại cho ta."

Nam Mịch gật gật đầu: "Ta đã từng nghe ca ca nói rồi, chàng hay chú ý nhất, quả nhiên là vậy."

Nghe vậy, Cảnh Từ nở một nụ cười ngoài cười nhưng trong không cười: "Ý chắc chắn nói ta khác người, hầy... không hiểu cái gì cả."

Thấy hắn giận dỗi với Nam Tu, Nam Mịch không khỏi cười hắn: "Chẳng lẽ chàng không khác người sao?"

"Ta? Ta khác người sao?" Cảnh Từ nghe xong càng không vui.

Hiếm khi nhìn thấy Cảnh Từ tức giận, Nam Mịch cúi đầu cười nhẹ một lát rồi hỏi: "Vừa rồi ở chợ phía Tây sao lại như vậy? Không trả tiền mà đi có được không?"

Nghe nàng hỏi như vậy, Cảnh Từ mới thu biểu cảm lại, nghiêm túc nói: "Nàng ta rất sợ hãi."

Nam Mịch lúc này mới phản ứng lại, những người căn cốt yếu ớt ở đầu đường cuối ngõ trong chợ phía Tây nhìn nàng bằng vẻ mặt vừa xa lạ lại quen thuộc, thì ra là sợ hãi.

Từ nhỏ nàng đã được phụ huynh nuôi dưỡng thành người mềm mại ấm áp, luôn khách khí có lễ với mọi người và mọi việc, có tấm lòng lương thiện như một con thỏ trắng nhỏ, ngay cả tức giận cũng rất hiếm thấy chứ đừng nói tổn thương người khác. Chưa có ai từng sợ nàng, cho dù có thì cũng chỉ là kính sợ thân phận Công chúa của nàng.

Mà những người căn cốt yếu ớt đó, bọn họ sợ nàng từ tận đáy lòng, không có kính trọng mà chỉ có sợ hãi.

Nàng hơi không hiểu: "Vì sao lại sợ ta?"

"Không vì sao cả. Bọn họ sinh hoạt trong khu vực được tu linh giả vẽ ra cho họ, tựa như tài nguyên của tu linh giả, lúc cần sẽ đi chọn lựa, lúc không cần thì mặc kệ bọn họ tự do phát triển."

Nam Mịch vô thức có dự cảm không tốt mấy, nàng hỏi: "Cần cái gì cơ?"

"Sức lao động, nô bộc, hoặc vừa ý nữ tử nào đó."

Nam Mịch không nói gì, rũ mi không biết suy nghĩ gì.

Sở Khương Dũ vốn ở lại trạm dịch không biết đã đến từ khi nào, lão nói ở phía sau Cảnh Từ: "Căn cốt yếu ớt từ khi sinh ra đã bắt đầu bị tu linh giả áp bách, sự sợ hãi in vào tận xương tủy, tựa như con thỏ nhìn thấy sói, nó đã trở thành bản năng."

Lão chắp tay với hai người rồi ngồi xuống ghế trước lời mời của Nam Mịch.

Cảnh Từ tức giận liếc lão: "Sở tiên sinh ra ngoài đi dạo sao? Thật có nhã hứng."

Không để ý đến giọng nói kẹp dao giấu kiếm của Cảnh Từ, Sở Khương Dũ bình tĩnh nói: "Ra ngoài nhìn thử, vừa lúc nhìn thấy hai vị, Hải Thiên lâu này không dễ vào, phải hẹn chỗ trước, lần này được vào không phải nhờ hai vị sao."

Nam Mịch gật đầu, lại giơ tay gọi tiểu nhị: "Thêm một bộ chén đũa nữa, Sở tiên sinh, nếu ngài muốn ăn thêm gì thì gọi thêm một chút."

"Vậy ta không khách khí." Sở Khương Dũ cười tủm tỉm nói: "Nghe nói sườn xào chua ngọt là chiêu bài của Hải Thiên lâu?"

Cảnh Từ thờ ơ ngắt lời: "Quá chua, không ăn ngon bằng thịt kho tàu."

Sở Khương Dũ đành phải nói tiếp: "Vậy... canh trân châu?"

Cảnh Từ: "Canh nhiều trân châu ít, không ngon bằng ở trạm dịch."

"Cá diếc kho."

"Không bằng cá chép chua ngọt của nhà bọn họ."

Sở Khương Dũ: "....." Vậy ta khỏi ăn?

Cảnh Từ: "....." Ai bảo ngươi đến xen vào.

Sở Khương Dũ cảm nhận được một chút lạnh lẽo trong đôi mày lạnh lùng và đôi mắt thờ ơ của Cảnh Từ, lão chép chép miệng: "Thôi, ta đây..."

Nam Mịch chợt ngắt lời lão: "Sườn xào chua ngọt, canh trân châu, cá diếc kho, chúng ta lấy tất cả món này." Nàng liếc Cảnh Từ một cái, không vui nói: "Đừng nghe Cảnh Từ, chàng ấy khác người nhất."

Cảnh Từ: "....."

Sở Khương Dũ nhướng mày: Phải vậy chứ!

Trong lúc chờ đồ ăn, Nam Mịch hỏi Sở Khương Dũ: "Tiên sinh nói căn cốt yếu ớt vừa sinh ra đã phải bị tu linh giả áp bách, lời này là sao?"

Sở Khương Dũ thở dài, dường như không sao cả nói: "Công chúa ở địa vị cao, có Thần quân và Thánh Điện hạ bên cạnh bảo vệ mà nhiều năm qua còn phải chịu thân phận căn cốt yếu ớt này cản trở, nói gì đến những người thường bị tộc nhân vứt bỏ, đang sống tạm trên thế giới này."

Nam Mịch xoắn ngón tay và vạt áo vào nhau, hồi lâu sau mới nói: "Ta cho rằng căn cốt yếu ớt cũng chỉ là thiểu số, nhưng hôm nay đi chợ phía Tây, không ngờ rằng trông có vẻ nhiều hơn số người của chợ phía Đông và chợ phía Nam cộng lại."

Sở Khương Dũ cười khổ, cũng không biết lão đang cười ai: "Thế gian hiện nay làm như đám tu linh giả đó thật sự làm chủ, ngay cả tổ tông của mình cũng quên sạch."

Nam Mịch khó hiểu: "Có ý gì?"

Không ngờ Cảnh Từ đang giận dỗi ở một bên chợt mở miệng: "Ta đã từng xem một quyển sách cổ, trên thế giới này trước kia không có tu linh giả, sách gọi là thời Hồng Hoang."

Nghe vậy, Sở Khương Dũ liếc qua nhìn hắn một cái, thầm nghĩ tên nhóc này hiểu không ít, sau đó gật đầu theo lời Cảnh Từ: "Ừ, thời đại Hồng Hoang trên thế giới này không có tu linh giả, sau này dần dần có người chiếm cứ Hợp Hư sơn ở phía Bắc, Đại Thứ sơn ở phía Nam và sông lớn bên cạnh Thiên Trì rồi bắt đầu tu hành, khi đó họ được gọi là người tu hành. Bọn họ sáng lập môn phái, trở thành môn phái tu tiên chiếm cứ một phương."

Cảnh Từ tiếp nhận câu chuyện: "Sau này, thế lực của những môn phái tu tiên dần mở rộng, các thế gia tu tiên liên hôn với nhau, sinh ra hậu đại có thiên phú tu hành hơn."

Sở Khương Dũ gật đầu, lúc này tiểu nhị bưng đồ ăn lên, Sở Khương Dũ biết điều nhận đồ ăn đặt lên bàn, tiểu nhị cảm kích cúi người: "Đa tạ khách quan."

Lão gật đầu, nhận sự cảm kích của tiểu nhị, rồi tiếp tục tiếp nhận lời nói của Cảnh Từ: "Những thế gia tu tiên đó dần lớn mạnh hơn, bắt đầu duỗi tay với hoàng quyền, lúc đầu là thao túng, sau đó bắt đầu dùng thực lực của chính mình thâu tóm hoàng quyền. Người tu tiên vốn có tuổi thọ rất dài, hoàng quyền nằm trong tay bọn họ có thể làm được rất nhiều chuyện."

Nam Mịch nghe mê mẩn, hỏi: "Có thể làm gì?"

Cảnh Từ gắp cho nàng một miếng cá, lựa sạch xương rồi bỏ vào chén nàng, thản nhiên nói: "Ví dụ như, thay đổi thế giới."

Biến người tu tiên trên thế gian này thành chủ nhân, còn những kẻ không thể tu hành thì trở thành chó cỏ.

——— đây chính là hình thức ban đầu của thế giới hiện nay.

Lúc này, bàn đầy thức ăn đã được bưng lên, tiểu nhị hơi có lỗi nói: "Để khách quan đợi lâu rồi, tặng cho các vị hai bầu rượu." Có lẽ là vì vị khách quen là Cảnh Từ dễ làm người khác chú ý nên nhiều năm như vậy tiểu nhị vẫn nhớ rõ hắn.

Cảnh Từ cũng khẽ gật đầu với hắn, nhận nhân tình của hắn.

Sở Khương Dũ uống một ngụm rượu, nhướng mày: "Vậy mà tặng cho ngươi rượu tốt như vậy? Thể diện của Cảnh đại nhân quả nhiên rất lớn."

Cảnh Từ không trả lời.

Bởi vì đang nói về đề tài này nên Nam Mịch vô thức hơi chú ý trình độ tu linh của người xung quanh, ngay cả tiểu nhị cũng đã Đăng Linh, sắp Nhập Thánh. Xem như vậy thì chẳng trách căn cốt yếu ớt hoàn toàn không có nơi dừng chân, trên thế giới này vốn dĩ không cho căn cốt yếu ớt cơ hội sống sót.

Tưởng tượng như vậy, Nam Mịch càng khó chịu hơn.

Đáy lòng nàng có một giọng nói không ngừng nói cho nàng: Thế giới này vốn không nên như vậy.

Giọng nói này gần như dễ dàng đánh vỡ toàn bộ lý trí của nàng, làm lòng nàng càng khó chịu hơn, có cảm giác mất mát khi thứ mình cẩn thận bảo vệ đột nhiên rời đi, nàng duỗi tay chỉ chỉ bầu rượu, nhìn về phía Cảnh Từ: "Cảnh Từ?"

Cảnh Từ: "... Uống ít thôi."

Chương 35: Đường về (2)

Ba người từ Hải Thiên lâu về, Sở Khương Dũ nhìn tiểu Công chúa say đến hôn mê bất tỉnh trong lòng Cảnh Từ, có hơi cạn lời: "... Được rồi, ta đi ngủ đây."

Cảnh Từ nhìn chằm chằm bóng dáng rời đi của Sở Khương Dũ, chân mày hơi nhíu lại: Lão Sở Khương Dũ này, không biết trong hồ lô đang bán gì đây.

Bởi vì say rượu, Nam Mịch không thoải mái lầm bầm hai tiếng, Cảnh Từ đành phải tạm thời từ bỏ nghiên cứu Sở Khương Dũ, ôm nàng trở về phòng trước.

Công chúa nằm trên giường lại rầm rì hai tiếng, chau mày nửa mê nửa tỉnh. Cảnh Từ cầm khăn và bưng nước đi đến, lau tay và mặt cho nàng, lại cởi bớt áo ngoài cho nàng, chỉ để lại áo trong, sau đó đắp chăn, cởi mái tóc được buộc thành đuôi ngựa ra, rũ ở trên giường.

Hắn nhìn chân mày hơi nhíu lại của nàng, thở dài một hơi, cuối cùng xoay người trở về phòng tự thu xếp cho mình.

Chờ đến khi Cảnh Từ nằm trên giường suy nghĩ miên man, hắn lại có hơi lo cho Nam Mịch, dù sao cũng mới là lần đầu uống nhiều rượu như vậy, ngộ nhỡ nửa đêm tỉnh lại thì làm sao đây. Tưởng tượng đến tiểu Công chúa sẽ đỏ mắt ấm ức hỏi: "Cảnh Từ, sao chàng lại không có ở đây vậy?"

Trái tim hắn không tự chủ được siết chặt khó chịu theo, hắn ngẫm nghĩ, vẫn chọn niệm chú quyết, dịch chuyển đến phòng Nam Mịch. Tiểu Công chúa vừa rồi còn nằm thẳng trên giường đưa lưng về phía hắn, thân thể nhỏ bé cuộn lại trên giường.

Cảnh Từ đứng gần nàng, vừa định cúi người vu.ốt ve tóc dài của nàng lại phát hiện căn bản tiểu Công chúa chưa ngủ, bả vai đang nhẹ nhàng run rẩy, nhỏ tiếng nức nở – nàng đang khóc.

Bàn tay vươn ra của hắn dừng giữa không trung, nhẹ giọng gọi: "Mịch nhi?"

Có lẽ vì khóc quá chuyên tâm cho nên không phát hiện trong phòng có thêm một người khác.

Nghe được giọng Cảnh Từ, Nam Mịch xoay người, xuyên qua màn đêm Cảnh Từ nhìn thấy hai mắt nàng sưng đỏ, duỗi tay vu.ốt ve mặt nàng, gạt đi nước mắt trên mặt: "Sao thế? Sao lại khóc? Sợ sao?"

Nam Mịch nghe tiếng lắc đầu: "Cảnh... Từ, ta rất khổ sở."

"Khổ sở gì nào?"

"Chỉ là cảm thấy... xương cốt yếu ớt sống thật vất vả." Nàng nghẹn ngào, trong mắt lấp lánh ánh lệ, bất lực gần như có thể cắn nuốt hết thần trí, nàng đứt quảng nói: "Ánh mắt sợ hãi của bọn họ, còn có lần trước... ở quận Lâm Thủy, có mấy người xương cốt yếu ớt... bắt nạt ta, căm hận trong ánh mắt nhìn về phía ta của họ... hóa ra..."

Hóa ra bởi vì ta là người tu linh.

Cảnh Từ cúi người xuống lau nước mắt cho nàng, sau đó thở dài một hơi, nằm xuống sát bên người nàng, kéo thân thể nhỏ gầy của tiểu Công chúa vào trong lòng: Tiểu Công chúa của hắn, còn chưa kịp trưởng thành đã bị bắt gánh vác cả thương sinh trên vai, quá vất vả.

"Công chúa." Cảnh Từ dán vào nàng, dịu dàng nói: "Chúng ta đi Đế Thích Thiên nhé?"

Nam Mịch vẫn còn đắm chìm trong cảm xúc của chính mình, qua hồi lâu mới lấy lại phản ứng, ngước mắt nhìn Cảnh Từ: "Chàng... nói gì cơ?"

"Đi Đế Thích Thiên." Cảnh Từ trịnh trọng lặp lại một lần: "Đi hỏi Thiên dụ một câu, rốt cuộc những người xương cốt yếu ớt ở nhân gian này là như thế nào, thật sự là trời đất bất nhân sao? Trước kia nhân gian nào có tu linh giả, hiện tại cần gì phải làm ra trò này, dùng thiên phú tu linh để quyết định một người có tư cách làm người hay không, thật sự công bằng sao? Tương lai nên thế nào đây, biến người xương cốt yếu ớt thành động vật sao? Nhân gian này thật sự nên như thế sao?"

Hắn nhẹ như gió thoảng nói ra toàn bộ nghi vấn trong lòng, Nam Mịch đầu tiên hơi ngẩn ra, sau đó hỏi hắn: "Nhưng nếu thần thạch không thể trả lời ta, hoặc trực tiếp thu lại thần thức trên người ta, hoặc là xúc phạm khiến nó đại khai sát giới thì sao đây?"

"Nhưng nếu không làm vậy thì nàng phải làm thế nào? Coi như không thấy những người xuống cốt yếu ớt

này, tiếp tục ở trong Thủy Ly cung làm Công chúa của nàng? Nàng làm được sao?"

Lời hắn nói vừa trực tiếp vừa cứng rắn, lúc này Nam Mịch không nói gì.

Cảnh Từ lại nói: "Có phải lo lắng về phụ huynh của nàng không? Không sao đâu, bọn họ đều là người sáng suốt trên đời, cũng là người lòng mang nghĩa lớn, dù cho trong lòng bọn họ có ngàn vạn lần không muốn cũng sẽ không ngăn cản nàng đâu."

Qua một thời gian thật lâu, Cảnh Từ sắp ngủ rồi, Nam Mịch lại đột nhiên nói; "Còn có chàng." Còn lo lắng cho chàng.

Cảnh Từ vừa bực bội vừa giận dỗi nói một loạt lời như vậy, một chút khó chịu trong lòng vẫn chưa tản đi được, không biết là do thế gian vô vị này hay do người yêu càng yêu thương sinh hơn.

Nhưng chỉ một câu "Còn có chàng" của tiểu Công chúa, hắn đã bó tay chịu trói, được tiểu Công chúa dỗ dành không tệ: "Không sao." Cảnh Từ duỗi tay khẽ vuốt tóc dài của nàng, thoáng dùng chút lực đã kéo người vào trong ngực, dịu dàng nói: "Ta sẽ cùng tiến cùng lùi với Công chúa, nếu thần nổi giận sẽ cùng gánh vác với Công chúa."

Nam Mịch khẽ thở dài.

Không biết vì sao, Cảnh Từ chợt cảm thấy tiếng thở dài này của Nam Mịch thật xa lạ, giống như không phải là nàng, mang theo chút thương xót, khiến hắn theo bản năng căng sống lưng, cúi đầu nhìn nàng.

Có lẽ Nam Mịch phát hiện Cảnh Từ thay đổi, cũng giương mắt nhìn hắn: "Sao vậy?"

Cảnh Từ nhìn chằm chằm khuôn mặt vẫn vừa non nớt lại tươi đẹp của nàng, cũng thở dài, hơi hơi cúi thấp ngậm lấy đôi môi mềm mại của nàng, trằn trọc hồi lâu mới buông tiểu Công chúa đã đỏ bừng ra: "Có thể nào có một ngày nàng cởi bỏ phong ấn rồi sẽ quên mất ta không?

"Hả?" Trên mặt Nam Mịch là vẻ xin được chỉ dạy.

"Có đôi khi ta cảm thấy, nàng từ bi rất giống một vị thần mà không giống một con người, không giống Công chúa mà ta biết, điều này khiến ta rất sợ."

Nghe hắn nói như vậy, Nam Mịch mới hiểu ý hắn, sau đó vươn bàn tay nhỏ bé bị chăn hun đến mồ hôi

ròng ròng ra sờ lên mặt hắn: "Ta bảo đảm, ta sẽ nhớ rõ chàng." Lời nói gió bay, nàng cũng cảm thấy mấy lời này không có sức nặng, lại ngẫm nghĩ, cầm lấy vòng tay có kết thêm bông hoa trên cổ tay hắn, nói: "Chàng cho ta xem cái này, ta sẽ nhớ ra chàng, được không? Không sợ đâu."

Tuy kiểu nói chuyện này chẳng có gì khác dỗ trẻ con nhưng có còn hơn không.

Cảnh Từ gật đầu, "Được, chờ về Thần đô, chúng ta lập tức nói với Thần quân, đi Đế Thích Thiên."

Không nghĩ tới Nam Mịch lại lắc đầu: "Không, chúng ta thành thân trước đã."

Cảnh Từ kinh ngạc cả nửa ngày, sau đó cảm thấy bây giờ thần thạch cũng chẳng đáng sợ nữa, sống chết cũng không để ý, thành thân thôi mà, làm sao phải chuyện bé xé ra to chứ. Vì thế hắn lại ra vẻ trấn định, cúi người hôn lên khóe môi nàng, nhỏ giọng nỉ non: "Được, thành thân trước."

Đại khái bởi vì đêm qua ngủ ngon, ngày hôm sau Nam Mịch không thấy đau đầu sau khi tỉnh rượu, chỉ là rời giường muộn hơn so với thường ngày.

Không biết Phủ Thuận Vương đã đến từ lúc nào, đang ở đại sảnh lầu một trạm dịch nói gì đó, vẻ mặt có hơi khó coi.

Nàng vừa xuống lầu vừa hỏi: "Diệp thúc thúc, xảy ra chuyện gì sao?"

Thấy nàng đi xuống, vẻ mặt không được coi là dễ nhìn của Phủ Thuận Vương lại càng thêm bi thảm, vội vàng khom người hành lễ: "Tham kiến Điện hạ."

Cảnh Từ cũng nghe tiếng mà quay đầu nhìn lại: "Dậy rồi?"

Nam Mịch gật gật đầu, đi đến bên cạnh Phủ Thuận Vương đỡ ông dậy: "Thúc thúc không cần đa lễ, xảy ra chuyện gì?"

Phủ Thuận Vương ấp úng một lúc lâu, chảy cả mồ hôi cũng chưa nói ra được nguyên nhân. Vương hầu một phương lại căng thẳng đến vậy, không biết còn tưởng ông mang đến tin tức động đất sóng thần gây nguy cơ cho huyết mạch hoàng thất nữa chứ. Không biết sao lại như vậy, trước kia Phủ Thuận Vương chưa từng gặp Nam Mịch nhưng không hiểu tại sao lại bất ngờ sinh ra cảm giác thần phục kinh sợ đối với vị tiểu Công chúa này.

Cảnh Từ tiếp tục câu chuyện, so với Phủ Thuận Vương thì nhanh nhẹn hơn nhiều: "Hình như nhóm người Vệ Thính Trì đã xảy ra chuyện."

Quả nhiên.

Trong nháy mắt có thể thấy được chân mày Nam Mịch nhíu lại: "Sao thế?"

Phủ Thuận Vương căng thẳng đến toát mồ hôi, căng da đầu mở miệng: "Thần và Vệ Tướng quân đã hẹn trước, mỗi ngày đều truyền tin, bắt đầu từ ngày hôm qua lại không có tin, quân Thanh châu đóng giữ ở Đông Hải cũng nhất thời không liên hệ được, đến tận hôm nay cũng không có tin tức gì, thần không dám chậm trễ, cho nên... đến hỏi một chút ý kiến của Điện hạ."

Nam Mịch còn chưa mở miệng, người trong Thanh châu quân đã hoảng loạn đến báo: "Tham kiến Điện hạ, Cảnh đại nhân, Vương thượng." Tuy giọng điệu nôn nóng nhưng cũng xem như lễ nghĩa chu toàn, nhìn trang phục thì là một Tướng quân: "Đông Hải gửi thư."

Cảnh Từ hất hất cằm; "Nói thế nào?"

Vị Tướng quân kia nói; "Vệ Tướng quân vừa đến không lâu, thuyền trên Đông Hải đột nhiên đến gần, quân Thanh châu canh giữ nửa đêm không có động tĩnh gì, không ngờ đến sáng sớm hôm sau, làng chài gần Đông Hải bỗng mất tích trên dưới trăm người, có trẻ nhỏ cũng có người lớn, nam nữ đủ cả. Vừa nhận được tin tức mất tích, thuyền tiếp cận bờ biển đã di chuyển cách xa mấy dặm, Vệ Tướng quân dẫn theo hơn mười Thần vệ quân lặn xuống nước đi theo, đến nay vẫn chưa quay về."

Trong lòng Nam Mịch căng thẳng, sau đó lập tức nói: "Ta đi xem xem."

Phủ Thuận Vương vừa nghe, trực tiếp kêu thảm một tiếng, vội vội vàng vàng quỳ xuống: "Điện hạ, Điện hạ là muốn đi Đông Hải sao?"

Nam Mịch gật gật đầu, ngồi xổm xuống đối diện với Phủ Thuận Vương, nhìn thẳng: "Diệp thúc thúc, Thần vệ quân là do ta dẫn đến, ta nhất định phải đưa họ về, hơn nữa tình huống trong Đông Hải không rõ, cần phải nhanh chân đến xem. Gần đây ta cũng có chút chuyện không nghĩ ra, cho nên phải mau chóng đi nhìn thử."

Để Công chúa một mình đi tiền tuyến, dù có nói thủng trời thì Phủ Thuận Vương cũng không dám, cuối cùng vẫn là Cảnh Từ kịp thời lên tiếng: "Yên tâm đi, có ta đi cùng Công chúa, Thanh châu cần có ngài."

Hắn nhẹ nhàng vỗ bả vai Phủ Thuận Vương, sau đó tay kia đỡ dưới cánh tay Phủ Thuận Vương, nâng ông dậy.

Phủ Thuận Vương toát một trán mồ hôi nhìn chằm chằm Cảnh Từ cả nửa ngày, cuối cùng gật gật đầu: "Vậy... Cảnh đại nhân, giao cho ngài."

Nam Mịch theo Cảnh Từ cùng cưỡi ngựa đi về hướng Đông Hải, đường ven biển của quận Quảng Tế và quận Dạng Tuyền đều nằm trong phạm vi tiền tuyến căng thẳng.

Tuy binh lực của các nước nhỏ ngoài biển thật sự không đến mức được gọi là chiến tranh. Nhưng đối với thôn dân sinh hoạt dọc theo đường ven biển, bầu không khí giương cung bạt kiếm cũng đủ khiến bọn họ ngày ngày hoảng sợ.

Khi Nam Mịch và Cảnh Từ đến được nơi quân Thanh châu đóng quân, hoàng hôn đã buông xuống, quân doanh có từng cụm khói bốc lên.

Hai người bọn họ nắm cương ngựa, đứng trên một nơi cao quan sát doanh địa trên bờ cát từ xa.

Nam Mịch lên tiếng hỏi: "Vì sao bọn họ lại dựng doanh địa trên bờ cát? Cách đó không xa chính là làng chài, sao lại không vào thôn ở? Điều kiện có thể tốt hơn chút."

"Sợ ảnh hưởng đến sự an toàn của thôn dân, cũng sợ ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn họ. Số thôn dân này đều chỉ là kẻ yếu miễn cưỡng mới Đăng Linh, không chịu nổi âm mưu quỷ kế của quân địch." Trong giọng nói của Cảnh Từ mang theo mấy phần tập mãi thành quen giải thích cho nàng, rõ ràng là hàng năm gặp nhiều tình cảnh thế này.

"Hàng năm nước nhỏ Đông Hải đến cống nạp, thấy phụ thân ta như chuột thấy mèo, sao bây giờ lại có lá gan như vậy? Hơn nữa không động đến quân Thanh châu lại đi động đến bá tánh bình dân tay trói gà không chặt?" Ánh mắt Nam Mịch quét về phía thôn xóm, chân mày hơi nhíu lại.

Cảnh Từ nhìn về phía Nam Mịch, bỗng nhiên cảm thấy nàng có hơi xa cách, hắn biết thần tính của nàng lại bắt đầu phát huy tác dụng, trong lòng hơi buồn bực, thấp giọng mở miệng: "Những nước nhỏ chó má đó, dã tâm đúng là đủ lớn, vẫn luôn nhớ thương muốn lên bờ, chẳng qua không có cái bản lĩnh đó, cả ngày chỉ suy nghĩ tìm đường ngang ngõ tắt, bọn chúng bắt thôn dân, đoán chừng lại là mấy thủ đoạn không đáng để vào mắt thôi."

Bóng đêm ánh lên nước biển tản ra ánh sáng âm trầm, Nam Mịch không chú ý đến chút bất đắc dĩ và chán nản trong giọng nói của Cảnh Từ, chỉ nói: "Chúng ta trực tiếp ra biển đi, nếu vào quân doanh thì bọn họ sẽ lại cản ta."

"Được."

Nhân bóng đêm, Nam Mịch quay đầu lại nhìn Cảnh Từ: "Cảnh Từ, có chàng ở đây thật là tốt."

Nàng đột ngột nói một câu như vậy khiến Cảnh Từ hơi ngẩn ra. Nam Mịch nhẹ nhàng rũ mi, che đi đôi mắt, chỉ để lại một cái bóng lông xù xù: "Chỉ cần có chàng ở đây, ta không sợ gì hết."

Vừa rồi trong lòng còn có chút mất tự nhiên, bây giờ lại được mấy câu dỗ dành của tiểu Công chúa khiến cho suýt cười ra tiếng. Cảnh Từ đành phải tiến lại gần, vươn ngón tay thon dài vuốt lên hàng mi của nàng, trượt một đường đến tận cổ, nhẹ nhàng dùng ngón cái vu.ốt ve làn da trắng nõn của nàng.

Nhẹ giọng cười nói: "Công chúa Điện hạ biết dỗ người như vậy, là nhất định phải khiến thần khăng khăng một mực với Điện hạ sao?"

Nam Mịch giương mắt nhìn hắn, chớp chớp mắt, đầu lưỡi xẹt qua môi, giúp đôi môi bị gió thổi làm cho quá khô: "Cảnh Từ, có đôi khi ta sẽ không tự chủ được đi chú ý bá tánh, lại thành xem nhẹ chàng, chàng đừng để ý, được không? Ta là theo bản năng, ta sẽ không đi, ta không muốn khiến chàng sợ, không muốn khiến chàng..."

Lời nàng thành khẩn, có phần sốt ruột, Cảnh Từ không để nàng nói hết đã nhẹ nhàng cúi người hôn nàng, sợ nàng không thở được, rất nhanh hắn đã buông người ra, sau đó kéo cả người nàng vào trong lòng: "Ta biết rồi, tấm lòng của Công chúa, thần đều đã hiểu, về sau sẽ không sợ Công chúa đột nhiên biến thành tảng đá, cũng sẽ không khổ sở vì Công chúa xem nhẹ thần, tránh cho Công chúa đau lòng vì thần."

Không đợi bọn họ xoay người lên ngựa, Sở Khương Dũ làm bộ làm tịch lê bước từ xa đi tới, đứng lại trước mặt hai người: "Hai vị quá nôn nóng, đều bỏ rơi tại hạ lại rồi."

Nước biển từng trận vỗ lên bờ cát, bóng đêm càng sâu, âm thanh có vẻ đặc biệt lớn.

Mặt biển màu xanh đen nối liền một mạch với nền trời đêm, ánh vào trong mắt Sở Khương Dũ lại càng thêm sâu thẳm, lão hơi khom người: "Điện hạ muốn ra biển? Còn xin cẩn thận mọi chuyện, quân Thanh châu hẳn là đã nhận được tin của Phủ Thuận Vương, không thấy Điện hạ sợ là muốn đánh bay mấy con

thuyền nhỏ ngoài biển của đám giặc Oa kia. Tại hạ trước đi ổn định quân Thanh châu đã, nếu hai ngày sau còn chưa thấy hai vị trở về, tại hạ sẽ lập tức dẫn theo quân Thanh châu ra biển."

Lời đã nói đến như vậy, Cảnh Từ và Nam Mịch cũng không còn gì có thể đáp lại, vì thế chỉ gật đầu, xoay người lên ngựa, đi về hướng làng chài bên kia bãi biển.

Sở Khương Dũ đứng phía sau bọn họ, từ xa nhìn chằm chằm bóng dáng xinh đẹp mà nhỏ bé kia, chợt bừng tỉnh lẩm bẩm nói: "Tiểu Công chúa... ngũ hành giả."

Trong lòng lão ngũ vị tạp trần, lòng thầm nghĩ tiểu Công chúa kim kiều ngọc quý, làm sao có thể gánh vác được thương sinh đây?

Lại không tự chủ được nhớ đến vẻ mặt tiểu Công chúa nhìn những người xương cốt yếu ớt khi còn ở y lư trong quận Lâm Thủy, đó không phải từ bi mà nàng nên có.

Vì tránh gây ra động tĩnh quá lớn, Cảnh Từ mua một chiếc thuyền nhỏ của một nhà ngư dân, dùng chú quyết điều khiển thuyền nhỏ xuống nước ra khơi, phương hướng này vừa khéo chỉ cách thuyền địch một tảng đá ngầm lớn.

Cánh tay Cảnh Từ vòng qua eo thon một tay có thể nắm hết của Nam Mịch, nhẹ giọng giải thích: "Dừng chân trên biển nhiều ngày như vậy, tảng đá ngầm này có thể chắn gió cho bọn họ, cho nên bọn họ sẽ neo ở phía sau tảng đá này."

Nam Mịch gật gật đầu, nhỏ giọng năn nỉ: "Lát nữa cố gắng giết càng ít người càng tốt, được không?"

Cảnh Từ bất đắc dĩ cười một tiếng, không nhịn được vuốt ve mặt Nam Mịch: "Đã biết."

Tiểu Công chúa mềm mại lương thiện, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Hai người niệm chú quyết để lên thuyền, dù sao cũng là lần đầu Nam Mịch làm chuyện này, không tránh khỏi căng thẳng đổ mồ hôi, một trận gió biển thổi qua khiến nàng rùng mình một cái.

Cảnh Từ đứng bên cạnh nàng, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhìn nàng một cái, nói: "Không cần căng thẳng."

Lúc này Nam Mịch mới có thời gian để ý, chiến thuyền lớn thế này vậy mà trên boong thuyền lại không có

lấy nửa người canh giữ, nếu không biết còn thật sự cho rằng đây là một con thuyền trống, nàng nhíu mày hỏi: "Người đâu rồi?"

Cảnh Từ lắc đầu, đi đến bên thành thuyền nhìn ra mặt biển, đề phòng có mai phục.

Tuy hắn biết sẽ không có một trận mai phục ngu xuẩn như vậy nhưng vẫn phải phòng ngộ nhỡ, quả nhiên, trên boong tàu thật sự trống không, một vật sống có hơi thở cũng không có. Bọn họ đi dọc theo cầu thang xuống bên dưới, đi xem khoang thuyền.

Dù đã cảm nhận được là không có người nhưng bởi vì có tiểu Công chúa bên cạnh, Cảnh Từ vẫn phải càng thêm cẩn thận, niệm chú quyết dò xét khắp khoang thuyền. Khi đã chắc chắn trong khoang thuyền không có ai mới yên tâm để Nam Mịch đi xuống.

Xác nhận thật sự không có nguy hiểm, hai người mới bắt đầu đánh giá khoang thuyền.

Trên sàn thuyền bằng gỗ của khoang thuyền có vệt nước, nhìn qua có vẻ là nước biển. Cảnh Từ ngồi xổm xuống, từ xa thử ngửi một chút, quả nhiên có mùi tanh của nước biển. Nam Mịch đi đến cạnh bàn ở giữa khoang thuyền, nơi này hẳn là chỗ quân địch nghỉ ngơi, bên bàn còn có một ấm trà.

Chỉ là nước trà bị đánh đổ nghiêng trên mặt bàn, dọc theo mặt bàn chảy tí tách xuống mặt đất, đã chảy hết sạch.

Chén trà không rõ tung tích.

Cảnh Từ thấy nàng đứng lại bên này cũng đi qua xem, hắn nhìn thoáng qua lá trà trong ấm trà: "Đại khái là vào đêm qua."

Nam Mịch ngẩng đầu nhìn hắn, hắn giải thích: "Màu lá trà là mới ngâm, hẳn là ngâm trà xong, chưa kịp uống, nhìn xem còn có cái gì không, thuyền này có chỗ kỳ lạ, chúng ta mau chóng rời đi thôi."

Không đợi bọn họ xem lại tỉ mỉ, bỗng nhiên từ boong thuyền truyền đến vài tiếng trầm đục: Thịch thịch thịch...

Cảnh Từ bắt lấy cổ tay Nam Mịch, kéo nàng ra phía sau, một tay khác ấn lên sàn thuyền, niệm chú quyết, hơi híp mắt: "Dưới sàn thuyền có người."

Vừa dứt lời lại truyền đến âm thanh vừa rồi: Thịch thịch thịch... thùng thùng...

So sánh với vừa rồi thì có vẻ có lòng mà không đủ sức. Cảnh Từ vung tay lên, trên tay vờn quanh ánh sáng đỏ, ánh mắt cũng biến thành màu đỏ thẫm, sàn thuyền ầm một tiếng bay lên trời, một luồng hơi nước cũng bốc lên theo, dưới khoang thuyền lại có thêm một không gian khác.

Đen như mực, ngập hơi nước, một đám người bị ngâm nửa người trong nước xuất hiện. Đại khái có mấy trăm người, mấy trăm đôi mắt đảo tròn, liếc ngược liếc xuôi, đánh giá Cảnh Từ và Nam Mịch.

Cẩn thận đánh giá cách ăn mặc của nhóm người này, Cảnh Từ phản ứng lại đầu tiên, nhỏ giọng nói với Nam Mịch: "Ngư dân bị bắt đi."

Cảm nhận được người bên cạnh gật gật đầu, lúc này hắn mới cất cao giọng hỏi: "Là ngư dân của quận Quảng Tế và quận Dạng Tuyền sao?"

Cầm đầu là một nam tử trung niên, có thể là do bị nhốt lại, râu ria xồm xoàn, vẻ mặt có phần nôn nóng, thấy cách ăn mặc của Cảnh Từ và Nam Mịch lập tức hiểu ra, biết là có người đến cứu bọn họ.

Ông ta dùng giọng nói mang đậm khẩu âm địa phương, cố hết sức nói rõ ràng: "Quan nhân, chúng ta là người thôn Đông Hải và thôn Thủy Ngạn, có hôm qua bị bắt, cũng có bị bắt từ mấy hôm trước, đêm hôm qua..."

Nam Mịch nhìn chằm chằm nước kia, không biết tại sao trong lòng hơi căng thẳng, sau đó ngắt lời nói: "Đi lên trước rồi nói sau, nước này thật khó chịu."

Cảnh Từ sợ những người này có trá, do dự một lát, con ngươi đỏ thẫm lướt qua xem xét cảnh giới tu linh của nhóm người này một chút, lúc này mới yên tâm nhường ra lối thoát, để bọn họ đi lên.

Bởi vì đại thúc râu ria xồm xoàn kia mới ra khỏi nước cho nên giọng nói run run: "Đêm qua có mấy vị tiểu quan nhân, nhân lúc bọn giặc kia cơm nước xong xuôi ngủ gật mà xông vào, vừa khéo đúng lúc bọn giặc đó mở sàn thuyền để bọn ta hít thở, bọn họ nhào vào đánh nhau, hình như tiểu quan nhân không đánh lại, ném xuống một cái chén trà cho bọn ta xong thì đóng sàn thuyền lại, qua một lúc thì không còn âm thanh gì nữa, chúng ta đập vỡ chén trà rồi dùng nó cắt dây trói mới gỡ được sàn."

Nam Mịch nhìn chằm chằm đám người một thân quần áo ướt nhẹp, chớp chớp mắt, bỗng nhiên thầm niệm chú quyết, con ngươi chợt lóe hong khô quần áo cho bọn họ, sau đó nói: "Quan nhân cho các ngươi chén trà

có phải mặc một thân áo giáp màu trắng bạc viền áo màu xanh lam, trên đệm vai có đính hai viên trân châu không?"

Ngư dân kia gật gật đầu, Nam Mịch cũng gật đầu đáp lại, sau đó nói với Cảnh Từ: "Vừa rồi ta thấy trên thân thuyền này có bè nhỏ, hẳn là dùng khi cần chạy trốn."

Cảnh Từ gật đầu ngầm hiểu, sau đó thu xếp cho ngư dân rời thuyền trở về, bên phía Nam Mịch thì truyền tin cho Sở Khương Dũ.

Không bao lâu ngư dân lục tục trôi xa trên bè nhỏ, không ngờ đến một con thuyền lớn thế này lại mang theo nhiều bè nhỏ để chạy trốn như vậy, giống như vừa được phái ra đã nghĩ đến phải chạy trốn vậy.

Rất nhanh Sở Khương Dũ đã truyền âm lại đây: "Đã bắt đầu nhận được người, mọi chuyện cẩn thận."

Nam Mịch quay đầu lại tìm bóng dáng Cảnh Từ, lại thấy Cảnh Từ đang đứng trên boong nhìn chằm chằm thân sau của thuyền, nàng đi đến gần hỏi: "Sao thế?"

"Thân thuyền này quá lớn, không giống một chiến hạm tìm kiếm."

"Vậy đây là thuyền gì?"

"Hình như là một con thuyền hàng lớn được tạm thời cải tạo, nhất định không phải vì khai hỏa." Hắn dừng lại một chút, nói tiếp: "Hơn nữa chúng ta còn chưa tìm được nơi trung tâm nhất của con thuyền này."

Nam Mịch theo lời hắn đưa mắt đánh giá xung quanh, nhớ đến phòng nghỉ ở khoang thuyền mới vừa vào ban nãy, đúng là so với bên ngoài nhìn qua nhỏ hơn rất nhiều, lúc này Cảnh Từ nắm chặt cổ tay nàng: "Đi, đi xem sao."

Bọn họ vận linh lực, bay qua, quả nhiên tìm được một cửa ngầm ở mặt sau thân thuyền, Cảnh Từ vươn ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa, hướng về phía cánh cửa xoay tròn, cửa kia đã không một tiếng động được mở ra.

Từ ngoài nhìn vào, bên trong đen như mực, không nhìn ra được cất giấu thứ gì.

Cảnh Từ đang định niệm chú quyết, phân ra một sợi hơi thở đi vào nghiên cứu sâu hơn lại bỗng nghe Nam Mịch nói: "Chúng ta vào đi, Vệ tiểu Tướng quân ở trong đó."

Vừa quay đầu Cảnh Từ đã đối diện với một đôi mắt chắc chắn khác thường của Nam Mịch, Cảnh Từ gật đầu, cùng Nam Mịch đi vào cánh cửa đen như mực kia. Vách tường bên trong cánh cửa dường như được phủ một lớp vật liệu hút ánh sáng, vào trong lập tức duỗi tay không thấy được năm ngón, cung may tu vi hai người cao, sớm đã có thể nhìn đêm, đặc biệt là Cảnh Từ có Hỏa linh thuật cực cao.

Là một cái cầu thang làm từ đồng thau, có dạng xoay tròn xoắn ốc kéo xuống dưới, bởi vì quá tối khiến Nam Mịch hơi sợ, kéo lấy tay Cảnh Từ nhỏ giọng nói: "Ở dưới."

Cảnh Từ nghe vậy thì gật đầu, nắm chặt tay Nam Mịch, nhấc chân đi xuống.

Rất khó tưởng tượng được, một con thuyền thế này vậy mà có thể tạo được một gian mật thất.

Cầu thang kia cứ như không có điểm cuối mà không ngừng kéo dài, vào lúc Nam Mịch sắp dùng hết nhẫn nại, cuối cùng cũng thấy được ánh sáng ở sau một chỗ rẽ, ánh sáng lay động, hình như là ánh nến, nhưng lại không giống lắm, lúc sáng lúc tối.

Cảnh Từ và Nam Mịch liếc nhau, sau đó cẩn thận bước xuống dưới, khi sắp đến gần chỗ phát ra ánh sáng, hai người gần như đồng thời dừng lại. Bởi vì họ đồng thời nghe được âm thanh.

Một loại âm thanh giống như tiếng thở dốc nặng nề, trong một góc đen tối có vẻ đặc biệt kinh khủng.

Nam Mịch cắn m.ôi dưới để ngăn bản thân không phát ra âm thanh, phía sau lưng đã lạnh toát. Cảnh Từ nhận ra nàng không ổn, duỗi tay kéo nàng sát lại mình thêm một chút, ôm cả người Nam Mịch vào trong vòng tay mình.

Chương 36: Phong ấn (1)

Nam Mịch dán sát vào ngực Cảnh Từ, nghe tiếng tim đập có lực của hắn, hơi an tâm hơn chút.

Không đợi Nam Mịch tĩnh tâm đi tiếp tục cảm nhận Vệ Thính Trì, chợt nghe một tiếng kêu rên, nghe được đã cảm thấy sức cùng lực kiệt, sau đó lại nghe được một giọng nói tỏ ý quan tâm: "Còn chịu đựng được nữa không?" Cũng là có lòng mà hết sức.

Nam Mịch và Cảnh Từ đều kinh ngạc liếc nhau một cái: Người nói chuyện chính là Vệ Thính Trì.

Lúc này bọn họ mới mang theo một bụng nghi ngờ bước từ trong bóng tối ra, đứng trên bậc thang cuối cùng.

Nghe được phía sau có tiếng động, nhóm người Vệ Thính Trì cũng vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy là Cảnh Từ và Nam Mịch, có vui sướng trong nháy mắt nhưng rất nhanh bị sợ hãi tận xương cắn nuốt.

Chân mày Cảnh Từ nhăn lại, mười mấy Thần vệ quân này đều là cao thủ đệ nhất, còn có vài người đã sớm là tu linh giả Nhập Thánh, hiện tại lại gần như cạn sạch linh lực, người mới vừa phát ra tiếng rên đã ngồi quỳ trên mặt đất, ngất đi trong tình trạng nửa sống nửa chết.

Những người còn có thể đứng đều duỗi tay về phía trước, rót linh lực vào Vệ Thính Trì đang đứng trước nhất, còn bản thân Vệ Thính Trì đang so linh lực với một cánh cửa.

Nghe cẩn thận có thể nghe ra được bên trong cánh cửa phát ra tiếng đập "thịch thịch thịch", rất gấp gáp, dường như có thứ gì đó muốn phá cửa chui ra.

Cảnh Từ đánh giá mặt đất một chút, ngoại trừ một vũng chất lỏng đủ màu sắc không nhìn ra từ chất liệu gì, là một khối đá phiến hoàn chỉnh. Một con thuyền thế nào sẽ dùng đá tảng làm mặt đất, vừa nhìn như vậy mới phát hiện vách tường và cánh cửa kia cũng đều dùng loại đá tảng nguyên khối này làm thành.

Màu đen thẫm, để ra một loại quỷ dị nói không nên lời.

Ánh sáng trong tay Vệ Thính Trì một sáng một tối, đang gắt gao chống lại thứ muốn xông ra khỏi cửa.

Cảnh Từ giơ tay, niệm chú quyết, một luồng ánh sáng đỏ bay qua tạm thời thay Vệ Thính Trì ngăn cản cánh cửa kia.

Cuối cùng Vệ Thính Trì cũng buông lỏng tay, bởi vì linh lực gần như đã tiêu hao hết, sắc mặt hắn ta có hơi trắng bệch: "Công chúa, sao người lại đến đây, này... thế này phải làm sao bây giờ..."

Tuy Nam Mịch sợ hãi nhưng sợ hãi và bất lực trong mắt nhóm người Vệ Thính Trì ngược lại khiến nàng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, nàng dịu dàng hỏi: "Sao vậy? Nơi này đã xảy ra chuyện gì?"

Tốc độ nói của Vệ Thính Trì rất nhanh, ánh mắt vẫn luôn bay về phía cánh cửa bị ánh sáng đỏ của Cảnh Từ bao phủ, như là sợ luồng sáng đỏ đó không thể giữ được cửa vậy: "Trong cánh cửa này có gì đó, Cảnh đại nhân mau hộ tống Công chúa rời đi, chúng ta ngăn cản phía sau."

Có thể nghe ra, hắn muốn dùng lời ít ý nhiều để hai người Nam Mịch mau chóng rời đi.

"Cánh cửa chúng ta đi vào, chỉ có thể mở ra từ bên ngoài đúng không?" Trong giọng nói lạnh nhạt của Cảnh Từ mơ hồ ẩn chứa mấy phần nghiêm túc. Có thể khiến Thần vệ quân chật vật thế này, tình huống không thể khinh thường.

Vẻ mặt Vệ Thính Trì khẽ biến, gần như tuyệt vọng gật gật đầu: "Nếu là đại nhân ngài, tốn chút sức lực có lẽ còn có cơ hội mở ra, chúng ta sẽ cố gắng kéo dài thời gian."

Nghe Vệ Thính Trì vừa gấp gáp vừa nôn nóng giải thích, Cảnh Từ liếc nhìn mặt đất một cái, vươn tay, lòng bàn tay hướng về phía trước, ngón tay thon dài móc nhẹ, trên mặt đất đột nhiên nổi lửa, ngọn lửa màu đỏ cực kỳ có lực sinh mệnh nhảy lên hai cái.

Nhìn vũng chất lỏng sền sệt trên mặt đất kia không có phản ứng gì, Cảnh Từ chậc một tiếng, nghiêng nghiêng đầu, ngọn lửa màu đỏ càng lúc càng mờ nhạt, lay động mấy lần thì biến thành màu trắng trong suốt.

Chất lỏng trên mặt đất mới bắt đầu phát ra tiếng xèo xèo, cuối cùng sau một hồi thì biến mất.

Vệ Thính Trì há miệng, vô cùng kinh ngạc nhìn chặt chằm mặt đất, sau đó lại nhìn về phía Cảnh Từ, một từ hoàn chỉnh cũng không thốt ra được. Nam Mịch bên cạnh cũng liếc mắt nhìn hắn một cái, thất thần

nghĩ: Tu vi của Cảnh Từ đã tăng rất nhiều.

Lúc này Cảnh Từ mới lên tiếng: "Thứ trên mặt đất này có độc?"

Vệ Thính Trì gật gật đầu: "Có tính ăn mòn."

"Đây là thứ gì?" Cảnh Từ gật đầu, hỏi, kéo Nam Mịch từ trên bậc thang đi xuống dưới.

"Chính là thứ ở trong cửa, sau khi ra ngoài bị giết rồi sẽ biến thành chất lỏng có tính ăn mòn." Vệ Thính Trì giải thích.

Nam Mịch nhìn thoáng qua cửa đá, sau đó hỏi: "Trong cửa là thứ gì? Tiểu Vệ Tướng quân, ngươi cũng không biết?"

Vệ Thính Trì nhìn thoáng qua tiểu Công chúa, dường như có phần không đành lòng, do dự một chút vẫn quyết định lên tiếng: "Là người..." Hắn ta tạm dừng một chút, lại giải thích: "Hoặc là thi thể, bọn họ không có ý thức, chỉ biết vô thức tấn công con người, bao gồm cả bạn bè của chính họ. Thời điểm ban đầu chúng ta đi vào đây, bọn họ bị nhốt trong cửa, chỉ công kích lẫn nhau, bọn họ không biết nói, không có cảm xúc, chỉ có thể nghe được tiếng công kích lẫn nhau. Sau đó không biết vì sao cửa đột nhiên mở, bọn họ lập tức chạy ra tấn công chúng ta, chúng ta giết chết mấy người, phát hiện cũng vô dụng, thứ kia như là có vô số."

Cảnh Từ im lặng gật gật đầu, đứng trước cửa đá, giống như đang nghiên cứu cánh cửa.

Nam Mịch nhìn nhóm người Vệ Thính Trì, sau đó lại nhìn về phía người đã ngất xỉu trên mặt đất, tưởng tượng đến tình cảnh trước đó của bọn họ. Phía sau cửa bị lấp kín không ra được, phía trước cửa lại là như vậy, thời gian dài thế này, bọn họ chính là chờ đợi trong sự dày vò vô tận ấy.

Nàng nhẹ nhàng vươn tay kết ấn trước mặt bọn họ, một chú quyết ấn màu xanh đậm xuất hiện, một lát sau Vệ Thính Trì cảm nhận được dường như thân thể mình đang được chữa trị.

Không thô bạo như kiểu đơn giản rót thẳng linh lực vào thân thể, là một loại trị liệu gần như có thể sánh với y giả bốc thuốc đúng bệnh: Đây là chú quyết độc đáo của Mộc linh thuật.

Nhưng Công chúa rõ ràng là người Thủy tộc mà.

Cảm nhận được có ánh mắt nhìn về phía mình, Nam Mịch giương mắt nhìn lại, gật gật đầu với Vệ Thính Trì: "Các ngươi nghỉ ngơi một chút trước đi."

Lúc này nàng mới đi đến bên cạnh Cảnh Từ: "Chàng có thể chống bao lâu? Cái cửa này có cần đổi sang ta không?"

Cảnh Từ đang chuyên chú bị cắt ngang, quay đầu nhìn nàng, cười: "Công chúa coi thường thần?"

Nam Mịch thấy hắn còn có lòng dạ đi nói đùa, thở dài một hơi nhẹ nhõm: "Chúng ta làm thế nào bây giờ?"

Tiếng "thịch thịch thịch" bên trong cửa dường như không có hồi kết, vẫn luôn vang lên máy móc, Cảnh Từ lại giơ tay, dùng ngọn lửa trắng trong suốt vừa rồi thiêu đốt cánh cửa kia.

Trong ngọn lửa, cánh cửa càng lúc càng trong suốt, cuối cùng gần như sắp biến thành chất liệu trong suốt như lưu ly.

Cảnh Từ duỗi tay muốn che lại hai mắt Nam Mịch, đáng tiếc bị nàng đi trước một bước giữ chặt.

Cứ như vậy tình hình bên trong cánh cửa trực tiếp phơi bày trước mắt bọn họ.

Trong dạ dày Vệ Thính Trì sinh ra một trận ghê tởm, suýt nữa đã nôn ra, mấy người bên cạnh có sức chịu đựng kém đã ngồi xổm một bên nôn khan. Mắt thường có thể thấy được thân thể Nam Mịch cứng đờ, nháy mắt sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

Nàng gắt gao nhìn tình hình bên trong cánh cửa.

Những người đó đánh nhau không biết mệt mỏi, động tác máy móc đến quái dị, có một số bị đánh đến máu thịt lẫn lộn không nhìn ra được ngũ quan, có một số vô ý té ngã, trực tiếp bị dẫm thành thịt nát trên mặt đất, chỉ dùng tay không không có vũ khí, dùng thời gian cắn nuốt bọn họ từng chút một.

Bọn họ mỗi người đập một người, mỗi người đẩy một người, bị đánh hoặc bị đẩy va vào cửa, phát ra âm thanh thịch thịch thịch.

Giọng nói Vệ Thính Trì run rẩy: "Rốt cuộc... bọn họ có bao nhiêu?" Trước đó bọn họ tay chân luống cuống, trong cửa lại đen như mực, chỉ nghe được tiếng động mà không nhìn thấy được tình hình, còn kém xa đả

kích khi lúc này trực tiếp tận mắt nhìn thấy.

Rốt cuộc có bao nhiêu? Không nhìn rõ lắm, đen nghìn nghịt chạy dài vào sâu bên trong.

Cảnh Từ nhớ đến thể tích lớn khác thường của con thuyền, khó trách không gian lớn như vậy, chính là để làm trò này đây.

Cảnh Từ lại duỗi tay, ngọn lửa kia vụt tắt, cửa đá khôi phục nguyên trạng, chỉ có âm thanh đập vào cửa vẫn còn vang lên, sau khi nhìn thấy tình hình thực tế, rất khó để tiếp nhận âm thanh này.

Nam Mịch nhìn chằm chằm cửa đá, cũng không biết có phải đã bị dọa ngẩn ra không, Cảnh Từ thở dài, thầm tự mắng mình không cẩn thận, sao lại để nàng thấy cái này.

Không đợi hắn mở miệng an ủi, Nam Mịch đã nói trước: "Là sống."

Bàn tay vươn ra muốn vỗ vai nàng của Cảnh Từ dừng lại: "Gì cơ?"

Nam Mịch chớp chớp mắt, nước mắt chảy dài theo khuôn mặt, nhìn chằm chằm cánh cửa kia: "Là sống." Những người đó, còn sống.

Từ nhỏ đến lớn, tuy Nam Mịch là xương cốt yếu ớt nhưng lại có một đôi mắt tốt, nhìn tu vi của người là chuẩn nhất. Nàng liếc mắt một cái đã nhìn ra người ở bên kia là sống, không biết tại sao lại biến thành dáng vẻ thế này.

Cảnh Từ nhíu mày hơi chán ghét: "Đừng nghĩ nữa, đi ra ngoài trước quan trọng hơn? Mịch nhi?"

Nam Mịch lắc đầu, cố chấp cắn khóe môi, nàng chợt vươn tay, ánh sáng đỏ mà Cảnh Từ phủ lên cánh cửa biến mất, trong nháy mắt Thần vệ quân trở nên khẩn trương, gần như có phần hít thở không thông.

Nam Mịch duỗi tay kéo Cảnh Từ một cái, kéo hắn ra phía sau.

Nàng đứng phía trước mọi người, cửa đá bị phá, những người kia nhào ra, có mấy giọt máu bắn lên người, lên mặt Nam Mịch, kỳ lạ chính là phía trước nàng hình thành một vòng giới hạn hình cung.

"Dòng người" dừng bên ngoài giới hạn, tiếp tục công kích lẫn nhau.

Nam Mịch nhắm mắt lại, khi mở ra, trong mắt nàng lấp lóe hoa văn màu vàng, mang một vẻ vừa yêu dã lại vừa thần thánh. Hai giọt máu trên mặt kia có vẻ càng tươi đẹp hơn.

Nàng như một người mẹ hiền dỗ con nhỏ, cực kỳ dịu dàng lại hiền từ mở miệng: "Đi đi."

Âm thanh kia có vẻ xa xôi lại linh hoạt kỳ ảo, Cảnh Từ không kiềm được duỗi tay kéo nàng, lại phát hiện bản thân không thể động đậy.

"Dòng người" đang công kích lẫn nhau dừng lại, trong nháy mắt toàn bộ đều nhắm hai mắt lại, nháy mắt tiếp theo tất cả hóa thành tro bụi, không còn tung tích, chỉ để lại trên mặt đất vết máu chưa kịp khô.

Còn có một gian khoang thuyền lớn quái dị.

Nam Mịch quay đầu nhìn thoáng qua Thần vệ đã hao tổn linh lực, Mộc linh thuật giúp bọn họ dễ chịu hơn rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn không thể chữa khỏi. Nàng duỗi tay ra, đầu tiên hơi khựng lại, sau đó lại duỗi tiếp, lòng bàn tay hướng xuống, năm ngón tay mở ra, hoa văn màu vàng lóe lên trước mặt Thần vệ, linh lực trên người lại khôi phục lần nữa, thậm chí còn thuần khiết và mạnh mẽ hơn.

Nàng nhắm mắt lại, khi mở ra, đôi mắt hoa đào kia đã khôi phục lại màu sắc vốn có, hoa văn màu vàng đã biến mất. Cảnh Từ duỗi tay nắm lấy cổ tay nàng: "Nam Mịch."

Nam Mịch quay đầu nhìn hắn, trong mắt là sự thỏa hiệp và nhận mệnh: "Chàng nói đúng, ta căn bản không thể thấy mà coi như không."

Cảnh Từ có hơi không chấp nhận được, nhưng hắn chỉ hít sâu một hơi, nhỏ giọng hỏi: "Khó chịu không?"

Phong ấn của Nam Mịch, đã mở.

Nam Mịch lắc đầu: "Chúng ta ra ngoài thôi."

Cảnh Từ không nói gì kéo tay nàng: Lạnh như băng vạn năm không tan trên cánh đồng tuyết.

Khóe môi hắn nhấp thành một đường, cúi người bế ngang nàng lên. Bước lên bậc thang, đi đến cánh cửa kia, hai mắt Cảnh Từ chỉ lóe một tia ánh sáng đỏ, cửa kia lập tức vỡ nát, rơi vào biển sâu, không còn tung tích.

Nam Mịch nhẹ giọng hỏi hắn: "Cảnh Từ, tâm kinh Tiên nhân Nhan Vũ cho chàng rất hữu dụng đúng không? Tu vi chàng tăng lên rất nhiều."

Hắn vốn không muốn để ý đến nàng, nhưng lại không nỡ để tiểu Công chúa không ai đáp lại, vì thế hừ ra một tiếng ừ. Lúc trước, một mặt không muốn rút dây động rừng, mặt khác vì tiết kiệm linh lực, hai người đi thuyền nhỏ đến đây.

Hiện giờ Cảnh Từ tâm phiền ý loạn, lười đi thuyền, không quay đầu lại nói với Vệ Thính Trì: "Phía sau đá ngầm có thuyền, tự các ngươi đi tìm đi." Nói xong thì ôm Nam Mịch bay về bờ.

Cảnh Từ và Nam Mịch mới vừa trở lại doanh địa, Sở Khương Dũ đã ra đón, ánh mắt dừng trên người Nam Mịch: "Công chúa?"

Nam Mịch chỉ mới gật đầu với lão, còn chưa kịp nói gì đã bị Cảnh Từ kéo vào doanh trướng. Các tướng lĩnh Thanh châu quân quỳ xuống đất hành lễ, Cảnh Từ không thèm chia ra nửa ánh mắt dư thừa, lạnh giọng nói; "Đi ra ngoài."

Chúng tướng lĩnh nhìn nhìn Công chúa, lại nhìn nhìn sắc mặt Cảnh Từ, nhỏ giọng cáo lui ra ngoài.

Cảnh Từ nổi danh trong quân ba châu phía Bắc, cũng đủ khiến bọn họ nói gì nghe nấy.

Trong quân trướng có bản đồ biển bằng giấy và bằng cát, Nam Mịch nhìn một vòng, không tìm được một chỗ tử tế có thể ngồi xuống nghỉ ngơi, Cảnh Từ nhìn chằm chằm nàng hết nửa ngày, cuối cùng lạnh lùng lên tiếng hỏi: "Có chỗ nào không thoải mái không?"

Nam Mịch biết lòng hắn không dễ chịu, cố hết sức dịu giọng dỗ hắn: "Không có, chàng yên tâm."

"..." Chân mày Cảnh Từ nhăn lại, hồi lâu mới mở miệng: "Vậy nàng suy nghĩ cẩn thận rồi? Suy nghĩ cẩn thận được cái gì?"

Ánh mắt Nam Mịch lấp lóe, rũ mi nhìn mặt đất, nhẹ nhàng nói: "Ta muốn bảo vệ thế gian, chàng nói đúng, ta nên đi Đế Thích Thiên, đòi Thiên dụ một kết quả, đối mặt thương sinh, ta không bàng quan được."

"Vậy..."

Không đợi Cảnh Từ nói hết lời, Cảnh Từ đã lên tiếng trước ngắt lời hắn: "Nếu ta đã không phụ thương

sinh, đương nhiên cũng cần chàng, Cảnh Từ. Ta sẽ không rời bỏ chàng, nếu Thiên dụ muốn thu lại thần thức trên người ta, vậy còn xin Cảnh đại nhân đánh cùng ta một trận."

Mi mắt nàng cong cong, cười như đang dỗ người nào đó.

Những lời Cảnh Từ vốn muốn hỏi bị Nam Mịch chặn ngược về, hắn nhìn chằm chằm đôi mắt hoa đào kia của tiểu Công chúa, cuối cùng đành phải cười một tiếng bất đắc dĩ, duỗi tay lau sạch vết máu trên mặt nàng: "Được, thần xin theo."

Hai người cùng nhau ra khỏi doanh trướng, chúng tướng sĩ đánh giá vẻ mặt hai người, dường như đã dịu đi, lúc này mới tiến lên hành lễ vấn an, nghênh đón tiểu Công chúa.

Nam Mịch đáp lại từng người, cuối cùng nói: "Chư vị đóng giữ hải vực vất vả, ngư dân mất tích trước đó đã được cứu trợ, nói vậy Sở tiên sinh đã sắp xếp người đi tiếp ứng, còn xin tìm những người này vào thôn hỏi thăm tình hình trên thuyền, có phát hiện gì kịp thời báo cho ta là được."

Mọi người đều đáp vâng, sôi nổi nhận lệnh tản đi.

Còn mình Sở Khương Dũ ở lại, khom lưng hành lễ: "Công chúa đạt được thần lực, thật đáng mừng."

Cảnh Từ đứng phía sau Nam Mịch, nghe vậy thì nhìn về phía Sở Khương Dũ.

Nam tử trẻ tuổi anh tuấn, mặt mày luôn rất lạnh nhạt, tựa như đã thấy nhiều việc trên đời, không còn gì xứng để hắn rủ mắt nhìn một cái, luôn mang lại cảm giác như trong đôi mắt ấy cất giấu thứ gì sâu không lường được, khiến người ta không khỏi sợ hãi, thế nhưng hắn lại có một khuôn mặt thâm thúy, dịu dàng mà thâm tình.

Nghe lời Sở Khương Dũ, Nam Mịch gật đầu, cười đáp: "Không có gì lừa được tiên sinh."

"Sống hơi nhiều năm, biết sẽ nhiều hơn chút, vừa rồi trời giáng tia sáng kỳ dị, tại hạ đã biết đó là Điện hạ." Trên mặt Sở Khương Dũ treo nụ cười già dặn không hợp với diện mạo, sau đó nói: "Về thuyền quỷ kia, ta có biết một ít chuyện, không biết có giúp gì được cho Công chúa không."

Vốn còn cho rằng thuyền không rõ lai lịch trên biển là đến từ nước nhỏ ở Đông Hải, bởi vì cách đóng thuyền và hướng lái đến mới có phán đoán này, không ngờ dường như trong đó còn có bí mật khác.

Vì thế Nam Mịch lập tức gật đầu: "Vậy mời tiên sinh mau kể một chút."

Sở Khương Dũ gật gật đầu, duỗi tay chỉ doanh trướng được chế tạo cao hơn ở một bên: "Đây là doanh trướng chuẩn bị cho Điện hạ, chúng ta vào rồi nói?"

Nhận lấy ánh mắt bắn sang của Cảnh Từ, Sở Khương Dũ hơi sửng sốt rồi mới phản ứng lại, cười khổ một tiếng: "Ta không có ý gì khác, chủ yếu là do chủ doanh còn có các vị quan tướng bàn bạc chiến sự, không tiện cho ta nói chuyện phiếm, ừm... nếu Điện hạ cảm thấy không tiện, chúng ta..."

Nam Mịch lắc đầu cắt ngang: "Không có gì không tiện cả, vào đi." Sau đó dẫn đầu đi vào doanh trướng của mình.

Cảnh Từ liếc Sở Khương Dũ một cái, không nói một lời theo Nam Mịch đi vào.

Chỉ còn lại một mình Sở Khương Dũ mặt như trái mướp đắng, thở dài lẩm bẩm: "Ta đã một bó tuổi như vậy rồi, còn có suy nghĩ gì với một cô nhóc được chắc..." Không phải chỉ là vào doanh trướng một lát thôi sao, cũng có phải khuê phòng của nàng đâu, gì mà gay gắt thế hả...

Sở Khương Dũ lại thở dài, cất bước theo kịp.

Đến doanh trướng, Nam Mịch lại cảm thấy rất mới lạ, nàng đúng là chưa từng có cơ hội tiếp xúc với những thứ này. Nhưng dò hỏi chuyện thuyền quỷ càng quan trọng hơn, nàng đành phải quy quy củ củ ngồi xuống trước: "Tiên sinh, ngài nói thuyền kia gọi là thuyền quỷ?"

Hiếm khi thấy được mấy lần chật vật trong cuộc đời Công chúa Điện hạ, Sở Khương Dũ lại bắt gặp không sót lần nào, ngược lại khiến cho giữa bọn họ bớt đi mấy phần lễ nghĩa quân thần, nhiều mấy phần hữu nghị bằng hữu.

Sở Khương Dũ chẳng có bao nhiêu khách sáo, cũng ngồi xuống cạnh bàn đối diện Nam Mịch, gật đầu, giải thích: "Đều là cách gọi dân gian thôi."

Lần này đúng là Cảnh Từ không biết thật, đành phải ngồi bên cạnh rót trà cho hai người.

Nhìn dáng vẻ Cảnh đại nhân không ai sánh bằng bưng trà rót nước, Sở Khương Dũ còn thấy rất thú vị.

Uống trà Cảnh Từ rót xong, Sở Khương Dũ bắt đầu câu chuyện: "Nghe nói Nam Hải có rất nhiều kiểu

thuyền này, thân thuyền có kết giới, người thường không lên được, nhưng người có tu vi thấp sẽ bị nó hút lên, sau đó không về được nữa. Cho nên một khi gặp phải loại thuyền này, bình dân áo vải đều trốn thật xa, về sau các bá tánh một truyền mười, mười truyền trăm, sinh ra cách gọi như vậy."

Cẩn thận nhớ lại những người đã mất đi thần chí mà công kích lẫn nhau trên thuyền, hình như đúng là tu vi cực thấp, Nam Mịch gật đầu: "Tuy những người trên thuyền đó còn sống nhưng thân thể đã chết. Ta có thể cảm nhận được bọn họ còn có ý thức, nhưng cũng cảm nhận được bọn họ đã chết."

Nàng thấy được nhóm người phía sau cửa đá đã bắt đầu tỏa ra mùi của chết chóc, còn linh hồn của bọn họ thì thống khổ cuộn tròn trong một góc. Nàng biết thân tử hồn tiêu là kết quả không tránh được, điều duy nhất có thể làm cho họ chính là kết thúc tra tấn trước khi hoàn toàn tử vong.

Sở Khương Dũ gật gật đầu: "Từ khi trải qua thời đại Hồng Hoang, con người bắt đầu tu linh, tuy khiến cho con người có được những năng lực không tưởng, kéo dài tuổi thọ nhưng từ đó cũng sinh ra tình huống thân thể và linh hồn không quá phù hợp. Người tạo thuyền dường như chính là lợi dụng điểm này, linh hồn của người tu linh rất mạnh nhưng thân thể vẫn là phàm thai, cho nên mới ra tay từ thân thể, tạo thành loại tình huống mà Điện hạ nhìn thấy."

"Thế này tàn nhẫn quá." Nam Mịch nhíu mày, không muốn nhớ lại hình ảnh trên thuyền nữa: "Nếu muốn giết người, đều là những người có tu vi thấp, giết là xong, hà tất phải tra tấn như vậy."

"Nhưng nếu mục đích của người tạo thuyền là muốn giết rất nhiều người, nhiều đến mức phải dùng đến thủ đoạn như vậy thì sao?" Sở Khương Dũ nhẹ giọng hỏi.

Nghe lão nói như vậy, Nam Mịch không nhịn được lạnh cả người: "Có ý gì? Tiên sinh biết người tạo thuyền quỷ là ai?"

Sở Khương Dũ chuyển ánh mắt đang chăm chú trên người Nam Mịch đi, trong mắt trở nên mù mịt: "Ừm, là người thống trị nước nhỏ giặc cỏ ở Đông Hải. Cũng bắt đầu từ mười mấy năm trước, quốc quân tạo ra một đám thuyền như vậy, khi đó ngoài biển cũng không có đâu, chỉ qua lại quanh bờ biển của nước bọn họ."

"Nhưng mà như vậy chẳng phải ngư dân của chính nước bọn họ sẽ không bị hút đi sao?" Nam Mịch hỏi.

Sở Khương Dũ bình tĩnh trả lời: "Đúng vậy, đây mới chính là mục đích của bọn họ." Nàng uống một ngụm trà, nói tiếp: "Ta đoán, quốc quân là muốn tiêu diệt kẻ yếu, có lẽ là văn hóa quốc gia khác nhau, trong

xương cốt nước nhỏ giặc cỏ đều là khát máu dã man, bọn họ thờ phụng lực lượng, kẻ mạnh được sống, kẻ yếu phải chết, chỉ vì muốn quốc gia mau chóng mạnh lên, bọn họ không chờ được kẻ yếu tự diệt vong, vì thế nghĩ ra chủ ý nham hiểm thế này."

Nam Mịch và Cảnh Từ từ nhỏ đã sống ở đại lục Cửu châu, từ nhỏ đã tiếp thu đạo đức chí nhân chí thiện, thờ phụng chính là chuẩn tắc ôn lương cung kiệm, rất khó tưởng tượng ra nước nhỏ ngoài biển dã man cỡ nào, nhất thời vậy mà chợt thấy không biết làm sao.

Có lẽ cảm thấy sự thật này quá đả kích bọn họ, giọng điệu Sở Khương Dũ dịu đi không ít: "Nước nhỏ đất hẹp người ít, thuyền quỷ có tạo nhiều cũng chỉ thả ra biển, vì thế cứ trôi trên biển mới trôi đến Cửu châu."

Sở Khương Dũ kể xong chuyện xưa, bắt đầu vui vẻ thoải mái uống trà, nhất thời doanh trướng im lặng khác thường.

Nam Mịch im lặng hồi lâu mới lúng túng lên tiếng: "Kẻ yếu thì không xứng sống sót sao? Đây là đạo lý gì vậy?" Cũng không biết là đang hỏi ai hay chỉ tự mình lẩm bẩm.

"Ai mạnh ai yếu, còn không phải do tảng đá trên trời kia định đoạt." Sở Khương Dũ không đầu không đuôi lẩm bẩm một câu, sau đó lập tức ngậm miệng.

Cảnh Từ vẫn luôn im lặng không lên tiếng nhìn lão một cái, đột nhiên hỏi; "Tiên sinh cảm thấy sao?"

"Cái gì?"

"Tiên sinh cảm thấy, trên đời này hẳn nên chia ra mạnh yếu, kẻ mạnh thống trị thế gian, còn kẻ yếu phải thành súc vật sao?"

Không ngờ đến Cảnh Từ sẽ hỏi lão, đầu tiên Sở Khương Dũ hơi sửng sốt, sau đó nói: "Trước kia Điện hạ cũng từng hỏi ta vấn đề này, một đại phu như ta, lấy đâu ra nhiều suy nghĩ như vậy, nhưng ta cảm thấy, trên đời này hẳn là người người làm người, không liên quan đến thiên phú."

Cảnh Từ nhìn chằm chằm lão một lúc lâu, cuối cùng chuyển ánh mắt, nói như cho có lệ: "Đúng là, nếu vừa sinh ra đã định thắng thua cũng không được thú vị lắm."

Nam Mịch vẫn luôn ở trạng thái thất thần, thở dài: "Cảnh Từ, để bọn họ đốt thuyền đi, những hiểu biết mà đám ngư dân nói trước đó về thuyền hẳn là huyễn chú nào đó, chú ý xem bọn họ còn có phản ứng gì

không, mời y giả đi xem."

Sở Khương Dũ liếc nhìn Nam Mịch một cái như có như không, trong nháy mắt như đang suy tư gì đó, sau đó đứng dậy chắp tay: "Tại hạ lui xuống trước."

"Tiên sinh đi thong thả."

Cảnh đại nhân nhận lệnh cũng lui ra ngoài theo, đi sắp xếp những việc kế tiếp, để lại một mình Nam Mịch trong doanh trướng ngây người.

Ban đêm, Cảnh Từ sắp xếp xong xuôi quay trở lại doanh trướng của mình, rửa mặt qua loa, khi đến doanh trướng của Nam Mịch lần nữa, nàng đã thu dọn cho mình xong, nằm xuống nghỉ ngơi, tóc dài đen như mực xõa ở trên giường, lười biếng đẹp đẽ cao quý.

Cảnh Từ cũng nằm xuống bên cạnh nàng, nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng: "Ngủ rồi sao?"

Nam Mịch duỗi tay sờ sờ bàn tay đang đặt bên hông mình: "Còn chưa, sắp xếp xong rồi?"

"Ừm, nàng xoay qua đây."

Giọng điệu của hắn mềm như bông, nghe cứ như đang làm nũng, Nam Mịch giật giật khóe môi, xoay người lại nhìn hắn: "Sao thế?"

"Ừ." Không biết có phải do mệt không, trong giọng nói của hắn mang theo mấy phần âm mũi: "Nghĩ hôn Thần nữ, là cảm giác thế nào."

Không đợi Nam Mịch kịp phản ứng lại là hắn vừa nói gì, Cảnh Từ đã phủ thân lên, hôn xuống môi nàng, cuối cùng còn cắn một cái: "Ừm... Thần nữ cũng ngọt như Công chúa vậy."

Chương 37: Phong ấn (2)

Chuyện ở Đông Hải Nam Mịch ở lại xử lý bảy tám phần, đồng thời dẫn thần vệ trở về thành Thanh Châu.

Phủ Thuận vương từ xa đã chờ ở cửa Đông Bắc, hận không thể khua chiêng gõ trống chào đón Công chúa điện hạ chiến thắng trở về, nếu không phải Nam Mịch khăng khăng muốn nhanh về Thần đô thì không chừng ngài ấy còn định làm một buổi tiệc không lớn không nhỏ để chúc mừng Công chúa đã nhanh chóng xử lý chuyện ở biển.

Nam Mịch không ở lại lâu nữa mà cưỡi ngựa thẳng đến hồ Tân. Nàng mua một con thuyền ở bến đò, vì số người trong chuyến đi lần này của bọn họ rất đông nên chỉ có Cảnh Từ, Sở Khương Dũ và Vệ Thính Trì cùng hơn mười thần vệ lên thuyền, số còn lại tiếp tục thúc ngựa đến quận Sùng An, đi đường bộ đến bờ sông lớn rồi ngồi thuyền hoa.

Nhóm của Vệ Thính Trì lại phụ trách lái thuyền đi nhanh, suốt cả ngày cũng không thấy được bóng người.

Cảnh Từ phát hiện từ khi lên thuyền, Nam Mịch luôn thấy mệt mỏi cả ngày, lúc đi ngủ sẽ gặp ác mộng.

Khi đi đến sông cổ, Nam Mịch hiếm khi dậy thật sớm, nàng ngắm nhìn những ngôi miếu thần được xây từ thời Hồng Hoang trên bờ sông cổ, có cái cung phụng Thuỷ thần, có cung phụng Hà thần, còn có thổ địa công công và thần nhân duyên.

Nàng thầm nghĩ lẽ ra mình phải nhận ra sớm hơn.

Hiện giờ Cửu Châu thờ phụng Thiên dụ Thần thạch, các vị thần đó chỉ được xem là truyền thuyết mơ hồ, nhưng những ngôi miếu thần còn lại từ thời Hồng Hoang lại không có một ngôi miếu nào được xây vì Thần thạch. Có vẻ vào thời Hồng Hoang, trên thế giới này quả thật không có cái gì gọi là tu linh, nên mọi người không cung phụng Thần thạch cũng là điều hợp lý.

Cảnh Từ thức dậy đến phòng nàng xem thì phát hiện cơm sáng trên bàn không được ăn bao nhiêu. Hắn đi

lên boong tàu, nhìn thấy tiểu Công chúa với tóc dài hơi vén lên, đang đứng trên boong tàu nhìn về nơi xa. Không biết có phải tác dụng tâm lý hay không mà từ khi phong ấn được giải, hắn thật sự cảm thấy Nam Mịch càng ngày càng có chút thần tính trên người.

Hắn bước qua đứng bên cạnh ở nàng, vốn định hỏi nàng có lạnh không, nhưng nghĩ đến hiện giờ nàng có được thần lực, không cần ăn ngũ cốc, có thể hô mưa gọi gió, có thể thay đổi bốn mùa thì sao lại sợ lạnh được?

Vì thế lời quan tâm đến bên miệng lại nghẹn về.

"Cảnh Từ, chàng nói xem, thần là như thế nào?"

"Hẳn là phải mạnh mẽ đi."

Gió trên sông không dữ dội và rét thấu xương như gió trên biển, nó chỉ thổi nhẹ nhàng như đang dịu dàng ,uốt ve, Nam Mịch lắc đầu: "Ta cảm thấy không phải vậy."

"Vậy Công chúa cho rằng thần là như thế nào?"

Nàng vẫn lắc đầu: "Ta không biết, ta sợ..."

Cảnh Từ duỗi tay vén mái tóc bị gió thổi loạn ra sau tai nàng: "Đừng sợ." Hắn lại kéo nàng vào lòng ngực mình, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng.

Nam Mịch vùi mặt vào ngực hắn, cảm nhận được độ ấm và tiếng tim đập của hắn, ngửi thấy mùi hương trên người hắn, rồi nàng lẩm bẩm một câu: "Ta sợ... Cảnh Từ... Ta sợ..."

Ta sợ ta không thể làm tốt việc trở thành thần, Cảnh Từ, ta sợ ta không thể làm tốt việc yêu chàng.

Ta sợ phụ lòng muôn dân, cũng sợ phụ lòng chàng.

Ngoại trừ lúc Cảnh Từ ở bên cạnh Nam Mịch thì phần lớn thời gian hắn đều dành để nghiên cứu bản tâm kinh Nhan Vũ đưa, trước kia hắn cảm thấy Hỏa thần tâm kinh gì đó đều chỉ là truyền thuyết, một thứ hư vô mờ mịt thôi.

Hiện giờ hắn thật sự hiểu ra sự huyền diệu trong đó mới biết bản thân từ trước là đang giậm chân tại chỗ.

Hắn thích đi lên boong tàu vào đêm để tận hưởng gió xuân ấm áp, đồng thời tu luyện tâm kinh, bởi vì ban đêm an tĩnh, lúc này Nam Mịch cũng ngủ say, không cần hắn phải để tâm bầu bạn.

Tối nay hắn cảm giác mình sẽ tiến bộ hơn, hắn chợt mở mắt ra, lạnh lùng nói: "Sở tiên sinh nửa đêm không ngủ mà lên boong tàu hóng gió à?"

Sở Khương Dũ chậm rãi đi qua đứng bên cạnh hắn: "Không có, xem ngươi mỗi ngày phải bầu bạn với Công chúa, còn phải tu luyện Hỏa thần tâm kinh rất mệt mỏi, ta muốn hỏi ngươi thử xem ta có thể giúp gì không?"

"Không cần làm phiền ngài, ngày thường tiên sinh cũng đã đủ phí công lo lắng rồi, lại phải để tâm đến ta nữa thì thật sự quá lãng phí." Hắn nói lời này có ba phần táo bạo, bảy phần cảnh giác, ngữ khí rất không tốt.

Sở Khương Dũ cũng không giận, khẽ cười: "Ta biết ngươi thông minh như vậy sẽ phát hiện ra từ sớm, ngươi muốn biết, trở về Thần đô ta sẽ nói hết cho ngươi, nhưng lúc này, giải quyết việc tu luyện của ngươi mới là việc quan trọng, dù sao ngươi phải so hơn trăm chiêu với Thần quân, đây cũng không phải chuyện mà trình độ bình thường có thể đạt được."

Cảnh Từ quay đầu nhìn lão chằm chằm, híp mắt: "Còn có việc gì Sở tiên sinh không biết không?"

"Sống lâu sẽ biết nhiều, cần gì phải tranh luận mấy thứ này với một lão già như ta?" Sở Khương Dũ thờ ơ đáp lại hắn một câu.

Cảnh Từ không tiếp tục so đo, hắn quay đầu nhìn mặt nước: "Sao nào? Tiên sinh có thần đan diệu dược, có thể giúp ta tu luyện thần tốc?"

"Thần đan diệu dược không có, nhưng có thể truyền thụ một ít kinh nghiệm cho ngươi." Lão bình tĩnh giải thích: "Huống chi thứ này càng dễ tin tưởng hơn so với linh đan diệu dược."

"Ngươi từng tu luyện bản tâm kinh này?" Cảnh Từ kinh ngạc quay đầu nhìn lão.

Lão gật đầu: "Trước kia có chút duyên phận, may mắn nhìn trộm được một ít."

Cảnh Từ không nói nên lời hồi lâu, thật ra hắn đã sớm nghi ngờ Sở Khương Dũ này không đơn giản như

vậy, hắn luôn có cảm giác lão đứng ở góc độ người đứng xem, dường như lão chưa làm gì cả, dường như đều do mọi người kéo lão đến giúp đỡ, rồi lại cảm thấy mọi chuyện đều có bóng dáng của lão.

Có hơi trùng hợp thái quá.

Nhưng như lời Sở Khương Dũ đã nói, Cảnh Từ vẫn rất nóng lòng muốn có thể nhanh chóng tìm được phương pháp tu luyện Hỏa thần tâm kinh, khi trở về Thần đô, Thần quân sẽ có thái độ gì, hắn nên thuyết phục Thần quân như thế nào để ngài gả Công chúa cho mình.

Giao ước hơn trăm chiêu dưới tay ngài còn giữ lời hay không, bản thân thật sự có thể chịu được một trăm chiêu từ người cường đại như Thần quân không.

Đại khái đủ chuyện như vậy, hắn cũng không biết trở về rồi mình sẽ gặp phải loại tình huống nào, nếu mình không thể cưới Công chúa thì có tư cách gì đi lên Đế Thích Thiên, kề vai chiến đấu cùng Công chúa.

Cảnh Từ thở dài như thỏa hiệp, xoay người chắp tay với lão: "Mong tiên sinh chỉ giáo."

Mỗi sáng Sở Khương Dũ sẽ dạy Cảnh Từ tu hành, Cảnh Từ sẽ luận bàn tu luyện cùng Nam Mịch, ban đêm ôn lại những gì đã học vào ban ngày, vận dụng công pháp tu hành chân chính, có gì không hiểu thì hôm sau hỏi lại Sở Khương Dũ.

Ngày thường Sở Khương Dũ gặp chuyện có thể trốn được thì sẽ trốn, lười đến nỗi tứ chi cũ kỹ không chịu được như tuổi của lão, trái lại làm khó lão để tâm đến chuyện của Cảnh Từ như vậy, dạy dỗ không thể nói không để bụng, quả thực so với sư phụ của Cảnh Từ, cũng chính là lão điện chủ, chỉ hơn chứ không kém.

Lúc này Cảnh Từ mới nhận ra lý giải của mình với tâm kinh nông cạn thế nào, mặt khác hắn mới biết rõ Sở Khương Dũ đã từng mạnh mẽ đến cỡ nào.

Dựa theo sự chỉ dẫn của lão, quả thực Cảnh Từ đã tiến bộ nhanh chóng, không giống trước đó nữa.

Thuyền của bọn họ xuôi về phía Nam theo sông cổ đến sông lớn, lại hướng đi đến bến đò Thần đô, Sở Khương Dũ đứng bên cạnh Cảnh Từ, liếc hắn một cái rồi nhìn tiểu Công chúa đang ngồi trên boong tàu, sau đó nói: "Tu vi hiện tại của ngươi đã hơi bằng tu vi năm đó của ta, còn cần phải nỗ lực hơn."

Giọng điệu đó rõ ràng giống như người cha già đang thúc giục đứa con bướng bỉnh phải chăm chỉ.

Cảnh Từ nhướng mày, liếc lão một cái, vẻ mặt miễn cưỡng ừ một tiếng. Trong lòng lại không khỏi tò mò, Sở Khương Dũ năm đó rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Thật ra Cảnh Từ hiện tại đã khác trước rất nhiều, huống chi trước đó hắn đã có thể cứu về mười mấy người bệnh từ trong tay Phạm Giác Giác mà không mảy may bị thương, hiện giờ cho dù Thần quân có nghiêm túc ra tay thì hắn cũng có thể tiếp được một hai chiêu.

Thần quân được nhận ơn trạch của Thần thạch nên ngài khác với những tu linh giả bình thường. Có thể tiếp được đòn tấn công của ngài, dù có ngạo mạn xưng bá với tu linh giả ở Cửu Châu cũng không quá.

Nhưng dù là một Cảnh Từ cường đại như vậy cũng xem như bằng một phần mười so với Sở Khương Dũ ở thời hưng thịnh năm đó mà thôi.

Trôi trên sông lớn ba bốn ngày, cuối cùng cũng đến được Thần đô.

Người đến đón vẫn là Nam Tu, đi cùng y là Chung Mĩ nhân mô cẩu dạng đã thay quan phục của quan văn.

Nam Tu tiến một bước về trước, mới vừa nắm lấy tay Nam Mịch thoáng chốc lại buông lỏng ra, y cảm thấy Nam Mịch hơi khác, khác chỗ nào lại không thể nói được. Y ngơ ngẩn nhìn Nam Mịch hồi lâu, nhất thời không nói nên lời.

"Ca ca, hiện giờ muội chưa thể khống chế tốt, trở về rồi muội sẽ nói kỹ hơn." Nam Mịch giải thích.

Nam Tu nghi ngờ nhìn thoáng qua nàng, sau đó lại liếc qua Cảnh Từ, cuối cùng nhẹ nhàng nói: "Ừ, phụ thân đang đợi đấy," Hơi dừng một chút, y lại nhìn Cảnh Từ: "Ngươi... cũng đi cùng đi."

Cảnh Từ ừ một tiếng xem như đồng ý.

Nam Tu nhìn Vệ Thính Trì: "Ngươi đưa..." Nhìn thấy sợi dây trên cổ tay của thần vệ, y vô thức hơi khựng lại, sau đó tiếp tục nói: "Thần vệ về trước đi." Rồi lại nói với Chung Mĩ bên cạnh: "Sở tiên sinh đã mệt mỏi cả đường rồi, ngươi đưa tiên sinh đi nghỉ ngơi, hôm nay không cần gặp Thần quân."

Sở Khương Dũ nhìn thoáng qua Chung Mĩ, sau đó chắp tay rời đi theo hắn ta.

Lúc này Nam Tu mới dẫn Nam Mịch và Cảnh Từ đi vào trong cung.

Thần quân đã chờ ở đại điện từ sớm, đương nhiên ngài xem thân thể nữ nhi của mình trước: "Mịch nhi..."

Nhìn thấy Thần quân và Nam Tu đều kinh ngạc như nhau, Nam Mịch an ủi trước: "Phụ thân, chuyện này nói ra thì dài lắm, chúng ta ngồi xuống rồi nói."

Thần quân gật đầu rồi kéo Nam Mịch đi tẩm điện ở sau, Cảnh Từ nhìn thoáng qua Nam Tu, không nhúc nhích.

Nam Tu "hừ" một tiếng, không vui nói: "Đi thôi, đi vào đi."

"Không thích hợp."

"Không có gì không thích hợp cả, một lát nữa ngộ nhỡ còn phải hỏi ngươi thì sao?"

Cảnh Từ cũng không từ chối nữa, đi vào theo Nam Tu.

Bốn người ngồi xuống quanh bàn, Cảnh Từ và Nam Mịch mỗi người một lời kể lại kĩ càng về liên hệ giữa Nam Mịch và Thiên dụ Thần thạch, lời nói của Nhan Vũ, hiểu biết về hải vực Đông Hải với Thần quân.

Sự im lặng kéo dài cho thấy nỗi chấn động trong lòng Thần quân và Nam Tu.

Việc này cũng không thể trách họ được, dù sao chuyện nữ nhi, muội muội của mình đột nhiên trở thành thần quả thực còn khó tiếp thu hơn chuyện có bệnh nan y.

Lời chẳng kinh người chết chẳng yên, Nam Mịch lại nhẹ nhàng nói: "Con muốn đi Đế Thích Thiên."*

**Gốc là: Ngữ bất kinh nhân, tử bất hưu – 语不惊人,死不休: câu thơ trong bài "Giang thượng trị thuỷ như hải thế liêu đoản thuật" của Đỗ Phủ, nghĩa: chưa nói ra lời khiến người kinh sợ thì chết chưa yên.*

"Đi làm gì?" Nam Tu nhíu mày hỏi.

"Muội đã nhìn thấy muôn dân trên đời này, muội cảm thấy thế gian này không nên như vậy, căn cốt yếu ớt như súc vật..."

Không đợi Nam Mịch giải thích xong thì Thần quân chợt ngắt lời: "Mịch nhi, con nghỉ ngơi trước đi, chuyện lên trời để nói sau." Mọi người chưa kịp phản ứng lại thì Thần quân đã rời đi.

Nam Tu thở dài, vỗ vỗ tay Nam Mịch: "Mịch nhi, muội... đừng vội thương lượng cùng phụ thân trước, cho chúng ta chút thời gian để tiếp thu."

"Muội không định thương lượng cùng phụ thân," Nam Mịch rũ mi, trịnh trọng nói: "Muội nhất định phải đi."

Nam Tu không biết nói gì hồi lâu, cuối cùng thở dài gật đầu: "Vậy cũng phải cho chúng ta chút thời gian để tiếp thu, được chứ?"

Nam Mịch không nói gì nữa, tay nàng bất an đan lại dưới gầm bàn, không biết đang suy nghĩ gì, Cảnh Từ cầm tay nàng dưới gầm bàn rồi nói: "Thần đưa Công chúa về tẩm cung nghỉ ngơi trước, sau đó đi báo cáo công việc với Thần quân."

Nghe hắn nói như vậy, Nam Mịch mới ngẩng đầu đối diện với ánh mắt Cảnh Từ, nàng do dự một lúc thì gật đầu.

Sau khi đưa Nam Mịch về tẩm cung, Cảnh Từ không quay về Chá Phàm điện mà trực tiếp đến đại điện của Thần quân cầu kiến.

Chạm mặt Nam Tu ở cửa, Nam Tu liếc hắn một cái, bực bội nói: "Hừ, Cảnh điện chủ làm việc giỏi thật, mang đi một Công chúa lại mang về một vị thần, không chỉ kéo muội muội của ta vào mà còn kéo thêm cả bản thân mình, giỏi thật đấy."

"Ta muốn cưới Nam Mịch." Cảnh Từ không có tâm tư âm dương quái khí cùng y, nói thẳng suy nghĩ trong lòng một cách không khách khí: "Ngươi giúp ta."

Nam Tu: "..." Heo muốn ủi cải trắng nhà chúng ta, còn bảo ta giúp hắn? Do ta bị điên hay là heo điên?

Một hơi này không lên được, Nam Tu suýt nữa đã bị tức chết, không đợi y sắp xếp từ mắng Cảnh Từ thì nội quan đã truyền lời, mời Thánh Điện hạ và Cảnh điện chủ đi vào.

Hai người vào đại điện trong không khí căng thẳng, Nam Tu lên tiếng trước: "Chuyện của Chá Phàm điện đã an bài ổn thỏa, Chung Mi đã nhập chức."

Cảnh Từ lúc này mới nghĩ về Chá Phàm điện, thì ra bộ quan phục đó của Chung Mĩ là do đã vào Chá Phàm điện. Vậy mà hắn ta lại đồng ý, cũng không biết Nam Tu đã dùng cách gì, chắc không phải là lấy thân báo đáp đâu.

Thần quân gật đầu, Nam Tu hiểu chuyện hành lễ rồi đi qua đứng bên cạnh Thần quân, bắt đầu nghĩ về những lời nói như bị thất tâm phong của Cảnh Từ.*

**Thất tâm phong: là một loại bệnh tâm lý, phát bệnh ở thần kinh đại não, do năng lực chịu đựng của tâm lý nhỏ hơn áp lực bên ngoài, do đó xuất hiện tâm lý, hành động, ý chí trở nên bất thường. Thường xuyên xảy ra ở nhóm người chịu áp lực lớn.*

Lúc đang suy nghĩ, Cảnh Từ đã lấy lại tinh thần, hắn chắp tay với Thần quân: "Quân thượng, trước đó quân thượng nói nếu thần so hơn trăm chiêu dưới tay ngài thì sẽ cho thần cưới Công chúa, còn giữ lời không?"

Thần quân ở trên cao liếc nhìn hắn: "Sao nào? Ngươi tìm được tâm kinh rồi?"

"Đúng vậy."

"Chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà ngươi đã luyện xong tâm kinh đó rồi?"

Cảnh Từ dừng một chút, thành thực đáp: "Không phải, nhưng Công chúa không có thời gian."

Chuyện liên quan đến Nam Mịch, Thần quân và Nam Tu đều có vẻ nghiêm túc hơn.

Cảnh Từ không có tâm tư làm ra vẻ thần bí, trực tiếp giải thích: "Phong ấn của Công chúa đã được giải trừ nhưng ý nghĩ trong lòng lại không đủ kiên định, nàng không biết bản thân đúng hay sai, nên không thể nắm giữ thần lực hoàn toàn, ta có thể cảm giác được nàng đang thầm chịu đựng sự khống chế của thần lực với nàng, nên nàng mới bức thiết muốn lên trời."

Dù là người ổn trọng như Thần quân nhưng bàn tay gác ở trên vẫn vô thức nắm chặt, khi nói giọng đều khàn đi: "Theo như lời ngươi nói, nếu Công chúa lên Đế Thích Thiên thì làm sao có thể nguyên vẹn trở về?"

"Hiện giờ phong ấn đã được giải trừ, cho dù không lên trời thì cuối cùng cũng sẽ bị thần lực khống chế, bị

thần thức chiếm đoạt, đến lúc đó Công chúa vẫn phải về trời, ít nhất như hiện giờ vẫn còn một tia hy vọng," Hắn khuỵu gối quỳ xuống đất, giọng nói bình tĩnh mà liều lĩnh: "Thần sẽ dùng thân phận trượng phu để lên trời cùng Công chúa. Nếu không thể quay về, thần sẽ không để một mình Công chúa ở trên trời, thần sẽ ở lại cùng nàng."

Trong đại điện im lặng hồi lâu, bầu không khí kìm nén trong đại điện lớn như vậy khiến người ta không thở nổi. Qua hồi lâu, Thần quân mới nói: "Đã như vậy thì ba ngày sau, vẫn ở nơi này, ngô sẽ bố trí ảo cảnh, nếu so hơn trăm chiêu dưới tay ngô, ngô sẽ thừa nhận địa vị phò mã của ngươi."

Cảnh Từ chỉ nói "Vâng" rồi không nói gì thêm, trong lòng vẫn không khỏi thấy kinh ngạc.

Hắn ra khỏi đại điện, không bao lâu sau, Nam Tu cũng đi ra, nội vệ đứng bên cạnh nhìn thấy Thánh điện hạ luôn ổn trọng lại không còn sự trang nghiêm ngày xưa, y chợt lách người đến cạnh Cảnh điện chủ rồi kéo lấy hắn.

Cảnh Từ bị kéo đầu tiên hơi sửng sốt, cau mày khó chịu: "Thánh Điện hạ có việc gì sao?"

"Ngươi bảo ta giúp ngươi..."

Cảnh Từ ngắt lời y: "Không ngờ Thần quân đáp ứng sảng khoái như vậy, cứ xem như ta chưa nói gì đi, không cần ngươi giúp."

Nam Tu tức giận đến đau đầu, trầm giọng hỏi: "Đỡ lại trăm chiêu của phụ thân ta? Ngươi điên rồi à? Cảnh Tầm Nhiên! Ngươi cho rằng ngươi là thần sao?"

Cảnh Từ bình tĩnh nói: "Vừa rồi không phải ngươi cũng ở đó sao? Thời gian không còn nhiều lắm, tuy hiện giờ ta còn chưa chắc chắn, nhưng vẫn có thể liều chết thử xem."

"Ta không tin phụ thân ta sẽ không hiểu tình cảm ở thời điểm quan trọng này, ta sẽ khuyên người, để người cân nhắc hôn sự của ngươi và Mịch nhi, ngươi trước..."

Cảnh Từ đè vai y lại, ngắt lời hắn: "Chi Qua, Thần quân có tính toán của chính mình, đừng tạo áp lực cho ngài ấy, ta cũng muốn làm gì đó vì nàng, cảm ơn ngươi."

Giọng nói của hắn hiếm khi chứa chút an ủi và cảm kích, nhất thời Nam Tu không biết nên làm gì, dường như y không quen biết người trước mắt. Y cũng không biết nên trả lời hắn như thế nào, chỉ là cảm thấy hơi

vô lực, dường như người mình muốn bảo vệ đều đã rời đi, y thấy trong lòng trống rỗng.

Làm sao y lại không hiểu chứ, nếu Thần quân tùy tiện phong Cảnh Từ làm phò mã thì sẽ đối mặt với khẩu tru bút phạt như thế nào, huống chi quý tộc Nam thị luôn nhìn chằm chằm vào người Hỏa tộc, Nam Mịch lại có danh vọng rất cao trong thị tộc, nếu nàng gả cho người Hỏa tộc thì e rằng họ sẽ thật sự cùng nhau công kích.*

**Khẩu tru bút phạt (口誅筆伐): bút phê miệng trách.*

Nhưng nếu sau ba ngày Cảnh Từ có thể ra khỏi gương ảo ảnh thì các quý tộc Nam thị sẽ phải suy nghĩ thực lực của Cảnh Từ rốt cuộc mạnh đến mức nào. Trước thực lực tuyệt đối, mọi tranh chấp thị tộc, thành kiến chủng tộc, chỉ có thể trở thành lời nói vô căn cứ và bất lực.

Sở dĩ Thần quân có thể dùng thực lực tuyệt đối bễ nghễ thiên hạ là vì có thêm thần lực của Thần thạch. Nếu có thể sống sót dưới thần lực, Thần quân sẽ lấy lý do muốn mượn sức người có thực lực để tứ hôn cho Nam Mịch và Cảnh Từ. Tuy không thể hoàn toàn lấp kín miệng của nhiều người nhưng kẻ thật sự có gan đụng đến đại tu linh giả cũng chỉ là số ít. Còn có quân uy của Thần quân ở bên, đảm bảo không có chuyện gì.

Nam Tu là Thánh Điện hạ, những việc này làm sao y có thể không hiểu được? Nhưng hắn và Cảnh Từ từng cùng đi Bắc ra trận, lớn lên cùng nhau từ nhỏ, một người trong đỉnh, một người ở Chá Phàm điện. Cho dù y thừa nhận thiên phú tu hành của Cảnh Từ rất hiếm thấy ở Cửu Châu nhưng việc này không có nghĩa hắn bất tử. Thần quân có trình độ thế nào? Đó là người duy nhất ở Cửu Châu có thể đối thoại với Thần thạch, là người được thần lựa chọn.

Người mang thần lực.

Nam Tu ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhẹ giọng nói: "Sở Khương Dũ hẹn ngươi, ngày mai ở hoa lâu."

Cảnh Từ gật đầu rồi rời đi.

Chương 38: Lý do (1)

Nam Mịch đã quen với những ngày có Cảnh Từ bên cạnh, trái lại nàng cảm thấy hơi khó chịu khi phải trở về cung.

Thường Hỉ vừa đổ thêm nước tắm cho nàng vừa lải nhải: "Hành trình lần này điện hạ đã phải chịu khổ nhiều rồi, lần này đã trở về thì phải nghỉ ngơi thật tốt."

"Thường Hỉ, ngày giỗ năm nay của Nhạc Đa ta bị bệnh, cứ mê man mãi, ngươi có tế bái tỷ ấy thay ta không?"

Tay Thường Hỉ đang đổ nước hơi khựng lại rồi nhẹ nhàng nói: "Vâng, điện hạ cứ yên tâm đi, đừng thấy Nhạc Đa bình thường hay cằn nhằn rằng người cứ thích cho nàng ấy khăn tay, nàng ấy trân trọng chúng lắm, ta đã đốt hết cho nàng ấy rồi, còn món nàng ấy thích ăn thích uống ta cũng mang theo."

Nam Mịch gật đầu, cũng không biết là đang nói với Thường Hỉ hay là nói với chính mình: "Nhạc Đa sẽ không uổng mạng."

Nàng cúi đầu nhìn tay của mình, có vài vòng ánh sáng vàng nhè nhẹ lóe qua, bằng mắt thường có thể thấy sắc mặt nàng tái nhợt hơn, nàng nhắm mắt khôi phục lại như lúc đầu: "Thường Hỉ, ngươi nói xem... Thần hẳn nên như thế nào?"

Thường Hỉ hơi sửng sốt trước câu hỏi đột ngột này, sau đó nói: "Điện hạ nói đến Thần thạch sao?"

Nam Mịch khẽ cười một tiếng: "Cũng đúng, trên đời này ngoại trừ Thần thạch thì làm gì còn thần nào nữa." Có lẽ lần này chẳng qua là tự tìm cái chết, không biết tự lượng sức mình, có lẽ Thần thạch vốn đã có tính toán rồi, là do chúng ta buồn lo vô cớ.

Vốn dĩ nàng giải phong ấn vì những người trên thuyền quỷ, những ngày gần đây lòng nàng cũng không ổn định, nàng không biết bản thân đúng hay sai, không biết thần là gì, nhân gian nên như thế nào.

Nghĩ như vậy làm ngực nàng đau nhói, suýt nữa đã hoảng sợ kêu lên, dọa Thường Hỉ giật nảy.

Nàng vội giữ Thường Hỉ lại: "Không có chuyện gì, ta không sao, đừng làm ầm lên."

Nước mắt Thường Hỉ chảy xuống: "Điện hạ... Điện hạ sao vậy..."

Sắc mặt Nam Mịch đã trở lại bình thường, nàng khẽ cười an ủi nàng ta: "Ngươi đừng sợ, ta đang thích ứng với thần lực trong cơ thể, không sao đâu, ta không muốn làm phụ thân và những người khác lo lắng, qua một khoảng thời gian, chúng ta đã thích ứng rồi sẽ không còn như vậy nữa."

Nàng vừa dỗ vừa lừa an ủi Thường Hỉ, thay áo ngủ nằm lên giường nhưng lại không ngủ được, cười khổ một tiếng.

Thích ứng với nhau? Nàng vốn là một bộ phận của Thần thạch, làm gì cần phải thích ứng? Chẳng qua là bản thân đang ngoan cố chống cự, đang đấu tranh mà thôi.

Có lẽ đúng như Thường Hỉ nói, nàng quá mệt mỏi nên chưa bao lâu đã mơ màng muốn ngủ, trong lúc nửa tỉnh nửa mê nàng chợt nhớ ra mình đã từng nói với Cảnh Từ khi trở về sẽ thành thân.

Còn chưa kịp nhớ hết chuyện này thì cơn buồn ngủ đã ập đến, nàng chìm vào giấc ngủ say.

Sáng hôm sau nàng bị ác mộng làm tỉnh giấc.

Gần đây luôn như vậy, khi tỉnh lại nàng không nhớ rõ mình đã mơ thấy gì nhưng áo lót sau lưng lại ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Nàng thẫn thờ nghĩ một lúc nữa sẽ đi thỉnh an phụ thân, sau đó còn phải đến Chá Phàm điện xem Cảnh Từ đang làm gì, đang nghĩ như vậy thì nàng chợt nhìn thấy Nam Tu, vì vậy chào y: "Ca ca."

"Dậy sớm như vậy," Nam Tu nhìn sắc mặt nàng: "Sao vậy? Gặp ác mộng sao?"

Nam Mịch gật đầu: "Sao ca ca lại đến sớm như vậy? Ăn sáng chưa?"

"Vẫn chưa, tới nơi này của muội ăn ké," Nam Tu nhận lấy khăn ướt Thường Hỉ đưa qua rồi đưa cho Nam Mịch: "Một lát nữa sau khi ăn xong, ca ca dẫn muội đến một nơi."

Nam Mịch biết Nam Tu sẽ không vô duyên vô cớ làm nàng mệt, vì vậy nàng ngoan ngoãn gật đầu, đưa khăn đã dùng xong cho y: "Buổi sáng có canh sữa không? Muội muốn ăn canh sữa."

Nam Tu cười một tiếng: "Công chúa điện hạ của chúng ta đã là thần nữ mang thần lực rồi mà còn muốn làm nũng với ca ca sao?"

"Không được à? Ca ca, món canh sữa huynh làm cho muội khi còn nhỏ là ngon nhất."

"Được," Nam Tu duỗi tay sờ tóc nàng, trong giọng nói đầy sự dịu dàng: "Gì mà thần nữ hay không thần nữ, huynh chỉ biết muội là muội muội của huynh."

Thánh Điện hạ thường ngày luôn trang nghiêm, giơ tay nhấc chân đều cao quý vô cùng, bây giờ lại đang bận rộn trong phòng bếp mà vẫn thật sự ra dáng ra hình bưng ra một chén canh sữa. Nội quan trong cung đều thấy nhiều không trách, Thánh Điện hạ vốn có tiếng cưng chiều muội muội.*

**Gốc là: Kiến quái bất quái (见怪不怪): thấy chuyện lạ cũng không ngạc nhiên, bình tĩnh không hoảng, thường là bởi vì đã nhìn thấy nhiều rồi, thấy nhiều không trách.*

Cảm tình của hai huynh muội Nam thị luôn rất tốt, tuy rằng sinh ở hoàng gia nhưng lại giống như huynh muội bình thường.

Nam Tu nhìn Nam Mịch, nhớ đến Cảnh Từ đã nói nàng đang khống chế bản thân để không bị thần lực chi phối, tình hình trước mắt xem ra vẫn ổn.

Tiểu Công chúa còn rất có tinh thần, nàng thay chiếc váy trắng ngang ngực, cổ áo và tay áo được phác hoạ vô số đám mây cát tường màu vàng, tô điểm bằng dải lụa vàng nhạt, tóc được buộc lên lộ ra chiếc cổ trắng mịn, nàng búi một búi tóc đoan trang, trên đầu cài trâm ngọc màu trắng Cảnh Từ đã cho nàng, cùng với hai đóa hoa nhung nhỏ xíu màu vàng nhạt, không có vật trang sức cho tóc không cần thiết khác.

Nam Tu thấy tinh thần nàng không tệ cũng xem như yên tâm hơn, sau khi y dùng bữa xong, cho cung nhân hai bên đều lui mới nói với nàng: "Muội còn nhớ Dịch Trọng Nhiên không?"

"Tất nhiên rồi."

"Hiện giờ y đang ở Thần đô," Nam Tu thở dài rồi nói tiếp: "Nhìn qua thì hẳn là không sống được bao lâu nữa, y nói muốn gặp muội."

"Gặp muội?" Nam Mịch rất kinh ngạc, sau đó hỏi: "Y sao vậy? Bị bệnh sao?"

"Không phải, bị thiếu khí huyết thôi, huynh cũng không hiểu mấy thứ này, muội muốn gặp y không?"

"Nếu y đã bị bệnh thì đi gặp đi," Nam Mịch thở dài: "Thật ra y cũng không hung ác như vậy, chỉ là không ngờ y lại ở Thần đô."

"Ừ, vậy thì đi thôi."

Nam Tu đưa nàng đến hoa lâu, Nam Mịch chợt dừng bước trước cửa: "Tại sao... ở Thần đô cũng có hoa lâu?"

Ngược lại Nam Tu lại thấy kinh ngạc: "Vậy mà muội lại biết hoa lâu? À..."

Y "à" một tiếng như đã biết điều gì, trái lại Nam Mịch lại hơi căng thẳng, còn chưa mở miệng nói gì mà mặt đã đỏ ửng, rồi nàng nghe Nam Tu nói tiếp: "Muội biết Chung Mi là vì đã gặp hắn ta ở hoa lâu Thanh châu đúng chứ?."

Nam Mịch ậm ờ trả lời. Cũng không có chuyện gì ở hoa lâu, chỉ là nơi đó có kỷ niệm cùng Cảnh Từ, nàng còn chưa kịp nhớ lại thì Nam Tu đã nói: "Tên Cảnh Từ này quả nhiên vô tâm, sao hắn có thể dẫn muội đến chỗ như vậy được, thôi, chúng ta đi vào trước, lúc về lại tính sổ với hắn sau."

Nam Mịch vốn đang đi theo sau y, không khỏi hỏi: "Nhưng mà, không phải ca ca cũng đang dẫn muội đi sao?"

Nam Tu nghẹn một chút, sau đó nói: "Thân phận của Dịch Trọng Nhiên đặc biệt, phụ thân không giết y nhưng có rất nhiều người muốn giết y, nơi này an toàn hơn, trong lúc đặc biệt sẽ có phương pháp đặc biệt."

Nam Mịch chép miệng rồi đi theo.

Vào hoa lâu, Nam Mịch mới phát hiện nơi này khác với hoa lâu ở Thanh châu. Liêm nương ở đây mặc váy dài có tay áo rộng màu trắng, tóc dài được búi cao càng thêm thanh nhã thoát tục, không quyến rũ như ở Thanh châu, bố cục thiết kế trong lâu cũng khác, có nhiều phòng hơn.

Đại sảnh ở gian ngoài cũng đều là các văn nhân hay những vị khách tao nhã đánh đàn nghe nhạc, ngâm

thơ vẽ tranh. Ngay cả huân hương trong lâu cũng đặc biệt thanh nhã.

Nàng đi theo Nam Tu đến gian phòng trên lầu, y không thèm gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào, Nam Mịch đi theo sau.

Vào phòng rồi mới phát hiện trong đây thật sự đã kín hết chỗ.

Đang nghiêng ngả trên giường chính là Sở Khương Dũ già mà không đứng đắn, một bên khác bày hai chiếc ghế dựa ở trên, ngồi trên một trong hai ghế là một thiếu niên với vẻ mặt ốm yếu, khí chất lại cao quý khó tả, hẳn đây là vương của quân Tử Tiêu – Dịch Trọng Nhiên. Bên cạnh y là Phạm Giác Giác tóc tím đang đứng, một chiếc ghế khác đang để trống.

Đối diện Dịch Trọng Nhiên có ba chiếc ghế dựa, ngồi ở đó là Cảnh Từ và Cảnh Mạch đã lâu không gặp, đôi mắt biết nói đó lại sáng ngời có thần, chiếc ghế còn lại là chủ nhà Chung Mi.

Còn có một chiếc ghế ở sát cửa, Nam Tu đưa tay kéo nó rồi để trên cửa: "Ai trong các ngươi nghĩ ra cách chặn cửa thô sơ như vậy?"

Sở Khương Dũ nhìn thoáng qua một cái: "Mấy vị tu linh giả không làm mà lại làm phiền một người già như ta chặn cửa, chỉ có thể làm vậy thôi."

Chung Mi "hừ" một tiếng: "Đây là địa bàn của ta, chặn cửa làm gì?"

Cảnh Từ nhìn Nam Mịch đang ở cạnh cửa, Nam Mịch ném lại một ánh mắt thắc mắc: Đang làm gì vậy? Sao lại nhiều người như vậy?

Vẻ mặt Cảnh Từ bất đắc dĩ, đành nhún vai: Không biết, khi ta đến cũng thấy hoảng sợ.

Dịch Trọng Nhiên chợt đứng dậy, không biết do đứng dậy quá đột ngột hay thế nào mà sắc mặt y càng khó coi hơn, y chắp tay: "Hôm nay tại hạ tìm chư vị đến đây vì có việc muốn nói, thời gian của tại hạ không nhiều nhưng có rất nhiều chuyện cần báo cho chư vị."

Nam Tu ngồi xuống chiếc ghế vừa để lên cửa, dù đang ngồi ở cửa cũng không thể ngăn sự kiêu căng trong xương cốt của Thánh Điện hạ: "Nếu ta nhớ không lầm thì phụ thân của ta thật ra đang giám sát ngươi đúng không?"

Dịch Trọng Nhiên gật đầu nhưng không đáp lại lời Nam Tu, ánh mắt nhìn về phía Nam Mịch bên cạnh Nam Tu: "Công chúa điện hạ, người ngồi đi."

Nam Mịch nhìn một vòng, chỉ còn lại một chiếc ghế bên cạnh y, vì vậy nàng bước đến chắp tay với y: "Tử Tiêu vương, ngài cũng ngồi đi."

Hai người khách khách khí khí rơi xuống ngồi: "Điện hạ chiết sát ta, quân Tử Tiêu vốn chỉ là mánh khóe thôi, huống chi thân thể như giấy này của ta không gánh nổi Tử Tiêu vương gì đó, điện hạ gọi ta Trọng Nhiên là được."

"Được," Nam Mịch gật gật đầu, cũng không khách khí mà nói thẳng: "Ngươi tập hợp chúng ta ở nơi này là muốn nói gì?"

Dịch Trọng Nhiên lại nhìn Nam Tu một lần nữa: "Thánh Điện hạ nói Thần quân đang giám sát ta?"

Nam Tu không trả lời mà nhướng mày.

Dịch Trọng Nhiên rất biết điều nói tiếp: "Nói chính xác thì Thần quân đang giam lỏng ta, lần này để loại bỏ những người bí mật quan sát của Thần quân thật ra ta cũng tổn hao binh tướng."

Nghe y nói như vậy, Sở Khương Dũ mới lười nhác mở miệng: "Hai người kia của ngươi, còn thiệt hại sao?"

Dịch Trọng Nhiên còn chưa kịp phân tâm để hiểu lời nói của Sở Khương Dũ thì Nam Tu đã không vui: "Ngươi nói phụ vương của ta ngoài mặt nhận thư đầu hàng của ngươi nhưng lại ngầm giam lỏng ngươi? Hừ, nếu muốn giết ngươi thì cần gì phải tốn công như vậy? Lẽ ra nên lấy mệnh của ngươi ngay từ đầu."

"Không, điện hạ hiểu nhầm ý của ta rồi, Thần quân không muốn giết ta, ngài ấy chỉ sợ ta gặp các ngươi." Dịch Trọng Nhiên vội vàng nói, ho khan hai tiếng.

Nam Mịch không giống như Nam Tu, giọng của khi nàng nói chuyện rất dịu dàng: "Phụ thân ta vì sao lại sợ ngươi thấy chúng ta?"

"Vì ta biết chuyện của ngài ấy." Dịch Trọng Nhiên nhấp một ngụm trà, dường như đã ổn hơn nhiều, y tiếp tục nói: "Năm đó Cảnh điện chủ tiêu diệt phản tặc Hỏa tộc ở ba châu phía Bắc, lúc đó những thúc bá họ hàng xa của Dịch thị lấy ta làm cớ để thu nhận đội ngũ, xây dựng quân đội, cũng chính là nguyên mẫu của

quân Tử Tiêu. Lúc đó ta đang bị cầm tù, hơn nữa thân thể cũng không tốt, mỗi ngày mạng sống đều như treo trên sợi chỉ."

Cảnh Từ hơi nhíu mày: "Vậy thì sao? Làm sao ngươi sống sót?"

"Là Thần quân, ngài ấy đã cứu ta," Dịch Trọng Nhiên bình tĩnh nói: "Thần quân đích thân đến, quả thực ta không dám tin rằng ngài ấy bỗng xuất hiện trước mặt ta."

"Vì sao phụ vương của ta lại cứu ngươi?" Nam Tu nói xong, xoa xoa ấn đường càng lúc càng đau.

"Thánh Điện hạ đừng nóng vội," Dịch Trọng Nhiên không đổi sắc mặt, trong giọng nói chứa sự bất mãn vì bị ngắt lời: "Sau khi Thần quân cứu ta đã chăm sóc ta ở một tòa phủ trong thành Hãn châu, tìm y giả để điều dưỡng cơ thể cho ta, sau đó càng ngày càng có nhiều người của Dịch thị đến tìm ta..."

"Đây cũng không phải là lý do ngươi lấy oán trả ơn, gây loạn thành Thanh châu chứ?" Nam Tu không có cảm tình nói.

"Không, những người của Dịch thị vốn không bảo ta phục quốc, bọn họ chỉ đến để nói cho ta rằng hiện giờ người Hỏa tộc ở Cửu châu đã suy thoái cỡ nào, phải chịu hết khuất nhục. Nếu một ngày nào đó ta cần họ thì dù làm gì họ cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện. Từ đó về sau, ta cũng chú ý hơn đến tình cảnh của người cùng tộc ở Cửu châu, quả thực khổ không chịu nổi, cho nên mới có phản loạn ở Thanh châu."

Cảnh Từ chợt hỏi: "Vậy từ lúc đầu ngươi đã giành quyền lợi cho người Hỏa tộc?"

Dịch Trọng Nhiên gật đầu: "Về phần ân oán của Định Viễn vương và Công chúa thật sự chỉ là nhạc đệm thôi, nếu Cảnh điện chủ đã cho là ta làm thì giết ta để trút giận cũng được."

"..." Cảnh Từ liếc y một cái, hơi nhếch môi cười lạnh một tiếng: "Sao nào? Ngươi cho rằng ta không dám?"

"Hiện giờ bên cạnh ta không có quân Tử Tiêu, cho dù có cũng không cản được điện chủ." Vẻ mặt Dịch Trọng Nhiên vẫn không thay đổi, dường như việc này có liên quan đến mình cũng được, liên quan đến người khác cũng thế, y đều không để ý.

Cảnh Từ không muốn phát bực với y, quay đầu đi không nói chuyện nữa.

Dịch Trọng Nhiên nói tiếp: "Đại khái đây là chuyện của tại hạ, Cảnh điện chủ, còn cần làm phiền ngài kể

chuyện ngài thu lưu những người Hỏa tộc đó rồi."

Tuy Cảnh Từ cực kỳ không muốn phối hợp, nhưng Nam Mịch lại đưa ánh mắt tò mò qua đây, ngay cả Sở Khương Dũ đang nghiêng ngả trên giường cũng quay lại nhìn hắn, vì vậy hắn đành mở miệng nói: "Khi ta ở ba châu phía Bắc, hình như là ở phía Tây của quận Vân Khê thì có người đến báo rằng đã phát hiện tung tích của người Hỏa tộc, vì thế ta dẫn người đi xem xét."

"Quận Vân Khê? Đó chính là nơi sống tập trung của người tộc Y Nhĩ Khê, những người đó thích dùng độc nhất." Sở Khương Dũ đột nhiên nói chen vào, cắt ngang lời kể vốn đã không nhanh của Cảnh Từ.

Cảnh Từ thở ra một hơi, nhẫn nhịn nói tiếp: "Ừ, lúc ta đến nơi đó quả thực đã phát hiện người Hỏa tộc, nhưng không phải là quân phản loạn hay phản tặc mà là người dân vô tội bị người tộc Y Nhĩ Khê bắt giữ. Người tộc Y Nhĩ Khê là người Mộc tộc, bọn họ dùng những người Hỏa tộc đó để thử độc và luyện độc. Ta vốn định rời đi thì có một đứa trẻ hỏi ta: Vì nó là người Hỏa tộc nên phải uống thuốc độc sao, còn nói đau quá này nọ, ta bèn đưa họ vào đội ngũ của Chá Phàm điện."

"Hừ," Nam Tu cười lạnh một tiếng: "Chấp phướn giỏi ẩn núp nhất, tốt xấu lẫn lộn, rất thích hợp để giấu người."

"Thần vệ quân nghênh ngang, ngay cả đuôi cũng không giấu được thì giỏi chỗ nào?" Cảnh Từ liếc y một cái, hận không thể lập tức kéo y ra ngoài đánh một trận.

"Hai người các ngươi là hai tay công khai và bí mật của Thần quân, sao lại tự gây chiến rồi?" Sở Khương Dũ lười biếng nói chen vào.

Cảnh Từ càng phiền lòng hơn, đặc biệt thấy Sở Khương Dũ không vừa mắt, vì thế "hừ" một tiếng, không trả lời, chỉ tiếp tục kể chuyện vừa rồi: "Sau đó Thần quân chợt hạ chiếu, gọi ta trở về, cho nên..." Hắn khựng lại, không nói tiếp.

"Với sự thông minh của điện chủ, hẳn cũng đoán được rồi," Dịch Trọng Nhiên lại nói: "Giặc phản loạn Hỏa tộc ở ba châu phía Bắc không mạnh như lời đồn, hoặc là nói, điện chủ đi ba châu phía Bắc hẳn có thể phát hiện được, thật ra mấy đội quân mang danh Dịch thị đó chỉ đang bị ngài truy đuổi rồi chạy mà thôi, có sức phản kích hay sao? Quân phản loạn như vậy đừng nói Chá Phàm điện, ngay cả vương của các châu ra quân cũng chế ngự được, mà điện chủ đi phía Bắc một chuyến, mang về mấy người Hỏa tộc lại trở thành chuyện lớn, nhìn thế nào thì việc này..."

Cảnh Từ cau mày ngắt lời: "Nhìn thế nào thì cũng giống như Thần quân cố ý phái ta đi phía Bắc để đặc biệt đón những người Hỏa tộc này."

Dịch Trọng Nhiên gật đầu: "Sau đó, ngài nhận lệnh đưa Công chúa đi phía Bắc, người Hỏa tộc ẩn náu trong Chá Phàm điện đã bị phát hiện."

"Đúng là vậy," Cảnh Từ mở miệng cắt ngang, khẳng định cách nói của Dịch Trọng Nhiên: "Khi ta trở về, dường như Thần quân đã biết từ sớm, ngay cả thích khách trà trộn vào đám người Hỏa tộc ngài ấy cũng biết."

"Nếu Cảnh điện chủ đã làm việc thì sao có thể không tra xét kỹ càng thân phận của những người này được? Cố tình từ khi điện chủ trở về Thần đô lại thật sự quá bận rộn, cuối cùng đơn giản bị phái đến Thanh châu, nhưng nếu Thần quân muốn lấy chức điện chủ thì việc này cũng sáng tỏ rồi. Nhưng lúc này Thần quân lại phái ngài đi Thanh châu đối chiến với ta, khi đó Thần quân đã lập kế hoạch thế nào?" Dịch Trọng Nhiên nhìn về phía Nam Tu.

Nam Tu phiền lòng nói: "Khi đó chúng ta cho rằng, Thần quân muốn mượn việc này để loại bỏ những tên có tâm tư khác, thanh lọc nước đục trong triều đình."

"Nước trong triều đình của triều đại nào mà không đục?" Dịch Trọng Nhiên nhìn thoáng qua người bên cạnh, Phạm Giác Giác ngầm hiểu đưa cho Nam Tu một danh sách, rồi y nói tiếp: "Đây là những đại thần bị các ngài loại bỏ, điện hạ nhìn xem có gì kỳ lạ không?"

"..." Nam Tu nhìn hồi lâu, mắt sáng lên: "Bọn họ đều nhằm vào Hỏa tộc, thậm chí trong đây còn có người muốn giáng chức toàn bộ người Hỏa tộc thành nô lệ, lúc trước khi Cảnh Từ lên chức, những người này còn dâng tấu chương khuyên ngăn chất đầy trên bàn."

"Vậy thì sao?" Nam Mịch vừa nghe hiểu được lại mơ hồ: "Phụ thân làm vậy để làm gì?"

Hiếm khi Dịch Trọng Nhiên biểu lộ cảm xúc, y cười nhạt với Công chúa: "Ta cũng nghĩ rằng nếu Thần quân muốn tiêu diệt thế lực của Cảnh điện chủ thì không cần tốn công như vậy. Nếu Thần quân muốn dùng ta làm mồi nhử để hoàn toàn tiêu diệt Dịch thị thì còn có thể nói được, nhưng cố tình cuối cùng quân Tử Tiêu bị hợp nhất mà không bị chèn ép nhiều, hơn nữa Thần quân thật sự sử dụng chính sách cải cách người Hỏa tộc của ta."

Cảnh Từ thở dài một hơi: "Có lẽ ngay từ đầu, Thần quân đã không có ý định diệt trừ Hỏa tộc, ngài ấy vốn

muốn bảo vệ người Hỏa tộc, gây áp lực một vòng như vậy, những đại thần phản đối người Hỏa tộc bị loại bỏ, cải cách Hỏa tộc cũng thuận lý thành chương. Mọi chuyện dường như đều là ngài ấy bị ép phải chọn, nhưng đều là do một tay ngài ấy lên kế hoạch."

"Nếu Thần quân thật sự muốn bảo vệ người Hỏa tộc thì cần gì phải làm lòng vòng thế này, bày ra mình bị ép phải diễn?" Dịch Trọng Nhiên lại nói: "Sở dĩ hôm nay ta tìm đến mọi người vì muốn hiểu rõ rốt cuộc Thần quân có tính toán gì. Cả đời của ta không có ý sống sót, chỉ hy vọng có thể đổi một cơ hội sống cho người trong tộc của ta, trăm năm có chết cũng không hối tiếc."

"Có lẽ," Lâu chủ đang ngồi ở ghế dựa, hắn ta thừa dịp hoa lâu này trang nhã nên đổi sang áo bào dài tay rộng thanh lịch, chợt mở miệng: "Thần quân có nỗi khổ gì, chẳng hạn như..." Hắn ta nhìn lướt qua Nam Mịch, kín đáo mở miệng: "Chẳng hạn như ngài ấy bị ai đó cản trở."

Dịch Trọng Nhiên nhìn thoáng qua Nam Mịch theo ánh mắt của hắn ta, rồi lại quay lại nhìn Chung Mi: "Thần quân ở đỉnh cao của quyền lực ở Cửu Châu còn sẽ bị ai cản trở? Huống chi Thần quân được Thần thạch phù hộ, thân mang thần lực sẽ bị ai....." Nói đến đây y chợt dừng lại, không nói chuyện nữa mà nhìn chằm chằm Chung Mi, đôi mắt đó cuối cùng cũng có chút cảm xúc.

Chương 39: Lý do (2)

Chung Mi không chút để ý xoa xoa đầu ngón tay: "Thế nào? Rốt cuộc thì ai là người quyết định thần hay ma trên đời này chứ? Còn không phải là con người sao?"

Nam Mịch lấy lại tinh thần, cuối cùng dưới tình huống ta một câu ngươi một lời tìm ra được manh mối, nàng nhận ra, bản thân chưa từng nhìn kĩ Chung Mi, nàng nhìn chăm chú hắn ta, nhất thời vậy mà không nhìn ra người này sở hữu linh thuật gì, cũng không nhìn ra cảnh giới của hắn ta.

Chung Mi thở dài, giương mắt đối diện với Nam Mịch đang đánh giá mình: "Thật sự không ngờ, Thần quân đồng lứa lần này vẫn có người quyết đoán và đại nghĩa như vậy, thế mà thật sự dám đối nghịch với tảng đá trên bầu trời kia."

Nghe hắn ta nói như vậy, ngay cả Sở Khương Dũ đang dựa nghiêng trên tháp cũng phải đưa mắt nhìn sang.

Sở Khương Dũ đánh giá Chung Mi một hồi, đột nhiên hỏi: "Chung lâu chủ, Hoa lâu này của ngài trước kia có tên gọi khác nhỉ?"

"Hả?" Chung Mi đối mắt với Sở Khương Dũ, dừng một chút mới mở miệng: "Vốn là dùng tên Hoa Mãn lâu, thật sự có người biết hả? Sở tiên sinh, ngài quả nhiên biết không ít."

"Năm đó, vì cứu người, đúng là từng muốn tìm đến Hoa Mãn lâu, lại không biết hiện tại vì sao lâu chủ lại ở Cửu châu?"

"Việc làm ăn của Hoa Mãn lâu không làm nữa, đến Cửu châu tìm công việc làm ăn mà thôi." Hắn ta cười mỉa mai, sau đó nói: "Hai lão già như chúng ta thôi không ôn lại chuyện nữa."

Sở Khương Dũ gật gật đầu, khó được trong ánh mắt lão nhìn về phía Chung Mi nhiều thêm mấy phần tôn kính, sau đó quay đầu nói với Dịch Trọng Nhiên: "Nhóc con, mau lên, lần này có thể liên kết lại rồi chứ."

Dịch Trọng Nhiên cực kỳ kính cẩn gật đầu, mới nói: "Trước kia khi còn ở trong hậu cung Dịch thị ta từng nghe người có tuổi nói, Thần quân có thiên thính có thể nghe thiên dụ, thần thạch thậm chí còn nói cho Thần quân, tộc nào có lòng riêng, châu nào có dị động, khi đó ta chỉ cho là người trong cung truyền lời đồn lung tung. Nhưng từng trải qua chiến tranh hai tộc Thủy – Hỏa, nếu không phải năm đó phụ vương ta quá mức kiêng kỵ Thủy tộc cũng sẽ không ép người Thủy tộc không thể không phản."

Cảnh Từ đột nhiên nhíu mày hỏi: "Các tộc nắm quyền trong lịch sử, có thể đều như vậy hay không? Bề ngoài thần thạch nói với Thần quân tộc nào có lòng riêng, thực tế là muốn để tộc kia vì bị chèn ép sinh ra phản kháng, diệt trừ người cầm quyền rồi lên ngôi?"

"Nhưng mà..." Ngón tay Nam Mịch siết chặt y phục, trong lòng như có thứ gì đè ép, khi mở miệng lại mang theo mấy phần không cam lòng: "Nhưng mà, vì sao phải làm như vậy?"

Nam Tu, người sắc mặt trở nên khó coi, đột nhiên lên tiếng: "Vì cân bằng, thần thạch muốn giữ vững cân bằng giữa các tộc, không để một nhà lớn mạnh."

"Nhưng nó là thần mà..." Nam Mịch lại ngập ngừng nói một câu.

Sở Khương Dũ đứng dậy xuống giường, duỗi người: "Câu nói này của Thánh Điện hạ cũng có thể coi là như vậy." Lão xoa xoa cổ: "Người Hỏa tộc năm đó, có thể nói là có một không hai trong lịch sử tu linh ở khắp Cửu châu này." Lão lại liếc nhìn Cảnh Từ một cái, sau đó nói: "Ồ, với một người như Cảnh đại nhân, lúc ấy chúng ta đều coi thường, một đại phu như ta đây cũng có thể đánh mười người như hắn, hiện tại thế hệ các ngươi lại thành đại tu linh giả hiếm có."

"Thế hệ ấy của ngươi, người Hỏa tộc lợi hại như vậy là nhờ đâu?" Cảnh Từ chống khuỷu tay lên bàn, tay đỡ má: "Là nhờ bản tâm kinh kia?"

"Đúng." Sở Khương Dũ thở dài, lại nói tiếp: "Hỏa thần tâm kinh, hiện tại đã thành truyền thuyết, tâm kinh là bị một vị tổ tông Dịch thị tìm thấy, khi đó Dịch thị vẫn là một đấng cai trị nhân từ, nghe nói vị lão tổ tông đó hạ lệnh, tất cả các tộc đều có thể tu luyện, đáng tiếc những tộc khác không luyện được, chỉ có người Hỏa tộc mới có thể tu, cho nên trên con đường tu luyện, người Hỏa tộc mới một trận thành danh."

"Này..." Nam Tu mím môi, lẩm bẩm một câu: "Không phải chúng ta bại bởi Dịch thị."

"Đúng vậy, ngày vui ngắn chẳng tày gang, thần thạch chọn Thần quân càng lúc càng kỳ lạ, người sau càng

ngu dốt tàn bạo hơn người trước, có vài lần phân tranh trong nội bộ Dịch thị đã khiến không ít cao thủ Hỏa tộc mất mạng, đến thế hệ chúng ta, đừng nói đến cao thủ Hỏa tộc, ngay cả người thường của Hỏa tộc cũng chẳng còn bao nhiêu, dựa theo..." Sở Khương Dũ nhìn thoáng qua Dịch Trọng Nhiên: "Theo như lời thằng nhãi này nói, đây chính là thiên dụ thần thạch hạ xuống, dẫn đến người Hỏa tộc nghi kỵ lẫn nhau, còn chưa có ngoại tộc đến phạm đã tự giết hại lẫn nhau chẳng còn mấy mống."

"Người Cửu châu tôn sùng tảng đá kia thành thần, nói thì hay lắm, coi người của các tộc như quân cờ, ván này đánh không vừa ý thì bỏ đi đánh lại." Chung Mi nhướng mày, nói như chuyện không liên quan đến mình.

"Thần quân tất nhiên đã sớm biết đạo lý bên trong." Dịch Trọng Nhiên tiếp tục câu chuyện, khôi phục lại vẻ mặt hờ hững; "Mấy năm nay, thái độ của Cửu châu đối với Hỏa tộc, không giống như có ý đổi người cầm quyền mà càng giống như là... muốn đuổi tận giết tuyệt hơn, nếu thần thạch lệnh Thần quân diệt trừ người Hỏa tộc trong thiên hạ, vậy lần này Thần quân đúng là đã trái ý thần thạch."

Nam Tu gấp đến độ mặt mũi trắng bệch: "Trái ý thần thạch có hậu quả gì?"

"Ai mà biết, cũng có ai dám làm thế đâu." Sở Khương Dũ nhướng mày, Cảnh Mạch ngồi bên cạnh lập tức đứng lên, nhường lại chỗ cho lão.

"Có lẽ, ngươi có thể hỏi phụ thân ngươi một chút xem, rốt cuộc ngài ấy nghĩ thế nào, chuyện liên quan rộng, không chừng Thần quân muốn ngọc đá cùng nát đấy." Chung Mi nhấp trà, liếc mắt nhìn Nam Tu một cái: "Các ngươi ở đây đoán già đoán non cũng có làm được gì đâu. Ôi, mấy năm nay Thần quân cũng sống không dễ dàng gì, dưới phải trấn an vạn dân, cân nhắc triều dã, trên còn phải lừa gạt tảng đá kia, ai mà chịu nổi dằn vặt như vậy chứ."

Nhất thời trong phòng lặng ngắt như tờ, trong lòng Cảnh Từ có dự cảm không tốt, theo bản năng đi nhìn Nam Mịch, ngược lại cảm thấy hơi thở trên người Nam Mịch vững vàng hơn rất nhiều. Một chuyến đi Đế Thích Thiên kia của bọn họ, không biết có phải chút máu kia của hắn chảy đáng giá không, hay do cái "chết" của cây trâm kia có ý nghĩa, hắn thấy mình đã nhạy bén hơn đối với hơi thở và cảm xúc của Nam Mịch.

Nam Mịch đột nhiên đứng lên, vẻ mặt bình tĩnh mà lạnh nhạt: "Chư vị, đa tạ đã giúp ta hiểu rõ rất nhiều chuyện, Chung tiên sinh nói đúng, mấy năm nay phụ thân ta không dễ dàng gì, chuyện về sau cứ để ta giải quyết đi."

Nam Tu nhìn muội muội mình nuông chiều từ bé đến giờ, trong nháy mắt chợt cảm thấy thật xa xôi, một loại xa xôi xa lạ.

Không đợi mọi người lên tiếng, Nam Mịch hơi khom người, mấy sợi ánh sáng màu vàng lóe hai cái, đã không còn thấy tung tích tiểu Công chúa.

Cảnh Từ nhìn chằm chằm ánh sáng vàng còn sót lại, ngơ ngác xuất thần, hắn vươn tay lên chạm vào những tia sáng hư ảo kia. Hắn có thể cảm nhận được, Nam Mịch đã nắm giữ được thần lực, thậm chí còn mạnh lên. Quả nhiên đúng như lời Nhan Vũ đã nói, Công chúa nghĩ rõ ràng, tâm trí sẽ càng kiên định, càng có thể nắm chắc thần lực.

Nam Mịch cũng không đi đâu khác, chỉ là quay về cung.

Cảm xúc của nàng quá kích động, hận không thể lập tức lên Đế Thích Thiên, dù có phải cùng chết với thần thạch. Nhưng nàng không thể, nàng có người thân cũng có người yêu, gần như trong nháy mắt nàng đột nhiên đã suy nghĩ hoàn toàn triệt để, nghĩ kỹ xem bản thân rốt cuộc là thứ gì.

Nàng không phải thần lạnh như băng nhận cung phụng của con người, càng không phải cống phẩm nhân gian hiến cho thần, nàng là người, một người bình thường sinh ra đã được gọi là xương cốt yếu ớt. Nếu thật sự muốn gọi nàng là thần, nàng tình nguyện làm thần của nhân gian, gánh vác trách nhiệm của nhân gian, cũng có được lực lượng của nhân gian.

Nàng ngồi trên nóc cung điện, ngửa đầu nhìn trời. Nam Mịch bỗng quay đầu, thấy Thần quân vậy mà cũng đã lên nóc điện, đang nghiêng đầu cười với nàng: "Tiểu Công chúa của ngô trưởng thành rồi, ngô cố ý thu hơi thở mà vẫn bị con phát hiện."

"Phụ thân." Nam Mịch vốn định nói một câu chào phụ thân, kết quả vừa thấy Thần quân, sống mũi đã cay cay, khóc trước: "Phụ thân... con nhớ người."

Thần quân kinh ngạc, vội vàng cúi người sờ tay nhỏ của nữ nhi, Nam Mịch trực tiếp ôm lấy cổ phụ thân, hoàn toàn vùi vào trong lòng phụ thân mình: "Phụ thân..." Nàng cũng không biết rốt cuộc mình khóc vì cái gì, có lẽ là đau lòng cho phụ thân trù tính nhiều năm, có lẽ là cảm khái rốt cuộc mình cũng đã nghĩ thông, cũng có lẽ là chua xót cho người đời.

Thần quân nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: "Mịch nhi, con biết hết rồi?"

Nam Mịch mang theo giọng mũi thật đặc, "ừm" một tiếng.

"Mịch nhi, dù con có là xương cốt yếu ớt hay là thần nữ, hoặc chỉ là tu linh giả bình thường." Thần quân dịu dàng dỗ dành: "Con mãi mãi là nữ nhi của phụ thân, phụ thân dùng hết tất cả cũng sẽ bảo vệ con chu toàn, con không cần khổ sở, nhé?"

"Không phải..." Nam Mịch chui ra khỏi vòng tay phụ thân, nước mắt còn treo trên lông mi: "Mịch nhi không cần phụ thân dùng hết tất cả, rõ ràng phụ thân biết, đây vốn nên là trách nhiệm của con, kế hoạch của phụ thân là gì?"

Thần quân thở dài, ngồi xuống gần bên cạnh Nam Mịch, cùng nàng nhìn về phía xa: "Con là nữ nhi của phụ thân, phụ thân biết, chuyện con đã quyết phụ thân cũng không ngăn cản được. Con muốn đi, vậy đi thôi."

Nam Mịch đưa mắt nhìn sang, chấp nhất: "Kế hoạch ban đầu của phụ thân là gì?"

"Thần lực của ngô chịu Thần quân cấm chế, dù có là trời cao cũng chỉ là châu chấu đá xe. Ngô vốn định bồi dưỡng Cảnh Từ, thiên phú tu hành của nó cao, lại là người Hỏa tộc. Mấy năm nay ngô vẫn luôn đi tìm Hỏa tộc tâm kinh, ai ngờ vậy mà lại ở Đồ sơn, nếu nó tu luyện tâm kinh, chẳng mấy sẽ đại thành."

"Nhưng chung quy chàng chỉ là người phàm."

"Nhưng trên người ngô có thần lực, độ cho nó, có lẽ có thể đánh một trận."

"Vậy còn phụ thân thì sao? Phụ thân phải tính sao bây giờ?"

"Thần quân mất đi thần lực vẫn là Thần quân, nếu nó thành công, đương nhiên cả nhà đều vui. Từ đây Cảnh Từ thân mang thần lực, cũng coi như bồi thường cho nó. Nếu nó thất bại, thần thạch nổi giận thì ngô cũng không chịu nổi."

Nam Mịch quay đầu nhìn về phía Thần quân, lúc này mới phát hiện, mấy năm nay Thần quân đã thật sự già rồi, ánh mắt ngài dừng ở một điểm ánh sáng mặt trời nơi xa. Ngài vốn ôm tâm tư phải chết không có đường khác khi bày mưu những chuyện này, cho nên mới nghiêm khắc bồi dưỡng Nam Tu, ngài sợ sau khi mình chết, thiên hạ sẽ loạn, mới sốt ruột cho Nam Mịch tu linh, sợ nữ nhi không có cách nào tự bảo vệ mình.

Ngài vẫn luôn che giấu những việc này trong lòng, không nói với ai, sợ thần thạch tức giận sẽ liên lụy đến người khác.

Triển khai phương pháp khôi phục và cải cách Hỏa tộc trước mặt người trong thiên hạ là muốn nói cho người kế nhiệm vị trí Thần quân tương lai, Nam Tu về tâm nguyện của ngài. Muốn nói với Nam Tu không cần nghe theo sắp đặt của thần thạch, giẫm đạp người vô tội.

"*Ngô tự cho đã tính toán tốt, vào lúc một chi này của chúng ta hoàn toàn suy thoái thần thạch sẽ giáng thiên dụ xuống, chọn một mạch Nam thị mới để kế nhiệm hoàng quyền, đến lúc đó nhiều nhất cũng chỉ ảnh hưởng một nhà chúng ta, chỉ khổ cho con của ngô.*" *Ánh mắt Thần quân dời xuống.*

Không biết từ khi nào Nam Tu đã đứng dưới mái hiên, theo ánh mắt phụ thân nhìn về nơi xa.

Hiếm khi Thần quân cười từ ái với Nam Tu, ngài đột nhiên dịu dàng nói: "*Lên đây, Tu nhi.*"

Nam Tu lắc mình bay lên nóc nhà: "*Chuyện phụ thân làm là chuyện lớn, con và Mịch nhi sẽ không sợ.*" *Giọng điệu y cũng hiếm thấy mang theo mấy phần làm nũng chơi xấu, quay mặt đi, vẫn rất dễ thấy được hốc mắt y đỏ lên.*

Thần quân nắm lấy bờ vai y: "*Đáng tiếc, ngô kế hoạch như vậy mà vẫn không thắng nổi mệnh số, hiện tại gánh nặng này rơi lên người muội muội con.*"

Nam Tu quay đầu nhìn Nam Mịch: "*Mịch nhi, nhất định muốn đi?*"

"*Ca ca, huynh ở nhà phải thật nỗ lực, phụ tá phụ thân thi hành chính sách cải cách Hỏa tộc, chuyện huynh định mở khoa cửa cho người xương cốt yếu ớt, cho bọn họ nơi cư trú khác, nhớ phải nói với phụ thân. Chuyện dưới đất xin giao cho các huynh, chuyện trên trời cứ giao cho muội, còn nữa, chuyện huynh Thông Thần, rốt cuộc muốn đến bao giờ mới nói với phụ thân?*"

Lúc này Thần quân mới quay đầu nhìn y, thật bất ngờ: "*Con giấu cũng kĩ nhỉ.*"

Nam Tu hơi mất tự nhiên chớp mắt hai cái: "*Bên cạnh người có thiên tài như Cảnh Tầm Nhiên, sao có thể thấy con xuất sắc chứ. Tên nhóc Cảnh Tầm Nhiên kia, cái gì cũng nói với Mịch nhi.*"

"*Con và Tầm Nhiên không giống nhau, nó là cao thủ số một lên trời xuống đất không gì không làm được, còn con có tài Đế Vương không ai sánh bằng. Nhìn rõ toàn cục, cũng nhìn thấu chỗ không quan trọng, đây*

mới là ưu điểm của con."

"Ừm... dù sao Cảnh Tầm Nhiên cũng phải làm thần tử của con." Nam Tu được phụ thân khen, ngược lại trên mặt không giấu được, lẩm bẩm một câu xong cũng không nói thêm gì.

Quả nhiên, ngày thứ hai, Thần quân bày một bữa tiệc, chúc mừng Thánh Điện hạ Thông Thần.

Lúc này trong ngoài triều dã mới phản ứng lại, Thánh Điện hạ Nam Tu vốn cũng là kỳ tài trăm năm khó gặp. Chỉ là so với trên có Thiên cổ nhất Đế, Thần quân hùng tài đại lược, dưới có Điện chủ Chá Phàm điện, thiên tài tu hành Hỏa tộc trăm năm khó được, Cảnh Từ.

Lại thêm y có tính tình không thích xuất đầu lộ diện quá thu hút người khác, ném tất cả hư danh ra sau đầu. Ngược lại khiến cho mọi người không nhìn thấy vị Thánh Điện hạ thân mang năng lực lớn này.

Trong bữa tiệc, Thần quân khen Nam Tu: "Nhi tử của ngô, Chi Qua, chắc chắn là Đế Vương Cửu châu trăm triệu năm khó gặp được."

Trong bữa tiệc có rất nhiều quý tộc Nam thị và đại thần đều nhìn sang, Nam Tu hơi kinh ngạc nhìn về phía phụ thân, từ nhỏ đến lớn hình như phụ thân chưa từng khen y, đối diện với đôi mắt dịu dàng khác thường của phụ thân, y mới gật đầu, đáp lại một nụ cười.

Chương 40: Hồng trang (1)

Buổi lễ Thông Thần của Nam Tu cực kỳ long trọng, điều duy nhất không hoàn mỹ chính là Cảnh Từ không đến, dường như có vẻ rất không coi trọng y.

Cho nên sáng sớm ngày thứ hai y đã đến Chá Phàm điện tìm Cảnh Từ, kết quả chỉ có A Mạch ở đó, nói từ khi bọn họ đi Thanh châu về, trước sau Cảnh Từ vẫn chưa về Chá Phàm điện, luôn ở lại Hoa lâu.

Vừa nghe đến Hoa lâu, Nam Tu càng tức giận, nhấc chân đi Hoa lâu.

Kết quả, đến Hoa lâu, Chung Mi đang thay quan phục: "Cảnh Từ? Sáng sớm đã đi rồi, không phải là kêu ta đến Chá Phàm điện chống cho hắn đây sao, thật coi ta là lừa chắc..."

Không đợi hắn ta nói hết, Nam Tu đã hỏi: "Hắn đi đâu?"

"Không phải muốn cùng phụ thân ngươi..."

"Ta đi!" Nam Tu chợt lóe thân biến mất.

Chung Mi: "Đây là tật xấu gì thế hả? Có thể để người ta nói hết lời không?"

Hôm nay Cảnh Từ và Thần quân bày huyễn kính trên đại điện, vào huyễn kính tỷ thí, sao có thể quên việc này được chứ! Nam Tu đến cửa đại điện vừa khéo nhìn thấy Cảnh Từ còn chưa kịp đi vào, không đợi y kịp bước tới thì Nam Mịch đã bất ngờ xuất hiện.

Nàng tiến lên một bước ngăn Cảnh Từ lại: "Cảnh Từ, sao chàng lại gạt ta? Nếu không phải tối hôm qua ca ca nói cho ta biết, chàng còn muốn gạt ta sao?"

Cảnh Từ dùng khóe mắt liếc Nam Tu.

Nam Tu: "..." Ta uống nhiều quá.

Cảnh Từ không dư hơi sức đi mắng y, trả lời Nam Mịch: "Nhiều ngày nay ta đều ở Hoa lâu theo Sở Khương Dũ học tâm kinh, tiến bộ rất nhiều, đừng lo lắng."

"Phụ thân ta là người mà chàng chỉ học mấy ngày đã có thể so chiêu dưới tay ông ấy sao, Cảnh Từ, chàng..."

Cảnh Từ duỗi tay kéo nàng qua, ôm vào trong lòng, cắt ngang lời nàng định nói: "Mịch nhi, hãy để ta làm chút chuyện cho chúng ta, được không, tin ta."

"..." Sau một lúc lâu im lặng, Nam Mịch mới đáp; "Được, biết rồi, ta tin chàng."

Lúc này Cảnh Từ mới buông Nam Mịch ra, vuốt tóc mai của nàng: "Được, chờ ta ra ngoài sẽ cầu thân với Thần quân."

Hắn nhấc chân muốn đi vào trong điện lại bị Nam Mịch kéo lại.

Nam Mịch chớp chớp mắt với hắn: "Chàng cúi thấp một chút, ta không với tới chàng."

Hắn đành phải khom lưng theo lời nàng, đưa lỗ tai qua, còn cho là Nam Mịch muốn nói gì, kết quả Nam Mịch nâng mặt hắn, hôn lên trán hắn một cái: "Bình an trở về." Ta ở ngoài chờ chàng.

Cảnh Từ giương mắt nhìn nàng, gật đầu: "Ừm."

Lúc này hắn mới đầu không ngoảnh lại đi thẳng vào đại điện.

Trên đại điện ngoại trừ Thần quân đang đợi hắn còn có rất nhiều trọng thần trong triều, cùng với rất nhiều quý tộc Nam thị có uy tín danh vọng.

Cảnh Từ quỳ xuống hành lễ: "Cảnh Từ tại đây xin được đánh một trận với Thần quân."

Người trên đại điện nhìn lẫn nhau, không ai dám nói lời nào.

Thần quân bay xuống trước mắt Cảnh Từ: "Đứng lên đi, ngô đáp ứng ngươi, nếu trong vòng trăm chiêu của ngô ngươi không chết, ngô sẽ đáp ứng ngươi một nguyện vọng, nhưng nếu ngươi không sống nổi qua trăm chiêu, vậy thì phải tự chịu hậu quả."

"Vâng."

Lúc này người trên điện mới bắt đầu giao lưu bằng những ánh mắt phức tạp, đều là mấy kẻ đã thấy nhiều việc đời, không chết trong vòng trăm chiêu của Thần quân là tu vi bậc nào chứ.

"Nhưng hiện tại ngươi giữ chức vị quan trọng, không gánh nổi nguy hiểm như vậy, ngô tạm thời sắp xếp Cảnh Mạch xử lý sự vụ của Chá Phàm điện, mọi việc báo lại cho Thánh Điện hạ, ngươi bỏ chức vị xuống rồi hãy tiến vào ảo cảnh."

Vừa có người muốn hỏi Cảnh Mạch là ai, Nam Tu đã kịp thời tiến vào hành lễ: "Nhi thần đã biết, Cảnh Mạch là một tay nhi tử bồi dưỡng ở Thần vệ quân, năng lực có đủ, xin phụ vương hãy yên tâm." Làm giả một cái thân phận trong địa bàn của y, vẫn rất dễ dàng.

Lúc này mới chặn được miệng chúng thần.

Người của Thánh Điện hạ, còn có gì hay mà hỏi. Hiện tại Thánh Điện hạ đã Thông Thần, chuyện giữa phụ tử người ta càng đừng mơ chen vào.

Cảnh Từ lại đáp một tiếng vâng.

Theo Thần quân tiến vào huyễn kính.

Huyễn kính là đích thân Thần quân bày, vốn là sắp đặt theo suy nghĩ của ngài, chỉ là Cảnh Từ không ngờ đến sẽ phỏng chế theo cảnh trí của Đế Thích Thiên.

Thần quân đứng trên đám mây quanh Đế Thích Thiên, mặt đối mặt nhìn hắn: "Phía sau ta chính là vị trí của thần thạch, nếu ngươi có thể ra ngoài, cùng Mịch nhi lên trời, hiểu biết tình huống một chút cũng rất có ích."

Đâu tiên Cảnh Từ hơi kinh ngạc, sau đó gật đầu đáp vâng.

"Huyễn kính này ngô đã chuẩn bị cho ngươi từ sớm, chỉ là không ngờ đến sẽ dùng với hình thức này, chẳng qua cũng tốt, trăm sông đổ về một biển mà thôi."

Cảnh Từ nghi hoặc: "Cho ta?"

"Chờ ngươi ra ngoài, hỏi Mịch nhi đi."

Thần quân vươn tay làm ra một tư thế "mời", Cảnh Từ không dám lơ là, bay lên lui về phía sau vài thước.

Thần quân gật đầu, khoảng cách này là thích hợp nhất, có thể né tránh công kích mình không đỡ nổi của đối phương, cũng có thể đưa đối phương vào trong phạm vi công kích của mình.

Gần như không mất thời gian cân nhắc, Cảnh Từ đã ra tay, hắn duỗi tay hóa ra một đạo ánh sáng đỏ đều bị ngăn cản trước mặt Thần quân, mà cho đến bây giờ Thần quân vẫn còn chưa ra tay.

Có lẽ là nhận ra ý tưởng của Cảnh Từ, Thần quân nhẹ nhàng vươn tay phải, không đợi hắn nhìn rõ động tác tay của Thần quân, một đạo ánh sáng mạnh mẽ màu lục hóa lưỡi dao, bên trên còn vờn quanh những sợi ánh sáng màu vàng đã bay ngang lại đây.

Cảnh Từ tránh thoát, bởi vì một chiêu công kích vừa rồi của hắn tiêu hao một chút thể lực, cho nên vị trí xiêm y nơi bả vai bị cắt rách một lỗ.

Ngay vào lúc Cảnh Từ cho rằng Thần quân sẽ nhân cơ hội ra tay, Thần quân bỗng không động nữa.

Cảnh Từ thở hổn hển hai hơi, hắn đột nhiên phản ứng lại.

Huyễn kính này có vấn đề!

Không có linh lực để hắn hấp thu, nhưng dường như nơi này có linh lực cuồn cuộn không ngừng cung cấp cho Thần quân, đại khái là bởi vì đây là huyễn kính do Thần quân bày ra.

Vì thế hắn lập tức thay đổi sách lược, không ra tay nữa, trì hoãn tiêu hao thể lực, linh lực hữu hạn thì chỉ có thể dùng theo trù tính.

Quả nhiên thấy hắn không động nữa, Thần quân lập tức ra tay, chính là cái loại công kích vừa rồi, không thể nói là trí mạng nhưng lại khiến Cảnh Từ phải dùng hết sức tập trung ứng phó, chỉ mới mười mấy chiêu, hắn đã thấy hơi mệt.

Lúc này Thần quân lại đột nhiên dừng tay, Cảnh Từ chớp lấy cơ hội đánh ra một đạo ánh sáng đỏ về bên trái Thần quân.

Gần như là công kích mạnh nhất của hắn lại vẫn không đánh trúng Thần quân, đến tay Thần quân cũng chưa từng động, hơi kinh ngạc nói: "Ngươi tìm được bản tâm kinh kia rồi? Khó trách ngô cảm thấy ngươi ra tay nhanh nhẹn hơn rất nhiều." Sau đó lại gật đầu tán dương.

Nhưng mà Cảnh Từ thật sự không còn tinh lực đi đáp lời Thần quân.

Đến bây giờ Thần quân vẫn còn chưa ra tay.

Thần quân đột ngột ra tay, gần như không đợi Cảnh Từ kịp phản ứng đã đánh trúng hắn, cũng may khi vừa đánh trúng hắn, hắn đã mau chóng lui về phía sau vài bước, tuy rằng vẫn khó tránh khỏi bị đánh trúng nhưng cũng không trúng điểm quan trọng.

Lúc này hắn mới hiểu được, ngày ấy trên đại điện, Thần quân cho hắn một chiêu đều đã thu lại lực, quả thực chính là không dùng lực.

Hắn khụ một tiếng, yết hầu đã có vị rỉ sắt.

Gần như không chút do dự, hắn lập tức ra tay, vẫn là công kích cực mạnh, đánh xuống bên chân Thần quân, quay người lại thêm một đòn trước mặt Thần quân, bị Thần quân đỡ được.

Hắn thấy Thần quân đỡ được vẫn rất vui mừng, rốt cuộc không còn như khi vừa mới bắt đầu, Thần quân đến động cũng chưa cần, chứng minh hắn cũng không yếu đến loại trình độ đó.

Vẻ mặt Thần quân khẽ biến: "Hử? Ngươi của bây giờ càng mạnh hơn so với lúc trước, trình độ này, khắp Cửu châu cũng không được mấy người có tư cách ra tay với ngươi đâu."

Đúng là rất mạnh nhưng còn chưa đủ, rốt cuộc ít nhất cái vị trước mặt này không chỉ có thể ra tay với hắn mà còn rất thành thạo, thậm chí bất cứ lúc nào cũng có thể một chiêu trí mạng.

Gần như Thần quân vừa dứt lời, công kích của ngài đã đến trước mặt hắn, lần này Cảnh Từ thật sự không né tránh, mạnh mẽ chịu một chiêu, hắn nửa quỳ trên mặt đất, cuối cùng ngụm máu bị nghẹn ở cổ họng đã bị khạc ra.

Hắn lau đi vết máu bên khóe miệng, nhiễm đỏ cả ống tay áo.

Cảnh Từ trong trạng thái chiến đấu, hầu như không bỏ tâm trí đi cảm nhận đau đớn, hắn bay người qua, công kích hai chiêu trên dưới Thần quân, hai chiêu này dừng lại ở hai điểm phía sau Thần quân, nhân lúc hắn gần bên cạnh Thần quân cũng gấp rút ra tay.

Cảnh Từ đến gần cũng đã có chuẩn bị, tránh được vài lần, bị trúng hai lần, hắn cảm thấy hình như xương sườn của mình bị gãy hai cây rồi, có hơi khó thở.

Mà ánh sáng lam trong tay Thần quân vẫn đang đuổi theo hắn không biết mệt, sau khi tránh thoát mấy chục lần, phần cuối cùng hắn đành phải đỡ lấy.

Lưỡi dao màu lam lóe từng đợt ánh sáng vàng kia nằm ngang trước mặt hắn, hắn dùng lưỡi dao màu đỏ trong tay đỡ lấy. Không đợi hắn chống đỡ xong một chiêu này, chiêu tiếp theo của Thần quân đã đến, hắn đành phải dốc hết sức lực nghiêng người về phía trước tránh đi, y phục sau lưng cũng bị cắt rách.

Cắt vào lưng hắn, khoét ra một lỗ hổng, máu tươi tràn ra lập tức nhiễm đỏ y phục.

Linh lực hắn vừa cạn hết, bỗng nhiên chợt lóe linh quang, hắn lại duỗi tay ra, hấp thu linh lực lần nữa, chỉ là sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Thần quân tán dương gật gật đầu: "Ừm, tìm linh lực trong máu mình để hấp thu, đối với bản thân cũng đủ tàn nhẫn."

Hắn là nhục thể phàm thai, vạn vật trên đời đều có linh, bản thân máu thịt hắn cũng có linh lực, chỉ là không nhiều lắm, nhưng đối với một người có tu vi không cao đã là rất nhiều rồi, ít nhất đủ dùng.

Hắn vội tiến lên mấy bước, công kích của Thần quân đã ở ngay trước mắt, hắn lại cứ như không thấy gì mà lao về phía trước. Lưỡi dao linh lực màu lanh điểm vàng kia xuyên qua xương bả vai hắn, trong tay hắn dùng hết sức lực đánh ra một kích rơi xuống dưới chân bên phải Thần quân.

Hắn mới chống hai gối quỳ trên mặt đất.

Vết thương trên xương bả vai đã không còn máu chảy ra nữa, thịt miệng vết thương mở ra, để lộ ra thịt màu hồng nhạt bên trong.

Hắn thấp giọng cười khẽ hai tiếng, khàn giọng mở miệng: "Trận thành."

Công kích đánh hụt rơi bên chân Thần quân đột nhiên biến thành đường lửa đỏ vờn quanh ngài, hình thành một trận pháp phiếm lửa đỏ, bao vây kín mít Thần quân bên trong.

Đầu tiên Thần quân hơi kinh ngạc, sau đó nói: "Ồ, hóa ra là tính toán này, Tầm Nhiên, trận pháp này ngô chưa từng thấy, là luyện từ bản tâm kinh kia sao?"

Bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt Cảnh Từ gần như trắng bệch, thật sự không có sức lực mở miệng nói chuyện, hắn chỉ đành gật gật đầu.

Thần quân gật đầu hết sức tán thưởng, sau đó duỗi tay sờ lên trận pháp, lại rút tay về như bị bỏng: "Trận pháp này rất lợi hại, chỉ là vết thương của ngươi quá nặng."

Sau đó Thần quân lại hỏi: "Ngô còn có bao nhiêu lần cơ hội ra tay, đến một trăm không?"

Cảnh Từ nặng nề thở hổn hển một hơi: "Còn có... hai mươi mốt lần."

"Ừ, vậy hãy nhìn xem, ngô mở trận pháp này của ngươi dùng đến bao nhiêu chiêu." Rốt cuộc Thần quân cũng ra tay, nước chảy mây trôi, dù thân bị vây trong trận nhưng phong tư vẫn lỗi lạc.

Thế nhưng Cảnh Từ lại hết sức căng thẳng, hắn đã không còn nhiều sức lực để thừa nhận công kích của Thần quân, linh lực trong thân thể đã tiêu hao gần như cạn kiệt, hiện tại hắn đành phải nắm chắc thời gian nghỉ thở dốc.

Trong lòng thầm đếm xem Thần quân phá trận dùng mấy chiêu: mười ba, mười bốn,... mười bảy, mười tám...

Trận phá.

Thần quân bay lên không trung, trận pháp quanh thân hóa thành hư vô.

Ngài bỗ nghễ liếc mắt nhìn Cảnh Từ đang miễn cưỡng đứng lên một cái, Thần quân chỉ vẫy vẫy tay, Cảnh Từ lại phải dùng toàn lực đỡ, ngăn được hai chiêu.

Có lẽ là bản năng cầu sinh, trong cơ thể bỗng nhiên tìm được một sợi linh lực không thuộc về hắn, dịu dàng mà mạnh mẽ, hắn không nghĩ được nhiều, trực tiếp lấy ra dùng, tiếp được một kích cuối cùng của Thần quân.

Hắn quỳ xuống đất nhìn ánh sáng vàng tan đi trong tay.

Cảnh Từ ban đầu hơi sửng sốt, lại nhớ đến cái hôn của Nam Mịch trước khi tiến vào đại điện.

Hóa ra, đó chính là lời chúc phúc của thần.

Thần quân đi đến, ngồi xổm xuống vỗ vỗ bả vai hắn; "Không tệ, ngươi thắng."

Cảnh Từ đã không còn dư hơi sức để nói chuyện, chỉ ngước mắt nhìn lên ông lão ôn hòa khác thường trước mặt này, gần như muốn trợn mắt một cái đã ngất xỉu đi. Từ khi sinh ra hắn đã mang thiên phú.

Suốt đời này đều chưa từng thấy người nào cùng thế hệ có thiên phú mạnh hơn.

Dường như chưa từng chịu thất bại, dù có cũng là tiền bối có tu vi cực mạnh.

Thần quân ngồi xổm trước mặt hắn, giọng nói dịu dàng như trưởng bối trong nhà: "Ngươi đã rất lợi hại rồi, Tầm Nhiên, nếu không phải ta có thần lực, khả năng cũng phải tốn không ít sức lực đâu."

Cảnh Từ chớp chớp mắt, không biết vì sao có hơi muốn khóc, chẳng qua không có sức.

Thần quân lại giơ tay lau đi mồ hôi cùng với vết máu chưa kịp khô trên mặt Cảnh Từ, sau đó chợt nói: "Mịch nhi, ngộ giao cho con, con đủ mạnh, có thể bảo vệ con bé, đủ thông minh, có thể giúp con bé, quan trọng nhất là, con đủ yêu con bé."

Lực lượng cuồn cuộn không dứt, ấm áp mà mạnh mẽ xẹt qua mỗi một tấc linh mạch của Cảnh Từ, vết thương sau lưng cùng với vết thương há miệng trên xương bả vai đều khép lại, ngay cả vết trầy da trên mặt và trên tay cũng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được lành lại.

Cảnh Từ đột nhiên hơi hoảng hốt: "Thần quân, quân thượng! Ngài làm gì vậy? Làm gì! Không cần! Không..."

"Câm miệng." Thần quân mở miệng cắt đứt, trên mặt có hơi mệt mỏi: "Bày ra cái dáng vẻ sinh ly tử biệt này làm gì?"

"Ta... ta..." Cảnh Từ vội đến đổ mồ hôi: "Ngài..."

"Ngô độ thần lực cho con, học bản tâm kinh kia cho tốt, Sở Khương Dũ chịu dạy con, phải học với hắn cho tử tế, đừng có giở tính tình ra lại không để ý đến ai." Thần quân duỗi tay phủ lên quần áo bị xé rách của hắn, y phục dần dần khôi phục: "Tương lai cùng Mịch nhi lên Đế Thích Thiên cũng có thể góp một phần lực, không đến mức đứng trơ mắt, nghẹn đến chết."

Cảnh Từ lại càng hoảng sợ: "Nhưng mà... Thần quân không còn thần lực làm sao đây... thế nào..."

Có thể do chưa từng thấy Cảnh Từ cũng có lúc chật vật như vậy, Thần quân lại cười: "Được rồi, ngô thống trị thiên hạ chưa bao giờ dựa vào thần lực, không có thần lực, ngô vẫn là Thần quân, hơn nữa là Thần quân con không đánh lại."

Thần quân đứng lên, không thèm quản hắn nữa, chỉ để lại một câu; "Được rồi, đi ra ngoài thôi."

Ngài vung tay lên, huyễn kính biến mất, Cảnh Từ quỳ gối giữa đại điện. Thần quân đã ngồi trên quân vị: "Cảnh Từ, ngô có thể đáp ứng một thỉnh cầu của ngươi."

Người trong điện đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn Cảnh Từ, thậm chí là hoảng hồn.

Hóa ra, Cảnh Điện chủ đã mạnh đến mức này rồi....

Qua hồi lâu Cảnh Từ mới lấy lại tinh thần: "Thần... thần muốn từ chức Điện chủ Chá Phàm điện."

Ánh mắt khiếp sợ bắn về phía hắn càng nhiều.

"Ngô chuẩn."

"Chẳng qua." Thần quân nhìn về phía Nam Mịch đang ở cửa đại điện, chớp chớp mắt nhẹ gần như không thấy rõ với nàng: "Công chúa cũng đã đến tuổi gả chồng, ngô thấy tuổi Tầm Nhiên cũng không còn nhỏ, không bằng làm hiền tế của ngô đi? Thế nào? Tương lai vẫn có thể phân ưu vì nước."

Cảnh Từ hòa hoãn hơn nửa ngày mới cúi đầu nói: "Thần tuân chỉ."

Nguyên Điện chủ Chá Phàm điện Cảnh Từ ăn hơn một trăm chiêu dưới tay Thần quân, lông tóc không tổn hao gì ra khỏi huyễn kính, Thần quân tiếc tài, tuy rằng thuận theo ý hắn miễn đi chức vị này nhưng lại gả thấp Công chúa cho hắn, sau này làm phò mã vẫn là người của hoàng gia.

Rốt cuộc cũng là Thần quân, gõ một bàn tính hay.

Trên dưới trong triều không ai dị nghị.

Tuy Thần quân độ thần lực trên người cho Cảnh Từ, những vết thương lớn của hắn đều đã được chữa khỏi, nhưng linh lực gần như đã cạn sạch cũng đủ khiến hắn phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian. Cảnh Từ dưỡng thương ở Chá Phàm điện, Nam Tu thay Nam Mịch đến thăm hắn: "Quả nhiên trước mặt thực lực tuyệt đối, những âm mưu quyền lợi kia đều chẳng là gì cả."

"Công chúa thế nào? Đừng để nàng lo lắng cho ta."

Nam Tu liếc hắn một cái: "Theo tập tục, trước hôn lễ không thể gặp mặt, bằng không con bé đó đã muốn đến đây uống rượu chúc mừng với ngươi ba ngày ba đêm rồi, lo lắng cái gì? Ngươi và phụ thân ta diễn một màn kia chính là đã hoàn mỹ kết thúc."

"Các ngươi đều biết kế hoạch của Thần quân sao?" Sắc mặt Cảnh Từ hơi tái, thần lực trong cơ thể chưa thể nắm giữ hoàn toàn, vào mỗi đêm đều hoặc ít hoặc nhiều tra tấn hắn.

"Bày mưu cái gì? Khi ngươi ra khỏi huyễn kính, không phải ta đã nói hết với ngươi rồi sao?"

"Từ khi ta sinh ra đã bị ông ấy chọn, các ngươi đều biết kế hoạch này nhỉ?" Giọng điệu Cảnh Từ rất nhạt, nghe mà lạnh buốt.

Nam Tu im lặng.

"Khó trách một cô nhi không cha không mẹ như ta sẽ được Điện chủ Chá Phàm điện nhìn trúng, dẫn về Chá Phàm điện. Khó trách lão Điện chủ dốc lòng bồi dưỡng ta, khó trách quân thượng trọng dụng ta như vậy, hóa ra ta là một lưỡi dao sắc bén của Thần quân."

"Ngươi nói chuyện kiểu gì thế hả, Cảnh Tầm Nhiên, đúng, phụ thân ta đúng là có kế hoạch, nhưng đó là vì bản thân ông ấy sao? Là vì thiên hạ, ông ấy độ thần lực cho ngươi, từ nay về sau cùng vinh hoa chung hoạn nạn, nếu ngươi chết, ông ấy cũng đâu sống nổi." Nam Tu nói mà trong lòng không có điểm tựa, miễn cưỡng chống đỡ được khí thế của Thánh Điện hạ.

"Ta muốn gặp Thần quân."

"Phụ thân ta không gặp ngươi, không còn thần lực, ông ấy cũng cần tu dưỡng cẩn thận."

Cảnh Từ không nói gì nữa.

Hai người tự mình dỗi, cuối cùng vẫn là Nam Tu lên tiếng trước: "Nói đến cùng, phụ thân ta và lão Điện chủ cũng chỉ là muốn bồi dưỡng ngươi, đối tốt với ngươi nhiều năm như vậy ta đều xem ở trong mắt, khi đó ngươi mới bao lớn, tính tình lại cứng như sắt đá, dù cho có ngả bài với ngươi thì kết quả cũng có thể tốt hơn bao nhiêu chứ."

Cảnh Từ nhìn y một cái: "Cút."

Nam Tu vừa đi, bên cạnh không còn ai ồn ào, ngược lại yên tĩnh hẳn.

Tuy rằng tên Nam Tu này nói chuyện hơi khó nghe nhưng đúng là có mấy phần đạo lý, hắn trước kia có đức hạnh gì bản thân vẫn tự biết lấy. Hắn sinh ra đã hung ác, vô tình, nếu bảo hắn hy sinh bản thân tác thành cho thương sinh, hắn nhất định sẽ suốt đêm cuốn gói đệm chăn chạy lấy người.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, là bắt đầu từ khi lão Điện chủ đầy miệng nhân nghĩa đạo đức dạy dỗ, hay là bắt đầu từ khi nhận nuôi A Mạch, cũng có lẽ là bắt đầu từ khi cứu đám người Hỏa tộc kia, hoặc bắt đầu từ khi gặp được Công chúa.

Tuy hắn không muốn thừa nhận, nhưng vướng bận đối với hắn trên đời này càng ngày càng nhiều, không biết từ khi nào, hắn dường như cũng đã mềm mại đi.

Giống như làm chút gì đó cho thế gian này cũng không tệ, huống chi đây còn là Nam Mịch phải làm.

Nghĩ như vậy, lại nhớ lại chỗ tốt ngày thường Thần quân và lão Điện chủ đối xử với hắn, Cảnh Từ lại đột nhiên cảm thấy như được trấn an. Quản bọn họ có mục đích gì, tóm lại vẫn là vì tốt cho hắn, huống chi bây giờ ngay cả nữ nhi nhà mình Thần quân cũng đã cho hắn, hắn còn mong đợi gì hơn.

Vết thương của Cảnh Từ còn chưa dưỡng tốt, hai lão già sắp về trời Chung Mi và Sở Khương Dũ đã đến.

"Nghênh thú Công chúa, ta nói Cảnh Điện chủ... à không, hiện tại phải gọi là Phò mã, có phải ngài cũng nên chuẩn bị một ít sính lễ không?" Chung Mi mặc một thân trắng, ngược lại càng tăng thêm nét phong tình cho đôi mắt phượng của hắn ta.

Sở Khương Dũ bên cạnh cũng tiếp lời: "Không phải sao, trong cung đã bận như nước sôi rồi kìa."

Cảnh Từ liếc nhìn một thân trắng của Sở Khương Dũ: "Thế nào? Hai người các ngươi mặc áo tang đến chuẩn bị hôn lễ cho ta?"

Mắt thấy sắc mặt Sở Khương Dũ ảm đạm xuống, quả nhiên Chung Mi mở miệng: "Tên đồ đệ xui xẻo của hắn ta không còn, mới vừa đi mấy ngày trước, còn chưa kịp thay ra, đúng là không may mắn, ở đây ngươi có y phục không? Hai ta thay một bộ khác."

"Dịch Trọng Nhiên?" Cảnh Từ lắp bắp kinh hãi, nhìn về phía Sở Khương Dũ nghẹn ra một câu: "Nén bi thương."

"Ôi." Sở Khương Dũ quay mặt đi, nhìn trà trên bàn nói: "Đã sớm biết nó cũng đến lúc rồi, tâm nguyện cũng đã rõ, thân thể kia của nó có sống cũng là chịu tội."

Cảnh Từ cũng không nhiều lời, giữa thầy trò bọn họ đều có ăn ý: "Nghe nói Chung Lâu chủ từ chức ở Chá Phàm điện? Nam Tu cũng chịu thả ngươi đi?"

"Tên nhóc kia còn giữ được ta sao? Ta lười phải làm việc, ở trong lâu của ta nghe khúc uống rượu sung sướng biết bao, con nuôi kia của ngươi, à không, Cảnh Mạch, Cảnh Mạch rất thông minh, để Sở Khương Dũ ở lại dạy nó rất tốt." Chung Mi dựa vào lưng ghế, ngồi không ra cái dạng gì.

Cảnh Từ nghe vậy nhìn về phía Sở Khương Dũ: "Ngươi đồng ý ở lại không?"

"Tên nhóc A Mạch kia rất hợp tính ta, dù sao về y lư cũng không thú vị, thiên phú thằng bé kia cũng không kém, nếu không phải qua nhiều năm rồi không tu Hỏa linh thuật dẫn đến chậm trễ thì cũng là một khối nguyên liệu tốt." Sở Khương Dũ ngồi xuống cạnh Chung Mi, câu được câu không đáp lời, móc hạt dưa từ trong túi ra cắn.

Cảnh Từ buông sách trong tay, liếc lão một cái: "Sở tiên sinh, ngươi sẽ không còn có kế hoạch khác đâu nhỉ?"

"Ta có thể có kế hoạch gì?" Sở Khương Dũ cười mỉa một tiếng.

"Từ sau khi ngươi bắt mạch cho Công chúa ở quận Sùng An thì không hề ngừng nhỉ?" Trong ánh mắt hắn nhìn về phía lão có mấy phần không có ý tốt.

Bị Cảnh Từ nhìn với ánh mắt lạnh buốt, Sở Khương Dũ cũng không nhịn được rùng mình một cái: "Ôi, ngài thế là hiểu lầm ta rồi, ta đi quận Sùng An là do mấy ngày nay tên lông tím Phạm Giác Giác kia tìm ta khắp nơi có hơi chặt, ta sợ y lư kia của ta bị tìm ra nên mới muốn ra ngoài đi lại, ai ngờ lại đụng phải các ngài, đây là duyên phận."

"Vậy sao, vậy Công chúa bị thuật Dị Hoán chuyển đến chỗ ngươi cũng là duyên phận?"

"Ngươi nhìn đi, ngươi nhìn đi, Lâu chủ, ngươi phân xử đi." Sở Khương Dũ suýt nữa từ ghế dựa chồm lên: "Thuật Dị Hoán này vốn là chú quyết biến hóa tùy theo năng lực cao thấp của người thi thuật, cái này liên quan gì đến ta, cũng có phải ta thi thuật đâu."

Chung Mi đột nhiên bị điểm danh, đánh mắt sang, chép chép miệng, không lên tiếng: Đừng kéo ta vào, tên nhãi Cảnh Từ này mang thù lắm...

Cảnh Từ không chịu buông tha: "Được, vậy ngươi đang ở Thanh châu yên ổn, sao lại đến Thần đô? Cùng chúng ta đi đến Đồ sơn, sao ta cứ luôn cảm thấy ngươi đang tự ném mình vào cùng? Sở tiên sinh."

"..." Sở Khương Dũ bị hỏi đến chỗ chột dạ, ánh mắt trốn tránh: "Cái này à, nói ra dài lắm, ta không phải đi gặp tên nhãi Dịch Trọng Nhiên kia sao, nó nói hết những việc này cho ta, lúc ấy ta mới đoán được kế hoạch của Thần quân, ta bèn nghĩ đến Thần đô bàn bạc với ngài đó. Ai mà ngờ được ngài lại bị Thần quân đả thương, ta cũng không tiện cho ngài thêm ngột ngạt, sau đó thì vẫn luôn không tìm được cơ hội gặp ngài, Chung Lâu chủ có thể làm chứng, ta đến đây với hắn."

"Đừng có nhìn ta." Chuông cảnh báo của Chung Mi lập tức reo vang: "Ta chỉ là đến đây kiểm tra việc làm ăn, thuận tay dẫn hắn một đoạn đường, những tâm tư vòng vo kia của hắn ta không hề tham dự đâu."

Sở Khương Dũ liếc mắt một cái trừng hắn ta: "Sau đó lại đi lên phía Bắc cũng là các ngài mời ta đi mà, Thần quân đã lên tiếng, một đại phu như ta có thể kháng chỉ sao."

Cảnh Từ cười lạnh một tiếng: "Không ngờ Sở tiên sinh bày mưu đặt kế, lại không tính ra được thân phận của Công chúa."

"..." Sở Khương Dũ thở dài như đã nhận mệnh: "Được được được, ta thừa nhận, lần đầu tiên bắt mạch cho Công chúa ta đã nhận ra linh mạch của nàng khác hẳn với người thường, ta chỉ cảm thấy có thể là thiên phú dị bẩm. Sau đó Công chúa bị thuật Dị Hoán đưa đến chỗ kia của ta, ta đoán đến tám phần là

Công chúa có quan hệ với tảng đá trên Đế Thích Thiên, sau đó tên nhãi Dịch Trọng Nhiên kia nói cho ta một ít chuyện bí mật cung đình, ta mới cảm thấy... ừm..."

"Ngươi chợt cảm thấy Công chúa thân mang thần lực, có thể dùng một chút, ngươi cố ý để Công chúa ở lại Thanh châu, cho Công chúa thấy những người xương cốt yếu ớt kia, còn có thuyền quỷ, ngươi chính là muốn nàng phá bỏ phong ấn, không thể không đánh một trận vì nhân gian." Cảnh Từ nhìn lão chằm chằm, hai mắt trắng đen rõ ràng cú nhìn chăm chú khiến Sở Khương Dũ không có chỗ dung thân.

"... Ha ha, vậy phò mã gia ngài xem, ngài và Công chúa phu thê cùng lên trời, phần thắng chung quy lớn hơn một chút. Nếu dựa vào tính toán ban đầu của Thần quân, một mình ngài lên thì sao mà so sánh nổi, Công chúa chính là mang thần lực trời sinh." Sở Khương Dũ chép chép miệng, vội vã giải thích.

"Ngươi biết hết tính toán ban đầu của Thần quân?"

Sở Khương Dũ lập tức chỉ Chung Mỉ: "Lâu chủ nói với ta."

Chung Mỉ cũng vội xua tay: "Nam Tu, à không, Thánh Điện hạ, là Thánh Điện hạ nói với tại hạ."

Cảnh Từ: "..." Trên trời dưới đất này gom lại cũng chỉ có mấy tên cặn bã này!

Chương 41: Hồng trang (2)

Chung Mi nói hết lời mới thuyết phục được Cảnh Từ không đánh chết Sở Khương Dũ trong ngày vui lớn này, xem như là để lại cho A Mạch một sư phụ nguyên vẹn.

Ngày hôm sau Chung Mi lại dẫn Sở Khương Dũ thay một bộ xiêm y khác màu đỏ tía, khiến Cảnh Từ nhíu mày liên tục.

Hắn ta nhất định phải chuẩn bị sính lễ cho Cảnh Từ, còn kéo A Mạch đến, cùng với Phạm Giác Giác đã được chủ tử sắp xếp làm thuộc hạ của Chung Mi trước khi chết, tiếc là Phạm Giác Giác làm thế nào cũng không chịu đổi bộ y phục trắng của mình, nói là phải chịu tang cho Dịch Trọng Nhiên ba năm, cũng may cả đầu tóc tím kia còn vui mừng hơn bất cứ ai khác.

Cuối cùng ngay cả Nam Tu là ca ca ruột của tân nương tử cũng bị Nam Mịch đuổi đến hỗ trợ.

Trái lại, có vẻ người cô đơn không cha không mẹ là Cảnh Từ đang bị một đám người ồn ào vây quanh, mấy nhân vật quan trọng này lại cùng tụ tập rồi luống cuống với sính lễ.

Cuối cùng vẫn là Nam Tu hỏi: "Ngươi cưới muội muội của ta ở nơi này?"

Cảnh Từ nhìn thoáng qua chỗ ở của hắn ở Chá Phàm điện, cảm thấy cả đời này Nam Tu còn có thể nói ra một câu bằng tiếng người cũng không dễ dàng gì, vì vậy hắn gật đầu: "Vậy đi mua một cái đình viện."

"Thần quân không ban phủ cho Công chúa à?" Chung Mi khó hiểu.

"Cho thì đương nhiên phải cho rồi, nhưng hôn kỳ của họ đã được quyết định, phủ của Công chúa còn cần thời gian xây dựng, tốt hơn nên ở chỗ của Cảnh Từ trước." Nam Tu lập tức giải thích.

Vì thế nhóm nhân vật quan trọng này lại đi ra cửa chọn lựa, cuối cùng chọn một nơi ở phố Như Ý cách Thủy Ly cung không xa, sau khi đã mua thì lập tức bắt đầu xây dựng đình viện, nóng lòng làm gấp ngày đêm.

Cuối cùng vẫn là Chung Mĩ mời Liêm nương giảng giải từng điều về tập tục kết hôn, bọn họ mới bắt đầu ba chân bốn cẳng chuẩn bị, hôn kỳ gấp gáp, Cảnh Từ không nỡ làm Nam Mịch ấm ức, Nam Tu đương nhiên càng hà khắc hơn.

Cũng may vẫn còn hai lão già ở đây, có thiếu gì Chung Mĩ cũng có thể tìm được nhờ quan hệ, có việc gì không hiểu, Sở Khương Dũ cũng có thể nói có sách mách có chứng bổ sung.

Họ đã chuẩn bị rất nhiều đồ vật nhưng lại gặp khó khăn trong việc quyết định người nạp thái, tuy chỉ là hình thức lướt qua nhưng Cảnh Từ cũng cảm thấy không được thiếu nên định để Sở Khương Dũ đi, kết quả Nam Tu lại không đồng ý, nói rằng người Sở Khương Dũ toàn mùi thuốc, không may mắn.*

**Lễ nạp thái: Là 1 trong 6 lễ nghi của một đám cưới truyền thống Trung Quốc, "nạp thái" mang hàm ý "thu nạp những sính lễ mà nhà trai mang đến để thưa chuyện với nhà gái".*

Cảnh Từ nói để Chung Mĩ đi, Nam Tu lại nói Chung Mĩ mùi khói liễu quá nồng, không phù hợp.

Cảnh Từ tức đến nỗi muốn đánh y: "Vậy ngài tự đi đi, Thánh Điện hạ, nhiều may mắn."

Nam Tu: "..." Cuối cùng y đành thỏa hiệp, miễn cưỡng chọn Chung Mĩ trong số hai người già.

Lễ nạp thái lễ ở nhà mới của Cảnh Từ ——— Tầm viên.

Chung Mĩ phải vào cung từ sáng sớm nên ở lại phòng cho khách, Cảnh Từ nghĩ rằng sau này khó tránh khỏi nhiều phiền toái nên không từ chối đề nghị ở lại của những người khác. Sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu Chung Mĩ làm chuyện này, vậy mà lại có hơi căng thẳng.

Vì vậy nửa đêm canh ba hắn ta chạy đến chỗ của Cảnh Từ để tìm an ủi, vừa vào cửa đã nhìn thấy Cảnh đại nhân ngày thường giết người như ma, hung ác lạnh nhạt lại đang mượn ánh nến trên bàn để... thêu thùa???

Chung Mĩ tiến đến gần hắn, chợt lên tiếng: "Đây là... sở thích nhỏ không ai biết của ngươi à??"

Cảnh Từ sợ đến mức tay run lên, đâm ngón tay chảy máu: "Chậc, ngươi có bệnh?"

"Không phải chứ, hơn nửa đêm mà ngươi lại... đi thêu thùa?"

"..." Cảnh Từ tặc lưỡi, nghẹn hồi lâu mới nói: "Muốn thêu cho Công chúa một cái quạt..."

Bấy giờ Chung Mi mới bừng tỉnh ngộ ra, hắn ta ngồi xuống cạnh Cảnh Từ, nhìn mẫu thêu trong tay hắn: "Ồ, là thêu hai mặt à? Để ta xem xem... mặt phải là đồ đằng sóng biển? Ừm, may mắn đấy, còn mặt trái này... là đồ đằng mà người Hỏa tộc dùng khi kết hôn sao?"

Cảnh Từ gật gật đầu.

Không hiểu sao, dưới ánh nến, có thể vì Cảnh Từ đang cầm kim chỉ mà trông hắn có chút đáng yêu.

Bản năng làm mẹ của Chung Mi sắp bị khơi dậy rồi: "Hôn phục là trong cung chuẩn bị, vấn danh, nạp cát, thỉnh kỳ, những lễ này đều miễn, cưới con gái hoàng gia không dễ dàng đâu, gọi là phò mã nhưng ngươi không phải là đang ở rể sao?"

"Chậc, cút đi, ta tự nguyện." Phút chốc Cảnh Từ đã khôi phục vẻ mặt lạnh lùng.

Chút ít bản năng làm mẹ của Chung Mi lập tức cuốn gói biến mất, hắn ta lại nói: "Được, ngươi bí mật mang theo chút hàng lậu, Công chúa sẽ không vạch trần ngươi, nếu không một đại tu linh giả Hỏa tộc như ngươi mặc hôn phục của Thủy tộc, đúng là rất giống ở rể."

"Cút."

"Đừng tàn nhẫn như vậy," Chung Mi cầm quạt hắn đã thêu một nửa: "Ngày mai ta nói nhiều lời hay hơn cho ngươi, đừng nói chứ, cái này ngươi làm cũng ra dáng ra hình, không hổ là ngươi."

Cảnh Từ duỗi chân ở dưới bàn đá nửa cuộn vải đã dùng hỏng vào trong, không lên tiếng.

Ngoài cung rất náo nhiệt, trong cung cũng không rảnh rỗi.

Thường Hi nghe Công chúa đã được tứ hôn, không đợi Nam Mịch hồi cung đã đi Tư Phục cục, kết quả vừa đến đã bị đuổi ra ngoài, nữ quan của Tư Phục cục vội vàng nói: "Chúng ta đang rất vội vì hôn phục của Công chúa, Thường Hi cô nương, nếu ngươi không có chuyện quan trọng thì về trước đi."

Lúc đó Thường Hi ngơ ngác, sao ta còn còn chưa đến nói cho các ngươi mà các ngươi đã bắt đầu chuẩn bị rồi?

Nàng ta đành trở về cung, vừa lúc gặp được Nam Mịch: "Điện hạ, nô tì vừa đến Tư Phục cục, vốn định nói với bọn họ một tiếng để họ có sự chuẩn bị trước khi Thần quân hạ chỉ, kết quả họ nói rằng đã chuẩn bị từ sớm, Thần quân ban ý chỉ nhanh như vậy sao?"

Nam Mịch nghe vậy cũng sửng sốt.

Chắc chắn sẽ không nhanh như vậy, các đại thần đang nhốn nháo trên đại điện còn chưa trấn an xong, làm gì có lòng dạ nào quan tâm đến hôn phục, trừ phi đã được sắp xếp từ trước.

Nàng còn chưa suy nghĩ xong thì nội quan bên cạnh Thần quân đã đến.

Nam Mịch đành đi theo nội quan gặp Thần quân.

Thần quân hiếm khi lộ vẻ mặt mệt mỏi, không biết có phải những vị đại thần đó hơi khó để ứng phó không.

Nam Mịch hơi đau lòng: "Phụ thân, các đại thần làm khó người?"

"Không có, Cảnh Từ lợi hại như vậy, ai trong số họ lại không biết xấu hổ nói ra?"

"Vậy là do phụ thân làm việc vất vả quá," Nam Mịch đưa tay phủ lên nếp nhăn giữa mày của Thần quân: "Cảm giác người rất mệt mỏi."

Thần lực mềm mại rót vào cơ thể Thần quân, ngài ấy cảm giác thoải mái vô cùng, mất tập trung trong phút chốc, chợt nghe được giọng nói run rẩy của Nam Mịch: "Phụ thân... Người.. Thần lực của người đâu?"

"Yên tâm đi," Thần quân nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng: "Phụ thân có sắp xếp, phụ thân sẽ không sao đâu."

Thấy ngài ấy nói nghiêm túc, Nam Mịch mới thấy an tâm hơn: "Phụ thân, Tư Phục cục nói rằng họ đã bắt đầu chuẩn bị hôn phục của con từ lâu."

Thần quân khẽ cười: "Công chúa của ngô thích Cảnh Từ như vậy, còn lên kế hoạch đến dân gian sống với người ta, đương nhiên ngô phải tính toán trước để tránh ngày nào đó nữ nhi thật sự bỏ trốn cùng người khác."

"Chuyện này... chuyện này... Phụ thân, người..." Nam Mịch xấu hổ đỏ ửng cả mặt, suýt nữa đã muốn độn

thổ cho xong.

Cũng may nữ quan chưởng sự của Tư Phục cục và Tư Sức cục đến kịp thời, cắt ngang đề tài này.

Thịnh chưởng sự của Tư Phục cục là một cụ bà đã sống trong cung nhiều năm, rất nhiều lễ phục dùng trong cung yến của Nam Mịch đều do bà ấy làm. Ngô chưởng sự của Tư Sức cục là một vị tuổi còn trẻ, là con gái của Ngô gia vừa được thăng chức gần đây.

Thịnh chưởng sự hành lễ rồi nói: "Thần quân, hôn phục cho Công chúa điện hạ đã hoàn thành hơn một nửa, nhưng hiện tại thần có một chuyện cần làm rõ cùng điện hạ và quân thượng. Vì phò mã là người Hỏa tộc, chuyện này... chưa từng có ở các triều đại trước trong cung, nên hôn phục này có thay đổi gì không?"

Thần quân thay đổi sắc mặt: "Hỏa tộc thì sao, phò mã vẫn là phò mã của Nam gia ta, đương nhiên phải làm việc theo quy củ."

Lúc này Nam Tu cũng đến, nhìn thấy phụ thân trước kia luôn khoan dung chợt bày ra vẻ đế vương, y cảm thấy ngài cũng rất đáng yêu.

Thịnh chưởng sự chắp tay nói: "Vâng."

Ngô chưởng sự lại tiến lên hành lễ: "Trước đó bản vẽ mũ phượng quân thượng đưa, Tư Sức cục đã sắp hoàn thiện, nhưng theo lễ nghi thì trên mũ phượng còn thiếu một vật của phò mã. Trước đây đều chọn đá quý trân châu trong tộc phò mã, nên xin quân thượng quyết định."

Cảnh Từ không cha không mẹ thì lấy đâu ra dòng tộc tính toán giúp hắn.

Thần quân còn chưa nói gì, Nam Mịch đã mở miệng trước: "Ta... Ta có..."

Không đợi nàng nói xong, Nam Tu đã ngắt lời nàng: "Không sao, phò mã đã chuẩn bị trước rồi," sau đó đưa hộp gỗ trong tay qua: "Ngọc tủy tốt nhất của Nam Hải."

Ngô chưởng sự vui vẻ nói: "Ngọc tủy? Quả nhiên phò mã có suy nghĩ tinh tế, vậy mà lại dùng ngọc tủy. Ngọc tủy Nam Hải cực kỳ hiếm có, là báu vật có một không hai, ngọc tủy thuần màu trắng, màu sắc ánh sáng sẽ khác dưới ánh mặt, đến lúc đó điện hạ chắc chắn là tân nương đẹp nhất."

Ngô chưởng sự là một người si mê, thích nghiên cứu bộ diêu trâm cài nhất, ở trước mặt Thần quân nhất

thời có chút thất lễ.

Thần quân gật đầu: "Ừ, cứ như vậy đi."

Thịnh chưởng sự và Ngô chưởng sự hành lễ: "Thần xin lui xuống."

Thần quân lại chợt nói: "Ừm... hôn phục của Phò mã đổi thành thêu màu đỏ đi."

Thịnh chưởng sự sửng sốt, cúi đầu: "Vâng."

Thần quân lại nâng tay: "Ừ... nếu đã sửa lại màu sắc thì cũng sửa lại bản vẽ đi, dù sao thì bản vẽ đó cũng không hợp với màu đỏ."

Thịnh chưởng sự lại sửng sốt, cúi đầu: "Vâng."

Nam Mịch nghiêng đầu nhìn Thần quân, thầm nghĩ phụ thân nghiên cứu bản vẽ và phối màu lúc nào? Hôm nay phụ thân có hơi khó hiểu.

Nam Tu đứng một bên ho nhẹ một tiếng, thầm nghĩ phụ thân đúng là một ông lão kỳ quặc. Mặt khác lại cảm thấy phụ thân thật sự quá quan tâm đến Cảnh Từ.

Vì là hôn lễ được Thần quân tứ hôn nên đương nhiên khác với hôn lễ của gia đình bình thường. Tam thư lục lễ đều có chỗ khác, tính sinh nhật, tìm ngày tốt, tất cả đều do quan Thiên Tượng trong cung xử lý, con gái hoàng gia xuất giá, lại là Công chúa bảo bối ở đầu quả tim của Thần quân, đương nhiên càng phải long trọng hơn.

Bởi vì Cảnh Từ nhờ Chung Mi đi tặng lễ vật nạp thái và sính lễ nên Chung Mi đành phải nhân mô cẩu dạng thay y phục thư sinh Nho giáo đứng đắn, tay cầm quạt xếp, ngay cả quạt cũng được vẽ hoa đào mười dặm, với ý "Đào chi yêu yêu, Chước chước kỳ hoa, Chi tử vu quy, Nghi kỳ thất gia".*

**Bài thơ "Đào yêu 1" – Khổng Tử. Bản dịch:*

"Đào tơ mơn mởn xinh tươi,

Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong.

Hôm nay nàng đã theo chồng,

Nên bề gia thất ấm nồng thuận vui."

Hậu cung đã bỏ không, không có Quân hậu, cũng không có Quân phi, đành phải để Nam Tu cùng Thần quân tiếp đãi.

Khi nhìn thấy Chung Mĩ, ngụm trà trong miệng Nam Tu suýt đã phun lên mặt hắn ta. Chung lâu chủ cả ngày dâm từ diễm khúc, giả dạng thành tiên sinh nho nhã cũng xem như ra dáng ra hình.

Bởi vì Chung lâu chủ nhân mô cẩu dạng của chúng ta có hiểu biết sâu rộng, thông hiểu mọi việc xưa nay nên rất hợp ý với Thần quân, vậy mà họ đã trò chuyện với nhau rất vui vẻ, có ảo giác như gặp được anh em kết nghĩa.

Nam Tu đen mặt ngồi một bên, cảm thấy nếu phụ thân không có thân phận Thần quân trói buộc thì e là sẽ muốn cùng tên mặt người dạ thú này bái kết nghĩa rồi.

Cuối cùng cũng có thể tiễn Chung Mĩ đi, Thần quân lại nhất định bảo Nam Tu phải đi tiễn hắn ta.

Tiễn đến cửa cung, Chung Mĩ chợt trịnh trọng nói: "Trong sính lễ có một chiếc quạt, là quà Cảnh Từ tặng cho Công chúa, nhất định phải đưa nó đến tận tay Công chúa."

Nam Tu lười phải nhìn khuôn mặt của Chung Mĩ, y vẫy vẫy tay rồi trở về.

Cũng may Nam Tu vẫn rất đáng tin, không vì Chung Mĩ mà giận lây sang muội phu. Y đưa chiếc quạt này đến tận tay Nam Mịch.

Trong hộp gấm còn có một lá thư, trên đó viết: Ngô thê thân khải.

Khi Nam Mịch nhìn thấy thì sửng sốt, sau đó vội đỏ mặt cho người hai bên lui ra. Thường Hỉ đang kiểm kê những món quà mừng nhận được gần đây, nàng ta thoáng nhìn Công chúa, lúc này mới mỉm cười lui xuống.

Ngô thê thân khải, thấy tự như mặt. Hôn kỳ sắp đến, Tầm Nhiên lại nhớ điện hạ khôn cùng, thậm chí đêm không thể ngủ, cứ nghĩ đến hôn lễ, mỗi lần nhớ nhung, đều nhớ đến dung mạo khuynh thành của điện hạ. Đặc biệt tìm vài cuộn gấm, tự tay thêu mặt quạt, tay nghề không mấy thông thạo, nên đã làm hỏng nửa

cuộn gấm, tim phu rất đau. Nhưng không phụ hàng đêm nghiên cứu, tuy không bằng một phần vạn kỹ năng thêu của ngô thê, mong sẽ bỏ qua. Bình sinh chẳng biết tương tư, vừa vướng tương tư, là khổ vì tương tư.*

**Gốc:* 不会相思, 才会相思, 便害相思. *(Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư): Đây là một câu hát trong một khúc phổ, điệu Chiết quế lệnh* 折桂令, *tên bài là Xu.ân Tình* 春情 *của Từ Tái Tư* 徐再思. *Khúc hát nói về tâm tình của người con gái lần đầu biết tương tư một người.*

Đôi mắt Nam Mịch cong cong, đặt thư xuống rồi cầm lấy cây quạt mà phò mã gia đã nghiên cứu mấy đêm.

Đường may không mấy bằng phẳng, tuy phương pháp thêu là thêu hai mặt tinh xảo nhưng lại không đủ tinh tế. Nhưng mà, nàng rất thích.

Vốn dĩ cho rằng sắp đến hôn lễ thì nàng sẽ căng thẳng không ngủ được, không ngờ đêm đó nàng lại ngủ đến yên ổn vô cùng, sáng sớm hôm sau bị Thường Hỉ đánh thức.

"Hôn lễ đến mà điện hạ vẫn ngủ ngon như vậy?" Thường Hỉ hầu hạ Nam Mịch rửa mặt chải đầu, nhịn không được cười nàng.

Trước khi buộc tóc phải được mẫu thân chải tóc, chải ba lần tiễn nữ nhi, nhưng Nam Mịch không có mẫu thân, ngay cả nhũ mẫu bên cạnh cũng không có, phân đoạn này vốn định bỏ qua, không ngờ Thần quân lại đến.

"Ngô đến không muộn đúng chứ," Thần quân cầm lấy lược ngọc, chải tóc từng cái cho Nam Mịch: "Mịch nhi, hôm nay phụ thân sẽ luôn bên cạnh con."

Vốn dĩ cũng không có gì, nghe nói phủ phò mã của Cảnh Từ ở ngay bên cạnh Thủy Ly cung, có thể về cung bất cứ khi nào muốn về, có lẽ do không khí cho phép, vậy mà Nam Mịch có hơi muốn khóc, nàng gật đầu: "Con đã biết, phụ thân."

Thường Hỉ cùng ma ma già trong cung búi xong tóc, ma ma già rưng rưng nước mắt nói: "Bình thường thấy điện hạ đều để kiểu tóc của tiểu cô nương, bây giờ để kiểu tóc tân nương như vậy càng dịu dàng hơn, điện hạ.. Trưởng thành rồi."

Nam Mịch đưa tay nắm lấy tay của ma ma, gật đầu an ủi, cười với bà.

Thật ra đây cũng không phải lần đầu chải kiểu tóc phụ nhân, trước đó cũng từng chải một lần, Cảnh Từ chải cho nàng, vòng đi vòng lại, cuối cùng vẫn vì hắn.

Ngô chưởng sự tự tay nâng mũ phượng đến, đội lên cho Công chúa.

Mũ gồm chín chim trĩ và bốn chim phượng có điểm xuyết phỉ thúy, tô điểm thêm trân châu ở trên, ở giữa mũ đính một viên ngọc tròn trịa được mài từ ngọc tủy, ánh nắng chiếu qua cửa sổ làm viên ngọc thêm rực rỡ lung linh. Đôi mày của tiểu Công chúa được tô nhẹ, giữa hai mày có hoa điền trân châu, môi chấm chút son, hai má thoa phấn.

Thịnh chưởng sự mang hôn phục đến, đích thân giúp Công chúa thay y phục.

Lấy màu trắng làm màu nền, trên cổ áo và cổ tay áo được may đồ đăng sóng biển màu xanh từ chỉ vàng pha lẫn chỉ thêu, tay áo rộng gần như rũ đến đầu gối, chỗ khác trên cổ tay áo điểm xuyết vô số trân châu, đồ đăng trên làn váy kéo dài một đường từ sau lưng đến cổ, đăng trước là khăn choàng màu xanh biển gắn trân châu, ở giữa có hoa văn vàng nhạt xen lẫn xanh biển.

Cổ áo hơi dựng thẳng ôm lấy chiếc cổ thon dài của tiểu Công chúa, Thần quân và Thánh Điện hạ chờ ở ngoài điện, khi quay đầu lại nhìn, tiểu Công chúa nay đã trở nên duyên dáng.

Từ sáng sớm, Cảnh Từ đã bị ma ma trong cung sắp xếp cho mặc thường phục màu đỏ, đeo bội ngọc, cưỡi Vũ Hậu. Toàn thân Vũ Hậu trắng như tuyết, đeo hoa lụa đỏ trên cổ, vậy mà trông vui mừng bất ngờ.

Sở Khương Dũ và Chung Mỉ cưỡi hai con ngựa khác một trái một phải đi theo, Chung Mỉ xoa huyệt Thái Dương đang khó chịu vì phải dậy sớm: "Ta nói này, với độ tuổi này của hai ta thì lăn qua lộn lại ở đây làm gì?"

Sở Khương Dũ cầm một cây quạt xếp, lơ đãng nói: "Ài, cứ xem như đang đón dâu cho con cháu..."

Cảnh Từ quay đầu lại liếc Sở Khương Dũ.

Sở Khương Dũ lập tức sửa lời: "Bạn vong niên, chúng ta cũng xem như là bạn vong niên mà, cũng không sao cả."

Lão nói xong Cảnh Từ mới thu tầm mắt lại, Sở Khương Dũ thở phào nhìn Chung Mỉ: Tên nhóc này hơi nóng tính, phải kiên nhẫn một chút.

Chung Mĩ gật gật đầu, gửi đến ánh mắt: Chủ yếu là đánh không lại.

Sở Khương Dũ: Có lý.

Hiếm khi Chá Phàm điện có chuyện vui, A Mạch kéo tất cả chấp phướn trong Chá Phàm điện thay áo bào đỏ. Lúc Cảnh Từ nhìn thấy, gân xanh ở mắt suýt nữa nổi lên. Đội đón dâu đông vô cùng, chiếm hơn phân nửa con đường lớn.

Phạm Giác Giác trà trộn ở bên cạnh A Mạch: "Người ta nói thập lý hồng trang, thì ra là cảnh tượng như vậy."

Thính lực của Sở Khương Dũ tốt, từ xa đã nghe được, lão nói: "Cảnh tượng hôm nay sẽ là một giai thoại ở rất nhiều năm sau."

"Cũng tốt, không để cho Cảnh phò mã của chúng ta uổng công ở rể..." Chung Mĩ lắm lời nên lại nhận được một ánh mắt sắc như đao, hắn ta sửa lời: "Uổng công chịu nhiều thử thách như vậy." Đến cửa của Thủy Ly cung, mọi người xoay người xuống ngựa.

Nội quan dẫn đến Hợp Hoan điện để đổi hôn phục.

Ngay khi hôn phục được đưa ra, Cảnh Từ thoáng sửng sốt.

Hôn phục tay rộng dùng màu trắng làm màu nền, chỗ cổ áo, cổ tay áo và vạt áo dùng chỉ vàng pha lẫn tơ hồng chu sa thêu vô số đồ đằng, đai lưng là ngọc huyết bồ câu, tựa như máu bồ câu đỏ rực trộn với sữa bò, một viên đá huyết bồ câu bằng nửa tòa thành trì, Cảnh Từ biết điều này, kết hợp cùng nó là mũ ngọc huyết bồ câu.

Đồ đằng trên hôn phục hắn đã từng thấy qua, trước kia hắn từng có một lần may mắn được tham gia hôn lễ dân gian của Hỏa tộc, đó là đồ đằng trên hỉ phục của Hỏa tộc.

"Phò mã gia, ngài đợi một lát." Nội quan thay y phục cho hắn, buộc tóc hắn lên nhưng lại chưa đội mũ.

Một lát sau, người ngoài cửa đại điện đều quỳ xuống, Thần quân đã đến.

Cảnh Từ hơi ngạc nhiên rồi định quỳ xuống hành lễ, còn chưa quỳ xuống thì đã bị Thần quân kéo dậy:

"Không cần quỳ, sẽ bỏ lỡ giờ lành," Không đợi Cảnh Từ trả lời, Thần quân đã kéo hắn đến trước gương, đội mũ ngọc lên: "Ngô nghĩ cha mẹ ngươi không có ở đây, trong cung lại không tìm được trưởng bối thích hợp để đội mũ cho ngươi, đành để ngô vừa làm nhạc phụ, vừa làm phụ thân của ngươi vậy."

"Quân thượng..." Cảnh Từ nhìn chằm chằm vào Thần quân trong gương, gần như ngẩn ngơ trong giây lát.

"Ừm, phò mã gia của ngô quả nhiên là nhân trung long phượng, ngô cũng không biết Cảnh điện chủ ngày xưa còn có một mặt chi lan ngọc thụ như vậy."

Cảnh Từ đứng dậy, trong phút chốc không biết nói gì, cổ họng như bị nhét đầy đường ngọt ngấy, ngọt đến đắng chát.

Thần quân lại giơ tay sửa hôn phục giúp hắn, lúc này mới nói: "Ngô đi Tầm viên đợi trà của ngươi và Mịch nhi."

Sau khi Thần quân rời đi, nội quan đứng một bên mỉm cười nói: "Những lão nhân đức cao vọng trọng trong cung đều còn ở đó, các vị lão thần trong triều cũng vậy, sao lại không thích hợp? Là do Thần quân cảm thấy không ai phù hợp để đội mũ cho phò mã gia."

Cảnh Từ đến chỗ ở của Nam Mịch, Nam Tu ở trước cửa làm khó hắn một lúc, hết uống rượu rồi lại đổi xưng hô gọi huynh trưởng, sau đó mới chịu đón Công chúa ra.

Trong tay Nam Mịch cầm chiếc quạt hắn đưa, che nửa khuôn mặt, một đôi mắt hoa đào không yên phận nhìn qua, tựa như lần đầu họ gặp nhau.

Nàng cũng trốn sau lưng huynh trưởng, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Cảnh Từ chợt rũ mi cười, thì ra từ khi đó hắn đã nhớ kỹ về nàng, có lẽ mọi chuyện đã được định trước ngay từ lúc bắt đầu.

Nam Mịch lên kiệu phượng loan do Cảnh Từ dẫn đầu, rèm sa trên kiệu lay động theo gió, nàng nhìn thấy bóng dáng như ẩn như hiện trước kiệu. Vẫn tóc buộc lên cao nhưng khác là hắn mặc áo bào rộng tay, hôn phục rất hợp với hắn.

Dù chỉ nhìn bóng lưng nhưng cũng có thể nhìn ra, phò mã của nàng đúng là đi ngàn dặm mới tìm được một.

Đi một đường đến Tầm viên, Cảnh Từ bước đến trước kiệu đỡ nàng xuống kiệu, từ lúc chuẩn bị hôn lễ đến nay, cuối cùng cũng gặp mặt nhau, Cảnh Từ nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu rồi mới dẫn nàng vào cửa. Thần quân đã ngồi ở ghế cao từ sáng sớm, đợi trà của tân nương và tân lang.

Lễ quan ở một bên vui mừng hô: "Bái ———"

Tân nương tân lang bước lên vị trí hành lễ, Thần quân vui vẻ nhận lễ.

"Đứng dậy ———"

Hai người đứng dậy. Sau ba lần bái, nội quan bưng trà đến, họ dâng trà cho Thần quân, Thần quân mỉm cười nhận lấy.

Lại hát vài câu may mắn, lúc này Công chúa mới đi đến phòng tân hôn, Cảnh Từ rửa tay rồi ở lại ngồi vào chỗ.

Thần quân đã đi về từ lâu. Tửu lượng của phò mã gia tốt hơn hẳn mọi người, ngược lại Thánh Điện hạ lại uống đến mức say mèm, cuối cùng còn hung dữ tóm lấy cổ tay của Cảnh Từ, y vốn định tóm lấy hôn phục của hắn nhưng lại bị Cảnh Từ đập vào tay.

Nam Tu say đến nỗi nói không rõ ràng: "Cảnh Tầm Nhiên, ta nói cho ngươi biết, ta, ta từ nhỏ đã thấy ngươi phiền nhất. Ngươi cưới muội muội của ta, nếu dám đối xử không tốt với muội ấy, ta nói cho ngươi biết, ta không đánh lại ngươi, thì tự muội muội của ta cũng có thể trừng trị ngươi..."

Chung Mi bị chọc cười: "Giỏi thật, vẫn nhớ ai lợi hại nhất cơ đấy."

Sở Khương Dũ dở khóc dở cười lôi y đi: "Được được, nếu ngài còn uống tiếp thì Công chúa điện hạ sẽ trừng trị ngài trước."

Cảnh Từ lắc đầu, khẽ cười một tiếng rồi trở về phòng tân hôn, hắn đuổi mấy hài tử của nhà quý tộc và trọng thần đang canh giữ ngoài phòng, lại đuổi thêm mấy tên sai vặt và nha hoàn, phát hiện ra mấy bao lì xì Sở Khương Dũ chuẩn bị cho vẫn còn thừa một đống, cười khổ nghĩ: Đúng là mù quáng mới tin mấy lời của Sở Khương Dũ.

Chương 42: Tân hôn phu thê

Cửa phòng tân hôn kẽo kẹt một tiếng đã bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Thường Hỉ vốn định tiến lên đỡ, nhưng phát hiện phò mã gia căn bản không say, vì thế nàng ta hành lễ rồi lại đứng ở một bên.

Cảnh Từ ngồi xuống bên cạnh Nam Mịch, nhìn chằm chằm vào bàn tay đang cầm quạt của nàng, hắn duỗi tay nắm chặt lấy, nhẹ giọng hỏi: "Có mệt không?"

Nam Mịch nhẹ mở mi, một đôi mắt hoa đào chứa ý cười và ngượng ngùng: "Ừ... Có một chút."

Ánh mắt Cảnh Từ di chuyển đến mũ phượng trên đầu nàng, rồi lại đi xuống khuôn mặt nàng, hắn luôn biết nàng đẹp như thế nào, nhưng một khi nàng đội mũ phượng, choàng khăn quàng vai thì lại càng đẹp đến nỗi không ai có thể rời mắt. Nàng gần như đã lấy đi tất cả ánh sáng trên đời, khiến hắn muốn giấu nàng đi, không cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy.

Hắn nhẹ nhàng nắm tay của Nam Mịch: "Cây quạt này..."

"Ta rất thích." Nam Mịch ngắt lời hắn, đôi mắt cong cong, bắt gặp ánh mắt của hắn, nàng mỉm cười.

Thường Hỉ đứng một bên nhịn hồi lâu, cuối cùng mới nói một câu: "Điện hạ, phò mã, chúng ta uống rượu hợp cẩn đi, nghỉ ngơi sớm chút cũng tốt."

Nghe vậy, Cảnh Từ nhìn về phía nàng ta.

Trước đó Thường Hỉ ở Thủy Ly cung, rất hiếm khi nhìn thấy Cảnh Từ, ngày thường nàng ta chỉ nghe được vài lời đồn không đầu không đuôi về Cảnh Từ. Cảnh Từ có một đôi mắt trắng đen rõ ràng, đột nhiên bị hắn nhìn khiến Thường Hỉ hoảng sợ.

Cũng may Thường Hỉ vẫn giữ được tu dưỡng của một nữ quan, nàng ta hơi run lên rồi khom người hành lễ:

"Phò mã gia, rượu hợp cẩn còn chưa uống."

Cảnh Từ gật gật đầu, sau đó duỗi tay: "Ừ, đem đến đây đi."

Uống xong rượu hợp cẩn, Thường Hỉ lập tức hành lễ: "Chúc Công chúa phò mã bách niên hảo hợp, sớm sinh quý tử. Nô tì lui xuống."

"Từ từ," Cảnh Từ chợt lên tiếng, sau đó hất cằm, chỉ vào bao lì xì hắn vừa bỏ xuống bàn: "Chọn một cái rồi đi."

Lúc đầu Thường Hỉ sửng sốt, sau đó nàng ta chọn một cái, nói một câu: "Tạ phò mã." Lúc này mới lui ra.

Thường Hỉ vừa đi, chỉ còn lại hai người Nam Mịch và Cảnh Từ ở hôn phòng to như vậy, Nam Mịch chợt cảm thấy im lặng nên hơi căng thẳng, nàng ngước mắt nhìn Cảnh Từ. Trùng hợp bắt gặp ánh mắt đang nhìn qua của Cảnh Từ nên lại vội quay đi.

Cảnh Từ duỗi tay, nàng hơi trốn về sau, Cảnh Từ cũng khựng lại rồi lấy mũ phượng xuống, cầm trên tay vu.ốt ve: "Mịch nhi, ta chưa từng nghĩ rằng có một ngày sẽ có người đội mũ phượng vì ta. . . "

Nam Mịch đưa tay cầm lại tay hắn: "Nhưng mà đã có rồi, còn rất xinh đẹp nữa."

Cảnh Từ cũng cười, sờ tóc mai của nàng: "Ừ, là xinh đẹp nhất."

Hắn vươn tay kéo nàng đi rửa mặt chải đầu, giúp nàng tháo búi tóc, cởi hôn phục, hắn lại tự đi thay xiêm y rồi mới lên giường thả màn lụa xuống.

Nam Mịch ngước mắt nhìn hắn rồi lại dời ánh mắt đi.

Cảnh Từ cúi đầu hôn nàng, cuối cùng nhẹ nhàng cắn môi nàng: "Sợ à?"

"Ưm. . . "

Hắn duỗi tay sờ sờ lưng Nam Mịch, rồi sờ xương bả vai của nàng: "Đừng sợ. . . Mịch nhi. . . "

Nam Mịch "ừm" một tiếng, hơi nâng ngữ điệu ở cuối, như đang quyến rũ.

Cảnh Từ nhẹ nhàng đưa nàng lên giường, hôn lên thái dương của nàng, rồi đến cổ, cắn nhẹ lên xương quai xanh: "Đừng sợ. . . "

Giọng nói của hắn chứa chút khàn khàn khác với ngày thường, càng quyến rũ hơn. Nam Mịch không nhịn được nhẹ nhàng vòng tay qua cổ hắn: "Cảnh Từ. . . " Còn nói thêm gì đây? Nàng cũng không biết nữa.

Cảnh Từ đáp lại nàng từng tiếng, cắn nuốt hết âm thanh quyến rũ bên khóe miệng nàng.

Nam Mịch cảm thấy hơi đau, thậm chí ở thời điểm nào đó, nàng lại có cảm giác buồn bã mất mát bi thương, gần như muốn rơi lệ.

Cuối cùng Cảnh Từ không nỡ giày vò nàng nữa, hắn ôm nàng vào lòng nhẹ nhàng dỗ dành. Sau khi dỗ xong lại đặt lên cằm nàng những nụ hôn nhẹ nhàng mà dày đặc.

Nam Mịch bị hắn giày vò có chút mệt mỏi, mơ màng rê.n rỉ: "Không được. . . Cảnh Từ. . . "

Nghe tiểu Công chúa mềm mại xin tha, Cảnh Từ khẽ cười một tiếng trêu nàng: "Điện hạ, không được gì cơ?"

"Ừm. . . " Ngữ điệu cao lên ở giữa, biểu đạt sự không hài lòng, sau đó nàng hơi giật nhẹ, cọ vào cổ của hắn lẩm bẩm: "Mệt quá, Cảnh Từ, chàng tốt nhất mà." Có lẽ cảm thấy mình còn chưa dỗ đủ, nàng lại hôn ở cổ hắn, chưa nghe được tiếng đáp lại đã ngủ thiếp đi.

Cảnh Từ cong khóe môi, khẽ cười một tiếng: "Hừ. . . Tiểu yêu tinh. . . " Quyến rũ mà không hay biết.

Buổi sáng vẫn do Thường Hỉ gõ cửa: "Điện hạ, phò mã, nên tỉnh rồi."

Cảnh Từ hiếm khi được ngủ một giấc ngon lành, hắn duỗi tay chạm vào eo Nam Mịch, âm cuối còn mang theo sự buồn ngủ: "Thức dậy thôi, còn phải vào cung."

"Không đi được không..." Nam Mịch cọ cọ trong lòng hắn: "Buồn ngủ quá..."

Cảnh Từ khẽ cười một tiếng: ".. Không đi thì chúng ta làm chuyện khác..."

Im lặng một lát, Nam Mịch ngồi bật dậy: "Đi thôi, không thể bỏ lễ nghi được."

Cảnh Từ mở mắt, hai tay gối sau đầu, hắn híp mắt nhìn nàng, chợt nhẹ nhàng hỏi: "Còn đau phải không?"

Mặt Nam Mịch hơi đỏ, rũ mi lẩm bẩm: "Ừm... vẫn ổn." Ngón tay nàng vẽ lung tung trên chăn.

Cảnh Từ đưa tay bắt lấy tay nàng: "Ừ... Không hổ là thần nữ..." Hắn nâng nửa thân trên, hôn môi Nam Mịch: "Tối hôm qua vẫn luôn kêu không được, hôm nay đã ổn rồi."

Nam Mịch trợn to mắt nhìn hai mắt của hắn, dường như không ngờ hắn sẽ nói ra lời càn rỡ như vậy, cuối cùng nàng nuốt nước miếng rồi quay mặt đi: "Chàng..."

"Hửm?" Cảnh Từ đưa tay vuốt tóc mai của nàng, giọng nói chứa ý cười: "Ta thế nào?"

Nghẹn hồi lâu, Nam Mịch vẫn không thốt ra được câu nào.

Cảnh Từ khẽ cười một tiếng: "Không chọc nàng nữa, đi thôi, vào cung thôi."

Nam Mịch mếu máo, không hài lòng chọc chọc eo của hắn, sau đó hơi tiến lại gần hắn, cắn một cái vào sườn cổ của hắn. Lúc này nàng mới xuống giường nói: "Thường Hỉ, vào đi."

Thường Hỉ vừa vào đã nhìn thấy tiểu Công chúa không hài lòng bĩu miệng, nàng ta lại liếc mắt nhìn phò mã, phò mã đang mỉm cười nhìn cổ mình trước gương.

Nàng ta cũng không dám nhìn lâu, vội rửa mặt chải đầu giúp Công chúa, Cảnh Từ rửa mặt chải đầu qua loa, thay đổi triều phục Thường Hỉ chuẩn bị, thầm nghĩ ở hoàng gia cũng không dễ, ngay cả y phục mặc khi lại mặt cũng phải chuẩn bị xong trước, có thể là người của cục Tư phục đã hỏi thăm sở thích của hắn trước.

Gấm vóc màu trắng ngà mạ vàng, phối với đai lưng treo trân châu đỏ, bên ngoài là áo choàng rộng tay, dưới cổ tay áo thêu một con rồng bay màu đỏ đậm, đầu rồng leo đến vai, đuôi rồng quấn quanh cổ tay áo, thợ thêu trong cung đương nhiên giỏi nhất, con rồng sống động như thật.

Triều phục của Nam Mịch được làm từ cùng một cuộn vải, đai lưng treo trân châu màu vàng, phượng hoàng vàng bay từ cổ tay trái dọc theo lưng đến vai phải, đầu phượng bên vai phải, đuôi phượng ở dưới tay áo rộng.

Cảnh Từ thay xong xiêm y thì Nam Mịch cũng vừa chải xong búi tóc, vẫn chưa cài trâm phượng ngậm

ngọc, Cảnh Từ phất tay, đi lấy trâm phượng cài lên cho nàng, trân châu rủ xuống giữa trán nàng làm khuôn mặt của tiểu Công chúa càng thêm tươi đẹp.

Nam Mịch nhìn thoáng qua Cảnh Từ trong gương rồi lại rũ lông mi: Phò mã của nàng thật sự đẹp quá.

Sau đó hai người ngồi kiệu đi thẳng vào cung.

Thần quân và Nam Tu chờ đã lâu, hai người cùng nhau kính trà, yến tiệc trong cung gần như đã chuẩn bị xong, một lát sau sẽ bắt đầu yến tiệc, đại yến kéo dài ba ngày, đại xá thiên hạ.

Ba ngày trôi qua, Nam Mịch đã mệt đến kiệt sức.

Thần quân đề nghị ở lại trong cung nghỉ ngơi vài ngày trước, Cảnh Từ biết đó là do Thần quân không nỡ để Công chúa rời cung, cha mẹ trong thiên hạ đều như nhau, Thần quân cũng không ngoại lệ, phò mã mới Cảnh Từ không sợ cha mẹ trong nhà sốt ruột, hắn không cha không mẹ, ở đâu cũng như nhau.

Bởi vì hiện giờ Nam Mịch đã thành thân, Thần quân chê cung điện ban đầu quá nhỏ, không đủ quy cách.

Dù sao thì hậu cung của Thần quân để trống nên ngài ấy chọn một cung điện có quy cách thích hợp, phong làm Kinh Thạch điện.

Làm nơi ở cho Công chúa và phò mã khi hai người hồi cung.

Trước đây Cảnh Từ đã từng đến cung điện nhiều lần nhưng chưa từng ở lại, hiện giờ đột nhiên chuyển từ làm hộ vệ sang ở lại trong cung làm hắn có chút không quen.

Nội vệ tuần tra đi qua, nhìn thấy Cảnh Từ: "Bái kiến phò mã, điện hạ."

Cảnh Từ nghe vậy thì sửng sốt, sau đó hắn cười một tiếng rồi gật đầu đáp lại nội vệ.

Nam Mịch ngửa đầu nhìn hắn: "Chàng cười gì đấy?"

"Trước kia họ gặp ta sẽ gọi ta là đại nhân, hiện giờ lại phải gọi phò mã," Cảnh Từ nắm tay nàng: "Chỉ là ta cảm thấy có nhiều chuyện đã thay đổi nên có chút cảm xúc."

Nam Mịch hơi cau mày, nhón chân đến gần Cảnh Từ: "Cảnh Từ, nếu chàng không thích thì chúng ta sẽ ở

lại Tầm viên, sau này không trở về chỗ này nữa, hoặc nếu chàng cảm thấy ở lại Tầm viên cũng không quen, vậy thì. . . " Nàng lại tiến lại gần hơn một chút, nhẹ giọng nói: "Chúng ta lén đến và ở lại Chá Phàm điện mà không nói cho phụ thân, được không?"

Theo động tác nhón chân của nàng, Cảnh Từ ôm lấy eo nàng, kéo nàng vào lòng ôm một chút: "Sao Công chúa lại nuông chiều thần như vậy? Hử? Sẽ chiều hư thần, làm thần cậy sủng mà kiêu thì làm sao đây? Hử?"

Nam Mịch hơi sửng sốt rồi cười khẽ một tiếng, vươn tay vòng lấy cổ Cảnh Từ: "Đúng vậy, bổn Công chúa đúng là muốn làm phò mã cậy sủng mà kiêu, nuông chiều khiến chàng toàn là thói xấu để không ai dám muốn chàng nữa."

Cảnh Từ khẽ hôn lên khóe môi đang mỉm cười của Nam Mịch rồi nói: "Được," giọng nói đó chứa tràn đầy ý cười, hắn lại nói: "Một khi đã như vậy, ai nói thần không thích ở trong cung, ở Tầm viên? Thần vẫn luôn bị thân phận Hỏa tộc cản trở, có người sợ thần nhưng lại không ai tôn kính thần, để bọn họ hành lễ với thần đàng hoàng, thần cũng dễ chịu nhận lễ của bọn họ, đúng chứ?"

Đôi mày vừa giãn ra của Nam Mịch lại nhíu lại, ngón tay nhẹ nhàng vuố.t ve sau cổ Cảnh Từ: "Được, chàng nhất định là phò mã có thể diện nhất."

Cảnh Từ khẽ cười một tiếng rồi buông nàng ra, nắm lấy tay nàng: "Thần biết rồi, thần sẽ nhớ kỹ, đi thôi, quân thượng còn đợi cùng dùng bữa."

Đợi hai người bọn họ lắc lư đến hoa viên phía Tây thì Thần quân và Nam Tu đã ngồi ở nơi đó đợi ăn cơm.

"Ôi chà, nhìn kìa," Nam Tu chống khuỷu tay lên bàn, bàn tay nâng mặt, nói mỉa mai: "Tân hôn yến nhĩ, còn muốn quân phụ phải đợi hai người các ngươi, mặt mũi lớn thật! Hừm? Phò mã gia?"

Nam Mịch đi qua, nhíu mày đá Nam Tu một cái: "Ca ca, huynh nói bậy! Huynh lại nói bậy thì muội không để ý tới huynh nữa! Phụ thân ơi!"

Thần quân vô duyên vô cớ bị gọi nên nhìn thoáng qua Cảnh Từ đang cung kính đứng một bên, lại nhìn Nam Mịch một cái, cuối cùng nhìn về phía Nam Tu đang ngồi bên cạnh, học Nam Mịch đá nhi tử một cái: "Làm ca ca mà nói bậy gì đó!" Sau đó lại nhìn Nam Mịch: "Được rồi, phụ thân đá nó rồi, ngồi xuống đi ngồi xuống đi."

Nam Mịch "hừ" một tiếng với Nam Tu rồi ngồi xuống.

Cảnh Từ cũng hành lễ với Thần quân rồi ngồi xuống. Ánh mắt lướt qua Nam Tu, dường như lơ đãng cười một tiếng.

Nam Tu: "..."

Cảnh Từ nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn, bất ngờ phát hiện có vài món mình thích ăn, thầm nghĩ Tư Thiện Cục trong cung đúng là thông tình đạt lý. Thần quân nhìn Cảnh Từ: "Tầm Nhiên, ở trong cung có quen không?"

"Vâng, các cục trong cung đều rất tri kỷ, đa tạ quân thượng lo lắng."

Thần quân nhướng mày: "Sau khi Tầm Nhiên cưới nữ nhi của ngô đã khách khí với ngô hơn rồi."

"Trước đó là thần đã vô lễ."

"Không phải vô lễ," Nam Tu liếc hắn một cái, thờ ơ nói: "Chỉ là lạnh nhạt thôi."

Cảnh Từ: "..."

Thần quân cười khẽ một tiếng, duỗi tay múc một chén canh đưa cho Nam Mịch, rồi lại múc một chén cho Cảnh Từ. Cảnh Từ hoảng sợ, vừa định đứng dậy tạ ơn thì Thần quân đã vỗ vai hắn: "Được rồi, ngô làm Thần quân của ngươi đã lâu, nhất thời ngươi chưa quen với việc ngô làm phụ thân ngươi, cũng đúng, không cần cẩn trọng quá."

Cảnh Từ sửng sốt hồi lâu, không thể diễn tả được cảm xúc trong lòng mình. Từ khi hắn sinh ra đã không có cha mẹ, tuy lão điện chủ đối xử với hắn như thầy như cha nhưng cuối cùng vẫn là người xa lạ, hơn nữa chính bản thân hắn cũng hiếm khi giao tiếp với người khác, ngay cả bằng hữu cũng không có bao nhiêu người. Nam Tu phiền từ nhỏ đến lớn tính một người, sau này hắn nuôi Cảnh Mạch, xem như có chút tình người, thì ra đây là nguyên nhân hắn xem trọng Cảnh Mạch, bởi vì trong lòng hắn, Cảnh Mạch vẫn luôn lấp đầy vị trí người thân của hắn.

Chỉ là tiếng "phụ thân" này thật sự quá xa xỉ, hắn còn chưa từng nghĩ đến.

"Nghĩ gì vậy, đến đây," Nam Tu gắp một miếng thịt cá: "Nếm thử cá chép kho ca ca gắp cho ngươi này."

Cảnh Từ: "..." Bây giờ hắn có thể đánh thứ này không?

Ăn xong một bữa cơm, quả thực tâm trạng của Cảnh Từ chưa bao giờ tốt như vậy trong đời.

Nam Mịch hẹn hắn cùng đi đến hồ băng trong cung, đây là hồ duy nhất đóng băng vào mùa đông nên nó mới được gọi như vậy. Lúc này đang là cuối mùa xuân, trong hồ không có băng, Nam Mịch tìm người thả một chiếc thuyền nhỏ để dạo hồ trên thuyền cùng Cảnh Từ.

Cung nhân chèo thuyền bị đuổi đi, Cảnh Từ dùng chú quyết khiến thuyền tự trôi.

Nam Mịch đặt một tay trên tay vịn ở trong mui thuyền, tay còn lại buông trên mặt hồ trêu chọc những chú cá nhỏ đang phá băng nhảy ra, gió thổi qua mặt nàng, thổi những sợi tóc mai ra sau tai. Hôm nay y phục nàng mặc có cổ áo khá cao, nếu nhìn vào trong dọc theo cổ áo, từ góc độ này của Cảnh Từ, có thể lờ mờ nhìn thấy xương quai xanh của nàng.

Nơi đó còn có dấu hôn hắn in lại vào sáng nay.

Cảnh Từ nhịn không được đưa tay chạm vào nàng, lúc này Nam Mịch mới quay đầu lại nhìn hắn, cong môi cười: "Sao vậy? Ta thấy hôm nay chàng rất vui vẻ."

"Ừ." Cảnh Từ gật đầu, ngón tay vuốt ve từ gương mặt đến vành tai nàng: "Rất vui vẻ, Mịch nhi, ngày mai ta rời cung."

"Rời cung đi đâu?"

"Hoa lâu."

Lúc đầu Nam Mịch hơi sửng sốt, sau đó suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng ấm ức nói: "Vậy... chàng muốn mang mấy người về?"

"Mấy người gì cơ?" Cảnh Từ ngơ ngác.

"Ta nghe nói ngoại trừ phụ thân ta không thông suốt, các đại thần khuyên thế nào cũng không nghe thì những vương công quý tộc đều có rất nhiều thê thiếp, chàng muốn đi hoa lâu.. khi về đương nhiên sẽ..."

Nàng còn chưa nói hết thì Cảnh Từ đã bị chọc cười: "Nói bậy gì vậy," Hắn thở dài, sờ sờ mặt Nam Mịch: "Thần nữ là điện hạ đây, đúng là không hiểu gì cả."

"Sao ta lại không hiểu?"

Cảnh Từ nắm lấy tay nàng, cầm trong tay đùa nghịch, hắn nghiêm túc nói: "Ta đi tìm Sở Khương Dũ và Chung Mĩ, sau này sẽ đi mỗi ngày để tu luyện Hỏa thần tâm kinh, trước kia họ đều từng tu luyện rồi, có thể học cùng bọn họ. Nàng nói đúng, đi hoa lâu dễ làm người khác tưởng tượng nhiều, không bằng để họ đến và ở lại Tầm viên?"

Nam Mịch gật gật đầu: "Tầm viên lớn như vậy, người cũng ít, gọi họ đến đương nhiên là được rồi, nhưng chàng học Hỏa thần tâm kinh để làm gì? Chàng yên tâm đi Cảnh Từ, ta sẽ bảo vệ chàng."

"Ta biết," Cảnh Từ lại cười: "Phò mã gia là thần đây có thần nữ làm chỗ dựa, chẳng qua... nàng đi Đế Thích Thiên, ta cũng không thể chỉ ở một bên nhìn nàng, chúng ta đã làm lễ kết tóc, phu thê là một thể, ta cũng muốn giúp nàng."

Nam Mịch gật gật đầu: "Được. Học tâm kinh đó có mệt không? Sẽ cảm thấy khó chịu sao? Sẽ bị thương sao?"

"Sẽ không đâu, nàng yên tâm."

Chương 43: Giết thần

Cảnh Từ và Nam Mịch trở về Tầm viên, ở trong Tầm viên dành ra vài gian phòng khách cho Sở Khương Dũ và Chung Mĩ, còn có Nam Tu lí lợm la liếm cũng chuyển đến ở lại. Chưa được mấy ngày, Cảnh Mạch đáng thương đến hỏi Cảnh Từ nếu có thời gian có thể đến thăm nhóc được không.

Nam Mịch thấy nhóc đáng thương nên cũng cho nhóc một gian phòng cho khách ở Tầm viên. Ngày thường nhóc giải quyết công việc ở Chá Phàm điện, gặp việc khó giải quyết thì sẽ về Tầm viên hỏi Cảnh Từ, Sở Khương Dũ không nhìn nổi cũng sẽ chỉ bảo vài câu.

Mấy ngày nay Sở Khương Dũ vô cùng bận rộn, khó khăn lắm mới nhàn rỗi trốn ở chỗ này của Nam Mịch.

Cảnh Từ ở hậu viện nhìn tâm kinh lại một lần thì hiểu ra, sau đó hắn tìm được Sở Khương Dũ trong thư phòng Nam Mịch.

Hắn chưa bước được mấy bước thì cửa đã bị gõ vang.

Giọng nói của Cảnh Mạch vang lên: "Điện hạ, thần đi tìm lão đại nhưng lão đại không có, Sở tiên sinh cũng không ở đây, điện hạ biết họ ở đâu không?"

Nam Mịch đang dựa vào bàn đọc sách, nàng giơ tay, Thường Hỉ mở cửa ra, cúi cúi người: "Tiểu Cảnh đại nhân, vào đi."

Cảnh Mạch ngước mắt thì thấy nơi đây khá náo nhiệt, Cảnh Từ đang dựa vào cạnh bàn sách của Nam Mịch, Sở Khương Dũ ngồi trên ghế dựa uống trà với khuôn mặt buồn bực.

Nó đành phải hành lễ: "Có phải ta đang làm phiền mọi người nói chuyện công việc không?"

"Không quấy rầy không quấy rầy," Sở Khương Dũ buồn bực nhấp một ngụm nước: "Chắc chắn đời trước ta đã nợ họ Cảnh các ngươi."

Cảnh Từ liếc Cảnh Mạch một cái: "Sao vậy? Lại đi tìm sư phụ của ngươi?"

"Không phải, lão đại, ta tìm ngài." Cảnh Mạch chậm chạp đi qua: "Những người Hỏa tộc trong điện đã nhiều lần ồn ào đòi gặp ngài rồi, nếu không. . . "

Cảnh Từ hiểu rõ: "Không phải đã nói rồi sao, không gặp." Trong giọng nói là sự kiên quyết không được xía vào.

Những người đó muốn giáp mặt cảm ơn hắn, hắn đi gặp cũng không sao, chỉ là họ sẽ nói một rổ những lời cảm ơn, cuối cùng lại thêm mấy lời may mắn mà đến tận lúc đầy nắp hòm mới biết khen chê hay dở, chụp cho hắn cái mũ người tốt nhất thiên hạ. Trước đây hắn không thích việc này, hiện tại không bài xích như vậy, nhưng nghĩ đến sắp phải lên trời thì hắn lại khó có hứng thú.

Cảnh Mạch không nói gì nữa.

Sở Khương Dũ tự mình đi lại nói chen vào: "Sao nào? Đang tìm ta vì muốn ta giúp ngươi tìm cách để lão đại của ngươi đi Chá Phàm điện?"

Sở tiên sinh luôn đoán chuyện đúng như thần, Cảnh Mạch liếc lão một cái rồi lại rụt rè nhìn Cảnh Từ, không nói chuyện.

Nam Mịch buông sách trong tay xuống: "A Mạch, vài ngày nữa ta và Cảnh Từ phải rời Thần đô, chờ hai ta trở lại sẽ cùng đi gặp bọn họ."

Trước kia, dù là Cảnh Từ nói chuyện thì A Mạch cũng có lúc dũng cảm chống đối hắn, nhưng khi Công chúa nói thì trước nay nó đều lặng lẽ hơn, nhưng lúc này nó lại không lên tiếng trả lời.

Cảnh Từ hơi cau mày: "Làm sao đấy? Điếc à?"

Im lặng hồi lâu, Cảnh Mạch mới hỏi: "Điện hạ và lão đại định đi Đế Thích Thiên sao?"

Thư phòng lớn như vậy thoáng chốc lại trở nên yên tĩnh, thậm chí có thể nghe được tiếng kim rơi.

Thấy không ai trả lời nó, Cảnh Mạch lại nói: "Ta không còn là đứa trẻ nhỏ nữa, nhưng lão đại, ngài biết là ta rất ngốc mà, không có ngài thì ta không quản lý nổi Chá Phàm điện."

Ngài có thể đừng đi hay không.

Cảnh Từ cúi đầu nhìn đầu ngón tay của mình rồi nói: "Không phải còn Sở Khương Dũ ở đây sao?"

"Sở tiên sinh đã già rồi, lỡ ngài ấy chết thì làm sao đây? Hơn nữa ngài ấy không có tu vi, lỡ bị người khác đả thương thì phải làm gì bây giờ? Lão đại.."

Sở Khương Dũ: "..." Ta còn ở đây mà? Sao lại độc mồm như vậy?

Cảnh Từ không nói gì nữa, hắn lười dông dài với nó.

Nam Mịch chợt đứng dậy, đi vòng qua bàn sách, bước đến xoa đầu A Mạch, A Mạch lại cao hơn, Nam Mịch muốn xoa đầu nó cũng tốn sức, nàng nói: "A Mạch, ta biết để đệ tận mắt nhìn thấy Cảnh Từ và ta đi là việc rất tàn nhẫn, nhưng ta hứa với đệ, nhất định sẽ để Cảnh Từ nguyên vẹn trở về mà không bị tổn thương gì."

Cảnh Mạch mếu máo, giọng cũng nghẹn ngào: "Vậy khi nào hai người đi?"

"Sắp rồi." Nam Mịch dời tầm mắt đi nhìn nơi khác, ánh mắt lộ ra sự kiên định mà xa xăm.

A Mạch nhịn hồi lâu cũng không nói ra được điều gì có ý nghĩa, cuối cùng nó hành lễ rời đi, khi đến cửa nó chợt quay đầu lại: "Điện hạ, không chỉ có lão đại, người cũng phải bình an trở về."

Nam Mịch hơi sửng sốt rồi nghiêng đầu mỉm cười.

Sở Khương Dũ nén một bụng tức giận, vừa định nói chuyện thì bị Cảnh Từ cắt ngang, hắn mở miệng gọi A Mạch lại: "A Mạch, sau này đừng cứ gọi Sở tiên sinh Sở tiên sinh mãi, dạy ngươi lâu như vậy, gọi một tiếng sư phụ cũng không thiệt thòi gì."

A Mạch mím môi, ngập ngừng nói một câu "Biết rồi". Sau đó nó nhìn Sở Khương Dũ một cái, nói thầm một tiếng: "Sư phụ."

Đôi mắt của Sở Khương Dũ chợt sáng lên: Chờ mong một tiếng "sư phụ" này đã lâu rồi nhưng tên nhóc này nhất định không chịu kêu lão, cũng không biết nó đang tranh hơn thua với ai.

Chỉ tiếc là lão chưa kịp đáp lại tiếng nào thì đồ đệ bảo bối đã đi rồi.

Lão lắc đầu: "Tên nhóc này ngày thường cũng xem như thân thiết với ta, nhưng sao lại không chịu gọi ta một tiếng cho đàng hoàng, ta đã già mà có được đồ đệ dễ lắm hay sao..." Ngay cả danh phận cũng không cho... Khó tính như vậy.

Nam Mịch nhẹ nhàng cười nói: "Bởi vì đệ ấy sợ một khi thừa nhận ngài là sư phụ của đệ ấy thì đệ ấy sẽ có người chăm sóc, Cảnh Từ không cần đệ ấy nữa."

"Chậc!" Sở Khương Dũ vỗ tay một cái, nói một cách hiểu rõ: "Là vì lý do như vậy, đúng là một lời của điện hạ đã đánh thức người trong mộng!"

"Đừng dài dòng," Cảnh Từ duỗi tay vỗ Sở Khương Dũ một chút, sau đó nắm tay lại đặt trước mắt lão: "Gần đây cảm thấy rất có tiến bộ."

Sở Khương Dũ bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay sờ cổ tay hắn, thăm dò linh mạch hắn, chợt lão trợn mắt: "Ngươi... ngươi sao lại tiến bộ nhanh như vậy?"

Cảnh Từ đứng dậy, thu tay về, cao ngạo nhìn lão một cái: "Nếu ta sinh ra cùng thời với Sở tiên sinh thì hẳn Tầm Nhiên cũng không kém hơn tiên sinh bao nhiêu nhỉ?" Nói xong hắn quay đầu lại kéo Nam Mịch rời đi.

Sở Khương Dũ: "..." Được đấy, không ngờ Cảnh Tầm Nhiên còn là tên quỷ nhỏ mang thù. Không phải ta chỉ nói vài lần trước kia ta có tu vi cao hơn ngươi, không đến nỗi như vậy chứ...

——— Đâu chỉ không kém bao nhiêu, nếu phò mã sinh ra ở thời đại đó thì đã thay đổi cục diện lớn của Cửu Châu rồi.

Nam Mịch đi dạo trong vườn cùng Cảnh Từ, Cảnh Từ đột nhiên dừng lại nhìn nàng.

"Sao vậy?" Nam Mịch ngẩng đầu nhìn hắn, thấy trong mắt hắn đầy nỗi sầu lo.

Cảnh Từ không nói gì kéo Nam Mịch vào lòng, ôm nàng một lúc lâu.

Hắn nói: "Đôi lúc ta sẽ nghĩ rằng, nếu ta sinh ra vào lúc Dịch thị nắm quyền thì có phải ta cũng có thể đường đường chính chính phong quan tiến tước hay không, hoặc nếu ta không xen vào việc người khác, để ý

đến những người Hỏa tộc đó. . . ”

Hắn dừng một chút rồi lại nói: “Ta chưa bao giờ là một anh hùng có lòng mang thiên hạ. Khi ta vừa biết chuyện ở Chá Phàm điện đã bị Thần quân phát hiện, ta thật sự đã định bỏ rơi nàng để chạy trốn, nhưng Nam Mịch, dù ta có ích kỉ yếu đuối như vậy thì nàng cũng không thể bỏ rơi ta. Ta đã đi cùng nàng thì đương nhiên phải cùng về, nếu không thể cùng về thì nhất định ta sẽ không để bản thân phải sống một mình. Dù cho nàng là thần, cũng đừng quyết định thay ta.”

Kể từ ngày họ làm sáng tỏ mối quan hệ giữa Thần thạch và Cửu Châu ở hoa lâu, hắn đã cảm giác được Nam Mịch ngày càng trở nên mạnh hơn.

Loại sức mạnh này vượt qua mọi nhận thức của hắn làm tim hắn đập mạnh hơn.

Đặc biệt là sau khi họ đã thành thân, Nam Mịch mạnh khiến hắn gần như không thể nhìn thấu, hắn càng ngày càng sợ Nam Mịch ở trên Đế Thích Thiên sẽ tìm cách bảo vệ hắn. Với bản lĩnh của nàng, đưa hắn xuống dưới rất dễ dàng, bảo vệ hắn an toàn cũng dễ dàng.

Dù cho nàng không địch lại Thần thạch nhưng vẫn có thể bảo vệ hắn.

Thì ra hắn đang sợ điều này. Nam Mịch lúng túng nghĩ, sau đó nàng vỗ nhẹ vào lưng Cảnh Từ: “Cảnh Từ, dù sống hay chết thì chúng ta cũng sẽ bên nhau. Ta đã nhớ rõ rồi, có chàng ở đây, ta sẽ không sợ.”

Ngày lên trời được xác định vào đầu tháng bảy. Thần quân từng đi nhiều năm đã chứng minh rằng tháng bảy là thời điểm sức mạnh của Thần thạch yếu nhất, tuy rằng chỉ chênh lệch một chút nhưng đối với trình độ của họ mà nói thì cũng là chuyện sai ngàn dặm rồi.

Bởi vì phu thê Cảnh Từ Nam Mịch chậm chạp chưa xác định ngày lên trời, cũng chưa nói khi nào sẽ tiễn họ đi.

Người đầu tiên phát hiện họ mất tích là Chung Mĩ.

Ngày thường Chung Mĩ cũng đi theo chỉ bảo Cảnh Từ vài câu về tâm kinh. Nhưng phần lớn thời gian hắn ta đều loanh quanh trong vườn, rất ít đến hoa lâu, dù sao nếu hắn ta luôn ra vào Tầm viên và hoa lâu thì cũng có ảnh hưởng không tốt.

Hắn ta đang rảnh rỗi không có việc gì, nghĩ đến phu thê Cảnh Từ Nam Mịch sắp phải lên trời chịu

chết. . . à không phải, lên trời đánh cục đá, thì hắn ta lại muốn uống chút rượu cùng họ. Ai biết được đi hai vòng trong Tầm viên, hứng thú uống rượu cũng chẳng còn, hắn ta đành đi hỏi Nam Tu.

Hai người thảo luận một chút rồi đi tìm phu thê hai người nhưng quả nhiên không tìm thấy.

Bọn họ cứ im hơi lặng tiếng như vậy mà đi rồi.

Đi lên tầng trời thứ chín, đọ sức trực tiếp với vị thần duy nhất của Cửu Châu.

Vì thiên hạ này mà đấu tranh cho một nhân gian chân chính.

Lần trước Cảnh Từ đến Đế Thích Thiên là để lén gặp Nam Mịch, sau đó là ở trong ảo cảnh của Thần quân. Tuy Thần quân đã lên trời nhiều lần, ảo cảnh ngài ấy tạo đương nhiên giống như đúc, nhưng trên tầng trời thứ chín cũng có rất nhiều biến đổi.

Hiện giờ nhìn lại thì thấy vừa giống nhau lại không giống nhau.

Khác với cảnh sương khói lượn lờ trong ảo cảnh, trái lại nơi đây sạch sẽ vô cùng. Đặc biệt trong khoảnh khắc Nam Mịch bước lên ngôi miếu thần của Đế Thích Thiên, dường như toàn bộ ngôi miếu thần đang trở nên rực rỡ, Cảnh Từ đi theo bên cạnh nàng, nhìn thấy vẻ mặt trang nghiêm của nàng.

Tựa như đang trở lại chốn cũ, lại tựa như đang đi đến nơi.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hình dáng của Thần thạch, thì ra chỉ là một cục đá bình thường, ánh sáng màu vàng vòng quanh hai bên, nhìn lâu sẽ có một cảm giác muốn gần gũi với nó không thể hiểu được, Cảnh Từ biết là dòng thần lực kia trong cơ thể đang rục rịch, vì vậy hắn để ý áp chế lại.

Mười trượng phía trước Thần thạch chính là ranh giới thờ phụng.

Là ranh giới của sức mạnh thần.

Nam Mịch không có chút tạm dừng nào mà bước vào trong đó, bấy giờ kết giới như màng nước mới lộ ra, không biết do tổ tiên hay Thần thạch thiết lập. Cảnh Từ cũng không chút do dự bước vào trong.

Quả nhiên bên trong kết giới tràn đầy thần lực, gần như trong khoảnh khắc Cảnh Từ ở trong đã cảm thấy Hỏa linh lực trong thân thể bắt đầu không an phận.

Hắn còn như vậy thì nói gì đến những người khác.

Giọng nói của Thần thạch truyền đến từ bốn phương tám hướng: [Ngươi đã đến rồi]

Đôi mắt Nam Mịch rực sáng, ánh sáng màu vàng đã dần hiện ra xung quanh cơ thể nàng, thần lực bên trong kết giới bắt đầu tự giác ngoan ngoãn đợi nàng ra chiêu.

Nam Mịch nói: "Ngươi đã dự đoán được từ trước."

[Để ngươi đi một chuyến đến nhân gian. Thế nào rồi?]

"Đã được làm người, từng yêu và từng hận, ta không cam tâm làm một vật chết nữa nên ta đã đến đây."

Thần thạch chợt tỏa sáng rực rỡ, Nam Mịch hơi cau mày.

Nàng hỏi: "Ngươi khăng khăng làm phiền ta là vì sợ sao?"

[Không phải là sợ hãi mà là tình yêu của thần. Thần yêu thế nhân. Mà ngươi, sẽ quấy rầy quy tắc thế gian]

Nam Mịch hừ lạnh một tiếng: "Không ham mu.ốn, không tham lam, yêu con người mới là thần đạo. Ngươi lưu luyến phàm trần rồi sinh ra ta, đó là ham m.uốn, ngươi sợ ta lấy lực lượng của chúng sinh, vượt lên cả ngươi, nhưng lại không bỏ xuống được địa vị cai quản thế gian của Thần thạch, đó là tham lam, ngươi nhân danh thần mà làm việc giết chóc, tạo ra hoàn cảnh tu linh, khiến muôn dân trong thiên hạ thành chó cỏ. Thiên dụ, ngươi đã không phải thần từ lâu rồi."

Giọng nói của Thiên dụ vẫn không có chút tình cảm nào, lạnh lùng trả lời: [Ngươi sinh ra vì thần. Cũng sẽ chết vì thần]

Thiên dụ vừa dứt lời, Cảnh Từ lập tức cảm thấy thần lực xung quanh chợt hung hãn và hỗn loạn hơn, giống như đột nhiên có thêm một vị thần khiến thần lực này chợt hỗn loạn, không biết nên để cho nơi nào sử dụng.

Nam Mịch mở hai tay kết ấn, ánh sáng màu vàng kim luôn vờn quanh nàng, một kết giới không nhìn được hoa văn gì chợt bay về phía Cảnh Từ, dừng lại trước mặt hắn, không đợi Cảnh Từ mở miệng, Nam Mịch chợt nói: "Bây giờ chưa phải lúc chàng ra tay."

Cảnh Từ gật gật đầu, cảm thấy an tâm hơn, cuộc chiến giữa hai thần quả thực không phải chuyện một phàm nhân như hắn có thể tham gia.

Nhưng lòng hắn vẫn rối bời, đối với hắn mà nói thì đó không phải thần, đó là thê tử của hắn.

Thần thạch không có thân thể cụ thể, nhưng dù sao Đế Thích Thiên vẫn là địa bàn của nó, kim quang hóa thành lưỡi dao, gần như chém ngang chém dọc từ mọi phía. Mặc dù tu vi hiện tại của Cảnh Từ đã gần đến bán thần nhưng cũng thấy hoa cả mắt, chỉ gắng gượng nhìn được đại khái.

Thì ra chặn giết thật sự là như thế này, Thiên dụ gần như không có bất kỳ chiến thuật nào, khi ra tay cũng không theo bất cứ quy luật nào, nó chỉ hóa thần lực của Đế Thích Thiên cùng với thần lực trên người thành lưỡi dao sắc bén, nó không định tiêu hao thể lực của Nam Mịch, cũng không định tấn công điểm yếu của nàng, chỉ đơn thuần muốn lấy mệnh môn của nàng.

Điều khiến Cảnh Từ khiếp sợ không phải như thế, hắn không biết Nam Mịch đã mạnh đến như vậy, nàng vốn mặc y phục gọn gàng, tóc buộc thành búi, không cài trâm, đôi mắt lóe kim quang.

Nàng có thể né tránh tất cả những công kích không có quy luật của Thiên dụ, thân thể tung bay lên xuống tựa bóng ma.

Rất nhanh, thậm chí nàng còn có thể biến ánh sáng thành lưỡi dao để phản kích trong tình cảnh như vậy, vẻ mặt của nàng rất nghiêm túc, một số công kích thật ra cũng không thể khiến nàng bị thương, nhưng nàng vẫn nghiêm túc ứng phó mỗi một công kích dao ánh sáng, không đếm được nàng đã đánh được bao nhiêu hiệp, vậy mà nàng vẫn chưa bị thương chút nào.

Cảnh Từ biết Nam Mịch đang làm đúng, Thiên dụ từ lâu đã vô hình, không có thân thể, sẽ không mệt không đau. So sánh với Nam Mịch thì nàng chỉ là phàm thai, sẽ mệt, sẽ bị thương, còn sẽ đổ máu, sẽ phân tâm, ngay từ lúc đầu nàng đã ở thế bất lợi, Nam Mịch càng không thể dành tinh lực để chăm sóc vết thương trên người.

Tuy thoạt nhìn tạm thời khó phân cao thấp, nhưng Cảnh Từ nhìn ra Nam Mịch có hơi mệt mỏi, tuy chỉ khác một chút, nhưng hắn vẫn nhận ra động tác của nàng bắt đầu chậm dần.

Quả nhiên số lần Nam Mịch phản kích ngày càng nhiều, hơn nữa cũng phản kích mọi phía, nàng đang muốn tìm điểm chí mạng của Thiên dụ, nhưng cường độ công kích như vậy lại tiêu hao thể lực của nàng rất

nhanh.

Nàng chợt đáp xuống đất, đưa tay dựng kết giới tạm thời ngăn cản Thiên dụ, sau đó đến trước mặt Cảnh Từ nói: "Chàng ra ngoài đi."

"Nàng nói gì vậy?" Đôi mày dài của Cảnh Từ nhăn lại.

"Bên trong kết giới chúng ta bước vào toàn là Thiên dụ, nó vốn không có hình dạng cụ thể, không có cách nào để thật sự đánh nó được, không thể cứ tiếp tục như vậy."

"Nàng định làm gì?"

"Chàng sẽ bị thương nếu ở đây," Nam Mịch vội vàng hôn lên môi hắn: "Chàng yên tâm, ta sẽ không bỏ rơi chàng." Rồi nàng nhẹ nhàng đẩy hắn ra khỏi kết giới.

Chỉ trong chớp nhoáng Nam Mịch đã bay lên trời, Cảnh Từ nhìn ra nàng đang thu hồi thần lực.

Quả nhiên, lưỡi dao ánh sáng bay về phía Nam Mịch dần giảm bớt, Cảnh Từ một mặt thở phào nhẹ nhõm, một mặt lại có dự cảm xấu, hắn cứ cảm giác Thần thạch để mặc cho nàng xử lý là quá đơn giản rồi.

Chưa đến một nén nhang, thần lực gần như đã không còn, nhưng Nam Mịch vẫn treo trên bầu trời.

Là treo, dường như không có sự sống, trong lòng Cảnh Từ hoảng hốt, hắn vội bước vào kết giới.

Nam Mịch chợt mở to mắt, môi cong lên một nụ cười, cười như không cười, ánh mắt nhìn Cảnh Từ hờ hững như đang nhìn một người chết. Đột nhiên nàng ra tay với Cảnh Từ mà không hề báo trước, Cảnh Từ hơi kinh ngạc, gần như trốn ra sau theo bản năng.

Trong lúc hoảng loạn hắn chỉ có thể ra tay chặn Nam Mịch lại, vừa không dám tổn thương nàng cũng không dám thật sự chịu sự công kích của nàng.

Hắn lại nhìn thoáng qua Nam Mịch, đối diện với đôi mắt hoa đào không khác mấy so với ngày trước, nhớ đến lời nói vừa rồi của Nam Mịch, hắn chợt lấy lại tinh thần, hừ ra một câu từ kẽ răng: "Ngươi là Thiên dụ?"

Nam Mịch lạnh lùng mở miệng: "Phàm nhân mà cũng vọng tưởng có được thần?"

"Ngươi cũng được xem là thần sao..." Cảnh Từ bị đánh trúng vai trái, hắn lập tức dùng chú quyết che miệng vết thương lại để cầm máu, chưa bao lâu, hắn lại cảm thấy xương sườn của mình dường như bị gãy, nụ cười thản nhiên trên môi Nam Mịch vẫn còn, hắn nhịn không được gọi: "Nam Mịch, nàng tỉnh lại đi!"

Hắn liên tục bị đánh lui: "Nam Mịch, nàng đã nói... sẽ nhớ rõ.. ta! Nam Mịch!"

Dường như nụ cười trên môi Nam Mịch càng đậm hơn, chưa được bao lâu, Cảnh Từ là bán thần đã hoàn toàn không còn năng lực phản kích, Nam Mịch hơi nâng tay lên, cách khoảng không nhấc Cảnh Từ lên, hắn trôi dạt giữa không trung, gần như không thể hít thở.

Nam Mịch hơi hơi nghiêng đầu nhìn hắn, thu lại nụ cười trên môi, dường như đang nhớ lại vật trên tay là gì. Vẻ mặt đó như đang nhìn một vật chết.

Cảnh Từ chợt tìm thấy một phong ấn trong thân thể, hắn gần như giải nó ngay lập tức trong vô thức, hắn ra tay khi Nam Mịch cách hắn rất gần.

Bàn tay Nam Mịch bị đâm thủng, máu nhỏ giọt trên mặt đất, chẳng mấy chốc đã nở ra một đóa hoa.

Thần, cho dù là máu cũng là sự sống.

Nam Mịch tựa như không có cảm giác đau đớn, nàng nhìn tay của mình, rồi nửa tò mò nửa lạnh nhạt vươn đầu lưỡi nhẹ liếm trên tay, dường như hương vị không tốt lắm nên nàng hơi cau mày.

Nàng chợt mở miệng: "Vua con người ban thần lực cho ngươi? Hắn sắp đặt thứ này vì muốn bảo vệ mạng của ngươi?"

Cảnh Từ không khỏi suy nghĩ theo lời nàng, thì ra Thần quân đã tạo kết giới trong thân thể hắn từ trước, ngài ấy muốn bảo vệ mạng của hắn, theo kế hoạch ban đầu ngài đã định bảo vệ mạng của hắn, chưa từng thật sự xem hắn như một công cụ để bảo vệ thiên hạ.

Nam Mịch ngồi xổm xuống lắc đầu, không nói gì, vẻ mặt lạnh nhạt.

Cảnh Từ chợt lên tiếng: "Nam Mịch, nàng tỉnh lại đi, ta là Cảnh Từ đây, là Cảnh Tầm Nhiên."

Bàn tay đang đưa ra của nàng khựng lại, sau đó nàng nghiêng đầu nhìn hắn rồi vẫn tiếp tục đưa tay bóp

chặt cổ hắn, Cảnh Từ không thể cử động nữa, trong khoảnh khắc đang ngạt thở, hắn dùng hết sức đưa cổ tay trái qua.

Có lẽ là bị đồ vật trên tay Cảnh Từ hấp dẫn, Nam Mịch nhìn thoáng qua một chút rồi thờ ơ nhìn lại hắn.

Cảnh Từ: "..." Đã nói là sẽ nhận ra...

Hắn không biết lấy sức lực từ đâu đột ngột đẩy Nam Mịch ra, khuôn mặt vốn vô cảm từ đầu đến giờ của nàng lại có chút kinh ngạc.

Cảnh Từ che vai trái đứng dậy, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Lừa đảo."

Hắn vươn tay phải giữ chặt sau cổ Nam Mịch, tức giận cắn lên môi nàng.

Lúc đầu Nam Mịch hơi sửng sốt, sau đó ánh sáng trên người chợt bừng lên, ra tay đánh lên vai Cảnh Từ, bả vai vốn đang đổ máu lại bị rách ra, hắn ho ra một ngụm máu, tầm mắt tối sầm, suýt nữa đã bất tỉnh.

Hắn thấy Nam Mịch chợt nhắm mắt lại, thân thể bay lên trời, nhẹ trôi trên không trung. Bởi vì động tác đẩy Cảnh Từ ra làm búi tóc bị gỡ ra, mái tóc dài đến eo xõa tung.

Nhìn từ xa thật sự giống như vị thần bị bỏ rơi tại nhân gian.

Nam Mịch từ từ mở mắt, nhận ra mình đang ở trong một ảo cảnh mơ hồ.

Nàng nhìn xem xung quanh, thầm nghĩ đã tìm đúng rồi, vì vậy nàng nhẹ nhàng nói: "Nếu đã vậy thì ngươi xuất hiện đi."

Không lâu sau, một "Nam Mịch" giống hệt nàng xuất hiện, chẳng qua trên gương mặt kia không có bất cứ biểu cảm nào mà ai cũng nên có, thân thể cũng ngơ ngác đứng thẳng ở đó.

Nam Mịch liếc nhìn nó một cái: "Thiên dụ, cảm giác làm người thế nào?"

"Cần gì phải uổng công vô ích." Giọng nói không chút cảm xúc của Thiên dụ vang lên.

"Nếu không uổng công vô ích thì làm sao khiến ngươi xuất hiện? Sao ta lại không biết hấp thu thần lực là bẫy của ngươi, chỉ tiếc, ngươi quá xem thường năng lực của con người, cũng không phải ta chỉ đến đây một

mình."

Thiên dụ vẫn là vô tình vô dục nói: "Dù vậy thì" Nó đặt một tay sau lưng, tay còn lại duỗi về trước.

Nam Mịch tránh thoát từng cái. Thật ra nàng biết bản thân và Thiên dụ vốn rất chênh lệch, tu thần đạo vốn chỉ có người vô tình vô dục đắc đạo.

Nhưng chỉ có cách này mới có thể ép nó xuất hiện, những suy nghĩ dâng trào, nàng phun ra một ngụm máu, quỳ một chân trên mặt đất.

Thiên dụ lắc đầu, có lẽ có chút bất đắc dĩ, cảm xúc duy nhất có thể thấy được trên Thần thạch, nó đi đến gần Nam Mịch, ngồi xổm trước mặt nàng: "Hà tất phải làm như vậy? Trở về đi thôi, nhận lấy sự cung phụng của thương sinh không tốt sao? Tại sao phải làm con kiến. . . "

Không đợi nó nói xong, Nam Mịch chợt ra tay bóp cổ và nhấc nó lên.

Trên mặt Thiên dụ cuối cùng cũng xuất hiện vẻ mặt bình thường, nó cực kỳ khiếp sợ nhìn Nam Mịch, trên khóe miệng nàng vẫn còn máu.

Nó gian nan nói: "Ngươi. . . giả vờ"

Nam Mịch lắc đầu, bàn tay còn lại lau vết máu trên khóe môi: "Không phải, là do ngươi đã nhắc nhở ta, thương sinh, ta vốn đến đây vì thương sinh, ta hẳn nên sử dụng lực lượng của thương sinh, ngươi nghĩ vì sao ta lại trở nên mạnh hơn, bởi vì đứng sau ta chính là muôn nghìn chúng sinh."

"Ngươi. . . cuối cùng vẫn. . . không thể trở thành người. . . "

"Cho dù là thần, ta cũng phải trở thành thần của nhân gian. Ta sẽ làm một vị thần chân chính, mà không phải giống với kẻ đầy âm mưu như ngươi."

Thiên dụ gần như không còn sức để nói, thân thể nó bắt đầu dần trong suốt, cuối cùng tiêu tán trong tay Nam Mịch, nó để lại một câu: "Không có ta, linh lực sẽ không tái sinh trong nhân gian, tu linh giả sau khi chết thì linh lực sẽ thu về cơ thể ngươi. Nhân gian không có linh lực là điều ngươi muốn hay sao?"

Nam Mịch đã tiêu hao quá nhiều tinh lực và sức lực, thở gấp mấy hơi rồi nói: "Ít nhất thì đó là bộ dáng vốn có của nó." Nhân gian vốn dĩ nên để con người quản lý, ai cũng không có tư cách quyết định thay

thương sinh.

Thiên dụ để lại câu nói cuối cùng: "Ngươi sẽ bất tử bất diệt, thế thế cô tịch."

Chương 44: Dỗ dành

Nam Mịch đang bay giữa không trung bỗng nhiên mở mắt, kim quang trong mắt lóe lên, nàng đáp xuống, nhìn thấy Cảnh Từ đang ngồi trên mặt đất thì vội đi đến bên cạnh Cảnh Từ xem vết thương trên người hắn.

Nàng vừa giơ tay lên, còn chưa đụng đến Cảnh Từ thì hắn đã vô thức lùi về sau một chút, né tránh sự đụng chạm của nàng, trong mắt cũng chứa sự cảnh giác.

Lòng Nam Mịch hiểu rõ, nàng nói: "Cảnh Từ, là ta, ta là Nam Mịch."

Lúc này Cảnh Từ mới nhìn nàng một cái, duỗi tay ôm nàng vào lòng, không để ý đến cơn đau gần như nghẹt thở của vết thương trên vai, khàn giọng hỏi: "Nàng thành công rồi?"

"Ừm, thành công rồi," Nam Mịch lấy lại tinh thần, lúc này mới cảm giác được cơn đau trên tay, nàng đẩy Cảnh Từ ra rồi nhìn tay mình, nàng đã bao giờ chịu vết thương như vậy đâu? Nam Mịch đau đến nỗi có chút khó thở, nàng chớp chớp mắt, chỉ một lát sau lại khôi phục như cũ, nàng lại giơ tay chạm vào Cảnh Từ: "Để ta xem vết thương của chàng."

Ai ngờ Cảnh Từ lại hơi né đi.

Hắn quay mặt đi, đưa tay trái đến trước mặt Nam Mịch: ". . . Này." Tiếng "này" ngắn ngủi, âm cuối hơi nhẹ, hắn đưa tay cho nàng nhìn.

Nam Mịch lúng ta lúng túng một lúc lâu, thật sự khó hiểu: "Sao vậy?"

Cảnh Từ hơi tức giận nhìn nàng, nhưng lúc mở miệng hắn lại mất khí thế trước, ấm ức gần như hơi nghẹn ngào: "Nàng đã nói sẽ nhận ra ta."

Nam Mịch: ". . . . . "

Hai người đối mặt một lúc lâu, Nam Mịch dịu dàng nói: "Cảnh Từ. . . " Nàng vươn tay: "Ta xem vết thương của chàng nhé?"

Cảnh Từ nghiêng đầu: "Không cần."

Hắn thở mạnh hai hơi, đứng lên, mím môi thành một độ cong khó chịu rồi nói: "Trở về thôi."

"Chờ một chút."

Nam Mịch đi đến trước bản thể của Thần thạch, Thần thạch không còn là thần nên không khác gì cục đá bình thường.

Nam Mịch nhẹ giọng nói: "Thiên dụ, trước kia ngươi phân ra một sợi thần thức tạo ra ta, hiện giờ ta cũng trả lại ngươi một sợi thần thức, ngươi cứ ở nơi này xem nhân gian này cuối cùng sẽ như thế nào."

Nàng phất tay, Thần thạch lại bắt đầu được bao quanh bởi kim quang, nàng quay đầu nhìn Cảnh Từ: "Đi thôi."

Cảnh Từ không nói gì, bước một bước lên cầu lên trời trước, Nam Mịch đành yên lặng đuổi theo.

Lối vào cầu lên trời nằm tại Sơn Nguyệt Cung ở phía bắc Thần đô, Sơn Nguyệt Cung nằm lẻ loi trên một hòn đảo, là do người xưa xây dựng.

Nghe nói không tìm thấy Công chúa và Phò mã, Thần quân lập tức nổi trận lôi đình. Nước ở sông lớn dâng sóng cuồn cuộn suốt hai canh giờ, dân chúng ở Thần đô đều cho rằng có sóng thần.

Tuy rằng việc lên trời tra hỏi Thần thạch đã được quyết định từ trước đó, nhưng khi chuyện đã xảy ra thì Thần quân vẫn lập tức dẫn theo toàn bộ Chá Phàm điện và Thần vệ đến Sơn Nguyệt Cung, lại không ngờ cầu dẫn lên trời đã lập kết giới, không ai có thể đi lên.

Thần quân đứng đó với vẻ mặt khó đoán, ngay cả Nam Tu cũng không dám nói gì.

Bọn họ cứ chờ như vậy, chờ đến khi màn đêm đã buông xuống, ngôi sao đầu tiên sáng lên thì kết giới mở ra.

Mấy người Nam Tu, Chung Mi và Sở Khương Dũ, A Mạch tức khắc không kiềm chế được, thế nhưng Thần quân không nói gì nên không ai dám lỗ m.ãng, chỉ có thể tiếp tục giả vờ câm điếc chờ đợi.

Lần thứ mười Nam Tu muốn xin quân phụ lệnh lên cầu thì Nam Mịch và Cảnh Từ đã trở lại.

Trên người Nam Mịch không bị thương miếng da nào, mái tóc dài xõa ra, mấy ngàn tướng sĩ phía sau tự giác cúi đầu không dám nhìn Công chúa. Cảnh Từ nhìn thảm hơn một chút, tay phải hắn che vai trái lại, có lẽ là bị thương, dùng chú quyết cầm máu, trên mặt cũng bị thương vài chỗ.

Thần quân đưa tay bắt mạch của Nam Mịch rồi không nói một lời xoay người rời đi.

Ngài ấy giận vì nữ nhi không thương lượng cùng mình, ngay cả một câu tạm biệt tử tế cũng không có. Khi đi ngang qua Nam Tu, khóe mắt ươn ướt của Thần quân bị y nhìn thấy, nhất thời y hận không thể mắng muội muội một trận, nhưng nhìn thấy Nam Mịch rưng rưng nước mắt nhìn phụ thân thì y lại không nỡ.

Nam Tu đi qua quan sát muội muội thì chợt nhìn thấy khóe miệng Nam Mịch có một vết thương, đã kết vảy.

Y trút hết cơn giận lên Cảnh Từ: "Cảnh Tầm Nhiên, ngươi có bệnh à?! Ngươi thì khỏe mạnh trở về còn Mịch nhi lại bị thương!"

Chung Mi đứng một bên suýt đã rớt mắt xuống vì kinh hãi, thầm nghĩ bản lĩnh trợn mắt nói dối của Nam Tu đúng là có một không hai.

Nhưng không ngờ Cảnh Từ cũng không bỏ qua cho y.

Cảnh Từ liếc Nam Tu một cái, bỏ tay phải trên vai trái xuống, ngay cả giọng nói cũng cao hơn nhiều: "Con mắt chó nào của ngài thấy ta khỏe mạnh?"

Tuy máu đã ngừng chảy nhưng phần thịt ngoài miệng vết thương khiến mọi người phải khiếp sợ, gần như nhìn thấy xương trắng.

Nam Tu nghẹn lời, Sở Khương Dũ vội tiến lên xem, còn chưa bắt mạch của hắn thì Cảnh Từ đã né đi, đen mặt không biết phân phó ai: "Không đi được, nâng kiệu hay cáng đến đi."

Phần lớn thần vệ và chấp phướn đã rời đi theo Thần quân, một số ở lại theo Cảnh Mạch và Nam Tu, họ nhìn thoáng qua nhau, thần vệ đi tìm kiệu, chấp phướn đi lấy cáng, xem thử phò mã gia muốn ngồi cái nào.

Nam Tu thầm nghĩ không phải y chỉ nói sai một câu thôi, không đến mức tức giận đến vậy, vì thế y chậm chạp đi qua: "Tầm Nhiên..."

"Câm miệng." Hàng mi dài của Cảnh Từ nhăn lại, trông có vẻ sẽ mắng chết y ngay tức khắc.

Nam Tu: "Được rồi."

Sở Khương Dũ kiên trì thò lại gần: "Để ta xem cho ngươi đi." Gần như đang dỗ dành hắn.

"Không cần, gãy xương sườn, không chết được." Cảnh Từ lạnh lùng nói, xoay đầu không để ý đến ai.

Chung Mi đành tiến đến bên cạnh Nam Mịch, đưa mắt ra hiệu cho nàng: Sao vậy? Trong tình huống này còn có thể cãi nhau? Hắn người sẽ không bỏ hắn rồi đi chịu chết nhỉ?

Nam Mịch mím môi: Một lời khó nói hết.

Bởi vì cáng đến nhanh hơn kiệu nên Cảnh Từ nằm nghiêng trên đó, lúc này mọi người mới thấy sau lưng hắn cũng có vết máu, vết thương trên bả vai gần như bị đâm xuyên, nếu không phải hắn mà là người khác thì đã không chịu nổi rồi.

Sở Khương Dũ hít sâu một hơi, vội vàng theo sau để trị liệu.

Nam Mịch thở dài, dò hỏi: "Chung lâu chủ, ngươi dạy ta làm sao để dỗ chàng ấy đi..."

Nam Mịch dỗ dành phụ thân và huynh trưởng trước, nói dỗ dành cũng không đúng, nàng chỉ cần nói vài tiếng sợ hãi, rớt vài giọt nước mắt thì Thần quân và Nam Tu cũng đã đầu hàng, chẳng qua phò mã gia trong nhà lại thật sự rất khó dỗ.

Thần quân nói là muốn tổ chức yến tiệc, Nam Mịch từ chối.

Thứ nhất, khó để nói vì sao lại tổ chức yến tiệc, việc này tốt nhất vẫn không nên để người trong thiên hạ biết để tránh lòng người hoảng sợ. Nàng để lại một sợi thần thức ở Thiên dụ cũng là vì có ý này, người đời sau vẫn phải lên trời, nếu không thấy Thần thạch hoặc Thần thạch mất đi Thần quang thì không khỏi lại dậy sóng.

Thứ hai là vì Nam Mịch cũng không muốn tham gia yến hội, hơn nữa phò mã trong nhà còn đang giận dỗi

với mình, nàng phải đi về dỗ chàng trước.

Nàng nói rõ với quân phụ rằng từ nay về sau xin phụ thân dứt khoát trả lại quyền lợi cho người Hỏa tộc, bảo vệ căn cốt yếu ớt. Linh lực sẽ không sinh ra nữa, trong vài năm sau sẽ có càng nhiều căn cốt yếu ớt được sinh ra, người không thuộc về năm tộc cũng sẽ ngày càng nhiều, xin phải sớm quyết định kế sách khả thi, đảm bảo chu đáo, nàng sẽ kiểm soát phần linh lực còn lại thế gian để những tình huống này diễn ra từ từ từng bước, sẽ không quá đột ngột dẫn đến lòng người hoảng loạn.

Khi Nam Mịch rời đi, Thần quân nhìn bóng lưng của nữ nhi và chợt nhận ra, có lẽ ngoài Công chúa Nam Mịch, ngoài nữ nhi Nam Mịch của ngài thì nàng còn là một vị thần chân chính duy nhất giữa trời đất này.

Mà ngay lúc hai năm trước, ngài ấy còn nhọc lòng ở vì thân phận căn cốt yếu ớt của ấu nữ.

Nam Mịch trở về Tầm viên, Cảnh Từ còn đang dưỡng thương, hắn không chịu để ý đến nàng nên đương nhiên sẽ không để nàng chữa vết thương cho hắn, cũng may thần lực trong thân thể Cảnh Từ dung hợp với linh mạch của hắn nên vết thương cũng khôi phục rất nhanh.

Nam Mịch học nấu chè hạt sen nhiều ngày, cố ý bưng cho Cảnh Từ nếm thử: "Cảnh Từ, ta đã học làm nhiều ngày rồi, tay còn bị bỏng nữa." Đây là do Chung Mĩ nói, khi xin tha thêm một chút khổ nhục kế vào sẽ dễ khiến người ta mềm lòng nhất.

Kết quả Cảnh Từ không nhìn nàng một cái, cầm cuốn sách trà đạo rồi rời đi.

Cảnh Từ dọn đến phòng cho khách, hoàn toàn chia phòng ngủ với Nam Mịch, mỗi ngày Nam Mịch ở trong phủ đều vò đầu bứt tai nghĩ cách dỗ hắn.

Ban đêm, Nam Mịch bò vào ổ chăn của hắn, hắn tỉnh lại nhìn thấy nàng, nói với nàng câu đầu tiên trong nhiều ngày qua: "Nàng ra ngoài đi."

"... Cảnh Từ," Nam Mịch ôm eo của hắn, nhỏ giọng dỗ dành hắn: "Lúc ta tiến vào chàng cũng chưa đuổi ta đi, bây giờ lại muốn ta ra ngoài.."

Cảnh Từ ngắt lời nàng: "Nàng là thần chân chính mà, làm sao ta có thể nhận ra nàng vào được?"

Nam Mịch: "..."

Cảnh Từ thấy nàng không nhúc nhích thì tự đi ra ngoài, Tầm viên lớn, phòng cho khách cũng nhiều, hắn tùy tiện tìm một phòng sạch sẽ ở lại.

Giả bệnh giả say, thậm chí giả vờ mất trí nhớ nàng cũng đã thử qua, ngoại trừ lần giả mất trí nhớ thì Cảnh Từ có lộ chút cảm xúc, nhưng sau khi phát hiện ra thì càng tức giận hơn. Còn những lần khác, Cảnh Từ đều không để ý đến nàng, dù sao nay nàng cũng đã khác xưa, làm sao thần lại bị thương được, làm sao sẽ bị bệnh chứ, những chuyện này đó xảy ra với nàng thật sự rất không hợp lý.

Bọn Chung Mi Nam Tu đều dọn đi rồi, thật sự họ không chịu nổi áp suất thấp xung quanh Cảnh Từ.

Họ cũng có ý muốn khuyên bảo nhưng còn chưa nói gì đã bị Cảnh Từ nhìn đến nỗi sởn gai ốc, vì thế đành hậm hực bỏ cuộc.

Cố tình người duy nhất trị được Cảnh Từ là Thần quân còn đứng về phía hắn, nói gì cũng không chịu nói nửa lời hay giúp Nam Mịch, ngài chỉ bảo Cảnh Từ ở nhà dưỡng thương thật tốt, chờ vết thương lành thì để hắn giúp Thánh Điện hạ quản lý việc khôi phục quyền lực của người Hỏa tộc và căn cốt yếu ớt trong thiên hạ.

Thấy Cảnh Từ sắp nhậm chức, Chung Mi ra vẻ nghiêm trọng nói với Nam Mịch: "Sau khi nhậm chức thì Cảnh đại nhân không có nhiều thời gian cho điện hạ dỗ dành như phò mã gia đâu, cứ như thế mãi thì tình cảm phu thê sẽ xảy ra vấn đề lớn."

Nam Mịch càng sợ hãi, cũng càng bối rối lo lắng hơn.

Thời tiết gần đây bắt đầu trở lạnh, Nam Mịch giấu đi thần lực trên người, ban đêm mặc xiêm y mà Chung Mi đã cho nàng từ lâu, trốn trong phòng Cảnh Từ.

Cảnh Từ đi ra ngoài xem thử nơi xử án mới xây dựng là Khải Quyền Ty, tất cả đồ dùng làm việc đã được chuẩn bị xong, chỉ còn chờ hắn – phủ ty đầu tiên lên nhậm chức. Hắn vừa trở về đã phát hiện trong phòng mình có thêm một người.

Công chúa giấu hết thần lực trên người, cũng không biết nàng đang định làm gì.

Mọi việc ở Khải Quyền Ty đều ổn thoả, ngay cả người dưới quyền cũng là những người có năng lực nên tâm trạng của hắn cũng khá tốt. Hắn mở cửa, vừa mở cửa đã thấy choáng váng cả người.

Mái tóc của tiểu Công chúa xõa rối, không phấn son, không biết nàng mặc xiêm y từ đâu ra, váy không tay ôm sát ngực, phần thêu hoa bao quanh ngực nàng, bờ vai lộ ra ngoài, bên dưới váy không biết do thiếu vải hay thế nào mà lại ngắn vô cùng, nàng khoác một lớp sa mỏng bên ngoài, hai chân thon dài như ẩn như hiện.

Cảnh Từ vẫn chưa đóng cửa, Nam Mịch hơi run lên, lúc này hắn mới đóng cửa lại.

Nam Mịch đi chân trần trên mặt đất, nàng dè dặt bước lại gần hắn: "Cảnh Từ..." Vừa mở miệng, mặt nàng đã đỏ bừng.

Trên trán Cảnh Từ nổi gân xanh, hắn ôm ngang rồi bế nàng lên nhưng không đi đến giường mà mở cửa ra ngoài, hắn bế nàng lên giường trong phòng chính, kéo chăn đắp cho nàng. Hắn vừa định rời đi thì chợt nghe được tiếng động trong chăn.

Bước chân của hắn dừng lại, hắn quay đầu nhìn Nam Mịch.

Tiểu Công chúa chỉ lộ ra một đôi mắt và nửa vai, nước mắt rơi trên gối, thấm ướt một mảng nước.

Nghe được nàng khóc nức nở, Cảnh Từ biết mình đã thua, vì vậy đưa tay tắt đèn, đọc chú quyết cởi hết y phục trên người, hắn lên giường, không nói gì mà cắn môi Nam Mịch, vành tai, và vai cổ đang lộ ra.

Để lại một loạt vết đỏ, rất giống cảnh bị bạo lực. Nam Mịch bị đau, nhíu nhíu mày, nghẹn ngào: "Đau... Cảnh Từ, chàng đừng giận... ta sợ hãi.."

Cảnh Từ thở gấp bên tai nàng: "Nam Chi Đường, bây giờ nàng mới biết sợ hãi sao? Ở Đế Thích Thiên nàng có biết ta phải chịu đựng thế nào hay không? Lỡ như một nửa phân thần nàng để lại vô dụng thì sao? Lỡ như người tỉnh lại từ huyễn kính không phải nàng thì sao? Nàng đã nói là sẽ nhận ra ta mà, nàng đúng là đồ lừa đảo."

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói xong thì lại hôn nàng, lúc này nhẹ nhàng hơn nhiều, một đêm này hắn ra sức giày vò, Cảnh Từ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, hạ chú quyết lên người Nam Mịch, không cho nàng khôi phục thần lực, bắt nàng phải nhớ kỹ sự ấm ức của hắn.

Cả người Nam Mịch nhức mỏi, nhưng được làm ổ trong lòng Cảnh Từ lại thấy an tâm hơn nhiều, không có thần lực, nàng lại biến thành căn cốt yếu ớt, ban đêm không thể nhìn thấy, cử động ngón tay định chạm

vào mặt Cảnh Từ thì bị hắn bắt được trước.

Nam Mịch dè dặt hỏi: "Chàng tha thứ cho ta chưa? Cảnh Từ."

Hắn không trả lời, Nam Mịch ngửa đầu hôn hắn, vô tình hôn lên lông mi hắn: Ướt.

Cảnh Từ hắn.. khóc sao?

Nam Mịch vươn lưỡi liếm hai cái, đau lòng không nói nên lời, nhẹ nhàng mà chán nản nói: "Ta cũng không biết sao lại như thế, vậy mà không nhận ra chàng..." Nói rồi nàng lại khóc, nghe có vẻ còn tủi thân hơn cả hắn: "Còn là chiếc vòng ta tự tay đeo cho chàng nữa."

Nói đến đây, nàng lại nhớ ra rồi sờ cổ tay Cảnh Từ, quả nhiên không có.

Cảnh Từ nói bằng giọng mũi đặc sệt: "Ném rồi."

"Ừm.. ta làm một cái nữa cho chàng, lần này là ta tự tay làm.."

"Ta không cần."

Nam Mịch lại dỗ dành hắn: "Vậy... chàng muốn gì?"

Ánh đèn đột nhiên sáng lên, Nam Mịch nheo mắt, nhìn thấy đôi mắt Cảnh Từ hồng hồng, lông mi còn ướt: "Điện hạ muốn bồi thường cho thần?"

Nam Mịch nhìn đôi mắt hồng hồng của hắn, nhìn thấy càng tủi thân hơn, vì thế lại đau lòng, vội nói: "Ừ, chàng nói cái gì ta cũng cho chàng."

Cảnh Từ chợt cong môi, đè lên nàng khàn giọng nói: "Thần, muốn một hài tử."

Nam Mịch khựng lại, nàng chưa kịp nói gì thì nụ hôn có phần thô bạo của Cảnh Từ đã rơi xuống, đôi tay cũng không an phận theo, Nam Mịch hoảng loạn nói: "Có thể.. thì có thể, Cảnh Từ, nhưng mà đêm nay... đêm nay không được."

Cảnh Từ cười một tiếng: "Điện hạ là vị thần chân chính duy nhất trên đời, sao có thể không được chứ? Sau này thần.. sẽ không thương hương tiếc ngọc nữa... Điện hạ đã hiểu rõ chưa? Điện hạ phải dỗ dành

thần cả đời mới được."

Nam Mịch ngửa đầu theo nụ hôn của hắn, cả đời thì cả đời, bất kể bao lâu, bất kể bao xa.

Nội dung từ **Chương 1: Đông đi** đến **Chương 44: Dỗ dành**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh